STEPHEN KING

FRUMOASELE ADORMITE

OWEN KING

ARMADA

www.virtual-project.eu

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald şi Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său şi-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraş în altul. A îndrăgit matineele anilor ’50, unde se proiectau mai ales filme de groază şi SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influenţă decisivă asupra lui – s-a apucat să aştearnă poveşti la o maşină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery.* Între 1962 şi 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 şi 1970 a urmat cursurile Universităţii Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultăţii şi a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus,* unde a ţinut şi o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obţinut licenţa în literatură, un certificat de profesor de liceu şi o diplomă pentru elocuţiune şi artă dramatică. În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare şi poetă T. King, şi împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă şi a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viaţă grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie,* dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul şi l-a convins să-l ducă la bun sfârşit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie,* iar New American Library a cumpărat drepturile ediţiei de buzunar cu suma record de 400.000 de dolari. În 1975 familia sa şi-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem’s Lot.* De acum înainte îşi va consacra viaţa exclusiv creaţiei literare şi, într-o mai mică măsură, producţiei cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate şi King acordă permisiunea studenţilor la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar. Autor a peste patruzeci de romane şi două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări şi a primit

numeroase premii, printre care şi prestigioasa Medalie pentru Contribuţii Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2017 venitul său anual a fost estimat la peste 400 de milioane de dolari.

OWEN KING, cel mai mic dintre cei trei copii ai lui Stephen King, s-a născut în 1977, în Maine şi a manifestat un interes deosebit pentru literatură încă din adolescenţă. A urmat cursurile colegiului Vassar şi a obţinut un master în Fine Arts la Columbia University. Primul său volum, o colecţie de proză scurtă intitulată *We're All in This Together,* a apărut în 2005, iar romanul de debut, *Double Feature,* a fost publicat în 2013. Povestirile sale au apărut în diverse reviste, cum ar fi *One Story* şi *Prairie Schooner,* iar în 2015 a publicat romanul grafic *Intro to Alien Invasion,* scris în colaborare cu Mark Jude Poirier şi ilustrat de Nancy Ahn. Cea mai nouă carte semnată de Owen King este *Frumoasele adormite,* romanul scris împreună cu tatăl său. În prezent, scriitorul lucrează cu regizorul Josh Boone la adaptarea pentru televiziune a romanului *The Great and Secret Show de Clive Barker.*

STEPHEN KING & OWEN KING

FRUMOASELE ADORMITE

Original: *Sleeping Beauties* (2017)

Traducere din limba engleză:
RUXANDRA TOMA

virtual-project.eu

NEMIRA

— 2018 —

În amintirea Sandrei Bland[1]

[1] Sandra Bland – femeie de origine afroamericană, în vârstă de 28 de ani, care a fost descoperită spânzurată într-o celulă a închisorii din provincia Waller, Texas, la 13 iulie 2015 şi a cărei moarte a dat naştere unor proteste de amploare la adresa rasismului (n. tr.).

PERSONAJELE

ORAŞUL DOOLING[2], CAPITALA PROVINCIEI DOOLING

• Truman „Trume” Mayweather, 26 de ani, producător de metamfetamină;

• Tiffany Jones, 28 de ani, verişoara lui Truman;

• Linny Mars, 40 de ani, dispecer în cadrul Secţiei de Poliţie din Dooling;

• Şerif Lila Norcross, 45 de ani, în cadrul Secţiei de Poliţie din Dooling;

• Jared Norcross, 16 ani, elev în clasa a XI-a la liceul din Dooling, fiul Lilei şi al lui Clint;

• Anton Dubcek, 26 de ani, proprietar şi unic angajat al firmei „Doar cu Anton piscina ta e beton”, SRL;

• Magda Dubcek, 56 de ani, mama lui Anton;

• Frank Geary, 38 de ani, angajat în cadrul Protecţiei Animalelor din Dooling (adică hingher);

• Elaine Geary, voluntară în organizaţia Goodwill[3], soţia lui Frank;

• Nana Geary, 12 ani, elevă în clasa a VI-a la gimnaziul din Dooling;

• Baba Essie, 60 de ani, femeie fără adăpost;

• Terry Coombs, 45 de ani, angajat la Secţia de Poliţie din Dooling;

• Rita Coombs, 42 de ani, soţia lui Terry;

• Roger Elway, 28 de ani, angajat la Secţia de Poliţie din Dooling;

• Jessica Elway, 28 de ani, soţia lui Roger;

• Platinum Elway, 8 luni, fiica lui Roger şi a Jessicăi;

• Reed Barrows, 31 de ani, angajat la Secţia de Poliţie

[2] Localitate din statul Georgia, cu o populaţie de 154 de locuitori la recensământul din 2010 (n. tr.).

[3] Goodwill Industries International, Inc. – organizaţie non-profit, care oferă cursuri de integrare socio-profesională pentru persoanele defavorizate (n. tr.).

din Dooling;

• Leanne Barrows, 32 de ani, soţia lui Reed;

• Gary Barrows, 2 ani, fiul cuplului Reed şi Leanne;

• Drey T. Barry, 42 de ani, proprietarul firmei „Asigurări Drew T. Barry”;

• Vern Rangle, 48 de ani, angajat la Secţia de Poliţie din Dooling;

• Elmore Pearl, 38 de ani, angajat la Secţia de Poliţie din Dooling;

• Rupe Wittstock, 26 de ani, angajat la Secţia de Poliţie din Dooling;

• Will Wittstock, 27 de ani, angajat la Secţia de Poliţie din Dooling;

• Dan Treat (zis Negociatorul[4]), 27 de ani, angajat la Secţia de Poliţie din Dooling;

• Jack Albertson, 61 de ani, pensionar angajat la Secţia de Poliţie din Dooling;

• Mick Napolitano, 58 de ani, pensionar angajat la Secţia de Poliţie din Dooling;

• Nate McGee, 60 de ani, pensionar angajat la Secţia de Poliţie din Dooling;

• Carson „Muşchi-de-Fier” Struthers, 32 de ani, fost boxer în competiţia Mănuşile Aurii[5];

• JT Wittstock, 64 de ani, antrenor al echipei de fotbal „Războinicii”, a liceului din Dooling;

• Dr. Garth Flickinger, 52 de ani, chirurg plastician;

• Fritz Meshaum, 37 de ani, mecanic;

• Barry Holden, 47 de ani, avocat din oficiu;

• Oscar Silver, 83 de ani, judecător;

• Mary Pak, 16 ani, elevă în clasa a XI-a la liceul din Dooling;

• Eric Blass, 16 ani, elev în clasa a XI-a la liceul din Dooling;

• Curt McLeod, 16 ani, elev în clasa a XI-a la liceul din Dooling;

• Kent Daley, 16 ani, elev în clasa a XI-a la liceul din

[4] Joc de cuvinte: treater – „negociator” (n. tr.).

[5] Golden Gloves – competiţie anuală de box amator în SUA (n. tr.).

Dooling;

• Willy Burke, 75 de ani, cetăţean care face muncă de voluntariat;

• Dorothy Harper, 80 de ani, pensionară;

• Margaret O'Donnell, 72 de ani, sora lui Gail, pensionară;

• Gail Collins, 68 de ani, sora lui Margaret, secretară în cabinetul unui dentist;

• Doamna Ransom, 77 de ani, brutăreasă;

• Molly Ransom, 10 ani, nepoata doamnei Ransom;

• Johnny Lee Kronsky, 41 de ani, detectiv particular;

• Jaime Howland, 44 de ani, profesor de ştiinţele comunicării;

• Eve Black, în jur de 30 de ani, o necunoscută.

ÎNCHISOAREA

• Janice Coates, 57 de ani, directoare a Penitenciarului pentru Femei din Dooling;

• Lawrence „Lore" Hicks, 50 de ani, director-adjunct al Penitenciarului pentru Femei din Dooling;

• Rand Quigley, 30 de ani, gardian la Penitenciarul pentru Femei din Dooling;

• Vanessa Lampley, 42 de ani, gardiană la Penitenciarul pentru Femei din Dooling şi câştigătoare, în anii 2010 şi 2011, a turneului de skanderbeg din Ohio Valley, categoria de vârstă 35-45 de ani;

• Millie Olson, 29 de ani, gardiană la Penitenciarul pentru Femei din Dooling;

• Don Peters, 35 de ani, gardian la Penitenciarul pentru Femei din Dooling;

• Tig Murphy, 45 de ani, gardian la Penitenciarul pentru Femei din Dooling;

• Billy Wettermore, 23 de ani, gardian la Penitenciarul pentru Femei din Dooling;

• Scott Hughes, 19 ani, gardian la Penitenciarul pentru Femei din Dooling;

• Blanche McIntyre, 65 de ani, secretară la

Penitenciarul pentru Femei din Dooling;

• Dr. Clinton Norcross, 48 de ani, şeful secţiei de psihiatrie din Penitenciarul pentru Femei din Dooling şi soţul Lilei;

• Jeanette Sorley, 36 de ani, deţinuta #4582511-1, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;

• Ree Dempster, 24 de ani, deţinuta #4602597-2, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;

• Kitty McDavid, 29 de ani, deţinuta #4603241-2, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;

• Angel Fitzroy, 27 de ani, deţinuta #4601959-3, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;

• Maura Dunbarton, 64 de ani, deţinuta #4028200-1, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;

• Kayleigh Rawlings, 40 de ani, deţinuta #4521131-2, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;

• Nell Seeger, 37 de ani, deţinuta #4609198-1, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;

• Celia Frode, 30 de ani, deţinuta #4633978-2, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;

• Claudia „Trup Trăsnet” Stephenson, 38 de ani, deţinuta #4659873-1, Penitenciarul pentru Femei din Dooling.

ALŢII

• Lowell „Curcă Plouată” Griner, 35 de ani, infractor;

• Maynard Griner, 35 de ani, infractor;

• Michaela Morgan, născută Coates, 26 de ani, corespondent *NewsAmerica;*

• Cumătrul Tabac (pe numele lui adevărat: Scott David Winstead Jr.), 60 de ani, pastor, conducătorul sectei Străluminaţii.

• un vulpoi obişnuit, de aproximativ 4 sau 6 ani.

„Nu contează dacă eşti bogată sau săracă,
Isteaţă sau bătută-n cap.
În lumea asta desuetă, femeia e la cheremul bărbatului.
Iar dacă tu te-ai născut femeie
Înseamnă că te-ai născut ca să suferi.
Te-ai născut ca să fii călcată în picioare,
Minţită,
Înşelată
Şi batjocorită.”

SANDY POSEY[6], *Born a Woman*; versuri de MARTHA SHARP

„Îţi spun eu că nu ai cum să *nu* ai bătăi de cap
de la o pată de lumină!”

REESE MARIE DEMPSTER, deţinuta #4602597-2,
Penitenciarul pentru Femei din Dooling

„A fost avertizată. I s-a explicat. Cu toate acestea,
s-a încăpăţânat să continue.”

Senatorul republican ADDISON „MITCH” McCONNELL
despre senatoarea democrată ELIZABETH WARREN[7]

[6] Sandy Posey – cântăreaţă de muzică pop din anii şaizeci (n. tr.).
[7] Dispută în senatul SUA pe tema drepturilor femeilor şi a discriminării rasiale, februarie 2017 (n. tr.).

Molia o face să râdă pe Evie. Se aşază pe braţul ei dezgolit şi ea mângâie cu vârful arătătorului inelele cafenii şi cenuşii care-i decorează aripile. „Bună, frumoaso!” îi spune ea. Se înalţă. Sus, mai sus, tot mai sus zboară molia, până o înghite o rază de soare, încâlcită în frunzişul lucios şi verde, aflat la şapte metri deasupra adăpostului pe care şi l-a făcut Evie printre rădăcinile de pe sol.

O funie de culoarea aramei se strecoară afară dintr-o gaură neagră din centrul trunchiului şi se încolăceşte între striurile scoarţei. Bineînţeles că Evie nu are încredere în şarpe. A mai avut de furcă cu el şi înainte.

Ca la un semn, molia ei şi alte zece mii zvâcnesc brusc din coroana arborelui, într-un nor viu, întunecat. Roiul se învârteşte pe cer, în direcţia celor câţiva pini slăbănogi, rămaşi în zona defrişată de la celălalt capăt al pajiştii. Se ridică şi ea ca să le urmeze. Tulpinile florilor sălbatice îi scârţâie sub tălpi, iar iarba înaltă până la brâu îi biciuieşte pielea goală. Când se apropie de grupul dezolant de copaci, sesizează primele mirosuri chimice – amoniac, benzen, gaz şi încă foarte multe altele, zece mii de tăieturi într-o bucăţică de carne – şi atunci îşi pierde o speranţă pe care nici nu ştia că o nutrise.

Din urmele paşilor ei se răspândesc pânze de păianjen, scânteietoare în lumina dimineţii.

PARTEA ÎNTÂI
TRIANGLUL DE DEMULT[8]

[8] „The Auld Triangle” – cântec despre viaţa în închisoare, compus în 1954 de poetul şi dramaturgul irlandez Brendan Behan (n. tr.).

„În temniţa femeilor
Sunt şaptezeci de puşcăriaşe.
Cât mi-aş dori să fiu şi eu acolo,
Pentru că atunci trianglul acela vechi
Ar zornăi
De-a lungul Canalului Royal.”

BRENDAN BEHAN

I

1

Ree a întrebat-o pe Jeanette dacă a observat vreodată careul pe care îl face lumina care intră pe geam. Jeanette a răspuns că nu. Ree stătea pe patul de sus, Jeanette pe cel de jos. Amândouă aşteptau să se deschidă celulele şi să primească micul dejun. Începea o altă dimineaţă.

Părea că Ree, colega de celulă a lui Jeanette, studiase temeinic acel pătrat de lumină. Pentru că i-a explicat că pornea de pe peretele din faţa geamului, cobora încet-încet-încet, trecea peste masa lor, ca să ajungă în cele din urmă pe podea. După cum putea să vadă acum Jeanette, lumina se instalase fix în centrul pardoselei, de unde strălucea puternic spre ele.

— Ree, spuse Jeanette, nu mă mai bate la cap cu pata aia de lumină!

— Îţi spun eu că nu ai cum să *nu* ai bătăi de cap de la o pată de lumină.

Şi Ree scoase nechezatul ei caracteristic, prin care îşi exprima mai mereu amuzamentul.

Atunci Jeanette zise:

— În regulă. Ce curu’ meu o mai însemna şi asta?

Iar colega de celulă necheză încă o dată.

Ree era o fată bună, dar avea comportamentul unui ţânc de doi ani, pe care îl sperie tăcerea. Era în puşcărie pentru înşelăciune, fals şi deţinere de droguri în vederea comercializării. Nu se pricepuse la niciuna dintre aceste îndeletniciri şi, prin urmare, ajunsese în spatele gratiilor.

Jeanette era închisă pentru ucidere din culpă; într-o seară de iarnă din 2005, îşi înjunghiase soţul (îl chema Damian) în testicule cu o şurubelniţă. Pentru că Damian era sub influenţa drogurilor, nu fusese în stare să se ridice din fotoliu şi murise chiar acolo din cauza hemoragiei. Evident că şi Jeanette fusese la fel de drogată.

— M-am uitat la ceas, spuse Ree. Am cronometrat.

Lumina aia intră pe geam şi ajunge pe podea în douăzeci şi două de minute.

— Ar trebui să-i anunţi pe ăia de la *Cartea Recordurilor,* îi zise Jeanette.

— Azi-noapte am visat că mâncam tort de ciocolată cu Michelle Obama şi ea era ofticată la greu: „O să te faci cât o vacă, Ree!” Da’ şi ea mânca din tortul ăla, ştii?

Ree nechează iarăşi şi continuă:

— Te-am păcălit. N-am visat asta. Am inventat. Pe bune acum, am visat o profă. Şi profa asta îmi tot zicea că sunt în altă clasă şi eu îi tot ziceam că nu, în clasa aia trebuie să fiu, şi ea zicea că bine şi ne mai preda ceva şi după aia iar îmi zicea că nu am ce căuta acolo şi eu îi ziceam că ba da, am. Şi tot aşa. M-a înnebunit de cap. Şi tu? Tu ce-ai visat, Jeanette?

— Păi…

Jeanette încercă să-şi amintească, însă nu izbuti. Se pare că noua medicaţie îi făcea somnul mai greu. Pe vremuri, i se întâmplase destul de frecvent să aibă coşmaruri despre Damian. Care-i apărea în ele aşa cum arătase în dimineaţa de după, când era deja mort, cu dungi albastre ca de cerneală pe piele.

Jeanette îl întrebase pe domnul doctor Norcross dacă visele ei aveau de-a face cu sentimentul de vinovăţie. Doctorul i-a aruncat privirea lui piezişă, care părea s-o întrebe „mă iei la mişto, fato?”, privire care o enerva la culme, dar cu care începuse să se obişnuiască, şi după aia a întrebat-o dacă ea crede că iepuraşii au urechi clăpăuge. Mda. În regulă. M-am prins. În orice caz, lui Jeanette nu-i lipseau visele acelea.

— Scuze, Ree. Nu mai ţin minte. Poate că am visat ceva, dar am uitat.

Acum se auzeau tropăieli pe coridorul primului etaj din Aripa B a penitenciarului: un gardian care făcea o verificare de ultim moment, înainte de deschiderea uşilor de la celule.

Jeanette închise ochii. Şi îşi inventă un vis. În el, închisoarea era o ruină. Iedera luxuriantă, căţărată pe

zidurile vechi ale celulelor, tremura uşor în adierea vântului de primăvară. Mâncat de timp, din tavan nu mai era decât o jumătate. Două şopârle micuţe se fugăreau pe un morman de moloz. Fluturii făceau salturi în aer. Miresme bogate de pământ şi vegetaţie umpleau ce mai rămăsese din celula lor. Impresionat la culme, Bobby stătea lângă ea şi se uita înăuntru printr-o gaură în zid. Mama lui era arheolog. Ea descoperise locul acesta.

— Crezi că aş putea să particip la o emisiune-concurs dacă am cazier?

Visul se nărui. Jeanette gemu. Ei, asta-i situaţia, a fost frumos cât a durat. Viaţa este categoric mai bună atunci când iei pastile. Aşa găsise un loc tihnit unde să se refugieze, un loc numai al ei. Sigur, avea şi doctorul un merit. Jeanette redeschise ochii.

Ree se benocla la Jeanette. Viaţa în puşcărie era de tot rahatul, dar o fată ca Ree era mai în siguranţă acolo. În lumea de afară ar fi putut oricând să fie călcată de vreo maşină. Sau să vândă droguri unui narcoman care numai a narcoman nu arăta. Ceea ce şi făcuse.

— Care-i baiul? întrebă Ree.

— Nu-i niciun bai. Eram în paradis, atâta tot. Şi tu l-ai distrus cu gura ta cea mare.

— Ce zici?

— Nu contează. Uite ce cred eu: ar trebui să existe o emisiune concurs la care să poţi participa doar dacă *ai* cazier. Am putea s-o numim *Minţi şi câştigi.*

— Vai, ce-mi place! Şi cum ar fi?

Jeanette se ridică în capul oaselor, căscă şi dădu din umeri.

— Trebuie să mă mai gândesc. Ştii tu, să inventez regulamentul.

Locuinţa lor era aşa cum fusese întotdeauna şi cum avea să fie în vecii vecilor, amin. O celulă lungă de zece paşi, cu doar patru paşi între paturi şi uşă. Pereţii erau netezi, din ciment de culoarea cenuşie a fulgilor de ovăz. Pe unul dintre ei era locul prevăzut de regulamentul penitenciarului pentru afişarea suvenirelor personale. Şi

acolo se găseau câteva instantanee şi ilustrate boţite şi lipite frumos (nu că ar veni cineva să le privească) cu un clei verde. De unul dintre pereţi era fixată o măsuţă metalică, iar de peretele opus erau montate câteva rafturi. În stânga uşii se afla toaleta (tot din metal), pe care erau nevoite să stea pe vine, privind în gol ca să-şi ofere o oarecare iluzie a intimităţii. Amplasat la înălţimea ochiului, vizorul din uşă avea geam dublu şi prin el se vedea coridorul scurt care străbătea Aripa B. Fiecare centimetru şi fiecare obiect din celulă era impregnat cu mirosurile pătrunzătoare ale închisorii: transpiraţie, mucegai şi dezinfectant ieftin.

Împotriva voinţei, Jeanette se văzu nevoită să remarce pătratul de lumină dintre paturi. Ajunsese până aproape de uşă, dar nu va trece dincolo de ea, nu? Dacă nu cumva o deschidea vreun gardian cu cheia sau de la panoul din Cabină, lumina aia era şi ea prizonieră aici, la fel ca ele.

— Şi cine ar fi prezentatorul? întrebă Ree. Orice emisiune concurs trebuie să aibă prezentator. Şi ce fel de premii ar fi? Premiile trebuie să fie super. Detalii! Trebuie să ne gândim la toate detaliile, Jeanette.

Cu capul sprijinit de perete şi învârtindu-şi în jurul degetului o şuviţă din părul uscat de la atâta decolorant, Ree o privea ţintă pe Jeanette. În partea de sus a frunţii avea o cicatrice ca o urmă de grătar: trei linii adânci şi paralele. Jeanette nu cunoştea motivul pentru care Ree căpătase cicatricea aceea, dar îi era lesne să ghicească *cine* i-o făcuse: un bărbat. Poate tatăl ei, poate fratele, poate vreun iubit, poate un tip pe care nu-l mai văzuse niciodată şi pe care nici nu-l va mai vedea de acum încolo. Ca s-o spunem eufemistic, deţinutele Penitenciarului pentru Femei din Dooling nu prea câştigaseră premii la concursuri, în schimb aveau multe probleme foarte serioase cu bărbaţii violenţi.

Şi ce puteai să faci? Puteai să-ţi plângi de milă. Să-ţi fie silă de tine însăţi sau să ajungi să urăşti pe toată lumea. Puteai să încerci să uiţi de toate inhalând produse de curăţare. Puteai să faci absolut orice ai fi dorit (fireşte, în

limita posibilităţilor impuse de situaţia în care te aflai), însă nu s-ar fi schimbat nimic. Îţi va veni rândul să învârteşti uriaşa şi strălucitoarea Roată a Norocului abia la următoarea audiere pentru eliberare condiţionată. Jeanette îşi dorea să învârtească roata aia cu toată puterea. Pentru că avea un fiu şi trebuia să fie alături de el.

Se auzi un pocnet răsunător atunci când gardianul din Cabină descuie toate cele şaizeci şi două de uşi. Era 6:30 dimineaţa şi toată lumea trebuia să iasă din celule pentru apelul matinal.

— Nu ştiu, Ree. Gândeşte-te şi tu, spuse Jeanette. Am să mă gândesc şi eu şi după aia o să facem schimb de idei.

Şi coborî din pat.

2

La câţiva kilometri de închisoare, în curtea familiei Norcross, Anton (băiatul care-ţi face piscina beton) îndepărta insectele moarte. Piscina fusese cadoul pe care domnul doctor Clinton Norcross i-l făcuse soţiei sale la aniversarea a zece ani de căsnicie. Însă deseori, când se uita la Anton, Clint se întreba dacă piscina fusese un lucru înţelept. Aşa se întâmpla şi în dimineaţa aceasta.

Anton se dezbrăcase la bustul gol din două motive. În primul rând, pentru că avea să fie o zi caniculară. În al doilea, pentru că voia să-şi etaleze pătrăţelele de pe abdomen. Era zvelt şi musculos; era Anton, băiatul care-ţi păstrează piscina beton. Arăta ca un mascul feroce de pe coperta unui roman de amor. Dacă ai fi vrut să-l împuşti pe Anton în burtă, ar fi trebuit s-o faci dintr-o parte, ca să fii ferit de gloanţele care ar fi ricoşat. Ce mânca el? Munţi de proteine pure? Cum se menţinea în formă? Curăţând Grajdurile lui Augias[9]?

Anton ridică privirea, surâzând pe sub lentilele sclipitoare ale ochelarilor de soare Ray-Ban Wayfarer.

[9] Augias, regele din Elis – una dintre muncile lui Hercule a fost să cureţe grajdurile lui imense într-o singură zi (n. tr.).

Flutură din mâna liberă la Clint, care îl urmărea de la geamul băii principale de la etajul casei.

— Iisuse Hristoase! murmură Clint pentru sine.

Îi răspunse la salut şi adăugă:

— Ai milă!

Clint se îndepărtă de fereastră. În oglinda montată pe uşa închisă apăru un bărbat alb, în vârstă de patruzeci şi opt de ani. Licenţiat în litere la Universitatea Cornell, doctor în ştiinţe medicale la Universitatea New York, înzestrat cu colăcei în jurul taliei graţie nenumăratelor ceşcuţe cu Grande Mocha de la Starbucks. Barba lui neagră, înspicată cu multe fire albe, era mai puţin reprezentativă pentru un tăietor de lemne tânăr şi viril şi mai mult – mult mai mult – pentru un căpitan de navă oarecare, şleampăt şi şchiop.

Lui Clint i se păru ironic faptul că se simte surprins atât de vârsta, cât şi de trupul lui fleşcăit. Vanitatea masculină, mai cu seamă aceea a bărbaţilor de vârstă mijlocie, îl scosese întotdeauna din sărite, iar experienţa lui profesională îl făcuse şi mai puţin tolerant faţă de asemenea manifestări găunoase. De fapt, punctul de cotitură în cariera lui medicală avusese loc în urmă cu optsprezece ani, în 1999, când el – doctor psihiatru la început de drum – făcuse cunoştinţă cu Paul Montpelier, un potenţial pacient, care venise la tânărul doctor ca să-şi rezolve „criza de ambiţie sexuală”.

Şi îl întrebase atunci pe Montpelier:

— Când spuneţi „ambiţie sexuală”, la ce anume vă referiţi?

Persoanele ambiţioase vor să promoveze pe scara ierarhică. Nu ai cum să ajungi vicepreşedinte al sexului. Acesta ar fi fost un eufemism extrem de straniu.

— Mă refer la…

Montpelier părea să-şi caute cei mai exacţi termeni. Se hotărî, îşi drese glasul şi continuă:

— Încă mai vreau s-o fac. Încă mai vreau să fac tot ce pot pentru asta.

Clint îi spuse:

— Nu pare o ambiţie ieşită din comun, ci una perfect normală.

Clint era tânăr, abia îşi terminase rezidenţiatul în psihiatrie, aşa că nu avusese încă timp să se înmoaie. Plus că aceea era doar a doua zi de lucru la cabinet, iar Montpelier doar al doilea lui pacient.

(Primul pacient fusese o adolescentă cu episoade de anxietate generate de admiterea la facultate. Cu toate acestea, a ieşit destul de repede la iveală că tânăra obţinuse 1570 de puncte, din 1600 posibile, la examenul de bacalaureat. Clint i-a explicat că rezultatul ei era excelent şi că nu avea nevoie nici de vreun tratament şi nici de vreo a doua şedinţă. Ba chiar a scris la repezeală *Sănătoasă!* pe foaia pe care îşi luase notiţe.)

În ziua cu pricina, Paul Montpelier era îmbrăcat cu o vestă albă, pantaloni cu pense şi stătea în fotoliul din imitaţie de piele aşezat vizavi de Clint. Dar stătea cocoşat, cu glezna unui picior sprijinită pe genunchiul celălalt şi se trăgea de şireturi în timp ce vorbea. Clint îi observase maşina sport, de culoare roşie, în parcarea din faţa clădirii fără etaj unde îşi avea cabinetul. Îşi permisese o asemenea bijuterie pentru că lucra la vârful lanţului trofic din industria cărbunelui, însă chipul lui trist şi ochii afundaţi în orbite îi aminteau lui Clint de vechile desene animate cu Beagle Boys[10], ticăloşii care îl hărţuiau mereu pe Scrooge McDuck.

— Soţia mea zice… Mă rog, nu chiar cu cuvintele astea, dar, oricum, sensul este cât se poate de limpede. Adică… hm… *subtextul.* Îmi cere să renunţ. Să renunţ la ambiţiile mele sexuale.

S-a oprit şi şi-a semeţit bărbia.

Clint i-a urmărit privirea. Se uita fix la ventilatorul care se învârtea în tavan. Dacă Montpelier îşi aruncase acolo ambiţiile sexuale, acestea aveau să fie ciopârţite.

— Haide să recapitulăm puţin, Paul! Spune-mi cum de ai ajuns să discuţi despre asta cu soţia ta. Cum a început?

— Am avut o relaţie extraconjugală. Aşa s-a declanşat

[10] Grup de personaje negative din lumea lui Donald Duck (n. tr).

toată povestea. Şi Rhoda, nevastă-mea, m-a dat afară din casă! Am încercat să-i explic că ea n-are nicio vină, că am şi eu nevoile mele, pricepeţi ce vreau să zic? Bărbaţii au anumite nevoi pe care femeile nu le înţeleg întotdeauna.

Montpelier şi-a rotit capul şi a scos un sâsâit frustrat.

— Nu vreau să divorţez! O parte din mine crede cu tărie că ea este cea care trebuie să accepte situaţia. Să mă accepte aşa cum sunt.

Erau foarte reale şi tristeţea, şi disperarea individului, iar Clint îşi putea imagina suferinţa pe care i-o pricinuise neaşteptata evacuare din domiciliul conjugal. Acum era pe drumuri şi mânca la cină omlete apoase şi fără gust în cârciumi întunecate. Sigur, nu era o depresie clinică, dar era una însemnată, care merita respect şi atenţie, chiar dacă – nu-i aşa? – el şi-o căutase cu lumânarea.

Montpelier se aplecă puţin peste burtica în curs de dezvoltare.

— Să fim cinstiţi. Mă apropii de cincizeci de ani, domnule doctor Norcross. Pentru mine s-au isprăvit partidele bune de sex. Am renunţat la ele pentru ea. I le-am *cedat* ei. Am schimbat scutece. M-am dus la toate meciurile şi concursurile şi am pus mereu mulţi bani în fondurile pentru facultate. Am bifat toate rubricile din formularul căsniciei. Atunci, de ce nu putem ajunge la o înţelegere? De ce trebuie să fie totul atât de îngrozitor? De ce trebuie să ne dezbine?

Clint nu i-a răspuns, ci l-a aşteptat să continue.

— Săptămâna trecută am fost la Miranda. Ea este femeia cu care mă culc. Am făcut-o în bucătărie. Am făcut-o în dormitor. Era cât pe ce s-o facem şi a treia oară, la duş! Eram în al nouălea cer! De la endorfine! Şi după aia m-am dus acasă şi am luat cina în familie şi am jucat *Scrabble* şi toată lumea s-a simţit cât se poate de bine! Atunci, care-i problema? Este o problemă *inventată,* asta cred eu. De ce n-am şi eu parte de puţină libertate? Cer prea mult? Este chiar atât de scandalos?

Au urmat câteva secunde de tăcere. Montpelier se uita atent la Clint. Prin capul acestuia mişunau vorbele corecte

ca nişte mormoloci vioi. Le-ar fi putut captura foarte uşor, însă parcă îl reţinea ceva.

De peretele din spatele pacientului său era sprijinită o reproducere după David Hockney, pe care i-o dăruise Lila ca să „mai învioreze atmosfera din cabinet”. Avea de gând să o atârne mai târziu, în cursul aceleiaşi zile. Alături de tablou se aflau cutiile cu literatură de specialitate – din acestea apucase să despacheteze câteva.

Cineva trebuie să-l ajute, şi-a zis tânărul psihiatru. Şi trebuie să o facă într-o încăpere plăcută şi liniştită ca asta. Dar era chiar musai ca persoana respectivă să fie dr. Clinton R. Norcross?

În fond, muncise extrem de mult ca să devină doctor şi nu avusese parte de niciun fel de fond pentru studii pe care să se poată baza. Crescuse în condiţii mai puţin favorabile şi se descurcase singur, uneori fiind nevoit să plătească şi cu altceva în afară de bani. Ca să răzbată, făcuse anumite lucruri despre care nu-i pomenise niciodată soţiei sale şi nici că-i va pomeni vreodată. Oare pentru asta făcuse atâtea sacrificii? Ca să ajungă să trateze ambiţiile sexuale ale unuia ca Paul Montpelier?

O firavă grimasă de regret a străbat faţa lătăreaţă a lui Montpelier.

— Vai de mine! La naiba! Nu mă descurc cum trebuie, nu-i aşa?

— Ba vă descurcaţi de minune, l-a liniştit Clint.

Şi, în următoarele treizeci de minute, a reuşit să-şi lase la o parte îndoielile. Au dezbătut situaţia în amănunt; au analizat-o din toate unghiurile; au discutat despre diferenţa dintre dorinţă şi nevoie; au discutat despre doamna Montpelier şi despre preferinţele ei (complet lipsite de imaginaţie, din punctul de vedere al lui Montpelier) în materie de sex; ba chiar au ajuns să vorbească – surprinzător de sincer – despre experienţele sexuale din adolescenţa lui Montpelier, când acesta se masturbase cu fălcile crocodilului din pluş al fratelui său mai mic.

După cum îi cerea etica profesională, Clint l-a întrebat

pe Montpelier dacă îi trecuse vreodată prin cap să se automutileze. (Nu.) L-a întrebat pe Montpelier cum s-ar simţi dacă rolurile ar fi inversate? (Acesta a insistat că şi-ar îndemna soţia să facă tot ce simte nevoia să facă.) Unde se vedea Montpelier peste cinci ani? (Aici bărbatul cu vestă albă a început să plângă.)

Când şedinţa aceasta s-a terminat, Montpelier a spus că o aşteaptă cu nerăbdare pe următoarea. Imediat după plecarea lui, Clint a sunat la centrala telefonică. A cerut ca toate apelurile să-i fie redirecţionate unui psihiatru din Maylock, oraşul vecin. Centralista l-a întrebat pe ce perioadă.

— Până când vor face plopii pere, a răspuns Clint.

De la fereastră îl vedea pe Montpelier cum se urcă în maşina sport, de culoarea cireşelor, iese din parcare şi dispare pentru totdeauna din viaţa lui. După aceea, a sunat-o pe Lila.

— Bună ziua, domnule doctor Norcross!

Atunci când auzea vocea soţiei sale înţelegea sensul expresiei „îmi cântă inima de fericire”. Lila l-a întrebat cum îi merge în a doua zi de muncă.

— Am avut parte de cel mai naiv pacient din toată America, i-a spus el.

— Serios? A trecut tata pe la tine? Pun pariu că l-a bulversat reproducerea după Hockney.

Avea o minte brici soţioara lui, care era deopotrivă drăgăstoasă şi severă. Lila îl iubea, dar avea obiceiul să nu-l ia în serios. Clint credea că poate aşa merită. Că poate toţi bărbaţii o merită.

— Ha, ha, ha, a râs el. Auzi, mai ştii ceva despre postul ăla de la închisoare? Cine ţi-a spus de el?

Au urmat câteva secunde de tăcere, timp în care soţia lui analiza implicaţiile acestei întrebări. În cele din urmă, i-a răspuns tot cu o întrebare:

— Ai ceva să-mi spui, Clint?

Clint nu se gândise nici măcar o clipă că Lila ar fi fost dezamăgită de decizia lui de a renunţa la cabinetul particular în favoarea unei slujbe la stat. Pentru că era

sigur că nu era cazul.

Slavă Domnului că Lila era aşa cum era!

3

Ca să-şi poată atinge cu aparatul de ras ţepii cărunţi de sub nas, Clint era nevoit să-şi strâmbe faţa în aşa un hal încât semăna cu Quasimodo. Din nara stângă îi atârna un firicel alb de păr. Putea acum Anton să jongleze cu butoaiele până nu mai avea aer, dar îi va veni şi lui rândul să-şi smulgă perişorii albi din nas. Şi pe cei din urechi. Clint reuşi să şi-l îndepărteze pe acesta.

Niciodată nu avusese constituţia lui Anton, nici măcar în ultimul an de liceu, când tribunalul îl declarase independent şi îşi câştigase singur existenţa alergând la curse. Pe vremea aceea Clint fusese mai sprinten, mai zvelt, cu abdomenul neimpresionant, dar plat – exact cum era acum fiul său, Jared. În amintirile lui, Paul Montpelier era mai durduliu decât ce vedea el în dimineaţa aceasta în oglinda din baie. Oare ce s-o fi ales de individul ăla, Paul Montpelier? Îşi rezolvase criza? Probabil că da. Timpul vindecă toate rănile. Dar, aşa cum a zis odată un glumeţ, timpul ne şi ramoleşte.

Clint nutrea şi el dorinţa perfect normală – adică dorinţa sănătoasă, deplin conştientă şi bazată pe fantezii – de a avea relaţii sexuale în afara căsniciei. Însă, spre deosebire de situaţia lui Paul Montpelier, el nu se confrunta cu niciun fel de criză. După mintea lui, exact aşa trebuia să fie o viaţă normală: o privire mai insistentă la o fată drăguţă întâlnită pe stradă; o ocheadă aruncată unei femei în fustă scurtă care coboară dintr-o maşină; un zvâcnet involuntar în zonele intime atunci când se uită cu jind la asistentele care înfrumuseţează platoul studioului de televiziune unde se desfăşoară concursul *Preţul corect.* Poate că era penibil, îşi spunea el, penibil şi puţin comic, felul în care vârsta te trage tot mai departe de trupul pe care ţi l-ai îndrăgit, lăsând însă la locul lor toate vechile instincte (slavă Domnului că nu şi ambiţiile!) – ca un miros ce persistă în

bucătărie mult timp după ce s-a servit cina. Dar credea el că toţi bărbaţii îi seamănă? Nici vorbă. El nu era decât un simplu membru al tribului. Femeile erau adevăratele enigme.

Clint îşi zâmbi în oglindă. Era proaspăt ras. Era viu. Avea cam aceeaşi vârstă pe care o avusese Paul Montpelier în 1999.

Şi, tot cu ochii în oglindă, spuse:

— Auzi, Anton? Ia du-te tu în pizda mă-tii!

Tonul de bravadă nu era deloc convingător, dar măcar îşi dăduse silinţa.

Din dormitorul de lângă baie se auzi un ţăcănit de broască descuiată, apoi un hârşâit de sertar tras, după care urmă o bufnitură când Lila îşi puse acolo tocul cu arma de serviciu. Închise sertarul şi îl încuie la loc. Clint o auzi oftând, apoi căscând sonor.

În caz că adormise deja, Clint avu grijă să se îmbrace în foarte mare linişte. Şi nici nu se aşeză pe marginea patului ca să se încalţe, ci îşi luă pantofii în mână, cu intenţia să şi-i pună la parter.

Lila îşi drese glasul:

— E în ordine. N-am adormit încă.

Clint nu era prea convins că acesta ar fi fost adevărul: Lila nu reuşise decât să-şi descheie primul nasture de la pantalonii de uniformă, după care se aruncase pe pat. Nici măcar nu se învelise.

— Probabil că eşti epuizată. Ies îndată. Au fost răniţi?

Cu o seară înainte, ea îi trimisese un mesaj în care-i spunea că avusese loc un accident pe şosea, lângă Popasul Muntelui – *Culcă-te, nu mă aştepta.* Nu era ceva ieşit din comun să nu vină acasă noaptea, dar nici prea obişnuit nu era. Aşa că el şi cu Jared îşi făcuseră fripturi la grătarul din curte şi dăduseră gata câteva beri.

— Un TIR cu remorca decuplată. De la PET-şi nu mai ştiu cum. Lanţul ăla de magazine pentru animalele de companie? S-a răsturnat şi a blocat toată şoseaua. Nu se mai vedea asfaltul, doar nisip pentru pisici şi mâncare pentru câini. N-am avut încotro şi a trebuit să chemăm un

buldozer ca să strângă toată mizeria aia.

— Treabă de tot rahatul! zise Clint.

Se aplecă să-şi sărute soţia pe obraz.

— Auzi? Vrei să ne apucăm amândoi de jogging?

Ideea tocmai îi venise şi se simţea peste măsură de entuziasmat. Nu ai cum să-ţi împiedici trupul să se descompună şi să ia proporţii, dar ai putea măcar să ripostezi.

Lila deschise ochiul drept, verde-deschis în întunericul din camera cu draperiile trase.

— Nu în dimineaţa asta.

— Sigur că nu, zise Clint.

Mai rămase o secundă aplecat, imaginându-şi că îl va săruta şi ea. Însă Lila îi ură doar o zi bună şi îl rugă să-i spună lui Jared să ducă gunoiul. Apoi ochiul se închise. Un fulger verde... şi gata.

4

Duhoarea din baracă era de nesuportat.

Lui Evie i se încreţise toată pielea de scârbă şi făcea eforturi mari să nu vomite. Era o combinaţie de mirosuri de chimicale uscate, fum de frunze arse şi mâncare râncedă.

Una dintre molii i se cuibărise în păr şi flutura încet din aripi, atingându-i pielea şi liniştind-o. Evie încercă să inspire cât mai puţin din aerul acela viciat şi se uită cu atenţie în jur.

În baracă fusese instalat un laborator clandestin pentru fabricat droguri. În centrul ei se afla un aragaz conectat prin nişte tuburi gălbui la două butelii albe. Pe bufetul de lângă perete se vedeau mai multe tăvi, carafe cu apă, un pachet desfăcut cu pungi autosigilante, eprubete, bucăţi de plută, nenumărate chibrituri arse, o pipă specială, un bol înnegrit şi o chiuvetă ataşată la un furtun care mergea afară pe sub plasa pe care Evie o dăduse la o parte ca să poată intra. Mai era în baracă şi un şezlong şubred, cu

logoul lui Dale Earnhardt Jr.[11] pe spate. Şi, într-un colţ, făcută ghemotoc, o cămaşă în carouri cenuşii.

Evie netezi cămaşa şi o scutură, apoi o îmbrăcă. Poalele îi atârnau peste fund şi coapse. Până de curând, acest articol vestimentar aparţinuse unei persoane absolut dezgustătoare. O pată de forma Californiei, întinsă pe tot pieptul cămăşii, indica faptul că respectiva persoană dezgustătoare se dădea în vânt după maioneză.

Evie se aşeză pe vine lângă bidoane şi smulse tuburile galbene. După care deschise valvele de la butelii.

Ieşi din baracă, trase plasa în urma ei şi se opri ca să tragă adânc în piept aerul curat.

La o sută de metri mai departe, pe taluzul împădurit, se afla o rulotă cu faţa spre o porţiune acoperită cu pietriş, pe care erau parcate un camion şi două automobile. Trei iepuri eviscerаţi (unul dintre ei încă şiroind de sânge) erau atârnaţi de o frânghie alături de câteva perechi de chiloţi îngălbeniţi şi o geacă de blugi. Din coşul rulotei se înălţau norişori de fum.

Nu mai vedea Arborele în urma ei. Îi despărţeau acum păduricea şi câmpul. Însă nu era singură: moliile se întinseră pe acoperişul barăcii cu o mantie vie, vibrantă.

Evie începu să coboare taluzul. Crengi moarte îi înţepau picioarele, iar o piatră îi crestă călcâiul. Însă nu se opri din mers. Era bună de carne şi se vindeca repede. Se opri lângă frânghie şi ciuli urechile. Auzi râsete de bărbat, voci venite dinspre un televizor deschis şi zece mii de viermi care afânau peticul de pământ din jurul ei.

Iepurele care încă mai sângera îşi rostogoli ochii împăienjeniţi spre ea. Evie îl întrebă ce se întâmplă.

— Trei bărbaţi, o femeie, răspunse iepurele.

O muscă îşi luă zborul de pe buzele lui negre şi zdrenţuite, bâzâi de jur împrejur şi năvăli într-una dintre urechile lui blegi. Evie o auzi zumzăind înăuntru, căutându-şi culcuş. N-o acuza pe muscă – aceasta făcea ce trebuie să facă toate muştele –, dar îi părea rău pentru iepurele care nu merita o asemenea soartă urâtă. Evie

[11] Dale Earnhardt Jr. – pilot de curse în cadrul NASCAR (n. tr.).

iubea toate animalele, dar mai cu seamă pe cele mici: cele care se târăsc peste pajişti, cele care sar peste capcane, cele cu aripi diafane, cele iuţi de picior.

Apucă iepurele muribund de ceafă şi îşi lipi cu blândeţe gura de buzele lui negre şi crăpate.

— Mulţumesc, îi şopti ea.

Şi îi dărui liniştea.

5

Unul dintre avantajele traiului în acest colţ din regiunea Munţilor Apalaşi era că-ţi puteai permite să plăteşti o locuinţă de dimensiuni mulţumitoare din doar două lefuri de angajaţi la stat. Casa familiei Norcross era una în stil modern, cu trei dormitoare. Făcea parte dintr-un ansamblu de construcţii similare. Casele erau arătoase, spaţioase, dar fără să devină caraghioase, cu peluze numai bune pentru jocul cu mingea şi de unde primăvara, vara şi toamna devreme putea fi admirată în toată splendoarea ei vegetaţia bogată de pe dealuri. Însă aspectul oarecum dezolant al acestui ansamblu era faptul că, în ciuda preţurilor scăzute, aproape jumătate dintre casele acelea atrăgătoare rămăseseră neocupate. Excepţia notabilă o făcea casa de pe culmea dealului, folosită de agenţii imobiliari pentru prezentare. Aceasta era curată şi mobilată. Lila zicea că era doar o chestiune de timp până când vreun drogat, cu minţile făcute praf de la atâta metamfetamină, o va sparge şi va încerca să-şi instaleze acolo laboratorul. Clint îi spusese să nu-şi mai facă atâtea griji; în fond, el era în relaţii bune cu doamna şerif. Ba chiar i-o trăgea din când în când.

(„Îi plac moşii?” replicase Lila, fluturând din gene şi lipindu-se de şoldul lui.)

La etajul casei deţinute de familia Norcross se afla dormitorul cel mare, camera lui Jared şi un al treilea dormitor – unde cei doi adulţi îşi amenajaseră biroul. La parter era bucătăria mare, separată de living printr-o tejghea de bar. În dreapta livingului, în spatele unui

glasvand, se afla sufrageria pe care o foloseau foarte rar.

Clint îşi bău cafeaua şi citi *New York Times* de pe iPadulo pus pe blatul din bucătărie. În Coreea de Nord se produsese un cutremur cu un număr colosal de victime. Guvernul nord-coreean susţinea că pagubele erau neglijabile datorită „arhitecturii de o excelentă calitate”. Dar era contrazis de o filmare cu telefonul mobil, în care se vedeau multe cadavre şi mormane de moloz. O conductă de petrol ardea în Golful Aden, probabil în urma unei acţiuni de sabotaj, dar deocamdată nimeni nu revendicase atacul. Toate statele din regiune se comportaseră – sigur, la nivel diplomatic – la fel ca nişte băieţi care au spart un geam în timp ce jucau baseball şi au fugit acasă fără să privească îndărăt. În deşertul din statul New Mexico, FBI-ul se confrunta deja de patruzeci şi patru de zile cu trupele conduse de Cumătrul Tabac (pe numele lui adevărat, Scott David Winstead Jr.). Adepţii lui duşi cu capul refuzau să-şi plătească impozitele, să accepte supremaţia Constituţiei şi să-şi predea stocurile de arme automate. Atunci când oamenii aflau că este psihiatru, îl rugau adesea să le spună ce tulburări psihice au anumiţi politicieni, anumite vedete, alte personalităţi. De obicei Clint făcea nazuri, însă în cazul acesta nu i-a displăcut să încerce o diagnosticare de la distanţă: Cumătrul Tabac suferea de un tip de tulburare disociativă.

În partea de jos a primei pagini era fotografia unei tinere trase la faţă, cu un copil mic în braţe, stând în faţa unei bojdeuci specifice regiunii în care se aflau Munţii Apalaşi: „Cancerul loveşte Ţinutul Aurului Negru”. Clint îşi aduse aminte de deversarea de substanţe chimice în râul din zonă din urmă cu cinci ani. Din această cauză, alimentarea cu apă fusese întreruptă timp de o săptămână. Chipurile, era totul în ordine acum, dar Clint şi familia lui au considerat că este mai prudent să bea doar apă îmbuteliată.

Razele soarelui îi încălzeau obrajii. Se uită pe fereastră la cei doi ulmi uriaşi, cu trunchiurile îngemănate, din fundul curţii, de după piscină. Ulmii aceia îl făceau să se

gândească la fraţi şi surori, la soţi şi soţii, şi era convins că, sub pământ, rădăcinile lor vor rămâne împletite şi dincolo de moarte. Zarea era plină de verdele închis al munţilor. Norii păreau că se topesc în tigaia cerului albastru. Păsările zburau şi cântau vesele. Minunat ţinut, păcat că era locuit! Tot un glumeţ îi spusese şi vorbele astea.

Lui Clint îi plăcea să creadă că el înţelegea frumuseţea locurilor. Niciodată nu se aşteptase să aibă o asemenea privelişte de la fereastra casei sale. Se întrebă cât de senil va trebui să fie ca să se împace cu gândul că unii oameni au noroc cu carul, iar pe alţii îi cocoşează ghinioanele.

— Salut, tată! Ce mai e nou prin lume? S-a petrecut vreun miracol?

Clint se întoarse şi îl văzu pe Jared care intrase în bucătărie şi acum îşi închidea rucsacul.

— Stai puţin…

Răsfoi în grabă publicaţia electronică. Nu dorea ca fiul său să plece la şcoală gândindu-se la o deversare de petrol, la o sectă armată sau la cancer.

— Uite: fizicienii sunt de părere că universul nu va avea sfârşit.

Jared cotrobăi puţin prin cămară, descoperi un baton energizant şi şi-l îndesă în buzunar.

— Şi tu crezi că asta-i o chestie bună? Poţi să-mi explici de ce?

Clint se gândi câteva secunde cum să răspundă, însă îşi dădu seama că fiul său îl lua peste picior.

— M-am prins ce faci, spuse el, privindu-l pe Jared şi scărpinându-şi o pleoapă cu degetul mijlociu.

— Nu trebuie să te ruşinezi, tată. Rămâne între noi.

Îşi turnă cafea. O bea neagră, aşa cum îi plăcuse şi lui Clint pe vremea când avea un stomac mai tânăr.

Cafetiera se afla pe blatul de lângă chiuvetă. Tot acolo era şi fereastra care dădea spre piscină. Jared sorbi din ceaşcă şi examină privelişte a.

— Uau! Eşti convins că-i bine s-o laşi pe mama singură cu Anton?

— Pleacă, te rog! spuse Clint. Du-te la şcoală, poate ai să înveţi şi tu ceva.

Jared îl cucerise pe Clint de la bun început. Primul cuvânt pe care îl rostise fusese „Cuţu!”, poate unde rima cu *ţuţu.* „Cuţu! Cuţu!” Fusese un băieţel adorabil, curios şi prietenos. Şi devenise un adolescent la fel de adorabil, la fel de curios şi de prietenos. Clint se mândrea cu faptul că îi oferiseră lui Jared un cămin cald şi sigur, care-l ajutase să se dezvolte nestingherit. Copilăria lui Clint fusese cu totul altfel.

De ceva timp cocheta cu ideea să-i dea câteva prezervative puştiului, dar nu voia să discute despre asta cu Lila şi nici nu voia să încurajeze cine ştie ce acţiuni nesăbuite. De fapt, nici nu voia să se gândească la aşa ceva. Jared susţinea cu tărie că el şi Mary erau doar prieteni. Şi poate chiar credea asta. Dar Clint vedea ce priviri îi arunca fetei – aşa te uiţi doar la cineva cu care vrei să fii prieten foarte, foarte apropiat.

— Hai să ne salutăm ca pe vremuri! spuse Jared, întinzând mâinile. Mai ştii cum era?

Clint ştia: ciocniţi-vă pumnii, uniţi-vă degetele mari, răsuciţi mâinile, *ştergeţi* palmele, apoi loviţi-le una de alta de două ori deasupra capului. Chiar dacă trecuse mult timp de când nu mai făcuse salutul ăsta, totul a decurs perfect şi au izbucnit amândoi în râs. Ritualul acesta vechi i-a mai înseninat dimineaţa lui Clint.

Jared se făcu nevăzut înainte ca tatăl său să-şi aducă aminte că trebuie să-i spună să ducă gunoiul.

Altă neplăcere a înaintării în vârstă: uiţi ce vrei neapărat să ţii minte şi îţi aminteşti ce vrei cu tot dinadinsul să uiţi. Poate tot glumeţul ăla zicea asta. Ar trebui să-i brodeze toate „maximele” pe o faţă de pernă.

6

Deoarece numele ei s-a aflat şaizeci de zile pe lista deţinutelor remarcate pentru bună purtare, Jeanette Sorley a primit permisiunea să petreacă în sala comună

trei dimineţi pe săptămână – între opt şi nouă. De fapt, doar între ora opt şi opt cincizeci, pentru că la nouă îi începea tura în atelierul de tâmplărie. Acolo îşi petrecea şase ore, inhalând aburi de lac prin masca subţire din bumbac şi confecţionând picioare de scaune. Era plătită cu trei dolari pe oră. Banii aceştia intrau într-un cont, iar la eliberarea din puşcărie avea să primească un cec cu suma totală (deţinutele le ziceau „Parcare Gratuită" acestor conturi, după simbolul din jocul *Monopoly).* Scaunele erau vândute în magazinul penitenciarului de pe Route 17. Unele cu şaizeci de dolari, cele mai multe cu optzeci. Şi se vindeau foarte bine. Jeanette habar nu avea unde se duceau toţi banii ăia şi nici că-i păsa. Însă îi păsa că avea voie să intre în sala comună. Acolo erau un televizor mare şi mai multe jocuri şi reviste. Plus un automat de gustări şi unul de sucuri, dar care funcţionau numai cu monede de 25 de cenţi, iar deţinutele *nu aveau* monede din astea, pentru că monedele de 25 de cenţi erau considerate marfă de contrabandă – fix ca în *Catch-22*[12]*!* –, dar măcar puteai să te zgâieşti la marfa dinăuntru. (Pe lângă toate aceste avantaje, sala comună devenea, în funcţie de un orar prestabilit, sala unde veneau vizitatorii; iar vizitatorii cu vechime, aşa cum era şi Bobby, fiul lui Jeanette, aveau grijă să aducă multe monede.)

În dimineaţa aceasta, urmărea împreună cu Angel Fitzroy ştirile de dimineaţă ale postului WTRF-7, care transmitea din Wheeling, Virginia de Vest. Ghiveciul obişnuit, nimic ieşit din comun: focuri de armă în trafic, incendiu la un transformator electric, o femeie arestată pentru că atacase o altă femeie la cursa de camioane Monster Truck Jam, dispute în conducerea statului pe tema unui nou penitenciar pentru bărbaţi, care fusese construit pe culmea unui munte şi care se părea că prezenta anumite defecte de structură. În plan naţional, ştirea cea mai importantă era că nu se încheiase încă asediul împotriva sectanţilor conduşi de Cumătrul Tabac.

[12] Roman satiric al scriitorului american Joseph Heller, publicat în 1961 (n. tr.).

De cealaltă parte a globului, muriseră mii de oameni într-un cutremur din Coreea de Nord, iar medicii din Australia anunţau izbucnirea unei posibile epidemii a somnului, care părea a afecta doar femeile.

— De la metamfetamină, comentă Angel Fitzroy.

Ciugulea dintr-un baton Twix, pe care îl găsise în tava automatului cu gustări. Voia să-l facă să dureze cât mai mult.

— Ce anume? De la ea au femeile alea boala somnului sau au apucat-o dracii pe tipa de la Monster Truck Jam sau fac pe nebunii sectanţii lu' nenea ăla?

— S-ar putea să fie toate, dar eu ziceam de păpuşica aia de la cursă. Am fost şi eu odată la una şi aproape toată lumea, cu escepţia la nişte ţânci, era ori cu coca în organism, ori pipase la iarbă din greu. Vrei şi tu o gură din ăsta?

Ţinea în pumn restul batonului (ca să nu observe gardiana Lampley, care urmărea sala comună prin camerele de supraveghere) şi i-l întinse lui Jeanette.

— Nu, mersi, răspunse aceasta.

— Văd câteodată nişte chestii care mă fac să mă apuce aşa un dor de moarte, spuse Angel pe un ton neutru. Să mor ori eu, ori restul lumii. Uite la aia!

Şi arătă spre un poster nou, lipit deasupra automatelor cu gustări şi sucuri. Era o fotografie mare cu o dună de nisip, pe care se vedeau nişte urme de paşi ce se pierdeau în zare, probabil în infinit. Mesajul de sub poză era: PROVOCAREA ESTE SĂ AJUNG PÂNĂ ACOLO.

— Tipu' ăla cu urmele din nisip a ajuns acolo, da' unde s-a dus? *Unde*-i locu' ăla? vru să ştie Angel.

— În Irak? presupuse Jeanette. Probabil acum e în oaza următoare.

— Aşi! A făcut insolaţie şi a crăpat. Zace colo, unde nu-l vezi, cu ochii holbaţi şi pielea neagră ca o pălărie de-aia înaltă, ştii tu, pălărie de-aia şmecheră de-o purtau numa' barosanii.

Nu zâmbea deloc. Angel era cam dezaxată – poate şi din cauza abuzului de metamfetamină din trecut. O fată din

popor: botezată în rachiu şi fără inhibiţii sexuale. Intrase la puşcărie pentru ultraj, dar Jeanette era de părere că Angel ar fi putut bifa toate articolele dintr-un eventual dicţionar al infracţiunilor. Chipul ei era doar oase şi colţuri – probabil în stare să crape asfaltul. Cea mai mare parte a detenţiei şi-o petrecuse în Aripa C. În Aripa C te scoteau afară doar două ore pe zi. Aripa C era domeniul fetelor rele.

— Nu cred că te faci negru dacă mori de insolaţie în Irak, spuse Jeanette.

Poate că nu era bine să o contrazică (nici măcar în glumă) pe Angel, care avea „serioase probleme cu gestionarea furiei", după cum îi plăcea doctorului Norcross să spună. Numai că, în dimineaţa asta, Jeanette avea chef să trăiască periculos.

— Zic că-i un căcat cât toate zilele, zise Angel. Cea mai mare provocare e să o scoţi la capăt pân' la sfârşitu' zilei. Cre' că ştii şi tu asta.

— Cine crezi că a pus posterul ăsta acolo? Domnul doctor Norcross?

Angel pufni:

— Norcross are mai multă minte-n cap. Nu, gardista aia dă Coates*. Jaaaanice.* Iubi are fixu' cu motivaţia. Ai văzut ce şi-a pus în birou?

Jeanette văzuse – o poză clasică, dar deloc inspiraţională. O pisicuţă atârnată de creanga unui copac. Ţine-te bine, micuţo! Ce să-ţi povestesc... Majoritatea pisicuţelor de aici au căzut deja de pe crengile lor. Şi unele n-au mai putut să se agaţe de altele.

Pe ecranul televizorului se vedea acum fotografia unui deţinut care evadase.

— Vai de capu' meu! spuse Angel. Iete că nu toţi negrii arată bine.

Jeanette nu comentă. Adevărul este că ei încă-i mai plăceau bărbaţii cu privire sălbatică. Încerca să rezolve asta împreună cu dr. Norcross, dar nu putea să scape încă de atracţia pe care o simţea faţă de indivizii care îi dădeau senzaţia că sunt pe cale să te bată pe spinare cu un tel de

bucătărie tocmai când eşti la duş.

— McDavid a fost mutată în una din celulele alea ale lu' Norcross din Aripa A, zise Angel.

— Unde ai auzit asta?

Jeanette o plăcea mult pe Kitty McDavid, care era isteaţă şi exuberantă. Se zvonea că făcuse parte dintr-un grup de infractori periculoşi, dar nu părea un om rău – nu cu cei din jur, doar cu ea însăşi. În trecutul ei existase o perioadă când se automutilase cu multă abnegaţie; se vedeau şi acum cicatricele de pe sâni, de pe coaste, de pe pulpe. Şi era predispusă la depresii, deşi se pare că medicamentele prescrise de Norcross o mai liniştiseră.

— Dacă vrei ştirile, tre' să vii mai devreme. Ea mi-a zis.

Şi Angel i-o arătă pe Maura Dunbarton, o deţinută în vârstă, care ispăşea o pedeapsă pe viaţă şi pe care gardienele o puneau să facă diverse munci administrative. Acum Maura împărţea reviste – le lua din cărucior şi le punea pe mese cu infinită grijă şi precizie. Părul alb şi subţire îi stătea sculat în jurul capului, ca o aureolă strălucitoare. Purta dresuri medicinale groase, de culoarea rozalie pe care o are vata de zahăr.

— Maura! o strigă Jeanette, însă nu prea tare.

Era strict *verboten* să ţipi în sala comună – doar copiii veniţi în zilele de vizită aveau voie.

— Vino-ncoace, surioară!

Maura îşi împinse încet căruciorul spre ele.

— Am o *Seventeen*[13], le anunţă ea. Vă interesează?

— Pe mine nu mă interesa nici când aveam şaptişpe ani, zise Jeanette. Care-i chestia cu Kitty?

— A zbierat juma' de noapte, răspunse Maura. Mă mir că n-ai auzit-o. Au scos-o cu forţa din celulă, au înţepat-o cu ceva şi au închis-o în A. Acu' doarme.

— Ce zbiera? vru să ştie Angel. Ori zbiera pur şi simplu?

— Că cică vine Regina Neagră, spuse Maura. Că cică o să vină chiar azi aici.

— Vine Aretha să ne cânte? întrebă Angel. Eu altă regină neagră nu ştiu. R-E-S-P-E-C-T, află ce înseamnă asta

[13] *Seventeen* – revista pentru adolescente (n. tr.).

pentru mine.[14]

Maura nu o băgă în seamă. Se uita lung la blonda cu ochi albaştri de pe coperta revistei.

— Sigur n-o vrea niciuna? Cică are nişte rochii de seară tare drăguţe.

La asta Angel îi răspunse:

— Nu îmi pun nicio rochie de seară pe mine, dacă n-am şi o diademă.

Şi începu să râdă singură.

— Domnul doctor Norcross a fost la Kitty? întrebă Jeanette.

— N-a venit încă, zise Maura. Eu am avut odată o rochie din asta. Foarte drăguţă, albastră şi cu jupon. Da' a călcat-o bărbatu-meu şi a ars-o cu fierul într-un loc. A fost un accident. Omu' voia să mă ajute. Da' nu l-a învăţat nimeni să calce. Bărbaţii nu se pricep la asta. Şi acum omu' meu nici c-o să mai înveţe. Asta-i sigur.

Niciuna dintre cele două femei nu spuse nimic. Toată lumea ştia ce le făcuse Maura Dunbarton soţului ei şi celor doi copii ai lor. Sigur, trecuseră treizeci de ani de atunci, însă unele crime nu se uită niciodată.

7

În urmă cu trei sau patru ani – ori poate cinci sau şase, căci pierduse cumva noţiunea timpului, iar toate reperele dispăruseră în ceaţă – într-o parcare din spatele unui magazin Kmart din Carolina de Nord, un bărbat i-a spus lui Tiffany Jones că o să dea de belea. Oricât de nebuloşi ar fi fost ultimii cincisprezece ani, nu a uitat niciodată clipa aceea. Nu a uitat pescăruşii care ţipau şi ciuguleau din gunoaiele din spatele Kmartului. Nu a uitat burniţa care mânjea geamurile jeepului în care se afla ea, jeep aparţinând tipului care-i spusese că o să dea de belea. Individul era agent de pază la mall. Ea tocmai i-o supsese.

Ghinionul făcuse să o prindă când fura un deodorant. Trocul la care se învoiseră a fost destul de corect şi deloc

[14] Vers dintr-un cântec al Arethei Franklin (n. red.).

surprinzător: ea îi făcea sex oral, el îi dădea drumul să plece. Agentul de pază era un nesimţit mare cât un bivol. Aşa că operaţiunea a fost destul de complicată, deoarece a trebuit să-i ajungă la instrument pe lângă burtă şi pulpe şi volanul maşinii. Însă Tiffany nu era vreo începătoare în treburile astea, iar ce făcea acum nici nu se compara cu alte chestii la care se pretase. Cu excepţia comentariului făcut de boul ăla.

— Probabil că ţi-a fost scârbă, nu?

Un rânjet compătimitor i se întinsese pe mutra asudată, în timp ce se foia pe scaun, încercând să-şi tragă izmenele de trening din nailon roşu – probabil singurul tip de pantaloni în care reuşea să încapă.

— Ştii că dai de belea când ajungi într-o situaţie ca asta şi eşti obligată să cooperezi cu unul ca mine.

Până în momentul acela, Tiffany crezuse că violatorii – din categoria cărora făcea parte şi vărul ei, Truman – trăiesc în negare. Altminteri, cum ar putea să se suporte? Cum ai putea să răneşti sau să înjoseşti un alt om dacă eşti deplin conştient de acţiunile tale? Ei bine, s-a dovedit că poţi foarte bine, exemplul cel mai elocvent în acest sens fiind porcul ăla de agent de pază. Şi s-a simţit profund şocată în acele momente, când a înţeles brusc o mare parte din viaţa ei de tot rahatul. Tiffany nu era prea sigură că va reuşi să-şi revină vreodată.

Trei sau patru molii se zbăteau în abajurul lămpii de deasupra blatului. Becul era ars. Nu conta; în dimineaţa asta oricum era suficientă lumină în rulotă. Moliile se zvârcoleau şi se ciocneau de sticlă. Umbrele lor minuscule păreau că se încaieră. Oare cum ajunseseră acolo? Şi, apropo, oare cum ajunsese *ea* aici? După o perioadă agitată dinainte să fi împlinit douăzeci de ani, Tiffany izbutise să se pună pe picioare şi să-şi facă o viaţă nouă. Dar care nu durase prea mult. În 2006 fusese chelneriţă la un bistrou, unde bacşişurile erau destul de bune. Avea un apartament cu două camere în Charlottesville şi creştea ferigi pe balcon. Da, se descurca destul de bine pentru o tânără care nu terminase liceul. În weekenduri îi plăcea să

închirieze un murg robust, pe care îl chema Moline şi care avea o fire prietenoasă şi se lăsa călărit fără să protesteze; şi se plimba cu el până la valea râului Shenandoah. Acum era într-o rulotă în Căcaţii de Est, regiunea Munţilor Apalaşi; şi nu urma să dea de belea, căci dăduse deja. Bine măcar că beleaua avea căciuliţă. N-o ustura aşa cum se aşteptase, iar ăsta era cel mai nasol lucru, pentru că putea să se retragă înăuntrul ei însăşi şi să nu mai ştie de nimic...

Tiffany auzi o bufnitură şi se pomeni pe podea. O durea şoldul unde se lovise de colţul blatului.

Cu ţigara atârnându-i între buze, Truman se holba la ea.

— Pământul către paraşuta tripată[15].

Purta doar ciocatele şi boxerii. Nimic altceva. Carnea bustului era atât de întinsă, că ziceai că îşi înfăşurase o folie din plastic în jurul coastelor.

— Pământul către paraşuta tripată, repetă Truman şi pocni din palme în nasul ei, aşa cum faci cu un câine neascultător. Ai surzit? Bate cineva la uşă.

Tru era un dobitoc atât de mare, încât ea îl privea uneori cu un soi de stupefacţie ştiinţifică – îl privea aşa doar partea aceea din ea care încă mai era vie, partea aceea care o îndemna câteodată să se pieptene sau să o sune pe cucoana aia, Elaine, de la clinica de planificare familială, care-i cerea să se interneze la dezintoxicare. Tru era dobitocul standard. Şi Tiffany se întreba adesea: „Este Cutare un dobitoc mai mare decât Truman?” Însă puţini se puteau ridica la nivelul lui – până acum, doar Donald Trump şi canibalii reuşiseră s-o facă. Lista de infracţiuni comise de Truman era extrem de lungă. Când era mic, îşi vâra degetul în fund, după care îl băga în nările copiilor şi mai mici decât el. Mai târziu, furase bijuteriile şi obiectele de artă ale mamei sale şi le amanetase. El îi deschisese lui Tiffany gustul pentru metamfetamină în după-amiaza aia când o vizitase în apartamentul ei drăguţ din Charlottesville. Credea că glumeşte atunci când îţi ardea umărul gol cu jarul de la ţigară, în timp ce dormeai. Truman era un violator, dar reuşise deocamdată să scape

[15] Persoană euforică din cauza consumului de droguri (n. tr.).

de puşcărie. Sunt şi dobitoci care au noroc. Dobitocul ăsta avea obrajii acoperiţi cu o barbă arămie, neregulată, iar pupilele îi erau enorme. Însă puştiul ăla de demult, puştiul ăla zeflemitor, complet lipsit de remuşcări, încă se mai ghicea în bărbia repezită înainte.

— Răspunde, paraşută tripată!

— Ce? reuşi Tiffany să bâiguie.

— Ţi-am zis să deschizi uşa! Iisuse!

Truman se prefăcu că vrea s-o lovească cu pumnul şi ea îşi acoperi capul cu mâinile. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Pizda mă-tii! îi spuse Tiffany cu jumătate de gură.

Spera să n-o fi auzit şi domnul doctor Flickinger, care era în baie. Lui Tiffany îi plăcea de el. Doctorul ăsta era un ciudăţel. I se adresa mereu cu „doamnă”, făcându-i cu ochiul în acelaşi timp, ca să-i dea de înţeles că nu făcea mişto de ea.

— Eşti o curvă tripată, ştirbă şi surdă! o informă Truman, omiţând faptul că şi el avea mare nevoie de o mulţime de lucrări de cosmetică dentară.

Amicul lui Truman ieşi din dormitorul rulotei, se aşeză la masa pliantă şi spuse:

— Curva tripată telefon acasă.[16]

Se apucă să râdă ca prostul de poezioara lui şi dădu din coate – pasămite aşa arătau mişcările de dans în capul lui. Tiffany nu reuşea să-şi aducă aminte cum îl chema, dar spera că maică-sa era super mândră de odrasla ei, care-şi tatuase răhăţelul[17] din *South Park* tocmai pe mărul lui Adam.

Altă bătaie în uşă. Acum Tiffany o auzi.

— Nu-ţi face probleme! N-aş dori să te inoportunez, Tiff. Stai potolită acolo, pe curu’ tău ăla prost.

Şi Truman trase nervos de uşă, deschizând-o.

Se pomeni faţă în faţă cu o femeie, îmbrăcată cu una dintre cămăşile lui în carouri, de sub care i se vedeau picioarele lungi, măslinii.

— Ce-i asta? se răţoi Truman la ea. Ce vrei?

[16] Aluzie la o replică din filmul *E.T.* (n. red.).

[17] Personaj din serialul de desene animate „South Park” (n. tr.).

Îi răspunse o voce stinsă:

— Bună ziua, omule!

Fără să se ridice de la masă, amicul lui Truman strigă la ea:

— Eşti cucoana de la Avon?

— Ascultă, scumpete, îi zise Truman. Eşti bine-venită la noi, da' am nevoie de cămaşa aia.

Din baie se auzi apa trasă la toaletă. Domnul doctor Flickinger îşi terminase treaba acolo.

Femeia din uşă întinse fulgerător mâna şi-l apucă pe Truman de gât. El scoase un horcăit slab. Ţigara îi căzu dintre buze. Ridică mâinile şi îşi înfipse unghiile în încheietura musafirei. Tiffany observă cum carnea femeii se albea sub presiunea degetelor lui, dar nu-i dădu drumul.

Pe pometii lui Truman apărură nişte picăţele roşii. De sub unghiile lui începu să picure sângele femeii. Şi ea tot nu-i dădea drumul. Horcăitul se transformă în şuierat. Truman duse mâna liberă la curea şi trase cuţitul de vânătoare de acolo.

Necunoscuta intră în rulotă şi îl apucă pe Truman de braţul care ridicase cuţitul să o lovească. Îl împinse, izbindu-l de peretele opus. Totul se petrecu foarte rapid, iar Tiffany nici măcar nu reuşi să vadă chipul femeii, acoperit de părul încâlcit şi lung până la umăr, păr atât de negru încât bătea în verde.

— Ho! Ho! Ho! strigă amicul lui Truman, ridicându-se în picioare şi bâjbâind după pistolul din spatele unei role de şervete de bucătărie.

Picăţelele roşii de pe obrajii lui Truman se transformară în pete mari şi vinete. Acum scotea nişte sunete ca acelea pe care le fac tenişii când scârţâie pe parchet. Îşi dădu ochii peste cap. Tiffany vedea cum îi bate inima în stânga sternului, sub pielea întinsă. Forţa femeii era uluitoare.

— Ho! repetă amicul, când necunoscuta îi dădu un cap în faţă lui Truman, spărgându-i nasul.

Sângele ţâşni până în tavan. Câţiva stropi ajunseră pe becul ars al lămpii. Moliile înnebuniră de-a binelea, izbindu-se disperate de sticlă, cu zgomote ca ale cuburilor

de gheaţă în shaker.

Când Tiffany coborî privirea, o văzu pe femeie răsucindu-l pe Truman în direcţia mesei. Amicul era în picioare, cu pistolul îndreptat spre ea. Un zgomot ca acela făcut de o ghiulea de demolări zgudui rulota. O piesă neregulată de puzzle apăru pe fruntea lui Truman. Peste ochi avea acum un fel de batistă zdrenţuită – era o bucată de piele, cu o parte din sprânceană. Sângele se revărsa din gura lui căscată şi i se prelingea pe bărbie. Fâşia de piele cu sprânceană i se lovea de obraz, amintindu-i lui Tiffany de pământufurile de la spălătoriile de maşini folosite la curăţarea parbrizelor.

Al doilea glonţ găuri umărul lui Truman. Sângele lui o stropi pe Tiffany pe obraji. Necunoscuta împinse cadavrul lui Truman până la amicul lui. Masa se rupse sub greutatea celor trei trupuri. Tiffany zbiera din toate puterile, dar nu auzea nimic.

Câteva minute – sau poate mult mai mult – trecură într-o fracţiune de secundă.

Tiffany se pomeni stând ghemuită într-un colţ al dulapului, cu o manta de ploaie trasă peste ea până la bărbie. O serie de bufnete înăbuşite şi ritmice zguduiau rulota. Acum îşi aduse aminte cum bucătarul bătea carnea în bucătăria bistroului din Charlottesville. Bufnetele astea erau cam la fel, însă mult, mult mai grele. La un moment dat, se auzi un trosnet ca de plastic sfâşiat şi bufnetele încetară. Iar rulota nu se mai legănă.

O bătaie puternică zgâlţâi uşa subţire a dulapului.

— Te simţi bine?

Necunoscuta.

— Pleacă! urlă Tiffany.

— Ăla din baie a reuşit să fugă pe geam. Dar nu cred că trebuie să-ţi faci probleme că s-ar putea întoarce.

— Ce-ai făcut? hohoti Tiffany.

Era plină de sângele lui Truman şi nu voia să moară.

Femeia nu-i răspunse imediat. Dar nici nu era nevoie. Tiffany văzuse ce a făcut, sau văzuse suficient. Şi auzise suficient.

— Acum ar trebui să te odihneşti, spuse necunoscuta. Atâta tot: să te odihneşti.

Deşi încă îi mai ţiuiau urechile de la focurile de armă, lui Tiffany i se păru că aude zgomotul uşii care se închide.

Se ghemui sub mantaua de ploaie şi şopti numele lui Truman.

El o învăţase să fumeze iarbă – „trage câte puţin”, îi spusese el. „Ai să te simţi mai bine.” Ce mincinos! Ce mare ticălos fusese! Ce monstru! Atunci, de ce-l bocea? Nu se putea abţine. Îşi dorea să poată, dar nu putea.

8

Cucoana de la Avon, care nu avea nicio legătură cu Avonul, plecă din rulotă şi porni înapoi, spre laboratorul de metamfetamină. Cu fiecare pas, mirosul de propan devenea tot mai puternic, iar aerul tot mai irespirabil. În spate se vedeau urmele tălpilor ei goale – mici şi albe şi delicate, urme care veneau de nicăieri şi care păreau făcute din puf de păpădie. Poalele cămăşii de împrumut îi fluturau în jurul coapselor lungi.

Ajunse în faţa barăcii şi culese o bucată de hârtie agăţată într-o tufă. În partea de sus, era un anunţ cu litere mari şi albastre: REDUCERI ZILNICE! Dedesubt erau mai multe fotografii cu frigidere şi congelatoare – mari şi mici, industriale şi casnice –, maşini de spălat rufe, maşini de spălat vase, cuptoare cu microunde, aspiratoare, dispozitive pentru tocarea resturilor alimentare, roboţi de bucătărie. Într-una dintre poze era o tânără cochetă, îmbrăcată cu o pereche de jeanşi, care-i surâdea cu înţeles fetiţei sale, la fel de blondă ca mămica. Micuţa ţinea în braţe o păpuşă, căreia îi surâdea şi ea, la rândul ei. Pe afişul acela mai erau fotografii cu televizoare, pe ale căror ecrane se vedeau bărbaţi jucând fotbal, bărbaţi jucând baschet, bărbaţi la volanul unor maşini de curse, bărbaţi lângă grătare şi ţinând în mâini cleşti uriaşi. Chiar fără cuvinte, mesajul reclamei era cât se poate de limpede: femeile muncesc şi au grijă de cuib, bărbaţii vânează şi

frig prada pe grătar.

Evie rulă fluturaşul publicitar şi începu să pocnească din degetele mâinii stângi sub un capăt al lui. La fiecare pocnet apărea câte o scânteie. La a treia, hârtia se aprinse. Şi Evie ştia să frigă tot felul de lucruri. Ridică tubul improvizat, îi examină flacăra şi îl azvârli în baracă. Plecă repede de acolo prin pădure, spre Route 43, cunoscută de localnici sub numele de Drumul Ghiulelei.

— Am avut o zi plină, le spuse ea moliilor care zburau iarăşi în jurul ei. O zi foarte foarte plină.

Nici nu s-a întors atunci când baraca a sărit în aer. Şi nici nu a tresărit când o bucată de tablă ondulată a zburat şuierând pe deasupra capului ei.

II

1

Circumscripţia şerifului din provincia Dooling moţăia sub soarele dimineţii. Cele trei celule de arest preventiv erau goale, cu uşile din gratii larg deschise. Abia fuseseră spălate, iar podelele miroseau puternic a dezinfectant. Singura cameră de interogatoriu era de asemenea goală, tot aşa cum era şi biroul Lilei Norcross. Dispecera Linny Mars avea toată clădirea la dispoziţie. În spatele biroului ei era un poster cu un infractor rânjit, într-o salopetă oranj şi cu gantere în mâini. EI NU-ŞI IAU NICIODATĂ LIBER, te avertiza posterul ăla, TU DE CE ŢI-AI LUA?

Linny îşi făcuse un obicei din ignorarea acelui sfat bine intenţionat. Nu mai fusese la sală de la scurta aventură pe care o avusese cu Dancercise, de la YWCA[18]. Cu toate acestea, se mândrea nespus cu felul în care arăta. Acum era captivată de un articol din revista *Marie Claire,* despre modul corect de folosire a creionului dermatograf. Ca să obţii o linie dreaptă, trebuie să-ţi sprijini degetul mic de pomete. Astfel ai mai mult control şi eşti ferită de eventuale clipiri nedorite. Articolul îţi sugera să începi din mijloc şi să trasezi linia până în colţul exterior al ochiului, după care să mergi în direcţie opusă. O linie subţire pentru machiajul de zi; una mai groasă, mai dramatică, pentru o seară importantă, petrecută în oraş cu tipul cu care speri să…

Sună telefonul. Nu cel normal, ci acela cu o dungă roşie pe receptor. Linny lăsă revista din mână (spunându-şi că trebuie să ţină minte să treacă pe la drogherie ca să-şi cumpere un L'Oréal Opaque) şi răspunse. Lucra la dispecerat deja de cinci ani şi ştia bine că la ora aceasta matinală nu putea să fie vorba decât despre vreo pisică incapabilă să coboare din pom, vreun câine pierdut, vreun incident casnic minor, sau – dă, Doamne, să nu fie cazul! –

[18] Asociaţia Tinerelor Femei Creştine (n. tr.).

vreun bebeluş care se sufocase. Toate căcaturile alea cu arme se întâmplau în mod normal după apus şi, de obicei, erau scandaluri petrecute în barul „Roata Neunsă”.

— Poliţia. Ce urgenţă aveţi?

— Coana de la Avon l-a omorât pă Tru! strigă o voce de femeie. L-a omorât pă Tru şi pă prietenul lu’ Tru! Nu ştiu cum îl cheamă, da’ l-a buşit cu capul dă perete de l-a găurit, în puii mei! O să orbesc dacă mai mă uit acolo!

— Doamnă, apelurile de urgenţă sunt înregistrate, spuse calmă Linny. Şi nu apreciem farsele.

— Nu-i nicio farsă! Cine face farse? O nebună a intrat peste noi şi l-a omorât pă Tru! Pă Tru şi pă tipu’ ăl’lalt! E numai sânge peste tot!

Când vocea aceea confuză pomenise de „Coana de la Avon”, Linny fusese nouăzeci la sută sigură că era vorba de o farsă ori de un apel făcut la mişto. Însă acum era doar optzeci la sută sigură. Bolboroselile femeii erau aproape imposibil de înţeles, în parte şi din cauza accentului ei rural extrem de pronunţat. Dacă Linny nu ar fi fost originară din Mink Crossing, provincia Kanawha, ar fi putut să creadă că femeia vorbea într-o limbă străină.

— Cum vă numiţi, doamnă?

— Tiffany Jones, da’ ce-ţi pasă? E morţi amândoi şi io nu ştiu de ce mie nu mi-a făcut nimic, da’ dacă să-ntoarce?

Linny se aplecă peste birou ca să citească lista de prezenţă pe ziua respectivă – cine era la sediu, cine era în patrulă. Secţia de Poliţie nu avea decât nouă maşini, din care una sau două se aflau mereu în service. Provincia Dooling era cea mai mică din stat, dar nu şi cea mai săracă. Onoarea aceasta îndoielnică revenea provinciei învecinate McDowell, o fărâmă de civilizaţie ca vai de mama ei, situată fix acolo unde a înţărcat mutul iapa.

— Nu văd numărul dumneavoastră de telefon pe computer.

— Normal că nu-l vezi. Am sunat de pe telefonul cu cartelă a lu’ Tru. Are mai multe. Le face el ceva. Le...

Urmă o pauză, un pârâit, apoi vocea lui Tiffany Jones atinse stridenţe neînchipuite.

— ...vai de capu' meu, a sărit în aer laboratoru'! De ce să facă asta? Vai de capu' meu, vai de capu' meu, vai de...

Linny vru s-o întrebe la ce se referă, dar auzi imediat o bubuitură. Nu una deosebit de puternică şi care nu a zăngănit geamurile în rame. Dar clar o bubuitură. Ca şi cum un avion de vânătoare de la baza militară din Langley, Virginia, ar fi spart bariera sunetului.

„Care-i viteza sunetului?" se întrebă ea. „N-am învăţat formula de calcul la fizică?" Însă orele de fizică din liceu fuseseră cu mult timp în urmă. Parcă într-o altă viaţă.

— Tiffany? Tiffany Jones? Mai eşti la telefon?

— Tre' să trimiţi pe cineva aici înainte să ia foc pădurea! ţipă atât de tare Tiffany, încât Linny trebui să îndepărteze receptorul de ureche. Mergi după miros! Uită-te la fum! Uite-l că se ridică! Din Drumu' Ghiulelei, dincolo de râu şi de depozitu' de lemne!

— Femeia aceea, căreia i-ai zis „Coana de la Avon"...

Acum Tiffany hohotea deopotrivă de râs şi de plâns.

— Nicio chestie! Gaborii o s-o ginească imediat. E toată acoperită cu sângele lui Truman Mayweather!

— Îmi dai adresa...

— Rulotele n-are adrese! Tru nu primeşte scrisori! Tacă-ţi fleanca şi trimite pe cineva acilea!

Şi Tiffany închise.

Linny traversă biroul pustiu şi ieşi în soarele dimineţii. Se strânseseră destui oameni pe trotuarele străzii principale şi se uitau spre est, ţinându-şi mâinile pavăză la ochi. În direcţia aceea, cam de la depărtare de vreo cinci kilometri, se vedea fum negru. Se ridica în coloană dreaptă, pentru că, din fericire, nu bătea vântul – slavă Domnului. Şi, da, părea că vine din apropiere de Cherestegia lui Adams, loc pe care ea îl cunoştea bine – mai întâi, de la drumurile făcute până acolo cu furgoneta tăticului ei; apoi, de la drumurile făcute până acolo cu furgoneta soţului ei. Bărbaţii se simt atraşi de tot soiul de lucruri bizare. Şi depozitele de cherestea păreau a se număra printre acestea, probabil înainte de fascinaţia pentru camioanele-gigant, dar cu mult în urma armelor de

toate felurile.

— Ce-avem acolo? strigă spre ea Drew T. Barry, de la „Asigurări Drew T. Barry”, ieşit în faţa biroului său de pe celălalt trotuar.

Linny aproape putea să vadă cum i se derulau în ochi coloanele cu cuantumurile primelor de asigurare. Nu-i răspunse şi intră în clădire. Mai întâi trebuia să sune la pompieri (unde probabil că deja sunau telefoanele ca la balamuc), apoi trebuia să ia legătura cu Terry Coombs şi Roger Elway, din Patrula Patru. Şi după aia trebuia s-o anunţe pe şefa. Care mai mult ca sigur că dormea, pentru că sunase aseară ca să-şi ia liber, spunând că nu se simţea bine.

2

Însă Lila Norcross nu dormea.

Citise un articol într-o revistă, poate în sala de aşteptare de la dentist sau oftalmolog, că o persoană normală are nevoie de cincisprezece până la treizeci de minute ca să adoarmă. Exista însă o condiţie pe care Lila o cunoştea prea bine: persoana cu pricina trebuia să fie calmă. Iar ea numai calmă nu era acum. În primul rând, uite că nici nu se dezbrăcase, deşi se descheiase la pantaloni şi la cămaşa maro de uniformă. De asemenea, îşi scosese şi centura multifuncţională. Se simţea vinovată. Nu prea obişnuia să-şi mintă soţul în chestiuni mărunte şi, până în dimineaţa asta, nu-l minţise niciodată în privinţa unei chestiuni cu adevărat importante.

Accident lângă Popasul Muntelui, îi scrisese ea în mesajul de aseară. *Nu mă suna; trebuie să strângem toată mizeria de pe şosea.* Iar de dimineaţă, mai adăugase câteva detalii, ca să-şi facă povestea cât mai verosimilă. Şi detaliile astea o înţepau acum ca nişte ghimpi: *Nisip pentru pisici pe toată şoseaua! N-am avut încotro şi am chemat un buldozer ca să strângă mizeria aia!* Însă un asemenea eveniment ar apărea în ziarul local, nu? Numai că soţul ei nu-l citea, aşa că s-ar putea să nu-i descopere

minciuna. Pe de altă parte, lumea vorbea despre asemenea întâmplări haioase. Şi, dacă nu auzea pe nimeni pomenind de nisipul pentru pisici împrăştiat pe şosea, ar fi putut să-şi pună întrebări...

— Vrea să fie prins, îi spusese ea lui Clint pe când urmăreau împreună un documentar pe canalul HBO.

Se chema *Piaza rea* şi prezenta viaţa şi crimele lui Robert Durst, un criminal în serie foarte bogat şi foarte excentric. Iar ei se uitau la al doilea episod, din cele şase ale documentarului.

— Dacă n-ar fi vrut, n-ar fi acceptat în veci să stea de vorbă cu realizatorii filmului.

Cum era de aşteptat, Robert Durst se afla acum în spatele gratiilor. Întrebarea care se impunea acum era: oare *ea* voia să fie prinsă?

Dacă nu voia, atunci de ce i-a trimis mesajul ăla? I-a scris pentru că, dacă ar fi sunat-o *el,* ar fi auzit în fundal zgomotele din sala de sport a Liceului Coughlin – uralele, scârţâitul tenişilor pe parchet, goarnele – şi ar fi întrebat-o unde este şi ce caută acolo. Sigur, ar fi putut să lase mesageria vocală să-i răspundă, nu? Şi ar fi putut să-l sune ea mai târziu, nu?

„Nu m-am gândit la varianta asta”, îşi zise ea. „Eram nervoasă şi supărată.”

Adevăr sau minciună? În dimineaţa aceasta înclina mai mult spre a doua. Adică ţesuse o poveste încâlcită dinadins. Adică voia să-şi oblige soţul să o constrângă să mărturisească.

Îşi dădu seama cu tristeţe că, în ciuda experienţei ei îndelungate în poliţie, soţul ei, psihiatrul, ar fi ajuns un infractor cu mult mai bun. Pentru că el ştia să păstreze un secret.

Lila avea sentimentul că descoperise o ascunzătoare în propria ei casă. Că atinsese, absolut întâmplător, un anumit loc din perete şi se pomenise în faţa unei scări de care nu avusese habar până atunci. Iar înăuntrul acelui pasaj tainic era un cârlig şi de cârligul ăla atârna haina lui Clint. Nasoală lovitura, şi mai nasoală durerea, dar nici

una nu se compara cu ruşinea simţită atunci: Cum de nu ţi-ai dat seama? Şi, odată ce ai început să înţelegi, odată ce te-ai trezit şi ai văzut care este viaţa ta, cum de ai mai putut să înduri – fie şi o singură secundă – fără să-ţi urli deznădejdea? Dacă nu merita să urli atunci când ai descoperit că soţul tău – bărbatul cu care ai împărţit şi bune, şi rele vreme de cincisprezece ani, tatăl copilului tău – are o fiică de care nu ţi-a spus niciodată, atunci, ce altceva merită? Dar uite că ea i-a urat o zi bună şi s-a culcat.

În cele din urmă o ajunse oboseala, amuţindu-i suferinţa. Acum adormea şi foarte bine făcea. Totul va părea mult mai simplu după cinci sau şase ore de somn; se va simţi mai calmă; va fi în stare să discute cu el; şi poate Clint o va ajuta să înţeleagă. În fond, asta era meseria lui, nu? Să găsească logica în toate mizeriile vieţii. Dar ce mizerie îi pregătea ea! Nisip pentru pisici pe toată şoseaua. Rahat de pisici în pasajul secret; nisip pentru pisici *şi* rahat de pisici pe terenul de baschet, unde o fată pe nume Sheila a făcut o fentă, a schimbat direcţia, derutând apărătoarea echipei adverse, după care a sprintat spre coş.

Pe obraz i se prelinse o lacrimă şi Lila oftă prelung, mai aproape acum de eliberarea pe care ţi-o oferă somnul.

Simţi că o gâdilă ceva pe faţă. Ca un fir de păr sau o aţă desprinsă din faţa de pernă. O dădu la o parte şi porni mai departe pe cărarea somnului. Aproape ajunsese la destinaţie când se răţoi la ea telefonul agăţat la centura multifuncţională de pe cufărul din lemn de cedru de la picioarele patului.

Deschise ochii şi se ridică în capul oaselor, luptându-se cu ameţeala care o cuprinsese. Firul de păr – sau ce-o fi fost – îi gâdilă iar obrazul. Îl îndepărtă cu un gest nervos. Clint, dacă tu mă suni acum…

Luă telefonul şi se uită la ecran. Nu era Clint. Cuvântul afişat o informa că o caută BAZA. Ceasul o informa că era 7:57. Răspunse:

— Doamnă Şerif? Lila? Te-ai trezit?

— Nu, Linny. Vorbesc cu tine în vis.

— Cred că avem o problemă nasoală.

Linny se exprima de obicei scurt şi profesionist. Lila o aprecia pentru asta, numai că acum regionalismele îi reveniseră tiptil în vorbire – adică nu *„cred* că avem o problemă nasoală”, ci *„consider* că avem o problemă nasoală”. Lila căscă mult ochii, de parcă gestul acesta ar fi ajutat-o să se dezmeticească mai repede.

— Apelanta a semnalat mai multe omoruri lângă Cherestegia lui Adams. Poate s-a înşelat în privinţa asta sau a minţit sau a avut halucinaţii. Dar cu siguranţă a fost o bubuitură al naibii de mare. N-ai auzit-o?

— Nu. Spune-mi exact ce ştii.

— Pot să-ţi pun înregistrarea convorbirii…

— Nu. Spune-mi tu!

Şi Linny i-a spus: o femeie – foarte probabil sub influenţa drogurilor – a spus că sunt doi morţi, că făptaşa este Cucoana de la Avon, a urmat explozia, se vede fumul.

— Şi tu ai trimis acolo…

— Patrula Patru. Terry şi Roger. La ultimul apel, mai aveau un kilometru şi jumătate.

— În regulă. Bine.

— Şi tu…

— Am pornit.

3

Mai avea puţin până la maşina de serviciu, parcată în faţa casei, când şi-a dat seama că Anton Dubcek se holba la ea. Despuiat până la brâu, cu pectoralii strălucitori, cu pantalonii (abia) acoperindu-i şoldurile, băiatul care curăţa piscinele părea că dă o probă pentru „frumosul lunii mai” dintr-un calendar al stripperilor din grupul Chippendale. Scotea nişte scule din camioneta parcată lângă trotuar, pe a cărei latură scria cu fonturi florentine *Doar cu Anton piscina ta e beton.*

— La ce te uiţi?

— La zoreaua aia superbă, răspunse Anton, cadorisind-o cu un zâmbet radios, care probabil că vrăjea toate

chelneriţele din provincie, ba chiar şi pe cele din provinciile învecinate.

Lila se uită în jos şi băgă de seamă că nu-şi vârâse cămaşa în pantaloni. Nici măcar nu şi-o încheiase. Sutienul alb şi simplu dezvăluia mult mai puţin decât sutienele de la cele două costume de baie pe care le avea (şi era mult mai puţin sexy), dar aveau ce-aveau bărbaţii cu lenjeria feminină: cum o vedeau pe una în sutien, se purtau de parcă ce ar fi câştigat cincizeci de dolari cu un bilet de loterie pe care dăduseră doar cinci. Pe vremuri chiar Madonna îşi începuse cariera în felul ăsta. Da, pe vremuri, probabil înainte să se nască Anton, îşi spuse Lila.

— Spune-mi, agăţi ceva cu replica asta? îl întrebă ea, în timp ce se încheia şi-şi băga la repezeală cămaşa în pantaloni. Pe bune?

Zâmbetul se lăţi.

— Aţi fi surprinsă.

Of, ce dinţi albi şi strălucitori! N-ar fi surprinsă deloc.

— Am lăsat deschisă uşa din spate, în caz că vrei să-ţi iei o cola din frigider. Dar vezi s-o încui când pleci. Bine?

— Recepţionat.

Luă poziţia de drepţi şi o salută în glumă.

— Cola, nu bere. E prea devreme, chiar şi pentru tine.

— Mereu este ora cinci după-amiaza undeva în…

— Scuteşte-mă de vrăjelile astea, Anton. Am avut o noapte lungă şi, dacă nu reuşesc să închid puţin ochii, o să am o zi şi mai lungă.

— Recepţionat şi asta. Dar, hei, doamnă Şerif, am niscaiva veşti proaste: sunt aproape sigur că pomii ăia din spate au „boala ulmului olandez”[19]. Vreţi să vă las numărul de telefon al amicului meu expert în copaci? Nu puteţi să-i lăsaţi să…

— Da, sigur. Mersi.

O durea fix undeva de copacii din curte, mai cu seamă în dimineaţa asta. Deşi trebuia să recunoască adevărul zicalei despre necazul care nu vine niciodată singur: minciunile ei, omisiunile lui Clint, epuizarea ei fizică şi nervoasă,

[19] Boală a copacilor, mai ales a ulmilor, provocată de o ciupercă (n. tr.).

focul, cadavrele; şi acum, uite, pomii ăia infestaţi – şi nici nu se făcuse încă ora nouă. Singurul lucru care lipsea era ca Jared să-şi rupă vreo mână sau ceva. Atunci, Lila nu ar mai avea de ales şi ar trebui să se ducă glonţ la biserica Sf. Luca şi să-l implore pe Părintele Lafferty să-i asculte spovedania.

Se urcă în maşină, dădu cu spatele până ajunse în stradă, porni către est pe Tremaine Street, nu opri la indicatorul cu STOP – infracţiune care i-ar fi adus o amendă dacă nu ar fi fost ea şerif –, observă fumul ridicându-se din apropiere de Route 17 şi aprinse girofarul. Sirena o va activa abia când va ajunge în centrul Doolingului. Ca să dea tuturor fiori.

4

Frank Geary oprise la semaforul de vizavi de liceu şi acum tamburina cu degetele pe volanul maşinii. Se ducea acasă la domnul judecător Silver. Bătrânul îl sunase pe mobil – aproape cuprins de isterie. Pisica lui, Cacao, fusese lovită de o maşină. Împingând un cărucior de supermarket, trecea prin faţa camionetei lui o boschetară atât de încotoşmănată, de nici nu-i vedeai picioarele. Parcă o ştia de undeva. Femeia vorbea singură şi părea amuzată de întreaga conversaţie. Poate una dintre personalităţile ei intenţiona să organizeze o petrecere-surpriză pentru una dintre celelalte personalităţi. Frank îşi spunea câteodată că poate este mai bine să fii sărit de pe fix – nu aşa cum credea Elaine că era el, ci nebun-nebun. Nebun-nebun ca nebunii ăia care vorbesc singuri şi împing cărucioare pline cu gunoaie.

Pentru că, ce motive de îngrijorare ar avea un nebun? Motive nebuneşti, fără doar şi poate. Deşi lui Frank îi plăcea să-şi imagineze că toată nebunia asta închipuită ar fi mult mai simplă. Îmi torn laptele cu cereale pe cap sau în cutia poştală? Dacă ai fi într-o doagă, probabil că decizia asta te-ar supune unui stres foarte mare. Însă pe Frank îl stresau reducerile anuale din bugetul municipal al

Doolingului, care l-ar fi putut trimite în şomaj. Şi îl mai stresa şi faptul că trebuia să-şi ţină firea în weekendurile când îşi vedea fiica. Îl stresa şi faptul că Elaine se aştepta să nu fie capabil să-şi ţină firea. Da, propria lui nevastă se aştepta să dea greş – ce ziceţi de asta? Cum să nu fii stresat? Prin comparaţie, era de părere că se poate descurca foarte bine cu cerealele cu lapte turnate pe cap sau în cutia poştală. Uite cum facem: turnăm cerealele pe cap şi laptele în cutia poştală. Gata! Am rezolvat problema.

Se aprinse lumina verde şi Frank coti la stânga, pe Malloy.

5

Pe cealaltă parte a străzii, boschetara – Baba Essie, cum îi ziceau voluntarii de la adăpost, sau Essie Wilcox, cum o chemase odată ca niciodată – îşi săltă căruciorul pe zona verde care înconjura parcarea liceului. După ce va ajunge pe asfalt, urma să traverseze terenurile de sport către păduricea de arbori pitici, unde locuia ea în lunile de vară.

— Grăbiţi-vă, copii!

Essie părea că îşi îndeamnă astfel lucrurile care zdrăngăneau în cărucior. Dar, de fapt, se adresa celor patru fetiţe invizibile ale ei, care veneau în urmă, una după alta, ca nişte răţuşte.

— Trebuie să ajungem acasă la timp pentru cină dacă nu vrem să fim *noi* cina! În ceaunul vrăjitoarei!

Essie chicotea, dar fetiţele se speriară şi începură să plângă.

— Of, prostuţelor! spuse ea. Am glumit.

Essie ajunse la marginea parcării şi intră pe terenul de fotbal. Fetiţele îşi recăpătaseră deja buna dispoziţie. Ştiau prea bine că mămica lor le va apăra de toate relele. Erau fetiţe foarte cuminţi.

6

Când Patrula Patru a trecut în viteză, Evie se afla între

două stive de scânduri din lemn de pin, în partea stângă a Cherestegiei lui Adams. Era protejată de privirile curioase ale liotei de gură-cască strânse în faţa clădirii, dar putea fi observată de pe şosea. Însă poliţiştii nu i-au dat atenţie, cu toate că era îmbrăcată doar cu cămaşa lui Truman Mayweather şi avea pe faţă şi braţe sângele lui Truman Mayweather. Poliţiştii nu aveau ochi decât pentru fumul care se ridica de la marginea unei păduri extrem de uscate.

Terry Coombs întinse mâna şi zise:

— Vezi pietroiul ăla pe care scrie cu vopsea TIFFANY JONES E DE CĂCAT?

— Îhî.

— O să vezi imediat şi un drum forestier. S-o iei pe acolo.

— Eşti sigur? îl întrebă Roger Elway. Mie mi se pare că ar fi mai bine de un kilometru jumate până la locul de unde iese fumul.

— Ştiu ce vorbesc. Am mai fost aici, pe vremea când Tru Maywather se credea proxenet de rulotă cu normă întreagă şi gentleman, producător de canabis, cu jumătate de normă. Probabil că a evoluat de atunci.

Patrula derapă pe pământ, apoi se stabiliză. Roger mergea cu şaizeci şi cinci de kilometri la oră. În pofida suspensiilor solide, maşina de poliţie mai ieşea din când în când de pe drum. Ierburile înalte şi spinii îi zgâriau şasiul. Acum se simţea miros de fum.

Terry puse mâna pe staţia de emisie-recepţie.

— Patrula Patru cheamă Baza. Baza, aici Patrula Patru.

— Patru, aici Baza, îi răspunse Linny.

— Ajungem la faţa locului în trei minute, cu condiţia ca Roger să nu ne bage în şanţ.

Numitul Roger ridică o mână de pe volan, doar cât să facă un gest obscen spre partenerul lui – gestul acela bine cunoscut, cu degetul mijlociu ridicat.

— Care-i situaţia cu pompierii?

— Vin cu toate cele patru maşini, plus o ambulanţă. Şi câţiva voluntari. Ar trebui să fie chiar în spatele vostru.

Uitaţi-vă după Cucoana de la Avon.

— Cucoana de la Avon, am înţeles. Încheiat.

Terry puse microfonul la locul lui chiar în momentul când maşina săltă peste o hârtoapă şi se ridică de pe drum cu toate cele patru roţi. Roger puse frână, automobilul patină nesigur, apoi se opri. Drumul din faţa lor era plin cu resturi de tablă ondulată, butelii de propan sparte, bidoane din plastic şi bucăţi de hârtie, unele încă fumegânde. Observă şi un disc cu negru şi alb, care semăna cu un buton de aragaz.

Un perete al barăcii se sprijinea de un copac uscat, care acum ardea ca o torţă. În flăcări erau şi cei doi pini din spatele fostei barăci. Ardeau şi tufele de pe marginea drumului.

Roger deschise portbagajul, scoase extinctorul şi începu să împrăştie spuma peste tufe. Terry luă pătura ignifugă şi începu să lovească cu ea gunoaiele aprinse de pe drum. Pompierii vor ajunge dintr-o clipă în alta; treaba lor era doar să împiedice incendiul să se extindă.

Roger se apropie de el şi-i arătă extinctorul.

— L-am golit şi n-am rezolvat mare lucru. Hai s-o tăiem de-aici ca să nu dăm şi noi de belea! Ce zici?

— Zic că-i o idee excelentă. Haide să vedem ce s-a întâmplat *chez* Mayweather!

Pe fruntea lui Roger se adunaseră broboane dolofane de transpiraţie, care luceau printre firele rare ale părului blond, tuns periuţă.

— Ce ziseşi?

Lui Terry îi era simpatic partenerul său, dar în veci nu l-ar fi luat în echipa lui la concursul de întrebări de perspicacitate, desfăşurat în zilele de miercuri în barul „Roata Neunsă”.

— Nu contează. Taci şi condu!

Roger trecu la volan. Terry se grăbi să se urce alături de el. O autospecială de stins incendii apăruse clătinându-se la patruzeci de metri în spatele lor, abia strecurându-se printre crengile copacilor înghesuiţi pe marginea drumului. Terry făcu un semn din mână, după care scoase

puşca de sub bordul maşinii. Pentru că – nu-i aşa? – paza bună trece primejdia rea.

Au ajuns într-un luminiş, în care se afla o rulotă sprijinită pe cricuri şi vopsită în nuanţa aceea hidoasă de turcoaz pe care o capătă pietrele când stau prea mult într-un acvariu. Treptele care duceau la uşă erau improvizate din nişte blocuri de beton. Lângă ea era o camionetă Ford-150, cu două roţi dezumflate. De spatele ei se sprijinea o femeie. Nu i se vedea mai deloc chipul printre laţele de păr de culoarea gri-murdar a şobolanului. Purta jeanşi şi un maiou cu bretele legate la ceafă. O foarte mare suprafaţă din pielea expusă vederii era decorată cu tot felul de tatuaje. Terry observă cuvântul AMOR, desfăşurat pe toată lungimea antebraţului drept. Femeia avea picioarele goale şi pline de noroi. Era foarte slabă, aproape descărnată.

— Terry...

Roger trase aer în piept şi scoase un sunet din gât, care semăna foarte mult cu un râgâit.

— Aici.

Când Terry a dat cu ochii de scena aceea, primul lucru care i-a venit în minte a fost un joc de la iarmarocul unde se ducea el adesea în copilărie. Un om îşi vâra capul în gaura unde trebuia să fie capul unei figurine de carton înfăţişându-l pe Popey şi, cu doar zece cenţi, aveai voie să arunci în el trei pungi din plastic pline cu apă colorată. Însă acum numai apă colorată nu era aia de sub capul care ieşea prin peretele rulotei.

Terry se simţi cuprins de o oboseală imensă. Parcă i se îngreunase tot trupul, iar măruntaiele i se transformaseră în ciment. Mai trecuse prin stări din astea, mai cu seamă la locurile unor accidente cumplite de maşină, aşa că ştia că senzaţia era una trecătoare. Însă, până îi trecea, era iadul pe pământ. Ca în momentul acela când vezi un copil blocat cu centura de siguranţă pe scaunul maşinii, dar cu corpul micuţ spintecat ca un sac de gunoi... Sau ca atunci când te uiţi la un cap de om care iese prin peretele unei rulote, cu toată pielea jupuită în urma acelei traversări catastrofale... Şi te întrebi la ce mama naibii a mai fost creată lumea

asta. Lucrurile bune sunt mult prea puţine, iar celelalte sunt de-a dreptul infecte.

Femeia din spatele camionetei ridică ochii. Era albă la faţă şi avea cearcăne negre. Întinse braţele către ei, dar le coborî imediat, de parcă şi le simţea grele. Mult prea grele. Terry o ştia: fusese una dintre „fetiţele” lui Tru Mayweather, înainte ca acesta să intre în afacerea cu metamfetamină. Poate că fusese promovată la rang de aproape-iubită şi din cauza asta încă se afla acolo. Bine, presupunând că aşa ceva s-ar fi putut chema „promovare”.

Coborî din maşina de poliţie. Femeia îşi pierdu sprijinul şi alunecă şi ar fi căzut în genunchi dacă nu ar fi apucat-o Terry de mijloc. Îi simţea pielea îngheţată sub palme şi putea să-i numere coastele. De la distanţa asta, îşi dădu seamă că aşa-închipuitele tatuaje erau de fapt nişte vânătăi foarte mari. Tiffany Jones se agăţă de el şi începu să plângă.

— Haide, haide! spuse Terry. Linişteşte-te, fato! Gata, nu-i nimic! S-a terminat.

În oricare alte împrejurări, singurul supravieţuitor al acelui dezastru ar fi fost suspectul lui principal. Iar toată vorbăraia aia despre Cucoana de la Avon nu ar fi fost decât nişte aiureli. Nişte minciuni. Numai că scheletul ambulant din braţele lui nu ar fi fost în stare să bage capul individului ăluia prin peretele rulotei. Terry nu avea de unde să ştie de câtă vreme se droga Tiffany cu marfa lui Truman, însă, în starea ei actuală, până şi suflatul nasului ar fi necesitat un efort considerabil.

Roger se apropie de ei. Părea curios de vesel.

— Dumneavoastră aţi sunat la poliţie, doamnă?

— Da…

Şi Roger îşi scoase carneţelul.

— Cum vă numiţi?

— O cheamă Tiffany Jones, îi răspunse Terry. Aşa te cheamă, Tiff, da?

— Da. V-am mai văzut, domnule. Odată, când am venit să-l scot pe Tru de la pârnaie. Ţin minte. Aţi fost cumsecade.

— Şi tipul ăla? Cine este?

Roger făcu un semn din carneţel spre capul ieşit prin perete – gest neglijent, de parcă ar fi arătat spre cine ştie ce obiectiv turistic de duzină, nu spre o fiinţă omenească făcută praf. Nepăsarea lui înspăimântătoare stârni invidia lui Terry. Dacă ar fi şi el capabil să se acomodeze atât de uşor cu asemenea privelişti oribile, poate că ar fi un om mai fericit şi un poliţist mai bun.

— Nu ştiu, spuse Tiffany. Un amic al lui Trume. Sau văr, ceva. A venit acu' o săptămână din Arkansas. Sau poate acu' două săptămâni.

Dinspre drum se auzeau strigătele pompierilor şi vâjâitul apei – probabil din autocisternă, pentru că aici nu exista reţea de alimentare cu apă. Terry zări un curcubeu efemer plutind în faţa fumului care se făcuse deja alb.

Terry o luă uşurel pe Tiffany de încheieturile subţiri ca nişte beţişoare şi o privi fix în ochii injectaţi.

— Ce poţi să ne spui despre femeia care a făcut asta? I-ai zis dispecerei că a fost o femeie, da?

— Amicu' lu' Tru i-a zis „cucoana de la Avon", da' precis n-avea nicio treabă cu Avonul.

Un val de emoţie se adăugă stării de şoc a lui Tiffany. Se îndreptă şi privi speriată în jur.

— A plecat, nu? Ar fi bine să fi plecat.

— Cum arăta?

Tiffany clătină din cap.

— Nu mai ţiu minte. Da' i-a furat cămaşa lu' Tru. Cre' că era în pielea goală pă dădăsubt.

Închise brusc ochii, apoi îi redeschise încet. Terry recunoscu simptomele. Mai întâi trauma provocată de un eveniment neaşteptat şi violent; apoi apelul la urgenţe; şi acum şocul ulterior. La care se adăugau şi drogurile luate, şi perioada în care le luase. Din câte îşi dădea el seama, Truman Mayweather, Tiffany şi amicul din Arkansas al lui Truman Mayweather se tripaseră trei zile în şir, fără oprire.

— Tiff? Vreau să te duci şi să te urci în maşina noastră. Ai să stai cuminte acolo cât timp partenerul meu şi cu

mine vom arunca o privire în jur. Cuminte, pe bancheta din spate, da? Odihneşte-te.

— Du-te şi fă nănică, fato! rânji Roger.

Preţ de o clipă, Terry simţi o dorinţă aproape irezistibilă să-i tragă un şut în curul ăla mare de mitocan.

În loc să-i dea curs, se mulţumi doar să deschidă portiera. Şi gestul acesta îi declanşă o altă amintire: limuzina pe care o închiriase ca să o ducă la balul de absolvire pe Mary Jean Stukey. El – într-un smoching închiriat. Ea – într-o rochie roz, cu mâneci bufante şi la încheietura mâinii cu bucheţelul de flori primit de la el. Asta se întâmplase în epoca de aur, de dinainte să dea pentru prima oară cu ochii de cadavrul cu ochi albi ai unei fete drăguţe, cu pieptul ciuruit de gloanţe; sau de cadavrul unui bărbat care se spânzurase în şura casei; sau de o prostituată cu ochii duşi în fundul capului, dependentă de metamfetamină, care părea că nu mai are de trăit nici şase luni.

„Sunt prea bătrân pentru munca asta”, îşi zise Terry. „Ar trebui să mă pensionez.”

Avea patruzeci şi cinci de ani.

7

Cu toate că Lila nu împuşcase pe nimeni în viaţa ei, îşi scosese pistolul de cinci ori şi o dată trăsese câteva focuri în aer (şi, *aoleu,* câte rapoarte trebuise să scrie pe chestia asta). La fel ca Terry şi Roger şi toţi ceilalţi cavaleri din micuţul ei grup de apărători ai legii, şi Lila adunase rămăşiţe omeneşti în urma multor incidente petrecute pe drumurile locale (de obicei, într-o atmosferă încă îmbibată cu aburii alcoolului). Se ferise de tot felul de obiecte contondente aruncate spre ea, aplanase multe conflicte conjugale când deveneau violente, resuscitase o mulţime de persoane şi imobilizase o mulţime de membre rupte. Împreună cu flăcăii ei, găsise doi copii care se pierduseră în pădure. Plus că nu puţine au fost ocaziile când persoanele pe care încerca să le ajute vomitaseră pe ea.

Prin multe trecuse Lila în cei paisprezece ani de când lucra în poliţie, dar niciodată nu mai văzuse o femeie plină de sânge, doar cu o cămaşă pe ea, şi care să se plimbe pe linia continuă de pe autostrada principală a provinciei Dooling. Până azi nu mai pomenise aşa ceva.

Ajunsese pe culmea Dealului Ghiulelei cu aproape o sută treizeci de kilometri pe oră şi a văzut-o pe femeie la mai puţin de o sută de metri în faţa ei. Aceasta nu a făcut niciun gest ca să se ferească – nu a luat-o nici la dreapta, nici la stânga. Dar şi-a păstrat expresia calmă chiar şi în fracţiunea aceea de secundă, când maşina de poliţie se apropia cu viteză de ea. Nici vorbă de privirea speriată pe care o au animalele sălbatice prinse în lumina farurilor. A, da! Încă ceva: femeia aceea era superbă.

Lila nu ar fi putut să frâneze la timp nici dacă ar fi apucat să doarmă. Cum să opreşti brusc la o sută treizeci la oră? Aşa că trase de volan în dreapta, evitând-o doar cu câţiva centimetri pe femeia din mijlocul drumului. Sau nu. Căci auzi un pocnet înfundat şi, brusc, în oglinda laterală nu mai văzu şoseaua din spate, ci chiar chipul ei îngrozit.

Prioritatea era să învingă maşina, devenită un proiectil pe care abia dacă-l mai putea controla. Se izbi de o cutie poştală, dând-o de-a rostogolul prin aer. Parul se învârti de câteva ori cu eleganţa unui baston de majoretă şi apoi căzu la pământ. Praful făcea vălătuci groşi în spate şi Lila simţi că matahala de maşină şi-ar dori să intre în şanţ. Să se odihnească puţin. Niciun rost să frâneze, aşa că apăsă pedala de acceleraţie, mărind viteza. Maşina de poliţie intră pe acostamentul din dreapta. Pietrişul începu să bată darabana în şasiu. Panta era destul de abruptă. Cu o singură roată dacă ajungea dincolo de marginea şanţului, nu mai avea scăpare. Se va rostogoli în prăpastie şi şansele de a-l vedea pe Jared absolvind liceul vor scădea în mod drastic.

Lila răsuci volanul spre stânga. În primul moment, maşina derapă, dar se echilibră imediat şi reveni pe carosabil. Acum era în siguranţă pe asfalt, aşa că apăsă cu putere frâna. Botul maşinii se lăsă în jos, iar inerţia o

împinse atât de tare în centura de siguranţă, încât simţi cum îi ies ochii din orbite ca la melc.

Lăsă o dâră lungă de cauciuc ars, dar reuşi să oprească. Îi ieşea inima din piept – atât de tare îi bătea. Vedea doar puncte negre. Făcu un efort să respire, altminteri precis ar fi leşinat. Şi se uită în oglinda retrovizoare.

Femeia nu fugise în pădure şi nici nu o luase la picior pe Dealul Ghiulelei, de unde se făcea alt drum către feribot. Pur şi simplu stătea acolo, uitându-se peste umăr. Bizar de fermecătoare atât privirea, cât şi fundul ei gol care-i ieşea de sub poalele cămăşii. Parcă era o pictură a lui Antonio Vargas[20].

Gâfâind amarnic şi simţind în gură gustul de metal coclit al adrenalinei, Lila dădu cu spatele pe aleea nepavată din faţa unei ferme micuţe şi îngrijite. În pridvor stătea o femeie cu un copil mic în braţe. Lila deschise geamul maşinii şi-i spuse:

— Intraţi în casă, doamnă. În clipa asta!

Nu mai aşteptă să vadă dacă o ascultă, apăsă iar acceleraţia, ocoli cutia poştală răsturnată la pământ şi porni înapoi spre locul unde se afla necunoscuta.

Aparatul de emisie-recepţie sughiţă de câteva ori. Era Terry Coombs.

— Patrula Unu, aici Patrula Patru. Tu eşti, Lila? Întoarce-te. Am găsit doi producători de metamfetamină morţi dincolo de depozitul de lemne.

Înşfăcă receptorul şi răspunse:

— Nu pot acum, Ter.

După care, aruncă aparatul pe scaunul din dreapta. Opri în faţa femeii, desfăcu clema de la tocul pistolului şi, coborând din maşină, îşi scoase arma de serviciu pentru a şasea oară în cariera ei de poliţistă. Aruncă o privire la picioarele lungi şi bronzate şi la sânii obraznici ai necunoscutei, amintindu-şi de momentul când plecase de acasă – oare doar cincisprezece minute au trecut de

[20] Antonio Vargas (1896-1982) – pictor din Peru, renumit pentru tablourile care înfăţişau femei mai mult dezbrăcate, în ipostaze sexy (n. tr.).

atunci? *La ce te uiţi?* întrebase ea, iar Anton îi răspunsese: *La zoreaua aia superbă.*

Femeia asta din mijlocul şoselei era superbă ca o zorea acoperită cu roua dimineţii.

— Mâinile sus! Chiar acum!

Cucoana de la Avon, alias Zoreaua Înrourată, ridică mâinile.

— Ştii că era să mori?

Evie surâse şi întregul chip i se lumină.

— Nu chiar, spuse ea. Ai avut mereu situaţia sub control, Lila.

8

Glasul bătrânului tremura uşor:

— N-am vrut s-o mişc din loc.

Pisica tigrată stătea în iarbă. Judecătorul Oscar Silver stătea în genunchi lângă ea, murdărindu-şi pantalonii din pânză kaki. Pisica era întinsă pe o parte şi părea că nu ar avea nimic. Asta până îi observai laba dreaptă din faţă, desprinsă din articulaţie şi formând un unghi ciudat cu restul corpului. Dacă te apropiai mai mult, puteai să vezi şi firişoarele de sânge din ochi, care se încolăceau în jurul pupilelor. Avea respiraţia superficială şi, conform instinctului paradoxal al felinelor rănite, începuse să toarcă.

Frank se lăsă pe vine lângă pisică. Îşi ridică ochelarii de soare pe creştetul capului şi îşi miji ochii în soarele puternic al dimineţii.

— Îmi pare rău, domnule judecător.

Silver se oprise din plâns. Lui Frank i se frânse inima, dar nu i se păru ceva ieşit din comun: oamenii îşi iubeau animalele, adesea mai mult şi mai sincer decât ar fi îndrăznit să-şi iubească semenii.

Cum i-ar zice un doctor de cap? Transfer afectiv? Asta-i situaţia: dragostea e dură. Frank ştia prea bine că, în viaţa asta, trebuie să ai grijă mai cu seamă de cei incapabili de un asemenea sentiment – cei care nu sunt capabili să ţină

nici măcar la o pisică sau la un câine. Şi mai trebuie să ai grijă şi de tine însuţi, evident. Să ţii situaţia sub control. Să nu-ţi pierzi cumpătul.

— Ai ajuns foarte repede. Îţi mulţumesc, spuse judecătorul Silver.

— Asta-i fişa postului, zise Frank.

Dar nu era chiar aşa. Fiind unicul angajat cu normă întreagă al Serviciului de Protecţie a Animalelor din Dooling, Frank se ocupa mai mult cu ratoni şi câini vagabonzi decât cu pisici muribunde. Însă îl considera pe Oscar Silver prietenul lui, sau ceva de genul ăsta. Înainte ca judecătorul să se lase de băut din cauza rinichilor lui paradiţi într-un hal fără de hal, ciocniseră destul de multe halbe cu bere la „Roata Neunsă"; plus că Oscar Silver îi recomandase un avocat foarte bun de divorţuri şi-i sugerase să-l angajeze. Silver îl sfătuise şi să facă „un fel de consiliere" atunci când Frank îi mărturisise că se mai întâmpla să ridice vocea la soţia şi fiica lui (evitând, totuşi, să pomenească faptul că, odată, spărsese peretele bucătăriei cu pumnul).

Dar Frank nu se dusese nici la avocat, nici la terapie. În primul caz, încă mai credea că ar putea să cadă singur la o înţelegere cu Elaine. În al doilea, încă mai era convins că se poate controla, cu condiţia ca oamenii din jurul lui (de pildă, Elaine; dar şi Nana, fiica lui) să-şi dea seama că le vrea binele.

— O am de când era foarte mică, zicea acum judecătorul Silver. Am găsit-o în spatele garajului. La scurtă vreme după ce s-a stins Olivia, soţia mea. Ştiu că sună ridicol, dar mie mi s-a părut... un fel de mesaj.

Mângâie uşurel pisica între urechi cu degetul arătător. Cu toate că mâţa continua să toarcă, nu şi-a ridicat capul spre degetul lui şi nici nu a reacţionat în vreun alt fel. Ochii însângeraţi ai bietului animăluţ priveau fix către ierburile verzi.

— Poate că aşa a şi fost, şopti Frank.

— Nepotul meu a botezat-o Cacao, spuse judecătorul clătinând nefericit din cap. A fost un Mercedes afurisit,

dracu’ să-l ia. L-am văzut. Tocmai ieşeam din casă după ziar. Cred că mergea cu o sută la oră. Într-un cartier rezidenţial! Spune-mi tu, de ce să faci aşa ceva?

— De tâmpit. Ce culoare avea Mercedesul?

Se gândea la ce-i spusese Nana în urmă cu câteva luni. Un tip de pe traseul pe care împărţea ea ziarele – şi tipul ăsta locuia într-una dintre vilele frumoase de pe culmea Colinei cu Măceşe şi avea o maşină „bengoasă”. Parcă un Mercedes verde. Şi uite ce-i spunea judecătorul Silver:

— Verde. Era un Mercedes verde.

Un soi de râgâit morbid întrerupse torsul pisicii. Acum pieptul i se zbătea mult mai tare ca să respire. Însemna că o durea foarte tare.

Frank puse mâna pe umărul lui Silver şi i-l strânse uşor.

— Ar fi cazul să încep.

Judecătorul îşi drese glasul, dar probabil că nu se simţea în stare să vorbească. Aşa că se mulţumi să dea din cap.

Frank trase fermoarul de la săculeţul din piele în care ţinea seringa şi cele două fiole.

— Prima injecţie o s-o relaxeze, spuse el, introducând acul în fiolă şi umplând seringa. A doua o s-o adoarmă.

9

Odată ca niciodată, cu mult înainte de întâmplările relatate aici, cele trei provincii învecinate (McDowell, Bridger şi Dooling) înaintaseră o petiţie prin care cereau ca fosta Casă de Corecţie Ash Mountain să fie transformată într-un penitenciar pentru femei, de care regiunea lor avea mare nevoie. Statul a plătit pentru teren şi clădiri, iar instituţia a primit numele provinciei – Dooling – care a oferit cea mai mare sumă pentru reamenajări. Închisoarea a început să funcţioneze în 1969, cu personal alcătuit din locuitori ai celor trei provincii, rămaşi fără slujbe în urma disponibilizărilor din regiune. La vremea respectivă, penitenciarul a fost considerat „un edificiu modern” şi „un etalon pentru reeducarea şi reintegrarea socială a deţinutelor”. Semăna mai degrabă cu un liceu din

suburbii decât cu o închisoare – cu condiţia să nu bagi de seamă colacii de sârmă ghimpată de pe toată lungimea gardului din jur.

Acum, după o jumătate de secol, tot cu un liceu semăna, însă cu unul care trecuse printr-o perioadă grea şi se confruntase cu multe reduceri de buget. Clădirile erau dărăpănate. Zugrăveala (pe bază de plumb, după cum se zvonea) începuse să se descojească. Instalaţiile sanitare aveau scurgeri. Centrala termică era foarte veche – în toiul iernii, doar în aripa administrativă temperatura reuşea să ajungă la optsprezece grade. Iar vara clădirile cu deţinute deveneau un cuptor. Lumina era foarte slabă – instalaţia electrică fiind la un pas de un adevărat dezastru. Aparatura de monitorizare a deţinutelor (esenţială într-o asemenea instituţie) se defecta cel puţin o dată pe lună.

Însă erau acolo o curte foarte mare cu o pistă de alergări, o sală de sport cu un teren de baschet, o masă de shuffleboard[21]; precum şi o secţiune dintr-un teren de softball şi o grădină de legume chiar lângă aripa administrativă. Chiar acolo, printre rândurile de mazăre şi porumb, stătea acum directoarea Janice Coates. Poşeta bej se afla pe jos, la picioarele ei. Fuma un Pall Mall fără filtru şi se uita la Clint Norcross, care se apropia de ea.

Doctorul scoase mâna pe geamul maşinii şi îşi arătă legitimaţia (gest inutil, căci îl cunoştea toată lumea, însă aşa cerea regulamentul), iar poarta principală se deschise, huruind răguşit pe şină. Intră până în faţa punctului de pază. După ce ofiţerul de serviciu – în dimineaţa aceasta era Millie Olson – văzu lumina verde de pe panou, care confirma închiderea porţii exterioare, apăsă un buton şi o deschise pe cea interioară. Clinton merse încet cu Priusul său pe lângă gardul de la parcarea angajaţilor, de asemenea prevăzută cu o poartă securizată, pe care se putea citi un avertisment: ÎNCUIAŢI-VĂ MAŞINA!

Două minute mai târziu, Norcross era lângă doamna director, cu faţa spre soarele dimineţii şi sprijinindu-se cu un umăr de zidul din cărămidă. Ce a urmat semăna foarte

[21] Joc de masă, care seamănă cu curlingul (n. tr.).

mult cu schimbul de replici din ceremonialul bisericilor fundamentaliste.

— Bună dimineaţa, domnule doctor Norcross!

— Bună dimineaţa, doamnă directoare Coates!

— Sunteţi pregătit pentru o nouă zi în minunata lume a reabilitării?

— Întrebarea este dacă minunata lume a reabilitării este pregătită pentru mine? Normal că sunt pregătit. Tu eşti, Janice?

Femeia ridică uşor din umeri şi suflă fumul.

— Ca întotdeauna.

Doctorul făcu un semn din cap spre ţigara ei.

— Credeam că te-ai lăsat.

— Chiar m-am lăsat. Îmi place atât de mult să mă las, că o fac o dată pe săptămână. Câteodată chiar de două ori.

— Totul e în regulă?

— Acum, da. Azi-noapte una dintre deţinute a făcut o criză.

— Nu-mi spune. Vreau să ghicesc. Angel Fitzroy.

— Nu. Kitty McDavid.

Clint ridică din sprâncene.

— Uite, la asta nu m-aş fi aşteptat. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

— Colega ei de celulă, Claudia Stephenson, cea pe care celelalte deţinute o numesc...

— Trup-Trăsnet-Claudia, zise Clint. Superbe implanturi, are cu ce să se mândrească. A început Claudia vreun scandal?

Deşi nu avea nimic cu Claudia, Clint spera ca ea să fi fost de vină. Doctorii sunt şi ei oameni, aşa că au pacienţi preferaţi, iar Kitty McDavid era una dintre pacientele preferate ale lui Clint. Kitty fusese într-o formă foarte proastă când ajunsese în penitenciar – comportament autodistructiv, schimbări bruşte de dispoziţie, o formă severă de anxietate. Au făcut progrese mari de atunci. Antidepresivele au jucat un rol extrem de important. De asemenea, după cum îi plăcea lui Clint să-şi închipuie, şi şedinţele de terapie au fost de un oarecare folos. Aidoma

lui, Kitty crescuse tot prin orfelinate şi prin casele mai multor asistente maternale din zona Munţilor Apalaşi. La una dintre primele lor întâlniri, ea îl întrebase cu tristeţe dacă mintea lui de mare ştab, cu vilă în suburbii, poate să priceapă cum este să nu ai nici casă şi nici familie.

Clint nu ezitase nicio clipă:

— Nu ştiu cum te-ai simţit tu, Kitty, dar eu m-am simţit ca un animal. Un animal care vânează şi este vânat în permanenţă.

Ea făcuse ochii mari.

— Tu...

— Da, eu, răspunsese Clint.

Adică: *„Şi* eu”.

În ultimul timp, Kitty se afla mai mereu pe lista deţinutelor evidenţiate pentru bună purtare şi (lucru mai important) făcuse o înţelegere cu procuratura ca să depună mărturie la procesul fraţilor Griner – arestaţi pentru posesie de droguri chiar în iarna aceea de însăşi Lila Norcross, şeriful din Dooling. Dacă Lowell şi Maynard Griner erau condamnaţi, Kitty putea să fie eliberată condiţionat. Şi dacă avea norocul ăsta, probabil că se va descurca de minune în libertate – aşa credea Clint. Pentru că tânăra reuşise să înţeleagă faptul că numai de ea depindea să-şi găsească locul în lume şi că, pentru a reuşi, avea nevoie în continuare de sprijin – atât medical, cât şi din partea societăţii. Doctorul considera că femeia era suficient de puternică acum ca să ceară acest sprijin, să se lupte ca să îl obţină.

Janice Coates era mai puţin optimistă. Era de părere că nu trebuie să-ţi faci speranţe prea mari în privinţa deţinutelor. Poate că acesta era motivul pentru care ajunsese să fie directoarea penitenciarului, iar Clint nu era decât psihiatrul din acest aşezământ dezolant.

— Stephenson zice că a trezit-o McDavid, spuse Janice. La început vorbea în somn, după aia a început să ţipe, după aia a început să urle. Zicea ceva despre un Înger Negru care urmează să vină. Sau o Regină Neagră. Cam aşa ceva. Scrie în procesul-verbal. Pasămite ar fi avut

pânze de păianjen în păr şi ar fi semănat *moarte din vârful degetelor.* Ca într-un serial horror, nu ţi se pare?

Şi directoarea chicoti înfundat, dar deloc amuzată.

— Cazul ăsta ţi-ar face ziua frumoasă, Clint. Sunt convinsă.

— Ai dreptate, seamănă cu un personaj de film, zise doctorul. Poate din unul pe care l-a văzut când era mică.

Coates îşi dădu ochii peste cap.

— Vezi? Ca să-l citez pe Ronnie Reagan[22], „Iar începi".

— Ce încep? Adică tu nu crezi în traumele din copilărie?

— Cred într-o închisoare curată şi liniştită. În asta cred eu. Au dus-o pe McDavid în Aripa A. Cantonul Sonatelor.

— Incorect, doamnă directoare. Termenul preferat este Centrala Ţicnitelor. Au imobilizat-o în scaunul ăla oribil?

Deşi uneori se dovedea util, Clint detesta scaunul cu legături pentru imobilizarea deţinutelor violente. Scaunul ăsta semăna cu unul de maşină, transformat însă într-un instrument de tortură.

— N-a fost nevoie. I-au dat o pastilă galbenă şi s-a potolit imediat. Nu ştiu ce calmant era şi nici nu-mi prea pasă. Dar, dacă tu vrei să afli, să ştii că scrie tot în procesul-verbal.

În Penitenciarul Dooling existau trei niveluri de medicaţie: roşu – cu pastile prescrise doar de personalul medical; galben – cu pastile distribuite de gardiene; şi verde – cu pastile ce puteau fi ţinute în celule de acele deţinute care nu se aflau în Aripa C ori pe lista celor cu comportament agresiv.

— În regulă, spuse Clint.

— Deocamdată, fetiţa ta doarme cuminte...

— Nu-i fetiţa *mea...*

— Şi cu asta am încheiat informarea de dimineaţă.

Janice căscă, îşi stinse ţigara de zid şi o ascunse sub lada pe care şedea, de parcă aşa şi-ar fi putut şterge recidiva.

— Din cauza mea nu te-ai culcat, Janice?

---

[22] Ronald Reagan – „There you go again", replică celebră din ultima dezbatere electorală cu Jimmy Carter, în 1980 (n. tr.).

— Nu. Am mâncat aseară o porcărie mexicană. Şi toată noaptea am făcut drumuri la budă. Să ştii că-i adevărat ce se spune: chestiile care ies din tine seamănă suspect de mult cu alea pe care le-ai înghiţit.

— Aoleu! Prea multe informaţii, doamnă directoare.

— Eşti doctor, aşa că rabdă. Te duci s-o vezi pe McDavid?

— Bineînţeles.

— Vrei să ştii ce cred eu? Bine, asta-i teoria mea: când era mică, dar mică de tot, a fost molestată de o cucoană care-şi zicea Regina Neagră. Tu ce părere ai?

— Este posibil, spuse Clint, fără să muşte momeala.

— *Este posibil,* repetă ea, clătinând din cap. De ce te încăpăţânezi să le investighezi copilăria, Clint, când nici n-au trecut dincolo de ea? Pentru că, în esenţă, exact din cauza asta sunt ele aici: comportament infantil de gradul întâi.

Vorbele directoarei l-au făcut pe Clint să se gândească la Jeanette Sorley, care pusese capăt multor ani de violenţă domestică înjunghiindu-şi soţul cu o şurubelniţă şi privind cum i se scurge tot sângele din trup. Dacă nu ar fi făcut asta atunci când a făcut-o, cu siguranţă că ar fi omorât-o Damian Sorley pe ea la un moment dat. Clint nu avea nicio îndoială în privinţa asta. Şi nu-i considera gestul drept un comportament infantil, ci un act de autoconservare. Însă, dacă i-ar fi mărturisit părerea lui doamnei directoare Coates, aceasta ar fi refuzat să-l asculte: din punctul ăsta de vedere, Janice era de modă veche. Mai bine să se abţină şi să termine mai repede ritualul lor matinal.

— Şi iată, doamnă directoare Coates, că începem o altă zi în penitenciarul de femei de pe malul Canalului Royal.

Ea îşi luă geanta, se ridică şi îşi scutură turul pantalonilor de uniformă.

— N-avem canale pe aici, dar avem Drumul Ghiulelei mai încolo. Aşa că da, ai dreptate. Haide să ne apucăm de treabă!

Intrară împreună în clădire, prinzându-şi ecusoanele la piept. Era prima zi a epidemiei de somn.

10

Magda Dubcek, mama acelui superb exemplar masculin, cunoscut în oraş drept Anton, „băiatul care-ţi face piscina beton” (cu propria-i firmă înscrisă la Registrul Comerţului, drept care, vă rugăm contactaţi „Anton SRL”)... deci mama acelui superb exemplar masculin care curăţa piscine intră cu paşi mărunţei în livingul duplexului pe care îl împărţea cu fiul ei. Într-o mână avea bastonul, iar în cealaltă un pahar cu tonicul ei de dimineaţă. Se trânti în fotoliul preferat, trase un vânt, scoase un oftat, după care aprinse televizorul.

În mod normal, la ora asta ar fi urmărit a doua parte a programului de ştiri mondene, transmis de postul din Wheeling, numai că astăzi a ales emisiunea de ştiri NewsAmerica. O interesa ştirea de ultimă oră prezentată acolo, plus că o cunoştea pe corespondenta care relata evenimentul. Corespondenta cu pricina era Michaela Coates, care acum îşi zicea Michaela Morgan, dar care avea să fie mereu Mititica Mickey pentru Magda, care îi fusese bonă în urmă cu mulţi, foarte mulţi ani. Pe vremea aceea, Jan Coates era doar gardiană la puşcăria pentru femei din capătul sudic al oraşului – mamă singură care încerca să se descurce cum putea ea mai bine. Acum ajunsese directoare, şefă peste toată şandramaua aia; iar fiica ei, Mickey, era corespondentă de presă, cunoscută în toată ţara, făcea doar muncă de teren şi era renumită pentru întrebările ei incomode şi fustele scurte. Da, femeile din familia Coates chiar reuşiseră în viaţă. Magda era mândră de ele şi, cu toate că Mickey n-o suna şi nu-i scria niciodată, iar Janice nu trecea deloc pe la ea să mai schimbe o vorbă, încerca să nu se supere – în fond, amândouă aveau slujbe care le solicitau foarte mult. Magda nici nu-şi putea imagina presiunea sub care probabil că lucrau cele două.

Prezentatorul din această dimineaţă era George Alderson. Avea păr rar, ochelari şi umeri căzuţi, aşa că nu semăna câtuşi de puţin cu frumoşii care stăteau dimineaţa

la pupitrul ştirilor. Ba din contră: arăta ca un angajat la pompe funebre. Plus că avea o voce proastă pentru televiziune. Cumva măcănită, ca de răţoi. În fine, Magda bănuia că există un motiv temeinic pentru care NewsAmerica se afla pe locul trei în topul emisiunilor de ştiri, după cele de la FOX şi CNN. Aştepta cu înfrigurare momentul când Michaela va fi angajată de unul dintre cele două posturi fruntaşe. Atunci nu va mai fi nevoită să-l suporte pe Alderson.

— Continuăm să urmărim desfăşurarea evenimentelor care au pornit din Australia, spunea Alderson.

Chipul lui se scremea să combine scepticismul cu îngrijorarea, dar rezultatul era o expresie de om constipat.

„Ar trebui să te laşi de meserie şi să te duci să cheleşti în linişte acăsică la tine”, îi zise Magda în gând, închinând în cinstea lui primul ei pahar cu rom şi cola pe ziua respectivă. „Dă-te pe scăfârlie cu ceară, George, şi dispari din calea Michaelei mele!”

— Autorităţile medicale din Oahu, Hawaii, anunţă extinderea maladiei pe care unii au numit-o Boala Asiatică a Leşinului, iar alţii Gripa Australiană a Leşinului. Nimeni nu pare să ştie cu exactitate unde se află focarul acesteia, dar deocamdată nu a făcut victime decât în rândul femeilor. Suntem informaţi că au apărut cazuri şi pe teritoriul nostru, mai întâi în California, apoi în Colorado şi acum în Carolina de Nord şi cea de Sud. Michaela Morgan vă spune mai multe despre acest subiect.

— Mickey! strigă Magda, ridicând iar paharul spre televizor (şi vărsând câţiva stropi din băutură pe mâneca jachetei).

În dimineaţa aceasta, accentul cehesc al Magdei era abia sesizabil, dar până la cinci după-amiază, când va veni Anton acasă, avea să vorbească de parcă tocmai atunci ar fi coborât de pe vapor şi nu ar fi trăit în regiune aproape patruzeci de ani.

— Mititica Mickey Coates! Te fugăream prin tot livingul maică-tii şi râdeam amândouă până ne durea burta! Ţi-am schimbat scutecele răhăţite, puşlama mică, şi uită-te acum

unde ai ajuns!

Într-o bluză fără mâneci şi una dintre fustele scurte care îi defineau apariţiile televizate, Michaela Morgan, născută Coates, stătea în faţa unui complex de clădiri zugrăvite în roşu. Magda îşi zise că fustele alea scurte îi erau de mare folos lui Mickey în meseria aleasă. Chiar şi politicienii ăia mari şi tari erau hipnotizaţi de coapsele ei şi, într-o astfel de stare, le mai scăpa câte un adevăr din gurile lor mincinoase. Dar nu întotdeauna – nu vă faceţi speranţe –, ci doar câteodată. În privinţa nasului cel nou al Michaelei, Magda avea sentimente contradictorii. Îi era dor de năsucul ăla cârn şi obraznic pe care fata îl avusese în copilărie; unde mai pui şi că nici nu prea mai semăna cu Mickey a ei cu nasul ăsta subţire. Pe de altă parte, arăta de-a dreptul fabulos. Nu-ţi puteai lua ochii de la ea.

— Mă aflu în Georgetown, la Azilul „Mâini Iubitoare”, unde de dimineaţă au fost observate primele cazuri ale bolii numite de unii Gripa Australiană a Leşinului. Aici sunt internaţi aproximativ o sută de pacienţi, în majoritate vârstnici. Dintre aceştia, mai mult de o jumătate sunt femei. Conducerea instituţiei nici nu confirmă, dar nici nu infirmă apariţia epidemiei. Însă, acum câteva minute, am reuşit să discut cu un infirmier, iar ce a avut el de spus – chiar dacă extrem de succint – m-a tulburat foarte tare. A acceptat să stea de vorbă cu mine sub protecţia anonimatului. Iată ce mi-a declarat...

Înregistrarea era, într-adevăr, foarte scurtă. În ea apărea Michaela, vorbind cu un bărbat în uniformă albă, de spital, care avea chipul blurat şi vocea modificată electronic, drept care suna ca a unui extraterestru sinistru dintr-un film Science fiction.

— Ce se petrece înăuntru? îl întrebă Michaela. Ne puteţi spune?

— Majoritatea femeilor dorm şi nu putem să le trezim, răspunse infirmierul cu vocea de extraterestru sinistru. La fel cum s-a întâmplat şi în Hawaii.

— Şi bărbaţii...?

— Bărbaţii n-au nicio treabă. S-au sculat bine mersi şi

acum sunt la micul dejun.

— În Hawaii s-au raportat anumite... *excrescenţe* pe feţele femeilor care dorm. Aţi văzut aşa ceva?

— Nu... nu cred că trebuie să vorbesc despre asta.

— Vă rog, fâlfâi Michaela din pleoape. Oamenii sunt îngrijoraţi.

— Bravo, fetiţo! croncăni Magda, salutând televizorul cu mâna în care ţinea paharul şi vărsând iar din băutură pe jachetă. Fii sexy! Dacă vor să te dea huţa, poţi să scoţi orice de la ei!

— Nu sunt tumori, atât vă pot spune, zise vocea de extraterestru. Seamănă mai degrabă cu nişte bucăţi de bumbac lipite de piele. Trebuie să plec acum.

— O ultimă întrebare...

— Trebuie să plec. Dar... creşte. Chestia aia care seamănă cu bumbacul. Şi este... cam scârboasă.

Se reluă transmisiunea în direct.

— Dacă aşa stau lucrurile... putem spune că am primit informaţii absolut tulburătoare de la o persoană din interior. Înapoi la tine, George.

Oricât de tare se bucura Magda că a avut şansa s-o vadă pe Mickey, spera ca ştirea să nu se confirme. Probabil era o altă gogoriţă, aşa cum fuseseră virusul informatic Y2K, sau boala aia, SARS[23]. Totuşi, gândul că era ceva care le adormea doar pe femei... şi nu doar atât... ci le creştea o porcărie pe faţă... da, gândul ăsta era tulburător – exact cum zicea Mickey. O să îi fie mai bine când va ajunge Anton acasă. Se simţea cam singură, doar în compania televizorului – nu că s-ar fi plâns vreodată de asta. Cu niciun chip Magda nu voia să-i dea bătăi de cap băieţelului ei care muncea din greu, nu, cu niciun chip nu va face asta. E drept că ea îi împrumutase banii ca să-şi înceapă afacerea, dar succesul era numai şi numai al lui.

Însă deocamdată poate i-ar face bine încă un păhărel, unul mititel de tot. Şi după aia, un pui de somn.

[23] SARS – Sindrom Acut Respirator Sever – pneumonie atipică, din 2002-2003, în urma căreia au murit aproape 1000 de oameni, mai ales în Asia (n. tr.).

III

1

După ce i-a pus cătuşele, Lila a înfăşurat-o pe femeie în pătura izotermică pe care o avea în permanenţă în portbagajul maşinii de patrulare. Apoi a băgat-o pe bancheta din spate. În tot acest timp, i-a înşirat drepturile. Necunoscuta nu mai vorbea, din zâmbetul ei larg şi strălucitor nu mai rămăsese decât un surâs stins şi ambiguu; şi nu se împotrivise deloc atunci când Lila o apucase strâns de braţ.

În mai puţin de cinci minute, suspecta a fost imobilizată şi arestată, cu respectarea tuturor normelor legale. Praful stârnit de roţile maşinii de poliţie nici nu apucase să se aşeze când Lila s-a urcat la volan.

— Obsedaţilor de molii li se spune *moliaci.* De la „maniaci”.

Lila tocmai întorcea maşina ca să iasă pe drumul spre oraş, când prizoniera ei îi oferi această informaţie. O privi pe necunoscută în ochi prin oglinda retrovizoare. Avea vocea blândă, însă nu deosebit de feminină. Tonul ei era schimbător. Lila nu îşi putea da seama dacă femeia vorbea cu ea sau dacă vorbea de una singură.

„Droguri”, îşi spuse Lila. „Mai mult ca sigur «praful îngerilor»[24]. Sau ketamină.”

— Mi-ai zis pe nume, spuse Lila. De unde ştii cum mă cheamă?

Erau doar trei posibilităţi: de la şcoala lui Jared (greu de crezut), din presă, sau poate că o arestase o dată în ultimii paisprezece ani şi o uitase. A treia variantă părea câştigătoare.

— Pe mine mă ştie toată lumea, spuse Evie. Sunt un fel de Divă.

Îşi scărpină bărbia în zornăitul cătuşelor.

[24] PCP – fenciclidină, unul dintre cele mai periculoase droguri, apărut la sfârşitul anilor cincizeci (n. tr.).

— Un fel de. Eu şi cu mine şi persoana mea. Tată, Fiu şi Sfânta Eva. Eva, prima femeie din lume. Eva Peron, cea mai cunoscută femeie din Argentina. Eva de la „evadare”: ce facem noi atunci când dormim. Corect? Înţelegi? Eva – *evadare.*

Habar nu au civilii câte aiureli trebuie să asculţi dacă eşti poliţist. Lumea îi cinsteşte pe oamenii legii pentru curajul de care dau dovadă, însă nimeni nu-ţi recunoaşte tăria de caracter de care ai zilnic nevoie ca să poţi suporta toate aberaţiile astea. Deşi curajul este o trăsătură remarcabilă a poliţistului, Lila era de părere că o calitate la fel de importantă o reprezenta şi rezistenţa înnăscută în faţa torentelor de baliverne ale infractorilor.

Tocmai acesta era motivul pentru care îi fusese atât de greu să găsească pe cineva care să ocupe postul de ajutor de şerif cu normă întreagă. Şi tot din cauza asta respinsese cererea tipului de la protecţia animalelor, Frank Geary, şi a angajat în locul lui un tânăr veterinar, pe nume Dan Treat, în pofida lipsei lui de experienţă în domeniu. Oricât de inteligent şi bun de gură era Geary, acesta dăduse mult prea multe amenzi şi bătăi de cap membrilor comunităţii lor. Cu alte cuvinte, nu era genul de om care să închidă ochii în faţa unor infracţiuni minore.

Acum, să nu vă închipuiţi că echipa ei era un fel de comando de luptă împotriva criminalităţii. Ei şi ce? Mare scofală! Bine aţi venit în lumea reală! Aici încerci să te înconjori de cei mai buni oameni pe care îi poţi găsi, după care te străduieşti să-i ajuţi să se descurce. De pildă, Roger Elway şi Terry Coombs. Probabil că Roger încasase mai multe lovituri decât putea să ducă pe vremea când juca pe postul de atacant în echipa de fotbal a liceului din Dooling, sub îndrumarea antrenorului Wittstock. Terry părea mai isteţ, dar se descuraja repede şi se bosumfla dacă lucrurile nu mergeau aşa cum îşi dorea el. Plus că mergea destul de des la tot felul de chefuri şi avea obiceiul să bea prea mult. Pe de altă parte, amândoi aveau firi destul de calme, ceea ce însemna că Lila putea să aibă încredere că nu vor sări calul. De cele mai multe ori.

Lila nutrea credinţa nemărturisită că aducerea pe lume şi creşterea copiilor reprezentau cel mai bun antrenament pentru meseria de poliţist. (Mai cu seamă lui Clint se ferea ea să-i mărturisească această convingere, pentru că soţul ei s-ar fi apucat imediat s-o psihanalizeze; îl şi vedea ridicându-şi triumfător ochii, strâmbând din buze în felul ăla al lui agasant şi murmurând: „Ce interesant!” sau „Foarte posibil”; după care i-ar fi împuiat capul cu chestii din alea de-ale lui.) Din punctul ei de vedere, mamele erau cele mai calificate persoane pentru acest domeniu de activitate, deoarece copiii mici – aidoma infractorilor – erau adesea belicoşi şi răi.

Dacă reuşeai să faci faţă acelor ani de început din viaţa copiilor tăi fără să-ţi pierzi cumpătul (sau minţile), atunci ai putea să te ocupi şi de infracţiunile celor mari. Secretul era să nu reacţionezi impulsiv, să-ţi păstrezi maturitatea în gândire. Dar oare Lila se gândea acum la femeia despuiată şi plină de sânge, care fusese cumva implicată în morţile violente ale celor doi bărbaţi? Sau se gândea la altcineva, cineva mai apropiat de ea, mult mai apropiat: omul care îşi punea noaptea capul pe pernă lângă ea? (Când cronometrul a ajuns la 00:00, a sunat sirena în sala de sport. Scor final al întrecerii dintre echipele de fete: Clubul Sportiv al Liceului Bridger 42 – Clubul Sportiv al Liceului Fayette 34.) Cum ar zice Clint: „Mda, interesant! Vrei să dezvolţi ideea?”

— Atât de multe lucruri bune sunt acum la reduceri, bătea câmpii Evie. Maşini de spălat cu uscător. Grătare. Bebeluşi care mănâncă plastic şi-l scot pe partea cealaltă. O nebunie de reduceri.

— Înţeleg, spuse Lila, de parcă ar fi fost ceva de înţeles. Cum te cheamă?

— Evie.

Lila se întoarse spre ea.

— Şi numele de familie? Care este?

Pometii necunoscutei erau drepţi şi puternici. Ochii căprui îi străluceau. Tenul ei avea coloritul mediteraneean – cum îi plăcea Lilei să spună. Iar părul ăla negru, of-of-of!

O pată de sânge i se uscase pe frunte.

— Am nevoie de aşa ceva? o întrebă Evie.

Şi cu asta, basta. Din punctul de vedere al Lilei, moţiunea fusese adoptată: noua ei cunoştinţă era drogată în mod definitiv şi catastrofal.

Se uită din nou în faţă, apăsă pedala de acceleraţie şi luă receptorul aparatului de emisie-recepţie.

— Baza, aici Patrula Unu. Am reţinut o femeie. Mergea spre nord, pe Dealul Ghiulelei, dinspre zona cherestegiei. E plină de sânge, aşa că avem nevoie de trusă ca să prelevăm mostre. Îi trebuie şi un costum steril de protecţie, că-i în pielea goală. Şi cheamă o ambulanţă. A luat ceva.

— Recepţionat, spuse Linny. Terry zice că-i un adevărat dezastru la rulota aia.

— Recepţionat, râse veselă Evie. Un adevărat dezastru. Mai aduceţi şi nişte prosoape. Da' nu din alea bune. Ha, ha, ha! Recepţionat.

— Patrula Unu, terminat.

Lila puse receptorul la locul lui. Se uită la Evie în oglinda retrovizoare.

— Trebuie să stai cuminte, doamnă. Te-am arestat pentru că eşti suspectă de crimă. Este o chestie extrem de serioasă.

Se apropiau de oraş. Lila opri la semnul din intersecţia dintre Drumul Ghiulelei şi West Lavin. West Lavin ducea la penitenciarul de femei. Pe cealaltă parte a şoselei se vedea un semn care-i avertiza pe şoferi să nu ia autostopişti în maşină.

— Eşti rănită, doamnă?

— Încă nu, spuse Evie. Dar, ce naiba! Am reuşit o triplă-dublă[25]. Zic că m-am descurcat destul de bine.

În mintea Lilei se aprinse un beculeţ. Dar se stinse repede.

Se uită din nou în oglinda retrovizoare. Evie închisese

[25] Termen din baschet, care indică minim 10 reuşite într-un meci la următoarele categorii statistice: puncte, pase decisive, recuperări, intercepţii şi blocaje (n. tr.).

ochii şi se aşezase mai comod pe banchetă. Oare începuse să înţeleagă ce i se întâmplă? Sau îi era rău?

— Doamnă? Îţi vine să vomiţi?

— Bine ai face să-ţi săruţi bărbatul înainte de culcare. Bine ai face să-ţi iei adio de la el cât încă mai poţi.

— Bineînţe... începu Lila.

Dar, chiar în clipa aceea, necunoscuta se repezi înainte, izbindu-şi capul de grilajul despărţitor. Lila se feri instinctiv atunci când lovitura zgudui

— Încetează! strigă ea.

Imediat Evie se dădu încă o dată cu capul de grilaj. Lila îi surprinse zâmbetul larg, stropii de sânge proaspăt de pe dinţi. Evie se lovi a treia oară.

Lila era deja cu mâna pe portieră, pregătită să coboare din maşină, să se ducă la necunoscută, să-şi folosească pistolul cu electroşocuri şi s-o potolească. Însă a treia lovitură a fost şi ultima. Prăbuşită pe banchetă, Evie gâfâia plină de veselie, întocmai ca un alergător de cursă lungă ajuns la linia de finiş. Era plină de sânge la nas şi gură; şi pe frunte avea o zgârietură adâncă.

— Triplă-dublă! Bravo! strigă Evie. Triplă-dublă! Ce zi! Ce zi!

Lila luă receptorul şi o anunţă pe Linny că s-au schimbat planurile. Avocatul din oficiu trebuie anunţat şi chemat să le aştepte la sediu. La fel şi domnul judecător Silver, dacă reuşea cineva să-l convingă să-şi mişte fundul de acasă şi să le facă serviciul ăsta.

2

Ascuns pe jumătate într-o tufă de caprifoi, un vulpoi se uita la Essie care-şi scotea lucrurile din cărucior.

Normal că nu ştia că o cheamă Essie. De fapt, nu-i zicea pe niciun nume. Pentru el, femeia aceea nu era decât un alt om. Însă vulpoiul o urmărea de multă vreme – şi noaptea, şi ziua – şi îi ştia bine bojdeuca încropită din folie de plastic şi foaie de cort. Vizuina femeii. Vulpoiul mai ştia şi că cele patru bucăţi de sticlă verde, pe care femeia le

aranja în semicerc în jurul ei şi li se adresa cu „Fetele mele”, aveau o mare însemnătate pentru ea. Odată, când Essie era plecată, vulpoiul se apropiase şi le adulmecase – în regulă, nu erau fiinţe vii – şi cotrobăise prin lucrurile ei, nişte gunoaie, cu excepţia câtorva conserve cu urme de supă, pe care le linsese până le făcuse curate-lună.

Nu credea că femeia ar reprezenta vreo ameninţare, numai că era un vulpoi bătrân şi, dacă eşti vulpoi, nu ajungi să trăieşti atâta dovedind prea multă încredere. Ajungi vulpoi bătrân doar dacă eşti prudent şi oportunist, dacă te împerechezi cât mai des, dar ai grijă să eviţi complicaţiile sentimentale, dacă nu traversezi niciodată drumurile pe timpul zilei şi dacă îţi sapi vizuina adânc, în pământul bogat.

Însă, în această dimineaţă, prudenţa lui nu părea necesară. Purtarea lui Essie nu era cu nimic ieşită din comun. După ce a scos din cărucior sacii şi diferite obiecte misterioase, a anunţat fragmentele de sticlă că „mami vrea să tragă un pui de somn”. „Aşa că să fiţi cuminţi, fetelor, şi nu vă ţineţi de prostii”, le-a mai zis Essie. Apoi a intrat în bojdeuca aia prăpădită şi s-a întins pe un soi de saltea improvizată dintr-un maldăr de folii cu bule (din acelea folosite la mutatul lucrurilor fragile). Acoperişul din foaie de cort îi adăpostea trupul, dar capul îi ieşea la lumină.

Essie adormi, iar vulpoiul, fără să scoată niciun sunet, îşi dezveli colţii la bustul manechinului pe care femeia îl aşezase în frunzele de lângă bojdeucă. Însă manechinul nu reacţionă în niciun fel. Probabil că era neînsufleţit, la fel ca bucăţile de sticlă verde. Aşa că vulpoiul se apucă să-şi lingă una dintre labe.

Foarte curând, respiraţia femeii căpătă ritmul calm al somnului adânc: inspiraţii profunde, fiecare urmată de câte o expiraţie superficială şi şuierătoare. Vulpoiul se ridică încet din tufa de caprifoi, se întinse şi făcu vreo doi, trei paşi spre bojdeucă, dorind să se convingă de intenţiile manechinului. Sau de lipsa lor. Îşi arătă şi mai mult colţii. Manechinul nu se mişcă. Da, cu siguranţă că era mort.

Vulpoiul mai făcu nişte paşi mărunţei spre bojdeucă. Şi

se opri. Deasupra capului femeii începuse să apară un fel de nimb albicios şi vibrant: fire albe, ca acelea ţesute de păianjeni, se înălţau din obrajii ei, se desfăşurau alene şi se depuneau pe pielea ei. Din firele astea se depănau altele şi altele, care se întindeau pe faţa ei, creând o mască. Iar masca asta urma să se transforme curând într-o cagulă, ce-i va acoperi tot capul. Multe molii începuseră să zboare în cercuri în întunericul din bojdeucă.

Adulmecând în jur, vulpoiul se retrase câţiva paşi. Nu-i plăcea deloc chestia aia albă. Era foarte sigur că albeaţa aia avea viaţă şi că era o cu totul altă creatură decât cele cu care era el obişnuit. Chiar şi de la distanţa asta, mirosul chestiei albe era foarte puternic: un amestec extrem de neplăcut de miasme – sânge şi materie organică, inteligenţă şi foame, şi încă ceva ce te ducea cu gândul la cea mai adâncă dintre vizuini, la vizuina tuturor vizuinilor. Şi cine dormea acolo? Precis că nu un vulpoi.

Acum nu mai adulmeca. Acum începuse să scâncească. Şi se întoarse şi porni grăbit către vest. Auzi zgomot de paşi în spatele lui şi o luă la goană.

3

După ce l-a ajutat pe Oscar Silver să o îngroape pe Cacao, pisica (înfăşurată într-un halat jerpelit din frotir), Frank porni cu maşina spre casa de la numărul 51, pe Smith Lane, a cărei ipotecă el o plătea, dar unde acum, după ce se separase de Elaine, locuiau doar ea şi fiica lor, în vârstă de doisprezece ani.

Elaine lucrase la asistenţa socială până în urmă cu două exerciţii bugetare, dar acum era angajată doar cu jumătate de normă în organizaţia Goodwill şi făcea voluntariat la două cantine pentru săraci şi la clinica de planificare familială din Maylock. Avantajul era că nu mai trebuia să se zbată ca să facă rost de bani pentru bone care să aibă grijă de fată. După ce termina cursurile pe ziua respectivă, Nana se ducea şi stătea cu maică-sa la Goodwill şi nimeni nu se supăra. Dezavantajul era că vor pierde curând casa.

Asta îl necăjea mai mult pe Frank decât pe Elaine. De fapt, pe ea parcă n-o necăjea deloc. În ciuda tuturor protestelor ei, Frank o bănuia că se foloseşte de vânzarea casei ca să plece de tot din regiune, poate chiar să se mute definitiv în Pennsylvania, unde locuia sora ei. Iar dacă aşa avea să se întâmple, atunci cele două weekenduri pe lună pe care le petrecea cu fiica lui aveau să se transforme în câte un weekend la fiecare două luni. Şi asta în cel mai fericit caz.

Cu excepţia zilelor în care îşi vizita copilul, Frank se străduia din toate puterile să evite locul acela. Ar fi preferat să o poată convinge pe Elaine să o aducă pe Nana acasă la el. Amintirile legate de fosta lui locuinţă – sentimentul de nedreptate şi nereuşită, gaura prost astupată din peretele bucătăriei – toate astea erau prea proaspete şi prea dureroase. Frank avea senzaţia că întreaga lui viaţă nu fusese decât o mare farsă, iar cea mai frumoasă parte a ei o petrecuse pe Smith Lane, la numărul 51 – în casa aceea simplă şi curată, cu o răţuşcă pictată de fiica lui pe cutia poştală din faţă.

Însă acum era obligat să treacă pe acolo din cauza poveştii cu Mercedesul verde.

Luă curba şi o văzu pe Nana desenând cu creta pe aleea din faţa casei. În mod normal, ai fi asociat această activitate cu preocupările unui copil de o vârstă mult mai mică, însă fiica lui era foarte talentată la desen. În anul şcolar trecut câştigase locul al doilea la un concurs de semne de carte, organizat de biblioteca locală. Nana crease atunci un semn de carte pe care se vedeau mai multe cărţi, zburând ca nişte păsări în stol pe deasupra norilor. Frank îl pusese în ramă şi îl atârnase în birou. Îl privea tot timpul. Ce frumos era să-ţi imaginezi cum zburau cărţile în mintea fetiţei lui!

Acum, Nana şedea la soare cu picioarele încrucişate, cu fundul pe o cameră de maşină şi cu bucăţile de cretă colorată aranjate în evantai în jur. Pe lângă talentul ei la desen, sau poate datorită acestuia, Nana avea darul de a şti cum să se simtă bine în orice împrejurare. Era o copilă

visătoare, cu mişcări domoale, semănând în privinţa asta mai mult cu Frank decât cu energica ei mamă, complet lipsită de simţul umorului şi mereu foarte pragmatică.

Frank deschise portiera camionetei.

— Alo! Ochişori frumoşi! Vino încoace!

Copila se uită la el printre gene.

— Tati?

— Eu aşa ştiu, spuse el, făcând eforturi să zâmbească. Haide, vino încoace!

— Acum-acum?

Fata deja coborâse privirea la desenul ei.

— Da. Acum-acum, oftă adânc Frank.

Cât timp fusese acasă la judecător, nu simţise că-l apucă „starea aia”, aşa cum o numea Elaine. Adică nu simţise că ar fi pe punctul de a-şi pierde cumpătul. În fond, nu şi-l pierdea decât foarte rar, chiar dacă ea era de o cu totul altă părere. Şi astăzi? La început se simţise foarte bine. Apoi, după ce făcuse vreo cinci paşi spre poarta lui Oscar Silver, parcă apăsase un trăgaci invizibil. Uneori se întâmpla pur şi simplu. Ca atunci când Elaine îi făcuse scandal pentru că se apucase să ţipe la şedinţa cu părinţii şi el găurise peretele ăla cu pumnul şi Nana fugise plângând la etaj, în camera ei, neavând cum să priceapă că se mai întâmplă să fii nevoit să dai cu pumnul într-un *obiect* tocmai ca să nu dai într-o *persoană.* Sau ca atunci, când cu cearta aia cu Fritz Meshaum, când îşi cam pierduse controlul – de acord, însă foarte puţin şi-l pierduse, plus că Meshaum o meritase cu vârf şi îndesat. Oricine ar face aşa ceva unui animal merita ce primise Fritz Meshaum.

Pisica aia ar fi putut să fie fetiţa mea, asta îşi spunea el pe când se îndrepta spre poarta judecătorului. Şi, dintr-odată, *buum!* De parcă timpul ar fi fost un şiret de pantof, care i s-ar fi desfăcut pe drumul înapoi la camionetă. Pentru că se pomenise în maşină, mergând către casa de pe Smith, dar fără să-şi aducă aminte că se urcase acolo. Îi transpirau mâinile pe volan şi îi ardeau obrajii şi se tot gândea că pisica aia ar fi putut să fie fetiţa lui. Numai că

nu era chiar un gând. Ci, mai degrabă, o alertă luminoasă pe un ecran:

eroare eroare eroare
fetiţa mea fetiţa mea fetiţa mea

Cu grijă, Nana aşează bucata de cretă mov în locul liber dintre o cretă portocalie şi una verde. Se ridică de pe cameră, îşi şterse bine turul şortului galben cu flori şi, cu un aer visător, îşi frecă vârfurile degetelor murdare de cretă.

— Scumpo! spuse Frank, silindu-se din răsputeri să nu strige.

Pentru că, uite, fetiţa lui stătea chiar acolo, pe trotuarul din faţa casei, unde ar putea s-o calce un cretin beat cu o maşină de fiţe!

fetiţa mea fetiţa mea fetiţa mea

Nana făcu un pas, se opri, îşi mai studie câteva secunde degetele, evident nemulţumită de cum şi le curăţase.

— Nana!

Frank se răsucise şi se aplecase spre portiera din dreapta. Lovi cu palma în scaun. Îl lovi cu putere.

— Treci imediat încoace!

Fata ridică repede capul şi se uită speriată la el. Expresia de pe chipul ei era cea a cuiva trezit dintr-un somn adânc de un tunet puternic. Se apropie şovăitoare de maşină şi, când ajunse la portiera deschisă, Frank o înhăţă de tricou şi o trase mai aproape.

— Hei! Îmi întinzi tricoul, protestă Nana.

— Dă-l naibii de tricou! zise Frank. Nu tricou’ contează acum. Îţi zic eu ce contează, aşa că fă bine şi fii atentă. Cine conduce Mercedesul ăla verde? În care casă stă?

— Ce? spuse Nana, apucându-l de încheietura mâinii de pe tricou. Despre ce vorbeşti? O să-mi rupi tricoul.

— N-ai auzit ce-am spus? Dă-l dracu’ de tricou!

N-a vrut să vorbească aşa şi nu suporta când era obligat

să vorbească aşa, dar se bucură atunci când fata uită de tricou şi ridică ochii la el. Bravo, acum reuşise să-i capteze atenţia. Nana clipi de câteva ori şi trase aer în piept.

— Aşa, vezi? Acum, că nu mai eşti cu capu-n nori, haide să ne punem minţile la contribuţie. Mi-ai povestit despre un individ cu un Mercedes verde de pe traseul pe care împarţi tu ziare. Cum îl cheamă? În care casă stă?

— Iartă-mă, tati, nu-mi aduc aminte numele, şopti Nana, muşcându-şi buza de jos. Da' ştiu că-i casa de lângă cea cu steagul ăla mare. Are un zid la stradă. E pe Colina cu Măceşe. Chiar în vârf.

— Bine.

Şi Frank dădu drumul tricoului.

Însă Nana nu se mişcă.

— Nu mai eşti supărat pe mine?

— Iubita mea, n-am fost supărat.

Dar fetiţa lui nu spuse nimic, aşa că Frank continuă:

— Ai dreptate, am fost. Puţin. Dar nu pe tine.

Nana tot nu voia să se uite la el, ci îşi freca în continuare degetele alea afurisite. Frank o iubea nespus de mult, sigur că da. Nana era cea mai importantă persoană din viaţa lui. Numai că uneori îi venea cam greu să creadă că micuţa era cu toate minţile la ea.

— Mulţumesc.

Parcă se mai răcorise la faţă şi acum transpiraţia i se răcea pe piele.

— Mulţumesc, Ochişorii mei frumoşi.

— Da, cu plăcere, spuse Nana.

Şi făcu un pas mic în spate. Timpanul lui Frank urlă de durere la auzul scârţâitului stins făcut pe asfalt de talpa adidasului ei. Îşi îndreptă spatele şi îi zise:

— Încă ceva. Fă-i lui tati pe plac şi nu te mai juca pe trotuar. Măcar în dimineaţa asta, cât mă ocup eu de ce se petrece aici. E un tip care merge ca nebunu' cu maşina. Stai în casă şi desenează pe hârtie, bine?

Nana îşi muşca în continuare buza de jos.

— Bine, tati.

— Nu ai să începi să plângi, nu-i aşa?

— Nu, tati.

— Bravo! Ne vedem în weekendul viitor, bine?

Abia acum Frank îşi dădu seama că avea buzele incredibil de uscate. Se întrebă oare ce alte prostii mai făcuse şi o voce interioară îi răspunse: „Păi, să vedem, ce altceva ai mai fi *putut* să faci? Poate ai fi putut... nu ştiu nici eu ce să zic... şi s-ar putea să ţi se pară o nebunie, Frank, dar cum ar fi fost dacă n-ai fi *făcut criza asta de tot căcatul?*”

Părea propria lui voce, însă foarte amuzată şi relaxată – vocea unuia care stă tolănit pe şezlong, cu ochelarii de soare pe nas şi soarbe dintr-un ceai cu gheaţă.

— Bine, răspunse maşinal fata.

Desenase un copac pe asfaltul din spatele ei. Coroana se întindea pe o parte a aleii, trunchiul noduros era perpendicular pe aceasta. Ramurile erau acoperite cu muşchi, iar baza era îmbrăcată cu flori. Rădăcinile ajungeau până la malul unui lac subteran.

— Îmi place ce-ai făcut aici, zâmbi Frank.

— Mulţumesc, tati, spuse Nana.

— Nu vreau să ţi se întâmple ceva.

Parcă avea zâmbetul bătut în cuie pe buze.

Fetiţa lui se smiorcăi puţin şi dădu mecanic din cap. Frank îşi putea da seama că Nana face eforturi să-şi înghită lacrimile.

— Hei... începu el.

Dar cuvintele pe care voia să le rostească se risipiră în vânt, de îndată ce interveni vocea aceea interioară care-i spunea că îi făcuse destul rău sărmanei copile. Că acum trebuie s-o lase în pace.

— Pa, tati!

Închise încet portiera. Se răsuci pe călcâie şi traversă în fugă aleea, împrăştiind bucăţile de cretă, călcând peste copac, întinzând verdele dincolo de conturul coroanei. Cu capul în piept. Cu umerii cuprinşi de fiori.

„Ăştia sunt copiii”, reflectă Frank. „Nu-şi dau seama când faci ce trebuie ca să-i fereşti de rele.”

4

Pe biroul lui Clint se aflau trei rapoarte de la tura de noapte.

Primul era previzibil, dar îngrijorător: unul dintre gardienii care lucraseră în noaptea precedentă era de părere că Angel Fitzroy lua ceva care-i dădea o stare de agitaţie destul de mare. În momentul stingerii, Angel încercase să-l atragă într-o discuţie despre semantică. Regula din penitenciarul Dooling era strictă: tuturor gardienilor trebuia să li se spună „ofiţer” – „domn” sau „doamnă”, după caz. Era cu totul inacceptabilă folosirea sinonimelor de genul „paznic”, sau „gardist”, ca să nu mai vorbim despre apelative ca „bou” („vacă”) sau „jigodie”. Angel îl întrebase pe „domnul ofiţer” Wettermore dacă avea ceva cunoştinţe de limbă engleză. *Evident* că erau „paznici”, a zis Angel. Sigur, puteau să fie şi „ofiţeri”, nicio problemă. Dar nu aveau cum să *nu* fie paznici, pentru că sarcina lor era să păzească. Nu le păzeau ei pe deţinute? Dacă zideşti o casă nu se cheamă că eşti zidar? Dacă faci fotografii nu se cheamă că eşti fotograf?

I-am atras atenţia deţinutei că a depăşit limitele unei discuţii raţionale şi că ar trebui să se aştepte la consecinţe dacă nu încetează imediat, scria Wettermore. *Deţinuta s-a potolit şi a intrat în celulă. Însă m-a întrebat „Cum puteţi să pretindeţi deţinutelor să respecte regulile, când cuvintele care exprimă regulile astea nu au niciun sens?” Menţionez că tonul deţinutei era unul ameninţător.*

Angel Fitzroy era una dintre puţinele femei din închisoare pe care Clint o considera cu adevărat periculoasă. În urma interacţiunilor sale cu ea, ajunsese la concluzia că s-ar fi putut să fie o sociopată. Nici măcar un dram de empatie nu observase la ea, iar palmaresul ei din penitenciar era doldora de infracţiuni: consum de droguri, încăierări, comportament agresiv.

— Cum crezi că te-ai fi simţit dacă victima ta ar fi decedat în urma rănilor, Angel? o întrebase el în timpul unei şedinţe de psihoterapie de grup.

— Vai! exclamase Angel, tolănită pe scaun şi privind aiurea la pereţii cabinetului lui Clint. Cre' că m-aş fi simţit cam nasol, aşa zic.

După care plescăise din buze şi-şi fixase ochii pe reproducerea după Hockney.

— Iete la poza aia, gagicilor! Nu că aţi vrea şi voi să vă duceţi acolo?

Deşi condamnarea pentru ultraj era o pedeapsă destul de severă – un tip aflat la un popas dintr-o parcare îi spusese lui Angel ceva ce o deranjase şi ea îi spărsese nasul cu o sticlă de ketchup –, existau indicii că femeia ieşise basma curată din poveşti mult mai urâte.

Odată venise la penitenciar un detectiv din Charleston, ca să-i ceară lui Clint ajutorul într-un caz care avea legătură cu Fitzroy. Voia informaţii despre moartea unui bărbat în casa căruia Angel locuise cu chirie. Asta se întâmplase cu vreo doi ani înainte ca ea să ajungă în penitenciarul Dooling. Angel fusese singura suspectă, dar nu se putuse dovedi nicio legătură a ei cu crima, cu excepţia faptului că se afla în aceeaşi casă. Plus că nu se descoperise nici vreun mobil evident. Însă adevărul era (după cum prea bine ştia şi Clint) că Angel nu avusese niciodată prea mare nevoie de vreun motiv temeinic pentru care să comită o infracţiune. Chiar douăzeci de cenţi mai puţin la restul primit pentru o cumpărătură oarecare ar fi scos-o din minţi. Detectivul din Charleston descrisese destul de amuzat cadavrul proprietarului: „Parcă bătrânelul a căzut pe scară şi şi-a rupt gâtul. Numai că legistul a zis că cineva se ocupase de el chiar înainte de moarte. Cică avea testiculele... am uitat termenul pe care l-a folosit. Parcă «fracturate». Da' l-am rugat să vorbească pe înţelesul meu şi atunci mi-a zis că «au fost făcute terci»".

Clint l-a anunţat că nu avea obiceiul să divulge detalii din dosarul pacientelor lui, dar i-a povestit mai târziu lui Angel despre vizita detectivului din Charleston.

Şi atunci, fără să i se citească absolut nimic pe chip şi pe un ton cât se poate de indiferent, Angel l-a întrebat:

— Există fractură de boaşe?

Acum, Clint îşi puse în cap să treacă pe la Angel ca să-i facă o expertiză seismică.

Al doilea raport era despre o deţinută care se ocupa cu curăţenia în penitenciar şi care reclamase o invazie de molii în bucătărie. Domnul ofiţer Murphy verificase şi nu văzuse nicio molie. *Deţinuta a consimţit să ne dea o mostră de urină – examenul toxicologic a demonstrat că nu luase droguri şi nu consumase alcool.*

Raportul acesta părea să descrie cazul unei deţinute care făcea tot posibilul să înnebunească de cap un gardian şi cazul respectivului gardian care se dădea peste cap să nu rămână mai prejos. Clint nu avea deloc intenţia să le cânte în strună şi să intre în jocul lor. Aşa că puse raportul la dosar.

Ultimul era despre Kitty McDavid.

Domnul ofiţer Wettermore notase câteva dintre elucubraţiile ei: *Îngerul Negru s-a înălţat din rădăcini şi a coborât din ramuri. Degetele lui răspândesc moarte şi părul lui este plin de pânze de păianjen şi visul este regatul lui.* După ce i s-a administrat o doză de haloperidol, McDavid a fost mutată în Aripa C.

Clint ieşi din cabinet şi traversă zona administrativă, îndreptându-se către clădirile din estul penitenciarului, unde se aflau celulele. Închisoarea era construită în forma literei *t* – cu linia cea lungă reprezentată de coridorul cunoscut în jargonul puşcăriaşilor drept „Broadway”, care mergea paralel cu Route 17 şi West Lavin Road. Birourile administrative, centrul de comunicaţii, sala de mese a gardienilor, sala de relaxare a personalului şi sălile de clasă pentru desfăşurarea programelor educaţionale erau situate în capătul vestic al Broadway-ului. Celălalt coridor – linia mică a literei *t* – botezat „Strada Principală”, era perpendicular pe West Lavin. Strada Principală pornea de la intrarea penitenciarului şi mergea drept înainte, spre atelierul de meşteşuguri, spălătorie şi sala de sport. După intersecţia cu Strada Principală, Broadway-ul îşi continua drumul spre est, trecând pe lângă bibliotecă, apoi cantină,

sala de vizite, infirmerie şi sala unde erau primite noile deţinute, după care ajungea la cele trei aripi cu celule.

O uşă blindată separa celulele de Broadway. Clint se opri în faţa ei şi apăsă butonul care îl anunţa pe cel de serviciu în Cabină că voia să intre. Se auzi un bâzâit şi apoi o bufnitură metalică la deschiderea zăvoarelor masive. Clint intră.

Aripile A, B şi C erau dispuse în formă de cleşte. În centrul lui se afla Cabina o construcţie ca un chioşc de răcoritoare, prevăzută cu geamuri antiglonţ. Aici se aflau monitoarele şi sistemul de comunicaţii.

Chiar dacă majoritatea deţinutelor se întâlneau în curte şi în alte locuri, aripile cu celule erau organizate în funcţie de pericolul teoretic reprezentat de fiecare condamnată. În penitenciarul Dooling existau şaizeci şi patru de celule: douăsprezece în Aripa A, douăsprezece în Aripa C şi patruzeci în Aripa B. A şi C se aflau la nivelul solului. Aripa B avea un etaj.

Aripa A era destinată deţinutelor bolnave, cu toate că la capătul coridorului stăteau şi câteva dintre cele considerate „calme”. Deţinutele nu neapărat calme, ci „stabilizate”, cum era cazul lui Kitty McDavid, erau cazate în Aripa B. Aripa C era doar pentru cele agresive.

Acolo, în C, se afla cel mai mic număr de deţinute – acum jumătate din cele douăsprezece celule erau goale. Ori de câte ori vreuna dintre femei făcea câte o criză sau încălca în mod flagrant disciplina, procedura cerea să fie scoasă din celula ei şi mutată într-una dintre celulele din Aripa C, cu monitorizare permanentă. Deţinutele le botezaseră „Mandolinatele[26]”, deoarece camerele de supraveghere din tavan permiteau gardienilor să le urmărească în permanenţă. Ce voiau ele să zică era că gardienii de sex masculin se excitau uitându-se la ele. Însă camerele de supraveghere erau esenţiale. Dacă vreo deţinută încerca să-şi facă rău sau chiar să se sinucidă, trebuia să o poţi vedea şi s-o împiedici.

Astăzi de serviciu în Cabină era Vanessa Lampley, care

[26] A cânta la mandolină – a se masturba (despre femei) (n. tr.).

avea grad de căpitan. Ea se aplecă peste pupitru ca să-i deschidă uşa lui Clint. Acesta se aşează alături şi o întrebă dacă poate să i-o arate pe McDavid pe monitor.

— *Să vedem reluarea!* strigă el vesel.

Lampley îi aruncă o privire mirată.

— *Să vedem reluarea!* Ce, nu ştii? Asta zice mereu Warner Wolf.

Femeia ridică din umeri şi puse pe monitor imaginile din celula 12.

— Comentatorul sportiv?

Vanessa ridică iar din umeri.

— Scuze, n-am auzit de el. Probabil că a fost celebru înainte să mă nasc eu.

Lui Clint i se păru bizar. În fond, Warner Wolf era o legendă a televiziunii. Dar renunţă să mai continue şi se concentră asupra ecranului. Kitty zăcea în poziţie fetală, cu chipul vârât în încheieturile braţelor.

— Vezi ceva ieşit din comun?

Lampley clătină din cap. Intrase în tură la ora şapte şi McDavid trăsese aghioase tot timpul de atunci încoace.

Clint nu era surprins. Haloperidolul era un antipsihotic puternic. Însă îşi făcea griji pentru Kitty, mamă cu doi copii, care fusese condamnată la închisoare pentru că falsificase nişte reţete. Într-o lume ideală, Kitty nici n-ar fi văzut cum arată un penitenciar pe dinăuntru. Era o femeie bipolară, dependentă de droguri, cu studii gimnaziale. Asta se ştia.

Surprinzător era modul în care se manifestase bipolaritatea ei de această dată. În trecut, preferase să se retragă în sine. Izbucnirea din noaptea trecută şi delirul ei violent erau fără precedent în istoricul bolii ei. Iar Clint fusese destul de sigur că tratamentul cu litiu prescris de el începuse să dea roade. Timp de peste o jumătate de an Kitty avusese un comportament raţional, fusese relativ veselă, fără suişuri şi coborâşuri evidente. Unde mai pui că luase hotărârea să depună mărturie pentru acuzare în cazul fraţilor Griner, gest nu numai extrem de curajos, dar care prezenta un real potenţial pentru rezolvarea mai

grabnică a propriei situaţii. Prin urmare, existau toate motivele care să fi condus la o eliberare condiţionată imediat după proces. Clint începuse deja să discute cu ea despre ce anume va face în perioada de reacomodare, despre ce va face atunci când se va pomeni iar în mijlocul oamenilor, despre cum se va prezenta acum copiilor ei. Oare toată perspectiva asta începuse să i se pară prea promiţătoare?

Probabil că Lampley îi ghicise îngrijorarea.

— O să fie bine, doctore. A fost o excepţie, un eveniment singular, eu aşa zic. Poate din cauză că-i lună plină. Ştii că toate merg anapoda astăzi.

Gardiana asta scundă şi îndesată, cu mulţi ani de serviciu, era pragmatică, dar conştiincioasă – exact aşa cum trebuie să fie un şef de tură. Şi mai avea un atu, deloc de neglijat: era o participantă destul de cunoscută în competiţiile de skanderbeg la categoria ei de vârstă şi greutate. Mânecile uniformei cenuşii erau dovada clară: mai aveau niţel şi plesneau de la bicepşii umflaţi.

— A, da, aşa este, spuse Clint, amintindu-şi de incidentul de pe şosea despre care-i povestise Lila.

Fusese de vreo două ori invitat la ziua de naştere a Vanessei, aşa că ştia că locuia în cealaltă parte a muntelui.

— Probabil că azi a trebuit să ocoleşti ca să ajungi la muncă. Mi-a povestit Lila de camionul ăla care a făcut accident. Zicea că au fost nevoiţi să cheme un buldozer ca să cureţe şoseaua.

— Hm, mormăi Van. N-am văzut aşa ceva. Înseamnă că au rezolvat situaţia înainte să plec eu de acasă. Nu, eu mă refeream la West şi Ryckman, ele au probleme.

Jodi West şi Claire Ryckman erau asistentele medicale din tura de zi. La fel ca în cazul lui Clint, programul lor de lucru era de la nouă la cinci.

— N-au apărut încă. Aşa că n-avem pe nimeni la cabinet. Coates e un pachet de nervi. Zice că o să...

— Şi n-ai văzut nimic pe şosea?

Oare nu spusese Lila că accidentul avusese loc lângă Popasul Muntelui? Clint era sigur – mă rog, aproape sigur

– că aşa auzise.

Van clătină din cap.

— Oricum n-ar fi fost prima oară, zâmbi ea, dezvelind un şir de dinţi ascuţiţi, cu tendinţă pronunţată de îngălbenire. Toamna trecută s-a răsturnat un camion pe şoseaua aia. Un adevărat dezastru. Era de la PetSmart. A umplut drumul cu nisip pentru pisici şi boabe pentru câini.

5

Rulota răposatului Truman Mayweather nu arătase prea bine nici ultima dată când o văzuse Terry Coombs (venit aici ca să se ocupe de un caz de violenţă domestică, în care era implicată una dintre numeroasele „surioare” ale lui Truman, „surioară” care şi părăsise reşedinţa curând după aceea), însă în dimineaţa asta arăta ca decorul unui banchet din iad. Mayweather zăcea sub masă, cu mai multe bucăţele de creier împrăştiate pe pieptul gol. Mobila (în mare parte achiziţionată din talciocurile de pe marginea drumului, din câte îşi dădea seama Terry) era răsturnată şi distrusă. Televizorul stătea cu susul în jos în cabina de duş ruginită. În chiuvetă, aparatul de prăjit pâinea se împrietenea cu un pantof cârpit cu bandă adezivă. Pereţii erau plini de sânge. Şi mai era acolo, firește, cadavrul cocârjat, cu capul ieşit printr-o latură a rulotei şi cu crăpătura dintre fese expusă deasupra beteliei de la jeanşii fără curea. În portofelul de pe jos se afla o carte de identitate pe numele domnului Jacob Pyle, din Little Rock, Arkansas.

Oare de câtă forţă ai nevoie ca să scoţi capul unui om printr-un perete din ăsta? De acord, pereţii rulotei erau subţiri, totuşi...

Conştiincios, fotografie absolut totul şi filmă întregul loc cu un iPad de la serviciu. După care trimise probele foto şi video la sediu, lui Linny Mars. Aceasta va face un set pentru Lila şi va deschide două dosare ale cazului – unul digital şi unul tipărit. Terry îi trimise şi un mesaj scurt Lilei:

Ştiu că eşti obosită, dar ar trebui să vii aici.

Se auzeau tot mai aproape sunetele inconfundabile ale unicei ambulanţe de la Spitalul St. Theresa, dotate cu aparatură completă pentru intervenţii în asemenea cazuri: nu un *NI-NO, NI-NO, NI-NO* puternic, să-ţi spargă timpanele, ci un *NI-NI, NI-NI, NI-NI* fătarnic.

Cu ţigara atârnându-i în colţul gurii, Roger Elway deja începuse să întindă banda galbenă care avertiza că TRECEREA era INTERZISĂ. Terry se opri pe treptele rulotei şi îi strigă:

— Dacă află Lila că ai fumat la locul crimei, o să-şi facă mărgele din boaşele tale.

Roger luă ţigara din gură, o examină uimit de parcă nu mai văzuse aşa ceva în viaţa lui, o stinse de talpa pantofului şi îndesă chiştocul în buzunarul de la cămaşă.

— Da', în fond, pe unde umblă Lila? Procurorul-adjunct trebuie să sosească dintr-o clipă în alta şi se aşteaptă s-o găsească aici.

Ambulanţa opri, portierele se deschiseră şi din ea coborâră, deja cu mănuşile în mâini, Dick Bartlett şi Andy Emerson – doi paramedici cu care Terry mai colaborase şi în trecut. Unul ducea targa, iar celălalt ţinea în mână spitalul portabil, pe care îl numeau cu modestie „Trusă de Prim Ajutor".

Terry mârâi:

— Doar adjunctul îşi mişcă fundul până aici? Nici cu doi morţi nu reuşim să stârnim interesul şefului.

Roger ridică din umeri. În tot acest timp, Bartlett şi Emerson se opriseră lângă peretele ornat cu capul de om.

Emerson zise:

— Nu cred că domnul acesta mai are nevoie de serviciile noastre. Bartlett întinsese degetul îmbrăcat în mănuşa din cauciuc spre gâtul mortului.

— Mi se pare că şi l-a tatuat pe Dl Hankey.

— Răhăţelul vorbitor din *South Park?* Pe bune?

Emerson se grăbi să se uite şi el.

— Da, dom'le. Ai dreptate.

— *Howdy-ho!*[27] zbieră Bartlett.

— Alo! îl întrerupse Terry. Minunat, băieţi! Într-o bună zi, trebuie să vă postaţi numărul pe YouTube. Dar până atunci, vă informez că mai avem un cadavru înăuntru şi o femeie în maşina noastră. Iar ea chiar ar avea nevoie de ajutorul vostru.

Acum interveni Roger:

— Eşti sigur că vrei s-o trezeşti?

Şi arătă cu degetul spre maşina de patrulare. Şuviţe din părul lins şi jegos al femeii erau lipite de geamul din spate.

— Iubiţica e praf. Cine ştie ce a luat?

Bartlett şi Emerson o luară printre gunoaie şi fiare vechi şi se apropiară de maşină. Bartlett ciocăni în geam.

— Doamnă? Domnişoară?

Nimic. Ciocăni mai tare.

— Haide, deşteptarea!

Tot nimic. Încercă să deschidă portiera. Nu reuşi, aşa că se uită la Terry şi Roger.

— Descuiaţi-o voi!

— Scuze, exclamă Roger.

Apăsă butonul telecomenzii auto de pe breloc. Dick Bartlett deschise portiera din spate, iar Tiffany Jones se revărsă afară din maşină, ca un maldăr de rufărie murdară. Bartlett reuşi s-o prindă la timp, ca să nu se izbească cu ceafa de pietriş.

Emerson se repezi să-i dea o mână de ajutor. Roger rămase pe loc, cu o expresie vag iritată pe chip.

— Dacă mândra asta ne-a lăsat baltă, Lila o să ne pună pielea pe băţ. E singurul mart...

— Unde-i faţa? se auzi vocea sugrumată a lui Emerson. Unde-i afurisita aia de faţă?

Cuvintele astea l-au convins pe Terry să-şi mişte fundul. Se apropie de maşina de patrulare chiar când cei doi paramedici o întindeau pe jos pe Tiffany. Terry o apucă de păr (habar n-avea din ce motiv), dar îi dădu repede drumul, când între degete îi plescăi o chestie unsuroasă.

[27] Cântecul domnului Hankey, Răhăţelul Crăciunului – personaj din serialul de desene animate „South Park” (n. tr.).

Scârbit, îşi şterse mâna de cămaşă. Părul tinerei era plin de o substanţă albă, ca o membrană. Aceeaşi substanţă îi acoperea faţa, făcându-i trăsăturile abia vizibile, ca şi cum s-ar fi aflat în spatele unei voalete pe care unele doamne în vârstă încă o mai purtau la pălărie când se duceau la biserică să-i mulţumească lui Iisus pentru una, alta.

— Ce-i asta? se miră Terry, frecându-şi mâna, ca să scape de chestia aia scârboasă, alunecoasă, uşor înţepătoare. O pânză de păianjen?

Roger se uita peste umărul lui, cu fascinaţie şi repulsie deopotrivă.

— Îi iese din nas, Ter! Şi din ochi! Ce pana mea?

Paramedicul Bartlett luă o bucăţică din scârboşenia aia de pe maxilarul lui Tiffany şi o frecă de cămaşă. Terry observă că substanţa părea să se topească imediat ce fusese desprinsă de pe chipul femeii. Se uită la mâna lui. Palma era uscată şi curată. Nici pe cămaşă nu se vedea nicio urmă, deşi acolo fusese o pată doar cu o clipă în urmă.

Emerson îşi lipi degetele de latura gâtului lui Tiffany.

— Îi simt pulsul. E puternic şi regulat. Şi respiră foarte bine. Rahatul ăla de pe ea se umflă şi se dezumflă. Hai să aducem tensiometrul.

Bartlett scoase din trusa de prim ajutor atât aparatul cel galben, cât şi două perechi de mănuşi de unică folosinţă. Îi dădu una lui Emerson, pe cealaltă şi-o puse el. Terry se uita la ei, dorindu-şi din tot sufletul să dea timpul înapoi şi să nu mai atingă substanţa aia cleioasă, ca o pânză de păianjen, de pe pielea lui Tiffany. Dacă era otrăvitoare?

Îi luară tensiunea şi Emerson declară că era perfect normală. Paramedicii dezbătură câteva minute dacă era cazul să-i cureţe ochii ca să-i verifice pupilele. Şi, cu toate că nu aveau de unde să ştie atunci, au luat cea mai bună decizie din viaţa lor când au hotărât să renunţe la ideea asta.

În timp ce ei discutau, Terry observă ceva ce nu-i plăcea deloc, dar deloc: gura lui Tiffany, acoperită şi ea cu mâzgă din aia, se deschidea şi se închidea încet, de parcă femeia

ar fi muşcat aerul. Limba i se făcuse complet albă. Şi din ea se înălţau multe filamente, unduindu-se ca un plancton.

Bartlett se ridică de lângă femeie.

— Trebuie s-o ducem de urgenţă la spital, dacă sunteţi şi voi de acord. Pare stabilă, dar...

Îi aruncă o privire lui Emerson, care dădu din cap.

— Uitaţi-vă la ochii ei, spuse Roger. Sunt albi. Îmi vine să borăsc.

— Da, luaţi-o, zise Terry. E clar că nu putem s-o interogăm.

— Voi v-aţi uitat la cei doi morţi, spuse Bartlett. Chestia asta creşte şi din ei?

— Nu, răspunse Terry, arătând spre capul din peretele rulotei. Vedeţi şi singuri că ăla n-are nimic. Şi nici Truman, victima dinăuntru.

— Da' aţi văzut aşa ceva în chiuvetă? insistă Bartlett. În closet? În cabina de duş? Mă refer la locurile cu umezeală.

— În duş este televizorul, spuse Terry.

Ăsta nu era un răspuns – mai degrabă, era un *non sequitur*[28] – însă nu i-a trecut altceva prin cap în momentul acela. Şi uite alt *non sequitur.* Oare era deschis la „Roata Neunsă"? Era devreme, sigur că da, însă trebuia să ţi se permită să bei una sau două beri într-o dimineaţă ca asta, trebuia să existe o dispensă specială pentru cazul în care ai avut de-a face cu cadavre mutilate şi cu căcaturi scârboase care cresc din feţele oamenilor. Nu-şi putea lua ochii de la Tiffany Jones, îngropată încet de vie sub vălul ăla alb şi diafan de... de ceva. Se forţă să răspundă la întrebarea paramedicului.

— Doar pe ea am văzut chestia aia.

Acum Roger Elway rosti cu voce tare gândul care îi frământa pe toţi:

— Băieţi, dar dacă-i contagioasă chestia asta?

Nu-i răspunse nimeni.

Terry surprinse o mişcare cu coada ochiului şi se întoarse fulgerător să se uite la rulotă. În primul moment, i se păru că de pe acoperiş se înălţau în zbor mulţi, foarte

[28] „Absurditate, argument ilogic" în lb. lat. în orig. (n. tr.).

mulţi fluturi. Dar nu. Fluturii sunt coloraţi, iar insectele alea erau maro cu cenuşiu. Nu erau fluturi, ci molii. Sute de molii.

6

În urmă cu doisprezece ani, într-o zi înăbuşitoare de la sfârşitul verii, Protecţia Animalelor a primit un apel despre un raton care îşi făcuse culcuş sub podeaua unui hambar transformat în „centru pastoral socio-cultural” de biserica episcopală din localitate. Oamenii se temeau ca nu cumva animalul să fie turbat. Frank pornise imediat într-acolo. Îşi puse masca de protecţie, mănuşile lungi până la cot şi intrase de-a buşilea sub hambar. Surprinse animalul în lumina lanternei şi acesta o zbughise imediat de acolo, exact aşa cum era normal să facă un raton sănătos. Episodul ar fi putut lua sfârşit chiar atunci – ratonii turbaţi reprezentau o problemă serioasă, însă nu şi ratonii nepoftiţi – dacă tânăra frumuşică, de douăzeci şi ceva de ani, care-i arătase gaura de sub hambar, nu l-ar fi îndemnat să cumpere un pahar cu suc (albastru, făcut din ceva prafuri) de la taraba cu produse de patiserie din parcare. Lichidul ăla fusese tare scârbos la gust – prea diluat şi fără zahăr –, dar Frank a băut de trei dolari, doar ca să rămână mai mult timp pe iarba îngălbenită din curtea bisericii şi să se converseze cu tânăra care avea un râs absolut încântător şi stătea cu mâinile în şolduri, într-o poziţie care-l excita peste măsură.

— Ei bine, ai de gând să-ţi termini treaba, domnule Geary? îl întrebase Elaine la un moment dat, în felul ei caracteristic, oprindu-se brusc din flecăreală şi trecând la subiect. Aş accepta bucuroasă să ies cu tine în oraş, dacă ai face în aşa fel încât animalul ăla să nu mai intre sub podeaua bisericii. Asta-i oferta mea. Ţi s-au făcut albastre buzele.

După orele de program, Frank se întorsese şi bătuse în cuie nişte scânduri peste gaura de sub hambar – scuze, domnule raton, dar nu pot să pierd ocazia asta. După care,

şi-a dus viitoarea soţie la cinematograf.

Asta a fost acum doisprezece ani.

Ce se întâmplase de atunci încoace? Să fi fost doar vina lui, ori căsnicia are un termen de valabilitate?

Vreme destul de lungă, lui Frank i se păruse că totul era în regulă. Aveau un copil, aveau o casă, erau sănătoşi. Fireşte, mai apăreau şi momente când viaţa lor împreună nu mai părea chiar atât de bună şi de frumoasă. Situaţia lor financiară era nesigură. Nana nu era tocmai o elevă eminentă. Uneori pe Frank... mă rog... se iveau situaţii care îl copleşeau şi, atunci când era copleşit de împrejurări, ieşea la lumină o altă latură a *lui.* Dar, care-i problema? Toată lumea are defecte şi, în doisprezece ani, ţi se poate întâmpla să mai dai pe dinafară. Numai că soţia lui nu era de aceeaşi părere. Iar acum opt luni îi spusese exact ce credea ea.

Îi împărtăşise punctul ei de vedere imediat după (deja) celebra lovitură cu pumnul în peretele bucătăriei. Cu foarte puţin timp înainte de celebra lovitură, îl anunţase că donase bisericii opt sute de dolari, care trebuiau să intre într-un fond destinat hrănirii copiilor subnutriţi dintr-o oarecare regiune distrusă a Africii. Frank nu era un om cu inima de piatră; era receptiv la suferinţa semenilor săi. Dar nu te apuci să donezi nişte bani de care nu-ţi poţi permite să te lipseşti. Nu poţi să rişti situaţia propriului tău copil ca să ajuţi copiii altcuiva. Însă, oricât de absurd ar fi fost gestul făcut de Elaine – expedierea peste ocean a banilor pentru o întreagă rată la ipotecă – nu acesta provocase celebra lovitură de pumn, ci ceea ce i-a spus ea după aceea şi expresia de pe chipul ei atunci când îi spusese ce-i spusese, expresie deopotrivă insolentă şi dezgustată: *Eu decid ce să fac cu banii mei.* Ca şi cum, după unsprezece ani, jurămintele de cununie nu mai însemnau nimic pentru ea. Ca şi cum putea să facă orice îi trecea prin cap, fără să se mai deranjeze să-l informeze şi pe el. Aşa că lovise cu pumnul în perete (nu în *ea,* ci în *perete),* iar Nana fugise plângând în camera ei, iar Elaine trăsese concluzia:

— Mai urmează să-ţi verşi nervii pe noi, dragule. Într-o

bună zi, n-o să mai dai în perete.

Nimic din ce a spus sau a făcut Frank nu a reuşit s-o facă să se răzgândească. Ori despărţire de probă, ori de-a dreptul divorţ. Frank a ales prima variantă. Iar concluzia ei fusese eronată. Nu-şi vărsase nervii. Nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. Pentru că era un bărbat puternic. Pentru că era un soţ şi un părinte care îşi ocrotea familia.

Prin urmare, rămânea o singură întrebare: Ce anume încerca Elaine să dovedească? Ce avea de câştigat dacă-l făcea să treacă prin toată povestea asta? Să fi fost vorba despre nişte traume din copilărie nerezolvate încă? Sau nu era decât sadism şi nimic mai mult?

Indiferent ce ar fi fost, lui i se părea al dracului de ireal. Şi al dracului de ilogic. Când eşti afroamerican şi trăieşti în această regiune a Statelor Unite (ori în oricare altă regiune a Statelor Unite), nu ajungi la vârsta de treizeci şi opt de ani fără să fi avut parte de o grămadă de situaţii aberante. În fond, rasismul este întruchiparea pură a absurdului. Îşi aminti că, în clasa întâi sau a doua, printre colegii lui era şi fetiţa unui miner. Aceasta avea dinţii din faţă ieşiţi în afară şi dispuşi în evantai şi părul îi era prins în codiţe atât de scurte, că păreau nişte cioturi. Odată, fata asta îşi pusese un deget pe mâna lui şi constatase: „Ai culoarea de putregai, Frank. Aşa e chestia aia de sub unghiile lu' taică-miu."

Expresia de pe chipul ei fusese pe jumătate amuzată, pe jumătate impresionată şi, în linii mari, catastrofal de tâmpă. Cu toate că era copil, Frank tot izbutise să înţeleagă că fata era pierdută în gaura neagră a imbecilităţii fără leac. Iar această descoperire îl şocase peste măsură. Mai târziu, când a văzut aceeaşi expresie şi pe alte chipuri, reacţia lui a devenit treptat una de furie. Însă nu înceta să-l şocheze la fel de mult. Un asemenea cretinism avea propriul câmp gravitaţional. Care te *aspira* în el.

Numai că Elaine nu era proastă. Se puteau spune multe despre ea, dar nu şi că ar fi fost proastă. Dimpotrivă chiar.

Elaine ştia cum este să fii urmărit într-un magazin

oarecare de un puşti alb, care nu fusese capabil să termine nici măcar şcoala generală şi care îşi imaginează că el e Batman şi vrea acum s-o prindă când fură o cutie cu alune. Elaine fusese înjurată de protestatarii strânşi în faţa centrului de planificare familială. Fusese trimisă la dracu' de oameni care nici măcar nu ştiau cum o cheamă.

Deci, ce anume voia de la el? De ce îl făcea să sufere atât de tare?

Totuşi, ar fi putut exista un răspuns, numai că lui Frank i se părea de neconceput. Iar acest posibil răspuns era: Elaine avea dreptate să fie îngrijorată.

Pe tot drumul către adresa Mercedesului verde, Frank o tot vedea pe Nana în minte – o vedea cum s-a grăbit să plece de lângă el, cum a lovit cu piciorul în bucăţile de cretă şi cum a şters cu tălpile desenul de pe asfalt.

Frank ştia că nu este perfect, dar mai ştia şi că, în esenţă, era un om bun. Îi ajuta pe oameni, ajuta animalele; îşi iubea fiica şi ar fi făcut absolut orice ca să o poată proteja, ca să o ştie în siguranţă; şi niciodată nu ridicase mâna la soţia lui. Făcuse greşeli? Celebra lovitură cu pumnul în perete era una dintre ele? Cu asta era de acord. Ar fi fost în stare să-şi recunoască această greşeală chiar şi în faţa unei instanţe judecătoreşti. Dar niciodată nu făcuse vreun rău unei persoane complet nevinovate, iar acum avea de gând doar să stea puţin de vorbă cu proprietarul Mercedesului. Nimic mai mult. Bine?

Frank intră pe o poartă dichisită, din fiert forjat şi îşi parcă micuţa camionetă în spatele Mercedesului verde. Bara din faţă era plină de praf de pe drum în partea stângă, dar partea dreaptă lucea de curăţenie. Se vedea cu ochiul liber unde nenorocitul o ştersese cu cârpa.

Frank străbătu poteca din dale de ardezie până la uşa vilei mari şi albe. Coroanele arbuştilor se întâlneau deasupra aleii, formând un tunel verde şi proaspăt, în care ciripeau vesel păsările. La capăt, lângă trepte, într-un ghiveci mare, din piatră, era un liliac tânăr aproape complet înflorit. Frank îşi înăbuşi dorinţa de a răsturna ghiveciul. Urcă treptele până pe verandă. Pe uşa solidă,

din lemn de stejar, era montat un ciocănel din bronz, în formă de caduceu[29].

Frank se gândi să facă stânga împrejur, să se urce în maşină şi să se ducă acasă. Apoi apucă ciocănelul şi începu să lovească cu el în uşă. Iar şi iar şi iar.

7

Garth Flickinger avu nevoie de ceva vreme până să reuşească să se ridice de pe canapea.

— Imediat, imediat! spuse el.

Absolut inutil: uşa era prea groasă, iar vocea lui prea gâjâită. Fumase încontinuu marijuana de când se întorsese acasă de la rulota de plăceri divine a lui Truman Mayweather.

Dacă l-ar fi întrebat cineva cât de des consumă droguri, Garth ar fi avut grijă să explice că o făcea ocazional, în scop pur recreaţional, însă dimineaţa aceasta fusese o excepţie. O situaţie de criză, mai bine zis. Nu ţi se întâmpla în fiecare zi să stai pe buda din rulota dealerului tău de droguri, ocupându-te de treburi presante, şi în cealaltă parte a uşii şubrede de la căcăstoare să izbucnească Al Treilea Război Mondial. Ceva se întâmplase acolo, auzise zgomote puternice, focuri de armă, ţipete şi, într-un moment de nerozie de neînţeles, Garth deschisese uşa ca să vadă despre ce era vorba. Iar ce a văzut va fi foarte greu de uitat. Poate chiar imposibil. În celălalt capăt al rulotei apăruse o femeie cu părul negru, goală de la brâu în jos. Îl apucase de păr şi de betelia jeanşilor pe amicul din Arkansas al lui Truman şi îl izbea cu capul de perete – *buf! Buf! Buf!*

Ziceai că-l transformase pe sărmanul om într-o maşinărie de război cu care voia să spargă porţile ferecate ale unei cetăţi. Nu i se mai vedeau trăsăturile de atâta sânge şi mâinile îi fâlfâiau în toate direcţie, precum cele ale unei păpuşi din cârpe.

[29] Sceptrul lui Hermes, în formă de baston pe care se încolăcesc doi şerpi (n. tr.).

Truman zăcea mototolit pe jos, cu o gaură de glonţ în mijlocul frunţii. Iar femeia aia ciudată? Ei bine, femeia aia ciudată avea pe chip o expresie înfiorător de calmă. Parcă se ocupa de treburi curente, cu un oarecare aer plictisit. Numai că treburile ei curente implicau folosirea unui cap de om pe post de berbece de asalt. Garth închisese foarte încet uşa, se urcase pe capacul closetului şi ieşise pe geam. După care o luase la fugă până la maşină şi pornise către casă cu viteza luminii.

Această experienţă îl cam dăduse peste cap, ceea ce era un fapt cu totul ieşit din comun. Deoarece Garth Flickinger, chirurg plastician cu autorizaţie de liberă practică, membru cotizant al Societăţii Americane a Chirurgilor Plasticieni, era de obicei o persoană cu foarte multă stăpânire de sine.

Acum se simţea ceva mai bine, îl ajutase şi bila de marijuana pe care o fumase. Numai că s-ar fi lipsit bucuros de bubuielile alea din uşă.

Împleticindu-se, Garth ocoli încet canapeaua şi traversă livingul. Pe drum strivi sub tălpi o mulţime de cutii şi cutiuţe de fast-food.

Pe plasma televizorului se vedea o reporteriţă extrem de sexy, vorbind extrem de serios despre nişte babe comatoase de la un azil de bătrâni din D.C. Seriozitatea cu care prezenta ştirea nu făcea decât să-i sporească sex-appealul. Avea cupa A, observă Garth, dar silueta cerea insistent sâni pentru cupa B.

— De ce doar femeile sunt afectate? se întrebă cu glas tare reporteriţa de pe ecranul plat. La început, am crezut că doar femeile în vârstă şi cele foarte tinere sunt vulnerabile, însă acum se pare că femei din toate grupele de vârstă...

Garth îşi lipi fruntea de uşă şi bătu cu palma în lemnul de stejar.

— Încetează! Opreşte-te!

— Deschide!

Vocea din cealaltă parte era groasă şi nervoasă. Chirurgul mai găsi pe undeva un rest de putere, ridică

ochii şi se uită prin vizor. Afară era un bărbat afroamerican, de vreo treizeci şi ceva de ani, până în patruzeci, cu umeri laţi şi o structură osoasă a feţei absolut remarcabilă. Pulsul lui Garth o luă la goană când acesta observă uniforma bej a individului – poliţai! –, dar imediat sesiză ecusonul cu PROTECŢIA ANIMALELOR.

Aha! Eşti hingher! Eşti un mascul feroce care prinde câinii, dar tot hingher eşti, oricât de feroce ai fi. N-avem câini vagabonzi, domnule, aşa că n-ai nicio treabă aici.

Oare? Greu de spus cu certitudine. Dacă tipul ăsta e prieten cu harpia aia pe jumătate despuiată din rulotă? Desigur, mai bine să-i fii prieten decât duşman, îşi imagina Garth. Însă mult, mult mai bine ar fi s-o eviţi cu totul.

— Ea te-a trimis? întrebă Garth. N-am văzut nimic. Spune-i că n-am văzut nimic, bine?

— Habar n-am despre ce dracu' vorbeşti! Nu m-a trimis nimeni! Deschide! urlă iarăşi individul.

— De ce? vru să ştie Garth.

Şi adăugă imediat:

— Nici în ruptul capului!

— Domnule! Nu vreau decât să vorbesc ceva cu tine.

Hingherul se străduise să coboare tonul, dar Garth îl vedea prin vizor cum strâmbă din gură, încercând să se împotrivească nevoii – da, despre nevoie era vorba – de a continua să zbiere.

— Nu acum, zise chirurgul.

— Cineva a călcat o pisică cu maşina. Era un Mercedes verde. Tu ai un Mercedes verde.

— Mare păcat!

Mare păcat de pisică, nu de Mercedes. Lui Garth îi plăceau pisicile. Dar, la fel de mult îi plăcea şi tricoul lui cu poza trupei Flamin' Groovies, tricou care acum era aruncat pe jos, la baza scării. Îl folosise ca să şteargă petele de sânge de pe bara maşinii. Nimeni n-o ducea prea bine.

— Dar nu ştiu nimic despre asta şi am o dimineaţă mai dificilă, aşa că trebuie să pleci. Scuze.

O bubuitură şi uşa se zgudui. Garth făcu un pas înapoi. Tipul o lovise cu piciorul.

Observă prin vizor cât de încordate erau tendoanele de la gâtul hingherului.

— Fata mea locuieşte la poalele dealului, boule! Dacă dădeai peste ea? Dacă o călcâi pe fetiţa mea în locul pisicii?

— Să ştii că sun la poliţie, spuse Garth, sperând că sună mai convins decât se simţea.

Se retrase până în living, se prăbuşi pe canapea şi luă pipa. Punga cu droguri era pe măsuţa de cafea. De afară începu să se audă zgomot de sticlă spartă. Apoi un pârâit metalic. Oare Señor Hingher îi molesta Mercedesul? Lui Garth nu-i păsa. Nu astăzi. (Oricum era asigurat.) Biata fetiţă tripată! O chema Tiffany şi era atât de dulce şi atât de varză. Oare murise şi ea? Oare cei care atacaseră rulota (Garth presupunea că femeia aia ciudată făcea parte dintr-o bandă) o omorâseră şi pe ea? Dar îşi zise că Tiff, oricât de dulce ar fi fost, nu era problema lui. N-are rost să-ţi baţi capul cu ce nu poţi schimba.

Punga era din plastic albastru, aşa că bilele păreau şi ele albastre câtă vreme rămâneau înăuntru. Probabil ăsta era omagiul cretinoid adus de Tru Mayweather serialului *Breaking Bad*[30]. De-acum încolo, Truman Mayweather nu va mai aduce niciun omagiu nimănui – fie acesta cretinoid ori ba. Garth alese o bilă, o puse în bolul pipei. Răzbunarea lui Señor Hingher declanşase alarma Mercedesului: *biiip, bip, bip, biiip!*

Acum la televizor se prezentau imagini cu un salon de spital. Sub cearşafuri se vedeau două siluete de femei. Capetele le erau înfăşurate în coconi străvezii. Ziceai că s-au gătit cu nişte stupi care le ajungeau până la bărbie. Garth aprinse drogul, trase fumul în piept, îl ţinu acolo.

Biiip, bip, bip, biiip!

Garth avea o fiică. O chema Cathy. Opt ani, hidrocefalică. Stătea într-un sanatoriu, unul foarte drăguţ, atât de aproape de coasta Carolinei de Nord că puteai să simţi briza sărată. Plătea el totul, pentru că îşi permitea. Ar fi fost şi mai bine pentru copilă dacă maică-sa ar fi avut

[30] Serial american despre un producător de metamfetamină (n. tr.).

grijă de celelalte detalii. Biata Cathy! Ce-şi spusese el în legătură cu fata aia tripată? A, da: n-are rost să-ţi baţi capul cu ce nu poţi schimba. Uşor de spus, dar greu de făcut. Bietul Garth! Bietele bătrâne cu capetele vârâte în stupii ăia! Biata pisică!

Reporteriţa cea frumoasă stătea pe trotuar, în faţa unei mulţimi de oameni. Sincer, îi stătea tare bine cu cupa A. Cupa B fusese doar o idee. Îşi făcuse cumva o rinoplastie? Dacă îşi făcuse – Garth trebuia s-o vadă de foarte aproape ca să fie sigur – era una absolut magnifică: nasul tinerei părea foarte natural, drăgălaş şi micuţ, uşor cârn.

— CDC[31]-ul a dat un comunicat, anunţă ea. „În niciun caz nu încercaţi să smulgeţi singuri firele acelea care vă cresc din piele.”

— Poate că sunt nebun, zise Garth, dar mie exact asta mi-ar veni să fac.

Plictisit de ştirile de la televizor, plictisit de insistenţele tipului de la Protecţia Animalelor, plictisit de alarma maşinii (deşi presupunea că se va opri de îndată ce tipul de la Protecţia Animalelor se va hotărî să-şi verse nervii în altă parte), plictisit de toate lucrurile care-l obsedau şi pe care nu le putea schimba, Garth luă telecomanda şi trecu de pe un canal pe altul până ajunse la un reportaj publicitar despre cum poţi să obţii un abdomen cu pătrăţele în doar şase zile. Încercă să noteze numărul de telefon afişat pe ecran, dar singurul pix pe care l-a putut găsi nu voia să scrie pe pielea palmei lui.

[31] Center for Disease Control – Centrul pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor Transmisibile (n. tr.).

IV

1

Provinciile McDowell, Bridger şi Dooling aveau o populaţie totală de aproximativ şaptezeci şi două de mii de persoane, dintre care cincizeci şi cinci la sută erau bărbaţi şi patruzeci şi cinci la sută femei. Astfel, zona respectivă avea acum mai puţin cu cinci mii de locuitori de la ultimul recensământ naţional, din cauza fenomenului de migraţie internă. Erau acolo doar două spitale – unul în provincia McDowell („Superb magazin cu cadouri!" zicea singura postare din secţiunea de comentarii a website-ului Spitalului McDowell) şi unul mult mai mare în Dooling, care avea şi cel mai mare număr de locuitori: treizeci şi două de mii. În regiune mai existau zece policlinici, plus încă douăzeci şi patru de aşa-zise „cabinete de medicină alternativă". Acestea din urmă se aflau în zonele împădurite şi de acolo se puteau obţine felurite opioide pe baza unor reţete scrise pe loc. Pe vremuri, înainte ca majoritatea minelor să fie secătuite, regiunea celor trei provincii fusese cunoscută drept Republica Bărbaţilor Fără Degete. Acum devenise Republica Şomerilor. Dar exista şi o parte bună: majoritatea bărbaţilor sub cincizeci de ani aveau toate degetele la locul lor şi trecuseră zece ani de la ultimul deces înregistrat în surparea galeriilor vreunei mine.

În dimineaţa în care Evie Doe[32] (astfel o înregistrase Lila Norcross, deoarece femeia nu voia să spună care îi era numele de familie) făcuse memorabila vizită la rulota lui Truman Mayweather, majoritatea celor aproximativ paisprezece mii de femei din provincia Dooling se treziseră din somn ca în fiecare zi şi se apucaseră de treburile lor. Multe s-au uitat la reportajele televizate despre extinderea bolii contagioase care, la început, fusese botezată Boala

[32] Doe – nume de familie dat de autorităţi (în special americane) unei persoane a cărei identitate nu este cunoscută (n. tr.).

Australiană a Somnului, după care i s-a spus Gripa Femeiască a Somnului, iar, mai încolo, Gripa Aurora – după numele prinţesei din ecranizarea lui Walt Disney a basmului *Frumoasa adormită.* Prea puţine dintre femeile din cele trei provincii s-au speriat la vederea reportajelor respective; în fond, Australia, Hawaii şi Los Angeles erau departe. Şi chiar dacă transmisiunea Michaelei Morgan de la azilul acela de bătrâni din Georgetown era întru câtva mai alarmantă, iar Washington D.C. era mai aproape din punct de vedere geografic – la mai puţin de o zi de mers cu maşina –, Washington era totuşi o metropolă, iar în mintea locuitorilor din cele trei provincii asta îl plasa într-o cu totul altă categorie. De altfel, prea puţină lume din regiune se uita la NewsEmerica, cei mai mulţi preferând emisiunea de ştiri mondene *Good Day Wheeling* sau emisiunea lui Ellen DeGeneres.

Primul indiciu că până şi aici ceva nu era tocmai în regulă, în ţinutul ăsta uitat de Dumnezeu, a apărut imediat după ora opt dimineaţa, pe treptele Spitalului St. Theresa, în persoana lui Yvette Quinn. Îşi parcase strâmb Jeepul Cherokee cam vechiuţ şi se repezise în camera de gardă, ţinându-şi în braţe cele două gemene pe care le născuse de curând. De fiecare sân i se sprijinea câte un căpşor înfăşurat în ceva ce semăna cu gogoaşa unui vierme de mătase. Urla ca o sirenă de pompieri. Doctorii şi asistentele au dat fuga la ea.

— Ajutaţi-mi copilaşii! Nu se trezesc! Nu vor să se trezească orice le-aş face!

Tiffany Jones, mult mai în vârstă decât gemenele, dar la fel de înfăşurată în coconul acela ciudat, a ajuns şi ea curând după aceea la spital. Iar după ora trei după-amiază camera de gardă era arhiplină. Însă tot mai veneau: taţi şi mame cu fiice în braţe, fete cu surioare mai mici în braţe, unchi cu nepoate în braţe, soţi cu soţii în braţe. La televizorul din sala de aşteptare nimeni nu a urmărit în după-amiaza aia nici *Judge Judy*[33] şi nici *Dr. Phil*[34]*.* Toată

[33] Reality-show (n. tr.).

[34] Talk-show cu subiecte despre relaţia de cuplu (n. tr.).

lumea a vrut să se uite la ştiri şi toate ştirile se refereau la misterioasă boală a somnului, care afecta doar persoanele cu cei doi cromozomi X[35].

Nu s-a stabilit niciodată cu exactitate minutul, jumătatea de minut sau secunda în care nu s-au mai trezit din somn femeile din specia umană şi au început să-şi ţească învelişul. În orice caz, pe baza datelor strânse, oamenii de ştiinţă au reuşit să restrângă intervalul la minutele scurse între 7:37 a.m. (ora Coastei de Est) şi 7:57 a.m. (ora Coastei de Est).

— Nu avem ce face altceva decât să aşteptăm să se trezească singure, a zis George Alderson, de la pupitrul emisiunii NewsAmerica. Iar deocamdată nu a făcut-o niciuna. Mai multe vă va spune acum Michaela Morgan.

2

Toată lumea era la datorie atunci când Lila Norcross a ajuns la clădirea din cărămidă unde se aflau biroul şerifului din provincia Dooling şi Comisia de Dezvoltare Municipală. Reed Barrows, ajutor de şerif, o aştepta pe trotuar, gata să se ocupe de prizonieră.

— Să fii cuminte, Evie! spuse Lila, deschizând portiera. Mă întorc repede.

— Să fii cuminte, Lila! îi răspunse Evie. Am să te aştept.

Şi începu să râdă. Sângele care-i cursese din nas se uscase şi-i lucea acum în cruste pe obraji. Sângele din rana de la frunte îi întărise bretonul şi-l făcuse creastă de păun.

Când Lila ieşea din maşină, ca să-l lase pe Reed în locul ei, Evie adăugă:

— Triplă-dublă!

Şi scoase alt hohot de râs.

— Criminaliştii sunt în drum spre rulotă, spuse Reed. La fel şi procurorul-adjunct şi Patrula Şase.

— Bine, zise Lila şi se îndreptă grăbită spre uşa care dădea în sediul lor.

Triplă-dublă, repetă ea în gând. A, da, despre o fază de

[35] Femeile au doi cromozomi X (n. tr.).

baschet era vorba: cel puţin zece puncte, zece pase decisive, zece recuperări. Exact cum făcuse şi fata aia pe care se dusese ea s-o vadă.

Se gândi la ea. Numele ei era Sheila. Nu era vina fetei. A *Sheilei.* Ea nu ştia. Pur şi simplu habar n-avea.

Şi Clint? *El* ce voia? Lila ştia că nu ar trebui să-i pese, având în vedere situaţia de faţă. Dar îi păsa. Soţul ei era o enigmă pentru ea. Revăzu o imagine cunoscută: Clint la masa din bucătărie, privind la ulmii din curte, frecându-şi încheieturile degetelor, strâmbând uşor din buze. De multă vreme renunţase să-l mai întrebe dacă se simte bine. „Căzusem pe gânduri", îi răspundea el întotdeauna. „Atâta tot." Dar la ce se gândea? La cine? Oare nu astea erau întrebările evidente?

Lilei nici nu-i venea să creadă cât de obosită se simţea, cât de sfârşită. De parcă ea recuperase mingea şi driblase. I se părea că toată viaţa ei era pusă sub semnul întrebării. Şi, dacă Clint nu era Clint, atunci cine era ea? Cine erau oamenii din jur?

Trebuia să se concentreze. Doi bărbaţi muriseră şi presupusa lor ucigaşă se afla pe bancheta din spate a maşinii şi avea creierul prăjit de la atâtea droguri. Lila avea tot dreptul să se simtă obosită şi sfârşită, dar nu acum.

Oscar Silver şi Barry Holden ajunseseră deja la sediu.

— Bună ziua, domnilor! îi salută ea.

— Bună ziua, doamnă şerif! îi răspunseră amândoi într-un glas.

Judecătorul Silver era mai bătrân decât Dumnezeu şi tremura din toate încheieturile. Şi totuşi mintea îi mergea brici. Barry Holden îşi câştiga pâinea (pâinea lui şi a clanului de femei care depindeau de el – o nevastă şi patru fiice) întocmind testamente şi contracte şi negociind termeni de despăgubire (mai cu seamă cu Drew T. Barry, balaurul ăla cărpănos de la „Asigurări Drew T. Barry"). De asemenea, Holden era unul dintre cei şase avocaţi din regiunea celor trei provincii care îndeplineau, prin rotaţie, rolul de avocat din oficiu. Era un om bun şi Lila n-a trebuit

să-i explice prea mult ce voia de la el. A fost de acord, numai că era nevoie de un avans. I-a spus că un dolar este suficient.

— Linny, ai un dolar? o întrebă Lila pe dispeceră. Mi se pare complet aiurea să angajez avocat pentru o femeie pe care am arestat-o pentru două crime şi care-i pasibilă de pedeapsa capitală.

Linny îi întinse un dolar lui Barry. Avocatul şi-l puse în buzunar, se întoarse cu faţa la domnul judecător Silver şi i se adresă cu vocea lui de tribunal:

— Fiind angajat de Linnete Mars în numele persoanei arestate de doamna şerif Norcross, formulez următoarea cerere... cum o cheamă, Lila?

— Evie, fără nume de familie deocamdată. Spune-i Evie Doe.

— Cer ca Evie Doe să fie trimisă în arest preventiv, sub supravegherea domnului doctor Clinton Norcross, care să-i facă o expertiză psihiatrică. Iar respectiva expertiză să se desfăşoare la Penitenciarul pentru Femei Dooling.

— Se aprobă, zise prompt judecătorul Silver.

— Hm... şi cum rămâne cu procurorul? întrebă Linny de la biroul ei. Janker n-are niciun cuvânt de spus?

— Janker aprobă *in absentia*, răspunse judecătorul Silver. Din moment ce i-am salvat de mai multe ori pielea în sala mea de judecată, cred că pot să afirm asta cu toată încrederea. Prin urmare, dispun ca Evie Doe să fie transportată imediat la Penitenciarul Dooling şi să fie ţinută acolo în arest pe o perioadă de... patruzeci şi opt de ore. Ce zici, Lila?

— Mai bine nouăzeci şi şase, spuse Barry Holden, care părea totuşi că ar fi dorit să fie de un oarecare folos clientei sale.

— Îmi convin şi patru zile, domnule judecător, zise Lila. Vreau să fie ţinută într-un loc unde să nu-şi mai poată face rău, iar eu să am vreme să găsesc nişte răspunsuri.

Acum interveni Linny. Lila era de părere că dispecera cam îşi luase nasul la purtare.

— Dar Clint şi doamna director Coates vor fi de acord să

găzduiască o chiriaşă pe o perioadă atât de scurtă?

— Mă ocup eu de asta, spuse Lila.

Se gândi iarăşi la prizoniera ei. Evie Doe, misterioasa ucigaşă, care ştia cum o cheamă şi care bolborosea termeni din baschet. Evident o coincidenţă, însă una neplăcută şi inoportună.

— Haide s-o aducem aici şi să-i luăm amprentele. Şi, Linny, du-o într-una din celule de arest preventiv şi dă-i să îmbrace o salopetă pentru deţinuţi. Cămaşa aia de pe ea şi tot ce mai poartă sunt probe. Nu pot s-o trimit la închisoare în fundul gol, nu?

— Nu. În calitate de avocat al doamnei, nu aş putea fi de acord cu aşa ceva, spuse Barry.

3

— Deci, Jeanette, care mai e viaţa ta?

Jeanette analiză în minte mişcarea de deschidere a lui Clint.

— Hmm, să vedem. Ree a zis că azi-noapte a visat că mânca tort cu Michelle Obama.

Cei doi – psihiatrul penitenciarului şi pacienta/deţinută – se învârteau încet prin curtea pustie la această oră a dimineţii. Majoritatea deţinutelor fie munceau (în atelierul de tâmplărie, în cel de mobilă, la întreţinere, la spălătorie, la curăţenie), fie erau la cursurile de cultură generală (cunoscute în Penitenciarul Dooling sub numele de „Şcoala pentru Proşti”), fie zăceau în celulele lor, aşteptând să treacă timpul.

De pieptul combinezonului cafeniu pe care îl purta Jeanette era prins cu ac de siguranţă un „Permis pentru curte”, semnat chiar de Clint. Însemna că răspundea pentru ea. Dar nu-l deranja deloc. Jeanette era una dintre deţinutele/pacientele lui preferate (una dintre *jucăriile* lui dragi, ar fi zis directoarea Janice Coates, doar ca să-l scoată din sărite) şi una dintre cele mai puţin dificile. Clint era de părere că locul lui Jeanette nu era aici, dar nici închisă în vreo altă instituţie, ci afară, în libertate.

Bineînţeles că nu i-ar fi împărtăşit lui Jeanette această opinie a lui, pentru că nu i-ar fi fost de niciun folos. Aici era regiunea Munţilor Apalaşi. Iar în regiunea Munţilor Apalaşi nu erai scutit de pedeapsă în cazul în care comiteai o crimă, fie aceasta şi de gradul al doilea. Convingerea lui că Jeanette nu era vinovată de moartea lui Damian Sorley nu era ceva ce ar fi putut să mărturisească oricui. Poate doar cu excepţia soţiei sale. Poate nici chiar ei. În ultimul timp Lila părea puţin cam ciudată. Puţin cam îngândurată. Puţin cam necomunicativă. În dimineaţa asta, de pildă, deşi poate că se purtase aşa pentru că era obosită şi voia să doarmă. Însă mai era şi chestia aia pe care i-o zisese Vanessa Lampley despre camionul de la petshop care se răsturnase lângă Popasul Muntelui anul trecut. Acum, care era probabilitatea să se petreacă două accidente identice (şi ieşite din comun) în acelaşi loc, la doar câteva luni distanţă unul de altul?

— Hei, domnu' doctor Norcross? Dormi pe tine? Am zis că Ree...

— A visat că mânca tort cu Michelle Obama, am auzit.

— Asta a spus *la început.* Da' a zis-o la vrăjeală. În realitate, visase o profesoară care îi spunea că n-are ce căuta în clasa aia. Ăsta-i un vis de angoasă, corect?

— S-ar putea.

Aceasta era una dintre cele aproximativ douăsprezece răspunsuri standard pe care le folosea pentru întrebările pacientelor.

— Auzi, doctore, crezi cumva că Tom Brady[36]o să vină pe la noi? Să ne ţină un discurs şi să ne dea autografe?

— S-ar putea.

— Să ne semneze mingiuţele alea de jucărie?

— Sigur.

Jeanette se opri.

— Ce-am zis eu adineauri?

Clint încercă să-şi amintească, nu reuşi, aşa că izbucni în râs.

[36] Thomas Edward Patrick Brady Jr. – vedetă din fotbalul american (n. tr.).

— M-ai prins.

— Unde ţi-a plecat mintea astăzi, doctore? Iar faci chestia aia. Scuze că mă bag unde nu-i treaba mea, dar ai ceva probleme acasă?

Clint tresări puternic şi îşi dădu seama că Jeanette pusese degetul pe rană. Că îl tulbura profund întrebarea ei neaşteptată. Intuiţia ei. Lila îl minţise. Lângă Popasul Muntelui nu avusese loc niciun accident. Nu aseară, în orice caz. Dintr-odată devenise sigur de asta.

— Acasă totul e în regulă. Ce chestie fac?

Jeanette se încruntă, îşi ridică pumnul şi îşi trecu peste el degetul mare de la cealaltă mână.

— Atunci când faci asta, ştiu că nu eşti în apele tale. Parcă ţi-ai aminti de o bătaie la care ai luat parte.

— Of! exclamă Clint neliniştit, pentru că femeia ajunsese prea aproape de adevăr. E un obicei vechi de-al meu. Haide mai bine să vorbim despre tine, Jeanette!

— O, da! Subiectul meu preferat de conversaţie!

Părea de acord, dar Clint ştia că nu trebuie să se bazeze pe asta. Dacă ar fi lăsat-o pe Jeanette la cârma discuţiei, şi-ar petrece întreaga oră vorbind doar despre Ree Dempster, Michelle Obama, Tom Brady şi despre oricine altcineva i-ar fi trecut prin cap. În materie de asocieri libere Jeanette era o adevărată campioană.

— Foarte bine. *Tu* ce ai visat azi-noapte? Dacă tot e să vorbim despre vise, atunci haide să vorbim despre ale tale, nu ale lui Ree.

— Nu ţin minte. M-a întrebat şi Ree şi i-am zis acelaşi lucru. Cred că-i din cauza noilor medicamente pe care mi le dai.

— Deci ai visat ceva.

— Mda... probabil...

Jeanette prefera acum să se uite înspre grădina de legume, nu la el.

— Poate că l-ai visat pe Damian? Îl visai destul de des.

— Da, visam cum arăta. Vânăt din cap până în picioare. Dar de multă vreme nu mi-a mai apărut niciun bărbat

vânăt în vis. Auzi? Ştii filmul ăla, *Profeţia*[37]*?* Despre copilul diavolului? Pe copilul ăla îl chema Damien.

— Tu ai un fiu...

— Şi ce dacă?

Acum se uita la el, cu oarece neîncredere.

— Unii ar putea trage concluzia că soţul tău era diavolul din viaţa ta, caz în care Bobby ar fi...

— Fiul diavolului! *Profeţia – partea a doua!*

Izbucni în hohote de râs şi îndreptă un deget spre el.

— Aoleu, ce haios eşti, doctore! Bobby e cel mai adorabil copil din lume, seamănă cu neamurile mele dinspre partea maică-mii. La fiecare două luni face tot drumul din Ohio cu soră-mea ca să mă viziteze. Ştii foarte bine asta.

Râsul ei părea straniu pe terenul acesta împrejmuit şi monitorizat cu stricteţe. Dar cât de dulce era!

— Ştii la ce mă gândesc?

— Nu, răspunse Clint. Sunt psihiatru, nu telepat.

— Mă gândesc că ăsta ar putea să fie un caz clasic de *transfer afectiv,* spuse ea, desenând în aer ghilimele în jurul expresiei. Adică tu te gândeşti că fiul *tău* ar putea să fie copilul diavolului.

Acum venise rândul lui Clint să râdă. Era de-a dreptul ireală ideea că Jared ar avea vreo legătură cu diavolul – tocmai Jared, care nu omora nici măcar ţânţarii care îl înţepau. Îşi făcea el griji în legătură cu fiul său? Da, fireşte că-şi făcea, dar nu că ar ajunge vreodată în spatele gratiilor şi a sârmei ghimpate, aşa cum ajunseseră Jeanette şi Ree Dempster şi Kitty McDavid şi bomba aia cu ceas pe care o chema Angel Fitzroy. Ce naiba, puştiul lui n-avea curaj nici măcar s-o invite pe Mary Pak să meargă cu el la Balul Primăverii de la liceu.

— Jared e un copil perfect normal şi sunt convins că la fel e şi Bobby al tău. Medicamentul ăla nou te ajută la... cum îi zici tu?

— „Pâclă” îi zic. Mi se pune pe ochi şi nu mai văd bine oamenii şi mi se vâră în urechi şi nu-i mai aud bine. Dar parcă nu mai e aşa de rău de când am început să iau

[37] În orig. „The Omen” – film horror, produs în 1976 (n. tr.).

pilulele astea.

— Nu o spui doar aşa, ca să te las în pace? Trebuie să fii sinceră cu mine, Jeanette. Ştii ce zic eu întotdeauna?

— „Sinceritatea îţi aduce doar profit” – asta zici. Şi sunt sinceră. Mi-e mai bine. Însă mai sunt momente când mă apucă depresia şi parcă nu mai ştiu pe ce lume sunt şi pâcla aia se întoarce.

— S-a întâmplat vreodată ca altcineva să o străpungă? Să te readucă cu picioarele pe pământ?

— Cu picioarele pe pământ! Îmi place cum ai zis asta, doctore. Da, Bobby e în stare să mă readucă cu picioarele pe pământ. Avea cinci ani când m-au închis aici. Acum are doişpe. Cântă la clape într-o trupă, îţi vine să crezi? Cântă şi din gură!

— Trebuie că eşti foarte mândră de el.

— Sunt! Al tău e cam de aceeaşi vârstă, nu-i aşa?

Clint, care îşi dădea imediat seama când una dintre pacientele lui încerca să schimbe vorba, scoase un mârâit evaziv, preferând să nu-i spună că Jared se apropia de vârsta la care ar fi avut drept de vot[38] şi că lui i se părea incredibil cât de repede trecuse timpul.

Jeanette îl bătu pe umăr.

— Vezi să aibă mereu prezervative la el.

De sub umbrela gheretei de lângă zidul de nord se auzi un urlet amplificat prin megafon:

— DEŢINUTĂ! CONTACTUL FIZIC E INTERZIS!

Clint făcu cu mâna în direcţia gheretei (din cauza megafonului îi era greu să-şi dea seama care anume gardian se afla acolo, dar presupunea că tipul tolănit pe şezlong era dobitocul ăla de Don Peters) ca să arate că totul este în ordine, după care îi spuse lui Jeanette:

— Despre asta voi discuta cu terapeutul *meu.*

Încântată, femeia începu să râdă.

Lui Clint îi trecu prin minte – şi nu pentru prima oară – că, în cu totul alte circumstanţe, ar fi dorit ca Jeanette Sorley să-i fie prietenă.

[38] Acum în SUA, vârsta la care poţi să votezi este 18 ani, deşi există propuneri pentru reducerea acestei vârste la 16 ani (n. tr.).

— Auzi, Jeanette? Tu ştii cine-i Warner Wolf?

— *Să vedem reluarea!* răspunse ea imediat, imitând destul de bine vocea crainicului. Da' de ce mă întrebi?

Da, chiar aşa. Oare *de ce* a întrebat-o? Ce legătură avea comentatorul ăla sportiv de pe vremuri cu ce se întâmpla acum? Şi ce importanţă avea dacă valorile lui culturale (la fel ca şi fizicul lui) erau niţeluş cam perimate?

Uite o întrebare mai pertinentă: De ce îl minţise Lila?

— Aşa, într-o doară, răspunse Clint. L-a pomenit cineva. Mi s-a părut nostim.

— Da, taică-miu era mort după el, spuse Jeanette.

— Tatăl tău…

Din telefonul lui se auziră câteva acorduri din „Hey, Jude". Clint aruncă o privire la ecran şi văzu fotografia Lilei, soţia lui, care acum ar fi trebuit să se afle pe tărâmul viselor. Lila, care s-ar putea să nu şi-l mai amintească pe Warner Wolf. Lila, care îl minţise.

— Trebuie să răspund, îi zise el lui Jeanette, dar n-am să vorbesc mult. Du-te şi te plimbă până în grădină, mai smulge nişte buruieni de acolo şi poate ai să-ţi aminteşti ce ai visat azi-noapte.

— Vrei puţintică intimitate, m-am prins, spuse deţinuta şi porni spre grădina de legume.

Clint făcu iarăşi un semn spre zidul de nord, anunţându-l astfel pe gardian că el îi permisese lui Jeanette să se îndepărteze. Apoi răspunse la telefon.

— Bună, Lila! Ce s-a întâmplat?

Şi îşi dădu imediat seama că aşa îşi începea multe discuţii cu pacientele lui.

— A, nimic deosebit, spuse ea. O explozie la un laborator de metamfetamină, o crimă dublă, asasina arestată. Am prins-o pe Dealul Ghiulelei. Se plimba pe acolo, aproape în curu' gol.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Mă tem că nu.

— Ei, lasă-mă! Te simţi bine?

— Funcţionez pe adrenalină pură, în rest n-am nimic. Dar am nevoie de ajutor.

Şi îl puse la curent cu detaliile cazului. Clint ascultă fără să-i pună nicio întrebare. Jeanette smulgea buruienile dintr-o brazdă de mazăre şi fredona un cântecel vesel – despre intenţia de a se îneca în râul Harlem[39]. La capătul dinspre nord al curţii penitenciarului, Vanessa Lampley se apropie de Don Peters – încă tolănit pe şezlong –, îi spuse ceva, după care se aşează în locul lui, în timp ce el porni către aripa administrativă, târându-şi picioarele şi cu capul în piept, aidoma unui elev chemat în biroul directorului. Foarte bine! În fond, nimeni nu merita mai mult să fie chemat la ordine decât dobitocul ăsta umflat.

— Clint? Mai eşti la telefon?

— Sigur. Mă gândeam.

— Te gândeai, repetă Lila. La ce anume?

— La cum ar trebui să procedăm.

Insistenţa Lilei îl luase prin surprindere. Parcă îşi bătea joc de el.

— Teoretic, este posibil, dar trebuie să discut cu Janice…

— Atunci, discută, te rog. Pot să ajung în douăzeci de minute. Şi dacă Janice se lasă greu, convinge-o tu. Am nevoie să mă ajuţi, Clint.

— Linişteşte-te, mă ocup imediat de asta. Automutilarea este o chestiune foarte serioasă. Ai dreptate să fii îngrijorată.

Jeanette terminase un rând de mazăre şi acum trecuse la celălalt, mergând încet înapoi.

— Spun doar că, în mod normal, ar trebui s-o duci mai întâi la spital pentru o evaluare medicală. Din ce-mi zici, pricep că s-a lovit cam nasol la faţă.

— Nu faţa ei mă îngrijorează pe mine acum. Aproape a smuls capul unuia de pe umeri şi i-a vârât capul celuilalt în peretele unei rulote. Chiar crezi că am s-o las într-o sală de consultaţii cu un rezident de douăzeci şi cinci de ani?

Clint dori să o mai întrebe o dată dacă se simţea bine, dar, în starea ei actuală, n-ar fi reuşit decât s-o scoată şi mai tare din sărite. Pentru că asta faci atunci când eşti

[39] „Harlem River Blues” – cântec lansat în 2010 de Justin Townes Earle (n. tr.).

epuizat: îţi verşi nervii pe cel care n-are probleme. Câteodată – cam des – lui Clint îi displăcea să fie acea persoană.

— Nu cred.

Acum auzea zgomotul străzii. Lila ieşise din clădire.

— Nu că ar fi agresivă şi nici prea nebună nu mi se pare. Se poartă... nu ştiu cum să-ţi explic ce senzaţie am... cum ar zice Jared: „Mi s-a activat Simţul de Spiderman”.

— Poate zicea aşa când avea şapte ani.

— N-am văzut-o în viaţa mea pe femeia asta, jur pe un morman de Biblii că n-am văzut-o. Dar ea mă cunoaşte. Mi-a zis pe nume.

— Dacă porţi uniforma, şi presupun că o porţi, ai ecusonul cu numele la buzunarul de la piept.

— Da, numai că numele de acolo este doar NORCROSS. Ea mi-a zis „Lila”. Trebuie să închid acum. Spune-mi doar că am să găsesc covorul roşu la intrare când am să ajung acolo cu ea.

— Ai să-l găseşti.

— Mulţumesc.

Acum Clint o auzi cum îşi drege glasul.

— Îţi mulţumesc, dragul meu.

— Cu plăcere. Dar trebuie să faci şi tu ceva pentru mine. Nu veni singură cu ea. Eşti epuizată.

— Conduce Reed Barrows. Eu stau lângă el.

— Bravo! Te iubesc.

Alt sunet – acum cel al unei portiere care se deschide. Probabil de la maşina de serviciu a Lilei.

— Şi eu te iubesc, spuse ea şi închise.

Oare sesizase o uşoară ezitare în vocea ei? Dar n-avea acum timp să se gândească la asta – n-avea timp să despice în patru un fir care probabil nici nu exista. Şi poate că aşa era cel mai bine.

— Jeanette!

Când deţinuta se întoarse cu faţa la el, Clint o anunţă:

— Trebuie să întrerupem aici discuţia noastră. A intervenit ceva urgent.

4

Minciuna şi prostia erau cei mai mari duşmani al lui Coates. Nu că restul oamenilor ar fi iubit minciuna ori prostia sau le-ar fi plăcut cât de cât, însă le acceptau, le înghiţeau, ajungeau la un soi de înţelegere cu ele, le preluau şi le ofereau şi altora. Ei bine, doamna directoare Janice Tabitha Coates nu apela la minciuni şi nu spunea prostii. Nu era în firea ei şi, oricum, s-ar fi dovedit o iniţiativă păguboasă. Închisoarea era esenţialmente o fabrică de minciuni, prostii şi tot felul de rahaturi – mai bine am numi-o întreprinderea Feminină de Produs Rahat din Dooling –, iar sarcina ei era să împiedice producţia să scape de sub control. Torente de notificări prosteşti se revărsau asupra ei de la conducere, cerându-i să reducă costurile dar, în acelaşi timp, să şi îmbunătăţească regimul penitenciar. Un şuvoi de prostii se revărsa asupra ei din tribunale – unde deţinutele, avocaţii lor şi procurorii se ciondăneau din cauza apelurilor – şi mereu Coates ajungea cumva să fie la mijloc. Ministerul Sănătăţii se dădea în vânt după inspecţiile prosteşti şi neanunţate. Inginerii care veneau să repare reţeaua electrică a închisorii îi promiteau de fiecare dată că totul va fi în regulă, dar promisiunile lor erau nişte minciuni. Reţeaua continua să cadă.

Minciunile şi prostia nu încetau nici măcar atunci când Coates se afla acasă. Chiar şi în somn le simţea cum se strâng grămadă peste ea, ca un troian de zăpadă. Numai că troianul ăsta era maro şi era făcut din rahat. Cum altfel să se cheme problemele pe care i le făceau criza lui Kitty McDavid şi absenţa asistentelor fix în aceeaşi dimineaţă? Troianul ăsta împuţit o întâmpinase chiar când intrase pe uşă.

Norcross era un psihiatru excelent, dar şi el producea cota lui de bălegar, solicitând tratament preferenţial şi varii dispense pentru pacientele sale. Era aproape emoţionantă neputinţa lui cronică de a înţelege că marea majoritate a pacientelor lui – toate deţinute în Penitenciarul Dooling – erau adevărate genii în ale

rahatului. Din păcate însă, Coates era cea care trebuia să dea la lopată.

Şi, hei, sub rahatul ăla pe care îl fluturau zilnic, unele dintre femei ascundeau tragedii reale. Janice Coates nu era nici proastă, nici lipsită de inimă. O mulţime de femei din Dooling erau, mai presus de orice altceva, urmărite de ghinion. Şi Coates era perfect conştientă de asta. Copilării nefericite, soţi tiranici, vieţi extrem de grele, boli psihice tratate cu alcool şi droguri. Femeile acestea erau deopotrivă victime ale rahaturilor vieţii şi distribuitoare ale lor. În fine, nu era treaba directorului de închisoare să le rezolve problemele. Compasiunea ar fi împiedicat-o să-şi facă datoria aşa cum se cuvine. Femeile astea erau aici şi ea trebuia să aibă grijă de ele. Punct.

Adică trebuia acum să se ocupe de Don Peters, care stătea în faţa ei: mâncătorul suprem de rahat, tocmai isprăvind de înşirat minciuni cu o artă desăvârşită – om cinstit şi muncitor, acuzat pe nedrept.

După ce gardianul şi-a încheiat cu aplomb discursul, Coates i-a spus:

— Nu mai ţine vrăjeala aia cu sindicatul, Peters! Încă o reclamaţie şi te dau afară. O deţinută mi s-a plâns că ai apucat-o de sâni, alta mi s-a văitat că ai strâns-o de fund şi a treia zice că i-ai promis jumătate de pachet de ţigări dacă ţi-o suge. Sindicatul zice că o să se lupte pentru tine până în pânzele albe, dar eu nu cred că o va face nimeni.

Ofiţerul mic şi îndesat şedea pe canapeaua din birou cu picioarele crăcănate (de parcă fix la conturul penisului lui avea directoarea chef să se uite) şi cu braţele încrucişate la piept. Îşi suflă de pe sprâncene bretonul tuns după moda introdusă de Buster Brown[40].

— Nu m-am atins de nicio deţinută, doamnă directoare.

— Demisia nu este ceva ruşinos.

— Nu demisionez şi nu mi-e ruşine de nimic!

Obrajii de obicei palizi ai individului se acoperiseră cu pete roşii.

[40] Buster Brown – personaj din benzile desenate pentru copii de la începutul secolului XX (n. tr.).

— Ce bine! Eu am o listă întreagă cu lucruri de care mi-este ruşine. Pe unul dintre primele locuri se află faptul că te-am angajat. Eşti ca un muc uscat care mi s-a lipit de deget şi nu pot să scap de el.

Buzele lui Don se suciră într-o grimasă şmecheră.

— Ştiu că încercaţi să mă înfuriaţi, doamnă directoare. Nu ţine.

Tipul nu era deloc prost. Din cauza asta nu reuşise încă nimeni să-l prindă asupra faptului. Peters avea mare grijă să se dea la deţinute când nu era nimeni altcineva prin preajmă.

— Probabil că nu, spuse Coates, aşezându-se pe marginea biroului şi luându-şi poşeta pe genunchi. Nu mă poţi acuza că am încercat.

— Ştiţi că alea vă mint. Sunt nişte criminale. Toate sunt nişte infractoare.

— Şi hărţuirea sexuală este o infracţiune. Consideră că ăsta a fost ultimul avertisment, zise Coates, scotocind în geantă după balsamul de buze. Apropo, doar jumătate de pachet de ţigări? Pe bune, Don?

Scoase pacheţelul de batiste din hârtie, bricheta, flaconul cu pastile, iPhone-ul, portofelul. În cele din urmă găsi ce căuta. Îi căzuse capacul şi vârful balsamului era plin de scame. Dar Jeanice îl folosi şi aşa.

Peters nu mai zicea nimic. Ea se uită la el. Individul era un golan şi un libidinos şi avusese un noroc formidabil că deocamdată niciun alt gardian nu se întâmplase să fie de faţă la vreunul dintre gesturile lui abuzive. Însă o să-l prindă. Avea tot timpul din lume. De fapt, „timp” era un alt sinonim pentru „închisoare”.

— Ce? Vrei şi tu? îl întrebă ea, întinzându-i balsamul. Nu? Atunci treci înapoi la postul tău!

Uşa zăngăni în cadrul ei când o trânti Peters, iar Coates îl auzi cum tropăie pe coridor, ca într-o criză de nervi adolescentină. Mulţumită că şedinţa de consiliere disciplinară mersese aşa cum sperase, Coates se apucă să scotocească în geantă după capacul de la balsamul ei plin de scame.

Auzi vibraţia telefonului mobil. Lăsă geanta pe jos şi se îndreptă spre canapea. Se gândi cât de nesuferit îi era individul al cărui fund fusese postat acolo de curând şi se aşeză mai la stânga de adâncitura din perna centrală.

— Bună, mama!

În spatele vocii Michaelei se auzeau alte voci – multe strigând ceva – şi sirene.

Coates ignoră impulsul iniţial care o îndemna să-şi ia la rost fiica pentru că nu o mai sunase de trei săptămâni.

— Ce s-a întâmplat, scumpo?

— Stai puţin!

Sunetele din fundal deveniră mai înăbuşite. Janice aşteptă. Relaţia cu fiica ei avusese destule suişuri şi coborâşuri. Hotărârea Michaelei de a abandona facultatea de drept şi de a se apuca de televiziune (fabrică de rahat la fel de mare ca sistemul penitenciar şi probabil la fel de plină de infractori) crease o adevărată prăpastie între ele, iar operaţia la nas care a urmat a ţinut o vreme sub nivelul mării legătura lor mamă-fiică. Însă Michaela dădea dovadă de o tenacitate pe care Coates ajunsese treptat să o respecte. Poate că nu erau chiar atât de diferite cum credea ea. Aiurita aia de Magda Dubcek, bătrâna din vecini care avusese grijă de Michaela când era mică, îi şi spusese odată: „Seamănă leit cu tine, Janice! Nu poţi să i te opui! Spune-i că n-are voie decât un singur biscuit şi ai să vezi că nu se lasă până nu mănâncă trei. Îţi zâmbeşte şi se răsfaţă şi te drăgăleşte, până nu mai poţi să o refuzi.”

În urmă cu doi ani, Michaela se ocupa de emisiunile publicitare la postul local de ştiri. În urma unei ascensiuni extrem de rapide, ajunsese acum corespondent de presă la NewsAmerica.

— Gata! zise Michaela. A trebuit să mă duc într-un loc unde-i mai multă linişte. E o nebunie întreagă în faţă la CDC. Nu pot să stau mult la telefon. Te-ai uitat la ştiri?

— Bineînţeles – la CNN.

Janice se dădea în vânt după împunsătura asta şi nu rata nicio ocazie să o folosească.

Numai că, de data aceasta, Michaela a ignorat-o.

— Ai auzit de Gripa Aurora? Boala somnului?

— Parcă au zis ceva la radio. Nişte bătrâne din Hawaii şi Australia care nu se mai pot trezi din somn...

— E pe bune, mamă. Şi e vorba de toate femeile. Bătrâne, copiliţe, tinere, de vârstă mijlocie. Boala asta afectează orice femeie care doarme. Aşa că, te implor: *nu te culca.*

— Poftim?

Ceva nu se învârtea rotund. Era ora unsprezece dimineaţa. De ce să se culce? Sau poate Michaela îi cerea să nu mai doarmă niciodată? Dacă aşa era, atunci nu avea nicio şansă. La fel de bine ar putea să-i ceară să nu se mai ducă la closet niciodată.

— N-are niciun sens ce-mi spui.

— Deschide televizorul şi uită-te la ştiri, mamă. Sau radioul. Sau intră pe Internet.

Conexiunea telefonică mustea de absurditatea situaţiei. Janice nu ştiu ce să spună în afară de: „Bine”. Poate fetiţa ei se înşela, numai că fetiţa ei nu ar fi minţit-o. Oricât de absurd părea, Michaela credea că acesta era adevărul.

— Tocmai am discutat cu o cercetătoare – colaborează cu FBI-ul şi ne cunoaştem bine, am încredere în ea – şi mi-a dat nişte informaţii din interior. Spune că, după estimarea lor, optzeci şi cinci la sută dintre femeile aflate pe coastele vestice ale Canadei, Statelor Unite şi Mexicului sunt duse deja. Vezi să nu zici nimănui. Oricum se va isca o isterie fără margini atunci când ştirea va ajunge pe Internet.

— Cum adică sunt *duse?*

— Adică dorm şi nu se mai trezesc. Şi îşi fac chestiile astea în jurul lor, ceva ca nişte coconi, ca nişte gogoaşe de viermi de mătase. Cu membrane şi cu toate alea. Se pare că gogoaşele... coconii ăia sunt făcuţi parţial din cerumen – cum e ceara aia din urechi –, în parte din sebum, care-i chestia aia uleioasă secretată de glandele sebacee, în parte din mucus şi din încă ceva ce nu ştie nimeni ce ar putea fi, un fel de proteină necunoscută. Şi învelişul ăsta – sau cum să-i zic? – se reface de îndată ce este îndepărtat,

dar nu trebuie să încerci să îl iei de acolo. Pentru că s-au raportat... anumite reacţii. Înţelegi? *Să nu încerci să smulgi chestia aia de pe tine.*

În această ultimă privinţă, mai absurdă decât tot restul, Michaela insista cu o fermitate neobişnuită chiar şi pentru ea.

— *Mamă?*

— Da, Michaela, te ascult.

Acum fiica ei părea foarte tulburată. Exaltată de-a dreptul.

— A început între şapte şi opt ora noastră, dar între patru şi cinci ora Pacificului. De-aia femeile de la vest de noi au fost lovite atât de puternic. Aşa că noi încă mai avem toată ziua la dispoziţie. Mai avem încă rezervorul plin.

— Rezervorul plin... de ore de veghe?

— Bingo! răsuflă uşurată Michaela. Ştiu cât de aberant sună tot ce-ţi spun eu acum, dar, crede-mă că nu-mi arde deloc de glumă. Şi vezi că ai de luat nişte decizii foarte grele. Trebuie să te gândeşti ce ai să faci cu închisoarea aia a ta.

— Cu închisoarea mea?

— Da. Pentru că deţinutele tale vor începe să adoarmă.

— Aha, am înţeles! exclamă Janice.

Dintr-odată se limpezeau lucrurile. Oarecum.

— Trebuie să te las, mamă. Intru într-un live şi producătorul a înnebunit deja. Te mai sun eu când am să pot.

Coates rămase pe canapea, cu ochii la fotografia înrămată de pe birou. În ea era regretatul Archibald Coates, îmbrăcat cu un halat steril de spital şi ţinându-şi în braţe copila abia născută. Archie murise din cauza unui infarct la nedreapta vârstă de treizeci de ani, în urmă cu tot atâţia ani. În fotografie se vedea o urmă de substanţă albicioasă pe fruntea Michaelei, ca o fărâmă dintr-o membrană. Directoarea regretă că nu-i spusese fiicei sale că o iubeşte, însă părerea de rău îi zăbovi în gânduri doar câteva secunde. Avea multă treabă de făcut. Pricepuse

repede problema cu care se confrunta, iar soluţia pentru aceasta – ce anume să facă cu femeile din penitenciar – era una singură. Cât timp va fi în stare, va trebui să facă exact ce a făcut întotdeauna: să păstreze ordinea şi să nu se lase copleşită de rahaturi.

Îi ceru lui Blanche McIntyre, secretara ei, să sune din nou acasă la asistentele absente. După care să-l caute pe Lawrence Hicks, directorul-adjunct, şi să-i aducă la cunoştinţă că i s-a scurtat perioada de recuperare după operaţia de extracţie a măselei de minte; trebuia să se prezinte imediat la penitenciar. În ultimul rând, o rugă pe Blanche să-i anunţe pe toţi gardienii de serviciu că, din cauza crizei apărute la nivel naţional, toată lumea era obligată să lucreze ture duble. Directoarea îşi făcea griji reale că nu se va putea baza pe prezenţa angajaţilor din celălalt schimb. În situaţii de criză, oamenii nu prea voiau să plece de lângă cei dragi.

— Cum? se sperie Blanche. *Criză la nivel naţional?* S-a întâmplat ceva cu preşedintele? Şi le ceri tuturor să lucreze ture duble? N-o să le placă asta.

— Nu mai pot eu de ce le place lor. Transmite ordinele, Blanche!

— Nu înţeleg. Ce se petrece?

— Dacă fiică-mea nu se înşală, ai să afli cât de curând.

Apoi Coates se duse să-l ia pe Norcross din cabinetul lui. Urma să vadă împreună în ce stare se afla Kitty McDavid.

5

La ora a treia – Educaţia fizică – Jared Norcross şi Mary Pak stăteau pe marginea terenului de tenis, cu rachetele lângă ei. Împreună cu un grup de Fraieri de a Zecea (cum le ziceau elevii mai mari), urmăreau partida disputată de doi băieţi din ultimul an, care icneau la fiecare lovitură la fel ca Monica Seleş. Slăbănogul era Curt McLeod. Roşcatul musculos era Eric Blass.

„Cel mai mare duşman al meu”, îşi spuse Jared în gând. Apoi, cu glas tare:

— Nu mi se pare o idee bună.

Mary ridică din sprâncene la el. Era o fată înaltă şi (în opinia lui Jared) perfect proporţionată. Păr negru, ochi cenuşii, picioare lungi şi bronzate, tenişi de un alb imaculat. De fapt, „imaculat” era cuvântul care i se potrivea cel mai bine. Tot în opinia lui Jared.

— Idee bună apropo de ce anume?

„De parcă n-ai şti”, spuse Jared tot în gând.

— Apropo de planul tău de a te duce cu Eric la concertul Arcade Fire[41].

— Hm... murmură fata, lăsând impresia că s-ar gândi profund. Atunci, bucură-te că nu te duci tu cu el!

— Auzi, mai ţii minte când am fost la Muzeul Jucăriilor de pe Kruger Street[42]? Într-a cincea?

Mary zâmbi şi îşi trecu prin părul lung mâna, cu unghii vopsite într-un albastru-pal.

— Cum aş putea să uit? Era să rămânem pe afară, pentru că Billy Mears îşi scrisese o porcărie pe mână şi doamna Colby l-a obligat să rămână în autocar cu şoferul ăla care se bâlbâia.

Eric aruncă mingea în aer, se ridică pe vârfuri şi servi năprasnic, foarte puţin peste fileu. Curt se feri, în loc să încerce să-i trimită înapoi mingea. Eric ridică braţele deasupra capului, aşa cum făcuse Rocky în capătul treptelor de la Muzeul de Artă din Philadelphia. Mary îl aplaudă. Eric se întoarse cu faţa la ea şi se înclină.

— Pe braţul lui scria DNA COLBY MĂNÂNCĂ CĂCAT, da’ nu Billy scrisese, ci Eric. Billy dormea când Eric o făcuse şi nu a zis nimic pentru că era mai bine să rămână în autocar decât să ia mai târziu o bătaie zdravănă de la Eric.

— Aşa, şi?

— Eric e un bătăuş.

— Era un bătăuş, îl corectă Mary. Clasa a cincea a fost de mult.

— Năravul din fire n-are lecuire.

[41] Arcade Fire – trupă de indie-rock (n. tr.).

[42] Muzeu din oraşul Wheeling (n. tr.).

Jared auzi în cuvintele astea tonul pedant pe care îl adopta uneori tatăl lui şi le regretă imediat.

Ochii cenuşii ai lui Mary îl măsurau curioşi.

— Adică?

„Opreşte-te!” îşi zise Jared. „Dă din umeri, spune *indiferent ce* şi schimbă vorba!” Îşi dădea deseori sfaturi bune, dar gura lui avea obiceiul să nu le ia în seamă. Ceea ce se întâmplă şi acum.

— Adică, oamenii nu se schimbă.

— Ba da. Tatăl meu obişnuia să bea prea mult, dar acum nu o mai face. Şi se duce la întrunirile Alcoolicilor Anonimi.

— Bine, unii oameni se mai schimbă. Mă bucur că tatăl tău face parte dintre ei.

— Mă bucur că te bucuri.

Ochii cenuşii îl fixau în continuare.

— Dar cei mai mulţi nu o fac. Ia gândeşte-te. Ăia care au fost buni la sport într-a cincea – cum a fost Eric – sunt buni şi acum. Tu ai fost o elevă bună atunci şi eşti o elevă bună şi acum. Copiii care intră în belele în clasa a cincea intră şi într-a unşpea şi a douăşpea. I-ai văzut vreodată pe Eric şi Billy împreună? Nu? Mi-am încheiat pledoaria.

De data aceasta, Curt reuşi să ajungă la mingea trimisă de Eric, însă lovitura lui a fost una pe care ar fi dat-o un iepuraş, în timp ce Eric păzea fileul ca un vultur. Returul lui atinse fileul şi mingea îl izbi în burtă pe Curt.

— Termină, bă! îi strigă Curt. Poate o să vreau să am copii mai încolo!

— Nu-i o idee bună, zise Eric. Acum, du-te şi recuperează mingea. Îmi poartă noroc. Aport, Cuţu.

În timp ce Curt îşi târşâia picioarele spre gardul din plasă de sârmă, lângă care se oprise mingea, Eric se întoarse către Mary şi-i făcu o altă plecăciune. Ea îi adresă un zâmbet de o sută de waţi, care nu i se şterse de pe buze atunci când se uită iar la Jared, deşi intensitatea i se redusese considerabil.

— Mi-eşti tare drag pentru că încerci să mă protejezi, Jere, dar nu mai sunt mică. Şi e vorba doar de un concert,

nu de vreun angajament pe viaţă.

— Doar...

— Doar ce?

Zâmbetul dispăruse de tot.

„Ai grijă!” voia să-i spună Jared. „Pentru că scrisul de tâmpenii pe braţul altui copil este ceva minor. O chestie de şcoală primară. În vestiarele de la liceu se fac nişte porcării despre care nici nu vreau să vorbesc. Pe de-o parte, pentru că nu m-am învrednicit niciodată să intervin. Am stat şi m-am uitat.”

Un alt sfat de luat în seamă, dar, înainte ca gura lui cea trădătoare să-l ignore şi pe acesta, Mary se răsuci pe scaun şi se uită spre şcoală. Probabil că vreo mişcare de acolo îi atrăsese atenţia. Acum văzu şi Jared ce se întâmpla: un nor cafeniu se ridica de pe acoperişul sălii de sport. Era atât de mare că reuşise să sperie ciorile care se cuibăriseră în stejarii din jurul parcării.

„E doar praf”, îşi zise Jared. Dar, în loc să se destrame, norul acela parcă se îngroşă şi o porni spre nord. Acesta era comportamentul unui stol de păsări. Numai că alea nu erau păsări. Erau mai mici chiar şi decât vrăbiile.

— Eclipsă de molii! exclamă Mary. Uau! Cine şi-ar fi imaginat aşa ceva?

— Aşa se cheamă un roi de gângănii din astea? Eclipsă? Pe bune?

— Da! Cine şi-ar fi imaginat că zboară în grup? Plus că fluturii sunt ăia care au activitate pe timpul zilei. Moliile sunt de obicei insecte de noapte.

— De unde ştii toate chestiile astea?

— Într-a opta, la Ştiinţele naturii, mi-am făcut lucrarea de sfârşit de an despre molii. În engleza veche, *mott* înseamnă *larvă.* Tata m-a convins să aleg subiectul ăsta, pentru că îmi era frică de ele. Când eram mică, mi-a zis cineva că orbeşti dacă-ţi intră în ochi praful de pe aripile unei molii. Tata mi-a spus că era doar o superstiţie prostească şi că, dacă am să aflu mai multe, poate că am să reuşesc să mă împrietenesc cu ele. Mi-a mai zis că fluturii sunt frumoşii lumii insectelor, care se duc mereu la

bal, iar bietele molii rămân acasă, la fel ca Cenuşăreasa. Pe vremea aia nu se lăsase încă de băut, dar povestea a fost drăguţă.

Ochii aceia cenuşii nu-l slăbeau. Îl provocau să o contrazică.

— Sigur. Marfă! spuse Jared. Şi ai făcut-o?

— Ce să fac?

— Te-ai împrietenit cu ele?

— Nu tocmai, dar am aflat o grămadă de chestii interesante. Când nu zboară, fluturii îşi împăturesc aripile pe spate. Moliile – pe burtă, ca să şi-o protejeze. Moliile au un fel de cârlige sau peri mici care se cheamă *frenulum* şi care le ţin aripile împreună. Fluturii nu au aşa ceva. Când sunt în stadiul de nimfă, fluturii sunt închişi în crisalide. Moliile în coconi, care sunt mai moi şi mai mătăsoşi.

— Salut!

Era Kent Daley, care traversa cu bicicleta terenul de softball, dinspre maidanul de alături. Pe spate avea rucsacul şi îşi atârnase de umăr racheta de tenis.

— Norcross! Pak! Aţi văzut stolul ăla de păsări?

— Erau molii, îl informă Jared. Cu *frenulum.* Sau poate că pluralul e *frenula.*

— Hî?

— Nu contează. Tu ce-ai făcut de vii abia acum? Ştii că-i zi de şcoală.

— Mi-a zis maică-mea să duc gunoiul.

— Probabil că aţi avut mult gunoi, spuse Mary. A început deja ora a treia.

Kent se strâmbă la ea, după care îi observă pe Eric şi Curt pe terenul de tenis şi-şi abandonă bicicleta pe iarbă.

— Ia loc, Curt, şi lasă un bărbat adevărat să-ţi arate cu ce se mănâncă sportul ăsta. N-ai putea să-i returnezi serva lui Eric nici dacă ar fi în joc viaţa căţelului tău.

Curt îi cedă locul lui Kent, un bonvivant care nu simţea deloc nevoia să se prezinte la cancelarie şi să explice profesorilor de ce întârziase. Eric servi cu putere, iar Jared se simţi extrem de încântat când văzu că noul jucător îi ripostează pe măsură.

— Aztecii credeau că moliile aduc ghinion, continuă Mary, care îşi pierduse interesul pentru meciul de tenis. Mai există şi azi oameni prin munţii din sud care cred că o molie albă apărută în casă e semn prevestitor de moarte.

— Da' văd că eşti o adevărată molio-expertă, Mary!

Fata scoase un sunet de trombon melancolic.

— Ia stai aşa! N-ai fost niciodată în munţii ăia! Ai scornit povestea asta ca să mă sperii. Bravo, ţi-a ieşit!

— N-am scornit nimic! Am citit undeva!

Şi îl lovi cu pumnul în umăr. Destul de tare, dar Jared încercă să nu-i arate că-l cam duruse.

— Moliile astea erau maro, spuse el. Ce înseamnă atunci când vezi o molie maro?

— A, este foarte interesant! răspunse Mary. Indienii din tribul Picioarele Negre sunt de părere că moliile maro aduc somnul şi visele.

6

Jared stătea pe o bancă din capătul vestiarului şi se îmbrăca. Fraierii dintr-a Zecea plecaseră deja, temându-se să nu fie biciuiţi cu prosoapele ude – glumă proastă pentru care erau renumiţi Eric şi acoliţii lui. Sau poate că era mai potrivit să se spună că „aveau un renume prost". „Tu zici *frenulum,* eu zic *frenula",* îşi spuse Jared în timp ce se încălţa. Haide s-o lăsăm baltă!

De la duşuri se auzeau strigătele lui Eric, Curt şi Kent, care se împroşcau cu apă şi zbierau toate vorbele de duh ale generaţiei lor – băga-mi-aş, băga-mi-aş în mă-ta, am făcut-o deja, poponarule, să-ţi dau muie, sor-ta-i o curvă, sor-ta trage pe nas etc. Era exasperant şi trebuia să-i suporte până la sfârşitul liceului.

Apa se opri. Eric şi ceilalţi doi porniră şiroind şi desculţi spre zona vestiarului pe care o considerau moşia lor personală – acces permis doar celor din ultimul an. Ceea ce însemna că Jared mai era obligat doar să le vadă în treacăt fundurile goale, până aveau să dispară după colţ. Foarte bine! Îşi adulmecă şosetele, se strâmbă, le îndesă în

geanta cu echipamentul sportiv şi îi trase fermoarul.

— Am văzut-o pe Baba Essie când veneam încoace, povesti Kent.

— Pe boschetara aia? Care are un cărucior din ăla, de supermarket? întrebă Curt.

— Da. Mai că era să dau peste ea şi să cad în cocina aia unde trăieşte.

— Ar trebui s-o gonească cineva de aici, spuse Curt.

— Probabil că a dat iama aseară în rezerva ei de borhot, pen' că era lemn, fraţilor, zise Kent. Lemn, pricepeţi? Şi parcă se şi tăvălise în ceva. Avea un fel de jeg subţire pe toată mecla, ca o pânză de păianjen. Nasol ca dracu'! Şi se mişca la fiecare răsuflare. Aşa că am strigat-o. „Hei, tu, Essie, ce faci, fato? Care mai e viaţa ta, muistă ştirbă?" Nimic, nene. Era scoasă de tot din priză.

— Aş vrea să existe o poţiune din aia magică, cu care să putem adormi gagicile ca să le-o tragem liniştiţi, fără să mai fie nevoie să le aburim înainte, râse Curt.

— Păi, există, zise Eric. Se cheamă Rohypnol[43].

Cei trei izbucniră în hohote stridente de râs, iar Jared îşi spuse: Ăsta-i tipul care o duce pe Mary la concertul Arcade Fire. Tipul ăsta!

— Plus, continuă Kent, baba are tot felul de chestii naşparlii în bârlogul ăla al ei, inclusiv bustul unui manechin de haine. Aş fute orice, omule, dar chiar o boschetară muci de beată, başca plină de pânze de păianjeni? Aici trag eu linia şi linia asta-i foarte groasă.

— A mea e întreruptă acum, spuse Curt pe un ton uşor melancolic. Sunt într-o situaţie disperată. I-aş trage-o şi unui zombi din *Morţii vii*[44].

— Da' ai făcut-o deja, zise Eric. I-ai tras-o lui Harriet Davenport.

Alte hohote preistorice de râs. „De ce stau să-i ascult?" se întrebă Jared şi îşi aduse aminte imediat că Mary se ducea la concert cu unul dintre psihopaţii ăştia. „Habar n-

[43] Supranumit „drogul violului" (n. tr.).

[44] „The Walking Dead" – probabil referire la filmul horror din 1936, cu Boris Karloff (n. tr.).

are ea cum e Eric în realitate şi, după discuţia noastră de la ora de sport, nu sunt prea sigur că m-ar crede dacă i-aş spune tot adevărul.”

— Lu’ baba asta n-ai să i-o tragi, spuse Kent. Da’ ştii că-i o idee mişto? Ar trebui să trecem pe la ea după ore. Să vedem ce mai face.

— Niciun „după ore”, hotărî Eric. O tăiem după ora a şasea.

Plesnete răsunătoare – semn că băteau palma unul cu altul ca să parafeze înţelegerea. Jared îşi luă geanta de sport şi ieşi din vestiar.

Abia în pauza de prânz i-a povestit Frankie Johnson că boala aia bizară a somnului, care afecta doar femeile şi care se manifestase doar în Australia şi Hawaii, apăruse şi în D.C., Richmond şi chiar în Martinsburg, oraş situat destul de aproape de al lor. În treacăt, Jared îşi aduse aminte de ce spusese Kent despre Baba Essie, că avea un fel de pânză de păianjen pe faţă, dar îşi zise că nu era posibil. Nu în oraşul lor. În Dooling nu se întâmpla niciodată nimic interesant.

— I-au zis Gripa Aurora, mai spuse Frankie. Aia e salată de pui? Cum e? Vrei să facem schimb?

V

1

În Celula 12 din Aripa A nu erau decât un singur pat, toaleta metalică şi camerele de supraveghere din colţurile tavanului. Nici vorbă de pătrat marcat pe perete pentru fotografiile personale, nici vorbă de măsuţă. Coates îşi adusese cu ea un scaun din plastic pe care să poată sta în vreme ce Clint o examina pe Kitty McDavid, care zăcea nemişcată pe pat.

— Deci? îl întrebă Coates.

— Trăieşte. Semnele vitale sunt puternice.

Clint se ridică din poziţia ghemuită în care stătuse până atunci, îşi trase mănuşile chirurgicale şi le puse cu grijă într-o pungă din plastic. Apoi scoase din buzunarul hainei un carneţel şi un pix şi începu să noteze ceva.

— Nu-mi dau seama ce-i chestia aia. E cleioasă, ca seva de copac. Dar este şi destul de dură. Şi evident că este permeabilă, din moment ce poate să respire prin ea. Şi are miros de pământ... aşa mi se pare mie. Şi de ceară. Dacă m-ai obliga să am o părere, aş zice că-i un fel de ciupercă, numai că nu se comportă ca niciuna dintre ciupercile pe care le-am văzut sau despre care am auzit.

Clint se simţea nelalocul lui discutând o problemă care-i depăşea sfera profesională, avea sentimentul că se caţără pe un munte făcut din monede.

— Dacă un biolog ar lua o probă şi ar studia-o la microscop...

— Mi s-a spus că nu-i bine să luăm chestia aia de acolo.

Clint închise pixul şi îl puse înapoi în buzunar, alături de carneţel.

— Mă rog, eu oricum nu sunt biolog. Şi, din moment ce pare că n-o deranjează...

Excrescenţele de pe faţa lui Kitty erau albe şi subţiri, lipite de piele. Lui Clint i se părea că seamănă cu un linţoliu. Îi vedea ochii închişi şi le putea distinge mişcările

rapide de sub pleoape, mişcări caracteristice somnului adânc. Deşi nu înţelegea de ce, îl tulbura profund gândul că femeia ar putea să viseze sub substanţa aia.

Din mâinile ei moi şi din încheieturi se desfăşurau mănunchiuri de firişoare subţiri, unduindu-se ca în adierea vântului, agăţându-se de talia combinezonului lui McDavid. Materia asta se întindea repede, făcându-l pe Clint să presupună că, până la urmă, va acoperi tot trupul femeii.

— Seamănă cu ţesătura din care sunt făcute batistele zânelor.

Directoarea stătea cu braţele încrucişate la piept. Nu părea supărată – doar gânditoare.

— Batistele zânelor?

— Le ţes păianjenii de iarbă[45]. Îi poţi vedea dimineaţa, cât încă mai este rouă.

— Aha! Ai dreptate. I-am văzut în curtea din spatele casei.

Câteva clipe au rămas amândoi tăcuţi, cu ochii la lujerii delicaţi care ieşeau din McDavid. Pleoapele ei se mişcau sub acoperământul acela. Oare în ce călătorie pornise? Oare visa droguri? Odată Kitty îi spusese că perspectiva îi plăcea mai mult decât momentul în care chiar se droga. Oare visa că iar îşi face rău? Oare îl visa pe Lowell Griner, traficantul de droguri care o ameninţase că o va ucide dacă va spune cuiva despre afacerile lui? Sau poate nu-i mai funcţiona creierul, i-l blocase virusul (dacă era un virus) care se manifesta în primul rând prin crearea acelei pânze diafane? Iar mişcările ochilor nu erau decât echivalentul neural al unei linii de înaltă tensiune care a fost ruptă şi din care ţâşneau scântei?

— Înfiorătoare chestie! spuse Janice. Şi nu folosesc des cuvântul ăsta.

Lui Clint îi convenea că urma să vină Lila. Indiferent de ce era între ei, abia aştepta s-o vadă.

— Trebuie să-l sun pe fiul meu, spuse el, mai mult pentru sine.

[45] Păianjen din genul Agelenopsis, care trăieşte prin grădini şi ţese pânze complicate (n. tr.).

Rand Quigley, gardianul de serviciu pe etaj, vârî capul pe uşă.

Aruncă o privire rapidă, neliniştită, la femeia fără cunoştinţă şi cu chipul acoperit de linţoliul acela straniu. Îşi drese glasul şi se uită apoi la directoare.

— Doamna şerif estimează că va ajunge cu prizoniera în douăzeci, treizeci de minute.

Ezită puţin şi adăugă:

— M-a informat Blanche despre turele duble, doamnă director. Stau aici cât timp veţi avea nevoie de mine.

— Bravo! răspunse Coates.

Pe drumul către Aripa A, Clint îi povestise pe scurt cum stătea treaba cu femeia găsită la locul unei crime şi o anunţase că Lila urma să o aducă la penitenciar. Coates, mult mai îngrijorată de veştile pe care i le dăduse Michaela, fusese neobişnuit de indiferentă în faţa unei asemenea încălcări a regulamentului. Clint se simţise uşurat. Dar uşurarea lui ţinuse doar câteva secunde, pentru că imediat directoarea îl pusese la curent cu tot ce ştia despre Gripa Aurora.

Clint a vrut s-o întrebe dacă-i ardea de glumă, dar nu a mai apucat, deoarece Coates i-a arătat pe iPhone prima pagină din *New York Times,* unde urla cu litere de-o şchioapă titlul EPIDEMIE. În articolul de dedesubt se spunea că femeile îşi făceau un fel de înveliş în timpul somnului, că nu se mai trezeau, că izbucniseră revolte pe Coasta de Vest şi incendii în Los Angeles şi San Francisco. Clint observă că nu se menţiona nimic despre nenorocirile care s-ar fi putut întâmpla dacă substanţa aia ar fi fost îndepărtată de pe corpul lor. Poate era doar un zvon. Sau poate era adevărat şi presa încerca să evite răspândirea panicii. În momentul acesta, oricare variantă era posibilă.

— Ai să-ţi suni băiatul în câteva minute, Clint, dar gândeşte-te la problemele noastre. Avem şase gardieni în tură, plus noi doi, plus Blanche la birou, plus Dunphy de la întreţinere. În schimb, avem o sute paisprezece deţinute, plus una pe drum. Majoritatea gardienilor sunt conştiincioşi, aşa cum este Quigley – înţeleg care le este

datoria şi mă aştept să şi-o facă. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, deoarece nu ştiu când va fi posibil să primim întăriri. Pricepi?

Clint pricepea.

— În regulă. Acum să începem cu începutul, doctore: ce facem cu Kitty?

— Luăm legătura cu cei de la CDC, le cerem să ne trimită nişte băieţi în costume de protecţie, care s-o ia de aici, s-o examineze... numai că...

Clint făcu un gest din mâini, dând de înţeles cât de inutil ar fi totul.

— Dacă povestea asta este atât de răspândită cum zici, iar toate ştirile par să-ţi dea dreptate, nu cred că avem de unde să primim vreun ajutor în momentul ăsta. Corect?

Coates stătea tot cu braţele încrucişate. Clint se întrebă dacă nu cumva directoarea încerca să-şi stăpânească tremurul de spaimă. Gândul acesta îl făcu să se simtă deopotrivă mai bine şi mai rău.

— Şi cred că nu ne putem aştepta s-o ia acum cei de la Spitalul St. Theresa sau oricine altcineva? continuă directoarea. Probabil că sunt ocupaţi până peste cap.

— Ar trebui să ne interesăm, să dăm nişte telefoane, dar nu-mi fac speranţe, zise Clint. Deocamdată, haide s-o ţinem în carantină aici. Şi să încuiem celula, pentru că nu cred că ar fi bine să intre cineva în contact cu ea, s-o atingă, chiar dacă ar avea mănuşi. Van poate s-o monitorizeze din Cabină. Şi, dacă se întâmplă ceva, dacă starea ei se schimbă, dacă se trezeşte, ne anunţă şi venim imediat.

— De acord.

Coates făcu un gest în aer, alungând o molie care nu-i dădea pace.

— Ce gânganie tâmpită! Cum dracu' o fi ajuns aici? Următoarea problemă: ce se va întâmpla cu restul deţinutelor? Ce trebuie să facem în cazul lor?

— Ce vrei să zici?

Clint vru şi el să prindă molia, dar nu reuşi. Insecta zbură până la tuburile fluorescente din tavan şi începu să

se rotească în jurul lor.

— Dacă adorm şi ele... murmură Coates arătând spre McDavid.

Clint duse mâna la frunte, aşteptându-se s-o găsească arzând de febră. Îi veni în minte o întrebare trăsnită, cu mai multe variante de răspuns.

Cum le ţineţi treze pe deţinutele unui penitenciar? Alegeţi dintre răspunsurile de mai jos:

a) Puneţi încontinuu Metallica la sistemul de megafoane al instituţiei.

b) Daţi un cuţit fiecărei deţinute şi spuneţi-le să înceapă să se zgârie cu el atunci când li se face somn.

c) Daţi fiecărei deţinute câte o pungă cu Dexedrină[46]*.*

d) Toate cele de mai sus.

e) Nu puteţi să le ţineţi treze.

— Există nişte medicamente care te împiedică să adormi, dar gândeşte-te, Janice, majoritatea femeilor de aici sunt dependente de droguri. Nu mi se pare deloc sănătos şi nici eficient să le îndopăm cu alte stimulente. Sigur, există Provigilul[47], numai că eu n-am dreptul să scriu o reţetă pentru o asemenea cantitate de pastile. Şi cred că orice farmacist s-ar uita strâmb la cel care ar cumpăra atât de multe. În concluzie, nu văd deloc *cum* am putea să le ajutăm. Tot ce putem face este să păstrăm o atmosferă cât mai normală, să încercăm să reprimăm orice reacţie de panică, să sperăm că vom avea parte de vreo explicaţie a fenomenului sau de vreo ameliorare a lui şi... Clint şovăi o clipă, înainte de a apela la eufemismul care părea a reda cel mai bine ce gândea – cel mai bine şi cel mai rău.

— Şi să lăsăm natura să-şi urmeze cursul.

[46] Stimulent cerebral (n. tr.).

[47] Medicament indicat în cazul somnolenţei excesive şi prelungite (n. tr.).

Numai că fenomenul acesta nu avea niciun fel de legătură cu natura pe care o cunoştea el.

Coates oftă.

Ieşiră amândoi pe coridor şi directoarea îi ceru lui Quigley să-i transmită mai departe ordinul: sub nicio formă nimeni nu avea voie să atingă excrescenţele de pe McDavid.

2

Deţinutele de la tâmplărie luau prânzul în atelier, nu în sala de mese; ba chiar, în zilele cu vreme frumoasă, li se permitea să mănânce afară, la umbra clădirii. Jeanette Sorley era recunoscătoare pentru această dovadă de bunăvoinţă din partea conducerii. O apucase durerea de cap încă din grădina de legume, în timp ce domnul doctor Norcross vorbea la telefon; iar acum aproape îi sfredelea creierul – parcă îi înfipsese cineva un piron în tâmpla stângă. Mirosul de lac îi făcea şi mai rău. Poate aerul curat de afară îi va alunga durerea.

La ora douăsprezece fără zece, două deţinute de la bucătărie aduseră în atelier o măsuţă cu rotile pe care erau sandviciuri, pahare din plastic cu limonadă şi budinci micuţe de ciocolată. La ora douăsprezece se auzi sirena. Jeanette puse jos piciorul de scaun la care lucra şi opri strungul. Alte şase deţinute făcură acelaşi lucru. Nivelul decibelilor scăzu considerabil. Acum singurul sunet din atelier – unde se făcuse deja foarte cald şi luna iunie nici nu venise încă – era scheunatul ascuţit al aspiratorului cu care Ree Dempster strângea rumeguşul dintre ultimul rând de maşini şi perete.

— Închide drăcia aia, deţinută! zbieră Tig Murphy.

Murphy era proaspăt angajat în penitenciar. Şi, ca mai toţi angajaţii noi, zbiera foarte mult pentru că nu era încă sigur de sine.

— E pauza de prânz! N-ai auzit sirena?

Ree tresări.

— Domnule ofiţer, mai am doar porţiunea asta mică…

— Am zis să-l închizi! Închide-l!

— Da, domnule ofiţer.

Ree opri aspiratorul, iar tăcerea care se lăsă îi dădu lui Jeanette un fior de uşurare. O dureau mâinile în mănuşile de lucru. O durea capul de la mirosul pătrunzător al lacului. Nu voia decât să ajungă mai repede în celulă – Celula 7 din Aripa B – unde mai avea nişte aspirine (medicament din categoria celor „verzi”, dar din care nu avea dreptul decât la douăsprezece pe lună). Şi poate după aceea va reuşi să adoarmă şi va dormi până la şase, ora cinei în Aripa B.

— Alinierea, cu mâinile sus! scanda gardianul Murphy. A-li-nieee-rea, cu mâi-ni-le sus! Haide să vă văd sculele, doamnelor!

Se aliniară. Ree era în faţa lui Jeanette şi reuşi să-i şoptească:

— Ofiţerul Murphy e cam gras, nu ţi se pare?

— Probabil că a mâncat şi el tort cu Michelle Obama, şopti şi Jeanette, făcând-o pe Ree să chicotească.

Îşi ridicară uneltele: maşini manuale de şlefuit, şurubelniţe, burghie, dălţi. Jeanette se întreba uneori dacă deţinuţilor bărbaţi li s-ar fi permis accesul la asemenea scule ce puteau fi folosite ca arme extrem de periculoase. Mai cu seamă şurubelniţele. Ştia din experienţă proprie că puteai omorî un om cu o şurubelniţă. O şurubelniţă simţea acum în cap. Străpungându-i-l. Sfredelindu-i-l. Descoperind materia moale a creierului şi răscolindu-i-o.

— Ce ziceţi, doamnelor? Luăm prânzul *al fresco?*

Cineva parcă le spusese că Murphy fusese profesor de liceu, dar îşi pierduse slujba în urma reducerilor de personal.

— Adică...

— Afară, mormăi Jeanette. Adică să luăm prânzul afară.

Murphy întinse degetul spre ea.

— Ia te uită! Avem o erudită printre noi.

Dar zâmbea uşor, aşa că vorbele lui nu au părut răutăcioase.

Uneltele au fost verificate şi puse într-o ladă metalică,

ţinută în permanenţă încuiată. Echipa din atelierul de tâmplărie se apropie de masă, fiecare deţinută îşi luă câte un sandvici şi un pahar cu limonadă, apoi stătură să fie numărate de Murphy.

— Doamnelor, vă aşteaptă frumuseţea naturii. Să-mi ia şi mie cineva unul cu şuncă şi brânză.

— Imediat, drăguţule, murmură Angel Fitzroy.

Murphy îi aruncă o privire pătrunzătoare, la care Angie răspunse cu una plină de inocenţă. Lui Jeanette i se făcu milă de gardian. Dar mila nu-ţi ţine de foame, cum zicea mama ei. Îi dădea doar trei luni lui Murphy. Cel mult.

Femeile ieşiră din atelier în şir indian şi se aşezară pe iarbă, cu spatele sprijinit de zidul clădirii.

— Tu ce ţi-ai luat? o întrebă Ree.

Jeanette examină conţinutul sandviciului.

— Pui.

— Eu am ton. Vrei să facem schimb?

Pe Jeanette n-o interesa ce mânca, nici nu-i era foame, aşa că acceptă. Se forţă să înghită, sperând că poate aşa îi va mai trece durerea aia cumplită de cap. Bău limonada, care era amară, şi clătină din cap atunci când Ree îi aduse un păhărel cu budincă. Ciocolata declanşează migrenele şi, dacă durerea de acum s-ar transforma într-una din astea, ar fi nevoită să se ducă la infirmerie după un analgezic puternic, pe care nu l-ar căpăta decât dacă domnul doctor N. încă ar mai fi la cabinet. Pentru că se auzise că asistentele nu veniseră la serviciu.

Până la clădirea principală a penitenciarului se întindea o alee betonată pe care cineva desenase un şotron, acum aproape şters. Câteva dintre femei se ridicară, găsiră nişte pietricele şi începură să se joace, îngânând tot felul de poezioare pe care probabil că le învăţaseră în copilărie. Ce chestii ciudate îţi rămân în minte după atâţia ani! îşi zise Jeanette.

Îndesă în gură ultima bucăţică de sandvici şi ultima înghiţitură de limonadă amară, se sprijini de zid şi închise ochii. Îi mai trecuse durerea de cap? Parcă. În orice caz, mai aveau cel puţin cincisprezece minute din pauză. Ar

putea să aţipească puţin.

Atunci apăru din atelierul de tâmplărie chiar gardianul Peters, ca un Hopa-Mitică pervers. Sau ca un trol desfrânat, ascuns până atunci sub o piatră. Se uită lung la femeile care jucau şotron, apoi la fel de lung la femeile care stăteau pe jos, lângă zid. Ochii i se opriră asupra lui Jeanette.

— Sorley! Treci aici! Am o treabă pentru tine.

Dobitocul de Peters! Hobby-urile lui erau strânsul-de-ţâţe şi mângâiatul-pe-cur. Incredibil cum de reuşea mereu să se ocupe de ele în acele locuri unde nu băteau camerele de supraveghere. Le ştia pe toate. Iar dacă spuneai ceva, dacă protestai, puteai să te alegi cu ţâţa răsucită, nu doar strânsă.

— Sunt în pauza de prânz, domnule ofiţer, spuse ea, încercând să adopte un ton cât mai amabil cu putinţă.

— Ba mie mi se pare că ai terminat. Mişcă-ţi curu' de acolo şi hai cu mine!

Murphy părea că nu ştie cum să reacţioneze, însă probabil că se gândi la una dintre regulile care i se repetase de atâtea ori că o visa şi noaptea: într-un penitenciar de femei, gardienii de sex masculin nu au voie să rămână singuri cu o deţinută. Aşa că spuse:

— Trebuie să fii însoţit, Don.

Obrajii lui Peters se făcură instantaneu stacojii. Nu avea niciun chef de căcaturile Profului, mai cu seamă după croşeurile căpătate de la madam Coates şi după mesajul pe care tocmai îl primise de la Blanche McIntyre, care-l anunţase că „era obligat" să facă tură dublă din cauza „stării de criză la nivel naţional". Don căutase ştirea pe telefon: „criza" însemna că nişte babe dintr-un azil aveau o ciupercă. Clar: Coates era nebună.

— Nu am nevoie de alt însoţitor, zise el. Merg doar cu ea.

„Murphy n-o să insiste", îşi spuse Jeanette. „E doar un debutant aici." Însă atitudinea noului gardian o luă prin surprindere.

— Trebuie să fii însoţit, repetă el.

Poate că totuşi ofiţerul Murphy va rezista în mediul acesta.

Peters căzu pe gânduri. Femeile aşezate lângă zid se uitau la el, iar jocul de şotron încetase. Erau deţinute, sigur că da. Dar erau şi martore.

— *Alo!* strigă Angel, făcându-i cu mâna. *Alo!* Mă cunoşti, domnule ofiţer Peters. Ştii că sunt bucuroasă să-ţi dau o mână de ajutor.

Pe Don îl cuprinse spaima – absurdă, iraţională spaimă – că Fitzroy ştia cumva ce are el de gând să facă. Normal că nu ştia nimic, ci doar încerca să-l scoată din sărite, aşa cum o făcea în fiecare clipă a vieţii ei. Chiar dacă şi-ar fi dorit să fie într-o bună zi singur cinci minute cu nebuna aia, nu-l încânta deloc ideea de a sta cu spatele la ea nici măcar o secundă.

Nu, nu Fitzroy. N-am nevoie de ea acum.

O alese pe Ree.

— Tu, D*u*mpster.

Câteva dintre femei începură să chicotească.

— *Dempster,* îl corectă Ree, cu demnitate neprefăcută.

— Dempster, Dumpster, Dimplebutt[48], mi se rupe. Haideţi cu mine! Amândouă! Nu mă faceţi să vă zic încă o dată, că am o zi al naibii de proastă.

Îi aruncă o privire lui Murphy – deşteptu' lu' peşte prăjit!

— Pa şi pu, Profule!

Vorbele lui provocară alte chicoteli – din sortimentul pupincurist. Murphy era nou şi depăşit de situaţie şi nicio deţinută nu voia să fie pe lista neagră a ofiţerului Peters. Iete-te, domnule! îşi zise Don, se vede treaba că paraşutele de aici nu-s chiar bătute în cap.

3

Gardianul Peters le duse pe Jeanette şi Ree pe Broadway şi le spuse să se oprească în faţa sălii comune (totodată şi

[48] Dimple butt – gropiţe în zona lombară, „gropiţele lui Venus"; unul dintre semnele frumuseţii feminine (n. tr.).

sala unde deţinutele fără probleme disciplinare primeau vizitatori). Fiind ora prânzului, nu era nimeni acolo. Jeanette începuse deja să aibă un presentiment urât în legătură cu intenţiile lui Peters. Când acesta le deschise uşa, ea nici nu se clinti din loc.

— Ce vrei să facem?

— Eşti chioară, deţinută Sorley?

Nu, nu era chioară. Vedea găleata şi mopul sprijinit de ea. Vedea şi o altă găleată din plastic pe una dintre mese. Asta era plină cu cârpe şi cu produse de curăţenie, nu cu păhărele cu budincă.

— Ar trebui să fim în pauza de prânz, spuse Ree, încercând să pară indignată, deşi n-o ajuta deloc tremurul din voce. Ca să nu mai zic că deja *ni s-a dat* ceva de făcut.

Peters se aplecă spre ea, dezvelindu-şi până la gingii dinţii stricaţi şi strâmbi. Ree se făcu mică şi se lipi de Jeanette.

— Trece şi treaba asta pe lista de fapte bune pe care le faci pentru iertarea păcatelor şi dă-o duhovnicului tău mai încolo, bine? Acum, mişcă-te încoace şi pune mâna de fă ce-ţi spun, dacă nu vrei să-ţi fac raport pentru indisciplină! Am o zi de tot căcatu', am o stare de tot căcatu' şi, în caz că nu vrei să-ţi dau şi ţie niţel din căcatu' ăsta, treci imediat la treabă!

Apoi, făcând un pas la dreapta ca să acopere unghiul camerei de supraveghere, o apucă pe Ree de spatele combinezonului, vârându-şi degetele pe sub banda elastică a bustierei. O îmbrânci cu putere în sala comună. Ree se împiedică şi, ca să nu cadă, se prinse cu mâna de automatul cu gustări.

— Bine, bine!

— Bine şi mai cum?

— Bine, domnule ofiţer Peters.

— Nu ar trebui să ne îmbrânceşti, spuse Jeanette. Nu ai voie.

Don Peters îşi dădu ochii peste cap.

— Vaită-te cui îi pasă. Mâine e zi de vizite şi locul ăsta arată ca o cocină de porci.

Jeanette nu era de acord. Ei i se părea că arată foarte bine. Dar nu avea nicio importanţă ce i se părea ei. Dacă bărbatul în uniformă zicea că arată ca o cocină de porci, atunci aşa arăta. Bărbatul are întotdeauna dreptate era una dintre regulile nescrise aplicate în micuţa provincie Dooling şi probabil în tot restul lumii.

— O să faceţi curăţenie de la un capăt la altul şi îndărăt. Şi eu am să vă supraveghez cu atenţie ca să vă faceţi bine treaba.

Întinse mâna spre găleata cu produse de curăţenie.

— Tu te ocupi de aia, Dumpster. Duduia Nu-Ai-Voie o să dea cu mopul. Să faci podeaua lună, să nu-mi fie silă să mănânc de pe jos.

„Ce mi-ar mai plăcea s-o faci", îşi spuse Jeanette, ducându-se să ia găleata. Nu voia să i se facă raport pentru indisciplină. Dacă aşa s-ar fi întâmplat, foarte posibil că ar lipsi din sala asta în weekend, când o vor vizita sora şi fiul ei. Minunat copil era Bobby, niciodată nu se văita de drumul mult prea lung cu autobuzul pe care trebuia să-l facă până aici. O durea şi mai tare capul acum şi tot ce-şi dorea pe lumea asta erau o aspirină şi un pui de somn.

Ree studie atentă produsele pentru curăţenie, apoi alese un spray şi o cârpă.

— Vrei să tragi pe nas fâsul ăla de mobilă, Dumpster? Vrei să-ţi vâri căcatu' ăla în rât şi să te tripezi?

— Nu.

— Nu şi mai cum?

— Nu, domnule ofiţer Peters.

Ree se apucă să lustruiască o masă. Jeanette umplu găleata la chiuveta din colţul sălii, înmuie mopul în ea, îl stoarse şi începu să spele pe jos. Vedea pe geam gardul din plasă din faţa închisorii. Şi dincolo de el era West Lavin, pe care maşini cu oameni liberi mergeau încolo şi încoace – la serviciu, acasă, la Denny's pentru masa de prânz, altundeva.

— Treci încoace, Sorley! îi ordonă Peters.

Gardianul stătea între automatul cu gustări şi cel cu

sucuri, într-un unghi mort al camerei de supraveghere, unde se adunau uneori deţinutele ca să facă schimb de pastile, de ţigări, de pupături.

Jeanette clătină din cap şi continuă să spele podeaua. Dungile lungi şi ude de pe linoleum se uscau repede.

— Treci încoace dacă vrei să-l vezi pe fii-tu data viitoare când o să mai vină pe-aici!

„Ar trebui să refuz”, îşi spuse ea. „Ar trebui să-i zic să mă lase în pace dacă nu vrea să-l reclam. Însă iese mereu basma curată, nu?”

Toată lumea ştia ce face Peters. Cu siguranţă că ştia şi Coates, dar, în ciuda vorbelor ei mari despre toleranţa zero faţă de hărţuirea sexuală, nu se schimbase nimic.

Jeanette îşi târî picioarele până la nişa dintre automate şi se opri în faţa gardianului – cu mopul în mână şi capul în jos.

— Aici. Cu spatele la perete. Lasă dracu’ mopul ăla!

— Nu vreau, domnule ofiţer.

Acum chiar că o durea rău de tot capul, parcă mai avea puţin şi exploda. Celula 7 era puţin mai încolo şi acolo era şi policioara cu aspirinele ei.

— Treci aici, ori îţi fac raport pentru indisciplină şi îţi pierzi dreptul să primeşti vizite! Şi, după aia, am să-ţi mai fac încă un raport şi – bang! – gata şi cu relaxarea în sala comună.

„Gata şi cu şansa mea la eliberare condiţionată de la anul”, îşi zise Jeanette. „Fără sală comună, fără eliberare condiţionată, mă întorc de unde am plecat, caz închis.”

Se strecură pe lângă Peters, care-şi împinse bazinul în ea, ca să îi simtă erecţia. Jeanette se lipi de perete. Peters se apropie de ea. Îi simţea duhoarea de transpiraţie amestecată cu aftershave şi soluţie pentru regenerarea părului. Fiind mai înaltă decât el, putea să se uite peste umărul lui şi să-şi vadă colega de celulă. Ree nu mai lustruia masa. Se uita la ei cu ochi mari, plini de spaimă, de nedumerire şi încă ceva, ce s-ar fi putut să fie furie. Ridică încet tubul cu spray. Jeanette clătină foarte încet din cap. Peters nu observă: avea treabă să se descheie la

şliţ.

Ree lăsă în jos tubul şi se apucă din nou să lustruiască masa aia, care n-avea nevoie să mai fie lustruită – nu avusese de la bun început nevoie de lustru.

— Acu' freacă-mi-o! îi ordonă Peters. Tre' să mă uşurez. Ştii ce-aş vrea? Aş vrea să fie Coatsie în locul tău. Aş vrea să stea ea cu curu' lipit de peretele ăsta. Şi, dacă ar fi ea aici, nu m-aş mulţumi doar cu o labă.

Jeanette îl cuprinse şi el icni gros. Zău că era de mai mare râsul. N-avea mai mult de şapte centimetri – niciun motiv de fală în faţa celorlalţi bărbaţi –, dar era destul de tare. Iar ea ştia ce are de făcut. Mai toate femeile ştiu. Tipii sunt dotaţi cu câte o armă; tu trebuie s-o descarci şi ei îşi văd mai departe de treburile lor.

— Mai uşor, nebuno!

Răsuflarea îi duhnea a carne condimentată, poate cârnat sau salam.

— Stai, întinde mâna!

Jeanette o întinse şi el îi scuipă în palmă.

— *Acum* treci la treabă! Şi vezi să mă mângâi şi la coaie.

Jeanette se supuse, fără să-şi ia ochii de la fereastra pe care o vedea peste umărul lui. Deprinsese tehnica aceasta încă de la vârsta de unsprezece ani, când o atinsese prima oară tatăl ei vitreg şi şi-o perfecţionase mai târziu, prin bunăvoinţa răposatului ei soţ. Dacă găseşti un obiect pe care să te fixezi, un punct asupra căruia să te concentrezi, poţi să-ţi abandonezi cumva trupul şi să pretinzi că el se ocupă de ale lui, în timp ce tu te ocupi de lucrul ăla care ţi se pare atât de fascinant.

O maşină de poliţie opri în faţa penitenciarului. Jeanette o urmări aşteptând între cele două porţi şi apoi intrând în curte, după deschiderea porţii interioare. Directoarea Coates, doctorul Norcross şi gardiana Lampley îi ieşiră în întâmpinare. Parcă nici nu mai auzea gâfâitul umed al lui Peters în urechea ei. Din maşină coborâră doi poliţişti – o femeie, de pe locul şoferului, şi un bărbat, de pe locul din dreapta. Amândoi cu armele scoase, ceea ce însemna că prizoniera lor era poamă rea, probabil cu bilet pentru

Aripa C. Poliţista deschise portiera din spate şi femeia coborî din maşină. Lui Jeanette nu-i dădea deloc impresia că ar fi periculoasă. Chiar dacă avea faţa plină de vânătăi, părea foarte frumoasă. Părul negru i se revărsa pe spate şi avea atâtea rotunjimi, că până şi salopeta aia lălâie de arest preventiv părea elegantă pe ea. O gânganie zbura în jurul capului ei. Un ţânţar uriaş? O molie? Jeanette se uită mai bine, dar nu reuşi să-şi dea seama. Gâfâitul lui Peters căpătase inflexiuni stridente.

Poliţistul o apucă de umăr pe femeia cu păr negru şi o conduse spre intrare, unde aşteptau Norcross şi Coates. Odată ajunşi în clădire, va începe procesul de admitere. Fluturând din mână la gângania zburătoare care-i dădea târcoale, femeia îşi dădu capul pe spate şi râse atât de tare, încât Jeanette reuşi să-i distingă dantura perfectă şi strălucitoare.

Peters începu să se împingă în ea şi să-i ejaculeze în palmă.

Termină. Făcu un pas înapoi. Avea obrajii congestionaţi. Şi un zâmbet pe mutra umflată. Se încheie la pantaloni şi îi zise:

— Şterge-te de automatul de sucuri, Sorley, şi termină de spălat pe jos.

Jeanette se şterse de spermă, apoi împinse găleata până la chiuvetă ca să-şi spele mâna. Când se întoarse, îl văzu pe Peters bând cola la o masă.

— Eşti bine? o întrebă Ree în şoaptă.

— Da, îi răspunse Jeanette, tot şoptind.

Şi chiar se va simţi bine de îndată ce va lua o aspirină. Ultimele patru minute nu existaseră. Se uitase la femeia aia adusă de poliţie. Atâta tot. Nu va mai fi nevoită să se gândească niciodată la ultimele patru minute. Nu se gândea decât că-l va vedea pe Bobby în ziua de vizită.

Fââs-fââs, făcea spray-ul de mobilă.

Ree reuşi să-şi ţină gura vreo trei sau patru secunde – trei sau patru secunde de binecuvântată linişte. Apoi:

— Ai văzut-o pe aia nouă?

— Da.

— E frumoasă sau mi se pare mie?

— E frumoasă.

— Ai văzut că poliţiştii şi-au scos pistoalele?

— Da.

Jeanette aruncă o privire spre Peters, care deschisese televizorul şi se uita acum la nişte ştiri de ultimă oră. Pe ecran se vedea o persoană căzută peste volanul unei maşini. Nu prea puteai să-ţi dai seama dacă era bărbat sau femeie, pentru că părea să fie înfăşurat/înfăşurată într-un fel de tifon sau voal. În partea de jos a ecranului, licărea anunţul roşu: ULTIMA ORĂ. Numai că asta nu însemna mare lucru – după mintea celor din televiziune, ştire de ultimă oră era şi dacă scăpa vreun pârţ Kim Kardashian. Jeanette clipi de câteva ori, ca să scape de apa aia care-i umpluse brusc ochii.

— Ce crezi că a făcut?

Îşi drese glasul, înghiţindu-şi lacrimile.

— N-am idee.

— Sigur te simţi bine?

Înainte ca Jeanette să-i răspundă, Peters le zise fără să se întoarcă spre ele:

— Încetaţi cu bârfa, doamnelor, sau vă fac raport la amândouă!

Şi, pentru că Ree nu putea să tacă – pur şi simplu nu ştia cum – Jeanette se duse să dea cu mopul în celălalt capăt al sălii.

Michaela Morgan vorbea din televizor:

— Deocamdată, domnul preşedinte a refuzat să declare starea de urgenţă, însă sursele noastre spun că…

Jeanette nu o mai ascultă. Nou-venita îşi ridicase mâinile încătuşate spre moliile din jurul ei şi începu să râdă când ele i se aşezară pe degete.

„O să-ţi piară râsul ăla aici, surioară”, îi zise ea în gând.

„Tuturor ne piere.”

4

Anton Dubcek veni acasă să ia masa de prânz. Aşa făcea

în fiecare zi şi, deşi ceasul nu arăta decât douăsprezece şi jumătate, era destul de târziu după standardele lui Anton, care muncea pe brânci încă de la şase dimineaţa. Când vine vorba despre întreţinerea piscinelor, oamenii nu pricep că treaba asta nu-i pentru cei mai slabi de înger. Trebuie să fii determinat. Dacă vrei să ai succes în acest domeniu al piscinelor, nu trebuie să-ţi pierzi vremea dormind şi visând la blinii[49] şi la sex oral. Ca să te menţii în frunte, trebuie să te trezeşti înainte de răsăritul soarelui. Astăzi, Anton deja curăţase, reglase nivelul apei şi spălase filtrele din şapte piscine; pe deasupra, mai înlocuise şi garniturile de la două pompe. Aşa că se va ocupa după-amiază sau spre seară de restul de patru comenzi pe care le avea în agendă.

Dar, până atunci: prânzul, un pui de somn, niţică tragere de fiare şi poate o scurtă vizită la Jessica Elway, bunăciunea aia măritată şi plictisită, cu care şi-o trăgea în prezent. Faptul că bărbat-su era adjunctul şerifului local adăuga şi mai multă savoare actului. Gaborii stăteau în maşini cât e ziua de lungă şi înfulecau gogoşi şi le plăcea la nebunie să-i hărţuiască pe negri. Pe de altă parte, Anton stăpânea apele şi făcea bani.

Îşi aruncă cheile în vasul de lângă uşă şi se duse drept la frigider să-şi ia shake-ul. Dădu la o parte laptele din soia, punga cu varză kale, cutia cu fructe de pădure – nici urmă de shake.

— Mamă! Mama! strigă el. Unde mi-e shake-ul?

Niciun răspuns, deşi se auzea televizorul mergând în living. Anton îşi vârî capul prin uşa întredeschisă. Toate semnele – televizorul deschis, paharul gol – sugerau că Magda se retrăsese să soilească puţintel şi ea. Oricât de mult îşi iubea mama, Anton era conştient că aceasta se cam întrecea cu băutura. Şi îl enerva la culme când o vedea beată. De la moartea tatălui său, Anton aducea bani în casă şi plătea ratele. Sarcina ei era să se ocupe de casă şi de el. Dacă nu-şi bea shake-ul, Anton nu mai putea să

[49] Un fel de clătite ruseşti, aşezate în straturi, cu diverse umpluturi (n. tr.).

subjuge piscinele aşa cum trebuia, nici să exceleze în sala de forţă şi nici să călărească cucoanele cu tragerea de inimă pe care o aşteptau de la el.

— Mama! Ce-i căcatul ăsta? De ce nu ţi-ai făcut treaba?

Vocea lui supărată răsună prelung prin toată casa.

Făcând cât mai mult tărăboi posibil, îşi scoase blenderul din dulapul de sub sertarul cu tacâmuri, îl trânti pe masă şi îl asamblă: bol, lame şi suport. Aruncă înăuntru o mână zdravănă de verdeţuri, câteva fructe de pădure, mai multe alune, o lingură plină cu unt de arahide bio şi o cană cu *Mister Ripper Protein Powder*[50]. În timp ce se ocupa de toate ingredientele shake-ului său, se pomeni cu gândul la doamna şerif Lila Norcross. Bunuţă, chiar dacă nu prea tânără; în mare formă – o mămicuţă sexoasă, care se abţinea de la gogoşi. Şi îl înnebunea felul în care-l lua peste picior ori de câte ori îi zicea ceva. Oare tânjea după trupul lui? Sau voia să-l atace cu brutalitatea proprie poliţiei? Sau tânjea după trupul lui *şi* voia să-l atace cu brutalitatea proprie poliţiei? Situaţia merita monitorizată. Anton setă blenderul la ultima treaptă de viteză şi urmări atent procesul de contopire a ingredientelor. În momentul în care amestecul căpătă o culoare uniformă, ca de mazăre tânără, opri aparatul, luă cana şi intră în living.

Ce să vezi, nene, pe ecran era chiar vechea lui tovarăşă de joacă, Mickey Coates!

O plăcea pe Mickey, deşi la vederea ei, o melancolie necaracteristică îl cuprinse pe preşedintele, directorul general, directorul financiar şi unicul angajat al companiei „Doar cu Anton piscina ta e beton” SRL. Oare îl mai ţine minte? Mama lui îi fusese bonă, aşa că, în copilărie, petrecuseră mult timp împreună. Anton îşi amintea cum Mickey îi inspecta camera: îi scotocea prin sertare, îi răsfoia revistele cu benzi desenate, îl bombarda cu întrebări: De unde ai asta? De ce îţi place G.I. Joe? De ce nu ai niciun calendar? Tatăl tău e electrician, da? Crezi că o să te înveţe să schimbi siguranţele? Vrei să înveţi să schimbi siguranţele? Aveau cam opt ani şi ea părea că vrea

[50] Pudră proteică (n. tr.).

să-i scrie biografia. Dar nu-l deranja. Ba chiar îi plăcea. Interesul pe care ea îl manifesta faţă de persoana lui îl făcea să se simtă deosebit; înainte de asta, înainte s-o fi cunoscut, era un copil ca toţi copiii şi nu avusese nevoie de atenţia nimănui. Bineînţeles că Mickey plecase după aia la o şcoală particulară şi abia dacă mai vorbiseră din gimnaziu.

Probabil că, atunci când crescuse, Mickey a devenit o gagică din alea gomoase, care citeau *Wall Street Journal* şi înţelegeau ce mama mă-sii de farmec poate avea opera. Una din tipele alea care se uitau doar la PBS[51] – genul ăsta de tipe. Anton clătină din cap. Ea are de pierdut – asta era convingerea lui.

— Vă avertizez că imaginile pe care le veţi vedea pot avea un puternic impact emoţional şi că nu le-am confirmat încă autenticitatea.

Mickey vorbea aşezată în spatele carului de reportaj, cu portiera deschisă. Alături de ea era un bărbat cu căşti pe urechi şi un laptop în faţă. Se vedea clar că fardul albastru de pe pleoapele lui Mickey era umed. Probabil că era foarte cald în maşina aia. Parcă se schimbase şi la faţă. Anton luă o înghiţitură mare din shake şi începu s-o studieze.

— În orice caz, continuă ea, în lumina tuturor informaţiilor despre Aurora şi a zvonurilor cu privire la reacţiile adverse ale femeilor trezite brusc din somn, am hotărât să le difuzăm, pentru că par a confirma ce am aflat până acum. Iată o parte din imaginile preluate din transmisiunea în direct a site-ului deţinut de secta autointitulată Străluminaţii, din baza lor de lângă comuna Hatch, New Mexico. Aşa cum ştiţi, această grupare paramilitară se află de ceva vreme în conflict cu autorităţile federale pe tema dreptului de proprietate asupra surselor de apă…

Oricât se bucura s-o revadă pe Mickey, toată treaba aia îl plictisea de moarte pe Anton. Luă telecomanda şi mută

[51] Public Broadcasting Service – post de televiziune care difuzează documentare, dezbateri politice, emisiuni de artă, concerte (n. tr.).

pe Cartoon Network, unde un cal şi un călăreţ galopau prin nişte păduri întunecate, urmăriţi de nişte fantome. Abia când puse telecomanda la loc pe măsuţă, observă sticla goală de gin de pe jos.

— Zău, mama, dă-o dracu' de treabă!

Anton mai luă o gură de shake şi traversă livingul. Trebuia să se asigure că nu se sufocă în somnul ăla al ei de beţivă. Doar nu ar fi lăsat-o să moară ca un star-rock cu el în casă.

Însă îl opri trilul telefonului mobil de pe masa din bucătărie. Un mesaj de la Jessica Elway. Reuşise să-şi culce copilul, avea intenţia să fumeze o ţigară cu marijuana, să se dezbrace de tot şi să închidă şi TV-ul şi Internetul – care erau sinistro-bizare astăzi. Oare avea chef Anton să i se alăture? Sărmanul ei soţ era reţinut la serviciu din cauza unei crime.

5

Lui Frank Geary i se părea că protagonistul imaginilor transmise din New Mexico semăna cu un veteran al Generaţiei Woodstock şi că acum ar fi trebuit să-şi împletească flori în pletele cărunte şi să depene amintiri, nu să conducă o sectă formată doar din indivizi duşi cu pluta.

Cumătrul Tabac – aşa îşi zicea el. Ce nume mai e şi ăsta? Avea părul des, zburlit, cârlionţat şi încărunţit bine. Barba la fel de cârlionţată şi încărunţită. Şi purta un poncho lung până la genunchi, poncho pe care erau imprimate triunghiuri portocalii. Frank urmărise povestea Străluminaţilor de-a lungul întregii primăveri şi ajunsese acum la concluzia că, în spatele tuturor deghizărilor pseudoreligioase şi cvasipolitice, indivizii ăia nu erau decât o şleahtă de evazionişti fiscali.

Străluminaţii, aşa îşi ziceau ei – măi, măi, ce ironic! Aproximativ treizeci de bărbaţi şi femei şi câţiva copii care se declaraseră naţiune de sine stătătoare. Pe lângă refuzul de a-şi plăti impozitele, de a-şi trimite copiii la şcoală şi de

a renunţa la armele automate (pretinzând că au nevoie de ele ca să-şi apere ferma de ierburi), schimbaseră, fără autorizaţie, cursul singurei ape curgătoare din zonă, făcând-o să treacă pe terenul lor. De luni bune stăteau FBI-ul şi ATF-ul în faţa porţilor lor, încercând să negocieze termenii unei capitulări, dar fără niciun rezultat notabil deocamdată.

Pe Frank îl dezgusta ideologia Străluminaţilor: egoism pur travestit în spiritualitate. Ei erau de vină pentru interminabilele reduceri bugetare care ameninţau să-i transforme slujba de acum într-una cu jumătate de normă sau de-a dreptul într-o activitate de voluntariat. Civilizaţia are nevoie de contribuţii – sau de sacrificii, dacă aşa vrei să le zici. Altminteri, te pomeneşti cu haite de câini vagabonzi pe străzi şi în guvernul din D.C. Îşi dorea (deşi, s-o recunoaştem, nu cu prea mare tărie) să nu fie niciun copil în fortul ăla, pentru ca forţele de ordine să poată trece cu tăvălugul peste Străluminaţi şi să scape lumea de scursurile alea.

Frank stătea în biroul lui micuţ, ticsit cu cuşti de diferite dimensiuni şi tot soiul de unelte. Nu avea cine ştie ce spaţiu, dar nu-l deranja. Era în ordine.

Sorbea suc de mango dintr-o sticlă şi se uita la televizor. Îşi pusese o pungă cu gheaţă la mâna cu care bătuse în uşa lui Garth Flickinger. Ecranul telefonului mobil începu să clipească: Elaine. Nu prea ştia ce atitudine să adopte, aşa că lăsă mesageria vocală să-i răspundă. Acum înţelegea că sărise un pic calul cu Nana. Puteau să apară repercusiuni.

În faţa vilei unui doctor plin de bani se afla acum un Mercedes verde făcut zob. Amprentele lui Frank erau peste tot pe piatra cubică cu care îi spărsese geamurile şi îi maltratase caroseria. Amprentele lui mai erau şi pe ghiveciul cu liliac, pe care, în furia lui nestăpânită, îl îndesase pe bancheta din spate de la maşina nenorocitului ăluia pe care-l durea în cur de restul lumii. Acesta era exact genul de probă incontestabilă – pentru infracţiunea de vandalism – pe care un judecător specializat în dreptul familiei (toţi judecătorii ăştia oricum o favorizau pe mamă)

ar avea nevoie ca să decidă că nu va mai avea voie să-şi vadă fiica decât în prezenţa altei persoane şi doar timp de o oră, o dată la Sfântu' Aşteaptă. Privind retrospectiv, vedea limpede că totul se întâmplase doar din cauză că intervenise Frank-cel-Rău. Apăruse Frank-cel-Rău şi îşi făcuse de cap.

Numai că Frank-cel-Rău nu era cu desăvârşire rău sau cu desăvârşire incorect. Ia gândiţi-vă: pentru moment, fetiţa lui era în siguranţă când desena pe asfalt. Poate Frank-cel-Bun s-ar fi descurcat mai bine. Poate nu. Frank-cel-Bun era cam pămpălău.

— Eu – *noi* – nu vom sta cu mâinile în sân în timp ce *aşa-zisul* guvern al Statelor Unite va continua cu această mascaradă.

Pe ecranul televizorului apăruse Cumătrul Tabac, care îşi ţinea discursul din capătul unei mese lungi. Pe masa aceea era întinsă o femeie, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte bleu şi lungă. Chipul ei era acoperit cu o chestie albă, care semăna cu pânzele false de păianjeni vândute pretutindeni în preajma Halloweenului. Însă pieptul i se mişca regulat, în ritmul respiraţiei.

— Ce dracu' mai e şi căcatu' ăla? îl întrebă Frank pe căţelul de rasă incertă care îl vizita din când în când.

Căţelul ridică ochii la el, căscă şi se culcă la loc. O fi fost un clişeu, dar Frank era convins că nu există companie mai bună decât un câine, indiferent de situaţie. Nu există companie mai bună decât un câine – punct. Câinii nu fac pe deştepţii; câinii se descurcă cu ce au. Câinii te acceptă aşa cum eşti. De când se ştia, Frank avusese mereu un câine. Elaine era alergică la câini – aşa pretindea. Iată altceva la care a renunţat pentru ea – ceva mult mai important decât era Elaine capabilă să priceapă vreodată.

Frank frecă potaia mică între urechi.

— Am văzut că agenţii lor umblă la sursa noastră de apă. Ştim că şi-au folosit substanţele chimice, ca să atace cele mai vulnerabile şi dragi fiinţe din Familia noastră – femeile Străluminaţilor – doar cu scopul de a semăna haos şi teamă şi neîncredere. Ne-au otrăvit suratele în crucea

nopţii. Printre ele se numără şi iubitoarea mea soţie, scumpa mea Susannah. Otrava aceasta a acţionat asupra ei şi asupra celorlalte femei frumoase ale noastre în timpul somnului.

Vocea i se înecă într-un acces de tuse tabagică, ciudat de simpatică. Te ducea cu gândul la bătrânii strânşi în jurul mesei la micul dejun, bucurându-se în tihnă de anii de pensie.

Alături de marele preot al evaziunii fiscale se aflau doi bărbaţi mai tineri, tot cu bărbi (deşi podoabele lor faciale erau mai puţin impresionante) şi tot înfăşuraţi în ponchouri. Centurile militare îi făceau să semene cu nişte figuranţi dintr-un western spaghetti de pe vremuri, regizat de Sergio Leone. Pe peretele din spatele lor era un Iisus pe cruce. Imaginea filmului din baza Străluminaţilor era clară, viciată doar din când în când de câte o linie care traversa ecranul.

— *În timpul somnului!*

— Vedeţi până unde duce laşitatea acestui Rege al Minciunilor? Îl vedeţi cum se lăfăie în Casa Albă? Vedeţi chipurile celorlalţi mincinoşi de teapa lui imprimate pe hârtiile alea verzi şi inutile despre care ei vor să ne convingă că ar avea vreo valoare? Of, semenii mei! Semenii mei, semenii mei! Atât de vicleni sunt oamenii ăştia, şi atât de cruzi! Nişte farisei – toţi, fără excepţie!

Brusc îi ieşiră la iveală toţi dinţii din stufărişul bărbii.

— *Dar noi nu ne vom înclina în faţa diavolului!*

„Ia te uită!” îşi spuse Frank. „Dacă Elaine crede că are probleme cu mine, ar trebui să-l vadă pe Jerry Garcia[52] ăsta. Are un stol întreg de păsări la mansardă.”

— Scamatoriile jalnice ale urmaşilor lui Pilat din Pont nu valorează nimic în faţa Domnului nostru!

— Lăudat fie Domnul, murmură unul dintre membrii grupării paramilitare.

— Foarte bine! Lăudaţi-L. Bine faceţi! pocni din palme domnul Tabac. Acum hai să luăm chestia asta de pe

[52] Jerry Garcia (1942-1995) – chitarist al trupei Grateful Dead, consumator de droguri (n. tr.).

cucoana mea!

Unul dintre oameni îi întinse o foarfecă mare, de bucătărie. Cumătrul se îndoi de şale şi începu să taie atent pânza de pe chipul soţiei sale. Frank se aplecă spre ecranul televizorului.

Presimţea că urmează ceva nemaivăzut.

6

Când intră în dormitor şi o văzu pe Magda dormind sub pătură, înfăşurată în ceva ce semăna cu vata de zahăr, Anton se aşeză în genunchi lângă pat, trânti cana cu shake pe noptieră, descoperi forfecuţa – probabil iar îşi tunsese sprâncenele în camera de la iPhone – şi începu să taie.

Oare cine-i făcuse asta? Sau şi-o făcuse singură? Sau era un accident bizar? O reacţie alergică? Vreun efect advers al unui tratament cosmetic? Era nemaiîntâlnit, era înspăimântător. Iar Anton nu voia să-şi piardă mama.

După ce a despicat pânza aia, Anton aruncă forfecuţa şi îşi vârî degetele în deschizătura din material. Era lipicios, dar reuşi să-l întindă şi să desprindă un fel de spire vâscoase de pe obrajii Magdei. Şi îi văzu acum ridurile dese din colţurile ochilor, îi văzu chipul atât de drag, despre care crezuse – preţ de o clipă – că se topise sub chestia ciudată şi albă, foarte asemănătoare cu batistele zânelor – cum li se zicea pânzelor de păianjeni, pe care le vedea el zilnic, lângă piscine, sclipind în roua dimineţii. Dar nu, chipul iubit al mamei sale era nevătămat. Poate că pielea era niţel cam roşie şi caldă la atingere. Dar, în rest, neschimbat.

Din gâtul ei se ridică un fel de mormăit gros, ca un sforăit. Îi tremurau pleoapele peste pupilele active. Deschise şi închise gura. Din colţul buzelor picură câţiva stropi de salivă.

— Mama? Mamă? Trezeşte-te, te rog!

Magda deschise ochii. Albul lor era acoperit de sânge. Clipi de câteva ori. Privi în jur.

Anton îşi trecu braţul pe după umerii mamei sale şi o

ridică în şezut. Sunetul care-i ieşea din gât deveni şi mai gros; nu mai semăna cu un sforăit, ci mai degrabă cu un mârâit de fiară sălbatică.

— Mamă? Să chem ambulanţa? Zici s-o chem? Vrei să-ţi aduc un pahar cu apă?

Întrebările se buluceau la gura lui. Dar se simţea şi uşurat. Magda continua să se uite în jur şi parcă începea să-şi revină.

Privirea i se opri asupra noptierei: o veioză Tiffany (imitaţie, desigur), o cană cu shake pe jumătate băut, Biblie, iPhone. Mârâitul se auzea şi mai tare. Anticipând un ţipăt. Sau poate un urlet. Oare nu îşi recunoştea fiul?

— Aia-i ce beau eu, mamă, spuse Anton atunci când ea întinse mâna şi luă cana. Nu că mi-ai fi pregătit-o tu, ha-ha-ha. Ai uitat, gâsculiţă ce eşti!

Magda roti cana şi îl lovi în tâmplă. Se auzi un pocnet surd, de plastic pe os. Anton se rostogoli pe jos – îl durea, era plin de shake şi se simţea uluit la culme. Aterizã în genunchi. Observă o pată verde pe covorul bej. Şi pata aia verde se umplea cu picăţele roşii. Ce mizerie, îşi zise el, chiar în momentul când mama sa îl pocni încă o dată cu cana – de data aceasta drept în ceafă. Pocnetul a fost unul mai puternic, iar cana din plastic gros a blenderului se fisură. Anton se prăbuşi cu nasul fix în balta verde de shake. Trase pe nas sânge şi shake şi scame din covor. Vru să se sprijine în mână ca să se ridice, dar toţi muşchii lui minunaţi erau grei şi fără vlagă. Auzea răgete de leu din spate şi, dacă voia să-şi salveze mama de fiara aia, trebuia să se scoale de acolo şi să-şi adune minţile.

Încercă să-i strige Magdei să fugă de acolo, dar nu-i ieşi decât o bolboroseală fără noimă din gura plină cu scame din covor.

Ceva greu îl lovi în spate, adăugând o nouă durere celei de dinainte. Acum Anton nu mai putea decât să spere că mama îl auzise şi că încă mai putea să scape de acolo.

7

Începu să latre un câine vagabond închis într-una dintre cuşti. I se alăturară imediat alţi doi. Potaia fără nume de la picioarele lui – aproape identică cu cea pe care o omorâse Fritz Meshaum – se apucă să scheaune. Se ridicase şi stătea în popou. Cu mintea aiurea, Frank mângâie căţelul pe spate ca să îl liniştească. Nu-şi putea dezlipi ochii de la ecranul televizorului. Unul dintre bărbaţii tineri – nu acela care-i dăduse foarfeca – îl apucă de umăr pe Cumătrul Tabac.

— Tată? Poate nu-i bine să faci asta.

Cumătrul îi îndepărtă mâna.

— Domnul îţi cere să vii la lumină[53]! Susannah, Cumătră Tabac, Domnul îţi cere să vii la lumină! Vino la lumină!

— Vino la lumină! repetă tânărul care-i dăduse foarfeca.

Fără prea mare tragere de inimă, i se alătură şi fiul Cumătrului:

— Vino la lumină, Cumătră Tabac, vino la lumină!

Cumătrul Tabac îşi vârî mâinile în spărtura din coconul care acoperea chipul soţiei sale şi tună:

— *Domnul îţi cere să vii la lumină!*

Şi trase. Se auzi un pârâit, care-i aminti lui Frank de acela pe care îl auzi atunci când dezlipeşti o bandă Velero. Apăru chipul doamnei Susannah Cumătra Tabac. Avea ochii închişi, dar obrajii îi erau îmbujoraţi şi filamentele acelei pânze ciudate fluturau în ritmul respiraţiei sale. Domnul Tabac se aplecă peste ea, ca şi cum ar fi vrut s-o sărute.

— Nu face asta! spuse Frank.

Deşi volumul televizorului nu era ridicat, iar el abia dacă şoptise, toţi câinii din cuşti – şase, în această după-amiază – începură din nou să latre. Potaia scoase un sunet gros, speriat.

— Nu face asta, omule!

— *Cumătră Tabac, trezeşte-te!*

Şi ea se trezi – se trezi de-a binelea. Şi încă cum! Deschise brusc ochii. Se ridică pe neaşteptate şi îşi muşcă soţul de faţă. Cumătrul Tabac scoase o exclamaţie –

[53] *Evanghelia după Ioan,* 3:21 (n. tr.).

bipuită din regie – care lui Frank îi sună cam ca *Futu-i mama mă-sii.* Ţâşni sânge. Cumătra Tabac căzu la loc pe masă, ţinând în dinţi o bucată zdravănă din nasul bărbatului ei. Corsajul cămăşii de noapte se acoperi cu pete de sânge.

Înfiorat, Frank se trase înapoi. Şi se lovi cu capul de fişetul din spatele lui. Prin minte îi trecu un gând – irelevant, dar extrem de pertinent – că postul de televiziune bipuise înjurătura, dar permisese întregii Americi să vadă cum o femeie smulge o halcă din nasul soţului ei. Prioritătile canalului de ştiri erau date peste cap rău de tot.

Larmă mare în încăperea unde avusese loc amputarea organului olfactiv. Strigătele celor care nu se vedeau în imagine. Apoi camera de filmat se răsturnă şi pe ecran nu se mai vedea decât băltoaca tot mai mare de sânge de pe duşumea. Şi atunci reapăru chipul grav al Michaelei Morgan.

— Ne cerem din nou scuze pentru aceste imagini şocante. Şi vreau să insist asupra faptului că deocamdată nu avem cum să le susţinem *veridicitatea,* însă tocmai am fost informaţi că Străluminaţii şi-au deschis porţile şi asediul s-a încheiat. Această întorsătură a situaţiei *pare* să confirme că imaginile pe care le-aţi văzut sunt reale.

Clătină din cap, de parcă ar fi vrut să-şi limpezească gândurile, şi ascultă ce i se spunea în casca micuţă din ureche. După care spuse:

— Vom redifuza aceste secvenţe în fiecare oră, nu din motive de senzaţionalism ieftin...

„Da, sigur!” o apostrofă Frank în gând. „De parcă te crede cineva.”

— ...ci pentru că aceasta este datoria noastră faţă de opinia publică. Dacă totul este adevărat, atunci trebuie să ştiţi un lucru: dacă aveţi vreo persoană dragă, o rudă, o prietenă înfăşurată într-un astfel de cocon, *sub nicio formă nu încercaţi să-l îndepărtaţi.* Acum îi dau legătura lui George Alderson, din studioul nostru. Mi s-a spus că are un invitat special, care ar putea să clarifice câteva aspecte ale

acestei îngrozitoare…

Frank luă telecomanda şi închise televizorul. Şi acum? Ce naiba o să se mai întâmple acum?

Din ţarcul administrat de Frank, câinii care aveau să fie transportaţi la Adăpostul pentru Animale din Harvest Hills lătrau ca turbaţi la molia care zbura şi se legăna pe culoarul îngust dintre cuşti.

Frank mângâie din nou căţelul lipit de picioarele lui.

— Nu-i nimic, nu te speria, îi spuse el. Totul este în regulă.

Şi căţelul se linişti. Naiv fiind, l-a crezut.

8

Magda Dubcek stătea călare pe cadavrul fiului ei. Lovitura fatală i-o dăduse înjunghiindu-l în gât cu un ciob din cana blenderului mânjit cu shake verde şi, pentru mai multă siguranţă, îi vârâse alt ciob în ureche, împingându-i-l pe canalul auditiv până în creier. Sângele ţâşnea în continuare din rana de la gât, mărind băltoaca de pe covorul bej.

Îi curgeau lacrimi pe obraz. Magda îşi dădea vag seama de ele – se vedea pe ea însăşi ca de la mare depărtare. „De ce plânge femeia aia?” se întreba ea, fără să ştie cine plângea sau unde se afla persoana care plânge. „Şi, că tot veni vorba, unde anume era Magda? Oare nu se uitase ea la televizor şi după aia se hotărâse să tragă un pui de somn?”

Acum nu mai era în dormitorul ei.

— Alo? întrebă ea întunericul din jur.

Mai erau şi alţii în bezna aceea, mulţi alţii – i se părea că-i simte, dar nu putea să-i vadă. Poate aici? Sau acolo? Erau ei pe undeva. Magda se apucă să-i caute.

Trebuia să-i găsească. Nu voia să fie singură aici. Dacă mai erau şi alţii, atunci ei poate o vor ajuta să se întoarcă acasă, la fiul ei, la Anton.

Trupul Magdei se sculă de pe cadavru. Genunchii bătrâni trosniră prelung. Se împletici până la pat şi se

prăbuşi pe el. I se închiseră ochii. Noi filamente albe începură să-i iasă din obraji. Se unduiau uşor, apoi se lăsau încet peste pielea ei.

Adormi.

Îi căuta pe ceilalţi în acel alt loc.

VI

1

După-amiaza era foarte caldă, mai degrabă una de vară decât de primăvară, cum arăta calendarul. Prin toată provincia Dooling au început să ţârâie telefoanele – cei care urmăreau ştirile îşi sunau rudele şi prietenii care habar n-aveau ce se întâmplă. Erau şi unii care se abţineau, convinşi că toată povestea se va dovedi doar o furtună într-un pahar cu apă, aşa cum fusese Y2K. Sau o glumă proastă, ca zvonul ăla de pe Internet, conform căruia Johnny Depp ar fi murit. Prin urmare, multe au fost femeile care au preferat să asculte muzică (nu ştirile de la TV) în timp ce-şi puneau în pătuţuri bebeluşii şi ţâncii pentru somnicul de după-masă – aşa cum făceau în fiecare zi. Apoi, după ce au terminat cu toate treburile, s-au culcat şi ele un pic.

Ca să doarmă şi să viseze la alte lumi diferite de lumea lor.

Iar fetiţele lor li s-au alăturat în visele lor.

Băieţeii, nu. Visele astea nu erau pentru ei.

După o oră sau două, băieţeii s-au trezit şi le era foame şi au văzut că mămicile lor încă dormeau adânc şi feţele lor dragi erau acoperite cu o substanţă albă şi lipicioasă. Atunci băieţeii au început să plângă şi să ţipe şi să tragă de substanţa aia şi să sfâşie coconii – *trezind* astfel femeile adormite.

Să o luăm de exemplu pe doamna Leanne Barrows, de pe Eldridge Street, nr. 17: soţia ajutorului de şerif Reed Barrows. Avea obiceiul să aţipească puţin în fiecare zi, pe la ora unsprezece, împreună cu fiul ei, Gary, în vârstă de doi ani. Exact la fel a făcut şi în joia când a venit Aurora.

La câteva minute după ora două, domnul Alfred Freeman, vecinul soţilor Barrow, de la nr. 19 – văduv şi pensionar –, îşi stropea răsadurile cu crini de toamnă de lângă bordură cu spray împotriva căprioarelor. A auzit cum

se deschide uşa de la nr. 17 şi a văzut-o pe doamna Barrows împletindu-se afară din casă. Îl ducea pe micuţul Gary sub braţ, ca pe o umbrelă. Iar băieţelul, doar cu un scutec pe el, urla cât îl ţineau plămânii ăia mici şi dădea disperat din mânuţe. Chipul mamei lui era acoperit parţial de un fel de mască albă şi opacă – o bucată din materialul ăla se desfăcuse şi îi atârna din colţul gurii şi până la bărbie. Putem presupune că aceasta a fost ruptura care a trezit-o pe mămica lui Gary şi i-a atras atenţia într-un mod nu tocmai plăcut.

Domnul Freeman, aflat la zece metri de gardul dintre casele lor, n-a ştiut cum să reacţioneze atunci când a văzut-o pe doamna Barrows repezindu-se drept spre el. Mare parte din dimineaţă se ocupase de grădină, aşa că nu văzuse şi nici nu auzise ştirile. Faţa vecinei sale – mai bine zis, lipsa feţei ei – l-a lăsat fără grai. Nu se ştie din care motiv, atunci când a văzut-o apropiindu-se de el, şi-a scos pălăria de pai şi şi-a lipit-o de piept, de parcă ar fi urmat să se cânte imnul naţional.

Leanne Barrows şi-a aruncat băieţelul în plantele de la picioarele lui Alfred Freeman, după care a făcut stânga împrejur şi a traversat peluza pe acelaşi drum pe care venise, clătinându-se amarnic, ca un om beat criţă. Din vârfurile degetelor îi atârnau nişte chestii albe, ca nişte fâşii de hârtie igienică. A intrat în casă şi a trântit uşa în urma ei.

Fenomenul acesta s-a dovedit a fi una dintre cele mai stranii şi mai disecate enigme ale Aurorei – chiar a fost supranumit „Instinctul matern” sau „Reflex de Plasament Familial”. În vreme ce relatările despre interacţiunile de natură violentă între femeile care dormeau şi alţi adulţi au ajuns de ordinul milioanelor, iar interacţiunile despre care nu s-a pomenit au fost şi ele de câteva milioane în plus, nu s-a înregistrat niciun caz de agresiune între femeia adormită şi copilul ei preadolescent. Aceste femei îşi predau copiii de sex masculin celei mai apropiate persoane pe care o puteau găsi sau pur şi simplu îi scoteau din case. După care se culcau la loc.

— Leanne? a strigat-o domnul Freeman pe doamna Barrows.

Gary s-a rostogolit pe pământ. Lovea în frunze cu picioruşele lui grăsune şi rozalii şi plângea:

— Mami! Mami!

Alfred Freeman s-a uitat la băiat, apoi la crinii lui de toamnă. Şi şi-a pus această întrebare: *Oare trebuie să-l duc acasă?*

Nu se topea după copii; avea şi el doi, iar antipatia era reciprocă. Cu atât mai puţin îl plăcea pe Gary Barrows, micuţul şi bocciul terorist, ale cărui bune maniere se limitau la fluturarea unor arme de jucărie şi la tot felul de strigăte învăţate din *Războiul stelelor.*

Aşa acoperită cu rahatul ăla alb, faţa lui Leanne parcă nici nu era din lumea asta. Freeman a luat hotărârea să ţină la el copilul până va reuşi să ia legătura cu soţul ăla poliţai şi i-l va da în grijă.

Decizia aceasta i-a salvat viaţa. Cei care s-au opus „Instinctului Matern" şi-au regretat amarnic hotărârea. Indiferent care era instinctul care le făcea pe mamele Aurorei să renunţe paşnic la copiii lor de sex masculin, acesta nu putea fi pus în discuţie. Zeci de mii de persoane au aflat pe pielea lor acest adevăr şi după aceea nu au mai aflat nimic.

— Scuze, Gary, a zis atunci Freeman. Cred că o să rămâi o vreme la unchiul Alf.

L-a ridicat de subsuori pe copilaşul disperat şi l-a dus în casă.

— Crezi că-ţi cer prea mult dacă te rog să fii cuminte?

2

Clint a rămas lângă Evie pe toată durata procesului de admitere în penitenciar. Nu şi Lila. El şi-ar fi dorit-o alături, şi-ar fi dorit să-i repete până la epuizare că nu trebuie să doarmă. Începuse s-o avertizeze în această privinţă încă din momentul în care ea coborâse din maşină, în parcarea penitenciarului. Şi i-o spusese deja de vreo

şase ori. Clint ştia că pisălogeala lui îi pune răbdarea la încercare. Sigur, mai voia s-o întrebe şi pe unde umblase cu o noapte în urmă. Numai că întrebarea asta mai avea de aşteptat. De fapt, dacă se gândea la evenimentele din plan local, naţional şi mondial, nici nu era convins că mai contează. Însă nu se putea stăpâni şi tot la asta se gândea – ca un câine care nu se poate abţine şi îşi tot linge lăbuţa rănită.

Directorul-adjunct, Lawrence „Lore” Hicks a sosit la scurtă vreme după ce Evie a fost escortată în interiorul închisorii. Directoarea Coates l-a lăsat pe Hicks să se ocupe de actele pentru admiterea noii deţinute, în timp ce ea a început să dea telefoane – în primul rând la Administraţia Penitenciarelor, ca să se consulte cu cei de acolo despre măsurile care ar fi trebuit luate în situaţia dată; apoi tuturor angajaţilor care nu erau în tură.

Oricât de ciudat ar fi părut, noua deţinută nu le făcea deloc probleme. Evie stătea cu mâinile încătuşate de masa din camera de interogatoriu. Încă mai purta (însă nu pentru mult timp) salopeta de arest preventiv pe care i-o dăduseră Lila şi Linny Mars. Deşi avea faţa rănită în urma numeroaselor coliziuni cu grilajul din maşina de serviciu a Lilei, privirea şi dispoziţia îi erau paradoxal de vesele. Nu a dat niciun răspuns la întrebările despre adresa ei actuală, rude şi antecedente medicale. Iar când a fost întrebată care îi este numele de familie, a spus:

— M-am gândit la asta. Hai să zicem că este Black[54]. Da, Black este un nume bun. N-am nimic împotriva numelui Doe[55] – căprioară, ciută –, dar Black mi se pare un nume mai bun pentru asemenea vremuri întunecate. Spune-mi Evie Black.

— Deci, Black nu este numele tău real?

Hicks abia venise de la dentist şi gura încă-i era amorţită de Novocainǎ.

— Nici n-ai putea să-mi pronunţi numele adevărat. Şi am *mai multe.*

[54] *Black* - „negru” (n. tr.).
[55] *Doe* (substantiv comun) - „căprioară” (n. tr.).

— Ce-ar fi să mi-l spui, totuşi?

Evie nu i-l spuse (nu i *le* spuse) şi continuă să se uite amuzată la el.

— Câţi ani ai? încercă să afle Hicks.

Acum, expresia binedispusă a femeii se ofili puţin, dându-i lui Clint senzaţia că întrebarea o întristase.

— Vârstă eu nu am, răspunse ea.

Dar imediat îi făcu cu ochiul directorului-adjunct, de parcă şi-ar fi cerut scuze pentru exprimarea cam pretenţioasă.

Acum interveni Clint. Va fi suficient timp mai încolo pentru un interogatoriu complet şi, în pofida situaţiei cu care se confruntau, el abia dacă mai avea răbdare.

— Evie, înţelegi de ce te afli aici?

— Ca să-L cunosc pe Domnul, să-L iubesc pe Domnul şi să-L slujesc pe Domnul, răspunse Evie.

Îşi ridică mâinile cât de sus îi permitea lanţul, se închină cu multă ardoare şi izbucni în râs. După care refuză să mai spună ceva.

Clint se duse în cabinet, unde spusese Lila că îl va aştepta. O găsi vorbind în microfonul de umăr. Încheie discuţia şi făcu un semn din cap la Clint.

— Trebuie să plec. Mulţumesc că aţi primit-o.

— Te conduc.

— Nu vrei să rămâi cu pacienta?

Lila deja ajunsese la punctul de pază de pe coridor şi îşi ridicase capul pentru ca monitoarele lui Millie Olson, gardiana din tură, să vadă că nu era o deţinută, ci chiar doamna şerif în carne şi oase.

Clint îi explică:

— Percheziţia corporală şi deparazitarea reprezintă apanajul doamnelor. Am să mă duc şi eu după ce o îmbracă.

Dar tu ştii toate lucrurile astea, îi zise el în gând. Eşti atât de obosită încât nu-ţi mai aminteşti, ori nu vrei să stai de vorbă cu mine?

Se auzi bâzâitul dispozitivului de închidere a uşii şi trecură în camera de mărimea unui sas, care făcea

legătura între penitenciar şi holul de la intrare. Spaţiul acesta era atât de strâmt, încât mereu îi provoca lui Clint o uşoară criză de claustrofobie. Alt bâzâit şi reveniră pe teritoriul oamenilor liberi – cu Lila în frunte.

Clint o prinse din urmă înainte ca ea să părăsească terenul închisorii.

— Povestea asta cu Aurora...

— Mai spune-mi şi tu o singură dată că nu trebuie să dorm, şi am să încep să urlu.

Încerca să glumească, să arate că nu ia alerta în serios, dar Clint o cunoştea prea bine şi îşi dădea seama când făcea eforturi să-şi păstreze calmul. Era imposibil să nu-i vezi ridurile de stres din jurul gurii şi pungile de sub ochi. Îşi alesese un moment al dracului de nenorocos să lucreze în tura de noapte. De parcă norocul ar fi avut vreo treabă cu toată nebunia asta.

Se luă după ea până la maşina de care Reed Barrows se sprijinea, cu braţele încrucişate la piept.

— Nu eşti doar soţia mea, Lila. Când vine vorba despre aplicarea legii în Dooling, tu eşti Marele Kahuna[56].

Întinse mâna în care avea o bucată de hârtie împăturită.

— Ia asta şi du-te direct la o farmacie.

Lila despături foaia de hârtie. Era o reţetă.

— Ce-i ăla Provigil?

Pentru că nu voia ca Reed să audă ce spune, Clint o luă de umeri şi o strânse în braţe.

— Este pentru sindromul de apnee în somn.

— Da’ eu n-am aşa ceva.

— Nu ai, dar medicamentul ăsta o să te împiedice să adormi. Nu glumesc, Lila. Trebuie să rămâi *trează* – eu am nevoie de tine trează, oraşul ăsta are nevoie de tine trează.

Femeia se încordă în braţele lui.

— Bine.

— Grăbeşte-te, că o să se epuizeze.

— Am înţeles, să trăiţi!

Era evident că o iritau ordinele lui, oricât de bine

[56] Kahuna – în Hawaii, mare preot sau expert în orice alt domeniu (n. tr.).

intenţionate ar fi fost. Dar se forţă să-i surâdă.

— Pot oricând să iau ceva din magazia de probe. Avem munţi de pastile acolo.

Ei, uite, la asta Clint nu se gândise.

— E bine de ştiut.

Lila făcu un pas în spate.

— Era o glumă, Clint.

— Nu-ţi spun să faci vreo ilegalitate. Îţi spun doar să…

Ridică mâinile cu palmele în afară.

— …să te gândeşti şi la asta. N-avem de unde să ştim ce ne aşteaptă.

Lila îi aruncă o privire circumspectă şi deschise portiera din dreapta maşinii de poliţie.

— Dacă vorbeşti înaintea mea cu Jared, spune-i că am să încerc să ajung acasă la cină, deşi şansele sunt mici spre deloc.

Lila urcă în maşină, iar Clint, înainte ca ea să ridice geamul ca să se bucure de toate beneficiile aerului condiţionat şi în ciuda prezenţei lui Reed Barrows şi în ciuda acestei crize neaşteptate şi de neconceput într-o lume normală, dar pe care ştirile de la televizor o dădeau drept *posibilă,* aproape că lăsă întrebarea să-i iasă din gură. Era o întrebare pe care bărbaţii o puneau de o mie de ani: *Unde ai fost azi-noapte?* Dar, în loc de asta, încercă să bată un apropo, care – la momentul respectiv – i s-a părut destul de inteligent:

— Nu uita de Popasul Muntelui, draga mea. S-ar putea ca şoseaua să fie încă blocată. Nu o lua pe scurtătură.

Însă Lila nici nu clipi. Mormăi doar „îhî, bine”, îi făcu cu mâna (adică „pa şi mai lasă-mă în pace”), porni maşina şi se îndreptă spre poarta dublă dintre penitenciar şi autostradă. Iar Clint – care acum îşi spunea că replica respectivă nu fusese chiar atât de inteligentă – rămase să privească lung în urma ei.

Intră în clădire chiar atunci când lui Evie „Nici N-Ai Putea Să-Mi Pronunţi Numele Adevărat” Black i se făcea fotografia pentru documentele cerute de regulamentul închisorii. Apoi Don Peters îi trânti în braţe un teanc de

aşternuturi.

— Păpuşico, vezi că mie-mi pare că le cam tragi pe nas. Nu care cumva să borăşti pe cearşafuri!

Hick îi aruncă o privire urâtă, dar îşi ţinu gura, şi aşa amorţită de Novocainăă. Însă Clint, care se săturase până peste cap de gardianul Peters, nu şi-o ţinu:

— Termină cu tâmpeniile!

Peters se uită repede la el:

— Nu-mi zici tu mie ce să...

— Dacă preferi, pot să-ţi fac raport pentru comportament inadecvat, spuse Clint. În care să scriu despre reacţia ta deplasată. Total neprovocată. Ai de ales.

Peters îi aruncă o privire plină de ură şi îl întrebă doar atât:

— Dacă ţie ţi-au dat-o în grijă, spune-mi unde ai repartizat-o.

— Aripa A, Celula 10.

— Hai, deţinuto! zise Peters. Ţi-au dat o celulă capitonată. Ce noroc pe capul tău!

Clint se uită după ei. Evie – cu aşternuturile în braţe. Peters – în spatele ei. Clint voia să vadă dacă Peters o va atinge. Normal că nu a atins-o. Ştia prea bine că doctorul ăla de cap stă cu ochii pe el.

3

Cu siguranţă că Lila mai fusese la fel de obosită şi înainte, numai că nu-şi mai amintea când anume. Însă ţinea minte – de la orele de educaţie sanitară din liceu, Doamne apără şi păzeşte! – care erau efectele negative ale lipsei de somn pe termen lung: reflexe încetinite, tulburări de gândire, probleme de concentrare şi atenţie, iritabilitate. Ca să nu mai vorbim de consecinţele asupra memoriei pe termen scurt, cum ar fi faptul că-ţi aduci aminte ce ţi s-a predat la orele de educaţie sanitară din clasa a zecea, dar nu şi ce mama mă-sii trebuie să faci astăzi, acum, în clipa asta.

Intră în parcarea Braseriei Olympia (N-AŢI MAI GUSTAT

PLĂCINTĂ CU OUĂ CA LA NOI!), opri motorul, coborî din maşină şi inspiră adânc de câteva ori, umplându-şi plămânii şi sângele cu oxigen. Parcă îşi mai reveni puţin. Se aplecă pe geam, apucă receptorul staţiei, dar se gândi mai bine şi renunţă: nu era genul de convorbire pe care să o porţi astfel. Puse receptorul la locul lui şi îşi luă telefonul mobil de la centură. Apăsă tasta care forma unul din cele vreo cincisprezece numere pe care le avea pe lista de apelare rapidă.

— Ce mai faci, Linny?

— Bine fac. Am dormit vreo şapte ore azi-noapte. Adică puţin mai mult decât în mod obişnuit. Deci, toate bune şi frumoase. Numai că îmi fac griji pentru tine.

— Nu-ţi face, mă simt bine...

O întrerupse un căscat din alea de fac să-ţi trosnească fălcile, dând o notă uşor ridicolă cuvintelor abia rostite. Însă nu se dădu bătută:

— Chiar sunt bine.

— Nu mai spune? De cât timp n-ai mai dormit?

— Habar n-am, poate optişpe, nouăşpe ceasuri.

Şi se grăbi să adauge, ca să mai atenueze din îngrijorarea lui Linny:

— Dar am reuşit să mă întind niţel azi-noapte, nu-ţi face griji.

Se vede treaba că minciunile îi ieşeau una după alta din gură.

Era o poveste veche care te învăţa că nu-i bine să minţi: îţi demonstra cum o minciună duce la alta şi la alta şi tot aşa, până când te transformi într-un papagal, sau cam aşa ceva – mintea epuizată a Lilei nu-şi mai aducea aminte în ce anume te transformi.

— Lasă-mă pe mine. Care-i treaba cu Tiffany aia din rulotă? Au dus-o paramedicii la spital?

— Da. Şi Slavă Domnului că au ajuns la timp acolo! spuse Linny, coborând tonul. Acum St. Theresa e un adevărat balamuc.

— Unde sunt Roger şi Terry?

Linny îi răspunse oarecum stânjenită:

— Păi, cum să-ţi zic... L-au aşteptat o vreme pe procurorul-adjunct, da' tipul n-a apărut şi atunci s-au dus acasă ca să vadă ce le fac nevestele...

— Adică au părăsit locul crimei?

Preţ de o clipă, Lila văzu roşu înaintea ochilor, dar furia i se risipi atunci când se gândi mai bine la ce anume s-ar fi putut întâmpla. Poate că procurorul-adjunct nu venise din acelaşi motiv care-i îndemnase pe Roger şi Terry să plece în timpul serviciului – să vadă ce face soţia lui. Nu doar Spitalul St. Theresa era un balamuc. Întregul oraş era o casă de nebuni.

— Ştiu ce vrei să zici, Lila, dar Roger are o fetiţă mică...

„Presupunând că ar fi cu adevărat a lui", comentă Lila în gând. Prin oraş se zvonea că Jessica Elway era expertă la sărituri din pat în pat.

— ...iar Terry intrase şi el în panică şi au sunat amândoi acasă şi nu le-a răspuns nimeni. Eu le-am zis că o să te superi.

— Nu-i nimic. Cheamă-i înapoi. Vreau să se ducă la cele trei farmacii din oraş şi să le spună celor de acolo că...

Pinocchio. Asta era povestea despre ce ţi se întâmplă atunci când minţi. Iar băiatul ăla nu se transforma în papagal, ci îi creştea nasul – şi îi tot creştea cu fiecare minciună spusă, până a ajuns la fel de lung cât vibratorul folosit de Femeia Fantastică în desenele alea animate porno.

— Lila? Mai eşti la telefon?

„Adună-ţi minţile, femeie!"

— Să le spună farmaciştilor să dea dovadă de multă reţinere atunci când acceptă reţete pentru pilulele alea care te ţin trează – Adderall, Dexedrină... şi mai era încă un soi de pastile, pe bază de metamfetamină... da' nu-mi aduc aminte cum le cheamă.

— Metamfetamină pe reţetă? Hai, nu mă-nnebuni!

— Ba te-nnebunesc. Farmaciştii vor înţelege despre ce e vorba. Cuvântul-cheie este *reţinere.* Pentru că vor avea parte de avalanşe de reţete. Şi trebuie să dea cât mai puţine pilule din astea până când vom reuşi să pricepem ce

mama dracului se petrece. Ai înţeles?

— Da.

— Încă ceva, Linny, dar asta-i doar pentru urechile tale. Aruncă o privire în magazia de probe. Vezi ce fel de pastile din astea „inteligente” de accelerare a metabolismului *avem* noi acolo. Mă refer şi la „Evele[57]” confiscate de la fraţii Griner.

— Aoleu! Eşti sigură? Sunt acolo şi aproape două sute cincizeci de grame de zăpadă[58] boliviană! De la Lowell şi Maynard, al căror proces stă să-nceapă. Doar nu vrei să-l laşi pe procuror fără probe. A durat o veşnicie până i-am prins.

— Nu sunt deloc sigură, dar mi-a vârât Clint ideea asta în cap şi nu mai pot să scap de ea. Te rog doar să faci inventarul, bine? Nimeni n-o să înceapă să tragă pe nas.

Cel puţin, nu în după-amiaza asta.

— Bine, murmură Linny, uluită la culme.

— Cine e acum la rulota aia unde a sărit în aer laboratorul de metamfetamină?

— O secundă, s-o întreb pe Gertrude.

Pe Lila n-o interesa câtuşi de puţin motivul pentru care Linny îşi botezase computerul de la serviciu cu numele „Gertrude”.

— Au fost criminaliştii şi pompierii, dar au plecat. Mă mir că au terminat aşa de repede.

Lila nu se mira. Probabil şi ei aveau soţii şi fiice.

— Hm... se pare că au mai rămas vreo doi voluntari de la AoA, care sting ultimul focar de incendiu. Nu ştiu decât că au plecat din Maylock la unsprezece treizeci şi trei. Probabil că unul dintre ei este Willy Burke. Îl ştii pe Willy, nu ratează nicio ocazie să se implice.

AoA – acronim cu sunet de suspin – însemna organizaţia „Adoptaţi o Autostradă”, formată mai ales din pensionari cu furgonete din toate cele trei provincii. De asemenea, funcţiona şi ca un soi de secţie de pompieri voluntari şi era de mare folos în perioadele de caniculă, când aveau loc

[57] Amfetamină (n. tr.).

[58] Cocaină (n. tr.).

destule incendii de vegetaţie.

— În regulă, mulţumesc.

— Ai de gând să te duci acolo?

Tonul lui Linny era uşor dezaprobator şi, în ciuda epuizării, Lila îi prinse mesajul: *Cu toată povestea asta pe capul nostru?*

— Linny, crede-mă că, dacă aş avea o baghetă magică cu care să pot trezi fără probleme femeile alea, aş face-o.

— Am înţeles, doamnă şerif.

Mesaj: *Nu-i cazul să-ţi verşi nervii pe mine.*

— Scuze. Chestia e că trebuie să fac atât cât *pot* face. Probabil că acum cei de la CDC-ul din Atlanta deja analizează chestia aia care dă boala somnului. În timp ce la noi acasă, aici, în Dooling, avem pe cap o dublă crimă. Şi eu pe asta trebuie să o rezolv.

„Da' de ce mă scuz în faţa dispecerei mele? Pentru că sunt obosită, de-aia. Şi pentru că mă ajută să nu mă mai gândesc la felul în care s-a uitat Clint la mine când am fost la penitenciar. Şi pentru că mă ajută să nu mă mai gândesc la posibilitatea – realitatea, zău, Lila, e o realitate, nu o posibilitate, iar numele acestei realităţi este Sheila – că soţul pentru care îţi faci atâtea griji este, de fapt, un străin, o persoană pe care nu ai cunoscut-o niciodată cu adevărat.

Aurora – aşa i se spune. Dacă am să adorm, atunci se va termina totul? Voi muri? S-ar putea, cum ar zice Clint. S-ar putea, în pizda mă-sii!"

S-a ales praful de tot şi toate – de schimburile lor amicale de replici, de naturaleţea cu care colaborau în îndeplinirea diferitelor proiecte şi activităţi sociale şi în asumarea responsabilităţilor de părinţi. S-a ales praful de toate momentele plăcute când fiecare se bucura în tihnă de trupul celuilalt. Praf şi pulbere s-au făcut toate aceste experienţe repetate cu drag ani în şir şi care constituiau esenţa vieţii lor împreună.

Şi-l imaginã pe Clint surâzând şi i se întoarse stomacul pe dos. Jared avea acelaşi zâmbet; la fel şi Sheila.

Acum Lila îşi aduse aminte cum soţul ei renunţase la

cabinetul de psihoterapie fără să o consulte. După toate planurile făcute împreună, după toată grija cu care aleseseră nu numai cartierul, ci şi oraşul – şi ajunseseră să aleagă Doolingul pentru că acolo era cea mai mare densitate de populaţie din regiunea fără niciun psihiatru cu cunoştinţe de medicină generală. Însă pe Clint îl enervase la culme al doilea pacient din abia începută lui carieră, aşa că hotărâse – pe loc – să facă o schimbare. Iar Lila acceptase. Sigur, o deranjase faptul că toate eforturile lor de până atunci fuseseră în van. O deranjase faptul că perspectivele financiare arătau mai sumbre în situaţia respectivă. Dar voia ca soţul ei să fie fericit. Şi îl susţinuse. Apoi, într-o zi, lui Clint i se năzărise că vrea piscină. Lila nu voia. Dar acceptase. Într-o altă zi, Clint hotărâse că vor bea doar apă îmbuteliată şi burduşise frigiderul cu sticle din plastic. Ea îi acceptase ideea şi atunci. Şi uite că acum el hotărâse că ea trebuie să ia Provigil şi îi dăduse o reţetă. Probabil că se va supune fără să crâcnească şi de această dată. Poate că supunerea era starea ei naturală. Poate din cauza asta nu o deranja toată povestea cu Aurora – pentru ea nu ar fi o schimbare prea mare. Sau s-ar putea să fie. Cine dracu' mai ştia?

Oare Evie a fost acolo aseară? Să fi fost cu putinţă? Oare a urmărit şi ea meciul de baschet din sala de sport a Liceului Coughlin? Oare a văzut-o şi ea pe fata aia înaltă şi blondă străpungând apărarea echipei Fayette şi aruncând la coş cu o singură mână de atât de multe ori? Probabil că da. Altminteri, cum s-ar explica faptul că folosise expresia „triplă-dublă"?

Bine ai face să-ţi săruţi bărbatul înainte de culcare.

Da, probabil că aşa începi să-ţi pierzi minţile.

— Linny, scuze, dar trebuie să închid.

Şi aşa făcu, fără să mai aştepte vreun răspuns din cealaltă parte, îşi puse telefonul la loc la centură.

Apoi îşi aduse aminte de Jared şi îl luă iar de acolo. Dar... ce să-i spună şi de ce să-şi facă alte griji? Avea Internet pe telefon; toţi tinerii de vârsta lui aveau. Foarte posibil ca acum Jared să aibă mai multe informaţii decât ea

despre toată situaţia asta cu Aurora. Fiul ei – măcar ea avea un fiu, nu o fiică – era un motiv pentru care putea să fie recunoscătoare destinului. Probabil că domnul şi doamna Pak – părinţii lui Mary – o luaseră deja razna din cauza tuturor zvonurilor. Îi transmise lui Jared un mesaj în care-i spunea să vină direct acasă de la şcoală. Şi îi mai spunea că îl iubeşte foarte mult. Şi nu pomeni nimic despre evenimentele în desfăşurare acum.

Ridică faţa spre cer şi mai inspiră adânc de câteva ori. După aproape cincisprezece ani, în care s-a ocupat numai de infractori, majoritatea consumatori sau traficanţi de droguri, Lila Norcross era destul de sigură de statutul şi poziţia ei şi ştia că – deşi avea de gând să facă tot ce-i stătea în putere în privinţa dublei crime din rulotă – ea, personal, nu era prea interesată să facă dreptate unor producători de metamfetamină pe care viaţa oricum îi destinase pierzaniei. Şi avea suficientă minte ca să-şi dea seama că nu-i va cere nimeni o rezolvare rapidă a cazului atâta vreme cât Aurora asta semăna panică pe tot mapamondul. Însă rulota aia de lângă Cherestegia lui Adams era locul în care Evie Doe îşi făcuse debutul în provincia Dooling – iar Lila avea un interes personal să afle cât mai multe despre Aiurita Eve. Doar nu se teleportase acolo. Oare îşi lăsase maşina pe undeva? Şi oare în torpedoul ei ar putea găsi documentul de înmatriculare, cu toate datele proprietarului? Rulota era la vreo opt kilometri de locul unde se afla Lila acum; deci, n-ar avea niciun motiv pentru care să nu se ducă până acolo şi să arunce o privire. Însă avea altceva de făcut mai întâi.

Intră în Braseria Olympia. Localul era aproape pustiu, iar cele două chelneriţe stăteau şi bârfeau în separeul din colţ. Una dintre ele o zări pe Lila şi vru să se ridice, dar aceasta îi făcu semn să rămână la loc. Gus Vereen, patronul, stătea pe un scaun lângă casa de marcat şi citea un roman al lui Dean Koontz. În spatele lui era televizorul micuţ, cu sonorul dat la minimum. Pe banda din partea de jos a ecranului scria CRIZA AURORA IA AMPLOARE.

— Am citit-o, spuse Lila, lovind uşor cu degetul în

coperta cărţii. Câinele comunică folosind piese de Scrabble.

— Iacătă cum îmi stricaşi tu tăt chefu'! exclamă Gus.

Avea un accent puternic, cu o consistenţă ca de ciulama bine făcută.

— Scuze. Dar oricum o să-ţi placă. E o carte bună. Acum, că am terminat cu recenzia literară, dă-mi, te rog, o cafea. La pachet. Neagră. Dublă.

Bărbatul se duse la aparat şi umplu un pahar mare. Cafeaua nu avea niciun strop de zahăr: probabil că era mai tare decât muşchii acelui culturist din secolul XX, Charles Atlas – parcă aşa îl chema – şi la fel de amară ca răposata bunică a Lilei, o cucoană aprigă, de origine irlandeză. Da, bună cafeaua aia! Dar când vru să-şi scoată portofelul, Gus clătină din cap.

— Din partea casei, madam şerif.

— Nici vorbă.

Era o regulă de neîncălcat, rezumată în cele câteva cuvinte de pe placa pe care o ţinea pe birou: FĂRĂ POLIŢIŞTI HOŢI ŞI CORUPŢI. Pentru că, odată ce începi să accepţi „mici" atenţii… n-ai să te mai poţi opri în veci… şi mereu ţi s-ar cere ceva în schimb.

Aşa că puse pe tejghea o bancnotă de cinci dolari. Gus o refuză.

— N-are nicio treabă cu insigna, madam şerif. Azi dăm cafea gratis tuturor femeilor.

Aruncă o privire la cele două chelneriţe şi le întrebă:

— E adevărat?

— Adevărat, răspunse una dintre ele, apropiindu-se de Lila şi oferindu-i un pliculeţ pe care îl scosese din buzunarul şorţului. Puneţi-vă asta în cafea, doamnă şerif Norcross. Nu zic c-o să-i facă gustul mai bun, dar o să vă încarce bateriile.

Pe pliculeţ scria „Goody's Headache Powder". Cu toate că nu luase niciodată acest analgezic foarte puternic, Lila ştia că era o marcă a celor trei provincii, alături de whisky-ul „Rebel Yell" şi de chiftelele de cartofi cu crustă de brânză. Pliculeţul semăna foarte mult cu dozele de cocaină

pe care le descoperiseră în urma percheziţiei din magazia fraţilor Griner – împachetate individual în punguţe din plastic şi ascunse într-un cauciuc vechi de tractor. Iar acesta era unul dintre motivele pentru care atât fraţii Griner, cât şi alţi dealeri se foloseau de ambalajele de la Goody's ca să-şi deghizeze prafurile. Erau mai ieftine decât cele de la Pedia-Lax[59].

— Treizeci şi două de miligrame de cofeină pură, spuse cealaltă chelneriţă. Eu am luat deja două doze. Nu vreau să dorm până când minţile alea luminate nu vor rezolva porcăria asta cu Aurora. Nu, dom'ne, n-am să pun geană pe geană până atunci.

4

Unul dintre cele mai mari avantaje ale faptului că era unicul angajat al Departamentului pentru Protecţia Animalelor din Dooling – poate singurul avantaj, de fapt – era acela că nu avea niciun şef. În teorie, Frank Geary ar fi trebuit să dea socoteală doar primarului şi celor din consiliului municipal, numai că aceştia nu călcau aproape niciodată în biroul lui micuţ din spatele unei clădiri banale, unde se mai aflau şi Asociaţia Istoricilor, Departamentul de agrement şi Oficiul de cadastru. Iar asta îi convenea de minune.

A scos câinii la plimbare şi a reuşit să-i liniştească (cea mai bună metodă dintre toate era câte o porţie zdravănă din hrana uscată cu pui de la firma „Dr. Tim"), s-a asigurat că au apă proaspătă şi a verificat dacă Maisie Wettermore, liceană care făcea voluntariat la adăpost, urma să vină la şase ca să le dea iar de mâncare şi să-i plimbe. Da, numele fetei era trecut pe panou. Frank i-a lăsat un bilet despre câinii care aveau nevoie de anumite medicamente, după care a încuiat şi a plecat. Abia mai târziu s-a gândit că Maisie ar putea fi ocupată cu treburi mai importante decât câteva animăluţe fără stăpân.

Acum se gândea doar la fetiţa lui. Din nou. O speriase

[59] Laxative pentru copii (n. tr.).

rău de tot în dimineaţa aceea. Nu-i făcea deloc plăcere s-o recunoască, nici măcar faţă de el însuşi, dar uite că o făcuse.

Nana. Un gând nu-i dădea pace. Nu chiar povestea cu Aurora, dar ceva care avea de-a face cu Aurora. Dar ce anume?

„O s-o sun înapoi pe Elaine”, îşi spuse Frank. „Imediat ce ajung acasă.”

Însă atunci când a ajuns în căsuţa cu patru camere pe care o închiriase pe Ellis Street, primul lucru pe care l-a făcut a fost să se ducă drept la frigider. Nu erau multe de văzut acolo: două borcănaşe cu iaurt, o salată mucegăită, o sticlă cu sos de friptură şi şase beri negre „Miner’s Daughter”, băutură cu multe calorii, despre care el credea că-i sănătoasă – doar e făcută din ovăz, nu? Luă o cutie şi chiar atunci sună telefonul. Văzu pe ecran fotografia lui Elaine şi avu un moment de luciditate de care s-ar fi putut lipsi bucuros: se temea de Mânia lui Elaine (puţin), la fel cum fetiţa lui se temea de Mânia lui Tati (şi mai puţin... aşa spera el). Oare lucrurile astea puteau să fie baza unei relaţii sănătoase de familie?

„Eu sunt personajul pozitiv din toată povestea asta”, îşi aminti el şi răspunse.

— Bună, El! Scuze că nu te-am sunat mai repede, dar a apărut ceva. Destul de nasol. A trebuit să eutanasiez pisicuţa judecătorului Silver şi după aia...

Dar Elaine nu avea nici cea mai mică intenţie să se lase aburită de povestea cu pisica lui Silver; voia să-i ceară socoteală imediat. Şi, aşa cum îi stătea în fire, avea volumul dat la maximum.

— Ai speriat-o de moarte pe Nana! Mulţumesc foarte mult!

— Calmează-te, dragă! Nu am făcut decât să-i spun să deseneze în casă. Din cauza Mercedesului verde.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce bălmăjeşti tu acolo, Frank.

— Mai ţii minte că, atunci când a început să împartă ziare, ne-a zis că a trebuit s-o ia pe gazonul familiei

Nedelhaft, pentru că se urcase pe trotuar un tip cu o maşină mare şi verde şi cu o stea pe capota din faţă? Mi-ai zis s-o las baltă şi eu te-am ascultat. Am lăsat-o baltă.

Acum, vorbele îi ţâşneau din gură tot mai repede – dacă nu va reuşi să se controleze, va începe să le *scuipe* foarte curând. Elaine nu era capabilă să priceapă că uneori trebuia să ţipe şi el ca să se facă auzit. Cel puţin, atunci când încerca să vorbească cu *ea.*

— Maşina care a lovit pisica judecătorului Silver era tot mare şi verde şi cu o stea în faţă. Un Mercedes. Eram aproape convins că ştiu cui aparţine încă de când cu păţania Nanei...

— Frank, fata ne-a zis că a intrat pe trotuar la capătul străzii!

— Poate aşa a fost. Poate nu. Poate s-a întâmplat mai aproape şi ea n-a vrut să ne sperie. Nu dorea să-i interzicem să mai împartă ziare. Ascultă ce vreau să-ţi spun, da? Am lăsat-o baltă atunci, aşa cum ai vrut tu. Văzusem de mai multe ori Mercedesul ăla prin cartier, dar am lăsat-o baltă.

De câte ori repetase chestia aia cu „lăsatul baltă”? Şi de ce-i amintea de cântecelul din *Regatul de gheaţă,* filmul ăla de desene animate care-i plăcea atât de mult Nanei – cântecel pe care-l lălăia prin casă până mai avea puţin şi îl scotea din minţi? Atât de tare strângea în mână cutia de bere că o îndoise. Şi, dacă nu se oprea acum, precis că o va sparge.

— Însă acum n-am mai vrut s-o las baltă. Pentru că a lovit-o pe Cacao.

— Pe cine?

— Pe Cacao, pisica judecătorului Silver! Putea să fie copilul meu în locul ei, Elaine! Copilul *nostru!* Ca s-o scurtez, Mercedesul ăla este al lui Garth Flickinger, care stă puţin mai sus.

— Doctorul?

Acum Elaine părea interesată. În sfârşit!

— Chiar el. Şi când m-am dus să discut cu el, ce crezi? Era *drogat,* Elaine. Sunt aproape sigur. Abia dacă putea să

vorbească.

— În loc să-l reclami la poliţie, *tu te-ai dus la el acasă?* Ca atunci când te-ai dus la şcoala Nanei şi ai zbierat la învăţătoarea ei şi toţi copiii – *inclusiv* fiica ta – te-au văzut cum faci spume la gură ca un nebun?

„Haide, mai scoate-mi iar ochii pe chestia asta!" o îndemnă Frank în gând, strângând şi mai tare cutia de bere. „Aşa faci întotdeauna. Îmi scoţi ochii ba cu treaba aia de la şcoală, ba cu celebrul pumn în perete, ba cu cearta aia cu taică-tu, când i-am zis că mănâncă căcat. Hai, Elaine Pisăloaga Geary, scoate-mi ochii, toacă-mă iar la cap cu toate hiturile astea de succes ale tale! Chiar şi la înmormântarea mea, tot n-ai să poţi să te abţii şi ai să povesteşti cuiva cum am urlat eu la învăţătoarea aia pentru că şi-a bătut joc de proiectul Nanei pentru ora de Ştiinţele naturii şi mi-a făcut fata să plângă. Şi, după ce ai să te saturi de întâmplarea asta, o să-ţi aduci aminte cum am zbierat la doamna Fenton pentru că dăduse cu erbicid tocmai pe unde se plimba fata mea cu tricicleta. Foarte bine! Fă-mă pe mine personajul negativ dacă asta te ajută să te simţi bine. Însă acum am de gând să vorbesc calm, să nu ridic tonul. Pentru că nu vreau să te mai las să mă enervezi şi de data asta, Elaine. Cineva trebuie să aibă grijă de fata noastră şi e clar că tu nu eşti în stare."

— A fost datoria mea de tată.

Suna prea pompos? Nu-i păsa deloc.

— Nu mă interesează să-l văd arestat pentru că a accidentat o pisică. Dar *vreau* să fiu sigur că nu o s-o accidenteze pe Nana. Dacă asta se poate rezolva speriindu-l niţeluş...

— Spune-mi că nu ţi-ai umflat muşchii pe tine.

— Nici vorbă. Am fost foarte rezonabil.

Nu minţea. Cu maşina nu fusese rezonabil. Dar era convins că o sculă de doctor ca Flickinger avea o asigurare babană.

— Frank! spuse Elaine.

— Ce?

— Nici nu ştiu cu ce să încep. Poate cu întrebarea pe

care nu i-ai pus-o Nanei când ai văzut-o desenând pe trotuar.

— Ce întrebare?

— „De ce nu eşti la şcoală, iubito?” Despre întrebarea *asta* vorbesc.

Nu era la şcoală. Poate gândul ăsta nu-i dăduse pace.

— A fost atât de mult soare de dimineaţă, că am avut senzaţia că-i vară. Am uitat că suntem în mai.

— Ai minţile vraişte, Frank. Te preocupă siguranţa fetei tale, dar nu ţii minte că-i zi de şcoală. Ia gândeşte-te puţin. N-ai văzut-o făcându-şi temele atunci când vine să stea cu tine? Nu i-ai văzut caietele şi manualele? Dumnezeu şi Fiul Lui îmi sunt martori că…

Da, Frank era dispus să înghită multe – şi era dispus să admită că merita o parte din acuzaţii –, dar trebuia să tragă linie la rahatul ăla cu Iisus mi-e martor. Nu Fiul Domnului scosese ratonul ăla de sub duşumeaua bisericii episcopale şi nu El astupase gaura aia şi nu El o îmbrăcase pe Nana şi nu El îi dăduse de mâncare. Şi pe ea şi pe Elaine. Frank singur făcuse toate lucrurile astea şi nu prin cine ştie ce magie.

— Treci la subiect, Elaine!

— Tu habar n-ai ce se petrece cu nimeni în afară de tine. Totul se învârteşte numai şi numai în jurul tău. Cine l-a mai enervat astăzi pe Frank? Cine nu-i capabil să priceapă că numai Frank ştie ce e bine? Aşa eşti tu, aşa faci mereu.

„Pot să suport. Pot să suport pot să suport pot să suport, dar vai de tine, Elaine, ce scorpie desăvârşită eşti atunci când vrei!”

— Nu s-a simţit bine?

— Uau, *acum* ai trecut brusc pe Cod Roşu!

— Nu s-a simţit bine? Nu se simte bine? Că mie mi s-a părut că n-are nimic.

— Nici nu are. Am ţinut-o acasă, pentru că i-a venit ciclul. *Primul* din viaţă.

Frank se simţi ca lovit în moalele capului.

— Era supărată şi puţin speriată, cu toate că i-am explicat încă de anul trecut cum stau lucrurile şi la ce să se

aştepte. Îi era şi ruşine, pentru că a pătat cearşaful cu sânge. O cantitate cam mare pentru primul ciclu.

— Nu se poate să...

Cuvântul îi rămase în gât şi a trebuit să tuşească şi să-l scuipe, ca pe o bucăţică de mâncare care-i intrase pe partea cealaltă.

— Nu se poate să fie la *menstruaţie!* N-are decât *doişpe* ani, pentru numele Lui Dumnezeu!

— Îţi imaginai cumva că o să rămână pe veci zâna ta cea mică?

— Nu, dar... la doişpe ani?

— *Mie* mi-a venit la unsprezece. Dar nu despre asta e vorba, Frank, ci despre faptul că fetiţa ta avea dureri şi era tulburată şi deprimată. Desena pe trotuar pentru că asta o binedispune întotdeauna. Şi chiar atunci apare tăticuţul ei, plin de nervi şi urlând...

— *Nu urlam!*

Cutia de bere nu mai putu să îndure chinul şi se sparse. Spuma şiroi pe degetele lui Frank şi curse pe podea.

— ...urlând şi trăgând-o de tricou, de tricoul ei preferat...

Frank îşi simţi ochii umezi, iar descoperirea aceasta îl şocă peste măsură. Mai plânsese de câteva ori de la separare încoace, dar niciodată atunci când vorbea cu Elaine. În adâncul sufletului se temea că ea ar profita de orice semn de slăbiciune venit din partea lui, l-ar transforma într-o rangă, i-ar deschide trupul şi i-ar mânca inima. Inima lui, cea sensibilă şi miloasă.

— Eram îngrijorat. Ce nu pricepi? Flickinger bea sau se droghează sau şi una, şi alta. Are o maşină mare şi a omorât pisica judecătorului Silver. Mi-era frică să nu păţească şi fata mea ceva. Am fost nevoit să iau atitudine. Am fost *nevoit.*

— Te porţi de parcă ai fi unicul om de pe pământ care s-a temut pentru viaţa copilului său. Dar, ştii ceva? Nu eşti. *Eu* îmi fac un catralion de griji pentru ea, iar tu eşti principalul motiv pentru care îmi fac toate grijile astea.

Frank amuţi. Vorbele astea ale lui Elaine erau prea odioase ca să le poată cuprinde cu mintea.

— Ţine-o tu tot aşa şi ne vom întâlni iar la tribunal, ca să reevaluăm drepturile tale de vizită.

„Drepturi”, repetă Frank în gând. *Drepturi!* îi venea să urle. Uite ce căpăta pentru că-i spusese ce simţea cu adevărat.

— Şi cum se simte acum?

— Cred că bine. A mâncat aproape toată mâncarea pe care i-am lăsat-o şi mi-a zis că se culcă puţin.

Frank mai că-şi pierdu echilibrul şi scăpă cutia de bere din mână. *Ăsta* era gândul care nu-i dădea pace, nu faptul că Nana nu se dusese la şcoală. *Ştia* ce făcea fetiţa lui atunci când era supărată: dormea ca să-i treacă. Şi el o supărase.

— Elaine... nu te-ai uitat la televizor?

— Poftim? se miră ea, neînţelegând această bruscă schimbare a subiectului. Am văzut vreo două episoade din *Daily Show* pe TiVo...

— La ştiri, El, la *ştiri* te-ai uitat? Toate posturile numai despre asta vorbesc!

— Ce zici tu acolo? Ai înne...

— Scoal-o din pat! răcni Frank. Dacă n-a adormit încă, scoal-o de acolo! În clipa asta!

— N-are niciun sen...

Numai că avea. Deşi Frank şi-ar fi dorit să nu aibă.

— *Nu mai pune nicio întrebare! Fă ce ţi-am spus! În momentul ăsta!*

Frank închise telefonul şi se repezi la uşă.

5

Jared stătea ascuns când Eric, Curt şi Kent apărură în pădure, venind din direcţia liceului – făceau o grămadă de zgomot, râdeau şi o ţineau numai în mişţouri.

— Tre’ să fie o păcăleală.

„Asta e vocea lui Kent”, îşi spuse Jared. Însă băiatul părea mai puţin amuzat decât mai devreme, în vestiar. Toată lumea aflase despre Aurora. Fetele plângeau pe coridoare. Plângeau şi câţiva băieţi. Jared îl văzuse pe unul

dintre profesorii de mate – ăla solid, cu barbă, care purta cămăşi cu capse (stil cowboy) şi conducea cercul de dezbateri – că le spunea unor elevi dintr-a zecea să termine cu plânsul, pentru că totul va fi bine. Doamna Leighton, profesoara de Educaţie civică, se apropiase de el şi îşi vârâse un deget printre două dintre capsele alea de la cămaşă.

— Ţie ţi-e uşor să zici asta! ţipase ea. Habar n-ai! *Bărbaţii* nu păţesc nimic!

Ciudat! Mai mult decât ciudat. Jared avea senzaţia aia de atmosferă încărcată la greu cu electricitate – aşa cum se întâmplă înaintea furtunilor puternice, când se adună norii vineţii prin care trec fulgerele. Atunci lumea nu-ţi pare ciudată, pentru că lumea nici nu mai este lume, ci doar un loc în care ai fost strămutat.

Era o mare uşurare să se concentreze asupra altui lucru. Cel puţin deocamdată. Era în misiune. Operaţiunea „Demascarea Labagiilor”.

Îi spusese tatăl lui că terapia prin şoc – pe scurt, ECT[60] – era un tratament eficient pentru anumite boli psihice şi că putea produce un efect paliativ la nivelul creierului. Dacă Mary s-ar fi gândit să-l întrebe ce credea că va realiza făcând ce avea de gând să facă, Jared i-ar fi răspuns că era ca un fel de ECT. Atunci când toţi ceilalţi elevi îi vor vedea şi auzi pe Eric şi nătărăii lui distrugând adăpostul sărmanei Babe Essie şi făcând mişto de ţâţele ei – pentru că Jared era convins că aşa se va întâmpla – s-ar putea să fie atât de „şocaţi”, încât să-şi facă procese de conştiinţă şi să devină oameni mai buni. Mai mult încă, s-ar putea ca incidentul să-i „şocheze” şi pe alţii şi să-i determine să dea dovadă de mai multă prudenţă atunci când acceptă să meargă la întâlniri cu nişte persoane pe care nu le cunosc prea bine.

Iată că trolii aproape ajunseseră la Punctul Zero.

— Dacă-i o vrăjeală, atunci e vrăjeala vrăjelilor de când s-a făcut lumea. Numai de ea se vorbeşte şi pe Twitter şi pe Facebook şi pe Instagram – peste tot. Duduile o să

[60] Terapie electroconvulsivă (n. tr.).

doarmă buştean şi o să se înfăşoare cu un căcat d-ăla, de omidă. Tu ai zis că ai văzut căcatu' ăsta pe hoaşca aia bătrână.

Cel care vorbea era precis Curt McLeod, care nu rata nicio ocazie să se dea mascul feroce.

Eric apăru primul pe ecranul telefonului lui Jared, după ce a sărit peste un morman de pietre de la marginea teritoriului bătrânei.

— Essie? Iubito? Scumpo? Eşti aici? Kent vrea să intre în coconul tău şi să-ţi ţină de cald.

Jared se ascunsese într-o tufă de ferigă, la vreo zece metri de bojdeuca femeii. Din exterior părea deasă, dar în mijlocul ei era mai mult pământ sterp, pe care se vedeau câteva smocuri de blană roşcată. Probabil că acolo îşi făcuse culcuş o vulpe. Jared întinsese cât de mult putea mâna în care ţinea telefonul. Camera de filmat era fixată asupra intrării în bojdeucă. Kent avusese dreptate: chipul bătrânei era acoperit cu ceva. Dacă mai devreme substanţa aia semănase cu o pânză de păianjen, acum era compactă, ca o mască albă – asemenea celor pe care le văzuse toată lumea pe telefoane, la ştiri, pe reţelele sociale.

Asta era partea care-l tulbura cel mai tare din tot planul lui: bătrâna fără adăpost, întinsă acolo, fără apărare şi atinsă de boala Aurora. Dacă Jared i-ar fi explicat Lilei planul lui cu terapia prin şoc, probabil că ea nu ar fi fost de acord cu filmarea scenei, ci l-ar fi îndemnat să o ajute pe biata femeie. Asta era hiba din strategia lui. Mama îl învăţase să nu se lase niciodată, să ia apărarea celor din jur, mai cu seamă a fetelor.

Eric se aşează pe vine în faţa intrării în bojdeucă, lângă capul înfăşurat în alb al Babei Essie. Avea un băţ în mână.

— Kent?

— Ce vrei?

Kent se oprise la câţiva paşi mai în spate. Îşi scărpina pielea de deasupra gulerului de la tricou şi părea cam neliniştit.

Eric atinse masca lui Essie cu băţul şi îl trase înapoi. Din

vârful lemnului subţire atârnau fire din materialul albicios.

— *Kent!*

— Zi odată ce vrei!

Vocea celuilalt băiat se făcuse piţigăiată. Cam ca un chiţăit de şoricel.

Eric clătină din cap spre prietenul său, ca şi cum ar fi fost surprins – surprins şi dezamăgit.

— I-ai umplut mutra de sloboz, măi, omule!

Hohotele isterice de râs ale lui Curt îl speriară pe Jared, care tresări, făcând tufa să se mişte în jurul lui. Dar nu atrase atenţia nimănui.

— Du-te-n mă-ta, Eric!

Kent se repezi la bucata de manechin şi-i dădu un şut care o rostogoli până în tufişuri.

Însă Eric nu se lăsă impresionat de această criză de nervi.

— Da’ de ce l-ai lăsat să se usuce? Zău, omule, nu se face să-ţi laşi caimacu’ pe mutra unei băbăciuni aşa simpatice ca asta.

Curt se apropie de Eric să se uite şi el de aproape. Îşi înclină capul într-o parte şi în alta, lingându-şi indiferent buzele şi măsurând-o din priviri pe Essie, ca unul care încerca să se hotărască dacă să-şi cumpere gumă de mestecat sau dropsuri cu mentă.

Un fior de scârbă îşi făcu loc prin stomacul lui Jared. Cu siguranţă că va interveni dacă nenorociţii ăştia aveau de gând să-i facă vreun rău lui Essie. Numai că nu avea cum să-i *împiedice* s-o facă, pentru că ei erau trei, iar el doar unul. Plus că, de fapt, tot planul lui n-avea legătură nici cu dreptatea, nici cu terapia de şoc prin reţelele sociale, nici cu încercarea de a-i face pe oameni să gândească. Nu, totul avea legătură cu Mary şi cu dorinţa lui de a-i dovedi că este mai bun decât Eric. Şi acum, pe bune, în situaţia de faţă, oare era adevărat? Dacă ar fi fost mai bun decât tipii ăştia, nu ar fi ajuns aici. Şi ar fi făcut deja ceva ca să-i oprească.

— Dau cincizeci de dolari cui i-o trage, spuse Curt. Oricare din voi. Banii jos.

— Nu-mi pasă, zise Kent.

Nu-i trecuse supărarea şi se dusese după bucata de manechin şi începuse să sară cu ambele picioare pe ea. Plasticul făcea *poc- poc-poc* şi se crăpa tot mai tare.

— Nu i-o trag nici pentru un milion! spuse şi Eric, din aceeaşi poziţie ghemuită la intrarea în bojdeucă. Da', dacă-mi dai o sută, am să-i fac o gaură uite acolo...

Arătă cu băţul spre urechea dreaptă a lui Essie.

— ...şi am să mă piş în ea.

Jared vedea că pieptul bătrânei se mişca regulat, în ritmul respiraţiei.

— Pe bune? Pentru o sută?

Nici vorbă că propunerea îl tenta pe Curt, dar o sută de dolari însemna cam multicel.

— Neee. Fac mişto de tine.

Şi Eric îi făcu semn cu ochiul amicului său.

— Nu ţi-aş cere bani pentru asta. O s-o fac moca.

Se aplecă peste Essie şi începu să găurească cu băţul pânza groasă în dreptul urechii.

Jared înţelese că acum era momentul să intervină. Nu putea să stea degeaba şi să filmeze şi să le permită să se poarte în halul ăla cu sărmana bătrână. „Atunci, de ce nu te mişti?" se întrebă el. Şi chiar în clipa aceea iPhone-ul îi alunecă din palma umedă şi căzu cu zgomot în tufă.

6

Chiar cu pedala apăsată până în podea, micuţa camionetă de serviciu nu reuşea să depăşească viteza de optzeci de kilometri pe oră. Dar nu din cauza turaţiei motorului; pur şi simplu camioneta era prea veche şi îşi depăşise cu mult durata normală de viaţă. Frank trimisese mai multe petiţii Consiliului Municipal, în care solicitase un vehicul nou, iar răspunsul fusese mereu acelaşi: „Vom examina cererea dumneavoastră."

Încordat la volan, Frank se gândea câtă plăcere i-ar face să-i bată măr pe câţiva dintre politicienii ăia de provincie. Şi oare ce le-ar răspunde atunci când ei l-ar implora să

înceteze? „Voi examina cererea dumneavoastră.”

Peste tot erau femei. Niciuna singură. În grupuri de trei sau patru, discutând, îmbrăţişându-se, unele chiar plângând. Niciuna nu se uită la Frank Geary, nici măcar atunci când camioneta de la Protecţia Animalelor trecu de câteva ori pe roşu. Probabil că aşa conduce Flickinger când are creierii muci de la droguri, îşi spuse Frank. Ai grijă, măi, Gear, măi, să nu dai peste vreo pisică! Sau vreun copil!

Nana! *Nana!*

Îi sună telefonul mobil. Apăsă tasta de răspuns fără să se uite la ecran. Era Elaine. Plângând în hohote.

— Doarme şi nu pot s-o trezesc şi are toată faţa acoperită cu *mâzgă* din aia! Un fel de chestie lipicioasă cum e pânza de păianjen!

Frank trecu pe lângă trei femei îmbrăţişate la colţ de stradă. Parcă erau nişte invitate la o emisiune dedicată psihoterapiei.

— Respiră?

— Da... da, văd cum se mişcă substanţa aia... fâlfâie în sus şi în jos... Frank, mi se pare că i-a intrat şi în *gură* şi i-a acoperit *limba!* Mă duc să-mi iau forfecuţa de unghii ca s-o tai!

O imagine apăru în faţa ochilor lui Frank – o imagine clară şi oribilă, care acoperi cu totul strada: Cumătra Susannah Tabac, muşcând o halcă din nasul soţului ei.

— Nu, El, să nu faci asta!!!

— De ce?

„Pentru că te-ai uitat la *Daily Show,* în loc să fii atentă la ştirile despre cel mai cumplit lucru din istoria lumii. Cât de proastă poţi să fii?” Însă cea care se uitase la *Daily Show* fusese fosta Elaine Pisăloaga din Clarksburg, Virginia de Vest. Cea de acum era Elaine, femeia pragmatică, ce se grăbea să dea verdicte chiar şi atunci când nu avea toate datele problemei.

— Pentru că aşa le trezeşti. Şi când le trezeşti, se poartă ca nebunele. Ba nu, nu ca nebunele. Mai degrabă ca nişte animale turbate.

— Doar nu vrei să spui… Nana nu ar…

„Dacă cea care doarme acolo mai este Nana”, îşi zise Frank. Pentru că văzuse cu ochii lui cum Cumătrul Tabac se pomenise faţă în faţă cu altcineva *(altceva)* decât femeia blândă şi iubitoare pe care o cunoştea el.

— Elaine… iubito… dă drumul la televizor şi vezi şi singură ce se petrece.

— *Ce ne facem?*

„Acum ai nevoie de mine. Acum, că eşti la ananghie, zici vai de noi, Frank, ce ne facem?” Şi simţi un soi de satisfacţie amară şi urâtă.

Uite şi strada lui. În sfârşit. Slavă Domnului! Casa era puţin mai în faţă. O să fie bine. O să *facă* el să fie bine.

— O s-o ducem la spital, zise el. Probabil că şi-au dat seama deja de unde vine chestia asta şi care-i remediul.

Ar face bine să-şi fi dat seama. Ar face bine să ştie cum se vindecă. Pentru că era vorba despre Nana. Fetiţa lui.

VII

1

În vreme ce Ree Dempster îşi rodea până la sânge unghia de la degetul mare, încercând să se hotărască dacă să-l dea sau nu în gât pe domnul ofiţer Don Peters, un Boeing 767, de pe cursa Heathrow – JFK, zburând cu viteză de croazieră şi aflat deasupra Atlanticului, la trei ore distanţă de Londra, a luat legătura prin radio cu turnul de control ca să anunţe apariţia unui soi de focar de infecţie şi ca să ceară instrucţiuni.

— Avem trei pasagere, dintre care una foarte tânără, care par a manifesta... nu prea ştim ce anume. Există un doctor la bord, iar acesta spune că s-ar putea să fie vorba despre o ciupercă sau un soi de vegetaţie a pielii. Cele trei persoane dorm acum – cel puţin, par că dorm –, iar doctorul zice că semnele lor vitale sunt în limitele normale, dar căile lor respiratorii ar putea să... au!... să se blocheze la un moment dat, aşa că el o să...

Nu s-a putut stabili natura exactă a întreruperii survenite. S-a auzit multă gălăgie, pocnete şi scrâşnete de metale, ţipete...

— N-au voie aici! Scoateţi-le de-aici!

...şi nişte urlete ca de fiare sălbatice. Vacarmul a durat aproape patru minute, după care Boeingul 767 a dispărut de pe radar, probabil în momentul când s-a prăbuşit în ocean.

2

Doctorul Clinton Norcross străbătea cu paşi mari coridorul Broadway, îndreptându-se spre încăperea unde urma să discute cu Evie Black. În mâna stângă ţinea carneţelul pentru însemnări, în dreapta avea pixul. Trupul lui se afla în Penitenciarul Dooling, însă mintea îi rătăcea prin întuneric, pe lângă Popasul Muntelui, se întreba iar şi

iar din ce cauză îl minţise Lila. Care era lucrul acela pe care voia să i-l ascundă? Sau – poate – nu era un lucru, ci o persoană?

La o distanţă de câţiva metri, la etaj, într-o celulă din Aripa B, Nell Seeger – deţinuta #4609198-1, cu o condamnare între cinci şi zece ani (deţinere de droguri cu intenţie de distribuire) – se ridică în capul oaselor ca să închidă televizorul.

Aparatul micuţ, cu ecran plat şi gros cam cât un laptop închis, se afla pe stinghia de la picioarele patului de deasupra. Nell şi Celia Frode, colega ei de celulă (şi, ocazional, amanta ei), urmăriseră ştirile. Celia, care nu făcuse nici măcar jumătate din pedeapsă (unu până la doi ani pentru posesie de droguri), se uitase la televizor de la măsuţa metalică din celulă. Şi acum spuse:

— Slavă Domnului! Nu mai suportam nebunia asta. Ce vrei să facem?

Nell se culcă la loc şi se întoarse pe o parte, cu faţa la peretele pe care erau lipite fotografiile celor trei copii ai ei.

— Nu te supăra, draga mea, dar vreau să mă odihnesc. Sunt ruptă de oboseală.

— Aha! înţelese imediat Celia. Mă rog. Bine. Somn uşor şi vise plăcute, Nell!

— Aşa să fie! zise Nell. Te iubesc. Ia ce vrei din lucrurile mele.

— Şi eu te iubesc, Nell.

Celia puse mâna pe umărul lui Nell. Nell o atinse, apoi se făcu covrig. Celia se aşeză iar la măsuţă şi se puse pe aşteptat.

Când Nell a început să sforăie uşurel, Celia se ridică şi se uită la ea. Din obrajii colegei sale de celulă ieşeau nişte firişoare care se ondulau, fâlfâiau şi se ramificau în alte firişoare, unduind ca algele în apele blânde. Ochii lui Nell se rostogoleau pe sub pleoapele închise. Oare visa că erau împreună, afară, la un picnic pe o pajişte sau pe plajă? Nu, probabil că nu. Probabil că Nell îşi visa copiii. Nu era cea mai expansivă amantă pe care o avusese Celia vreodată şi

nici prea comunicativă nu era, dar avea o inimă bună şi îşi iubea copiii şi le scria mereu.

Tare singură s-ar simţi fără Nell.

La naiba! îşi zise Celia şi se hotărî să se culce şi ea.

3

La cincizeci de kilometri de Penitenciarul Dooling şi cam în acelaşi timp în care Nell adormea, doi fraţi stăteau prinşi cu cătuşe de o banchetă în tribunalul provinciei Coughlin. Lowell Griner se gândea la tatăl lui şi la sinucidere, de preferat unei condamnări la treizeci de ani de închisoare. Maynard Griner visa la costiţele pe grătar pe care le mâncase în urmă cu câteva săptămâni, chiar înainte de arestare. Niciunul dintre ei nu avea habar ce se întâmpla în restul lumii.

Aprodul care îi păzea se săturase să tot aştepte.

— Ce puii mei? Mă duc să văd ce tot face judecătoarea Wainer de nu începe odată şedinţa. Nu sunt plătit suficient de bine ca să fac toată ziua pe bona unor jegoşi ca voi.

4

Pe când Celia s-a hotărât să se culce şi ea; pe când aprodul a intrat în sala de şedinţă să afle ce gânduri are judecătorul Wainer; pe când Frank Geary traversa în fugă peluza casei în care locuise şi el pe vremuri, cu unicul lui copil în braţe şi cu străina care-i fusese soţie pe urmele lui; în timp ce se întâmplau toate astea, aproximativ treizeci de cetăţeni americani încercau să ia cu asalt Casa Albă.

În fruntea lor se aflau trei bărbaţi şi o femeie, toţi tineri, toţi aparent neînarmaţi, şi au început să escaladeze zidul din jurul clădirii.

— Daţi-ne antidotul! a răcnit unul dintre bărbaţi, aterizând pe peluza Casei Albe.

Era un tânăr sfrijit, cu părul lung strâns într-o coadă de cal şi cu o şapcă imprimată cu sigla echipei de baseball Chicago Cubs.

Intruşii au fost imediat înconjuraţi de doisprezece agenţi

ai serviciilor secrete, cu pistoalele pregătite. Însă, chiar atunci, un al doilea val, mult mai mare decât grupul celor adunaţi pe Pennsylvania Avenue, a dărâmat baricadele şi a atacat zidul. Poliţişti în echipamente de protecţie au venit din spate şi i-au tras jos pe cei care apucaseră să se urce. S-au auzit două focuri de armă, unul după altul, iar unul dintre poliţişti s-a clătinat, s-a împleticit şi s-a prăbuşit moale la pământ. După aceea s-a dezlănţuit infernul. O grenadă lacrimogenă a explodat în apropiere şi un giulgiu de fum cenuşiu a acoperit strada, ascunzând vederii oamenii care fugeau disperaţi.

Michaela Morgan (născută Coates) urmărea scena pe un monitor din spatele carului de reportaj de la NewsAmerica, parcat vizavi de CDC. Îşi freca mâinile, încercând să scape de tremurul evident care o apucase mai devreme. O usturau ochii şi i se umpluseră de lacrimi din cauza celor trei linii de cocaină pe care le prizase de pe bordul vehiculului, folosind o bancnotă de zece dolari rulată în formă de tub.

În prim-planul cadrului cu Casa Albă a apărut o femeie într-o rochie bleumarin. Cam de o vârstă cu mama Michaelei, avea părul lung până la umeri, negru cu şuviţe cărunte. La gât i se legăna un şirag de perle. Ţinea un copil mic în mâinile întinse înainte. Capul bebeluşului era înfăşurat în ceva alb. Femeia a traversat calm cadrul, fără să întoarcă nici măcar o dată capul. Şi apoi a ieşit din imagine.

— Cred că mi-ar face bine încă o doză. Te superi? a spus Michaela către tipul de la Tehnic.

El i-a răspuns că, din partea lui, poate să-şi facă de cap şi i-a întins punguţa cu droguri.

5

În timp ce gloata furioasă şi îngrozită lua cu asalt clădirea de la numărul 1600, Pennsylvania Avenue, Lila Norcross mergea cu maşina spre Dooling. Se gândea la Jared (fiul ei) şi la Sheila (sora vitregă a fiului ei, fiica

soţului ei). Ce arbore genealogic interesant aveau acum! Oare nu exista o asemănare în forma gurilor lor – a Sheilei şi a lui Clint? Oare nu-şi ridicau la fel colţurile buzelor, cu acelaşi aer viclean? Oare şi Sheila era o mincinoasă, aşa cum era tatăl ei? *S-ar putea.* Şi oare era obosită după tot efortul fizic din timpul meciului de baschet de cu o seară înainte? Dacă era, atunci aveau şi oboseala asta în comun, pe lângă Clint şi Jared.

Lila se întreba cum ar fi dacă s-ar duce să se culce, dacă ar renunţa să mai facă ordine în toată harababura asta? Cu siguranţă că asta ar fi calea cea mai uşoară. Dar nici nu i-ar fi trecut prin cap una ca asta acum câteva zile. Pentru că, acum câteva zile, se considera o femeie puternică şi hotărâtă, o femeie care deţinea controlul. Îl înfruntase ea vreodată pe Clint? Nu, niciodată – cel puţin aşa i se părea acum. Nici măcar atunci când aflase de existenţa Sheilei Norcross, fata care purta numele de familie al lui Clint. Nume pe care îl purta şi ea.

Tot gândind la asta, Lila a virat pe Strada Principală. Abia dacă a observat sedanul cafeniu care a trecut prin stânga ei şi s-a repezit să urce panta, în direcţia din care venea ea.

Şoferul sedanului – o femeie între două vârste – îşi ducea mama la spitalul din Maylock. Pe bancheta din spate a maşinii se afla tatăl femeii între două vârste – om care nu dăduse prea mare dovadă de prudenţă de-a lungul vieţii, tată care îşi aruncase copiii mici în piscine, parior împătimit la cursele de cai, mare mâncău şi pasionat de cârnăciorii afumaţi. Acum, tatăl femeii între două vârste încerca să îndepărteze cu o racletă pânza albă care acoperea chipul soţiei sale.

— O să se sufoce! a strigat el.

— La radio au zis să nu ne atingem de chestia aia! i-a strigat femeia între două vârste.

Însă tatăl ei, care nu asculta niciodată de nimeni, a continuat să rupă vegetaţia crescută pe faţa soţiei sale.

6

Iar Evie se afla pretutindeni. Era musca din Boeingul 767, care a coborât pe peretele unui pahar şi şi-a înmuiat picioarele în restul de whisky şi coca cola, chiar cu câteva clipe înainte ca botul avionului să atingă suprafaţa oceanului. Tot Evie era şi molia care zbura în jurul tubului de neon din tavanul celulei lui Nell Seeger şi a Celiei Frode. Era şoricelul care se uita în sala tribunalului din Caughlin, din spatele grilajului de la conducta de ventilaţie. Era furnica de pe peluza Casei Albe, care mergea prin sângele cald încă al unei adolescente moarte. În pădurea unde Jared fugea de băieţii cei răi, Evie era un viermişor pe talpa pantofilor săi, adulmecând pământul.

Da, Evie era pretutindeni.

VIII

1

În timp ce fugea printre copaci, Jared se pomeni că-şi aminteşte de primul an de liceu. Domnul antrenor Dreifort îi spusese că este o „speranţă”.

— Am planuri mari pentru tine, Norcross. Planuri în care intră o grămadă de medalii strălucitoare, îi spusese domnul antrenor Dreifort.

La sfârşitul sezonului, Jared terminase campionatul regional pe locul al cincilea din cincisprezece la grupa lui, la cursa de 8000 de metri – remarcabilă realizare pentru un boboc. Numai că apoi distrusese planurile domnului antrenor D., renunţând la sport ca să lucreze la redactarea anuarului şcolar.

Jared se bucurase la culme de acele ultime momente ale cursei, când parcă primise un plămân nou şi îşi recăpătase ritmul şi îl cuprinsese o stare de exaltare în faţa propriei anduranţe. Motivul pentru care renunţase la alergat era că Mary făcea parte din comitetul pentru redactarea anuarului. Fusese aleasă preşedintă a grupului pentru anul întâi şi avea nevoie de un vicepreşedinte. Jared renunţase brusc la devotamentul lui pentru atletism.

— Înscrie-mă şi pe mine, îi zisese el lui Mary.

— Te înscriu, numai că trebuie să ştii două chestii, îi răspunsese ea. Prima: dacă mor, ceea ce este foarte posibil, pentru că azi am mâncat la cantină o bucată de plăcintă cu carne, atunci tu va trebui să îmi iei locul şi să-mi preiei atribuţiile şi să ai grijă ca în anuarul dintr-a douăsprezecea să apară o pagină întreagă dedicată memoriei mele. Şi să te asiguri că poza pe care mi-o pui acolo nu-i cine ştie ce prostie aleasă de mama.

— Am înţeles, admisese Jared, gândind: „Te iubesc din toată inima mea.”

Ştia că erau mult prea tineri. Sigur că ştia, cum să nu ştie? Dar Mary era atât de frumoasă şi atât de inteligentă

şi atât de naturală – nu tu stres, nu tu efort.

— A doua chestie...

Şi acum Mary îl apucase de cap cu ambele mâini şi începuse să-l scuture.

— ...este că *eu* s*unt Şefa!*

Din punctul de vedere al lui Jared, nici asta nu era o problemă.

Însă acum se împiedică de o piatră mare, iar asta da, asta *era* o problemă. Una destul de mare, pentru că simţi un junghi ascuţit în genunchiul drept. Scoase un geamăt de durere şi îşi continuă fuga sprijinindu-se mai mult pe piciorul stâng, concentrându-se asupra respiraţiei şi asupra mişcării ritmice din coate, aşa cum învăţase în timpul antrenamentelor.

Eric tropăia puternic în urma lui.

— Vrem doar să vorbim ceva cu tine!

— Haide, bă, nu te mai căca pe tine de frică!

Ăsta era Curt.

O luă printr-o viroagă şi simţi cum i se deplasează rotula de la piciorul beteag şi parcă auzi şi un fel de şuierat – ce-i drept, înăbuşit de bubuiturile inimii sale şi de foşnetul frunzelor uscate sub paşi. În faţă era Malloy Street, care trecea prin spatele liceului. Şi reuşi să vadă printre copaci o maşină galbenă. Piciorul îi cedă când ajunse pe fundul viroagei, iar durerea fu una cum nu mai simţise niciodată – aşa îşi imagina el că l-ar durea dacă ar pune mâna pe un fier înroşit în foc. Se apucă de o cracă cu spini ca să se poate urca pe malul celălalt.

Îl auzi pe Eric înjurând în spatele lui şi apoi larmă de trupuri rostogolite. Băieţii îşi pierduseră echilibrul şi căzuseră în viroagă. Drumul era la numai şase metri în faţa lui; se auzea limpede zgomotul făcut de motorul unei maşini. Va reuşi!

Jared se împletici înainte, micşorând distanţa, simţind un puseu de euforie ca pe vremuri, când alerga în competiţiile sportive. Aerul din plămâni îi dădea aripi, îl împingea înainte, reducând agonia din piciorul strâmb.

Mâna de pe umăr mai că-l făcu să se dezechilibreze şi

asta chiar la marginea drumului. Se agăţă de un mesteacăn ca să nu cadă.

— Dă-ncoace telefonul, Norcross!

Faţa lui Kent era toată congestionată, plantaţia de coşuri de pe frunte se făcuse vineţie.

— Ne prosteam şi noi, nu mare lucru.

— Ba nu, îl contrazise Jared.

Nici măcar nu-şi mai putea aminti cum luase telefonul de pe jos, dar uite că-l ţinea acum în mână. Avea senzaţia că genunchiul i se făcuse enorm.

— Ba da, nu se lăsă Kent. Dă-l încoa'!

Ceilalţi doi golani reuşiseră să se ridice şi acum alergau spre ei.

— Voiai să te pişi în urechea bătrânei! ţipă Jared.

— Nu eu! se apără Kent, clipind des ca să-şi reţină lacrimile. Oricum n-aş fi reuşit! Nu pot să fac de faţă cu alţii!

„Dar nici nu ai avut de gând să-i împiedici să-şi bată joc de ea", i-ar fi replicat Jared. Numai că, parcă fără voia lui, braţul i se încordă şi îi trase un pumn lui Kent, fix în gropiţa din bărbie. Se auzi un zăngănit de dinţi, care-i produse multă satisfacţie.

Kent se prăbuşi în buruieni, iar Jared îşi îndesă telefonul în buzunar şi o luă din loc. După trei salturi, care-i provocară o durere atroce, ajunse la linia continuă din mijlocul străzii şi-i făcu semn să oprească unui sedan cafeniu, cu număr de Virginia. Nu observă că şoferiţa stătea întoarsă de la volan – şi cu atât mai puţin ce se petrecea pe bancheta din spate. Acolo, o bătrână cu o pânză sfâşiată pe faţă, urla şi împlânta iar şi iar muchia unei raclete în pieptul şi gâtul soţului ei, care îi tăiase respectiva pânză de pe obraji. Însă Jared observă că sedanul mergea aiurea rău de tot – din bordură în bordură, stânga-dreapta, ca scăpat de sub control.

Jared încercă să se ferească. În clipa aceea îşi dorea – mai mult decât orice altceva pe lume – să fie minuscul. Şi tocmai ce se felicita pentru că reuşise să scape, când sedanul îl izbi în plin.

2

— Hei! Ia mâinile de pe Cabina mea!

Ree reuşise să atragă atenţia gardienei Lampley bătând în geamul Cabinei – gest absolut inadmisibil.

— Ce vrei, Ree?

— Doamna directoare, doamnă ofiţer, spuse Ree, rostind rar şi rotund cuvintele – lucru deloc necesar, deoarece Vanesa Lampley o auzea foarte bine prin orificiile de ventilaţie situate sub geamurile securizate. Trebuie să vorbesc cu doamna directoare despre ceva rău. Doar cu ea vreau să vorbesc, cu nimeni altcineva. Scuze, doamnă ofiţer. Doar aşa se poate. Aşa trebuie.

Van Lampley trudise din greu ca să dobândească reputaţia de gardiană fermă, dar corectă. Vreme de şaptesprezece ani patrulase pe coridoarele Penitenciarului Dooling şi fusese înjunghiată o dată, primise câţiva pumni de mai multe ori, câteva şuturi de şi mai multe ori; iar de foarte, foarte multe ori fusese împroşcată cu căcat moale şi invitată să se ducă dracului, în mă-sa şi în tot felul de locuri – majoritatea de domeniul fantasticului. Oare la întâmplările astea se gândea ea în timpul partidelor de skanderbeg? Da, se gândea, dar numai sporadic, de obicei doar în timpul meciurilor cu adevărat importante. (Vanessa Lampley concura în Liga Penitenciarelor din Ohio Valley, Prima Divizie pentru Femei.) Amintirea acelei întâmplări când o deţinută dependentă de droguri şi cu minţile duse aruncase o cărămidă de la etajul al doilea al Aripii B drept în capul Vanessei (care se alesese atunci cu o contuzie destul de nasoală) chiar o ajutase să câştige campionatul de două ori. Furia este un combustibil extrem de eficient, dacă ştii s-o foloseşti cum se cuvine.

În pofida tuturor acestor experienţe regretabile, Vanessa era în permanenţă conştientă de responsabilităţile sale. Era perfect capabilă să înţeleagă că nimeni nu-şi dorea să ajungă la închisoare, însă acolo era locul anumitor oameni. Neplăcută realitate, atât pentru ei, cât şi pentru ea. Dacă ambele părţi nu ar fi avut o atitudine respectuoasă, atunci

realitatea ar fi devenit şi mai neplăcută – atât pentru ei, cât şi pentru ea.

Deşi era fată bună – biata copilă avea o cicatrice mare pe frunte, care îţi dădea de înţeles că viaţa nu fusese tocmai binevoitoare cu ea – Ree dădea dovadă de lipsă de respect cu cererea ei absurdă. Doamna director nu era la dispoziţia oricui şi oricând, mai cu seamă în situaţii de urgenţe medicale cum era aceea de acum.

Van îşi făcea şi ea griji din cauza celor citite pe Internet despre Aurora în timpul ultimei pauze şi din cauză că ordinul venit de sus spunea că toată lumea trebuie să facă încă o tură. Iar McDavid – al cărei chip văzut pe monitor era al unei persoane care ar fi trebuit să se afle într-un sarcofag, nu într-o celulă de închisoare – fusese băgată în carantină. Van sunase acasă şi soţul ei, Tommy, o asigurase că se va descurca de minune şi singur şi că ea poate sta liniştită la muncă oricât era nevoie. Numai că nu-l credea deloc. Tommy, ieşit la pensie pe caz de invaliditate (avea o problemă la şolduri), nu era capabil nici măcar un sandvici să-şi facă. Probabil că va mânca murături din borcan până va ajunge ea acasă. Iar dacă Van nu avea voie să se piardă cu firea din aceste cauze, atunci nici lui Ree Dempster sau oricărei alte deţinute nu le era îngăduit să o facă.

— Nu, Ree, trebuie să renunţi la pretenţiile astea. Poţi să-mi spui mie despre ce este vorba sau poţi să ţii în tine şi să nu spui nimănui. Dacă mie mi se va părea suficient de important, atunci am să-i raportez eu doamnei director. De ce tot pui mâna pe gheretă? La naiba, Ree! Ştii că nu e voie. Ar trebui să-ţi fac raport de indisciplină pe chestia asta.

— Doamnă ofiţer...

De cealaltă parte a geamului securizat, Ree îşi împreună mâinile.

— Te implor! Nu mint. S-a întâmplat ceva rău, mult prea rău ca să mă fac că nu ştiu, iar tu eşti o doamnă, aşa că te implor să mă înţelegi, spuse ea, frângându-şi mâinile. *Eşti o doamnă.* Bine?

Van Lampley se uită atent la deţinuta cocoţată pe bordura din beton din faţa Cabinei, care se ruga de ea de parcă ar fi avut şi altceva în comun în afara celor doi cromozomi X.

— Ree, eşti pe punctul de a depăşi toate limitele acceptate. Nu glumesc.

— Şi nu mint ca să câştig ceva! Te rog să mă crezi. E vorba de Peters şi e foarte serios. Doamna directoare trebuie să afle.

Peters.

Van îşi masă bicepsul drept – cam mult prea mare pentru o femeie. Obişnuia să facă gestul acesta când avea de-a face cu vreo problemă care necesita o analiză mai profundă. Pe bicepsul acela avea tatuată o piatră funerară, pe care scria **UITE UNDE TE ADUCE TRUFIA.** Sub cuvintele astea era desenat un braţ flexat. Tatuajul îi simboliza pe toţi adversarii pe care îi învinsese: le dăduse mâinile peste cap, mulţumesc frumos pentru partidă. Existau o mulţime de bărbaţi care nu voiau să se pună cu ea. Nu voiau să se facă de ruşine. Căutau scuze de genul „am tendinită la umăr; mă doare cotul” etc. „Minciuni pentru câştig” era o expresie mai ciudată, dar foarte potrivită. Don Peters era tipul de individ care minţea ca să câştige.

„Sper că ştii că, dacă nu mi-aş fi nenorocit braţul la baseball în liceu, te-aş distruge în două secunde, Lampley”, îi explicase căcatul ăla cu ochi când se strânseseră mai mulţi la o bere la „Roata Neunsă”.

„N-am nicio îndoială în privinţa asta, Donnie”, îi răspunsese ea.

Probabil că marele secret al lui Ree nu era decât o mare prostie. Şi totuşi... Don Peters. Fuseseră nenumărate plângeri împotriva lui, plângeri pe care le puteai înţelege cu adevărat doar dacă erai femeie.

Van puse mâna pe ceaşca cu cafea de care uitase cu totul. Se răcise. În fine, ar fi putut s-o ducă pe Ree Dempster la doamna director. Dar nu pentru că i s-ar fi făcut milă de ea, ci pentru că avea nevoie de o altă cafea.

În fond, nu mai avea de unde să ştie cât îi va mai dura tura.

— Bine. De data asta sunt de acord. Poate greşesc, dar am să te ajut. Sper doar că te-ai gândit bine.

— M-am gândit, doamnă ofiţer. M-am gândit şi m-am tot gândit şi iar m-am gândit, de m-a apucat durerea de cap.

Lampley îl chemă pe Tig Murphy să-i ţină locul în gheretă. Îi spuse că are nevoie de o pauză.

3

Peters stătea sprijinit de perete în faţa celulei capitonate şi căuta ceva în telefon. Îşi strâmbase gura într-o grimasă de nedumerire.

— Nu vreau să te deranjez, Don...

Şi Clint arătă cu bărbia spre uşa celulei.

— ...dar trebuie să stau de vorbă cu deţinuta.

— Niciun deranj, dom' doctor.

Peters îşi închise telefonul şi scremu un zâmbet ce se voia cât mai prietenos şi despre care amândoi ştiau că este la fel de autentic ca lămpile Tiffany care se vindeau la talciocul din Maylock.

Erau însă şi două chestii despre care amândoi ştiau că sunt cât se poate de reale: 1) era o încălcare a regulamentului de ordine interioară dacă un gardian îşi făcea de lucru cu telefonul în timp ce se afla la post, în miezul zilei; şi 2) de câteva luni bune Clint tot încerca să obţină transferul sau chiar concedierea lui Peters. Patru deţinute i se plânseseră personal de hărţuire sexuală, însă doar în cabinetul lui şi sub protecţia confidenţialităţii. Niciuna dintre ele nu dorea să i se înregistreze plângerea. Se temeau foarte tare de răzbunarea gardianului. Multe dintre deţinute aveau multă experienţă în acest domeniu – unele căzuseră victime ale răzbunării altora în interiorul penitenciarului, mai multe în afara lui.

— Deci McDavid are şi ea chestia asta, ei? Asta, de o tot dau la ştiri? Am vreun motiv să-mi fac griji pentru mine? Că se zice că doar gagicile o fac, dar ce ştiu eu? Matale

eşti doctoru’.

Clint avusese dreptate când îi spusese lui Coates că nu vor reuşi să ia legătura cu CDC-ul – de şase ori sunaseră şi mereu linia fusese ocupată.

— Nu cunosc mai multe detalii decât tine, Don. Dar, da, din câte ştiu eu până acum, nu există niciun indiciu că vreun bărbat ar fi luat virusul ăsta – sau ce-o fi el. Haide, trebuie să discut cu deţinuta.

— Bine, bine.

Şi Peters descuie uşa, trase zăvorul de sus, apoi pe cel de jos şi apăsă butonul staţiei personale de emisie-recepţie.

— Ofiţer Peters permite accesul lu’ dom’ doctor în celula 10, Aripa A. Terminat.

Apoi deschise larg uşa de la celulă.

Înainte să-l lase pe Clint să intre, Peters îi făcu un semn deţinutei aşezate pe patul din burete.

— Am să fiu chiar aici, aşa că te sfătuiesc să nu încerci vreo prostie. Ai priceput? Nu vreau să folosesc forţa, dar am s-o fac dacă nu eşti cuminte. Ne-am înţeles?

Evie nici nu se uită la el. Era concentrată asupra părului ei negru – îşi trecea degetele printre şuviţele lungi, încercând să le descurce.

— Am priceput. Eşti un domn, îţi mulţumesc. Mama ta trebuie să fie tare mândră de tine, domnule ofiţer Peters.

Gardianul mai zăbovi în prag, încercând să-şi dea seama dacă muierea aia făcea mişto de el. Normal că maică-sa era mândră. Doar avea un băiat care lupta în linia întâi în războiul împotriva criminalităţii.

Dar nu apucă să descifreze sensul vorbelor lui Evie, pentru că simţi că-l bate cineva pe umăr. Era Clint, care îi spuse:

— Mulţumesc, Don. Mă ocup eu mai departe.

4

— Domnişoară Black? Evie? Eu sunt doctorul Norcross, medicul psihiatru din această instituţie. Crezi că te simţi

suficient de calmă ca să discuţi cu mine? Este important să-mi fac o idee despre ce gândeşti şi ce simţi, dacă înţelegi ce se petrece, ce s-a întâmplat, dacă ai întrebări sau te preocupă ceva.

— Sigur. Hai să facem conversaţie!

— Cum te simţi?

— Destul de bine. Dar nu-mi place cum miroase locul ăsta. E un iz de chimicale. Iar eu sunt o persoană care iubeşte aerul curat. O Fiică a Naturii, ai putea zice. Iubesc adierile de vânt. Iubesc soarele. Pământul sub tălpile mele. Atunci încep să cânte viorile.

— Am înţeles. Închisoarea poate fi sufocantă. Ştii că eşti într-o închisoare, da? În Penitenciarul pentru Femei din Dooling. Nu ai fost acuzată de nimic, deci nu ai fost condamnată. Te afli aici pentru propria ta siguranţă. Mă urmăreşti?

— Da.

Evie îşi lăsă bărbia în piept şi spuse în şoaptă.

— Numai că tipul ăla, ofiţerul Peters, ştii ce face, nu-i aşa?

— Ce anume?

— Ia lucruri care nu-i aparţin.

— De ce spui asta? Ce lucruri?

— Fac şi eu conversaţie, credeam că asta vrei, doctore Norcross. Auzi? Nu trebuie să-ţi spun eu cum să-ţi faci treaba, dar nu cumva ar trebui să stai în spatele meu, ca să nu te văd?

— Nu. Aşa se procedează doar la psihanaliză. Să revenim la...

— *Marea întrebare, căreia nu i s-a găsit încă răspuns şi la care nici eu nu am fost în stare să răspund deocamdată, în pofida celor treizeci de ani cât am studiat sufletul feminin, este „Ce vrea femeia?”.*

— Freud a zis asta, da. El a pus bazele psihanalizei. I-ai citit din opere?

— Cred că, dacă le-ai întreba şi dacă ar vrea să-ţi răspundă cu toată sinceritatea, cele mai multe dintre femei ţi-ar spune că nu-şi doresc nimic altceva decât să tragă un

pui de somn. Şi, poate, şi-ar mai dori şi nişte cercei pe care să-i poată asorta la orice, numai că asta-i imposibil. În orice caz, azi avem lichidare de stoc, doctore. Mari reduceri. De fapt, ştiu eu o rulotă – ce-i drept, puţin cam turtită: are o gaură într-un perete, trebuie s-o acoperi. Dar sunt convinsă că poţi s-o obţii gratis. Asta da afacere.

— Auzi voci, Evie?

— Nu tocmai. Mai degrabă primesc semnale.

— Şi cum sună semnalele astea?

— Ca un bâzâit.

— Ca o melodie?

— Ca de molii. Trebuie să ai un auz deosebit ca să-l sesizezi.

— Şi auzul meu nu-i deosebit?

— Nu, mă tem că nu-i.

— Îţi aminteşti că ţi-ai făcut singură rău în maşina poliţiei? Te-ai lovit cu faţa de grilajul de protecţie. De ce ai făcut-o?

— Da, mi-amintesc. Am făcut-o pentru că voiam să ajung la închisoare. La închisoarea asta.

— Interesant! De ce?

— Ca să mă întâlnesc cu tine.

— Mă măguleşti.

— Dar să ştii că măgulirea nu-ţi este de niciun folos.

— Doamna şerif spune că ştii cum o cheamă. Ai mai fost arestată şi atunci i-ai aflat numele? Încearcă să-ţi aduci aminte. Pentru că ne-ar ajuta foarte mult să cunoaştem mai multe despre tine. Dacă ai cazier, atunci am putea găsi în dosarul tău informaţii despre vreo rudă sau prieten. Plus că ai putea să ceri un avocat, Evie, ce zici?

— Doamna şerif este soţia ta.

— Pe asta de unde o mai ştii?

— Ai sărutat-o de la revedere?

— Poftim?!

Femeia care îşi zicea Evie Black se aplecă spre el şi îl privi drept în ochi.

— Sărut: o atingere cu buzele care necesită – ştiu că-i greu de crezut – o sută patruzeci şi şapte de muşchi

diferiţi. La revedere: expresie folosită la despărţire. Ai nevoie şi de alte explicaţii?

Clint rămase perplex. Femeia dădea dovadă de mare labilitate şi alterna momentele de coerenţă cu cele de confuzie, de parcă creierul ei s-ar fi aflat în echivalentul neurologic al unui cabinet oftalmologic şi se uita la lume printr-o serie de lentile de diferite dioptrii.

— Nu am nevoie de explicaţii. Dacă îţi răspund la întrebare, o să-mi spui şi tu ceva?

— S-a făcut.

— Ei bine, da. Am sărutat-o de la revedere.

— Ooo, ce drăguţ! Ştii că ai început să îmbătrâneşti. Gata cu Marele Bărbat, asta pot să-ţi spun. Probabil că te mai cuprind îndoielile din când în când. „Oare încă mai sunt în vână? Încă mai sunt viril?” Dar încă mai pofteşti la trupul soţiei tale. Bravo! Există pastile care te ajută. „Întreabă-ţi doctorul dacă sunt bune pentru tine.” Te înţeleg. Pe bune. Ştiu prin ce treci! Dacă îţi imaginezi că bătrâneţea e nasoală pentru bărbaţi, dă-mi voie să-ţi zic că nici pentru femei nu-i cine ştie ce fericire. Din momentul în care ţi se lasă ţâţele, devii invizibilă pentru cincizeci la sută din populaţie.

— Acum e rândul meu. De unde o cunoşti pe soţia mea? De unde ştii atâtea despre mine?

— Nu pui întrebările potrivite. Dar am să-ţi răspund la întrebarea corectă, iar aceasta este: „Unde a fost Lila aseară?” Iar răspunsul este: Lila nu a fost la Popasul Muntelui. Nu a fost în Dooling. Ţi-a aflat secretul, Clint. Şi acum i s-a făcut somn. Din păcate.

— Ce secret? N-am secrete faţă de ea.

— Cred că eşti sincer când spui asta, ceea ce dovedeşte cât de bine l-ai ascuns. Întreab-o pe Lila.

Clint se ridică. În celulă era foarte cald şi transpiraţia era o peliculă lipicioasă pe pielea lui. Niciodată, în toată cariera lui, nu mai purtase o asemenea conversaţie ciudată cu vreo deţinută. Femeia era schizofrenică – nici urmă de îndoială. Iar unii dintre cei afectaţi de această boală psihică pot sesiza şi cele mai mici detalii. Însă ea era

derutant de rapidă, spre deosebire de toţi schizofrenicii pe care-i întâlnise el vreodată.

Şi cum de ştia despre Popasul Muntelui?

— Nu cumva ai fost şi *tu* la Popasul Muntelui aseară, Evie?

— S-ar putea, spuse ea, făcându-i cu ochiul. *S-ar putea.*

— Mulţumesc, Evie. Vom discuta din nou în curând. Sunt convins că aşa va fi.

— Normal că vom discuta şi eu abia aştept.

Pe parcursul întregii conversaţii, fusese în permanenţă atentă la el – altă deosebire de schizofrenicii pe care îi tratase vreodată. Însă acum se apucase să se tragă iarăşi de păr.

— A, domnule doctor Norcross...

— Da?

— Fiul tău a suferit un accident. Îmi pare rău.

IX

1

Moţăia la umbra unui platan, cu capul sprijinit de tunica galbenă de pompier, făcută ghemotoc, cu pipa fumegând uşor pe pieptul cămăşii de lucru. El era Willy Burke, voluntar în organizaţia „Adoptaţi o Autostradă” şi o adevărată încântare pentru ochi. Bine cunoscut pentru pescuitul şi vânatul ilegal pe terenuri publice, precum şi pentru tăria băuturii spirtoase pe care o prepara în mod la fel de ilegal, celebru pentru faptul că nu fusese niciodată prins la braconaj şi nici distilând fiertura de porumb, Willy Burke era întruchiparea perfectă a unei devize latineşti, care, în traducere, spune: *Oamenii munţilor sunt oameni liberi.* Avea şaptezeci şi cinci de ani. Barba căruntă i se înfoia uşor în jurul gâtului. Dacă altcineva ar fi vrut să-l aresteze pentru diferitele infracţiuni de care se făcea vinovat, asta era situaţia. Însă Lila prefera să închidă ochii. Willy era un om bun, care aducea multe servicii oraşului fără să ceară vreun ban. Avusese o soră care făcuse Alzheimer şi murise, iar Willy o îngrijise în ultimii ei ani. Lila îi vedea adesea la mesele gratuite oferite de garnizoana de pompieri. Şi, chiar şi atunci când sora lui se holba în gol cu ochi sticloşi, Willy continua să-i vorbească despre toate cele, îi tăia friptura de pui şi o hrănea ca pe copiii mici.

Acum Lila stătea lângă el şi îi observa ochii mişcându-i-se sub pleoape. Se bucura să vadă că exista măcar un om care nu permitea crizei mondiale să-i tulbure după-amiaza. Şi îşi dorea să se poată întinde şi ea la umbra unui copac din apropiere şi să aţipească şi ea un pic.

Împinse uşor unul dintre picioarele bătrânului, încălţate cu cizme din cauciuc.

— Hei, domnu’ Somnoros! Nevastă-ta te-a dat dispărut. Zice că nu te-a mai văzut de o veşnicie.

Willy întredeschise ochii. Clipi de câteva ori, îşi luă pipa

de pe piept şi se ridică în capul oaselor.

— Doamnă şerif!

— La ce visai? Voiai să dai foc pădurii?

— Încă din tinereţe dorm cu pipa pe piept. Nu-i niciun pericol dacă ştii cum s-o faci. Şi, ca să-ţi răspund la prima întrebare, află că visam o camionetă nouă.

Actuala camionetă a lui Willy, un dinozaur ruginit, din era Războiului din Vietnam, era parcată la marginea zonei cu pietriş din faţa rulotei lui Truman Mayweather. Lila tot acolo îşi lăsase maşina de serviciu.

— Care-i treaba? întrebă ea, făcând un semn cu capul spre pădure şi spre rulota înconjurată cu banda galbenă a poliţiei. Au fost stinse toate focarele? Singur te-ai ocupat de ele?

— Am stins incendiul de la baraca unde era laboratorul de metamfetamină. Ăla explodase. Şi am dat cu multă apă pe toate resturile. Multe resturi, multă apă. Bine că nu-i un loc prea secetos. Da' o să mai dureze ceva până o să se ducă mirosul. Băieţii au plecat. Da' eu m-am gândit că-i mai bine să mai aştept niţel, să păzesc locul ca să nu vină nimeni şi să vă ia din probe.

Se ridică în picioare, gemând prelung.

— Crezi că ar fi bine să ştiu de ce-i o gaură cât o bilă de bowling în peretele ăla?

— Nu, n-ar fi bine, zise Lila. Ai avea coşmaruri. Acum poţi să pleci, Willy. Mulţumesc că ai avut grijă să nu se întindă focul.

Lila traversă aleea cu pietriş, apropiindu-se de rulotă. Sângele închegat în jurul găurii se făcuse maro. Dincolo de mirosul de ars şi de ozon rămas în urma exploziei, se mai simţea şi un iz greţos de carne lăsată să se prăjească la soare. Înainte să treacă pe sub banda galbenă, Lila îşi scoase batista şi şi-o puse peste gură şi nas.

— Bine, atunci, spuse Willy. O iau şi eu din loc. Tre' să fie trecut de trei. Ar cam trebui să bag ceva în gură. A, încă ceva! Vezi că mi se pare că ar fi un fel de reacţie chimică în resturile barăcii unde-şi făceau drogurile. Nu-mi dau seama despre ce e vorba.

În ciuda intenţiilor declarate, Willy nu prea dădea semne că s-ar fi grăbit să plece. Acum îşi umplea pipa, alegând resturi de tutun din buzunarul cămăşii.

— Ce vrei să zici?

— Uită-te printre copaci. Pe jos. Mie mi se pare că ar fi nişte batiste de zâne, dar sunt prea lipicioase. Cleioase. Prea groase. Batistele zânelor nu sunt aşa.

— Nu, spuse Lila.

Habar nu avea despre ce vorbea Willy.

— Normal că nu sunt aşa. Ascultă, Willy, am arestat pe cineva suspectat de comiterea crimelor...

— Da, da, am auzit la staţie. Greu de crezut că o femeie i-ar fi omorât pe bărbaţii ăia şi ar fi distrus rulota în halul ăsta. Da' eu cred că femeile sunt puternice. Din ce în ce mai puternice. Uită-te doar la Ronda Rousey[61].

Lila nu avea habar nici cine era Ronda Rousey. Singura femeie neobişnuit de puternică din punct de vedere fizic pe care o ştia ea era Vanessa Lampley, care-şi completa salariul de la penitenciar participând la concursuri de skanderbeg.

— Tu cunoşti mai bine oamenii de prin locurile astea...

— Nu chiar foarte bine, dar destul, recunoscu el, îndesând tutunul în bolul pipei cu degetul îngălbenit de nicotină.

— Femeia aia a ajuns cumva până aici şi nu cred că a venit pe jos. Tu unde crezi că şi-o fi lăsat maşina?

Dus pe gânduri, Willy apropie chibritul aprins de pipă.

— Ştii ceva? Traseul pe care sunt stâlpii de la centrala electrică merge încă vreo opt sute de metri în direcţia aia.

Şi întinse mâna spre dealul din spatele fostului laborator de metamfetamină.

— Până în provincia Bridger. Cu o maşină, ar fi putut să intre pe el din Pennyworth Lane, deşi eu n-aş încerca acrobaţia asta cu vreun vehicul pe care am dat bănişori frumoşi.

Ridică privirea spre soare şi adăugă:

— Gata! E timpul să plec. Dacă mă grăbesc, mai prind

[61] Ronda Rousey – campioană americană la lupte greco-romane (n. tr.).

Dr. Phil la televizorul de la staţia de pompieri.

2

În rulotă nu era nimic nou de văzut – Terry Coombs şi Roger Elway fotografiaseră absolut totul. Şi nu era niciun indiciu care să sugereze prezenţa lui Evie Black acolo. Nu tu vreo poşetă, nu tu vreun portofel.

Lila cotrobăi prin rulota distrusă până când auzi zgomotul făcut de camioneta lui Willy pe şoseaua principală. Apoi traversă iar zona cu pietriş, trecu iar pe sub banda galbenă şi porni spre laboratorul de metamfetamină. Opt sute de metri, spusese Willy. Chiar dacă vegetaţia era mult prea deasă şi Lila nu reuşea să vadă stâlpii de unde stătea ea (dorindu-şi din tot sufletul o mască de oxigen, pentru că duhoarea substanţelor chimice era încă foarte puternică), reuşea să audă bâzâitul constant al curentului electric transportat spre casele şi instituţiile din acest colţ al regiunii. Oamenii care locuiau în apropierea stâlpilor de înaltă tensiune pretindeau că ar provoca boli canceroase şi, din câte citise Lila prin ziare, chiar existau dovezi convingătoare în sensul acesta. Dar atunci ce să mai spunem despre sedimentele din minele abandonate şi despre bazinele cu apă reziduală, care polua pânza de apă freatică? Poate unul dintre astea era adevăratul vinovat. Ori poate vinovatul era vreun fel de mâncare în care condimentele şi toate celelalte combinate aveau ca rezultat un gust minunat, care însă îţi dădea cancer sau boli pulmonare sau migrene cronice?

Iar acum a apărut boala asta nouă, îşi spuse Lila. Pe asta ce a mai provocat-o? Nu putea să aibă nicio legătură cu minele de cărbune, din moment ce apăruse pe tot globul.

Porni spre locul de unde se auzea bâzâitul. Şi nu făcuse nici şase paşi când observă prima batistă de zâne. Abia acum înţelese ce a vrut să spună Willy. Mai ales dimineaţa puteai să vezi pânzele astea diafane ţesute de păianjenii de iarbă, minunate creaţii naturale acoperite cu stropi de rouă ca nişte diamante. Se lăsă într-un genunchi, întinse

mâna spre ea, dar se răzgândi înainte să o atingă. Luă o crenguţă şi se apucă să o împungă cu ea. Firişoarele subţiri se lipeau de vârful crenguţei şi apoi parcă se evaporau sau se topeau în lemnul ei. Ceea ce era imposibil, fireşte. Ochii obosiţi îi jucau feste. Nu avea cum să existe vreo altă explicaţie.

Îşi aminti acum de pânza aia de pe femeile care dormeau şi se întrebă dacă nu cumva era vorba despre aceeaşi substanţă. Însă, chiar şi pentru o femeie epuizată ca ea, un lucru era clar: semăna cu o urmă de pas.

— Cel puţin, aşa mi se pare mie, spuse Lila cu glas tare.

Scoase telefonul de la centură şi-i făcu o poză.

Mai era altă asemenea pânză mai încolo, apoi alta. Şi încă una. Acum nu mai avea nicio îndoială. Erau urme, iar persoana care le lăsase se îndrepta spre laboratorul de metamfetamină şi spre rulotă. De câteva trunchiuri de copaci atârnau mai multe fire din astea, formând conturul vag al unei mâini – de parcă cineva le-ar fi atins sau s-ar fi sprijinit de ele ca să se odihnească ori să stea la pândă. Ce dracu' era porcăria asta? Dacă Evie Black ar fi lăsat aici urme din fire ca de păianjen, cum se face că nu exista nimic asemănător în maşina Lilei?

Porni pe colină după urmele de paşi, apoi coborî pe un fel de pantă, pe care bătrânii de la ţară, ca Will Burke, o numeau „pripor". După care urcă o altă colină. Aici vegetaţia era mai deasă – jepi încleştaţi într-un război fratricid pentru spaţiu şi lumină. Ici şi colo, de ramurile lor atârnau fire din aceeaşi substanţă. Lila mai făcu nişte fotografii cu camera telefonului şi continuă să meargă înainte, spre stâlpii de înaltă tensiune şi spre lumina strălucitoare a soarelui. Se aplecă să poată trece pe sub o creangă mai joasă şi încremeni. Preţ de o clipă, toată oboseala aceea cumplită i-a fost înlocuită de o uluire fără margini.

„Nu pot să văd aşa ceva", îşi zise ea. „Probabil că am adormit în maşină sau în rulota lui Truman Mayweather şi visez. Precis asta-i explicaţia, pentru că nu există nimic asemănător în regiunea noastră şi nici la est de Munţii

Stâncoşi. Nu există nimic asemănător nicăieri – oricum, nu pe pământ şi nu în epoca asta.”

Rămase împietrită la marginea luminişului, cu gâtul strâmb, privind în sus. O mulţime de molii zburau de jur împrejurul ei – cafenii în penumbre, cu irizări de aur în lumina soarelui de după-amiază.

Citise undeva că cel mai înalt copac din lume – un sequoia – avea sub o sută douăzeci de metri înălţime. Copacul din mijlocul poienii părea mai înalt şi în niciun caz nu era un sequoia. De fapt, nu semăna cu niciunul dintre copacii pe care îi văzuse ea vreodată. Aducea cumva – dar foarte vag – cu smochinii pe care îi văzuse în Puerto Rico, unde fusese în luna de miere cu Clint. Arborele… chestia asta se înălţa pe o platformă de rădăcini noduroase, dintre care cea mai groasă părea să aibă în jur de şapte sau opt metri în diametru. Trunchiul era alcătuit dintr-o mulţime de tulpini împletite, iar pe ramurile uriaşe creşteau frunze ca nişte ferigi. Arborele acesta părea să emane o lumină proprie, ca un fel de aură. Probabil că era o iluzie optică, provocată de felul în care soarele la apus străluce printre spaţiile libere dintre tulpinile care formau trunchiul, însă…

Însă toată povestea era o iluzie, nu? Copacii nu ajung la înălţimi de o sută cincizeci de metri şi, chiar dacă acesta ar fi crescut atât de mult – presupunând că era real –, ea l-ar fi văzut de lângă rulota lui Mayweather. L-ar fi văzut şi Terry şi Roger. L-ar fi văzut şi Willy Burke.

Un stol de păsări ţâşni spre cer din noianul de frunze aflat mult deasupra ei. Păsări verzi. La început, Lila a crezut că erau papagali, numai că i se păreau prea mici. Porniră în zbor spre vest, înşirate în forma literei „V” – ca nişte raţe sălbatice, pentru numele Lui Dumnezeu! – şi dispărură curând.

Lila îşi deschise microfonul de umăr şi încercă să ia legătura cu Linny, la dispecerat. Nu auzi decât zgomotul paraziţilor, dar nu se miră prea tare. Aşa cum nu se miră nici când un şarpe roşu – mai gros decât braţul umflat al lui Van Lampley şi lung de cel puţin trei metri – se târî afară dintr-o crăpătură verticală din trunchiul cenuşiu al

acelui arbore uluitor. Crăpătura aia era mare cât o uşă.

Şarpele îşi înălţă în direcţia ei capul în formă de hârleţ. Ochii lui negri o studiară cu interes detaşat. Scoase limba, testă aerul, şi-o retrase. Apoi şerpui iute peste o crăpătură din trunchi până la o creangă, pe care se încolăci de mai multe ori şi rămase acolo, cu capul atârnând. Încă o mai privea pe Lila cu ochii lui impenetrabili, numai că acum se uita la ea de jos în sus.

Din spatele arborelui se auzi un mârâit grav şi tremurat. Şi imediat din umbre apăru un tigru alb, cu ochi verzi şi strălucitori. Se ivi şi un păun, păşind ţanţoş, legănându-şi capul, desfăcându-şi în evantai coada superbă şi scoţând un sunet ca o întrebare veselă, repetată iar şi iar: *Ei? Ei? Eeiii? Eeiiii?* În jurul lui roiau moliile. Familia Lilei avusese un exemplar cu ilustraţii din Noul Testament şi zborul învolburat al acestor insecte îi aminteau de nimbul pe care Iisus îl avea mereu în jurul capului, chiar şi pe când era nou-născut, în iesle.

Şarpele roşu se descolăci de pe creangă şi coborî ultimii trei metri, ajungând pe sol între tigru şi păun. Apoi se îndreptară toţi trei spre marginea luminişului, unde se afla Lila. Tigrul – mergând tiptil; şarpele – unduindu-se; păunul – ţopăind şi cloncănind.

Pe Lila o cuprinse o stare de uşurare profundă. Da. Da. Era un vis – categoric era un vis. Nu avea cum să fie altceva. Nu acum şi nu doar pentru că aveau toţi probleme cu Aurora, ci din cauza tuturor celorlalte lucruri petrecute de la şedinţa din primăvară a Comisiei pentru Curriculum a celor trei provincii, desfăşurată în sala de festivităţi a Liceului Coughlin.

Şi Lila închise ochii.

3

Ideea ca ea să facă parte din Comisia pentru Curriculum îi aparţinuse lui Clint (o ironie, dacă te gândeşti că, în cele din urmă, tocmai el căzuse în propria-i cursă). Asta se întâmplase în 2007. În publicaţia *Herald,* care apărea în

cele trei provincii, se publicase un articol despre părintele unui elev de gimnaziu din Coughlin, care insista să se interzică din biblioteca şcolii cartea *Eşti acolo, Doamne? Eu sunt, Margaret*[62]. Părintele respectiv ar fi declarat că romanul acela era o „maculatură ateistă”. Lila nu credea asta. O adorase pe Judy Blume la treisprezece ani, atunci când îi citise cartea şi se identificase cu portretul adolescentei de acolo, speriată de perspectiva vârstei mature, care i se părea un oraş necunoscut şi înspăimântător, în care era obligată să intre, indiferent dacă voia s-o facă sau nu.

— Mie mi-a plăcut la nebunie cartea aia, a spus Lila, dându-i ziarul lui Clint.

Îl deşteptase din reveriile lui obişnuite, în care se cufunda în timp ce stătea lângă blatul bucătăriei, privea în gol prin uşile din sticlă care dădeau în curte şi îşi freca uşor încheieturile de la degetele mâinii drepte cu degetele de la mâna stângă. Clint aruncă o privire la articol.

— Îmi pare rău, iubito, mare păcat, dar cartea aia trebuie să dispară. Ordinul vine direct de la Generalul Iisus.

Şi-i înapoie ziarul.

— Nu-i o glumă, Clint. Motivul pentru care tipul ăsta vrea să cenzureze cartea este exact motivul pentru care adolescentele ar trebui s-o citească.

— De acord. Şi ştiu că nu-i o glumă. Aşa că te întreb: de ce nu faci tu ceva în sensul ăsta?

Lila îl iubise pe vremuri pentru asta, pentru faptul că-i arunca în faţă tot felul de provocări.

— Foarte bine! Am să fac.

În ziar se pomenea despre formarea în pripă a unui grup de părinţi şi alţi cetăţeni îngrijoraţi, care se autointitulaseră „Comisia pentru Curriculum”. S-a înscris şi Lila. Şi, ca să dea mai multă forţă cauzei sale, a făcut ce ar fi făcut oricare poliţist destoinic: a cerut ajutorul comunităţii din care făcea parte. A luat legătura cu toţi

[62] *Are You There, God? It’s Me, Margaret* – roman pentru tineret, scris de Judy Blume şi apărut în 1970 (n. tr.).

localnicii despre care ştia că gândeau la fel ca ea şi ar fi luat apărarea cărţii cu pricina. Ce-i drept, se afla şi într-o poziţie extrem de bună pentru asta: avea în spate ani mulţi în care rezolvase tot felul de situaţii de tulburare a liniştii publice, pusese capăt unor numeroase dispute, nu dăduse amenzi vitezomanilor şi, în general, se dovedise o reprezentantă a legii conştiincioasă şi rezonabilă, atitudine care-i atrăsese simpatia multor concitadini.

— Cine sunt toate afurisitele astea? a exclamat la începutul şedinţei tatăl de la care pornise toată tevatura.

Pentru că, fără excepţie, toţi participanţii erau doar femei, evident întrecându-l numeric. Cartea a fost salvată. Autoarea a trimis o scrisoare de mulţumire.

Lila a rămas în Comisia pentru Curriculum, însă nu a mai apărut nicio altă controversă de amploarea scandalului din jurul acelei cărţi. Membrii citeau cărţile noi, introduse în programa şi în bibliotecile liceelor şi gimnaziilor din cele trei provincii şi asistau la prelegeri ţinute de profesorii de literatură şi de bibliotecarii din regiune. Semăna mai mult cu un club de lectură decât cu un organism politic. Lilei îi plăcea nespus de mult. Şi, aşa cum se întâmplă în cazul majorităţii cluburilor de lectură, chiar dacă apăreau ocazional doi sau trei bărbaţi, grupul lor a rămas esenţialmente monopolul persoanelor cu doi cromozomi X.

Lunea trecută mai avusese loc o întrunire. La terminarea ei, în drumul spre maşina lăsată în parcarea liceului, Lila a ajuns din urmă o doamnă mai în vârstă, pe nume Dorothy Harper. Doamna aceasta era membră într-un alt grup, care se chema Clubul de Lectură din Prima Joi a Lunii. Şi era şi una dintre localnicele la care apelase Lila ca să o ajute să apere cartea lui Judy Blume.

— Tare mândră trebuie să fii de nepoţica ta, Sheila! îi spuse entuziasmată Dorothy.

Mergea sprijinindu-se într-un baston, iar pe umăr ducea o traistă înflorată, atât de mare că ar fi putut ascunde acolo fără probleme un copilaş de un an.

— Lumea zice că ar putea să capete o bursă la un liceu

care participă în divizia întâi de baschet. Nu-i aşa că-i minunat?

După care adăugă:

— Normal că nu vrei să te ambalezi prea tare încă de acum – ştiu că-i doar în clasa a zecea. Dar sunt puţine fetele care să aibă atât de mult succes doar la cincisprezece ani.

Atunci Lila a vrut să-i spună lui Dotty că se înşela: Clint nu avea niciun frate sau soră, iar ea nu avea nicio nepoată. Însă Dorothy Harper era la vârsta la care oamenii mai încurcă numele. Aşa că îi ură o zi bună şi porni spre casă.

Totuşi, Lila era poliţistă şi era plătită ca să fie curioasă. Într-un moment de răgaz al următoarei dimineţi, şi-a adus aminte de vorbele lui Dorothy Harper. Aşa că a deschis computerul de pe birou, a intrat pe Firefox şi a scris numele *Sheila Norcross.* Au apărut mai multe rezultate. Primul era un articol dintr-o publicaţie sportivă, cu titlul FENOMENUL DE LA COUGHLIN ÎI DUCE PE TIGRI ÎN FINALE. Respectivul fenomen era eleva de cincisprezece ani, Sheila Norcross. Deci Dorothy Harper nu se înşelase în privinţa numelui. Dar, mai ştii? Poate că mai erau şi alţi oameni în zona celor trei provincii pe care îi chema Norcross. Ea oricum nu auzise de niciunul. Spre sfârşitul articolului era pomenită şi mândra mamă a Sheilei, care purta un alt nume de familie: Parks. Shannon Parks.

Atunci s-a aprins un beculeţ în amintirile Lilei. Cu vreo doi ani în urmă, după ce Jared plecase la antrenamentele lui de atletism, Clint pomenise în treacăt numele ăsta – spunându-i că o cunoştinţă, pe care o chema Shannon Parks, îl convinsese să se apuce de alergat la vârsta pe care o avea şi Jared acum. În contextul dat, Lila a presupus că respectiva cunoştinţă era un băiat blestemat de părinţi cu povara unui nume caraghios. Ţinea minte întâmplarea aceasta pentru că soţul ei vorbea extrem de rar despre copilăria şi adolescenţa lui, iar acele extrem de rare ocazii când o făcea o impresionau nespus pe Lila.

Clint crescuse în familii adoptive. Lila nu cunoştea prea multe detalii... stai aşa, pe cine încerca ea să păcălească

aici? Nu cunoştea *niciun* detaliu. Nu ştia decât că îi fusese foarte greu. Parcă simţeai cum îi creşte brusc temperatura ori de câte ori venea vorba despre asta. Dacă Lila pomenea vreodată despre un caz în care copilul fusese luat din grija părinţilor şi dat spre adopţie, Clint amuţea pur şi simplu. Pretindea că nu-l supără, ci doar îl îndeamnă „să mediteze asupra trecutului”. Lila, care nu voia cu niciun preţ să fie poliţistă şi în căsnicie, îl lăsa în pace.

Nu că i-ar fi fost uşor şi nu că nu s-ar fi simţit niciodată tentată să scormonească prin viaţa lui de dinainte de a-l întâlni. Meseria o ajuta să capete acces la arhivele tribunalelor. Însă a reuşit să se stăpânească. Dacă iubeşti pe cineva, oare nu trebuie să-i acorzi intimitatea pe care şi-o doreşte? Să nu dai năvală în acele încăperi ale trecutului în care persoana respectivă nu mai voia să intre? În plus, era convinsă că soţul ei îi va povesti totul într-o bună zi.

Însă…

Sheila Norcross…

În încăperea aceea în care Clint refuza să mai intre şi în care Lila presupunea că o va invita odată şi odată se afla o femeie – nu un bărbat, ci o femeie – pe care o chema Shannon. Şi tot acolo se mai afla şi fotografia unei adolescente, al cărei zâmbet, viclean şi puţin strâmb, era identic cu zâmbetele celor două persoane care însemnau cel mai mult pe lumea asta pentru Lila – soţul şi fiul ei.

4

Ce a urmat a fost o simplă investigaţie în două părţi.

În partea întâi, Lila a încălcat legea pentru prima oară nu doar în cariera ei de poliţistă, ci pentru prima oară în întreaga ei viaţă. A luat legătura cu directorul de la Liceul Coughlin şi, fără vreun mandat, a cerut o copie a dosarului elevei Sheila Norcross. Directorul îi era oricum recunoscător de multă vreme pentru că pusese capăt tevaturii cu cartea lui Judy Blume, iar Lila l-a asigurat că Sheila Norcross nu are niciun fel de problemă şi că

ancheta se referea la o organizaţie infracţională care se ocupa cu furtul de identităţi. Fără ezitare, directorul i-a trimis dosarul prin fax – atât de multă încredere avea el în Lila, că a încălcat şi el legea fără urmă de remuşcare.

În dosar scria că Sheila Norcross era isteaţă, foarte bună la Literatură, şi mai bună la Matematică şi Ştiinţele naturii. O elevă de nota zece. Profesorii o descriau ca fiind puţin cam arogantă, dar încântătoare, un lider înnăscut. Shannon Parks, mama, era singurul ei tutore. Tatăl era Clinton Norcross. Se născuse în 2002, adică era cu un an şi ceva mai mică decât Jared.

Până la meciul de baschet de miercuri seara, Lila şi-a tot spus că nu are cum să fie sigură. Fireşte că îndoiala asta nu avea niciun sens, doar adevărul era scris acolo, în dosarul fetei, la fel de evident ca nasul neamului Norcross de pe chipul ei. Însă trebuia cumva să reziste până la capăt. Şi-a spus că trebuie s-o vadă cu ochii ei pe fata asta, s-o vadă pe Sheila Norcross – baschetbalistă excepţională, uşor arogantă, dar simpatică, elevă de nota zece.

Lila şi-a imaginat că lucra sub acoperire, că era misiunea ei să-l convingă pe Clint că rămăsese aceeaşi femeie cu care s-a însurat.

— Pari preocupată, îi spusese Clint marţi seara.

— Scuze. Probabil pentru că am o idilă cu cineva de la serviciu, răspunsese ea (pentru că exact aşa ar fi glumit acea Lila cu care el se căsătorise). Şi numai la asta mă gândesc.

— Aha, înţeleg! Te-ai înamorat de Linny, nu-i aşa?

Şi o luase în braţe. Şi o sărutase. Şi ea îi răspunsese la sărut.

5

După care a urmat partea a doua a investigaţiei: filajul.

Lila şi-a găsit un loc pe rândurile de sus ale sălii de sport şi a urmărit încălzirea celor două echipe. A identificat-o foarte uşor pe Sheila Norcross. Purta numărul 34 şi ţâşnea ca o săgeată, înscriind de sub coş, după care se răsucea şi

o lua la fugă, râzând. Lila a studiat-o pe fată cu ochii ei experimentaţi în munca detectivistică. Poate numărul 34 nu avea maxilarul lui Clint şi poate că postura ei era diferită. Ei, şi ce? Copiii au doi părinţi.

Pe rândul al doilea, aproape de băncile echipei gazdă, câţiva adulţi stăteau în picioare şi băteau din palme în ritmul muzicii care răsuna din difuzoare înainte de începerea meciului. Aceştia erau părinţii jucătoarelor. Oare Shannon era femeia aceea subţire, în pulover cu model croşetat? Sau blonda aia vopsită, cu şapcă la modă printre băieţii şmecheri? Sau alta? Lila nu-şi putea da seama? Cum să-şi fi dat? În fond, ea era străina, care apăruse neinvitată la petrecere. Oamenii vorbesc mereu despre cum li s-au destrămat căsniciile şi spun „Nu mi se părea deloc real”. Însă Lilei i se părea foarte real meciul acela de baschet – zgomotele mulţimii, mirosurile sălii de sport. Nu, ea era problema. Ea nu se mai simţea reală.

A sunat sirena. Urma să înceapă meciul.

Sheila Norcross s-a apropiat de centrul terenului şi apoi a făcut un gest care a şters orice urmă de îndoială. Un gest înspăimântător, un gest simplu, un gest cu mult mai convingător decât orice fel de asemănare fizică şi decât orice dosar şcolar. Lila l-a urmărit de la locul ei şi a înţeles că relaţia ei cu Clint era distrusă.

6

Imediat ce închise ochii în faţa celor trei animale, Lila simţi cum o cuprinde somnul – dar nu treptat, ci dintr-odată, năpustindu-se asupra ei ca un autocamion uriaş, scăpat de sub control. O panică ascuţită îi aprinse nervii şi se plesni peste obraz. Cu toată puterea. Deschise ochii. Dispăruseră şi şarpele, şi tigrul alb, şi păunul guraliv. Dispăruse şi smochinul gigant. În locul lui, în mijlocul luminişului, era un stejar bătrân, înalt de vreo douăzeci şi cinci de metri – magnific în felul lui, dar absolut normal. O veveriţă, ridicată pe picioarele din spate, chiţăia supărată la ea.

— Am avut o halucinaţie, îşi spuse Lila. Nu-i de bine.

Apăsă butonul microfonului de umăr.

— Linny? Mă auzi? Răspunde!

— Te aud, doamnă şerif.

Vocea dispecerei venea ca de la mare depărtare şi cu întreruperi, însă nu mai erau paraziţi.

— Ce... fac pentru tine?

Acum se distingea din nou bâzâitul liniilor de înaltă tensiune. Lila nici nu-şi dăduse seama că dispăruse. *Oare* chiar dispăruse? Vai de capul ei, în ce hal era!

— Nimic, Lins. Te sun iar când o să am semnal mai bun.

— Eşti... regulă, Lila?

— Absolut! vorbim în curând.

Mai aruncă o privire peste umăr. Da, nu era decât un stejar. Unul mare, dar tot stejar. Vru să pornească înapoi, când o altă pasăre verde ţâşni dintre crengile lui, pornind în zbor către soare-apune. În direcţia în care plecaseră şi celelalte păsări.

Lila închise iarăşi ochii, apoi se forţă să-i deschidă la loc. Da, nici urmă de pasăre. Normal. Îşi imaginase totul.

Dar urmele alea ciudate de paşi? Ele m-au condus până aici.

Lila îşi impuse să nu se mai gândească la urmele acelea, nici la copac şi nici la femeia aia ciudată pe care o arestase şi nici la altceva. Ce trebuia să facă acum era să ajungă înapoi în oraş, fără să adoarmă la volan. Poate că venise momentul să treacă pe la una dintre farmaciile din Dooling. Şi, dacă nu o va ajuta niciun fel de pastilă, avea la dispoziţie magazia cu probe. Şi totuşi...

Şi totuşi, ce? Îi trecuse un gând prin cap, însă oboseala o făcuse să-l uite imediat. Aproape complet. Reuşi să-l agaţe înainte de a dispărea cu totul. Regele Cnut – la el se gândise. Legendarul rege Cnut poruncind valurilor să se retragă.

Numai că există anumite lucruri care, pur şi simplu, nu pot fi făcute.

7

Nici fiul Lilei nu dormea. Zăcea într-un şanţ plin cu noroi, din partea cealaltă a drumului. Era ud leoarcă, îl durea tot corpul şi ceva îl împungea în spinare. Posibil o cutie de bere. Şi, de parcă situaţia nu ar fi fost destul de nasoală, avea şi companie.

— Norcross!

Ăsta era Eric.

Eric Jigodie Blass.

Jared nu deschise ochii. Dacă ar fi crezut că e leşinat – sau chiar mort – poate că ar fi fugit de acolo, ca nişte nenorociţi căcaţi pe ei de frică.

Poate.

— Norcross!

Acum numele lui a fost însoţit de un ghiont cu piciorul într-o coastă.

— Hai s-o tăiem de-aici, Eric!

Altă opinie. Ăsta era Kent Daley, care vorbea pe un ton plângăcios, aproape panicat.

— Mie mi se pare că-i leşinat.

— Sau în comă.

Tonul lui Curt sugera că aceasta n-ar fi o consecinţă atât de tragică.

— Nu-i în nicio comă. Se preface.

Dar nici Eric nu părea prea calm. Se aplecă. Jared continuă să stea cu ochii închişi, dar mirosul de colonie Axe aproape îl îneca. Iisuse, tipul ăsta se spăla cu colonie?

— *Norcross!*

Jared nici nu se clinti. Doamne, Dumnezeule, măcar de-ar trece pe drum o maşină de poliţie – fie şi cu mama lui la volan – indiferent cât de stânjenitoare ar fi explicaţiile pe care le-ar avea el de dat. Însă cavaleria îşi făcea apariţia doar în filme.

— Norcross, am să-ţi trag un şut în coaie dacă nu caşti ochii chiar acum. Să ştii că nu glumesc.

Jared deschise ochii.

— Bravo! zâmbi Eric. Ei, vezi? N-ai nici pe dracu'.

Jared, care simţea că are mult pe dracu' – atât din cauza maşinii care-l şifonase, cât şi din cauza tipilor ăstora, care-

l trimiseseră în faţa maşinii – nu spuse nimic. I se părea cea mai potrivită reacţie.

— Nu i-am făcut nimic băbăciunii şi nici tu nu arăţi prea rău. Cel puţin, nu-ţi ies oasele rupte prin nădragi. Aşa că suntem chit. Adică, o să fim chit după ce-mi dai telefonul.

Jared clătină din cap.

— Mare bou eşti! spuse Eric cu un fel de indulgenţă amabilă, de parcă ar fi vorbit cu un căţeluş care tocmai ce făcuse pipilică pe covor. Curt? Kent? Ţineţi-l bine!

— Haide, măi, Eric! Nu ştiu dacă-i bine... se împotrivi Kent.

— Eu ştiu. Ţineţi-l!

Interveni şi Curt:

— Da' dacă are... cum le zice? Leziuni interne?

— N-are. Maşina abia l-a atins. Ţineţi-l, vă zic!

Jared încercă să se zbată, dar Curt îl apucă strâns de un umăr şi Kent îl apucă de celălalt, imobilizându-l. Îl durea tot trupul, genunchiul i se umflase îngrozitor de tare şi, oricum, n-avea niciun sens să se lupte cu ei. Se simţi cuprins de o nepăsare ciudată. Probabil din cauza şocului.

— Telefonul, îi ordonă Eric, pocnind din degete. Dă-l încoace.

Cu tipul ăsta se ducea Mary la concert. Chiar cu ăsta!

— L-am pierdut în pădure.

Jared ridicase ochii la el, încercând să-şi stăpânească lacrimile. Cel mai rău lucru ar fi fost dacă ar fi început să plângă.

Eric oftă plictisit, se lăsă în genunchi şi se apucă să pipăie buzunarele lui Jared. Descoperi forma iPhone-ului în buzunarul drept din faţă şi îl scoase de acolo.

— De ce tre' să fii tu aşa de bulangiu, Norcross?

Acum vorbea pe un ton iritat şi dezamăgit, de parcă i-ar fi zis *de ce-mi strici ziua?*

— Există un bulangiu printre noi, dar nu eu sunt ăla, spuse Jared, clipind repede ca să-şi reţină lacrimile. Voiai să te pişi în urechea femeii.

— Ba nu, îl contrazise Curt. Eşti scârbos doar pentru că-ţi trece aşa ceva prin cap, Norcross. Glumeam şi noi. Ca

băieţii.

Acum se băgă în vorbă şi Kent, de parcă purtau o conversaţie normală şi nu se aşezaseră pe el ca să nu-l lase să se mişte.

— Da, o glumă de băieţi, atâta tot! Făceam mişto. Mai ştii? Cum am făcut şi în vestiar. Nu fi caraghios, Jared!

— Am să uit toată povestea, declară Eric, lovind cu vârful degetului în ecranul telefonului lui Jared. Pentru Mary. Ştiu că e prietenă cu tine şi cu mine o să fie mult mai mult decât prietenă. Aşa că zic că am terminat la egalitate. Acum o să plecăm.

Terminase de lovit în ecran.

— Gata – am şters filmuleţul. Nu mai e.

Pe fundul şanţului era o piatră mare şi cenuşie, care lui Jared i se părea că seamănă cu o limbă. Eric izbi de mai multe ori telefonul de ea, spărgând ecranul şi carcasa din plastic negru. Aruncă ce mai rămăsese din iPhone pe pieptul lui Jared. Însă toate bucăţile alunecară imediat în apa noroioasă.

— N-aveam nevoie să ţi-l sparg, că oricum îţi ştersesem înregistrarea. Dar, Mary sau ne-Mary, vreau să pricepi că ai de suferit pentru că ai vrut să ne torni.

Eric se ridică în picioare şi-l întrebă:

— Spune, pricepi?

Jared nu spuse nimic. Dar Eric dădu satisfăcut din cap, de parcă ar fi primit răspunsul dorit.

— În regulă. Daţi-i drumul!

Kent şi Curt se ridicară şi ei şi făcură câţiva paşi înapoi. Păreau foarte prudenţi, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Jared să sară în picioare şi să înceapă să le tragă pumni ca Rocky Balboa.

— Noi am terminat aici, zise Eric. Nu mai avem nicio treabă cu fofoloanca aia stafidită şi clocită. Ai face bine să termini şi tu. Haideţi, băieţi!

Şi au plecat, lăsându-l să zacă în şanţ. Jared s-a ţinut tare până când nu i-a mai văzut. Apoi şi-a acoperit ochii cu braţul şi a început să plângă. Când a isprăvit cu plânsul, s-a ridicat în capul oaselor şi a băgat în buzunar resturile

telefonului. (Însă unele tot au căzut şi el nu le-a mai căutat.)

„Sunt un fraier şi un ratat”, şi-a zis el. „Probabil că la mine s-a gândit hip-hoperul Beck când şi-a scris cântecul. Eram trei la unu, dar oricum... mare ratat mai sunt!”

Şi s-a apucat să şontâcăie spre casă, pentru că acolo te duci atunci când eşti bătut şi amărât.

X

1

Până în anul 1997, Spitalul St. Theresa fusese o clădire din beton, urâtă ca un cur, care semăna mai mult cu un bloc de locuinţe pentru asistaţii social decât cu un spital. Apoi, după o serie de proteste la adresa distrugerii unor munţi pentru obţinerea accesului la zăcămintele de cărbune din subsol, Compania de Cărbune Rauberson a făcut o donaţie generoasă pentru extinderea şi modernizarea acelei instituţii medicale. În ziarul local, condus de un democrat-liberal – expresie sinonimă cu „comunist” pentru majoritatea electoratului republican – s-a scris că fusese vorba despre „o mită în toată regula”. Însă cei mai mulţi locuitori din provincii se bucurau de noul lor spital. Păi, clienţii de la Frizeria lui Bigbee ziceau că are chiar şi un heliport!

De obicei, în după-amiezile din timpul săptămânii, cele două parcări – una mai mică, în faţa aripii de Primiri Urgenţe; şi una mai mare, în faţa clădirii centrale a spitalului – erau cel mult pe jumătate ocupate. În după-amiaza despre care vorbim, când Frank Geary intră cu maşina pe alee, ambele parcări erau ticsite, la fel şi sensul giratoriu din faţa intrării principale. Observă un Prius, cu portbagajul turtit acolo unde fusese izbit de Jeepul Cherokee care venise în spatele lui. Cioburile stopurilor străluceau pe asfalt ca nişte picături de sânge.

Frank nu şovăi deloc. Luaseră maşina lui Elaine (un Subaru) şi acum trase de volan, trecu peste bordură şi intră pe gazonul pe care (deocamdată, cel puţin) nu se aflau decât statuia Sfintei Theresa, care împodobise holul principal al vechiului spital, şi catargul, pe care flutura drapelul Statelor Unite, deasupra celui al statului, pe care se vedeau doi mineri flancând ceva ce semăna cu o piatră funerară.

În orice altă situaţie, Elaine l-ar fi făcut cu ou şi oţet – şi

tare acid era oţetul ăla: *Ce dracu faci? Ai înnebunit? Încă mai am rate de plătit la maşina asta!* Însă astăzi nu spuse absolut nimic. O ţinea pe Nana în braţe şi o legăna aşa cum făcuse pe vremea când fetiţa era doar un bebeluş căreia îi dădeau dinţişorii. Fire din mizeria aia care acoperea chipul fiicei lor atârnau până pe tricou (tricoul ei preferat, acela pe care îl purta atunci când era mai tristă, acela de care trăsese Frank cu câteva secole în urmă – de dimineaţă), aidoma şuviţelor din barba unui căutător de aur beţiv şi bătrân. Era o imagine dezgustătoare. Frank nu-şi dorea mai mult pe lume decât să poată rupe pânza aia lipicioasă, însă îl reţinea gândul la Cumătra Tabac. O dată Elaine încercase să pună mâna pe ea, iar el ţipase *N-o atinge!* Şi Elaine îşi trăsese repede mâna înapoi. De două ori o întrebase dacă Nana mai respiră. Elaine îi spusese că da, că se vedea cum chestia aia albă se umflă şi se dezumflă ca un cimpoi, însă răspunsul ăsta nu-l mulţumise pe Frank. Se văzuse nevoit să întindă el mâna dreaptă şi să o pună pe pieptul Nanei ca să se convingă.

Derapă pe iarbă şi opri, ţâşni afară, înconjură maşina, o luă în braţe pe Nana şi porniră spre unitatea de Primiri Urgenţe, cu Elaine fugind înainte cât o ţineau puterile. Frank simţi cum i se frânge inima când observă că Elaine nu-şi trăsese fermoarul lateral al pantalonilor şi i se vedea rozul chiloţilor. În mod normal, Elaine era mereu aranjată – curată, călcată, asortată, fardată, pieptănată.

Acum se opri atât de brusc din fugă, încât Frank aproape se lovi de ea. În faţa uşilor de la Primiri Urgenţe era o mare de oameni. Elaine scoase un fel de nechezat straniu, jumătate frustrat şi jumătate furios.

— N-o să reuşim niciodată să intrăm!

Frank vedea că holul era deja arhiplin. Şi atunci o imagine absurdă îi apăru în faţa ochilor: cumpărători călcându-se în picioare la Walmart în Vinerea Reducerilor.

— Hai în holul principal, El! E mai mare. Acolo o să putem intra.

Elaine făcu imediat stânga-împrejur, mai să-l răstoarne. Frank o luă la goană după ea. Începuse să cam gâfâie.

Sigur, era în formă, dar Nana parcă avea acum mai mult decât cele doar patruzeci de kilograme cât cântărise la ultimul examen medical. Nici în holul principal nu izbutiră să intre. Ce-i drept, nu erau atât de mulţi oameni în faţa uşilor, iar în sufletul lui Frank încolţi o speranţă firavă. Care se uscă la fel de repede, pentru că şi holul acesta era ticsit.

— Lăsaţi-ne să trecem! urlă Elaine, lovind cu pumnii în umărul unei huidume de femeie, îmbrăcate într-un capot roz. Fiica noastră e bolnavă! I-a *crescut* ceva pe faţă!

Femeia în roz îşi încordă muşchii unui umăr, suficient cât s-o dea de-a-ndărătelea pe Elaine.

— Nu eşti singura în situaţia asta, surioară, spuse ea.

Frank aruncă o privire la căruciorul din faţa matahalei. Nu văzu chipul copilului din el, dar nici nu avea nevoie. I-a fost de ajuns să zărească pulpiţele moi şi un picioruş încălţat cu o şoseţică roz cu Hello Kitty pe ea.

De undeva de dincolo de toată lumea aia disperată se auziră răcnete de bărbat:

— *Dacă aţi venit pentru că aţi citit pe Internet că există un antidot sau un vaccin, mai bine plecaţi acasă! Informaţiile sunt false! La momentul acesta nu există niciun antidot şi niciun vaccin! Repet: DEOCAMDATĂ NU EXISTĂ NICIUN ANTIDOT ŞI NICIUN VACCIN!*

Anunţul lui a fost întâmpinat cu urlete de deznădejde, însă nimeni nu se mişcă din loc. Alţi oameni se înghesuiau deja în spatele lor, înţesând şi culoarul care dădea în hol.

Elaine se întoarse cu faţa la el. Avea obrajii uzi de transpiraţie, ochii holbaţi şi înnebuniţi şi plini de lacrimi.

— Centrul pentru Femei! S-o ducem acolo!

Începu să-şi croiască drum prin mulţime ca un rugbist întârâtat: cu bărbia în piept şi dând din mâini la oamenii care o împiedicau să înainteze. Strângând-o pe Nana la piept, Frank o luă repede după ea. Un picior al Nanei îl atinse în treacăt pe un bărbat care şi el ţinea în braţe o adolescentă cu părul lung şi blond şi fără faţă.

— Ai grijă, amice! spuse individul. Toţi avem aceeaşi problemă.

— Ba tu să ai grijă! mârâi Frank, îmbrâncindu-se şi reuşind să iasă la aer.

Mintea lui începuse din nou să dea rateuri, aidoma unui computer cu un circuit defect:

fetiţa mea fetiţa mea fetiţa mea

Pentru că în momentul acesta nu conta decât Nana. Nimic altceva de pe pământul creat de Dumnezeu. Va face tot ce trebuie ca s-o însănătoşească. Îşi va dedica întreaga viaţă însănătoşirii ei. Iar dacă asta era o nebunie, atunci nici că voia să fie întreg la minte.

Elaine deja traversa gazonul. Acum acolo se afla o femeie – se sprijinea cu spatele de catarg şi ţinea un bebeluş la piept. Bocea. Frank cunoştea bine sunetul ăsta – aşa făceau câinii care-şi rupeau picioarele în câte o cursă. Femeia întinse bebeluşul şi el observă filamentele albe atârnând din rahatul ăla care-i înfăşură capul.

— Ajută-ne! strigă ea. Te implor, domnule, ajută-ne!

Frank nu se opri din fugă. Frank nu-i răspunse femeii disperate. Ţinea ochii fixaţi pe spatele lui Elaine, care acum se îndrepta către una dintre clădirile din capătul aleii. Pe firma albastră scria cu litere albe: CENTRUL PENTRU FEMEI. Şi dedesubt: OBSTRETICĂ-GINECOLOGIE, DOCTORI ERIN EISENBERG, JOLIE SURATT, GEORGIA PEEKINS. În faţa uşilor erau câţiva oameni cu rude care aveau capetele înfăşurate în coconi, dar foarte puţini. Bună idee avusese Elaine! I se întâmpla destul de des să aibă asemenea sclipiri atunci când îşi mai lua liber de la slujba ei cu normă întreagă, dedicată distrugerii lui. Numai că, stai puţin... Oamenii ăia stăteau pe jos. De ce? Tare ciudat.

— Repede! îi strigă Elaine. Grăbeşte-te, Frank!

— Mă grăbesc... cât pot... de tare.

Acum gâfâia şi mai abitir.

Elaine aruncă o privire dincolo de el.

— Ne-au văzut! Trebuie să le-o luăm înainte!

Se uită şi Frank. O gloată dezordonată se năpustise pe

gazon şi trecuse deja de maşina lor. În frunte alergau cei cu bebeluşi sau copii foarte mici.

Cu respiraţia întretăiată, Frank se împletici pe alee, în spatele lui Elaine. Căiţa de pe capul Nanei flutura în adierea vântului.

— V-aţi grăbit degeaba, le spuse o femeie care se sprijinea de zidul clădirii.

Arăta şi suna epuizată în ultimul hal. Stătea cu picioarele desfăcute ca să-şi poată ţine mai bine fata în braţe – o copilă cam de aceeaşi vârstă cu Nana.

— Poftim? nu înţelese Elaine. Cum adică?

Frank observă anunţul lipit pe dinăuntrul uşii: ÎNCHIS DIN CAUZA CRIZEI AURORA.

„Proaste mai sunt şi muierile astea doctoriţe!" îşi spuse el, în timp ce Elaine trăgea de uşă cu toată puterea. „Cretine şi proaste şi *egoiste!* Tocmai din cauza crizei Aurora ar trebui să ţineţi *deschis*."

— Poate au şi ele copii, spuse femeia. Nu cred că pot să dau vina pe ele.

„Ba eu pot!" îşi zise Frank. „Eu dau vina pe ele într-un mare fel."

Elaine se întoarse către el.

— Ce facem acum? Unde să ne ducem?

Dar, înainte să-i poată răspunde, toată mulţimea de la Primiri Urgenţe năvăli peste ei. Un moş cu un copil pe umăr, în stil sac cu cartofi – probabil nepoata –, o îmbrânci pe Elaine din faţa uşii ca să o zgâlţâie el.

Ce a urmat a fost inevitabil. Moşul a băgat mâna pe sub cămaşa scoasă din pantaloni, scoase de acolo un pistol, îl îndreptă spre uşă şi trase. Zgomotul a fost asurzitor. Geamul se sparse.

— Cine mai zice acum că-i închis? cârâi ascuţit hodorogul.

Un ciob îl nimeri în obraz şi rămase înfipt acolo.

— Cine-i închis acu', impotenţilor?

Ridică arma ca să mai tragă o dată. Speriaţi, oamenii se dădură înapoi. Un bărbat, cu o fetiţă îmbrăcată cu un şpilhozen din catifea reiată, se împiedică de picioarele

femeii sprijinite de zidul clădirii. Întinse mâinile ca să-şi amortizeze căderea, dar scăpă copilul. Fetiţa adormită căzu cu bufnet pe asfalt. Tatăl se repezi la ea, dar – deloc intenţionat – sfâşie căiţa de pe capul copilului din braţele femeii. Apoi totul se petrecu foarte repede: copila deschise ochii şi se ridică în fund. Chipul ei era plin de ură şi furie – chip de drac mic. Se aplecă, muşcă degetele bărbatului imprudent, se suci şi alunecă (exact ca un şarpe) din strânsoarea mamei, ca să-şi poată implânta degetul mare în obrazul bărbatului şi celelalte degete în ochiul lui stâng.

Moşul se întoarse şi îndreptă arma spre fetiţa cu colţii scoşi – era un revolver cu ţeava lungă, antic şi de demult, după părerea lui Frank.

— *Nuuu!* zbieră mama, încercând să se pună pavăză în faţa fiicei ei. *Nu copilaşul meu!*

Frank se întoarse să-şi protejeze şi el fetiţa şi îl lovi cu piciorul în testicule pe hodorogul cu arma. Hodorogul icni scurt şi se dezechilibră, scăpând arma din mână. Frank îi dădu un şut, trimiţând-o la mama naibii. Oamenii care dăduseră fuga aici de la unitatea de Primiri Urgenţe fugeau acum care încotro. Moşul lovit de Frank căzu prin geamul spart în holul instituţiei pentru femei, unde se întinse cât era el de lung. Îi sângerau şi faţa, şi mâinile. Nepoată-sa zăcea cu faţa în jos *(care* faţă? se întrebă Frank).

Simţi mâna lui Elaine pe umăr.

— Haide! Au înnebunit! Trebuie să plecăm de aici!

Frank n-o luă în seamă. Fetiţa îl ataca în continuare pe bărbatul necugetat, care o deşteptase din somnul ei nefiresc. Îi sfâşiase carnea de sub ochiul drept, iar acum corneea i se umpluse de sânge şi globul ocular îi atârna în afară. Cu Nana în braţe, Frank nu avea cum să-l ajute pe sărmanul om, dar acesta nici că avea nevoie de vreun ajutor. O înşfăcă pe fetiţă cu o singură mână şi o aruncă cât colo.

— *Nuuu! Vaaai! Nu, nu!* zbieră din nou mama şi se repezi după ea.

Bărbatul se uită drept la Frank şi îi spuse pe un ton plat:

— Cred că fata aia mi-a scos un ochi.

„E un coşmar!” îşi zise Frank. „Nu poate fi altceva.”

Elaine trăgea de el.

— Trebuie să plecăm! *Trebuie,* Frank!

Frank îşi târî picioarele în urma ei, până la maşina de pe gazon. Trecând pe lângă femeia sprijinită de zidul Centrului pentru Femei, observă că acea căiţă – sau membrană sau pânză sau cum vrei să-i spui – se refăcea cu o viteză uluitoare, începând să reacopere chipul copilei. Ochii ei se închiseseră la loc. Expresia de furie dispăruse, lăsând loc uneia de calm desăvârşit. Dar imediat faţa micuţei dispăru, îngropată în mizeria aia albă şi pufoasă. Mama o ridică în braţe, o strânse la piept şi începu să-i sărute degetele pline de sânge.

Elaine aproape ajunsese la maşină şi urla la el să se grăbească. Frank încercă să alerge pe picioarele care nu mai voiau să i se supună.

2

Ajuns în bucătărie, Jared se prăbuşi pe unul dintre scaunele înalte de lângă blat şi înghiţi fără apă două aspirine din flaconul pe care mama lui îl lăsa lângă bolul cu mărunţiş. Pe masă era un bilet de la Anton Dubcek, care îi anunţa că ulmii din curtea din spate n-o duc tocmai bine şi le recomanda să sune un anumit doctor de copaci. Jared privi lung la bucăţica de hârtie. Ce fel de doctor mai era şi ăla? Şi, mai ales, de unde învăţase Anton Dubcek – un imbecil – să scrie atât de corect şi atât de frumos? Nu era el tipul care le curăţa *piscina?* Acum se pricepea şi la *pomi?* Şi, dacă toate femeile din lumea asta dormeau, va mai curăţa Anton piscine? Păi, la naiba, de ce nu? Şi bărbaţii se bălăcesc.

Jared îşi vârî în ochi pumnii murdari şi inspiră adânc de câteva ori. Trebuia să se adune, să facă un duş, să-şi schimbe hainele. Trebuia să stea de vorbă cu părinţii lui. Trebuia să stea de vorbă cu Mary.

Se auzi soneria telefonului fix. Ţârâitul lui era straniu şi

necunoscut. Suna extrem de rar – doar în anii electorali.

Jared se întinse să ridice receptorul şi bineînţeles că-l răsturnă din furcă, picând pe gresie. Receptorul se sparse, iar bateriile se împrăştiară pe jos.

Sprijinindu-se de mobilă, băiatul traversă cu grijă livingul şi răspunse la celălalt telefon, aflat pe măsuţa de lângă fotoliu.

— Alo?

— Jared?

— Chiar el.

Cu un oftat de uşurare se aşeză în fotoliul din piele.

— Care mai e viaţa ta, tată?

Şi imediat îşi dădu seama cât de stupidă era această întrebare.

— Tu eşti bine? Te-am sunat pe mobil. De ce n-ai răspuns?

Deloc surprinzător, vocea lui Clint era foarte încordată. Probabil că la penitenciar situaţia nu era tocmai roz. În fond, era o puşcărie de *femei.* Aşa că Jared nu voia să-i dea tatălui său şi alte motive de îngrijorare. Motivul aparent pentru decizia lui era unul pe care îl putea înţelege lesne absolut oricine: în mijlocul unei crize fără precedent, tatăl lui nu avea nevoie de alte bătăi de cap. Motivul real, vag conştientizat, era că se simţea ruşinat. O luase rău pe coajă de la Eric Blass, îi fusese distrus telefonul şi, înainte de a se apuca să şchiopăteze până acasă, zăcuse în şanţ şi bâzâise ca un copil mic. Nu voia ca tatăl lui să afle despre toate astea. Şi nu voia să încerce nimeni să-l aline, spunându-i că „nu-i nimic”, pentru că nu era aşa. Şi nu voia ca tatăl lui să-l întrebe cum se *simte.* Cum să se simtă? *Ca un cur* ar fi fost răspunsul cel mai apropiat de realitate.

— Am căzut pe scară, la şcoală, spuse el, dregându-şi glasul. Nu m-am uitat pe unde merg. Şi mi-am spart telefonul. Din cauza asta n-ai putut să dai de mine. Îmi pare rău. Dar parcă încă mai era în garanţie. Am să mă duc eu la firmă şi...

— Te-ai lovit?

— Cam da, mi-am sucit genunchiul destul de nasol.

— Doar atât? Doar genunchiul? Spune-mi adevărul.

Jared se întrebă dacă nu cumva tatăl lui ştia mai multe. Dacă îl văzuse cineva? Îl lua cu rău de la stomac numai când se gândea la posibilitatea asta. Pentru că ştia ce i-ar spune tatăl lui dacă ar cunoaşte adevărul; i-ar spune că îl iubeşte şi că el n-a greşit cu nimic; i-ar spune că ceilalţi băieţi au greşit. Şi, da, ar dori să se asigure că Jared *nu-şi neagă emoţiile.*

— Normal că doar atât. De ce te-aş minţi?

— Nu te acuz de nimic, Jere. Voiam doar să fiu sigur. Sunt uşurat că am reuşit să te prind la telefon şi să-ţi aud vocea. Situaţia e gravă. Ai aflat, da?

— Mda, am auzit la ştiri.

Nu doar a auzit – a şi văzut ştirile cu ochii lui: Baba Essie, în bojdeuca ei improvizată dintr-o foaie de cort, cu masca aia ca din borangic alb lipită pe faţă.

— Ai vorbit cu Mary?

— Înainte de prânz. Am de gând s-o sun acum.

— Bine.

Apoi tatăl lui îi spuse că nu ştia când va ajunge acasă, că Lila era de serviciu şi că Jared nu trebuie să mai iasă din casă.

— Dacă situaţia nu e rezolvată cât mai repede, o să avem parte de ceva tulburări. Încuie uşile şi stai lângă telefon.

— Da, sigur, tată, o să am grijă. Dar chiar trebuie să mai rămâi la muncă?

Era o chestiune delicată şi nu prea ştia cum să se exprime. Părea cumva lipsit de tact să-i atragă atenţia asupra evidenţei; era ca şi cum i-ai spune unui muribund că o să moară.

— Adică, toate deţinutele din penitenciar sunt femei. Aşa că… vor adormi şi ele… corect?

Pe buze i se formă o altă întrebare – *Cum rămâne cu mama?* Însă Jared nu prea credea că ar fi fost capabil să o rostească fără să izbucnească în plâns.

— Îmi pare rău, Jared, zise Clint, după câteva secunde

de tăcere. Deocamdată nu pot să plec de aici. Aş vrea să pot, dar nu avem personal suficient. Am să vin acasă cât de repede pot. Îţi promit.

Şi, parcă ghicind întrebarea din mintea lui Jared, adăugă:

— La fel şi mama. Te iubesc. Ai grijă de tine şi nu ieşi din casă. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Jared îşi înghiţi toată neliniştea care îl sufoca şi reuşi să bâlbâie un „la revedere”.

Închise ochii şi respiră profund de câteva ori. Gata cu plânsul! Acum trebuia să-şi scoată hainele astea împuţite şi rupte şi să facă un duş. După aceea ar trebui să se simtă puţin mai bine. Jared se sculă de pe fotoliu şi şchiopătă spre scară. De afară începură să se audă nişte bubuituri ritmice, urmate de un zăngănit metalic.

Se uită vizavi prin gemuleţul din partea de sus a uşii de la intrare. Ultima casă de pe stradă era ocupată de doamna Ransom, o femeie de şaptezeci şi ceva de ani, care avea o patiserie la domiciliu, profitând de pe urma carenţelor de legislaţie din Dooling. Casa era simplă, dar drăguţă, zugrăvită în verde-pal, împodobită cu jardiniere pline cu flori vesele de primăvară. Doamna Ransom stătea într-un şezlong, pe aleea din faţă, şi sorbea dintr-o sticlă de cola. O fetiţă de zece sau unsprezece ani – precis una dintre nepoate, pe care Jared parcă o mai văzuse pe acolo – bătea o minge de baschet pe asfalt şi arunca la coşul instalat pe o latură a aleii.

Pe cap purta o şapcă de baseball închisă la culoare, din care i se legăna codiţa de cal. Driblă în cerc, făcu fente când într-o parte, când în cealaltă, ca să scape de invizibilii jucători ai echipei adverse, sări şi aruncă de la jumătatea terenului imaginar. Numai că prea sus. Mingea lovi panoul şi ricoşă din el, ajungând în buruienile înalte din curtea casei neocupate de alături.

Fata se duse să-şi recupereze mingea, care se rostogolise până aproape de veranda din lemn, cu ferestre încă acoperite cu etichetele firmei producătoare. Fata se opri să se uite la clădire. Jared încercă să-şi imagineze la

ce se gândea. Că era tristă o casă nelocuită de nimeni? Sau sinistră? Sau că i-ar plăcea nespus să se joace înăuntru, să bată mingea prin încăperile pustii? Să tragă la coşul imaginar din bucătărie?

Acum Jared îşi dorea din toată inima ca mama şi tatăl lui să vină cât mai curând acasă.

3

După ce a ascultat de două ori relatarea lui Ree Dempster – a doua oară doar ca să detecteze eventualele contradicţii pe care majoritatea deţinutelor nu le puteau evita atunci când minţeau –, Janice Coates stabili că tânăra spunea adevărul gol-goluţ şi o trimise înapoi în aripa unde i se afla celula. Cu toate că era obosită în urma scandalului avut cu mâncarea mexicană din seara trecută, Janice se simţea ciudat de binedispusă. Măcar treaba asta era ceva concret, de care ştia cum să se ocupe. Multă vreme, prea multă, aşteptase un motiv ca să-l trimită la plimbare pe Don Peters şi, dacă se confirma un amănunt esenţial din povestea lui Ree, atunci va reuşi în sfârşit să-l prindă pe nenorocit.

Îl chemă pe Tim Murphy şi-i spuse ce anume voia. Iar atunci când gardianul nu sări în sus de bucurie, îi zise:

— Care-i problema? Ia nişte mănuşi din cauciuc. Ştii unde sunt.

Bărbatul dădu din cap şi porni amărât să execute ordinul primit, ordin care avea de-a face cu munca prestată de criminaliştii cu studii.

Apoi Janice îl sună pe Clint.

— Eşti liber în vreo douăzeci de minute, doctore?

— Sigur, răspunse el. Tocmai voiam să plec acasă să văd ce face fiu-meu, dar am reuşit să-l prind la telefon.

— Dormea? Ce noroc pe el.

— Bună poantă! Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat un lucru bun în toată ziua asta de căcat. Dacă totul va merge bine, atunci voi putea să-i trag un şut în cur lui Don Peters. Nu mă aştept să sară la bătaie,

nenorociţii de teapa lui recurg la violenţă doar atunci când simt slăbiciunea celuilalt, dar mi-ar conveni să am alături un bărbat.

— Ei, uite, asta-i o petrecere pe care nu vreau s-o ratez, spuse Clint.

— Mulţumesc, doctore.

Iar când îi povesti ce văzuse Ree că i-ar fi făcut Peters lui Jeanette, Clint gemu prelung:

— Ordinar împuţit! A discutat cineva cu Jeanette? Spune-mi că nu.

— Nu, răspunse Coates. Asta-i toată frumuseţea. Având în vedere circumstanţele astea oribile, nici nu avem nevoie de ea.

Nici nu încheiase bine convorbirea cu Clint, când auzi iar sunetul telefonului. Acum era Michaela, iar Mickey nu pierdea timpul. În Ziua întâi a Aurorii, nicio femeie din lume nu avea timp de pierdut.

4

În cele douăzeci şi două de luni de când lucra pentru NewsAmerica, Michaela „Mickey” Morgan văzuse o mulţime de invitaţi intimidaţi de reflectoarele din platoul de televiziune, zbătându-se să răspundă la întrebări pentru care nu se pregătiseră sau încercând să justifice anumite afirmaţii nechibzuite pe care le făcuseră cu ani în urmă şi care rămăseseră pe peliculă. De exemplu, reprezentantul acela al statului Oklahoma care a fost obligat să urmărească un filmuleţ în care el însuşi spunea: „Majoritatea acestor mame necăsătorite au muşchii amorţiţi la picioare. De asta şi le deschid atât de des.” Când moderatoarea emisiunii de la NewsAmerica i-a cerut să explice ce anume a vrut să spună, consilierul a dat-o şi mai rău în bară: „Asta fu ’nainte ca Crist să-mi atingă un cord sensibil.” De atunci şi până la sfârşitul mandatului său, colegii l-au numit (o dată chiar în timpul unui vot nominal) „Consilierul Cord”.

Asemenea gafe, deşi valoroase, erau ceva obişnuit

pentru Michaela. Însă, până în după-amiaza Zilei întâi a Aurorii, nu mai avusese niciodată de-a face cu o persoană atât de panicată. Şi, culmea, nu invitata ei a fost cea care a cedat nervos.

Se afla la pupitrul din carul de reportaj. Mulţumită dozei căpătate de la tipul cu aparatura tehnică, avea ochii sclipitori şi era în vervă. În cuşeta prevăzută cu aer condiţionat din spatele carului de reportaj, se relaxa următoarea ei invitată – una dintre femeile atacate cu gaze lacrimogene în faţa Casei Albe. Era o tânără drăguţă. Michaela credea că va face o impresie favorabilă asupra telespectatorilor, pe de-o parte pentru că avea vorbele la ea, dar mai ales pentru că încă se mai vedeau urmele gazului pe chipul ei. Michaela se hotărâse să-i ia interviul în faţa ambasadei Republicii Peru, aflată puţin mai încolo, pe aceeaşi stradă. Pe fundalul clădirii puternic luminate de soare ochii înroşiţi ai femeii aveau să iasă în evidenţă.

„De fapt, dacă o aşez cum trebuie”, îşi spuse Michaela, „toată lumea o să aibă senzaţia că a plâns cu sânge.” Gândul acesta era absolut dezgustător, dar extrem de potrivit pentru politica postului NewsAmerica. Cei slabi de înger nu ar fi putut să ţină pasul cu FOX News.

Urmau să intre în direct la 4:19, după încheierea discuţiei care se desfăşura acum în studio. Acolo, George Alderson, cu pielea capului lucind unsuroasă printre firele rare de păr, îl intervieva pe psihiatrul Erasmus DiPoto.

— A mai existat în istoria lumii vreo asemenea epidemie, domnule doctor DiPoto? îl întrebă George.

— Interesantă întrebare! spuse DiPoto.

Avea ochelari cu lentile rotunde şi purta un costum din tweed în care probabil că-i era al naibii de cald sub lumina reflectoarelor, însă, ca un profesionist ce se respectă, doctorul nu transpira şi nici nu dădea semne că nu s-ar fi simţit în largul lui.

— Uită-te ce guriţă afectată are! zise tipul de la Tehnic. Ar exploda dacă ar trebui să se cace printr-o găoază aşa de mică.

Michaela râse cu poftă. În parte din cauza cocainei, în

parte din cauza oboselii şi în parte din cauza unei spaime fără margini, pe care reuşea deocamdată să şi-o înfrângă, dar care abia aştepta să-şi facă de cap.

— Să sperăm că şi răspunsul dumneavoastră va fi la fel de interesant, comentă George Alderson.

— Mă gândesc la Boala Dansului din 1518, răspunse DiPoto. Şi această epidemie a afectat doar doamnele.

— Doamnele, spuse o voce din spatele Michaelei.

Era protestatara de la Casa Albă, care venise să vadă şi ea interviul.

— *Doamnele.* Îndură-Te de noi, Doamne!

— Totul a început când o femeie, doamna Toffea, a dansat ca o nebună vreme de şase zile şi nopţi pe străzile din Strasbourg, continuă însufleţit DiPoto. I s-au alăturat şi alţii. Acest delir al dansului s-a răspândit în întreaga Europă. Sute, poate mii de femei dansau pretutindeni. Multe au murit din cauza atacurilor de cord, din cauza atacurilor cerebrale sau doar din cauza epuizării.

Schiţă un zâmbet meschin şi infatuat.

— A fost o simplă isterie, care s-a stins la un moment dat.

— Spuneţi că această Aurora este la fel? Cred că multora dintre telespectatorii noştri le va veni greu să accepte aşa ceva.

Michaela se bucură că George nu-şi mascase scepticismul din expresie şi din ton. Pentru că George era un tembel cu gură mare, dar uite că avea totuşi o inimioară care-i bătea sub cămaşă.

— Stimate domn, avem imagini cu mii de femei şi fete cu chipurile acoperite cu materialul acesta fibros. Ce se întâmplă acum afectează milioane de femei, nu câteva sute.

— Să ştiţi că nu încerc să minimalizez situaţia, spuse DiPoto. Absolut deloc. Însă nu este ieşită din comun apariţia unor manifestări fizice, sau chiar transformări fizice, ca rezultat al unei isterii în masă. În Flandra, de pildă, spre sfârşitul secolului al optsprezecelea, zeci de femei au prezentat stigmate – mâini şi picioare

sângerânde. Lăsând la o parte discuţiile despre egalitatea dintre sexe, eu cred că trebuie...

Chiar în momentul acela, Stephanie Koch, producătoarea emisiunii, năvăli în platou. Era o femeie vânoasă, cam de cincizeci şi ceva de ani, fumătoare înrăită, care văzuse tot ce era de văzut pe lume şi adusese experienţele sale în studiourile de televiziune. Michaela ar fi spus că Steph era capabilă să facă faţă oricăror opinii exprimate de invitaţii lor mai săriţi de pe fix. Numai că se pare că armura ei avea o crăpătură pe undeva, iar domnul doctor DiPoto – insul ăla preţios, cu ochelari rotunzi şi guriţă afectată – reuşise să o găsească.

— Despre ce pizda mă-tii vorbeşti, bă, şobolan cu sculă? urlă ea. Am două nepoate cu căcatul ăla pe ele, am două nepoate în *comă,* iar tu îţi permiţi să zici că nu-i decât o *isterie de muiere?*

George Anderson întinse mâna să o oprească. Stephanie îl lovi peste ea. Vărsând lacrimi de furie şi neputinţă, se repezi la domnul doctor Erasmus DiPoto, care se făcuse mic în scaun şi se holba îngrozit la amazoana aia nebună, apărută de nicăieri.

— Femeile din toată lumea fac eforturi supraomeneşti ca să nu adoarmă, pentru că se tem că n-o să se mai trezească în veci, iar tu zici că nu-i decât o *isterie de muiere?*

Michaela, tipul de la Tehnic şi femeia de la proteste se uitau fascinaţi în monitor.

— Daţi publicitate! strigă George peste umărul lui Stephanie Koch. Trebuie să facem o pauză, oameni buni. Câteodată apar situaţii mai tensionate. Asta este televiziunea în direct şi...

Stephanie se răsuci iute, privind spre pupitrul regiei.

— Nu care cumva să *îndrăzniţi* să daţi reclame! Vreau să termin cu porcul ăsta misogin în faţa camerelor!

Încă mai purta casca. Acum şi-o smulse de pe cap şi începu să-l lovească pe DiPoto cu ea. El îşi ridică mâinile să-şi protejeze creştetul şi atunci Steph îl lovi în faţă. Din nasul domnului psihiatru ţâşni sângele.

— *Asta*-i isterie de muiere! urla Stephanie, lovindu-l iar şi iar cu casca.

Acum sângera şi guriţa doctorului.

— *Aşa arată* isteria de muiere, *tu... tu... GULIE SEACĂ ce eşti!*

— Gulie?! exclamă femeia de la proteste, începând să râdă. I-a zis că-i o gulie?

Câţiva maşinişti dădură fuga s-o imobilizeze pe Stephanie Koch. În timp ce avea loc această învălmăşeală şi DiPoto sângera prin mai multe orificii şi George Alderson căscase gura să invite muştele înăuntru, studioul dispăru din imagine, locul lui fiind luat de o reclamă la inhalatorul Symbicort.

— Măiculiţa mea! exclamă protestatara. *Excelent!*

Acum privea în altă parte.

— Îmi daţi şi mie din aia?

Se uita la mormanul mic de praf de cocaină de pe mapa laminată a tipului de la Tehnic.

— Cum să nu, zise el. Azi e gratis.

Michaela o urmări pe tânăra protestatară luând puţin pe deget şi înghiţind.

— Iuhuu!

Tânăra îi zâmbi şi adăugă:

— Declar în mod oficial că sunt gata de acţiune.

— Du-te şi stai cuminte la locul tău! îi zise Michaela. Te chem eu când începe acţiunea aia.

Însă nu o va face. Stephanie Koch, cea călită în multe lupte, îşi pierduse controlul. Iar asta o făcu pe Michaela să-şi dea seama de un adevăr crunt: ea nu era martor al acestei drame. Drama asta era însăşi viaţa ei. Iar atunci când va fi să adoarmă, nu voia să se afle printre străini.

— Lipsesc puţin. Te ocupi tu de toate, Al. Da?

— Nicio grijă, răspunse tipul de la Tehnic. Ei, cât de tare a fost?

— Cea mai tare, spuse ea şi coborî pe trotuar.

Deschise telefonul. Dacă nu era prea mult trafic, ar putea ajunge în Dooling înainte de miezul nopţii.

— Mama? Eu sunt. Nu mai pot să fac asta. Vin acasă.

5

La ora 15:10, zece minute după terminarea turei (6:30 – 15:00), Don Peters stătea în Cabină, cu ochii la monitorul camerei din Celula 10. Se uita cum adoarme nebuna. Aceasta se întinse încet pe pat, cu ochii închişi. Lampley fusese chemată undeva, după aia şi Murphy, aşa că acum Don avea Cabina la dispoziţie şi asta îi făcea mare plăcere. De fapt, acum ar fi trebuit să fie în drum spre casă. Dar, ca să n-o stârnească şi mai mult pe Coatsie, hotărâse să înghită şi să facă ce i se spusese.

Nebuna aia arăta de milioane. Don n-ar fi avut nicio problemă s-o asigure de asta. Chiar şi în salopeta aia de puşcărie, cracii ei păreau lungi de un kilometru.

Apăsă butonul microfonului care-i făcea legătura cu Celula 10 şi vru să-i spună să se trezească. Dar, la ce bun? Se pare că acum toate aveau să adoarmă instantaneu şi să le crească mizeria aia pe mutre şi pe corpuri. Iisuse, ce hal de lume ar fi dacă se va întâmpla una ca asta! Singurul avantaj va fi că se va reduce numărul accidentelor de circulaţie. Bună poantă! Trebuie s-o ţină minte pentru când se va întâlni cu băieţii la „Roata Neunsă”.

Peters luă degetul de pe butonul microfonului. Duduiţa din Celula 10 îşi ridică picioarele pe patul îngust şi se întinse. Curios, Don căscă ochii să vadă mai bine cum era chestia aia cu pânza care creştea din piele, despre care citise pe Internetul de la telefon.

6

Odinioară fuseseră sute de şobolani în închisoare şi zeci de colonii. Acum au rămas doar patruzeci. Evie stătea culcată, cu ochii închişi, şi stătea de vorbă cu alfa – o femelă bătrână, o luptătoare cu gheare lungi şi multe gânduri. Evie îşi imagina că faţa ei era plină de cicatrice – o faţă uscăţivă şi superbă.

— De ce aţi mai rămas atât de puţini, draga mea prietenă?

— Otravă, i-a răspuns această regină războinică. Pun otravă. Miroase ca laptele, dar ne ucide.

Femela şobolan se afla într-o crăpătură din peretele de beton dintre Celula 10 şi Celula 9.

— Otrava trebuie să ne facă sete, dar deseori ne tulbură minţile şi murim fără să mai ajungem la apă. Îngrozitoare moarte! Pereţii ăştia sunt plini cu cadavrele noastre.

— Nu va mai fi nevoie să suferiţi, i-a spus Evie. Vă promit. Dar s-ar putea să vă cer să faceţi anumite lucruri pentru mine, unele chiar periculoase. Eşti de acord?

După cum se aştepta Evie, pericolul nu însemna nimic pentru regina şobolanilor. Ca să ajungă la putere, regina asta îl biruise pe rege. Îi sfâşiase labele din faţă şi, în loc să-i dea lovitura decisivă, se aşezase în fund şi se uitase la el cum sângera, dându-şi duhul încet şi în chinuri. Prin urmare, regina se aştepta ca şi ea să aibă parte de aceeaşi moarte la un moment dat.

— De acord, a răspuns şobolanca. Frica este moarte.

Evie nu a fost de acord – din punctul ei de vedere, moartea era moarte şi era bine să te temi de ea –, dar nu a contrazis-o. Chiar dacă şobolanii erau mai reduşi la minte, sinceritatea lor era proverbială. Şi asta îi făcea foarte buni colaboratori.

— Îţi mulţumesc.

— Cu plăcere, a spus regina şobolanilor. O singură întrebare am să-ţi pun, Mamă. Îţi respecţi cuvântul dat?

— Întotdeauna, i-a zis Evie.

— În cazul acesta, ce vrei să facem?

— Nimic deocamdată, a răspuns Evie. Dar vă voi chema curând. Acum tot ce trebuie să ştii este că familia ta nu va mai mânca niciodată otravă.

— Adevărat?

Evie se întinse şi surâse şi, cu ochii tot închişi, sărută peretele.

— Foarte adevărat.

7

Evie tresări puternic, deschise brusc ochii şi privi drept în camera de supraveghere. Adică la Don.

Gardianul se clătină cu putere pe scaunul din Cabină. Îl indispunea agerimea acelei priviri, felul în care se uitase deţinuta direct la cameră chiar în momentul în care se trezise. Cum dracu' de se trezise? Sau poate curva se prefăcuse ca să facă mişto de el? Dacă da, îi reuşise de minune.

Don apăsă butonul de la microfon.

— Te uiţi fix în cameră, deţinuto. Nu-i politicos. Nici expresia de pe moaca ta nu-i politicoasă. Ai vreo problemă cu mine?

Duduia din Celula 10 clătină din cap.

— Îmi cer scuze, domnule ofiţer Peters. Îmi cer scuze şi pentru moaca mea. Nu am nicio problemă.

— Scuzele îţi sunt acceptate, zise Don. Dar ai grijă să nu se mai repete.

Îşi dădu seama de ceva şi adăugă:

— De unde ai ştiut că eu sunt?

Însă Evie nu-i răspunse la întrebare, ci îi spuse doar:

— Mi se pare că doamna director vrea să te vadă.

Şi, fix în clipa aia, se auzi bâzâitul interfonului. Era chemat de urgenţă la Conducere.

XI

1

Blanche McIntyre îl lăsă pe Don să intre în biroul directoarei şi îi spuse că Janice Coates va veni şi ea în vreo cinci minute. Blanche nu era obligată să facă asta şi nici nu ar fi făcut-o dacă nu ar fi avut mintea tulburată de evenimentele stranii care păreau a se întâmpla în penitenciar şi în întreaga lume.

Gardianul observă că-i tremură mâinile atunci când îşi turnă o cafea din cafetiera din colţul încăperii, situată chiar sub posterul ăla de tot căcatul cu o pisică. Cică: ŢINE-TE BINE. După ce îşi umplu cana, scuipă în restul de cafea. Scârba aia ordinară de Coates fuma şi bea cafea cât era ziua de lungă. Şi el spera să-i fi dat o răceală prin scuipatul ăla. Of, Doamne, de ce nu crăpa odată de cancer pulmonar ca să-l lase în pace?

Momentul în care fusese chemat aici plus prezicerea nebunei din Celula 10 îl făceau să fie convins că fusese pârât fie de Sorley, fie de Dempster. Iar asta era foarte nasol. N-ar fi trebuit să facă ce făcuse. Toată lumea era cu ochii pe el, aşteptând să calce strâmb şi el exact asta făcuse.

Evident că niciun bărbat cu minte în cap nu l-ar fi acuzat. Dacă stai să te gândeşti la toată presiunea pe care o punea Coates pe el şi la toate văicărelile pe care era obligat să le îndure zilnic de la criminalele alea pe care trebuia să le dădăcească, era surprinzător că încă nu *omorâse* pe nimeni de atâta frustrare câtă acumulase în el.

Ce mare rău făcea dacă le pipăia din când în când pe muierile alea? Pentru numele Lui Dumnezeu, pe vremuri, chelneriţele se simţeau dezamăgite dacă nu le plesneai peste cur. Dacă nu fluierai după câte o boarfă pe stradă, aia se întreba la ce mama naibii se mai îmbrăcase aşa frumos. Gagicile se îmbrăcau ca să fie dezbrăcate – asta era realitatea. Ce s-a întâmplat cu toată rasa muierească

de se poartă fix pe dos? De când cu toată tehnologia asta nici măcar un compliment nu mai poţi să-i faci vreunei tipe. În fond ce sunt palma peste cur sau strângerea ţâţicii între degete dacă nu tot un fel de compliment? Tare prost ai fi dacă n-ai înţelege asta! Dacă Don apuca o femeie de buci, n-o făcea pentru că fundul ei ar fi fost urât. Nu, dom'ne! O făcea pentru că era un cur de calitate. Iar gestul lui era o glumă, doar o glumă şi nimic mai mult.

Oare lucrurile mergeau uneori niţel cam prea departe? Da. Câteodată. În cazurile astea el era de acord să-şi asume o parte din vină. Închisoarea era un regim dur pentru femeile cu nevoi sexuale sănătoase. Aici erau mai multe tufe decât în junglă şi nicio suliţă care să le străbată. Tentaţiile erau inevitabile. Nevoile nu puteau fi contestate. Uite, deţinuta Sorley, de pildă. Poate că ea nu era deloc conştientă de asta, dar îl voia şi ea la fel de mult. Îi trimisese o mulţime de semnale: o unduire a şoldurilor în direcţia lui, în timp ce mergea spre sala de mese; umezirea buzelor cu vârful limbii atunci când căra mai multe picioare de scaune în atelier; o privire obscenă aruncată peste umăr.

Sigur, obligaţia lui Don era să nu cedeze în faţa acestor invitaţii venite din partea unor putori degenerate şi infractoare, care ar fi profitat de orice ocazie ca să-ţi întindă o cursă şi să te facă să dai de belea. Dar şi el era om; nu-l puteai acuza pentru că se mai întâmpla să capituleze înaintea instinctelor lui masculine absolut normale. Deşi o japiţă zbârcită ca madam director n-ar înţelege niciodată asta.

Era convins că nu era în pericol să fie urmărit în justiţie – acuzaţiile unei curve care trage pe nas – ba chiar acuzaţiile făcute de două curve – nu aveau cum să fie mai presus de cuvântul lui în niciun tribunal din ţara asta. Însă nu era deloc sigur că-şi va mai păstra slujba. Madam director îi promisese că va lua măsuri la următoarea reclamaţie.

Don se fâţâi nervos prin birou. Se întrebă, înnegurat, dacă toată campania asta pornită împotriva lui nu este

cumva o manifestare bolnavă a geloziei lui Coates, care îl iubeşte în taină. Văzuse filmul ăla cu Michael Douglas şi Glenn Close[63]. Şi mai că se căcase pe el de spaimă. O femeie dispreţuită nu ar ezita să-ţi facă foarte mult rău – asta era realitatea.

Se gândi în treacăt la mama lui, la cum i-a mărturisit ea că o sfătuise pe Gloria (fosta lui Don) să nu se căsătorească cu el, pentru că „Donnie, puiul meu, ştiu foarte bine cum te porţi tu cu fetele". Vorbele ei îl duruseră până-n măduva oaselor, pentru că Don Peters îşi iubea mama, îi iubise palma rece pe fruntea lui fierbinte atunci când fusese un băieţel bolnav. Şi îşi amintea cum obişnuia ea să-i cânte că el era lumina ochilor ei – şi atunci, cum poate propria-ţi mamă să se întoarcă împotriva ta? Ce spunea atitudinea asta despre *ea?* Vreţi să ştiţi cum e cu femeile dominatoare? Ei bine, mama lui era o reprezentantă de frunte a acestei tagme.

(Acum îi trecu prin minte că poate ar fi bine să-i dea un telefon şi să o întrebe cum se simte. Dar apoi îşi zise: las-o baltă! maică-sa era femeie în toată firea.)

Întreaga situaţie duhnea a conspiraţie feminină. Faza întâi: seducţia. Faza a doua: atragerea în cursă. Indiciul decisiv a fost că nebuna aia din Celula 10 ştiuse că va fi chemat la madam director. Nu că s-ar fi coalizat toate împotriva lui, nu, n-ar merge atât de departe (ar fi o nebunie), dar nici nu putea spune că nu exista un fel de alianţă.

Se aşeză pe marginea biroului lui Coates şi răsturnă din greşeală o gentuţă din piele.

Se aplecă să o ridice. Era genul ăla de trusă în care îţi pui periuţa de dinţi când pleci în concediu. Dar ia te uită, ce piele fină! Trase fermoarul. Înăuntru erau mai multe chestii: o sticluţă cu ojă roşu-închis (de parcă unghiile făcute ar fi distras cuiva atenţia de la faptul că madam Coates era o cotoroanţă pocită), o pensetă, o unghieră, un pieptăn mic, câteva pastile de Omeprazol şi… un flacon cu pilule care se dau doar pe reţetă.

[63] *Fatal Attraction* (1987) în regia lui Adrian Lyne (n. tr.).

Don citi eticheta: *Janice Coates, Xanax, 10 mg.*

2

— Jeanette! Îţi vine să crezi?

Cea care o striga era Angel Fitzroy, iar întrebarea o făcu pe Jeanete să se chircească pe dinăuntru. Ce anume să fi fost adevărat? Că Peters o înghesuise în colţul de lângă automatul de răcoritoare şi o pusese să-l masturbeze? Acum durerea ei de cap depăşise limitele normale: se transformase într-o serie de explozii puternice – *bang-bang-bang.*

Dar nu, nu despre asta vorbea Angel. Nu avea de unde să ştie. Ree nu ar spune nimănui, încercă să se liniştească Jeanette. Cu toate că gândurile aveau forţa unor urlete în mintea ei, abia dacă şi le putea auzi din cauza exploziilor produse de migrenă. Apoi ghici – cel puţin, aşa spera – la ce anume se referea Angel.

— Despre chestia cu somnul vorbeşti?

Angel era în pragul celulei. Jeanette stătea întinsă pe pat. Ree era plecată pe undeva. Uşile celulelor din aripa aceasta stăteau deschise până seara şi toate deţinutele evidenţiate pentru bună purtare aveau voie să se plimbe pe unde voiau.

— Daaa! Normal că despre asta vorbesc.

Angel se strecură în celulă şi se aşeză pe unicul scaun de acolo.

— Nu trebuie să dormi. Niciuna nu trebuie să doarmă. Pentru mine n-ar fi o problemă, că oricum nu dorm prea mult. Nici când eram mică nu dormeam. Mi se pare că somnul e un fel de moarte.

Ştirile despre Aurora i se păruseră absurde lui Jeanette. Femei înfăşurate în coconi în timpul somnului? Oare migrena aia o defectase la cap? Voia să facă un duş, dar n-avea niciun chef să anunţe vreo gardiană. Oricum n-ar fi lăsat-o la duşuri. Închisoarea avea reguli stricte. Gardienii – ah, pardon, domnii şi doamnele *ofiţeri* – erau personificarea acestor reguli. Ori făceai ce ţi se spune, ori

– *bingo!* – ţi se întocmea raport pentru indisciplină.

— Mă doare capul rău de tot, Angel. Am o migrenă. Nu-s în stare să mă gândesc la aiureala asta.

Angel inspiră foarte zgomotos prin nasul ei lung şi acvilin.

— Ascultă, suri...

— Nu sunt surioara ta, Angel!

Jeanette suferea prea tare ca să-i mai pese de eventuala reacţie a lui Angel în faţa unei asemenea admonestări.

Dar Angel continuă netulburată:

— O fi o aiureală, da' e cât se poate de reală. Tocmai ce am trecut pe la Nell şi Celia. Şi am văzut ce-a mai rămas din ele. S-au culcat şi acu' sunt împachetate de zici că sunt cadouri din alea de sub pomu' de Crăciun. Se zice că şi McDavid e la fel. E dusă, gata, pa. Am văzut cu ochii mei cum chestia aia creşte pe Nell şi Celia. Iese din ele şi urcă şi le acoperă feţele. Ca un căcat din ăla de experienţă ştiinţifică.

Iese din ele. Urcă. Le acoperă feţele.

Deci era adevărat. Îţi dădeai seama de asta după tonul lui Angel. Ei şi? Pe Jeanette o lăsa rece. Oricum n-avea ce să facă. Închise ochii. Şi imediat simţi o mână pe umăr. Angel începu s-o scuture cu putere.

— Ce e?

— Vrei să dormi?

— N-aş putea s-o fac atâta timp cât mă baţi la cap şi mă scuturi ca pe un covor. Termină!

Mâna se ridică.

— Nu trebuie să dormi. Am nevoie de ajutorul tău.

— De ce?

— Pentru că tu eşti dezgheţată. Nu ca restu'. Ai ceva minte în capul ăla al tău. Şi nu te dau pe spate prea multe chestii. Măcar lasă-mă să-ţi zic despre ce e vorba.

— Nu-mi pasă.

Deşi Angel nu spuse nimic în următoarea secundă, Jeanette o simţi apropiindu-se de patul ei.

— Ăla-i băiatul tău?

Jeanette deschise ochii. Angel se uita la fotografia lui

Bobby, prinsă de peretele de lângă pat. Acolo, Bobby bea cu paiul un suc dintr-un pahar din plastic şi purta o tichie cu urechi de Mickey Mouse. Pe mutriţă avea o expresie de neîncredere absolut adorabilă, de parcă ar fi zis că o să vină cineva care să-i fure şi sucul şi tichia. Era mic în poza aia – de patru sau cinci anişori.

— Mda, mormăi Jeanette.

— Mişto pălărie! Mereu mi-am dorit şi eu una. I-am invidiat pe puştii care aveau aşa ceva. Da' poza pare veche. Cât are acum?

— Doişpe.

Posibil că poza fusese făcută cu un an înainte să se aleagă praful de toată viaţa ei, atunci când ea şi Damian l-au dus pe Bobby la Disney World. Băiatul din fotografie habar nu avea că tăticuţul lui urma să exagereze cu pumnii daţi în nasul maică-sii şi că respectiva mamă urma să implânte o şurubelniţă în coapsa lui taică-su şi că mătuşi-sa urma să-i devină tutore pe perioada cât maică-sa era la puşcărie pentru crimă de gradul al doilea. Puştiul din poză nu ştia decât că Pepsiul lui era bun şi că tichia Mickey era super.

— Cum îl cheamă?

Parcă exploziile din cap se mai domoliseră cât se gândise la fiul ei.

— Bobby.

— Drăguţ nume! Îţi place? Să fii mamă?

Întrebarea îi scăpă lui Angel fără să ştie că voia s-o pună. Mamă. Să fii mamă. Gândul ăsta îi dădu palpitaţii. Dar nu lăsă să se vadă nimic. Şi Angel avea secretele ei şi nu le dezvăluia nimănui.

— Nu m-am priceput niciodată la asta, spuse Jeanette, străduindu-se să se ridice în capul oaselor. Dar îmi iubesc copilul. Haide, Angel, spune-mi despre ce e vorba! Ce vrei să mă pui să fac?

3

Mai încolo, Clint îşi va spune că ar fi trebuit să-şi dea

seama că Peters punea ceva la cale.

La început, gardianul a fost mult prea calm. Iar zâmbetul lui tâmp era mult prea nelalocul lui în faţa acuzaţiilor care i se aduceau. Pe de altă parte, Clint era furios – furios cum nu mai fusese de când avea vârsta lui Jared şi nu văzuse ce ar fi trebuit să-i sară în ochi. Parcă ar fi avut în cap o cutie cu multe din lucrurile rele din copilăria lui – numai că această cutie era închisă şi legată strâns cu o sfoară. Minciuna soţiei sale fusese prima tăietură în fibrele alea de cânepă (sau de ce or fi fost). Aurora fusese a doua. Discuţia cu Evie fusese a treia. Iar necazul lui Jeanette rupsese de tot sfoara. Se pomeni că analizează cât de mult rău i-ar putea face lui Peters folosind diverse obiecte din jur. I-ar putea sparge nasul cu telefonul de pe birou; i-ar putea găuri falca obsedatului ăstuia nenorocit cu placheta primită de Coates când fusese desemnată Directorul de Penitenciar al Anului. Clint trudise din greu ca să scape de acest tip violent de gândire – de fapt, se apucase de psihiatrie în primul rând din cauza asta.

Ce-i zisese Shannon atunci?

„Clint, dragul meu, dacă ai să te tot lupţi, atunci într-o bună zi ai să rămâi fără adversari.” Voia să spună că o să omoare pe cineva. Şi poate că avusese dreptate. Nu peste multă vreme, tribunalul i-a acordat independenţa şi nu a mai trebuit să se lupte. După aceea, în ultimul an de liceu, îşi canalizase în mod conştient toată furia în cursele de semimaraton. Fusese ideea lui Shannon, o idee al dracului de bună. „Vei simţi nevoia de mişcare”, îi spusese ea, „aşa că ar trebui să alergi. Nu te loveşti atât de tare ca în alte sporturi.” Aşa că a fugit de trecutul lui, a fugit ca Forrest Gump, a fugit tot drumul până la facultatea de medicină, până la căsnicie, până la momentul când a devenit tată.

Însă majoritatea copiilor din sistem nu reuşeau în viaţă. De obicei, orfelinatul îţi reteza aripile. Mulţi dintre ei ajungeau în puşcărie – fie în Penitenciarul Dooling, fie în închisoarea „Cap de Leu” de pe culmea dealului din apropiere, despre care se spunea că era în pericol s-o ia la

vale. În Dooling erau multe fete care fuseseră în sistem şi toate erau la discreţia lui Don Peters. Clint avusese noroc. Reuşise să învingă toate vitregiile sorţii. Shan fusese alături de el şi îl ajutase. De multă vreme nu s-a mai gândit la ea. Însă astăzi parcă se spărsese conducta cu amintiri, care acum îi inundau gândurile. Se pare că zilele cu dezastre sunt totodată şi zilele aducerilor aminte.

4

Clinton Richard Norcross intrase definitiv în sistemul de plasament familial în 1974, la vârsta de şase ani; însă, din dosarele la care a avut acces mult mai târziu, a aflat că mai trecuse pe acolo de câteva ori. Povestea lui nu era deloc ieşită din comun: părinţi adolescenţi, droguri, sărăcie, caziere, posibil şi ceva probleme de natură psihică. O asistentă socială (al cărei nume nu era public) discutase cu mama lui Clint şi notase: „Se teme ca nu cumva să-i transmită fiului său tristeţea pe care o simte ea."

Clint nu şi-l amintea deloc pe tatăl său, iar despre mamă îşi amintea foarte vag că era o fată cu chipul prelung, care îl apuca de mâini şi i le ţinea strâns în ale ei şi i le scutura în sus şi în jos, în timp ce îl implora să nu-şi mai roadă unghiile. Odată Lila l-a întrebat dacă nu l-ar interesa să-i caute şi să ia legătura cu ei, presupunând că încă mai erau în viaţă. Nu, nu-l interesa câtuşi de puţin. Lila a zis că a înţeles, însă adevărul era că nu pricepea nimic, iar lui îi convenea situaţia aceasta. Nici nu voia să înţeleagă. Bărbatul cu care se măritase ea, seriosul şi priceputul doctor Clinton Norcross, îşi lăsase în urmă trecutul dureros – şi o făcuse în mod perfect conştient.

Numai că nu puteai să laşi totul în urmă. Nimic nu era definitiv pierdut până când nu venea moartea sau Alzheimerul şi ţi le lua. Ştia asta. Şi i se confirma la fiecare şedinţă avută cu fiecare deţinută în parte; duceai trecutul cu tine ca pe un colier în jurul gâtului, un colier împuţit, făcut din căpăţâni de usturoi. Indiferent dacă-l ascundeai

sub bluză sau îl lăsai să atârne la vedere, era limpede că îl aveai în permanenţă cu tine. Duceai o luptă neîncetată, dar nu câştigai niciodată.

De-a lungul copilăriei şi adolescenţei, trecuse prin şase familii, dar niciodată nu s-a simţit acasă – pentru că un acasă este locul acela unde te simţi în siguranţă. Şi poate nu era deloc de mirare că a ajuns să lucreze într-un penitenciar. Sentimentele pe care i le deştepta mediul închisorii erau aceleaşi sentimente din copilăria şi adolescenţa lui: spaima de asfixierea iminentă. Şi voia să-i ajute pe oamenii care simţeau la fel, pentru că ştia cât de rău este, cum îţi atacă umanitatea. Acesta a fost principalul motiv pentru care a decis să renunţe la cabinetul particular.

Existau destule case decente în care erau daţi copiii în plasament, însă Clint nu a ajuns niciodată în vreuna din acestea. El locuise în câteva case destul de curate, ale unor asistenţi maternali eficienţi şi la locul lor, care făceau doar strictul necesar pentru a-şi putea primi onorariul de la stat. Uşor de uitat. Iar ăsta era un lucru excelent.

Cele mai rele locuinţe erau rele din multe puncte de vedere – locuri unde nu exista niciodată mâncare suficientă, locuri unde încăperile erau foarte mici şi înghesuite şi murdare, locuri unde iarna era cumplit de frig, locuri unde asistenţii maternali te agresau. Fetele din sistem erau agresate cel mai des – evident.

Clint nu-şi mai amintea chipurile tuturor „fraţilor” şi „surorilor” lui din toate casele prin care trecuse, dar câteva dintre ele nu i se şterseseră din memorie. Jason, de pildă, care se sinucisese la treisprezece ani bând o sticlă cu soluţie pentru desfundarea ţevilor. Clint şi-l amintea foarte bine pe Jason cel Viu şi la fel de bine şi-l amintea pe Jason cel Mort, întins în sicriu. Asta s-a întâmplat pe vremea când Clint fusese luat în plasament de Dermont şi Lucille Burtell, care nu îi găzduiau pe copii în casa lor frumoasă din Cape Cod, ci într-un şopron din spatele acesteia, cu duşumea din placaj crăpat şi fără pic de izolaţie termică. Soţii Burtell aveau obiceiul să organizeze

„Luptele de Vineri Seara”: cei şase copii daţi în îngrijire erau obligaţi să boxeze între ei, iar premiul primit de câştigător era un milkshake cu ciocolată de la McDonald’s. Odată Clint şi Jason au trebuit să se lupte între ei, ca să-i distreze pe soţii Burtell şi pe prietenii acestora. Ringul era un petic din curtea interioară, cu dalele sparte, iar spectatorii stăteau pe marginea lui şi făceau pariuri. Teoretic, Jason nu ar fi avut nicio şansă să-l învingă – era speriat şi lent în mişcări, iar Clint îşi dorea milkshake-ul. Când Jason zăcea mort în sicriu, sub ochiul lui stâng încă se mai putea vedea vânătaia pe care i-o făcuse Clint cu câteva seri în urmă.

În vinerea următoare, după ce Jason băuse soluţia pentru desfundat ţevi şi se retrăsese pentru totdeauna din box, Clint a câştigat iarăşi milkshake-ul. Şi atunci, fără să se gândească la eventualele consecinţe ale gestului său (cel puţin, acum nu-şi amintea să se fi gândit), a aruncat lichidul maro în faţa lui Dermot Burtell. A luat o bătaie soră cu moartea, care nu l-a adus înapoi pe Jason, dar care pe el l-a scos din casa aceea.

În următorul loc, sau poate în cel de după următorul, a împărţit o cămăruţă întunecată de la subsol cu simpaticul Marcus. Clint îşi aducea şi acum aminte de desenele lui haioase. Oamenii desenaţi de Marcus erau optzeci la sută nas – erau nişte nasuri cu mâini mititele şi picioare mititele. *Numai-Nas,* îşi botezase el benzile desenate. Era talentat şi dedicat. Şi într-o zi după şcoală, fără nicio altă explicaţie, Marcus i-a spus lui Clint că şi-a aruncat blocurile de desen şi că avea de gând să spele putina. Clint îşi amintea desenele, dar nu şi pe Marcus.

Dar pe Shannon, da, pe Shannon şi-o amintea perfect. Era prea frumoasă ca să o poată uita.

— Bună! Mă cheamă Shannon. Vrei să facem cunoştinţă?

Aşa s-a prezentat atunci, fără să se uite la Clint, care trecea pe lângă ea în drum spre parc. Fata stătea la soare, tolănită pe capota unui Buik parcat în faţa unui orfelinat din Wheeling. Purta un maiou albastru şi jeanşi negri şi zâmbea soarelui.

— Pe tine te cheamă Clint, nu-i aşa?
— Mda, a mormăit el.
— Îhî. Nu-i drăguţ că ne-am cunoscut?

Şi Clint, chiar dacă abătut şi morocănos, a izbucnit în râs. Atunci a râs cu poftă pentru prima oară după foarte, foarte multă vreme.

Orfelinatul acela din Wheeling, unde a cunoscut-o, era ultima oprire din marele tur prin centrele de plasament ale statului. În esenţă, era un punct care făcea legătura cu locuri precum Penitenciarul Dooling şi Azilul de Stat din Weston (clădire monumentală, în stil gotic, închisă în 1994). Acum, în 2017, fusese redeschisă pentru turiştii pasionaţi de macabru. Oare acolo îşi găsise sfârşitul şi tatăl lui? se întreba Clint. Sau mama lui? Sau Richie, căruia nişte băieţi de la un liceu particular îi spărseseră nasul şi-i rupseseră trei degete la mall, pentru că el le spusese să nu mai râdă de canadiana lui, căpătată de la o societate de caritate? Sau Marcus? Ştia că nu se poate să fi murit chiar toţi sau să fi ajuns în puşcărie. Însă avea senzaţia că niciunul dintre ei nu mai respiră şi nu mai e liber. Oare bântuiau pe coridoarele lungi ale fostului azil din Weston după încheierea programului de vizitare? Oare discutau despre el? Oare se bucurau pentru el – ori îi făcuse de ruşine pentru că el încă mai era în viaţă?

5

Orfelinatul din Wheeling era mai bun decât multe din celelalte instituţii asemănătoare în care poposise Clint până atunci. Administratorul era un individ sarcastic, mereu cu degetele mari vârâte în buzunarele vestei sale din poliester, care-l sfătuia pe fiecare nou-venit: „Bucură-te de ultimul an când mai sugi la ţâţa statului, cuconaşule!” El, administratorul sarcastic, nu voia necazuri. Atâta vreme cât nu erai arestat, îţi dădea voie să pleci şi să vii oricând aveai chef. Puteai să te baţi, să te fuţi, să te droghezi. Dar nu în casa noastră, cuconaşule.

Clint şi Shan aveau şaptesprezece ani la vremea aceea.

Fata remarcase pasiunea pentru studiu a lui Clint, îl văzuse strecurându-se în parcul din capătul străzii, unde se aşeza pe o bancă să-şi facă temele, în ciuda frigului de sfârşit de toamnă. Shannon mai remarcase şi juliturile de pe mâinile lui, urme ale necazurilor în care intra – şi pe care, uneori, le căuta cu lumânarea – pe drumul dintre orfelinat şi şcoală. S-au împrietenit. Ea i-a tot dat sfaturi. Majoritatea bune.

— Mai ai puţin şi ai scăpat, îi zicea ea. Abţine-te şi nu omorî pe nimeni până atunci, îi zicea ea. Permite-i creierului tău să te facă bogat, îi zicea ea.

Vorbea de parcă lumea nu conta prea mult pentru ea, îndemnându-l pe Clint să-şi dorească să o facă să conteze – atât pentru ea, cât şi pentru el.

S-a apucat de alergat şi a încetat să se mai bată. Asta era varianta scurtă. În cea lungă era vorba despre Shannon – Shannon în lumina soarelui, Shannon îndemnându-l să alerge mai repede, să solicite bursă, să nu se lase de carte şi să se ţină la distanţă de golanii de pe străzi. Shannon noaptea, descuind uşa de la etajul băieţilor cu o carte de joc din celuloid (regina de pică) şi strecurându-se în camera lui Clint.

— Ia te uită la tine! i-a zis ea atunci când l-a văzut în echipamentul sportiv cu însemnele echipei, maiou şi pantaloni scurţi. Dacă eu aş fi stăpâna lumii, aş decreta ca toţi băieţii să poarte pantaloni din ăştia.

Shannon era minunată şi inteligentă şi avea şi ea problemele ei (o grămadă de probleme) şi Clint credea că ea îi salvase viaţa.

S-a dus la facultate. Ea l-a sfătuit să se ducă, iar atunci când el a ezitat (discutau despre armată), ea i-a spus:

— Nu fi prost, mişcă-ţi fundul la facultate!

Aşa a făcut şi n-au mai ţinut legătura. Convorbirile telefonice erau prea scumpe, iar scrisorile le luau prea mult timp. După opt sau nouă ani s-au reîntâlnit în Washington, în noaptea aia de Revelion din 2001? 2002? Clint sosise în capitală ca să ia parte la un seminar şi mai rămăsese încă o zi acolo pentru că i se stricase maşina.

Lila i-a spus că-i dă voie să iasă în oraş şi să se îmbete, dar că-i interzicea să se pupe cu vreo femeie singură şi disperată. Dacă voia cu tot dinadinsul, putea să se pupe cu un bărbat singur şi disperat. Dar doar cu unul, nu mai mulţi.

Barul în care a revăzut-o pe Shannon era ticsit de studenţi. Ea servea la mese.

— Hei, amice! i-a spus ea lui Clint, apropiindu-se de el la bar şi împingându-l cu şoldul. Am cunoscut la mititica un tip care semăna leit cu tine.

S-au îmbrăţişat îndelung.

Shannon părea obosită, dar altminteri destul de bine. Au reuşit să stea un minut de vorbă într-un colţ, sub o reclamă luminoasă la berea Molson.

— Pe unde locuieşti? l-a întrebat ea.

— La ţară: în regiunea celor trei provincii. Într-un orăşel care se cheamă Dooling. La o zi de mers cu maşina de aici. E foarte frumos acolo.

Apoi i-a arătat o poză cu Jared. Pe atunci fiul lui avea doar patru luni.

— Uită-te la el ce frumos e! Spune şi tu dacă n-a meritat, Clint? Musai să fac şi eu unul.

Genele lui Shannon erau umede. Oamenii zbierau în jurul lor. Era aproape miezul nopţii. Venea anul cel nou.

— Hei! a încercat el s-o liniştească. Hei, nu-i nimic! E în regulă.

Atunci ea a ridicat ochii la el şi toţi anii din urmă s-au şters şi parcă erau din nou adolescenţi.

— Oare? Oare chiar e în regulă, Clint?

6

Peste umărul directoarei se vedea pe fereastră cum umbrele lungi ale înserării acopereau încet brazdele de salată şi de mazăre din grădina de legume. Coates începu să vorbească, strângând cana cu cafea în ambele mâini.

„Cana cu cafea!” Clint se gândi că ar putea răsturna lichidul fierbinte pe testiculele lui Don Peters şi apoi l-ar

pocni cu ea în cap până l-ar lăsa lat.

A fost o vreme, înainte să o cunoască pe Shannon Parks, când n-ar fi avut nevoie să se gândească de două ori. Însă acum îşi spuse că era tată şi soţ, că era medic, că avea prea multe fire cărunte ca să mai cadă din nou în cursa violenţei. Curând va termina aici şi se va duce acasă la soţia şi la fiul lui, la casa lui cu privelişte frumoasă şi piscină în curtea din spate. Bătăile pentru un milkshake avuseseră loc într-o altă viaţă. Cu toate astea, nu se putea stăpâni şi se tot întreba din ce era făcută cana, dacă era din ceramică din aia care nici nu se crapă când o scapi pe gresie.

— Nu pari prea supărat, observă Janice Coates.

Peters îşi mângâie mustaţa cu vârful degetului.

— Mă gândesc cu satisfacţie că avocatul meu o să mă facă milionar în urma acestei concedieri nedrepte, doamnă directoare. Cred că o să-mi cumpăr un iaht. Şi, oricum, am fost educat să mă port ca un gentleman, indiferent cât de urât se poartă ceilalţi cu mine. Concediaţi-mă. N-am nimic împotrivă. Dar nu aveţi nicio probă. Am de gând să vă distrug la proces.

Aruncă acum o privire spre Clint, care stătea lângă uşă.

— Te simţi bine, doctore? Stai acolo şi strângi din pumni de zici că frământi cocă.

— Du-te dracului!

— Vedeţi? se adresă el iarăşi lui Coates. Nu-i frumos.

Şi zâmbi larg, dezvelindu-şi dinţii de culoarea mămăligii.

Coates sorbi din cana pe care tocmai o umpluse din nou. Cafeaua i se părea amară. Dar mai sorbi o dată. Se simţea plină de optimism. Ziua fusese apocaliptică, dar acum fiica ei era pe drum spre casă, iar ea scăpa în sfârşit de Don Peters. Uite că printre movilele de balegă mai apare şi câte o nestemată de satisfacţie.

— Eşti un jeg şi ai mare noroc că nu putem să ne ocupăm de tine aşa cum meriţi!

Scoase din buzunar o pungă mică din plastic. O ridică în faţa ochilor lui Peters şi o scutură uşor. Înăuntru se aflau două beţişoare pentru urechi.

— Pentru că, vezi tu, avem probe.

Rânjetul gardianului oscilă, încercă să-şi revină, nu-i ieşi.

— Aici e zeama ta, Donnie, băiatule. De pe automatul cu sucuri.

Coates luă o înghiţitură mare din cafeaua aia proastă şi plescăi din buze.

— După ce se liniştesc lucrurile şi ne vom *putea* ocupa de tine aşa cum trebuie, ai să înfunzi puşcăria. Vestea bună e că-i ţin pe agresorii sexuali într-o aripă specială, aşa că s-ar putea să scapi cu viaţă. Vestea proastă este că poţi să ai cel mai bun avocat din lume şi tot ai să stai acolo cam multicel. Dar nu-ţi face griji, tot o să mă mai vezi la toate audierile pentru eliberarea condiţionată. Ştii că sunt şi eu în comisie, nu?

Directoarea se întoarse şi apăsă butonul interfonului.

— Blanche, fii bună şi adu-mi o altă pungă de cafea. Asta-i oribilă.

Aşteptă câteva clipe răspunsul, după care apăsă din nou butonul.

— Blanche?

Tot niciun răspuns.

— Probabil că a ieşit din birou, îi spuse Coates lui Clint.

Acum îşi îndreptă iar toată atenţia asupra lui Peters. Gardianul încremenise pe canapea. Renunţase la rânjet. Respira greu şi îşi mişca limba în gură. Era limpede că încerca să prelucreze implicaţiile probei de ADN care tocmai ce-i fusese fluturată înaintea ochilor.

— Deocamdată, spuse directoarea, am să-ţi cer să predai uniforma şi să te cari de aici. Probabil că am greşit spunându-ţi ce probe avem contra ta, dar nu am putut rezista tentaţiei şi am vrut să văd ce faţă faci. Mai ai câteva zile la dispoziţie. Poţi să te urci în maşină şi să fugi în Canada. Cine ştie, poate n-o să te recunoască nimeni şi ai să te poţi apuca să-ţi câştigi pâinea pescuind la copcă.

— Înscenare! urlă Peters, sărind în picioare. E o înscenare!

Clint nu se mai putu abţine. Se repezi la gardian, îl

apucă de gât şi-l izbi de perete. Don începu să dea din mâini, lovindu-i umerii şi faţa, zgâriindu-i obrajii cu unghiile. Clint îl strânse mai tare. Sub degete simţea pulsul agitat al lui Peters, simţea cum i se micşorează mărul lui Adam, simţea cum toată neputinţa şi frustrarea şi spaima întregii zile i se scurg în mâini cum se scurge zeama dintr-un grepfrut. O molie începu să zboare în jurul capului său. Îl sărută uşor pe tâmplă şi dispăru.

— *Domnule doctor Norcross!*

Clint trase un pumn în burdihanul moale al lui Peters şi îi dădu drumul. Gardianul se prăbuşi pe canapea, după care alunecă în patru labe pe podea şi scoase un sunet de animal jupuit.

— *Hee-hee-hee!*

Uşa de la biroul directoarei se izbi de perete. Tig Murphy năvăli înăuntru, cu un pistol cu electroşocuri. Avea obrajii palizi şi umezi de transpiraţie. Mai devreme îi spusese lui Clint că se simte bine. Dar nu se simţea bine. Nimic nu era bine şi nimeni nu se simţea bine.

— *Hee-hee-hee!* cârâia în continuare Peters, târându-se cât mai departe de doctor.

Molia îşi pierduse interesul faţă de Clint şi acum dădea târcoale bărbatului de pe jos, parcă încercând să-l scoată din încăpere.

— Tocmai voiam să te chemăm, domnule ofiţer Murphy, spuse Coates, purtându-se de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Domnul Peters voia să iasă şi s-a împiedicat de covor. Ajută-l să se ridice, te rog. Şi vezi să-şi lase toate lucrurile la vestiar.

Directoarea toastă cu cana de cafea în direcţia lui Tig Murphy şi o bău pe nerăsuflate.

XII

1

— Doamna ofiţer, ştii că sunt predispusă la accese de furie, da?

Angel, aflată la distanţă respectuoasă de Cabină, puse această întrebare retorică Vanessei Lampley. Jeanette, care stătea lângă ea, nu-şi făcea deloc iluzii. Ştia că va fi foarte dificil, dacă nu chiar imposibil.

În Cabină, Lampley stătea la pupitrul de comandă, cu umerii încovoiaţi într-o manieră care nu era deloc de bine. Părea pregătită să sară la ele prin geamul securizat. Jeanette îşi spuse că, în cazul unei bătăi, Angel – chiar dacă subţirică – ar putea să facă faţă multor adversari. Nu însă şi lui Lampley.

— Ce-i cu ameninţarea asta cretină, Fitzroy? Ce te-a apucat? Nu ştii câte se întâmplă azi? Deja am trei deţinute înfăşurate în pânză din aia. Trebuia să ies din tură de mult timp. Sunt obosită ca dracu'. Şi acum vii tu să mă scoţi din sărite? E o idee foarte proastă, crede-mă.

Angel ridică mâinile.

— Nu, nu, nu, doamnă ofiţer. Zic şi eu că nici în mine n-aş avea încredere într-o situaţie ca asta. Scrie clar în cazierul meu şi mai sunt şi alte chestii din care am scăpat basma curată. Sunt sigură că nu vă aşteptaţi să vă dau detalii.

Jeanette duse mâna la frunte şi începu să studieze solul. Dacă Angel plănuise cumva să intre în diplomaţie după perioada de eliberare condiţionată, atunci ar fi trebuit să-şi revizuiască intenţiile.

— Şterge-o de aici, nebuno! îi spuse Lampley.

— Uite, de-aia am adus-o pe Jeanette, zise Angel, întinzând braţul spre colega ei.

— Ce să zic, altă mâncare de peşte.

— Nu râde!

Angel lăsă braţul în jos. I se ofili expresia prietenoasă de

pe chip.

— Să nu cumva să râzi de mine, doamnă ofiţer!

— Să nu cumva să-mi zici mie ce să fac, deţinuto!

Jeanette îşi zise că, dacă voia să intervină, atunci acum era momentul.

— Îmi cer scuze, doamnă ofiţer Lampley. Nu vrem să vă producem neplăceri.

Vanessa, care dădea să se ridice de pe scaun cât era ea de mare, se aşeză la loc. Spre deosebire de Fitzroy, al cărei nume se găsea zilnic pe rapoartele pentru indisciplină, de parcă ar fi avut un fel de monopol asupra lor, Sorley era apreciată pentru atitudinea ei prietenoasă. Plus că Ree Dempster spunea că Sorley fusese cea molestată de împuţitul ăla de Peters. Aşa că putea să asculte ce avea de zis.

— Care-i problema?

— Vrem să facem cafea. O cafea specială. Ca să le-o dăm tuturor femeilor şi să le ţinem treze.

Van ezită câteva secunde înainte să o întrebe:

— Cum adică *specială?*

— Adică mai tare decât cafeaua normală, răspunse Jeanette.

— Vă dăm şi dumneavoastră, interveni Angel, încercând să schiţeze un zâmbet mărinimos. O să vă pună imediat pe picioare.

— Ei, da! Exact de asta aveam nevoie! O închisoare plină cu deţinute drogate! Splendid! Stai puţin, Fitzroy, să ghicesc – ingredientul ăla secret e cocaina, corect?

— Nu... nu tocmai. Pentru că nu avem aşa ceva. Şi acum să vă pun şi eu o întrebare. Ce altă soluţie avem?

Lampley se văzu nevoită să declare că nu ştia.

Jeanette începu să vorbească din nou:

— Doamnă ofiţer, dacă Aurora asta nu-i rezolvată cât mai rapid, fetele de aici o să înceapă să se agite.

Devenea tot mai conştientă de adevărul vorbelor sale pe măsură ce le rostea. Cu excepţia Maurei Dunbarton şi a încă vreo două deţinute care aveau de ispăşit pedepse pe viaţă, celelalte încă mai aveau o urmă de speranţă:

sfârşitul condamnării. Libertatea. Însă acum, din toate punctele de vedere, Gripa Aurora le lua şi speranţa asta infimă. Nimeni nu ştia ce avea să urmeze somnului. Sau dacă mai urma ceva.

— Fetele îşi vor face griji şi se vor speria şi se vor supăra şi abia atunci dumneavoastră veţi avea... probleme serioase.

Jeanette evită cu mare atenţie cuvântul *revoltă,* deşi aceasta era problema la care se gândea.

— *Deja* sunt îngrijorate şi speriate şi supărate. Chiar dumneavoastră aţi spus-o. Şi trei dintre noi s-au îmbolnăvit de chestia asta. Plus că avem toate ingredientele la bucătărie. Nu trebuie decât să ne daţi voie să intrăm acolo şi facem noi restul. Ascultaţi-mă, nu vreau nici să fiu prea insistentă şi nici să provoc vreun scandal. Mă cunoaşteţi, da? Încerc să mă împac cu toată lumea. N-am făcut nimic rău de când sunt aici. Vă spun doar ce mă îngrijorează şi vă propun o soluţie.

— Şi cafeaua aia *specială* a voastră o să rezolve totul? Puneţi în ea vreun catalizator care să ne facă pe toate să ne împăcăm cu situaţia?

— Nu, doamnă ofiţer, spuse Jeanette. Nu-i asta.

Lampley duse mâna la tatuajul de pe bicepsul cu **UITE UNDE TE ADUCE TRUFIA.** Îi trasă conturul cu vârful degetelor. Privea acum la ceva aflat deasupra geamului securizat al Cabinei.

Se uită la ceas, îşi zise Jeanette. Precis că-i un ceas acolo. Lampley lucra în tura de dimineaţă. Probabil că se culca pe la nouă şi se trezea la cinci sau la cinci şi jumătate ca să ajungă la serviciu la timp. Jeanette se uitase şi ea la ceasul din celulă şi aprecia că acum trebuia să fie cam cinci după-amiaza – adică destul de târziu.

Gardiana îşi roti capul pe gâtul gros. Jeanette observă că avea cearcăne adânci. Aşa arătai după o tură dublă.

— La dracu'! spuse Lampley.

Jeanette nu auzi cuvintele prin geamul securizat, dar înţelese ce era de înţeles de pe buzele gardienei.

Lampley apăsă din nou butonul interfonului.

— Spune-mi mai multe despre ideea voastră, deţinută Sorley. Convinge-mă!

— Cred că ideea noastră va da tuturor o rază de speranţă. Şi le va face să creadă că nu stau cu mâinile în sân, aşteptând sfârşitul. Şi vom mai câştiga ceva timp până când se va găsi o soluţie pentru chestia asta.

Privirea Vanessei a luat-o iarăşi pe sus. Discuţia a mai durat ceva vreme, la un moment dat transformându-se într-o negociere şi apoi într-un plan. Însă aceea a fost clipa în care Jeanette a înţeles că a câştigat-o de partea ei pe doamna ofiţer Lampley – nu aveai cum să contrazici ceasul.

2

Acum Clint şi Coates erau singuri în birou, dar niciunul nu se grăbea să vorbească. Clint încerca să-şi recapete suflul, dar inima tot îi mai făcea *dâgâdâm-dâgâdâm-dâgâdâm,* informându-l că tensiunea – la limită la ultimul examen medical (fapt pe care omisese să i-l comunice şi Lilei: nu avea de ce s-o îngrijoreze degeaba, şi aşa avea o grămadă pe cap) – o luase razna.

— Mulţumesc, spuse el.

— Pentru ce?

— Pentru că nu m-ai dat de gol.

Coates se frecă la ochi. Lui Clint i se părea că seamănă cu un copil somnoros, care a stat prea mult la joacă.

— Am aruncat un măr putred, doctore. Trebuia s-o fac, dar nu voi mai concedia pe nimeni, pentru că şi aşa am prea puţini oameni.

Clint deschise gura să spună: *Am vrut să-l omor.* Dar o închise la loc.

— Vreau să zic...

Janice se întrerupse şi căscă atât de tare încât parcă i se auzi trosnetul fălcilor.

— ...că am fost puţin cam surprinsă. Te-ai repezit la el ca Hulk Hogan pe vremea când se îndopa cu steroizi şi era la apogeul carierei de luptător profesionist.

Clint lăsă capul în piept.

— Mai am nevoie de tine cel puţin pentru moment. Se pare că directorul-adjunct a dezertat din nou, aşa că îi preiei tu postul până catadicseşte să-şi facă apariţia.

— Îmi imaginez că s-a dus până acasă să vadă ce-i face soţia.

— Şi eu îmi imaginez tot asta. Dar, deşi îl înţeleg, nu pot fi de acord. Avem peste o sută de femei închise aici şi femeile astea trebuie să fie prioritatea noastră. Te rog să nu uiţi care-i datoria noastră.

— Nu uit.

— Sper că-i adevărat. Ştiu că ai un trecut zbuciumat – ţi-am citit dosarul – numai că acolo nu scrie că ţi-ar plăcea să strângi oamenii de gât. Dar, fireşte, eventualele informaţii referitoare la cazuri de delincvenţă juvenilă sunt secrete.

Clint se forţă să o privească în ochi.

— Aşa este.

— Spune-mi că ceea ce i-ai făcut lui Peters a fost o rătăcire de moment.

— A fost o rătăcire de moment.

— Spune-mi că n-o să-ţi mai pierzi cumpătul în halul ăsta cu vreuna dintre deţinute. Cu Fitzroy, de pildă. Sau cu alta. Cu cea nouă, poate. Aiurita Evie.

Probabil că expresia şocată a lui Clint a mulţumit-o, pentru că directoarea surâse. Iar surâsul se transformă într-un alt căscat prelung. Şi chiar atunci sună telefonul.

— Coates, răspunse ea. Vanessa? De ce mă *suni* când ai la dispoziţie un interfon foarte bun şi…

Ascultă ce i se spunea şi, în timpul acesta, Clint observă ceva ciudat. Receptorul telefonului se tot ridica de la urechea directoarei spre linia părului. Ea îl trăgea în jos, dar receptorul pornea iarăşi la plimbare. Poate era un efect al oboselii, numai că nu prea părea. Se întrebă în treacăt dacă nu cumva Janice ţinea o sticlă cu alcool în vreun sertar, dar alungă imediat gândul. El şi Lila ieşiseră de câteva ori la cină cu Janice Coates şi niciodată aceasta nu comandase ceva mai tare decât un pahar cu vin, pe care nici nu-l termina de obicei.

Îşi zise că ar fi cazul să nu se mai sperie din orice, dar îi

era greu. Dacă se întâmpla ceva cu directoarea Coates, cine ar fi la conducere până când se va întoarce Hicksie? *Dacă* se va întoarce. Lampley? El? Clint se gândi cum ar fi să devină director – fie şi pe o perioadă foarte scurtă – şi se cutremură îngrozit.

— În regulă, zise Coates şi ascultă din nou ce i se spunea din cealaltă parte. *În regulă,* am zis. *Da.* Lasă-le s-o facă. Şi fă tu anunţul prin interfon. Spune deţinutelor că vor avea cafea la discreţie.

Termină convorbirea şi vru să pună receptorul în furcă, nu nimeri din prima şi mai încercă o dată.

— Spanac! exclamă ea râzând.

— Te simţi bine, Janice?

— Mai bine ca oricând, răspunse ea, dar cuvântul *oricând* îi ieşi cam bolborosit: *ooând.* I-am dat undă verde lui Van să le lase pe Fitzroy, Sorley şi încă vreo două să pregătească o cafea extra la bucătărie. În esenţă, un fel de drog.

— *Poftim!?*

Coates începu să vorbească foarte rar şi cu foarte mare grijă, amintindu-i lui Clint de felul în care vorbesc beţivii când vor să pară treji.

— Van spune – aşa i-a zis Angel – că acea cafea pe care o servim noi este mai puţin prăjită, iar asta-i bine, pentru că are mai multă cafeină. Aşa că, în loc să pună o singură pungă la oală, vor pune trei. Şi o să facă mulţi *liiti...*

Se opri surprinsă, îşi umezi buzele şi se corectă:

— Litri, vreau să zic. Mi-a amorţit gura.

— Glumeşti?

Clint nu era sigur dacă întrebarea lui se referea la cafea sau la gura amorţită a lui Coates.

— N-ai auzit pa... tea cea mai tare, doctore. O să pună în cafeaua aia toate pastilele de Sudafed[64] pe care le avem la infirmerie. Şi avem o groază. Da' înainte să bea cafeaua... eiutele... *deţinutele...* trebuie să înghită o mişctuă din suc de grepfrut şi unt. Cică grăbeşte absoţia. Aşa pretinde Angel şi eu nu văd ce rău...

[64] Medicament indicat în tratarea congestiilor nazale (n. tr.).

Coates încercă să se ridice de pe scaun, dar se prăbuşi la loc râzând încetişor. Clint se repezi s-o ajute.

— Ai băut ceva, Jan?

Directoarea se holbă la el cu ochi sticloşi.

— Nu, nomal că nu. Nu-s bată. Sun...

Clipi şi întinse mâna spre o trusă din piele aflată pe birou, lângă dosare. O pipăi cu vârful degetelor, căutând ceva.

— ...piuele mele? Erau aici.

— Ce pilule? Despre ce vorbeşti?

Clint se uită după vreun flacon cu medicamente, dar nu văzu niciunul pe birou. Se aplecă şi se uită dedesubt. Nimic. Doar câteva cocoloaşe de praf lăsate acolo de ultima deţinută care făcuse curăţenie acolo.

— San... san... of, futu-i!

Se rezemă de spătarul scaunului.

— Pa, pa, dotoe! Fac nani-nani.

Clint se uită în coşul pentru hârtii şi acolo, printre câteva şerveţele şi câteva ambalaje de Mars, descoperi un flacon cafeniu. Pe eticheta acestuia scria JANICE COATES şi XANAX şi 10 MG. Flaconul era gol.

Îl ridică înaintea ochilor lui Coates şi amândoi rostiră acelaşi nume, în acelaşi timp, deşi directoarea mai gângăvi:

— Peters!

Cu un efort – categoric un efort supraomenesc – Janice Coates se îndreptă în scaun şi se uită la Clint. Chiar dacă nu putea să-şi focalizeze prea bine privirea, acum pronunţă mult mai clar cuvintele:

— Prinde-l, doctore! Înainte să plece din clădire. Azvârle-l pe nenorocit într-o celulă din Aripa C şi aruncă cheia.

— Trebuie să vomiţi, spuse Clint. Să înghiţi nişte ouă crude. Aduc câteva de la bucă...

— Prea târziu. Mă duc. Spune-i lui Mickey...

Ochii i se închiseră. Se luptă să şi-i deschidă iarăşi.

— Spune-i lui Mickey că o iubesc.

— Ai să-i spui singură.

Coates zâmbi. I se închideau din nou ochii.

— Tu eşti şeful acum, doctore. Cel puţin, până se întoaşe Hicks. Trebuie...

Oftă prelung.

— Să ai grişă de ele până când o să adoamă toate... şi după aia... of... să ai grişă de ele... de noi... până...

Doamna director Janice Coates îşi încrucişă braţele pe birou şi îşi culcă capul pe ele. Deopotrivă fascinat şi îngrozit, Clint văzu cum din păr, din urechi şi din obrajii îmbujoraţi ai femeii începură să iasă primele fire subţiri şi albe.

Atât de repede! îşi zise el. Al naibii de repede!

Ieşi în goană din încăpere, intenţionând să-i ceară secretarei să dea alarma şi Peters să nu fie lăsat să părăsească penitenciarul. Numai că Blanche McIntyre nu se afla la locul ei. Pe sugativa de pe birou era o singură coală cu antetul închisorii. Şi pe ea – un singur rând, scris cu pixul negru. Clint citi literele de tipar de două ori. Pentru că prima oară nu-i venise să creadă că vede ce vede. M-AM DUS LA CLUBUL DE LECTURĂ.

Clubul de lectură?

Clubul de *lectură?*

Pe bune?

Blanche s-a dus la blestematul ăla de club de *lectură*?

Clint străbătu Broadway-ul în fugă spre holul din faţă, abia reuşind să nu se ciocnească de câteva deţinute care rătăceau aiurea pe acolo şi care îi aruncară priviri surprinse. Ajunse la uşa principală şi ţinu apăsat butonul interfonului, până când auzi răspunsul lui Millie Olson, care şi acum se afla la punctul de pază de la intrare.

— Dumnezeule, domnu' doctor, vezi că-l strici! Ce s-a întâmplat?

Prin geamul dublu, Clint văzu rabla de Chevrolet a lui Don Peters. Trecuse de prima poartă şi ajunsese în zona moartă din faţa porţii care dădea în autostradă. Văzu chiar şi degetele butucănoase ale bărbatului ţinând legitimaţia în faţa aparatului cu senzori. Şi poarta exterioară se deschise.

Clint apăsă din nou butonul şi spuse:
— Nu mai contează, Millie. Nu mai contează.

XIII

1

Se însera.

Pe drumul înapoi spre oraş, pe Lila Norcross începu s-o obsedeze o melodie cretină, cu versuri neruşinate, pe care obişnuia s-o cânte în copilărie, când se juca împreună cu prietenii pe stradă şi părinţii nu puteau să-i audă. Acum începu să cânte cu voce tare:

— În Derby Town, în Derby Town, străzile sunt din sticlă; în Derby Town, în Derby Town, fetele fac bumpa-bump, bumpa-bumpa-bump; şi dau din fund: bumpa-bumpa-tititi-bumpa-bump...

Şi cum era după aia? A, da!

— În Derby Town, în Derby Town, frate-miu a făcut o criză; în Derby Town, în Derby Town, soră-mea-i plină de bumpa-bump, bumpa-bumpa-tititi-bu...

Îşi dădu seama aproape în ultima secundă că ieşise de pe drum şi că intrase printre tufe, îndreptându-se către o pantă abruptă pe care maşina ei s-ar fi dat peste cap de cel puţin trei ori înainte să ajungă jos. Apăsă cu ambele picioare pedala de frână şi reuşi să oprească. Botul maşinii ieşise deja de pe sol. Lila blocă roţile şi simţi pe obraz atingerea unor fire de ceva. Îşi şterse faţa şi reuşi să vadă cum i se topeau în palmă. Se împinse cu umărul în portieră şi încercă să iasă. Dar nu reuşi – uitase că avea centura pusă.

O desfăcu, coborî din maşină şi rămase câteva momente nemişcată, trăgând în piept aerul care, în sfârşit, se mai răcorise. Se plesni peste faţă. Se mai plesni încă o dată.

— A fost cât pe ce, îşi zise.

În josul pantei se vedea unul din pârâurile – *gârlă,* în graiul localnicilor – care curgea zglobiu către est, ca să se verse în Râul Ghiulelei.

— Cât pe ce a fost, Lila Jean!

Scăpase ca prin urechile acului. La un moment dat va

adormi – era convinsă că va adormi –, iar căcatul ăla alb o să-i iasă din piele şi o s-o înfăşoare, dar nu va permite să se întâmple asta până nu va apuca să-şi îmbrăţişeze şi să-şi sărute fiul pentru ultima oară. Era o promisiune sfântă.

Se urcă din nou la volan şi luă receptorul.

— Patrula Patru, aici Patrula Unu. Răspunde.

La început nu se auzi nimic şi Lila vru să repete, însă chiar atunci îi răspunse Terry Coombs:

— Unu, aici Patru.

Dar avea o voce ciudată. Parcă ar fi fost răcit.

— Patru, aţi verificat la farmacii?

— Da. Două au fost jefuite, una incendiată. Au venit pompierii, aşa că focul n-o să se extindă. Cred că e bine că s-a întâmplat aşa. Farmacistul de la una dintre celelalte farmacii a fost împuşcat şi e mort şi credem că există cel puţin un cadavru în „Rite Aid” – aia-i farmacia care arde. Nici pompierii nu ştiu exact despre câte victime vorbim.

— Vai de mine!

— Scuze, doamnă şerif. Ăsta-i adevărul.

Nu, vocea lui nu era de om răcit – era vocea unui om care plânsese.

— Terry? Ce mai este? S-a mai întâmplat ceva.

— M-am dus acasă, spuse el. Am găsit-o pe Rita înfăşurată în coconul ăla. A aţipit la masă, aşa cum face mereu când mă aşteaptă să mă întorc din tură. Atunci are cincisprezece-douăzeci de minute doar pentru ea. I-am atras atenţia că nu trebuie să adoarmă şi ea mi-a zis că n-o s-o facă şi am dat o fugă până acasă să văd care-i situaţia şi…

Acum chiar începu să hohotească.

— Aşa că am culcat-o pe pat şi m-am întors să verific farmaciile, aşa cum ne-ai cerut tu. Ce altceva să fi făcut? Am sunat-o pe fiică-mea, dar nu răspunde nimeni în camera ei. Şi Rita a încercat s-o sune mai devreme, de multe ori.

Diana Coombs era studentă în anul întâi la una dintre universităţile din California. Acum, tatăl ei scoase un geamăt plin de durere.

— Am auzit că majoritatea femeilor de pe Coasta de Vest au adormit deja. Mă rog la Dumnezeu ca fiica mea să fi stat trează toată noaptea – să fi învăţat, să se fi dus la vreo petrecere – dar... ştiu că nu-i aşa, Lila.

— Poate te înşeli.

Terry n-o luă în seamă.

— Chestia bună e că încă mai *respiră,* nu? Toate femeile şi fetele alea încă mai *respiră.* Aşa că poate... nu ştiu...

— Roger e cu tine?

— Nu, dar am vorbit cu el. A găsit-o pe Jessica tot aşa. Înfăşurată în mizeria aia din cap şi până în picioare. Probabil că a luat-o somnul înainte să apuce să se îmbrace, pentru că el zice că arată ca o mumie dintr-un film de groază. Şi fetiţa lor a păţit la fel. Împachetată de tot în pătuţul ei, aşa cum erau toţi copiii ăia pe care i-au dat la televizor. Şi Roger a luat-o razna rău de tot. Urla şi plângea în hohote şi se dădea cu capul de pereţi. Am încercat să-l conving să vină cu mine, dar n-a vrut.

Veştile astea o enervară foarte tare pe Lila, poate unde era în halul ăla de oboseală. Dar, dacă ea nu avea voie să se dea bătută, atunci nu avea voie nimeni.

— O să se întunece curând şi vom avea nevoie de toţi oamenii.

— I-am zis că...

— Mă duc eu după Roger. Ne întâlnim la sediu. Ia legătura cu câţi poţi şi spune-le să vină şi ei acolo. La şapte.

— De ce?

Chiar dacă acum se alegea praful de întreaga lume, Lila tot nu voia să spună ce avea de gând folosind sistemul acesta de comunicaţii – vor intra în magazia cu probe şi se vor îndopa cu droguri, însă doar cu psihostimulente.

— Tu ai grijă să ajungi la timp.

— Nu cred că Roger o să vină.

— Ba o să vină. Chiar de ar fi să-l aduc în cătuşe.

Lila plecă de lângă prăpastia în care fusese cât pe ce să cadă şi porni spre oraş. Aprinsese semnalele luminoase ale maşinii de poliţie, dar tot se opri la fiecare intersecţie.

Pentru că acum se întâmplau prea multe şi luminile alea puteau să nu mai însemne nimic pentru nimeni. Când mai avea puţin până la Richland Lane, unde locuiau Roger şi Jessica Elway, începuse să o obsedeze iarăşi cântarea aia păcătoasă: în Derby Town, în Derby Town, când pe taică-tu îl mănâncă...

Un Datsun îi tăie încet calea, ignorând atât semnalele luminoase ale maşinii ei, cât şi semaforul din intersecţie. În oricare altă zi, Lila s-ar fi năpustit asupra nemernicului cu capu-n traistă aşa cum se năpusteşte uliul la un pui de găină. Şi, dacă nu ar fi fost ocupată să se împotrivească somnului, poate ar fi observat chiar şi autocolantul de pe capota din spate – DE CE VĂ BATEŢI JOC DE PACE, DRAGOSTE ŞI BUNĂ ÎNŢELEGERE? – şi şi-ar fi dat seama că maşina respectivă aparţinea doamnei Ransom, care locuia puţin mai încolo, aproape de zona caselor neocupate. Dacă ar fi fost trează de-a binelea, cu siguranţă că l-ar fi recunoscut pe fiul ei la volan. Şi ar fi văzut-o lângă el pe Mary Pak, fata după care era topit Jared.

Numai că aceasta nu era o zi obişnuită şi nici Lila nu era prea trează, aşa că îşi continuă drumul spre casa familiei Elway, unde urma să înceapă actul următor al coşmarului.

2

Şi pe Jared Norcross îl obseda ceva, dar obsesia lui nu avea nicio legătură cu Derby Town, unde străzile erau din sticlă. Jared îşi repeta la nesfârşit cuvintele *coincidenţă, noroc, predestinare, soartă.* Alege ce vrei sau nu alege nimic, probabil că universului îi e totuna. *Coincidenţă, noroc, predestinare, soar...*

— Ai trecut pe roşu, spuse Mary, rupând vraja. Şi am văzut o maşină de poliţie.

— Nu-mi zice asta.

Jared stătea ţeapăn la volan şi transpira abundent. Bubuielile inimii îi trimiteau fulgere de durere direct în genunchiul rănit, încă mai putea să-l îndoaie, de unde trăgea concluzia că nu-şi rupsese nimic, ci doar şi-l luxase.

Dar era îngrozitor de umflat şi îl durea ca dracu'. Iar gândul că l-ar putea opri un poliţist, când el nici măcar nu avea carnet de conducere, era unul tare nasol. Mama lui îi spusese de multe ori că cel mai grav lucru care i s-ar putea întâmpla ei, în calitate de şerif al oraşului, ar fi fost ca fiul ei să fie arestat pentru comiterea unei infracţiuni – *orice fel de* infracţiune, chiar şi dacă ar fi uitat să plătească pentru o acadea luată de la un chioşc. „Crede-mă", îi spunea Lila, „dacă ăsta-i un lucru grav pentru mine, să vezi tu cum va fi pentru tine."

Molly, nepoata doamnei Ransom, stătea în genunchi pe bancheta din spate şi se uita în urmă.

— Nicio problemă, îi anunţă ea. A luat-o în direcţia ailaltă.

Jared se relaxă un pic, dar tot nu-i venea să creadă că ajunsese să facă aşa ceva. Nici măcar o jumătate de oră nu trecuse de când era acasă, aşteptând veşti de la părinţi. Şi, la un moment dat, o sunase pe Mary. Care a început să urle la el de cum l-a auzit.

— Unde *eşti?* Nici nu mai ştiu de cât *timp* tot încerc să dau de tine!

— Pe bune?

Înseamnă că nu stătea chiar aşa de rău. O fată nu se apucă să ţipe la tine dacă i-ai fi indiferent, nu?

— Mi s-a spart mobilul.

— Vino *urgent* la mine! Am nevoie de *ajutor!*

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— *Ştii* ce s-a întâmplat! Cel mai *rău* lucru, dacă eşti fată!

I s-a sugrumat vocea şi a continuat puţin mai încet.

— Trebuie să ajung la Shopwell. Dacă tata ar fi acasă, i-aş cere lui să mă ducă, numai că e plecat în delegaţie la Boston şi zice că încearcă să se întoarcă, numai că asta nu-mi e acum de niciun folos.

Shopwell, cel mai mare supermarket de acolo, se afla în cealaltă parte a oraşului. Aşa că Jared a încercat să-i vorbească pe un ton rezonabil, un ton de adult.

— Băcănia Dooling este mult mai aproape de tine, Mary. Ştiu că nu are chiar atât de multe produse...

— Vrei să mă *asculţi?*

Băiatul a amuţit, înspăimântat de isteria din glasul ei.

— Trebuie să ajung la Shopwell, pentru că acolo e femeia asta care lucrează în raionul de fructe şi legume proaspete. Mulţi copii ştiu de ea. Vinde... un fel de energizante.

— Amfetamină?

Tăcere.

— Mary, chestia aia-i ilegală.

— *Nu-mi pasă!* Acum mama nu are nimic, dar soră-mea n-are decât doişpe ani şi se culcă pe la nouă şi de obicei e ca un zombi încă înainte de ora aia.

„Şi mai eşti şi tu”, şi-a spus Jared.

— Şi mai sunt şi eu. Nu vreau să dorm. Nu vreau să ajung într-un cocon. *Fac pe mine de frică.*

— Înţeleg, a spus Jared.

— Ba nu-nţelegi nimic. Eşti *băiat.* Niciun băiat nu înţelege.

Şi fata a scos un oftat plin de lacrimi.

— N-are nimic. Nici nu ştiu de ce am aşteptat să mă suni. O să-l rog pe Eric.

— Nu face asta! s-a speriat Jared. Vin acum şi te iau.

— Da? Pe bune?

Dumnezeule, câtă recunoştinţă în tonul ei! I-a înmuiat genunchii.

— Da.

— Şi părinţii tăi n-o să se supere?

— Nu, a răspuns Jared.

Nu era tocmai o minciună. Cum să se supere dacă nu le spunea nimic? Probabil că şi-ar fi făcut un milion de griji – chiar dacă ar fi făcut abstracţie de criza asta mondială –, pentru că Jared nu avea carnet de conducere. Dar ar fi *putut* să-l aibă, dacă n-ar fi buşit un tomberon atunci când încerca parcarea laterală la examen. Până atunci totul mersese foarte bine.

Oare o lăsase pe Mary să creadă că luase examenul? Se poate, având în vedere faptul că-i spusese că da. La naiba! La vremea respectivă i se păruse o minciună inocentă.

Numai un handicapat nu l-ar fi putut lua. Era programat din nou luna viitoare şi, pentru că oricum nu avea maşină, Mary nu putea să-şi dea seama care era adevărul. Asta fusese în capul lui. Dar acum Jared nu prea credea că examenele auto vor mai constitui o prioritate în provincia Dooling. Sau oriunde altundeva.

— În cât timp ajungi?

— Cincişpe minute. Cel mult douăzeci. Aşteaptă-mă.

Numai după ce a închis şi-a dat seama cât de tare se pripise. Nu numai că nu avea carnet de conducere, dar nu avea nici maşină. Tatăl său plecase la penitenciar cu Priusul, iar Toyota mamei era parcată în spatele secţiei de poliţie. Deci, ioc maşină în ograda familiei Norcross. Deci ori împrumuta un vehicul de undeva, ori o suna pe Mary să-i spună că ar fi bine să-l cheme pe Eric s-o ducă. Prima variantă părea destul de puţin probabilă, însă a doua era de neconceput – mai cu seamă după tot ce se întâmplase în după-amiaza aia.

Atunci s-a auzit soneria de la uşă.

Coincidenţă, noroc, predestinare, soartă.

3

Doamna Ransom stătea cocârjată peste un baston ortopedic, care o ajuta la mers. Şi avea la piciorul drept o proteză care probabil că-i provoca multă durere. Văzând-o în halul ăsta, Jared – chiar şi în situaţia dificilă în care se afla – şi-a spus că îşi luase mult prea în tragic genunchiul luxat.

— Te-am văzut când ai ajuns acasă, a spus doamna Ransom. Jared te cheamă, da?

— Da, doamnă.

Jared, băiat bine-crescut, care n-ar fi uitat de politeţe nici măcar pe *Titanic* după întâlnirea cu gheţarul, i-a întins mâna plină de zgârieturi de la aventura de mai devreme prin pădure.

Doamna Ransom i-a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Prefer să nu dau mâna. Am artrită. Şi trebuie să mă

scuzi că voi sări peste amabilităţi, lucru pe care nu l-aş face în mod normal, însă se pare că timpul este esenţial acum. Spune-mi, tinere, ai carnet de conducere?

Absolut aiurea, Jared şi-a adus atunci aminte de replica unui personaj negativ dintr-un film văzut mai demult: *Nu poţi să mă spânzuri decât o singură dată.*

— Da, dar n-am maşină.

— Nicio problemă. Am eu. Un Datsun vechi, dar în stare foarte bună. Din cauza artritei eu nu prea mai pot să şofez. Şi, din cauza protezei de la picior, nu pot să apăs pe pedale. Aşa că îmi chem clienţii să-şi ridice comenzile de acasă de la mine. De obicei nu-i deranjează... of... n-are a face! Asta nu mai contează acum, nu-i aşa? Jared... vreau să te rog să-mi faci un serviciu.

Jared era aproape sigur că ştia la ce anume se referă doamna Ransom.

— În ultima vreme dorm cam rău chiar şi în cele mai bune condiţii. Iar de când stă nepoţica mea la mine, cât timp fiul şi nora mea încearcă să-şi rezolve... să-şi rezolve *divergenţele...* nu mai dorm aproape deloc. Poţi spune că am ajuns datoare somnului şi, în ciuda tuturor suferinţelor mele fizice, cred că în seara asta mi se va solicita să-mi achit această datorie. În afară de cazul când...

A ridicat mâna cu bastonul ca să se poată scărpina între sprâncene.

— Of, Doamne, ce greu e! De regulă sunt o persoană retrasă, o persoană *discretă*, nu una care să-şi dezvăluie problemele unui străin. Dar am văzut că eşti acasă şi m-am gândit... m-am gândit că poate...

— V-aţi gândit că poate cunosc pe cineva care să vă facă rost de ceva care să vă ajute să rămâneţi trează.

Era o constatare, nu o întrebare. Şi Jared şi-a spus din nou în gând: *coincidenţă, noroc, predestinare, soartă.*

Atunci doamna Ransom a făcut ochii mari.

— Vai de mine, nu! Nici vorbă de aşa ceva! Cunosc *eu* pe cineva. Cel puţin, aşa cred. N-am cumpărat decât marijuana de la ea – mă ajută la artrită şi la glaucom –, dar sunt aproape sigură că mai vinde şi alte substanţe. Şi nu-i

vorba doar despre mine. Trebuie să mă gândesc la Molly. Nepoţica mea. Acum e săltăreaţă ca un purice, dar pe la zece, o să...

— O să se moleşească, a spus Jared, cu gândul la sora lui Mary.

— Da. Vrei să mă ajuţi? Pe femeia asta o cheamă Norma Bradshaw. Lucrează la supermarketul Shopwell, în cealaltă parte a oraşului. La raionul de fructe şi legume proaspete.

4

Şi iată-l acum, conducând o maşină spre Shopwell, comiţând deja o greşeală în trafic şi fiind răspunzător de vieţile celor doi pasageri. Se bizuia pe Mary să-l ajute; mai puţin pe Molly Ransom, care nu avea decât zece ani. Fetiţa deja era instalată pe bancheta din spate a Datsunului, când Jared o condusese acasă pe bunica ei. Doamna Ransom insistase să o ia şi pe micuţă cu el. Pentru că, dacă mai iese din casă, „se mai aeriseşte şi ea la căpşor”. La ştiri se spunea că au izbucnit turbulenţe în mai toate oraşele, însă doamna Ransom nu părea deloc îngrijorată că-şi trimitea nepoata la plimbare prin Dooling.

Jared nu era în situaţia de a refuza acest pasager neaşteptat. În fond, maşina aparţinea bătrânei doamne, iar, dacă ar fi zis că nu vrea s-o ia pe micuţă, poate că doamna ar fi intrat la bănuieli în privinţa carnetului de conducere pe care pretinsese el că l-ar avea. Sigur, era destul de disperată şi poate că l-ar fi lăsat să plece chiar dacă i-ar fi mărturisit adevărul. Însă Jared nu voia să rişte.

Bine măcar că acum se apropiau de supermarket. Molly stătea iar cuminte, cu centura pusă. Însă păcat că nu există centuri şi pentru guri, pentru că fetiţa turuia neîncetat. Până acum, Jared şi Mary aflaseră că cea mai bună prietenă a lui Molly era Olive şi că Olive putea să fie o scârbă dacă nu îi făceai pe plac şi că scârboşenia asta era un fel de superputere a ei, dar cine ar vrea să aibă o putere din asta şi că părinţii lui Molly se duceau la un consilier *mareetal* şi că Buni fuma nişte ţigări speciale cu

medicamente care o ajutau la ochi şi la artrită şi că fumatul e de rău da' lui Buni îi făcea bine da' Molly n-ar trebui să vorbească despre asta pentru că oamenii o să spună că fumatul...

— Molly! o întrerupse Mary. Tu îţi ţii vreodată gura închisă?

— Doar când dorm, zise Molly.

— În niciun caz nu vreau să dormi, dar mă cam copleşesc toate informaţiile astea pe care ni le dai. Şi, ca să ştii, n-ar trebui să inhalezi fumul de la ţigările alea ale bunicii tale. Nu-ţi face bine.

— În regulă.

Molly îşi încrucişă braţele la piept, însă nu tăcu.

— Pot să te mai întreb ceva, dacă tot te dai şefă?

— Întreabă-mă, oftă Mary.

Părul fetei, de obicei bine pieptănat şi strâns într-o coadă de cal, era acum lăsat pe umeri. Lui Jared i se părea nespus de frumoasă.

— Voi doi sunteţi iubiţi?

Mary se uită la Jared şi deschise gura să spună ceva. Însă, până s-o poată face, băiatul cuteză să ridice o mână de pe volan şi să le arate parcarea uriaşă din faţă, scăldată în lumina rece a becurilor cu halogen.

— Uite că am ajuns la Shopwell.

5

— E o *tâmpenie,* zise Mary.

— O tâmpeni*e-tâmpită,* o aprobă Molly.

Jared parcă pe iarbă, la capătul parcării din faţa supermarketului. Probabil că asta era o altă contravenţie, dar cine să o ia în seamă, când zona semăna cu o pistă de curse? Maşinile mergeau cu mare viteză încolo şi încoace pe cele câteva benzi rămase libere, claxonând isteric la cumpărătorii cu cărucioarele arhipline. Chiar sub ochii lor, două cărucioare se ciocniră şi posesorii lor (bărbaţi, evident) începură să urle unul la altul.

— Poate ar fi bine să rămâi în maşină, Molly.

— Ba nu, se opuse fetiţa, apucându-l pe Jared de mână. Nu mă lăsaţi singură aici. *Vă rog.* M-a lăsat odată mama într-o parcare şi...

— Bine, atunci hai şi tu, zise Mary, arătând spre una dintre aleile din mijloc. S-o luăm pe acolo. Sunt mai puţine şanse să ne calce cineva.

Porniră şi făcură slalom printre o mulţime de automobile abandonate. Tocmai depăşiseră unul dintre aceşti orfani cu motor, când o camionetă Dodge dădu cu spatele şi îl izbi cu putere. După care, camioneta trecu fulgerător pe lângă ei, cu panoul din spate atârnând ca o falcă ruptă.

În supermarket se dezlănţuise iadul pe pământ. Larmă. Urlete. Zbierete şi zgomot de sticlă spartă. Cumpărătorii (bărbaţi) strigau ca nebunii. Când cei trei se opriră lângă locul unde se aflau coşurile pentru cumpărături şi foarte puţine cărucioare, un bărbat cumplit de slab, în costum şi cravată, trecu în goana mare pe lângă ei, împingând un căruţ ticsit cu cutii de Red Bull, Coca-Cola şi Monster Energy. Îl fugărea un tip corpolent, în jeanşi, tricou şi cizme moto.

— N-ai voie să le iei pe toate! urlă domnul Cizme Moto.

— Primul venit, primul servit, îi răspunse domnul Costum şi Cravată, fără să se întoarcă. Primul venit, primul ser...

Încercă un viraj strâns pe Intervalul 7 (Hrană pentru Animale de Companie şi Papetărie), dar inerţia şi greutatea căruciorului îl făcură să intre drept în nişte rafturi cu recompense pentru căţei. Care recompense zburară în toate părţile. Domnul Cizme Moto se repezi la cărucior şi smulse de acolo câteva baxuri cu băuturi energizante. Când domnul Costum şi Cravată încercă să-şi recupereze căruciorul, domnul Cizme Moto îi dădu un brânci. Puternic. Domnul Costum şi Cravată căzu lat.

Jared îi aruncă o privire lui Mary.

— Unde-i raionul cu fructe şi legume? N-am mai fost aici.

— Cred că acolo, spuse fata, făcând semn în stânga.

Jared o ridică pe Molly pe umeri şi sări peste domnul

Costum şi Cravată, care stătea proptit într-o mână şi îşi masa capul cu cealaltă.

— Nebun, dom'ne, ce mai! îl informă el pe Jared. Tot tămbălăul ăsta din cauza unor băuturi energizante.

— Sigur.

Dar fără să-i atragă atenţia asupra a ceea ce era mai mult decât evident: adică şi el, domnul Costum şi Cravată, încerca să fugă de acolo cu mult prea multe băuturi de acelaşi fel.

— A înnebunit *toată* lumea. Ce cred ăştia că e? Un *uragan?* Un căcat de *viscol?*

Aruncă o privire spre Molly şi spuse:

— Scuză-mă.

— A, nu vă faceţi probleme, aşa vorbesc şi părinţii mei, zise Molly, agăţându-se şi mai tare de Jared.

În raionul de peşte şi carne domnea un calm relativ, dar Intervalul 4 – Vitamine, Suplimente Alimentare şi Analgezice – era ca o zonă de război. Lupte crâncene se duceau pentru flacoanele cafenii de Genestra, Lumiday, Natrol şi alte câteva produse care se vindeau fără reţetă. Rafturile de la mijloc erau complet goale, iar Jared presupuse că acolo se aflaseră suplimentele menite să menţină starea de veghe.

O doamnă în vârstă, îmbrăcată cu o rochie largă, cu bretele, dintr-un material albastru cu model, se repezi în direcţia lor. O urmărea JT Wittstock, antrenorul echipei de fotbal şi tatăl lui Will şi Rupe Wittstock, subalterni de-ai mamei lui Jared. Băiatul nu-l cunoştea personal pe antrenor, dar la petrecerea de Ziua Muncii, organizată de Secţia de Poliţie, îi văzuse pe Will şi Rupe câştigând cursa de alergare în saci şi aproape sărind la bătaie după aceea, pentru că fiecare voia să păstreze el trofeul ăla de doi bani. (Lila, mereu plină de tact, spusese despre ei că erau „foarte tineri şi plini de energie".)

Pe doamna cu rochie albastră o încetinea coşul ei plin cu nişte flacoane pe ale căror etichete scria Vita-Caff. Antrenorul Wittstock o înşfăcă de spatele rochiei şi o smuci spre el. Coşul femeii se răsturnă, flacoanele se

împrăştiară pe jos, câteva rostogolindu-se spre locul unde se aflau Jared, Mary şi Molly.

— Nu! urlă doamna. Te rog, nu! Le împărţim! Le împăr…

— Ai ciordit tot ce mai era, mârâi fioros antrenorul Wittstock. Şi acu' zici că vrei să le împarţi? Am nevoie de vitaminele astea pentru nevastă-mea.

Antrenorul şi doamna cu rochie albastră se năpustiră în acelaşi timp să adune flacoanele de pe jos. Antrenorul o îmbrânci într-un raft pe doamna cu rochie albastră, stârnind un torent de cutii cu aspirină.

— Bătăuşule! ţipă doamna cu rochie albastră. Bătăuş mare şi rău!

Fără să se gândească, Jared făcu un pas înainte, puse talpa piciorului pe chelia antrenorului Wittstock şi-l împinse la o parte. Antrenorul Wittstock căzu lat. Doamna reîncepu să-şi umple coşul. Antrenorul se ghemui în spatele ei: în poziţie de atacant la început de meci şi privind în toate direcţiile. Pe creştet i se vedea vag urma adidasului lui Jared. Apoi ţâşni şi, cu aceeaşi agilitate a unei maimuţe care fură o portocală, îi trase din mâini coşul pe jumătate plin. Apoi sprintă pe lângă Jared (aruncându-i o privire urâtă care-l avertiza *O să te ţin minte, amice!)* şi îl îmbrânci, trântindu-l la pământ, cu tot cu Molly, agăţată de umerii băiatului. Molly începu să plângă.

Mary vru să se apropie de ei, dar Jared clătină din cap.

— Noi suntem bine. Vezi dacă *doamna* n-a păţit nimic, îi ceru el, uitându-se la femeia cu rochie albastră care aduna de pe jos cele câteva flacoane cu Vita-Caff pe care nu apucase să i le ia antrenorul Wittstock.

Mary se lăsă într-un genunchi.

— Doamnă, cum vă simţiţi?

— Puţin zdruncinată, răspunse femeia. De ce omul ăla a… probabil că are o soţie… poate o fiică… dar şi eu am o fiică.

Poşeta ei ajunsese pe la jumătatea intervalului distrus. N-o băga nimeni în seamă – toţi oamenii se certau pentru puţinele flacoane cu suplimente care mai rămăseseră. Jared o ridică pe Molly de pe jos şi-i înapoie poşeta

doamnei cu rochie albastră. Aceasta îşi ascunse acolo flacoanele cu Vita-Caff.

— O să le plătesc altă dată, zise ea.

Mary o ajută să se ridice în picioare şi femeia îi spuse:

— Mulţumesc. Fac mereu cumpărături aici şi unii dintre clienţi sunt vecinii mei de ani buni, dar nu-i recunosc deloc în seara asta.

Plecă şchiopătând şi strângându-şi poşeta la piept.

— Vreau înapoi la Buni! strigă Molly.

— Du-te să iei ce ne trebuie, îi spuse Mary lui Jared. Numele vânzătoarei este Norma şi are părul blond şi creţ. Eu am s-o duc pe Molly la maşină.

— Ştiu cum o cheamă, mi-a zis şi doamna Ransom. Aveţi grijă!

Mary se îndepărtă cu Molly de mână, dar îşi aduse aminte de ceva şi se întoarse.

— Dacă nu vrea să-ţi vândă, spune-i că te-a trimis Eric Blass. Aşa s-ar putea s-o convingi.

Probabil că i-a observat durerea din privire, pentru că se înfioră uşor. Apoi o luă la fugă spre ieşirea din magazin, aplecată protector peste fetiţa înspăimântată.

6

Un bărbat stătea şi fuma cam la jumătatea raionului cu fructe şi legume. Purta pantaloni albi şi o tunică de lucru tot albă, pe al cărei buzunar stâng erau brodate cu fir roşu cuvintele: **RESPONSABIL RAION FRUCTE ŞI LEGUME.** Urmărea calm balamucul dezlănţuit în magazin.

Îl observă pe Jared, îi făcu un semn din cap şi îi spuse, de parcă ar fi reluat o conversaţie:

— Toată nebunia asta o să treacă atunci când vor adormi toate femeile. Ştii că ele sunt de vină, da? Ascultă la mine, pentru că eu sunt trecut prin asta. De trei ori am pierdut bătăliile căsniciei. Şi nu am fost doar învins. Am fost făcut praf de fiecare dată. Căsătoria e ca Vicksburg[65] şi eu sunt

[65] Oraş fortificat unde s-a dat ultima bătălie din Războiul Civil american, având drept urmare capitularea Confederaţiei (n. tr.).

Confederaţia.

— O caut pe...

— Probabil că pe Norma, spuse responsabilul.

— Este aici?

— Nu. A plecat acum o jumătate de ceas, după ce şi-a vândut toată marfa. Mai puţin partea aia pe care şi-o ţine pentru ea. Dar mai am eu nişte afine proaspete. Le pui în cereale şi te înviorează imediat.

— Mulţumesc, cred că am să mă abţin, zise Jared.

— Da' e şi o parte bună în tot tămbălăul ăsta, îşi continuă povestea responsabilul. Foarte curând nu voi mai avea cui să plătesc pensie alimentară. Şi Sudul se va ridica din nou la luptă. Ne-au învins, dar nu ne-au strivit spiritul.

— Poftim?

— Ne-au învins, dar nu ne-au strivit spiritul. „O să-ţi aduc o bucată din fracul lui Lincoln, domnule colonel." E din Faulkner[66]. Nu vă mai învaţă nimic la şcoală?

Jared se strecură spre ieşirea din supermarket, încercând să evite îmbulzeala de la unele case de marcat. Mai multe casiere lipseau şi destui cumpărători preferau să treacă pe acolo cu coşurile încărcate.

Afară văzu un bărbat îmbrăcat cu o cămaşă în carouri. Stătea pe băncuţa din staţia de autobuz. Pe genunchi ţinea un coş plin cu cutii de cafea instant Maxwell House. Surprinse privirea lui Jared.

— Nevastă-mea a aţipit puţin, îl anunţă el, dar sunt convins că o să se trezească în curând.

— Sper să vă ajute cafeaua aia, îi zise Jared şi o luă la fugă.

Mary stătea pe locul de lângă volan, cu Molly în braţe. O scutură pe fetiţă atunci când îl văzu pe Jared urcându-se în Datsun şi strigă veselă la ea:

— Uite-l, uite-l, a venit prietenul Jared!

— Bună, Jared! zise Molly, cu glas răguşit, plin de lacrimi.

— Lui Molly i s-a făcut somn, spuse Mary la fel de tare, la fel de veselă (prea veselă). Da' acum s-a trezit. E

[66] Citat din romanul *Absalom, Absalom!* al lui William Faulkner (n. tr.).

treeează de tot! Amândouă suntem treze, da, Mols? Haide, mai povesteşte-mi ceva despre Olive, da?

Fetiţa se căţără pe bancheta din spate.

— Nu vreau.

— Ai luat? îl întrebă Mary pe Jared.

Acum vorbea pe ton scăzut. Scăzut şi foarte încordat.

— Ai…

Jared porni maşina.

— A plecat. Ne-au luat-o alţii înainte. N-avem noroc. Nici noi, nici doamna Ransom.

Ieşi în viteză din parcarea supermarketului, ocolind fără efort maşinile care voiau să-i taie calea. Era mult prea supărat ca să-i pese cum conduce şi uite că aşa conducea mai bine.

— Ne ducem la Buni acum? Vreau la Buni.

— După ce o lăsăm pe Mary acasă la ea, zise Jared. Trebuie să-l sune pe prietenul ei, Eric, să vadă dacă are el ce ne trebuie.

Simţea nevoia să o atace, să-şi verse pe ea toată spaima care îl cuprinsese. Însă totul nu dură decât o clipă. Era o tâmpenie de copii proşti. Nu-i plăcea deloc să o facă şi totuşi nu se putea abţine.

— Ce să aibă? întrebă Molly, dar nu primi niciun răspuns.

Se înserа de-a binelea când au ajuns la locuinţa familiei Pak. Jared opri în faţa casei.

Mary se uită atentă la el, în întunericul primei nopţi a Aurorei.

— Ascultă, Jere, n-aveam de gând să merg cu el la Arcade Fire. Urma să-l anunţ.

Jared nu comentă. Poate că fata spunea adevărul, poate că nu-l spunea. Tot ce ştia el cu certitudine era că Mary şi Eric erau atât de apropiaţi, încât Eric îi dăduse numele acelei traficante de droguri.

— Nu fi copil! spuse Mary.

Jared se încăpăţână să nu se uite la ea.

— Bine, atunci! zise fata. Bine, copilaş! Copilaşul vrea biberonul. La dracu’ cu toate! Şi cu tine!

— Vă certaţi ca mami şi tati, spuse Molly şi începu din nou să plângă. Vreau să nu vă mai certaţi. Vreau să fiţi la loc iubită şi iubit.

Mary coborî din maşină, trânti cu putere portiera şi porni spre casă.

Aproape ajunsese la treptele terasei, când Jared îşi dădu seama că exista posibilitatea reală ca, data viitoare când o va mai vedea, Mary să fie înfăşurată în giulgiul ăla alb, de origine necunoscută. Se întoarse spre Molly şi îi spuse:

— Ţine ochii deschişi! Dacă îndrăzneşti să adormi, am să-ţi dau în cap până am să te trezesc.

Apoi ieşi din maşină şi fugi după Mary. O ajunse tocmai când fata deschidea uşa din spate. Se întoarse speriată spre el. O mulţime de molii zburau în jurul becului de pe terasă, acoperind cu umbrele lor mici obrajii fetei.

— Iartă-mă, spuse Jared. Îmi pare sincer rău, Mary. Totul e atât de aiurea. Habar n-am de nimic, poate şi mama a adormit în maşină, pe undeva. Şi sunt foarte speriat şi n-am putut să fac rost de ce-ţi trebuie ţie şi îmi pare atât de rău.

— În regulă, zise Mary.

— Să nu te culci. Te implor, nu te culca!

O luă în braţe şi o sărută. Şi – minunea minunilor – fata îi răspunse la sărut: cu gura deschisă şi împletindu-şi respiraţia cu a lui.

— Acum sunt cât se poate de trează, zise ea, privindu-l în ochi. Haide, du-o pe Scufiţa Roşie şi Guralivă înapoi la bunicuţa!

Jared începu să coboare treptele, se răzgândi, le urcă la loc şi o mai sărută o dată.

— Iam-iam! exclamă Molly când îl văzu urcat în maşină.

Din tonul fetiţei era limpede că starea ei de spirit se îmbunătăţise semnificativ.

— Mamă, da’ ce v-aţi mai pupat!

— Ne-am cam pupat, nu? zise Jared, încă simţind gustul buzelor şi respiraţiei lui Mary. Haide acasă!

Ultima parte a drumului acela lung şi foarte straniu cuprindea doar nouă străzi. Jared conduse bine, fără

incidente, intrând cu bine pe Tremaine Street, prin capătul cu casele nelocuite. Opri în faţa casei doamnei Ransom. Lumina farurilor le dezvălui silueta de pe şezlong – un trup fără chip. Doamna Ransom se transformase într-o mumie.

Molly începu să urle şi Jared stinse farurile. Jared băgă în marşarier şi traversă strada, ajungând în faţa casei sale.

Desfăcu centura lui Molly şi o luă în braţe. Fetiţa se agăţă disperată de el. Nu-l deranja. Ba din contră.

— Nu-ţi face griji, îi spuse el, mângâind-o pe părul încâlcit, plin de transpiraţie. Ai să stai cu mine. O să punem nişte filme şi o să facem noapte albă.

XIV

1

Maura Dunbarton – odinioară pe prima pagină a tuturor ziarelor, acum căzută în uitare – stătea pe patul de jos din Celula 11, Aripa B, celulă pe care o împărţise în ultimii patru ani cu Kayleigh Rawlings. Uşa era larg deschisă. Toate uşile de la celulele din Aripa B erau deschise şi Maura nu prea credea că le va mai încuia cineva de la panoul de comandă din Cabină. În orice caz, nu în seara asta. Micuţul televizor montat în perete era deschis pe postul NewsAmerica, dar Maura îi dăduse volumul la zero. Ştia ce se petrece în lume; o ştia acum chiar şi cea mai tembelă deţinută din Dooling. REVOLTE PE PLAN INTERN ŞI EXTERN scria pe banda care curgea în partea de jos a ecranului. Apoi urma o înşiruire de oraşe. Majoritatea americane pentru că – nu-i aşa? – mai mult îţi pasă de ai tăi, decât de ăia de la capătul pământului. Însă, cât timp se uitase, Maura văzuse că aveau probleme şi Calcutta, Sydney, Moscova, Cape Town, Mexico City, Bombay şi Londra.

Dacă te gândeai mai bine, era chiar amuzant: de ce mama naibii se revoltau toţi bărbaţii ăia? Ce îşi imaginau ei că ar putea rezolva? Maura se întreba dacă ar fi fost revolte din astea în cazul în care cealaltă parte a speciei umane ar fi adormit. Hm, nu prea credea.

Capul lui Kayleigh, înfăşurat într-o cască albă, care pulsa în ritmul respiraţiei, se odihnea în poala Maurei. Maura îi ţinea în mână degetele înmănuşate în pânza aia, dar nu încerca să rupă materialul. La difuzoarele penitenciarului se anunţase că gestul acesta ar putea fi unul extrem de periculos; şi acelaşi avertisment era repetat în permanenţă la ştirile de la televizor. Cu toate că ţesătura aia ciudată era cam vâscoasă şi foarte deasă, Maura tot mai putea să simtă degetele lui Kayleigh – ca nişte creioane într-o carcasă din plastic gros. Deveniseră amante aproape imediat după sosirea lui Kayleigh în

Celula 11, condamnată pentru atac cu armă letală. În ciuda diferenţei de vârstă, se potriveau de minune. Umorul uşor insolent al lui Kayleigh compensa cinismul Maurei. Firea blajină a lui Kay reuşea să umple găurile negre săpate în personalitatea Maurei de lucrurile pe care le văzuse şi lucrurile pe care le făcuse. Kay avea talent la dans, talent la sărutat şi, cu toate că în ultima vreme nu mai făceau dragoste atât de des ca înainte, când se întâmpla totuşi să o facă, tot mai ieşeau scântei. În acele câteva momente când stăteau lungite alături, cu picioarele împletite, pentru ele nu mai exista nicio închisoare şi nicio lume exterioară atât de derutantă şi aducătoare de probleme. Atunci nu erau decât ele două în univers.

Kayleigh ştia şi să cânte. Trei ani la rând a câştigat concursul de talente organizat în penitenciar. În urmă cu un an, în octombrie, nu mai fusese niciun ochi uscat în public atunci când ea a terminat de cântat – fără acompaniament – „Când te-am văzut prima oară”[67]. Maura credea că acum se terminase totul. Oamenii mai vorbeau în somn, dar aproape nimeni nu cânta. Chiar dacă ar putea – prin absurd – s-o facă pe Kay să cânte, nu s-ar auzi decât nişte sunete înăbuşite. Şi dacă toată mizeria aia îi intrase şi în gât? Şi în plămâni? Probabil că aşa se întâmplase şi, dacă aşa stăteau lucrurile, era un mister cum de mai putea să respire.

Maura ridică un genunchi, apoi şi pe celălalt şi le mişcă înainte şi înapoi, în sus şi în jos, legănându-şi cu blândeţe iubita.

— De ce ai adormit, draga mea? De ce nu m-ai aşteptat?

Chiar atunci pe culoar apărură Jeanette şi Angel, împingând un cărucior pe care se aflau două cafetiere uriaşe şi două carafe la fel de mari cu suc. Maura le simţi mirosul încă de dinainte să le vadă, pentru că – măi, frate! – tare *amar* mai mirosea fiertura aia. Cele două deţinute erau însoţite de gardianul Rand Quigley. Maura se întrebă câte femei-gardian au mai rămas treze. Probabil că nu

[67] „The First Time Ever I Saw Your Face” – cântec făcut celebru în anii şaizeci de Roberta Flack (n. tr.).

prea multe. Iar altele trebuiau să vină în cealaltă tură. Sau poate că nu va mai veni nimeni.

— Cafea, Maura? o invită Angel. Te revigorează cât ai zice peşte.

— Nu, răspunse Maura.

În sus şi în jos cu genunchii. În sus şi în jos. Nani-nani, Kayleigh, să-ţi fie somnul lin.

— Sigur? Te pune pe picioare. Să mor de te mint.

— Nu, repetă Maura. Cară-te de-aici!

Lui Quigley nu-i plăcu tonul Maurei.

— Ia vezi cum vorbeşti, deţinuto!

— Că altfel, ce? O să-mi tragi una în cap cu bulanul şi o să mă adormi instantaneu? Chiar te rog. Vreau să dorm şi nu pot.

Quigley nu răspunse. Părea obosit într-un hal fără de hal. Maura nu putea înţelege de ce. Doar nimic din ce se întâmpla nu-l afecta în vreun fel; niciun bărbat nu purta această cruce.

— Ai insomnie, nu-i aşa? o întrebă Angel.

— Mda. Insomniacii se recunosc între ei.

— Mare noroc pe capul nostru! zise Angel.

„Greşeşti", îi spuse Maura în gând. „Mare *ghinion!"*

— Aia-i Kayleigh? o întrebă Jeanette.

— Nu, răspunse Maura. E tembela aia de Whoopi Goldberg.

— Îmi pare rău, spuse Jeanette.

Chiar părea că-i pare, iar expresia de pe chipul ei o lovi pe Maura drept în inima ei blindată împotriva oricăror emoţii. Dar nu va plânge în faţa gardianului Quigley şi nici în faţa acestor deţinute tinerele. Nu va plânge. Nu trebuie să plângă.

— Căraţi-vă de aici, v-am zis!

După ce au dispărut cu cafeaua lor de rahat, Maura se aplecă peste iubita ei cufundată în somn – mă rog, dacă-i puteai zice „somn". Pentru că Maurei i se părea că mai degrabă seamănă cu efectul unei vrăji dintr-un basm.

Întâlnise târziu dragostea, deşi ştia că era o minune că o întâlnise în cele din urmă. I se părea că seamănă cu un

trandafir înflorit într-un crater de bombă. Ar trebui să fie recunoscătoare pentru timpul petrecut împreună – cel puţin, aşa ziceau toate cântecele şi felicitările alea lacrimogene. Însă, atunci când privea la membrana aia grotescă de pe chipul drag al lui Kayleigh, simţea cum izvorul recunoştinţei sale – şi aşa prea firav – secase acum definitiv.

Însă lacrimile nu-i secaseră. Le dădu frâu liber acum, că plecaseră cafegioacele şi gardianul Quigley (lăsând în urmă-le putoarea aia ciudată şi scârboasă). Lacrimile i se prelinseră pe chestia aia albă de pe capul lui Kayleigh, şi substanţa aia le înghiţi cu lăcomie.

„Dacă încă mai este prin apropiere şi dacă aş putea şi eu să adorm, poate că am reuşi să ne întâlnim. Şi am fi împreună din nou.” Imposibil. Din cauza insomniei. Suferea de ea încă din noaptea în care-şi căsăpise sistematic întreaga familie, ultimul fiind Slugger, ciobănescul lor cam bătrâior. Îl mângâiase, îl alinase, îl lăsase să-i lingă mâna şi apoi îi tăiase gâtul. Doar două ore de cădere în uitare dacă ar avea pe noapte şi tot s-ar considera extrem de norocoasă. Cele mai multe nopţi nu dormea deloc... iar nopţile în Penitenciarul Dooling puteau fi foarte lungi. Însă Dooling nu era decât un loc. Adevărul era că insomnia fusese temniţa ei de-a lungul atât de multor ani. Insomnia nu avea hotare şi n-o evidenţia niciodată pentru bună purtare.

„Chiar şi după ce vor adormi aproape toate fetele, eu tot trează voi fi”, îşi zise ea. „Vor adormi şi gardienele, şi deţinutele. Şi voi rămâne eu stăpână peste locul acesta. Presupunând, fireşte, că voi dori să rămân aici. Dar de ce să vreau să plec? Kayleigh a mea s-ar putea trezi. Orice este posibil. Nu?”

Maura nu avea vocea lui Kayleigh – de fapt, era atât de afonă că speria şi ciorile –, însă era un cântec care-i plăcea în mod deosebit lui Kay şi acum Maura începu să i-l cânte, în timp ce-şi ridica încet genunchii, iar apoi şi-i lăsa la fel de încet în jos, de parcă ar fi apăsat pedalele unei orgi invizibile. Soţul Maurei obişnuia să-l asculte tot timpul, iar

ea ajunsese să înveţe cuvintele prin osmoză. Odată Kay a auzit-o fredonându-l şi i-a cerut să o înveţe şi pe ea. „Uau, ce porcos e!”, exclamase Kay atunci. Maura îl ascultase pe un disc din vinil, din ăla antic şi de demult. De atât de multă vreme era ea la puşcărie. Soţul ei avusese o colecţie impresionantă de discuri din vinil. Soţul ei nu mai conta acum. Domnul Dunbarton dormea somnul de veci încă din dimineaţa zilei de 7 ianuarie 1984. Pe el l-a înjunghiat primul, drept în piept – şi el a tresărit şi a întrebat-o din ochi: *De ce?*

De-aia! Şi l-ar fi omorât încă o dată şi încă o dată şi încă o dată pe el sau pe oricine altcineva şi ar fi făcut-o chiar acum, dacă asta i-ar fi adus-o înapoi pe Kayleigh.

— Ascultă, Kay. Acum îţi cânt ce-ţi place ţie:

În puşcăria muierilor sunt şaptezeci de mândre... cu ele mi-aş dori să înnoptez...[68]

Pe ecranul televizorului se vedea centrul Las Vegasului cuprins de flăcări.

Şi atunci triunghiul amoros... Ar suna... cling-cling...

Se aplecă şi sărută coconul alb care acoperea chipul lui Kayleigh. Era acru, dar ei nu-i păsa, pentru că sub el se afla Kay. Kay a ei.

Pe malurile... canalului... Royal...

Maura se lăsă pe spate, închise ochii şi se rugă să poată adormi. Nici vorbă de aşa ceva.

2

Richland Lane o lua uşor spre stânga, apoi se înfundă într-un părculeţ. Imediat după curbă, Lila observă două

[68] Cântec popular irlandez, făcut cunoscut de grupul The Dubliners (n. tr.).

tomberoane răsturnate în mijlocul străzii. După care a văzut un grup de oameni vociferând în faţa casei unde locuia familia Elway.

O adolescentă în trening se apropie în fugă de maşina de poliţie. În lumina girofarurilor, chipul ei părea un tablou naiv al groazei. Lila apăsă cu putere frâna şi deschise portiera. În acelaşi timp, desfăcu şi cureaua de la tocul pistolului.

— Repede! îi strigă fata. Îl omoară!

Lila porni în fugă spre casă, lovind cu piciorul tomberonul care-i stătea în drum. Trecu pe lângă doi bărbaţi. Unul îşi ridică la ea mâna plină de sânge.

— Am vrut s-o opresc şi nenorocita m-a muşcat. Parcă era o căţea turbată.

Lila se opri în faţa casei. Pistolul îi atârna în mână, lipit de coapsa dreaptă. Încerca să înţeleagă ce vede: o femeie ghemuită pe asfalt. Ca o broască. Părea îmbrăcată cu o cămaşă de noapte din muselină, deopotrivă mulată şi deşirată. Aleea era mărginită pe ambele laturi cu cărămizi decorative, vopsite patriotic în roşu, alb şi albastru. Femeia ţinea o cărămidă în mâna dreaptă şi una în stânga. Şi lovea cu ele într-un bărbat îmbrăcat în uniforma – acum plină de sânge – a secţiei de poliţie din Dooling. Probabil că este Roger, îşi spuse Lila, deşi va fi nevoie de amprentare şi de un test ADN ca să fim siguri. Nu mai avea deloc faţă; doar un fragment din bărbia lui lată mai rămăsese. Tot restul era o mâzgă storcoşită ca un măr putred strivit cu călcâiul. Sângele curgea şuvoaie pe alee, căpătând reflexe albastre în lumina girofarului de la maşina Lilei.

Femeia ghemuită deasupra lui Roger mârâia arătându-şi dinţii. Chipul ei congestionat – chipul Jessicăi Elway – era doar parţial vizibil prin zdrenţele pânzei pe care soţul ei făcuse greşeala fatală de a o rupe. Mâinile îi erau şi ele roşii. Dar de sânge.

Asta nu-i Jessica Elway, îşi spuse Lila. *N-are cum să fie.*

— Opreşte-te! strigă ea. Opreşte-te în clipa asta!

Ca prin minune, femeia se opri. Ridică ochii injectaţi şi

atât de holbaţi că parcă-i ocupau jumătate din faţă. Apoi se sculă în picioare, fără să lase din mâini cărămizile şiroind de sânge. O cărămidă roşie. O cărămidă albastră. Dumnezeu să binecuvânteze America! Lila observă că doi dinţi de-ai lui Roger erau înfipţi în materialul ăla care-i atârna de la bărbie.

— Fii atentă, doamnă şerif! spuse unul dintre bărbaţi. Mie-mi pare turbată.

— Lasă jos cărămizile!

Lila ridică pistolul. Niciodată parcă nu mai fusese atât de obosită, dar mâna îi era sigură.

— Lasă-le jos!

Jessica dădu drumul unei cărămizi, apoi căzu pe gânduri. După aceea, ridică cealaltă cărămidă şi se năpusti... însă nu la Lila, ci la unul dintre bărbaţii care, dorind să vadă mai bine scena desprinsă dintr-un film de groază, se apropiase prea mult. Să vadă mai bine şi – oricât de greu îi era Lilei să conceapă una ca asta – să facă poze. Ţinea telefonul ridicat spre Jessica. Când văzu că vine spre el, scoase un guiţat înfricoşat şi o luă la fugă, cu capul în piept şi umerii gârboviţi. Se ciocni de fata în trening şi o răsturnă la pământ.

— *Las-o jos las-o jos las-o jos!*

Creatura care purta chipul Jessicăi nu o luă deloc în seamă. Sări peste trupul fetei în trening, cu cărămida ridicată deasupra capului. Nu mai era nimeni în preajma ei, toţi vecinii fugiseră care încotro. Lila apăsă pe trăgaciul Glock-ului şi trase de două ori. Capul Jessicăi Elway explodă. Bucăţi de scalp cu fire de păr blond zburară în toate părţile.

— Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule!

Asta era fata întinsă pe jos.

Lila o ajută să se ridice.

— Du-te acasă, scumpo!

Iar când fata vru să se uite în spate, la ce mai rămăsese din Jessica Elway, Lila îi întoarse capul. Ridică tonul:

— Voi, toţi, plecaţi la casele voastre! Intraţi în casă!

Acum!

Bărbatul care voise să facă poze se furişa acum înapoi, căutând cel mai bun unghi, de unde să poată înregistra toate detaliile carnajului. Însă parcă nu era tocmai un bărbat în toată firea. Sub şuviţele răzleţe de păr gălbui avea trăsături delicate, adolescentine. Lila îşi dădu seama că-i văzuse fotografia în ziarul local, deşi nu-şi amintea numele lui. Era un licean, probabil campion la vreun sport. Lila îl atenţionă cu degetul. Acum degetul acela îi tremura cam tare.

— O singură poză dacă faci, am să ţi-o îndes în gâtul ăla nenorocit!

Puştiul – Curt McLeod, prietenul lui Eric Blass – se încruntă la ea.

— Parcă asta era o ţară liberă, nu?

— Nu şi în seara asta! îi răspunde Lila.

După care zbieră la el, şocându-se atât pe sine, cât şi grupul de vecini.

— *Cară-te de-aici! Cară-te de-aici! CARA-TE!*

S-au cărat atunci şi Curt, şi ceilalţi. Câţiva aruncând priviri speriate peste umăr, de parcă s-ar fi temut că nebuna de cucoană şerif va veni după ei. Da, înnebunise şi cucoana şerif. Nu se deosebea prea tare de femeia aia pe care o împuşcase în mijlocul străzii.

— Ştiam eu că nu trebuie să avem o femeie şerif! strigă la ea unul dintre bărbaţi.

Lila îşi stăpâni impulsul de a face un gest obscen în direcţia lui şi se întoarse la maşină. O buclă îi căzu în ochi şi ea şi-o dădu la o parte, cutremurându-se la gândul că ar fi putut fi nişte fire din alea care aveau să iasă din pielea ei nu peste mult timp. Se sprijini de portieră, respiră adânc de câteva ori şi apăsă butonul microfonului.

— Linny?

— Aici sunt, şefa.

— Au venit toţi?

Pauză.

Apoi:

— Doar cinci. Fraţii Wittstock, Elmore, Vern şi Dan

Treat. O să apară curând şi Reed. Nevastă-sa... a adormit. Presupun că vreun vecin o să aibă grijă de micuţul Gary, sărmanul de el...

Lila făcu adunarea şi îşi dădu seama că erau opt cu toţii. Nu prea mulţi ca să poată spera la înăbuşirea unei eventuale anarhii. Niciuna dintre cele trei poliţiste din Dooling nu răspunsese la apelurile lui Linny. Lila se întrebă ce se întâmpla oare acum la penitenciar. Închise ochii, simţi că este pe punctul să piardă contactul cu realitatea şi se forţă să-i deschidă din nou.

Linny îi povestea acum despre nenumăratele apeluri de urgenţă pe care le primise. Mai mult de zece din partea unor bărbaţi care, aidoma lui Reed Barrow, se pomeniseră din senin că trebuie să aibă grijă singuri de bebeluşi de sex masculin.

— Câţiva din idioţii ăştia încurcă-lume au vrut să le explic eu cum să-şi hrănească propriii copii! Şi un cretin m-a întrebat dacă FEMA[69] are de gând să înfiinţeze centre pentru îngrijirea copiilor, că el are bilete la...

— A ajuns vreunul la sediu?

— Cine să ajungă? Ăia de la FEMA?

— Nu, Linny. Vreunul dintre ajutoarele mele.

Dar nu Terry. Te rog, Doamne, fără Terry. Lila nu voia ca Terry să vadă ce mai rămăsese din cel care-i fusese partener în ultimii cinci ani.

— Mă tem că nu. Doar moşul ăla de la „Adoptaţi o Autostradă” şi de la Pompierii Voluntari. Vrea să ştie dacă ne poate ajuta cu ceva. Acum s-a dus afară să tragă din pipă.

Creierul epuizat al Lilei avu nevoie de câteva secunde ca să proceseze această informaţie. Da, era vorba despre Willy Burke, cel care se pricepea la batistele de zâne şi care conducea o camionetă hodorogită.

— Spune-i să vină la mine.

— Cui? Moşului? Pe bune?

— Pe foarte bune. Sunt pe Richland Lane, la numărul 65.

---

[69] *Federal Emergency Management Agency* – instituţie guvernamentală pentru gestionarea situaţiilor de urgenţă (n. tr.).

— Păi, acolo nu stă...

— Ba da. E îngrozitor, Linny. Foarte. Jessica l-a omorât pe Roger. Probabil că el i-a tăiat chestia aia de pe faţă. Şi ea l-a fugărit afară şi... şi după aia a vrut să atace un puşti cu o cărămidă... un puşti teribilist, care, de tembel ce era, încerca s-o pozeze. Îşi pierduse complet minţile.

„Care minţi?” se întrebă în sine Lila.

— Am somat-o să înceteze şi n-a făcut-o şi atunci am împuşcat-o. E moartă. N-am avut de ales.

— A *murit* Roger?

Nicio vorbă despre nevastă-sa. Lila nu era surprinsă. Dintotdeauna Linny avusese o slăbiciune pentru Roger.

— Trimite-l încoace pe Willy. Spune-i că trebuie să transportăm două cadavre la morga spitalului. Să aducă o prelată. Ţine-i pe oameni la sediu. Ajung şi eu cât de repede pot. Terminat.

Lăsă capul în piept şi se pregăti să plângă. Dar lacrimile refuzau să curgă. Se întrebă dacă oboseala te poate împiedica să plângi. Posibil. Orice părea posibil astăzi.

Îi sună mobilul agăţat la centură. Era Clint.

— Bună, Clint! răspunse ea. Nu-i chiar cel mai bun moment.

— Eşti bine? o întrebă el. Că, după voce, nu prea pari.

Lila nici nu ştia cu ce să înceapă. Cu Roger şi Jessica Elway, morţi în faţa casei lor? Cu halucinaţiile avute în pădure, lângă stâlpii de înaltă tensiune din spatele maldărului de lemne şi moloz care fusese laboratorul de metamfetamină al lui Truman Mayweather? Cu Sheila Norcross? Cu Shannon Parks? Cu ziua în care Clint renunţase la cabinetul particular fără să o consulte şi pe ea? Cu jurămintele de la nunta lor?

— Doar n-ai să adormi acum, Lila, nu?

— Nu.

— Janice este... indisponibilă. E o poveste lungă. Hicks a plecat până acasă şi nu s-a mai întors. Şi aşa am ajuns eu să conduc locul ăsta.

Lila spuse că-i pare rău pentru el. Situaţia era dificilă, firește. Dar poate că i se va părea mai uşor dacă va dormi

puţin. Pentru că soţul ei putea s-o facă: putea să se culce şi să se trezească.

Clint spuse că vrea să treacă pe acasă ca să vadă ce face Jared. Băiatul îi spusese că s-a lovit la genunchi şi că nu era nimic grav, dar el voia să vadă cu ochii lui despre ce era vorba. Vrea Lila să se întâlnească cu el acasă?

— O să încerc.

Dar Lila nu ştia când va putea să scape. Nu ştia decât că urma să facă din nou o noapte albă.

3

— Auzi?

O femeie o găsise în beznă pe Kayleigh Rawlings. Femeia mirosea a băutură şi avea mâna moale. Zicea că o cheamă Magda.

— Cântă cineva?

— Da.

Maura cânta. Maura avea o voce de toată jena, iar simţul ei muzical îţi provoca rău de mare. Însă lui Kayleigh i se părea infinit de dulce cântecul ei vechi şi porcos.

...canalului Royal...

Vocea încetă să mai cânte.

— De unde venea?

— Nu ştiu.

De foarte departe, doar de asta era sigură Kayleigh. Oare plutise tot drumul de la Dooling până la ea? Şi unde *era* Dooling? Pentru că sigur aici nu era. Sau era? Greu de spus. Imposibil.

O adiere blândă străbătu întunericul. Aerul era proaspăt şi răcoros şi sub tălpi nu se mai simţea cimentul sau dalele lipicioase de gresie, ci iarba. Se lăsă pe vine şi puse mâna jos: da, iarbă era acolo. Sau bălării înalte până la genunchi. De undeva se auzea ciripit stins de păsări. Kayleigh se trezise simţindu-se odihnită, puternică şi tânără.

Penitenciarul îi răpise doisprezece ani din viaţă. Acum trecuse de patruzeci de ani şi urma să mai stea închisă încă zece. Maura fusese unica bucurie a acestor ani irosiţi. Bineînţeles că relaţia lor nu ar fi existat în afara acelor ziduri groase, dar în închisoare trebuie să te descurci cum poţi. Dacă ar fi ieşit pe neaşteptate din Dooling, Kayleigh şi-ar fi amintit-o cu tandreţe şi recunoştinţă pe Maura şi şi-ar fi văzut de viaţa ei. Nu te îndrăgosteşti nebuneşte de cineva care a omorât trei oameni, indiferent cât de încântătoare ţi s-ar părea criminala respectivă. Maura era nebună de legat – Kayleigh n-avea nicio îndoială în privinţa asta. Însă Maura o iubea din tot sufletul, iar lui Kayleigh îi plăcea nespus să fie iubită. Şi, ştiţi ceva? Poate şi Kayleigh era niţel cam nebună.

Nu avusese parte de un asemenea amor neîngrădit înainte de puşcărie. De fapt, din copilărie nu mai avusese parte de niciun fel de amor – neîngrădit sau nu.

În timpul unei spargeri – dar nu cea pentru care fusese arestată – Kayleigh şi prietenul ei jefuiseră un motel care închiria camere cu ora. Drogurile îi interesau. Într-o cameră dăduseră peste un adolescent aşezat într-un balansoar. Balansoarul era frumos, foarte lustruit, complet nepotrivit în motelul ăla ieftin – un tron într-un maldăr de gunoaie. Puştiul care stătea pe el avea o gaură uriaşă în obraz. Un amestec greţos de roşu şi negru ca smoala, o rană purulentă, din care ieşea miros de carne putrezită. Cum se întâmplase? Începuse cu o zgârietură, cu o infecţie minoră? Sau îl tăiase cineva cu un cuţit infectat? Era cumva o boală? Kayleigh se considera norocoasă că nu trebuia să ştie sau să-i pese.

După părerea ei, băiatul avea în jur de şaisprezece ani. S-a scărpinat pe burtă tot timpul cât ea şi amicul ei au întors camera cu susul în jos, căutând drogurile ascunse. Ce altă problemă mai avea de stătea atât de calm şi se uita la ei fără pic de teamă?

Prietenul lui Kayleigh a găsit ce căuta sub saltea. A luat punguţa şi şi-a ascuns-o sub geacă. După aia s-a întors spre băiat.

— Îţi pute mecla, l-a anunţat el. Ştii?

— Ştiu, a răspuns puştiul.

— Bravo! Acu’ saltă-te naibii din scaunul ăla, fiule!

Băiatul nu le-a făcut necazuri. S-a ridicat din balansoar şi s-a prăbuşit pe patul desfundat. A rămas întins acolo şi s-a scărpinat în continuare pe burtă. Ei doi au luat şi scaunul, pe lângă droguri şi bani. Îşi permiteau să fure şi obiecte voluminoase pentru că amicul avea o dubiţă.

Asta era viaţa pe care o dusese Kayleigh înainte de închisoare – o viaţă în care îl ajuta pe bărbatul cu care se culca să fure scaunul unui copil. Scaunul unui copil foarte bolnav. Şi, ştiţi ceva? Copilul nici nu a ripostat. Doar a zăcut acolo, cu faţa aia borşită în sus şi s-a scărpinat pe burtă. Şi atâta tot. Poate era drogat. Poate nu-i păsa. Poate şi una, şi alta.

Adierea avea parfum de flori.

Kayleigh simţi că i se frânge inima pentru Maura. Dar, în acelaşi timp, avu o revelaţie: locul acesta era un loc mai bun, mai bun decât închisoarea, mai bun decât toată lumea din afara închisorii. Părea nemărginit şi sub tălpi simţea pământ, nu asfalt.

— Nu ştiu cine eşti, da’ tre’ să-ţi zic că mi-e frică, spuse Magda. Şi-mi fac griji din cauza lui Anton.

— Să nu-ţi fie frică, o linişti Kayleigh. Şi sunt convinsă că Anton o duce bine.

Dar fără să ştie cine era Anton şi fără să-i pese. Căută mâna Magdei şi o găsi.

— Hai să mergem împreună spre locul de unde se aud păsările! înaintară încet prin întuneric, dându-şi seama că se deplasau pe o pantă lină, străjuită de copaci.

Oare o rază de lumină era ce se vedea acolo? Să fi fost soarele? Se luminase de ziuă atunci când au ajuns la resturile năpădite de buruieni ale unei rulote. De acolo, au mers pe o potecă, abia desluşită, până la Drumul Ghiulelei, cu asfaltul fărâmat de vreme.

XV

1

Vulpoiul a plecat de lângă culcuşul Babei Essie şi a mers în zigzag prin pădure, oprindu-se să se odihnească în umbra jilavă a unei barăci năpădite de buruieni. Cât a dormit el acolo, a visat că mama lui îi adusese un şobolan, numai că şobolanul ăla era putred şi otrăvitor şi atunci şi-a dat seama că mama lui era bolnavă. Avea ochii roşii şi gura strâmbă şi-i atârna limba până în pământ. Atunci şi-a adus aminte că mama lui murise. Că multe anotimpuri trecuseră de când murise mama lui. Se uitase la ea cum zăcea în ierburile înalte, iar în ziua următoare zăcea tot acolo, dar nu mai era mama lui.

— Curge otravă prin ziduri, i-a spus şobolanul mort din gura mamei sale moarte. Zice că pământul e făcut din trupurile noastre. Eu o cred şi, vai, durerea nu mai conteneşte. Chiar şi moartea doare.

Un roi de molii au coborât pe capul mamei vulpoiului şi pe capul şobolanului mort.

— Nu te opri, copile! a zis mama-vulpe. Ai treabă de făcut.

Vulpoiul a tresărit şi s-a trezit şi a simţit o durere puternică în umăr – se zgâriase într-un cui sau ciob sau, poate, într-o aşchie. Se însera.

Din apropiere s-a auzit un zăngănit puternic: de metal şi lemn, de foc care se aprinde. Vulpoiul a ţâşnit de sub resturile barăcii şi a luat-o la sănătoasa către drum. Dincolo de el era o pădure mai deasă şi – aşa spera el – un teren mai sigur.

Pe marginea drumului era o maşină ciocnită de un copac. O femeie cuprinsă de flăcări trăgea afară un bărbat. Bărbatul urla. Femeia care ardea scotea nişte mârâieli ca de câine. Vulpoiul a înţeles ce zicea: *Te omor, te omor, te omor.* Din trupul ei fluturau multe fire care ardeau şi ele.

Vulpoiul trebuia să ia o decizie. În topul preceptelor sale

personale se afla regula care zicea: Să Nu Treci Drumul pe Lumină. Pentru că erau mai multe maşini în timpul zilei, iar maşinile nu puteau fi nici speriate, nici ţinute la distanţă – ca să nu mai spunem că nu puteau fi învinse. Scoteau şi nişte sunete şi, dacă ascultai cu luare aminte (aşa cum ascultă întotdeauna un vulpoi isteţ), sunetele alea erau de fapt cuvinte, iar cuvintele erau *Vreau să te omor, vreau să te omor, vreau să te omor.* Vulpoiul se înfruptase de nenumărate ori din leşurile sângerânde ale animalelor care nu ţinuseră seama de aceste cuvinte.

Pe de altă parte însă, orice vulpoi care voia să supravieţuiască trebuia să păstreze o distanţă destul de mică faţă de pericol. Trebuia să compare ameninţarea reprezentată de maşina care *voia* să te omoare cu aceea a femeii în flăcări care *urma* să te omoare.

Vulpoiul s-a repezit. Când a trecut pe lângă femeie, a simţit fierbinţeala flăcărilor în blană şi în zgârietura de pe spate. Femeia începuse să-l izbească pe bărbat cu capul de asfalt. Urletele ei i s-au părut din ce în ce mai puternice vulpoiului, dar au scăzut în intensitate imediat ce el a coborât în şanţul din cealaltă parte a drumului.

Odată ajuns în pădure, vulpoiul a încetinit pasul. Laba dreaptă din faţă îl durea la contactul cu solul din cauza rănii de pe spate. Se făcuse noapte. Frunzele anului trecut pârâiau sub perniţele vulpoiului. S-a oprit să bea apă dintr-un pârâu. Pe suprafaţa lui pluteau pete mari de ulei, dar vulpoiul era însetat şi a fost nevoit să se mulţumească cu ce a găsit. Un şoim stătea cocoţat pe o buturugă de lângă apă. Ciugulea dintr-o veveriţă.

— Îmi dai şi mie? l-a întrebat vulpoiul. Am putea să fim prieteni.

— Vulpea nu are prieteni, i-a zis şoimul.

Era adevărul-adevărat, dar vulpoiul nu l-ar fi recunoscut în veci.

— Cine ţi-a spus minciuna asta?

— Ştii că sângerezi? i-a zis şoimul.

Vulpoiului nu-i plăcea tonul voios al păsării.

Vulpoiul s-a gândit că ar fi mai bine să schimbe

subiectul.

— Ce se întâmplă? S-a schimbat ceva. Ce se întâmplă cu lumea?

— Mai încolo este un copac. Un copac nou. Mama-Copacilor. A apărut în zori. Foarte frumos. Foarte înalt. Am încercat să zbor până în vârful lui, dar a fost peste puterile mele.

Un maţ subţire, roşu şi lucios s-a desprins din burta veveriţei şi şoimul l-a înghiţit cu lăcomie.

Şoimul şi-a lăsat capul într-o parte. După o secundă, nările vulpoiului au început să palpite simţind un miros nou: fum. Fusese o vară secetoasă. Dacă femeia cuprinsă de flăcări traversase drumul, ar fi fost de ajuns doar câţiva paşi să facă şi toată pădurea s-ar fi aprins.

Vulpoiul ştia că trebuie s-o ia din loc. Dar gâfâia. Îi era frică şi era rănit – şi totuşi mintea îi funcţiona la fel de bine.

— Un animal norocos o să se desfete mâncându-ţi ochii, i-a zis şoimul şi a zburat cu veveriţa moartă în gheare.

2

După cum se întâmpla mai mereu, membrii Clubului de Lectură din Prima Joi a Lunii începuseră să se abată de la tema pe care o aveau de discutat, care astăzi era romanul *Ispăşire*[70], al lui Ian McEwan. Era o poveste despre doi tineri care se iubeau, dar care, încă dinainte ca relaţia lor să înceapă cu adevărat, fuseseră despărţiţi de acuzaţiile false ale lui Briony, o fată cu o imaginaţie ieşită din comun.

Dorothy Harper, în vârstă de şaptezeci şi nouă de ani, spuse că îi era imposibil să o ierte pe Briony pentru fapta comisă.

— Diavoliţa aia mică le-a distrus vieţile. Cui îi mai pasă că după aia s-a căit?

— Se spune că creierul se dezvoltă complet abia mai târziu în viaţă, zise Gail Colliny. Briony nu avea decât doisprezece sau treisprezece ani atunci când a spus

[70] *Atonement* (2001) (n. tr.).

minciuna aia. Nu o poţi acuza.

Gail îşi ţinea cu ambele mâini paharul cu vin. Stătea la colţarul din bucătărie.

Blanche McIntyre, loiala secretară a directoarei Coates (loială în majoritatea timpului), o cunoscuse pe Gail în urmă cu treizeci de ani, la nişte cursuri de stenodactilografie. Margaret O'Donnell, a patra membră din Clubul de Lectură din Prima Joi a Lunii, era sora lui Gail şi singura femeie dintre cunoştinţele lui Blanche care deţinea un portofoliu de acţiuni.

— Cine zice chestia asta? întrebă Dorothy. Asta, cu creierul?

— Oamenii de ştiinţă, îi răspunse Gail.

— Ete-fâs! exclamă Dorothy, fluturând din mână ca şi cum ar fi vrut să alunge un miros urât.

(Dorothy era singura femeie dintre cunoştinţele lui Blanche care încă mai folosea interjecţii de genul *ete-fâs.)*

— E adevărat.

Blanche îl auzise pe domnul doctor Norcross spunând aproximativ acelaşi lucru – că un creier omenesc atingea stadiul maxim de dezvoltare abia după ce posesorul lui trecea de douăzeci de ani. În fond, nu era nimic surprinzător în asta. Era o axiomă, dacă te gândeai la adolescenţii pe care i-ai cunoscut sau dacă mai ţineai minte cum ai fost tu în adolescenţă. Păi, nu? Adolescenţii habar n-aveau ce voiau de la viaţă, mai cu seamă băieţii. Ce să mai zicem despre o fetiţă de doişpe ani? Las-o baltă!

Dorothy stătea în fotoliul de lângă fereastră. Se aflau în apartamentul ei de la etajul al doilea al clădirii de pe Malloy Street – un apartament drăguţ şi curat, cu covoare pluşate, de culoarea ardeziei, şi cu pereţi bej, zugrăviţi de curând. Ferestrele dădeau spre pădurea din spate. Singurul indiciu vizibil al actualelor probleme care tulburau lumea era un foc arzând la vest, înspre Dealul Ghiulelei şi Route 17. Atât de departe era, încât părea cât o flacără de chibrit.

— Ce-a făcut a fost de o cruzime îngrozitoare. Nu-mi pasă cât de neevoluat îi era creierul.

Blanche şi Margaret stăteau pe canapea. Pe măsuţa de cafea era sticla deschisă de Chablis şi sticla încă nedesfăcută de Pinot. Tot acolo se mai afla şi platoul cu fursecuri făcute de Dorothy şi cele trei flacoane cu pastile aduse de Margaret.

— Mie mi-a plăcut la nebunie, spuse Margaret. Mi-a plăcut de la un capăt la celălalt. Mi s-au părut uluitoare toate detaliile alea despre munca infirmierelor voluntare din timpul bombardării Angliei în cel de-Al Doilea Război Mondial. Plus toate lucrurile despre Franţa şi despre Debarcarea din Normandia, uau! O adevărată călătorie prin istorie. O călătorie *epică,* aş putea spune! Combinată cu o poveste de dragoste! Cu nişte amănunte destul de *picante!*

Clătină din cap şi începu să râdă.

Blanche se întoarse să se uite la ea. Se simţea iritată, cu toate că şi lui Margaret îi plăcea romanul. Margaret lucrase la căile ferate până când conducerea îi oferise o căruţă de bani ca să se pensioneze mai devreme – uite, mai erau şi oameni al naibii de norocoşi. Margaret O'Donnell râdea prosteşte din orice, chestie nu tocmai cuviincioasă din partea cuiva care trecuse de şaptezeci de ani. Şi era nebună după bibelourile reprezentând animale – avea zeci de asemenea piese, îngrămădite pe pervazurile de la geamuri. Ultima carte aleasă de ea fusese romanul lui Hemingway despre un moş nebun care nu voia să dea drumul peştelui din undiţă[71]. Cartea asta o plictisise la culme pe Blanche pentru că – hai să recunoaştem – era vorba doar despre un amărât de *peşte!* Dar lui Margaret i se păruse plină de romantism. Cum Dumnezeu reuşise o asemenea femeie să cumpere atâtea acţiuni la bursă din banii primiţi pentru pensionarea anticipată? Mare mister!

— Haide, Midge! o îndemnă Blanche. Suntem femei în toată firea. E aiurea să ne apuce chicoteala din cauza unor scene de sex.

— Ooo, dar n-are nicio legătură. Cartea este absolut *magnifică.* Cred că am avut mare noroc că am apucat s-o

[71] *Bătrânul şi marea* (n. tr.).

citim.

Margaret îşi frecă fruntea şi o privi pe Blanche peste ochelarii ei cu rame din baga.

— N-ar fi fost oribil dacă am fi murit discutând despre o carte proastă?

— Probabil, răspunse Blanche. Dar cine zice că lucrul ăsta care se întâmplă femeilor este egal cu moartea? Cine zice că o să murim?

Întrunirea clubului lor de lectură fusese programată pentru această seară cu mult înainte de apariţia Aurorei – mereu în prima joi a lunii –, iar cele patru vechi prietene îşi trimiseseră toată ziua mesaje pe telefon (ca nişte adolescente, ce să vezi!), întrebându-se dacă, în situaţia dată, nu cumva ar fi trebuit să contramandeze. Dar nimeni nu era de acord cu asta. Prima Joi era Prima Joi. Dorothy le trimisese un mesaj în care spunea că, dacă aceasta avea să fie ultima seară din viaţa ei, atunci cel mai bine ar fi să şi-o petreacă vorbind şi bând vin şi ameţindu-se împreună cu prietenele dragi. Gail şi Margaret se declaraseră de acord. La fel şi Blanche, deşi se simţea puţin vinovată că o lăsa baltă pe doamna directoare Coates, dar spunându-şi că avea tot dreptul să plece de la serviciu, pentru că şi aşa stătuse foarte mult peste program, iar statul nu o va compensa pentru orele lucrate în plus. Pe lângă asta, Blanche îşi dorea să discute despre cartea aceea. La fel ca Dorothy, şi ea era uimită de câtă răutate se ascundea în sufletul micuţei Briony şi de cât de tare s-a schimbat copila aceea malefică la maturitate.

După ce se instalaseră confortabil în livingul lui Dorothy, Margaret a scos flacoanele cu lorazepam. Erau vechi de câţiva ani. Le primise de la doctor după ce-i murise soţul – „ca să te ajute să treci mai uşor peste această tragedie, Midge”. Dar Margaret nu luase nicio pastilă; cu toate că pierderea soţului o întristase peste măsură, nu a avut nicio problemă cu nervii, ba dimpotrivă, pentru că acum nu mai trebuia să-şi facă griji la gândul că bărbatul drag ar putea suferi un accident mortal atunci când dădea la o parte zăpada din faţa casei sau când se urca pe scară ca să taie

crengile copacilor aflate prea aproape de cablurile de înaltă tensiune. Însă, pentru că asigurarea acoperea preţul medicamentelor, Margaret se dusese la farmacie şi le luase. Nu ştii niciodată ce anume îţi va fi de folos – acesta era mottoul ei. Sau când. Acum se părea că venise momentul.

— M-am gândit că ar fi mai bine s-o facem împreună, a spus Margaret. Aşa nu va mai fi chiar atât de înspăimântător.

Celelalte trei doamne nu au avut obiecţii şi s-au declarat de acord. Dorothy Harper era şi ea văduvă. Soţul lui Gail era internat într-un azil şi, în ultima vreme, nu-şi mai recunoştea nici propriii copii. Şi, că veni vorba despre copiii duduilor din Clubul de Literatură, trebuie spus că toţi erau adulţi trecuţi bine de prima tinereţe, care locuiau departe de regiunea Munţilor Apalaşi. Prin urmare, nu era fezabilă convocarea de azi pe mâine a niciunei reuniuni de familie. Iar Blanche, singura persoană din grup care încă mai lucra, nu era căsătorită şi nici copii nu avea – ceea ce era probabil mai bine, dacă te gândeai la felul în care evolua situaţia.

Acum, întrebarea pusă de Blanche curmă hohotele de râs:

— Poate o să ne trezim transformate în fluturi, zise Gail. Coconii ăia pe care i-am văzut la ştiri mi-au adus aminte de gogoşile pe care şi le fac omizile.

— Şi păianjenii ţes pânze în jurul muştelor, o contrazise Margaret. Mie cu asta mi s-a părut că seamănă, nu cu nişte crisalide.

— Eu nu mă aştept la nimic.

Paharul plin al lui Blanche tocmai se golise.

— Ba eu sper să mă întâlnesc cu un înger, spuse Dorothy.

Celelalte trei femei o priviră lung. Nu avea aerul că ar fi glumit. Ba din contră: strângea tare din buzele-i zbârcite.

— Eu am fost destul de cuminte, aşa să ştiţi, adăugă ea. Am încercat să mă port frumos cu toată lumea. Am fost o nevastă bună. O mamă bună. O prietenă bună. Am făcut

voluntariat după ce am ieşit la pensie. Păi, mergeam cu maşina până în Coughlin doar ca să particip la şedinţele din fiecare zi de luni.

— Ştim toate astea, zise Margaret, întinzând mâna spre Dorothy, care era bunătatea întruchipată.

La fel făcură şi Gail şi Blanche.

Trecură flacoanele de la una la alta şi fiecare femeie înghiţi câte două pastile. După această împărtăşanie mai puţin obişnuită, cele patru femei se uitară una la alta.

— Şi acum ce facem? întrebă Gail. Aşteptăm?

— Plângem, îi răspunse Margaret, începând iar să chicotească în timp ce se prefăcea că se şterge la ochi cu încheieturile degetelor. Au, au, au!

— Dă-mi nişte fursecuri, zise Dorothy. Renunţ la dietă.

— Eu vreau să continuăm discuţia despre carte, spuse Blanche. Vreau să vorbim despre cum s-a schimbat Briony. *Ea* a fost ca un fluture. Şi asta mie mi s-a părut minunat. Mi-a adus aminte de unele dintre femeile din penitenciar.

Gail luă sticla de Pinot şi băgă tirbuşonul în dop.

În timp ce turna tuturor vin în pahare, Blanche spuse mai departe:

— Ştiu că recidivele sunt frecvente – nu respectă regulile eliberării condiţionate, revin la vechile obiceiuri păguboase –, dar unele dintre femeile alea chiar se schimbă. Şi încep vieţi cu totul noi. La fel ca Briony. Nu vi se pare înălţător?

— Ba da, zise Gail ridicând paharul. Pentru o viaţă nouă.

3

Frank şi Elaine nu se îndurau să plece de lângă Nana. Era ora nouă şi ceva. O întinseseră pe pat, dar nu o înveliseră. Pe perete era un poster cu o fanfară şi un panou pe care erau agăţate cele mai bune desene făcute de Nana după personajele din desenele animate japoneze. Din tavan atârnau câţiva clopoţei de vânt, făcuţi din tuburi colorate şi mărgele din sticlă. Elaine era obsedată de curăţenie, aşa că pe jos nu se vedeau nici haine şi nici jucării. Jaluzelele

erau trase. Capul Nanei era înfăşurat în pânză deasă. Pânzele de pe mâini erau identice cu ea, însă mai mici. Ca nişte mănuşi fără degete.

Deşi, preţ de câteva minute, niciunul dintre ei nu spusese nimic, Frank îşi dădu seama că amândurora le era teamă să stingă lumina.

— Hai să ieşim puţin şi după aia să ne întoarcem ca să vedem ce mai face.

Din obişnuinţă, Frank vorbise în şoaptă, aşa cum o făcuse în nenumărate rânduri când nu voiau s-o trezească pe Nana. Cu toate că acum lucrurile stăteau exact invers.

Elaine dădu din cap. Apoi plecară în acelaşi timp din pragul uşii deschise a fiicei lor şi coborâră în bucătărie.

Elaine se aşeză la masă, iar Frank se apucă să prepare cafeaua. Făcuse asta de mii de ori în trecut, însă niciodată la o oră atât de târzie. Normalitatea acestei activităţi îl alina oarecum.

Şi Elaine se gândea la acelaşi lucru.

— E ca pe vremuri, nu? Copilul bolnav e la etaj, noi suntem aici, întrebându-ne dacă am făcut tot ce trebuie.

Frank apăsă butonul cafetierei. Elaine îşi pusese capul pe masă, între braţe.

— Nu mai sta aşa, îi spuse el cu blândeţe, aşezându-se pe scaunul din faţa fostei sale soţii.

Elaine dădu din cap şi se ridică. Bretonul i se lipise de frunte şi femeia avea expresia năucită a unuia care tocmai ce fusese lovit în moalele capului. Frank îşi zise că nici el nu are cum să arate mai bine.

— Ştiu ce vrei să zici, începu el. Mi-aduc şi eu aminte. Ne tot întrebam cum de ne-am putut amăgi până într-acolo încât să ne imaginăm că am fi capabili să avem grijă de altă fiinţă omenească.

Vorbele lui aduseră un surâs stins pe buzele lui Elaine. Indiferent ce se întâmpla acum cu relaţia lor, reuşiseră să supravieţuiască creşterii unui copil. Iar asta nu era puţin lucru.

Cafetiera scoase un piuit prelung. Câteva clipe, li se păruse că s-ar fi aşternut liniştea în jurul lor. Dar acum

Frank auzi zgomotele de afară. Ţipete. Sirene de poliţie. Alarma unei maşini. Instinctiv, ciuli urechile spre scară, spre camera unde se afla Nana.

Însă nu auzi nimic de acolo. Nu avea ce să audă: Nana nu mai era mică, iar acesta nu era trecutul, nici nu semăna cu trecutul lor. Somnul Nanei era atât de profund în seara aceasta că era imposibil de imaginat ce fel de larmă ar fi putut s-o trezească, să o facă să-şi deschidă ochii sub stratul acela din fibre albe.

Şi Elaine îşi înclinase capul spre scară.

— Ce s-a întâmplat, Frank?

— Nu ştiu, răspunse el, refuzând s-o privească în ochi. N-ar fi trebuit să plecăm de la spital.

Insinuând că Elaine luase această hotărâre. Şi totuşi nefiind prea convins de asta. Însă simţind nevoia să dea vina şi pe ea. Dar detestându-se pentru asta. Însă nu se putea opri.

— Ar fi trebuit să rămânem. Pe Nana trebuie s-o vadă un doctor.

— Toată lumea are nevoie de doctor, Frank. Şi eu voi avea nevoie de unul foarte curând.

Elaine îşi turnă cafea în cană. Cu mişcări extrem de încete îşi puse apoi laptele şi îndulcitorul. Frank considera că discuţia aceea se încheiase, dar ea continuă:

— Ar trebui să zici mersi că am plecat de acolo.

— Poftim?!

— Aşa n-ai mai apucat să faci ce ai fi făcut dacă rămâneam.

— Despre ce vorbeşti?

Dar bineînţeles că ştia. Fiecare căsnicie are propriul ei limbaj, propriile ei cuvinte-cheie, formate pe baza experienţei comune. Elaine rosti două dintre ele:

— Fritz Meshaum.

Învârtea linguriţa în cană, lovind pereţii din ceramică – *clic, clic, clic!* Sunet pe care-l auzi atunci când descui un seif cu cifru.

4

Fritz Meshaum.

Infect individ! Frank îşi dorea foarte tare să-l uite. Dar îl lăsa Elaine? Nu. Făcuse o greşeală atunci când ţipase la învăţătoarea Nanei, o greşeală şi mai mare când dăduse celebra lovitură de pumn în perete, dar incidentul cu Fritz Meshaum fusese cel mai rău dintre toate. Fritz Meshaum era şobolanul mort pe care i-l flutura Elaine pe sub nas ori de câte ori se simţea încolţită – aşa cum era cazul şi în seara asta. Măcar dacă ar fi văzut că sunt amândoi încolţiţi, că sunt amândoi de aceeaşi parte a baricadei. De partea *Nanei.* Dar nu. Nici vorbă. Elaine a simţit nevoia să aducă vorba de Fritz Meshaum. A simţit nevoia să-i fluture pe sub nas şobolanul cel mort.

Frank plecase să prindă o vulpe – animal destul de des întâlnit în pădurile celor trei provincii. Cineva o văzuse alergând prin câmpul de la sud de Route 17, nu departe de puşcăria de femei. Îi atârna limba din gură şi cel care dăduse telefon la Protecţia Animalelor spunea că i s-a părut turbată. Frank avea îndoielile lui, dar lua mereu în serios toate apelurile în care se vorbea despre turbare. De fapt, orice angajat de la Protecţia Animalelor dotat cu simţul răspunderii ar fi făcut acelaşi lucru. Mersese cu maşina până la un grajd dărâmat, unde fusese văzut animalul, şi petrecuse jumătate de oră căutându-l printre mormanele de baligă. Nu găsise decât caroseria ruginită a unui Cutlass din 1982, cu o pereche de chiloţei mucegăiţi înnodaţi de antenă.

Întorcându-se la locul unde lăsase camioneta, alesese să scurteze drumul pe lângă o proprietate înconjurată cu un gard. Gardul ăla era făcut din scânduri putrezite, capace de roţi şi bucăţi de tablă ondulată atât de pline de găuri, că mai degrabă atrăgea atenţia trecătorilor în loc să-i descurajeze pe eventualii intruşi. Frank se uitase prin găurile alea la casa coşcovită şi la curtea lăsată în paragină. De creanga unui stejar era legată o funie destrămată, de care atârna un leagăn improvizat dintr-un cauciuc de maşină. La baza copacului erau îngrămădite o mulţime de haine negre şi zdrenţuite, în jurul cărora se

roteau o mulţime de insecte. O navetă plină cu fiare vechi stătea de pază lângă treptele care duceau pe prispă. Un bidon de ulei (probabil gol) zăcea peste o tufă neîngrijită de bougainvillea, care învelea parţial prispa. Acoperişul cu strat de bitum era plin de cioburi din geamul spart de la etaj. Şi, minunea-minunilor, în faţa casei era parcată o camionetă Toyota, nou-nouţă, albastră ca apele Pacificului şi lustruită de-ţi lua ochii. În jurul roţilor din spate erau împrăştiate vreo zece – poate mai multe – cartuşe trase. Acestea fuseseră pe vremuri roşii şi strălucitoare, dar acum erau rozalii şi mate, ca şi cum s-ar fi aflat acolo de mult timp.

Casa dărăpănată şi camioneta lucioasă alcătuiau o minunată imagine a unei ţări perfecte în care să-ţi fie drag să trăieşti, aşa că pe Frank mai că-l umflase râsul. Îşi continuase drumul, zâmbind ca pentru sine, dar încercând să proceseze şi un detaliu care nu se potrivea în tot acel tablou: zdrenţele alea negre se mişcau.

Frank mersese înapoi până la o gaură mai mare din caraghioslâcul ăla de gard. Se uitase cu atenţie la haine. Le văzuse că respiră.

Apoi, totul se întâmplase ca într-un vis. Aşa cum se întâmplă întotdeauna. Frank nu se strecurase pe sub gard. Frank nu traversase curtea aia, ci, mai degrabă, fusese cumva teleportat până la formele negre de sub copac.

Acolo era un câine. Frank nu avusese dorinţa să-i ghicească rasa: era un câine de mărime mijlocie, poate un ciobănesc german, poate un labrador tânăr, poate doar o corcitură de prin partea locului. Blana neagră era zdrenţuită şi mâncată de purici. Acolo unde nu mai era pic de blană, se vedea pielea infectată. Unicul ochi vizibil al animalului era o pată albă şi mică, înfundată în ceva cu formă vagă de cap. În jurul câinelui erau răsucite patru membre – toate strâmbe, toate rupte. În mod absolut grotesc – cum ar fi putut să fugă sărmanul animal? – un lanţ gros era înfăşurat în jurul gâtului lui şi legat bine de copac. Amărâtul încă mai respira. Se vedea cum i se mişcă încet pieptul.

— Mi-ai încălcat proprietatea! îl atenţionase pe Frank o voce venită din spatele său. Vezi că sunt înarmat, nenicule!

Frank ridicase mâinile şi se întorsese. Aşa se întâmplase să dea cu ochii de Fritz Meshaum. Un omuleţ cu figură de gnom şi cu barbă roşcată şi neîngrijită. Barbă de ţopârlan.

Se cunoşteau – mai mult din vedere – de la „Roata Neunsă”. Frank îşi amintise că Fritz era mecanic şi că erau oameni care şopteau că ţi-ai putea cumpăra o armă de la el, în caz că ai fi avut nevoie de una. Frank nu ştia cât adevăr era în aceste zvonuri, dar schimbaseră nişte replici cam dure cu câteva luni în urmă, în timp ce stăteau la bar şi urmăreau un meci de fotbal. Fritz – acest monstru care se delecta torturând bietele animale – îşi exprimase aprecierea pentru jocul dur. Nu credea că Muntenii[72] erau capabili să facă faţă echipei adverse. Frank nu îl contrazisese – oricum nu ştia prea multe despre fotbal (sau oricare alt sport). Mai spre sfârşitul partidei, Meshaum – acum îndopat bine cu bere – renunţase să laude calităţile jocului agresiv şi încercase să-l atragă pe Frank într-o discuţie despre evrei şi guvernul federal.

— Ştii că jidanii ăia cu ditamai nasurile ne au pe toţi la degetul mic? îl întrebase Fritz, aplecându-se către el şi suflându-i în faţă. Familia mea vine din Germania, aşa că eu ştiu cum stau lucrurile.

Acela fusese momentul în care Frank se scuzase că are treabă altundeva.

Acum Fritz lăsase puşca în jos.

— Ce caţi aci? Vrei să cumperi o armă? Am arme bune, pe alese. Auzi? Vrei o bere?

Cu toate că Frank nu îi răspunsese, probabil că-i transmisese totuşi un mesaj prin limbajul acela pe care doar trupul nostru ştie să-l vorbească, pentru că Fritz adăugase cu tristeţe:

— Ţi-e frică de javra aia? Nu-ţi fie! Jigodia mi l-a muşcat pe Neffe[73].

---

[72] Mountaineers – echipa de fotbal a Universităţii din Virginia de Vest (n. tr.).

[73] *neffe* – „nepot de unchi”, în lb. germ. în orig. (n. tr.).

— Pe cine?

— Pe *Neffe.* Nepotă-miu, explicase Fritz clătinând din cap. Ale dracu' vorbe nemţeşti! Nu mă dezbar de ele. Te-ai mira să...

Acestea fuseseră ultimele cuvinte rostite de Meshaum.

Când Frank terminase, patul armei smulse din mâinile nemernicului, folosit ca să-şi facă treaba, era crăpat şi plin de sânge. Nemernicul zăcea în ţărână cât era el de lung şi se ţinea de testiculele buşite de nenumărate ori cu patul propriei sale arme. Ochii îi erau tumefiaţi şi scuipa sânge de fiecare dată când încerca să respire. Dar era improbabil ca Fritz să moară ca urmare a acestei bătăi.

Şi poate nici nu îl rănise pe Fritz Meshaum atât de rău pe cât îşi imaginase – asta îşi zisese Frank după aceea, chiar dacă, vreme de săptămâni, citise de la un capăt la celălalt toate anunţurile cu decese din ziare. Şi chiar dacă n-a venit nimeni să-l aresteze. Frank nu avea nicio vină. Era un căţeluş şi căţeluşii nu se pot apăra. Nemernicul ăla nu avea nicio scuză că torturase un biet animal, chiar dacă acesta fusese mai arţăgos. Sigur, există câini capabili să ucidă oameni. Însă niciun câine nu ar fi capabil să facă unui om ce-i făcuse Fritz Meshaum amărâtului ăluia de căţel legat de trunchiul unui copac. Ce să înţeleagă un câine din sadismul excesiv al oamenilor? Nimic, ce ar fi de înţeles aici? Însă Frank avea o oarecare idee şi se simţea împăcat cu pedeapsa pe care i-o aplicase lui Fritz Meshaum.

Iar în ceea ce o privea pe nevasta lui Meshaum... ei, asta-i! De unde să fi ştiut Frank că boul ăla avea nevastă? Acum a aflat. O, da. Acum ştie. A avut grijă Elaine să-l informeze.

5

— Nevastă-sa? se miră Frank. Acolo vrei să ajungi? Nu m-am mirat când tipa a apărut la adăpost. Fritz Meshaum e un cretin.

Când începuseră zvonurile, Elaine îl întrebase dacă era

ceva adevăr în ele, dacă el îl bătuse pe Fritz Meshaum. Iar Frank făcuse o mare greşeală şi îi mărturisise adevărul. Şi ea nu l-a mai lăsat niciodată să uite întâmplarea aia.

Acum Elaine puse linguriţa pe masă şi bău din cafea.

— Nu te contrazic.

— Sper că l-a părăsit, zise Frank. Nu că aş avea vreo responsabilitate faţă de ea.

— Spui că n-ai nicio responsabilitate pentru faptul că bărbatu-său, odată vindecat şi ieşit din spitalul în care tu l-ai vârât, s-a dus drept acasă şi i-a tras o bătaie soră cu moartea?

— Nu, absolut niciuna. Eu nici n-am atins-o. Am mai discutat despre asta.

— Îhî. Şi copilul pe care l-a pierdut atunci, continuă Elaine, nici de moartea lui nu eşti răspunzător, nu?

Frank ţistui din dinţi. Habar nu avusese despre vreun copil. Elaine nu mai pomenise de aşa ceva până acum. Da, aşteptase momentul potrivit să-i dea lovitura de graţie. Ce mai nevastă, ce mai prietenă!

— Era gravidă? Şi a pierdut copilul? Măi, să fie, nasol!

Elaine îl ţintui cu o privire plină de neîncredere.

— Atât ai de zis? „Nasol”? Mă copleşeşte atâta compasiune! Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă ai fi chemat poliţia. Nimic nu s-ar fi întâmplat, Frank. El ar fi ajuns la puşcărie şi Candy Meshaum ar fi dat naştere unui copil.

Inducerea sentimentului de vinovăţie era specialitatea lui Elaine. Dar dacă ar fi văzut şi ea câinele ăla – dacă ar fi văzut cum îl torturase Fritz –, atunci poate că s-ar gândi de două ori înainte să se uite aşa de urât la el. Toţi Meshaumii din lume trebuie să plătească pentru faptele lor. La fel şi doctorul ăla, Flickinger...

Şi îi veni o idee.

— Ce-ar fi să-l chem pe proprietarul Mercedesului? E doctor.

— Tipul ăla care a călcat pisica judecătorului?

— Ăla. Zicea că-i pare rău că a condus cu viteză. Sunt sigur că ne-ar ajuta.

— Tu ai auzit ceva din tot ce ţi-am spus, Frank? Mereu

te apucă nebunia şi dai greş!

— Elaine, te rog, nu te mai gândi la Fritz Meshaum şi nu te mai gândi la nevastă-sa. Nu te mai gândi nici la mine. Gândeşte-te la Nana. Poate doctorul ăla ar fi în stare s-o ajute.

Ba chiar Flickinger ar socoti că-i este dator, pentru că îşi vărsase nervii pe maşină şi nu spărsese uşa ca să se răzbune pe el.

— Aş vrea să cred asta, Frank.

Tonul ei calm se voia sincer, însă cuvintele aveau aceeaşi cadenţă ca atunci când îi explicase Nanei de ce era important să păstreze ordinea în sertare.

— Pentru că te iubesc. Dar te cunosc foarte bine. Am stat zece ani împreună. Aproape ai omorât în bătaie un om din cauza unui câine. Dumnezeu ştie cum te-ai purtat cu Flickmuller ăsta sau cum l-o chema.

— *Flickinger.* Îl cheamă Garth Flickinger. *Doctor* Garth Flickinger.

Pe bune, cum de poate fi atât de bătută în cap? Nu au fost cât pe ce să fie călcaţi în picioare – poate chiar împuşcaţi! – când au încercat să ajungă cu fetiţa lor la un doctor?

Elaine îşi bău şi restul de cafea.

— Tu stai aici, cu fiica ta. Şi nu încerca să repari ceva ce nu înţelegi.

Şi acum Frank Geary avu o revelaţie – una absolut îngrozitoare. Totul ar fi mult mai uşor dacă ar adormi şi Elaine. Dar deocamdată era trează. La fel şi el.

— Greşeşti, îi spuse.

Ea clipi des.

— Ce? Ce-ai zis?

— Crezi că ai mereu dreptate. Uneori ai, dar nu şi acum.

— Mulţumesc pentru că m-ai luminat. Mă duc sus să stau cu Nana. Dacă vrei, vino şi tu. Dar, dacă pleci după omul ăla – dacă pleci *oriunde* altundeva – s-a terminat totul între noi.

Frank zâmbi. Acum se simţea bine. Mare uşurare!

— Deja s-a terminat.

Elaine îl privi lung.

— Doar Nana contează acum pentru mine. Doar ea şi numai ea.

6

Pe drumul spre camionetă, Frank se opri să se uite la stiva de lemne de lângă veranda din spate, lemne pe care el însuşi le tăiase. Jumătate de metru cub rămas din iarna care tocmai trecuse. Micuţa sobă din fontă dădea un aer vesel şi primitor bucătăriei în anotimpul rece. Nanei îi plăcea să stea acolo în balansoar şi să-şi facă temele. Atunci când se apleca deasupra cărţilor şi îi cădea părul în ochi, lui Frank i se părea că seamănă cu o fetiţă din secolul al nouăsprezecelea, când relaţiile dintre bărbaţi şi femei erau mult mai simple. În vremurile alea, pur şi simplu îi spuneai femeii ce ai de gând să faci şi ea ori era de acord, ori îşi ţinea gura. Îşi aduse aminte ce spusese tatăl lui atunci când mama lui se împotrivise achiziţionării unei maşini noi de tăiat iarba: *Tu vezi de casă. Eu câştig banii şi plătesc facturile. Zi-mi dacă ai vreo problemă cu aranjamentul ăsta.*

Nu avea. Prin urmare, căsnicia lor a fost una bună. Aproape cincizeci de ani. Fără consiliere maritală, fără separare, fără avocaţi.

Peste stiva aia de lemne era aşezată o prelată mare şi una mai mică peste butuc. Ridică prelata cea mică şi smulse toporul din lemnul plin de urmele tăieturilor. Flickinger nu părea cine ştie ce forţos, dar nu strica să fie pregătit pentru orice.

7

Dorothy adormi prima. Sforăia cu capul dat pe spate, gura deschisă şi proteza plină cu firimituri de fursecuri uşor deplasată într-o parte. Celelalte trei femei priveau fascinate la firele albe care apăreau şi pluteau, se multiplicau şi pluteau, pluteau şi cădeau pe pielea ei. Acolo se aşezau în straturi, ca nişte bandaje mici, încrucişate.

— Mi-aş dori... începu Margaret.

Şi se opri. Nici ea nu mai ştia ce-şi doreşte.

— Credeţi că o doare? întrebă Blanche. Credeţi că suferă?

Cu toate că îi era destul de greu să articuleze cuvintele, nu simţea niciun fel de durere.

— Nu.

Gail se ridică în picioare cu multă greutate. Romanul *Ispăşire,* împrumutat de la bibliotecă şi protejat cu învelitoare, i se rostogoli de pe genunchi şi căzu pe jos, scoţând un pocnet surd de hârtie şi un foşnet de plastic. Ţinându-se de mobile, femeia traversă încăperea ca să ajungă lângă Dorothy.

Ca prin ceaţă, Blanche se simţea impresionată de acest efort. Pe lângă tranchilizante, mai dăduseră gata şi sticla de Pinot, iar Gail băuse cel mai mult dintre ele. La penitenciar era o gardiană care concura în întreceri de skanderbeg. Blanche se întrebă dacă existau întreceri în care ţi se cere să bei vin şi să iei somnifere şi după aia să te plimbi prin cameră fără să te împiedici de scaune sau să te loveşti de pereţi. Dacă da, atunci Gail îşi ratase vocaţia.

Blanche vru să-i mărturisească toate acestea lui Gail, dar nu reuşi să bolborosească decât:

— Te... mişti... bine... Gail.

Gail se aplecă la urechea lui Dorothy, deja acoperită cu un strat subţire din pânza aia.

— Dorothy? Ne auzi? Ne întâlnim la...

Gail se întoarse spre celelalte.

— Ce adresă din rai cunoaştem, Midge? Unde să-i zic să ne aştepte?

Numai că Margaret nu-i răspunse. Nu mai era în stare. Firele albe se învârteau şi se împleteau acum şi în jurul capului ei.

Ochii lui Blanche, mişcându-se parcă prin propria lor voinţă, descoperiră fereastra şi incendiul de mai departe, dinspre vest. Acum ardea mai intens şi nu mai semăna cu flacăra unui chibrit, ci cu capul înflăcărat al unei păsări. Sigur, existau destui bărbaţi care să se lupte cu focul ăla,

dar poate că acum aveau grijă de femeile lor şi nu le mai păsa de nimic altceva. Cum se chema pasărea aia, care lua foc şi după aia renăştea? Pasărea aia vrăjită, înspăimântătoare, nemaipomenită? Nu ştia. Nu-şi mai amintea decât de un vechi film horror japonez, care se chema *Rodan.* Îl văzuse în copilărie, iar pasărea aia uriaşă o speriase rău de tot. Acum nu mai era speriată, doar... curioasă.

— Am pierdut-o pe sora noastră, le anunţă Gail.

Se prăbuşise pe covor şi se sprijinea de picioarele lui Dorothy.

— Doarme, zise Blanche. N-ai pierdut-o, draga mea.

Gail dădu din cap cu atâta convingere, încât îi căzu părul în ochi.

— Da, da. Ai dreptate, Blanche. Va trebui să ne regăsim. O să ne căutăm în rai. Sau... acolo... în imitaţia aia de rai... unde o să ajungem.

Şi începu să râdă de propria-i idee.

8

Blanche a fost ultima. Se târî până la Gail, care dormea sub primele straturi ale pânzei.

— Am fost îndrăgostită, îi mărturisi Blanche. Pun pariu că n-ai ştiut. Am ţinut relaţia... aşa cum zic fetele de la puşcărie... la secret. Nu s-a putut altfel.

Gail expiră, mişcând filamentele albe care i se întinseseră peste gură. Unul dintre ele se întinse şăgalnic în direcţia lui Blanche.

— Cred că şi el mă iubea, dar...

Greu de explicat. Pe atunci era foarte tânără. Iar când eşti tânăr, creierul nu-ţi este complet dezvoltat. Şi nu te pricepi la bărbaţi. Povestea a fost una tristă. El era însurat. Ea l-a aşteptat. Au îmbătrânit amândoi. Blanche şi-a dăruit sufletul unui singur bărbat. El i-a făcut promisiuni minunate şi nu şi-a ţinut niciuna. Mare păcat!

— Poate că ăsta-i cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Dacă Gail ar fi fost trează, nu ar fi putut să o înţeleagă, pentru că Blanche vorbea prea încet şi prea nedesluşit. Nici nu-şi mai simţea limba.

— Pentru că măcar acum vom fi împreună.

Şi, dacă mai exista ceva după asta...

Dar Blanche McIntyre nu mai apucă să-şi termine gândul, pentru că adormi.

9

Garth Flickinger nu a fost surprins să-l vadă pe Frank.

După ce, în ultimele aproximativ douăsprezece ore, urmărise ştirile de la NewsAmerica şi fumase tot ce găsise prin casă, cu excepţia iguanei (o botezase Gillies), probabil că nimic nu l-ar mai fi surprins. Nici dacă însuşi Sir Harold Gillies, părintele chirurgiei plastice moderne, dispărut de pe lumea asta de foarte mulţi ani, ar fi coborât în bucătărie ca să-şi prăjească o felie de pâine cu scorţişoară, tot nu ar fi fost ceva mai ieşit din comun decât fenomenele înfăţişate la televizor.

Şocul pe care-l avusese în urma violenţelor din rulota lui Truman Mayweather nu fusese decât un prolog al tuturor nenorocirilor la care fusese martor de atunci încoace – ce-i drept, de pe canapea, nu din budă, ca în cazul cu rulota traficantului. Proteste în faţa Casei Albe, o femeie smulgând cu dinţii o bucată din nasul unui sectant, un Boeing 767 dispărut deasupra oceanului, mărturii ale infirmierilor înspăimântaţi de la un azil de bătrâni, cucoane în vârstă înfăşurate în pânze şi încătuşate de târgi, incendii în Melbourne, incendii în Manila şi incendii în Honolulu. Un lucru al dracului de rău se petrecuse în deşertul de lângă Reno, unde se afla o centrală nucleară (cică secretă!) a guvernului federal; oamenii de ştiinţă spuneau că acolo contoarele Geiger[74] se dădeau peste cap şi că seismografele detectau mişcări continue ale solului. Pretutindeni în lume, femeile adormeau şi se înfăşurau în

[74] Contor Geiger – detector de particule utilizat în fizica nucleară pentru înregistrarea radiaţiilor (n. tr.).

coconi; şi, pretutindeni în lume, cretinii de bărbaţi le trezeau. Superba aia de reporteriţă de la NewsAmerica, Michaela-cea-cu-rinoplastia-admirabilă, dispăruse încă din timpul după-amiezii şi fusese înlocuită cu o stagiară bâlbâită şi cu piercing în buză. Mândruţa asta îi amintea lui Garth de o inscripţie pe care o văzuse adesea în toaletele pentru bărbaţi: NU EXISTĂ GRAVITAŢIE, NE SUGE PĂMÂNTUL.

Ce se întâmpla era *mai* rău decât să ne sugă pământul. Nici măcar metamfetamina nu-i mai era de folos. Mă rog, îl ajuta puţin, de ce să mintă, dar nu atât de mult cât ar fi trebuit. Când se auzi soneria de la uşă – *ding-dong, ding-dong* – Garth se simţea îngrozitor de lucid. Şi nu simţea deloc nevoia să deschidă. Aşa cum nu simţi nici nevoia să se ridice de pe canapea când musafirul ăla nepoftit renunţă să mai apese butonul soneriei şi începu să ciocăne. Apoi să bată mai tare. Foarte tare!

Bătăile încetară. Garth îşi spuse că nepoftitul se lăsase păgubaş. Dar atunci începură loviturile de topor. Şi scrâşnetele lemnului. Uşa se cutremură puternic şi se sparse, iar înăuntru năvăli acelaşi bărbat care venise şi mai devreme. Acum cu toporul în mână. Garth presupuse că individul avea de gând să-l omoare, dar nu-i părea prea rău. Sigur, o să-l doară, însă spera că nu prea mult timp.

Pentru majoritatea oamenilor chirurgia estetică era o glumă. Nu şi pentru Garth. Ce era de râs în faptul că voiai să-ţi placă în oglindă chipul tău, trupul tău, pielea ta? Nimic – decât dacă erai o persoană proastă sau necivilizată. Numai că acum ajunsese el de râs. Ce fel de viaţă ar fi aia doar cu o jumătate din specia umană? O viaţă proastă şi necivilizată. Garth îşi dăduse imediat seama de asta. În cabinetul lui veneau femei superbe cu fotografii ale altor femei superbe şi îl întrebau: „Puteţi să mă faceţi să arăt ca ea?” Iar în spatele multor asemenea femei superbe, care voiau să-şi „repare” feţele perfecte, se aflau nişte căcănari afurisiţi şi în permanenţă nemulţumiţi. Garth nu voia să rămână într-o lume plină de căcănari afurisiţi.

— Intră, nu te formaliza! Mă uitam la ştiri. Ai văzut-o pe aia cu femeia care a muşcat nasul bărbatului?

— Am văzut-o, spuse Frank.

— Sunt tare priceput la nasuri şi îmi plac provocările, dar, dacă n-a mai rămas mare lucru din el, nici nu prea ai ce să-i mai faci.

Frank rămase în picioare la capătul canapelei, la un metru şi ceva de Garth. Toporul era mic, dar tot topor se chema că este.

— Vrei să mă omori?

— Ce? Nu... Am venit să...

Însă atenţia le-a fost distrasă de ecranul plat al televizorului, unde se vedea un Apple Store incendiat. Pe trotuarul din faţă, un bărbat năuc, cu chipul înnegrit de fum, se învârtea în cerc. De umăr îi atârna o poşetă ciclam care ardea înăbuşit. Simbolul Apple de deasupra intrării se desprinse brusc şi căzu pe asfalt.

Camera de luat vederi făcu înconjurul mulţimii de gură-cască şi imaginea reveni asupra lui George Alderson, în studio. George era cenuşiu la faţă şi vorbea pe un ton scrâşnit. Fusese în direct întreaga zi.

— Tocmai m-a sunat... ah, fiul meu. S-a dus la mine acasă, să vadă ce face soţia mea. Sharon şi cu mine suntem căsătoriţi de...

Crainicul lăsă capul în jos şi îşi trecu degetele peste nodul cravatei roz, pe care se observa o pată mare de cafea. Lui Garth acest detaliu i se păru cel mai tulburător indiciu al acelei situaţii fără precedent.

— ...de patruzeci şi doi de ani. Timothy, fiul meu... zice...

Şi George Alderson începu să plângă. Frank luă telecomanda de pe măsuţă şi închise televizorul.

— Ai mintea suficient de limpede ca să pricepi ce se petrece, doctore Flickinger? îl întrebă el, făcând un semn spre pipa de pe masă.

— Bineînţeles, răspunse Garth curios. Chiar n-ai venit să mă omori?

Frank se ciupi de şaua nasului. Garth avea impresia că este spectator la un monolog interior extrem de serios.

— Am venit ca să-ţi cer un serviciu. Mă ajuţi şi zicem că suntem chit. E vorba despre fiica mea. Singurul lucru bun care mi-a mai rămas. Şi a făcut şi ea chestia asta. Aurora. Vreau să vii cu mine şi s-o consulţi şi...

Deschise şi închise de câteva ori gura, dar nu mai ştia ce să spună.

Garth se gândi la fiica lui, la Cathy.

— Nu mai trebuie să spui nimic, zise el, retezând gândul anterior şi lăsându-l să fluture în neant – panglică în vânt.

— Da? Serios?

Garth îi întinse mâna. Poate că reacţia lui îl surprinsese pe Frank Geary, însă pe el nu-l surprinsese deloc. Erau pe lume atât de multe lucruri care nu puteau fi îndreptate. Garth se bucura să dea o mână de ajutor ori de câte ori avea ocazia. Plus că era curios să vadă de aproape cum se manifesta chestia asta numită Aurora.

— Fireşte. Ajută-mă să mă ridic.

Frank îl ajută şi, după câţiva paşi, Garth începu să se mişte mai bine. Se scuză şi intră într-o altă cameră. Reveni imediat cu o geantă mică şi neagră şi cu o trusă medicală. Ieşiră amândoi în noapte. Garth mângâie crengile liliacului care ieşea prin parbrizul Mercedesului său, dar nu făcu niciun comentariu.

10

Vulpoiul se îndepărtă şchiopătând de incendiul de vegetaţie declanşat de femeie. Însă ducea şi el un foc în sine. Focul acesta îi pârjolea spatele. Şi asta era foarte rău, pentru că nu mai putea să alerge prea repede. Şi simţea miros de sânge. Sângele lui. Iar dacă el simţea mirosul propriului sânge, atunci îl simţeau şi alte jivine.

Prin pădurile acestea încă mai rămăseseră câteva pume şi, dacă vreuna dintre ele prindea de veste despre coapsele şi şalele lui însângerate, era terminat. De multă vreme nu mai văzuse vreo pumă. De fapt, nu mai văzuse una de când mama încă îi alăpta şi cei patru fraţiori ai lui erau încă în viaţă (acum erau morţi toţi patru: unul de la apa poluată

pe care o băuse, unul de la momeala otrăvită pe care o mâncase, unul zbătându-se şi scheunând cu piciorul prins într-o capcană şi unul pierzându-se în noapte). Însă mai erau prin zonă şi porci sălbăticiţi. Vulpoiul se temea de ei mai mult decât de pume. Porcii ăştia scăpaseră din cocina unui fermier şi se înmulţiseră. Acum erau o grămadă. În mod normal, vulpoiul ar fi putut să scape de ei fără probleme, ba chiar i-ar fi plăcut să-i provoace – că tare nătăfleţi mai erau porcii ăia. Însă în seara asta abia dacă mai putea să alerge. Curând nu va fi în stare nici să mai meargă.

Pădurea se termina lângă o casă din metal, care mirosea a sânge de om şi a moarte de om. În jurul ei erau întinse nişte benzi galbene. Şi prin bălării şi pe cărarea din piatră spartă erau tot felul de lucruri metalice făcute de om. Pe lângă mirosul de moarte se mai simţea şi altul, unul pe care vulpoiul nu-l cunoştea. Nu un miros de om, dar un miros care *semăna* cu mirosul de om.

Şi cu cel de femeie.

Făcând abstracţie de teama lui de porci, vulpoiul se îndepărtă de casa din metal. Şchiopătând şi trântindu-se din când în când pe o parte şi stând şi gâfâind aşa până îl mai lăsa durerea. După care pornea mai departe. Trebuia să-şi continue drumul. Mirosul era foarte ciudat: deopotrivă dulce şi amar, irezistibil. Dacă l-ar inhala mai profund, poate l-ar duce într-un loc unde ar fi în siguranţă. Puţin probabil, însă vulpoiul era disperat.

Mirosul acela străin devenea tot mai puternic. În el se ghicea alt miros feminin – mai proaspăt şi clar miros de om. Vulpoiul se opri să adulmece una dintre urmele Lilei de pe pământul afânat, apoi ceva alb de forma unei tălpi goale.

O pasăre mică ţopăi spre el de-a lungul unei crengi din apropiere. Acum nu mai era un şoim, ci o pasăre cum vulpoiul nu mai văzuse niciodată. Complet verde. Din ea ieşea un miros umed şi înţepător, pe care el nu-l putea identifica. Pasărea flutură înfumurată din aripi.

— Te rog să nu cânţi! îi ceru vulpoiul.

— Bine, zise pasărea cea verde. Oricum nu prea cânt noaptea. Văd că sângerezi. Te doare?

Vulpoiul era prea istovit ca să se mai prefacă.

— Da.

— Rostogoleşte-te prin pânză. O să-ţi îndepărteze durerea.

— O să mă otrăvească, spuse vulpoiul.

Îl ardea toată spinarea, dar ştia multe despre otravă. Oamenii otrăveau totul în jurul lor. Ăsta era talentul lor inegalabil.

— Nu. Te vei otrăvi dacă vei ieşi din pădurea asta. Rostogoleşte-te prin pânză.

Poate că pasărea minţea, dar nici vulpoiul nu vedea altă soluţie. Se lăsă pe o parte, apoi se rostogoli pe spate, aşa cum se tăvălea câteodată în rahatul de căprioară ca să-şi ascundă mirosul. O binecuvântată răcoare îi ostoi durerea din şale şi coapse. Se mai rostogoli o dată, apoi sări în picioare, privind cu ochi strălucitori la pasărea de pe creangă.

— Cine eşti? De unde vii? o întrebă vulpoiul.

— Din Mama-Copacilor.

— Unde este?

— Urmează-ţi nasul, îl sfătui pasărea cea verde, luându-şi zborul în întuneric.

Vulpoiul merse după urmele acelea de tălpi goale, oprindu-se de două ori ca să se mai tăvălească în ele. Îl răcoreau, îl înviorau şi îi dădeau forţă. Mirosul de femeie rămăsese destul de puternic, acela mai exotic şi nu chiar de femeie se mai estompase. Dar amândouă îi spuneau o poveste vulpoiului. Femeia ne-femeie venise prima şi mersese spre est, către casa din metal şi baraca acum arsă din temelii. Femeia reală apăruse mai târziu şi mersese pe urmele femeii ne-femeie spre un loc aflat undeva înainte. Iar după aceea revenise la casa din metal, care mirosea îngrozitor de urât şi care era înconjurată de benzile alea galbene.

Vulpoiul luă şi el urma mirosurilor îngemănate printre tufe şi printr-un pâlc de brazi pricăjiţi. Pânze zdrenţuite

atârnau de crengi, emanând mirosul acela straniu de femeie ne-femeie. Dincolo de brazi era un luminiş. Vulpoiul intră în el. Acum păşea mult mai uşor şi simţea că, dacă ar fi apărut vreunul dintre porcii ăia, nu doar că ar fi fost în stare s-o rupă la fugă, ci chiar ar fi putut să zboare. Se opri în luminiş, privind în sus la un copac ce părea făcut din mai multe trunchiuri împletite. Nu-i putea vedea vârful pe cerul întunecat. Cu toate că nu era pic de vânt, copacul foşnea, de parcă ar fi vorbit singur. Aici mirosul de ne-femeie se pierdea în sute de alte mirosuri. Mirosurile multor păsări şi multor animale, pe care vulpoiul nu le întâlnise niciodată.

Din spatele copacului uriaş apăru o felină care se apropie tiptil de el. Nu era o pisică sălbatică, pentru că era mult prea mare. Şi albă. Ochii verzi îi străluceau ca nişte lampadare în bezna din jur. Deşi instinctul de a fugi de animalele de pradă îi era adânc înrădăcinat în toate fibrele fiinţei sale, vulpoiul nu se mişcă din loc. Tigrul alb şi mare venea agale spre el. Iarba din luminiş foşnea, frecându-se de blana deasă a abdomenului.

Când tigrul ajunse la un metru şi jumătate de el, vulpoiul se trânti la pământ şi se rostogoli pe spate, descoperindu-şi burta în semn de supunere. Vor fi având vulpile ceva mândrie, numai că, într-o asemenea situaţie, era absolut inutilă.

— Ridică-te! îi spuse tigrul.

Vulpoiul se ridică în picioare şi îşi întinse timid capul ca să atingă botul tigrului.

— Te-ai vindecat? îl întrebă acesta.

— Da.

— Atunci, ascultă-mă cu luare-aminte, vulpoiule!

11

În celula de la penitenciar, Evie Black stătea culcată. Avea ochii închişi şi un zâmbet stins pe buze.

— Atunci, ascultă-mă cu luare-aminte, vulpoiule! Am o treabă pentru tine.

XVI

1

Clint tocmai voia să-i ceară lui Tig Murphy să-i descuie uşa principală, când pe ea intră directorul-adjunct Lawrence Hicks.

— Unde pleci, doctore Norcross?

Întrebarea suna ca o acuzaţie, dar acum era perfect inteligibilă. Cu toate că Lore Hicks arăta ca vai de el – părul, un nimb răvăşit în jurul cheliei, fălcile umflate acoperite cu ţepi neraşi, cearcăne negre sub ochi –, bine măcar că trecuse efectul Novocainei primite în timpul intervenţiei stomatologice de dimineaţă.

— În oraş. Trebuie să-mi văd soţia şi fiul.

— Ai aprobarea lui Janice?

Clint nu-i răspunse imediat. Încerca să nu se lase enervat de vorbele adjunctului. Îl ajuta să-şi spună că soţia lui Hicks fie căzuse pradă Aurorei, fie asta urma să se întâmple curând. Însă nimic nu schimba faptul că omul din faţa lui era ultima persoană pe care ţi-ai fi putut-o dori la conducerea unei instituţii ca Penitenciarul Dooling pe timp de criză. Janice chiar îi spusese odată lui Clint că locţiitorul ei obţinuse de pe un site dubios din Oklahoma diploma de absolvire a cursurilor de Management Organizaţional în Sistemul Penitenciarelor.

„Dar sora lui Hicksie e măritată cu guvernatorul-adjunct”, spusese Janice, care băuse cu ocazia aceea un pahar în plus de Pinot (sau poate fuseseră chiar două). „Aşa că poţi trage şi singur concluzia. Se pricepe de minune să planifice turele şi să facă inventarul, dar e la noi de şaisprezece luni şi nu sunt sigură că ar fi capabil să ajungă în Aripa C fără o hartă. Nu-i place să iasă din birou şi n-a făcut niciun rond de inspecţie, deşi se presupune că ar fi o obligaţie lunară. Îi este frică de fetele rele.”

„Ai să ieşi la noapte din birou, Hicksie, şi ai să faci şi inspecţia”, i se adresă Clint în gând. Ai să iei un walkie-

talkie la tine şi ai să faci rondul complet prin toate cele trei aripi, la fel ca toţi ceilalţi angajaţi. Cei care au mai rămas.

— N-ai auzit ce te-am întrebat? zise Hicks. Ţi-a dat voie Janice să pleci?

— Am trei chestii să-ţi spun, răspunse Clint. În primul rând, programul meu s-a terminat la ora 15:00, adică acum...

Se uită la ceas şi continuă:

— Aproape şase ore.

— Dar...

— Stai puţin! Uite a doua chestie: doamna directoare Coates doarme pe canapea într-un cocon mare şi alb.

Hicks purta ochelari cu lentile groase, care îi măreau ochii. Însă acum, când şi-i holba speriat, păreau aproape ieşiţi din orbite.

— *Cuum?*

— Ca să nu mai lungim vorba, îţi mai spun şi că Don Peters a mai comis una groasă de tot. A fost prins când molesta o deţinută. Janice l-a pus pe liber, dar, înainte de asta, Don a reuşit să-i umple cafeaua cu Xanax. A terminat-o imediat. Şi, ca să nu mai întrebi, da, Don a dispărut. Când am s-o văd pe Lila, am să-i cer să-l dea în urmărire generală, dar mă îndoiesc că asta ar fi o prioritate. Oricum, nu în noaptea asta.

— Doamne, Dumnezeule!

Hicks îşi trecu mâinile prin păr, răvăşind şi ce îi mai rămăsese din el.

— Of... Doamne... *Dumnezeule!*

— Şi uite a treia chestie: au rămas cei patru gardieni din tura de dimineaţă: Rand Quigley, Millie Olson, Tig Murphy şi Vanessa Lampley. Tu eşti al cincilea. Va trebui să faci rondul de la miezul nopţii împreună cu ceilalţi. A, să nu uit! Van o să te pună la curent cu planul deţinutelor. Au făcut o cafea pe care o numesc „extra”. Jeanette Sorley şi Angel Fitzroy au avut ideea.

— Cafea „extra”? Ce-i aia? Şi ce caută Fitzroy afară din celulă? Nu poţi să ai încredere în ea. Deloc! E predispusă la accese de furie! Ţi-am citit raportul!

— În seara asta nu-i furioasă. Încă. Vrea să ajute. Aşa cum trebuie să faci şi tu. Dacă nu se schimbă nimic, vor adormi toate femeile de aici, Lore. Absolut toate. Cu cafea extra sau fără cafea extra. Merită o rază de speranţă. Discută cu Van şi ascult-o pe ea dacă apar probleme.

Hicks îl apucă pe Clint de haină. Ochii lui exagerat de mari erau plini de panică.

— Nu poţi să pleci! Nu poţi să-ţi părăseşti postul!

— De ce să nu pot? Tu ţi l-ai părăsit.

Hicks tresări puternic şi lui Clint îi păru rău de vorbele spuse. Îi desprinse cu blândeţe mâna de pe haina lui.

— Tu te-ai dus să vezi ce face soţia ta. Trebuie să mă duc şi eu să văd ce fac Jared şi Lila. Şi am să mă întorc.

— *Când?*

— Cât de repede pot.

— Aş vrea să adoarmă toate! izbucni Hicks, pe un ton de copil năbădăios. Toate să adoarmă! Toate hoaţele şi curvele şi drogatele! Somnifere ar trebui să le dăm, nu cafea! Aşa s-ar rezolva toate problemele, nu?

Clint îl privi lung şi nu-i răspunse.

— În regulă, murmură Hicks, încercând să-şi îndrepte umerii, înţeleg. Şi tu trebuie să-i vezi pe cei dragi. Doar că mă înnebuneşte gândul... la... la toate femeile astea... e puşcăria *plină* cu ele!

„Abia acum ţi-ai dat seama?” se miră Clint în gând, apoi îl întrebă pe Hicks cum se simte soţia lui. Probabil că frumos ar fi fost să-l întrebe mai devreme. Dar, ce naiba, nici Hicksie nu se interesase de Lila.

— E trează. Cel puţin deocamdată. A avut...

Hicks îşi drese vocea şi coborî privirea.

— A avut nişte energizante.

— Bine. Asta-i foarte bine. Am să mă întorc...

— Domnule doctor!

Era Vanessa Lampley. Dar nu vorbea prin interfon. Femeia se afla chiar lângă el, în holul din faţa uşii principale. Îşi părăsise postul din Cabină, gest aproape fără precedent.

— Trebuie să vii să vezi ceva.

— Nu pot, Van. Trebuie să văd ce face Jared şi să vorbesc cu Lila, ca să...

„Ca să-mi pot lua rămas-bun de la ea”, îşi zise Clint. Gândul îi venise pe neaşteptate. Acesta ar putea să fie sfârşitul. Cât să mai rămână trează? Nu prea mult. La telefon i se păruse că o auzea de foarte departe – de parcă deja pornise spre o altă lume. Iar odată ce Lila va aţipi, puţine erau şansele să fie adusă înapoi.

— Înţeleg, spuse Vanessa, dar nu durează decât un minut. Veniţi şi dumneavoastră, domnule Hicks. Cred că lucrul ăsta... nu sunt sigură... dar cred că ar putea să schimbe totul.

2

— Priviţi la monitorul doi, le spuse Van când intrară în Cabină.

Pe el se vedea coridorul din Aripa A. Două femei – Jeanette Sorley şi Angel Fitzroy – împingeau un cărucior cu cafea către Celula 10, cea capitonată, aflată la capăt. Înainte să ajungă în faţa ei, cele două se opriră ca să stea de vorbă cu o deţinută extrem de corpolentă, care, dintr-un motiv necunoscut, îşi stabilise reşedinţa în camera de deparazitare.

— Până acum avem cel puţin zece femei care dorm sub rahatul ăla de pânză, spuse Van. Cred că s-au făcut deja cincisprezece. Majoritatea sunt în celulele lor, dar avem trei în sala comună şi una în atelierul de tâmplărie. Porcăria aia începe să se ţeasă din ele imediat ce adorm. *Cu excepţia...*

Apăsă un buton de pe pupitrul de comandă şi pe monitorul doi apăru interiorul Celulei 10. Deţinuta cea nouă stătea întinsă pe pat, cu ochii închişi. Pieptul i se mişca uşor, în ritmul respiraţiei.

— Cu excepţia ei, zise Vanessa, cu un soi de admiraţie înspăimântată în glas. Păpuşa asta nouă doarme ca un prunc şi pe faţă n-are decât piele curată.

Piele curată. Era ceva în cuvintele astea care-i atrase

atenţia lui Clint, dar nu încercă să-şi dea seama ce anume, pentru că era mult prea surprins de ce vedea acum şi mult prea îngrijorat din cauza Lilei.

— Ascultă-mă, doctore. Sunt mai veche în meseria asta decât eşti tu în a ta. Ştiu când o deţinută doarme şi când se preface. Asta de aici doarme de patruzeci şi cinci de minute. Dacă scapă cineva ceva pe jos şi face zgomot, ea doar tresare puţin şi se întoarce pe partea cealaltă.

— Stai cu ochii pe ea! Ai să-mi dai un raport complet când mă întorc, spuse Clint. Acum trebuie să plec.

În ciuda insistenţelor lui Van, cum că ea era în stare să facă diferenţa dintre somnul adevărat şi cel prefăcut, el nu era prea convins. Şi trebuia s-o vadă pe Lila cât încă mai putea. Nu voia să se despartă de ea cât încă mai era minciuna asta între ei.

Ieşise deja pe uşa penitenciarului şi se îndrepta spre maşină, când îşi dădu seama ce anume îi atrăsese atenţia mai devreme. Evie Black îşi lovise de multe ori faţa de grilajul despărţitor din maşina de poliţie a Lilei, iar asta se întâmplase doar cu câteva ore înainte. Însă acum toate vânătăile şi umflăturile îi dispăruseră. În locul lor rămăsese doar pielea curată.

3

Jeanette împingea căruciorul cu cafea, iar Angel mergea alături de el, pocnind într-una dintre cafetiere cu capacul şi urlând:

— Cafea! Cafea specială! Băutură energizantă pentru toate! Vă pune pe picioare, nu vă duce la culcare!

Nu au avut decât câteva cliente în Aripa A, unde majoritatea celulelor erau goale.

Mai devreme, în Aripa B, reacţia lui Ree fusese doar o avanpremieră pentru ce avea să urmeze. O fi fost o idee bună cafeaua aia specială, dar era greu de înghiţit. Ree se strâmbase şi le înapoiase cana, după o singură înghiţitură:

— Aoleu, Jeanette! Uite, o să beau sucul, dar chestia asta-i prea tare pentru mine.

— E tare şi-ţi dă bună stare! a declarat Angel.

În seara asta, renunţase la accentul ei sudist şi vorbea ca un negru din ghetouri, cam dus cu capul. Jeanette se întreba cam câte căni din cafeaua aia specială băuse Angel. Părea că-i place.

— Doză energizantă, toarn-o pe goarnă! Dacă eşti idioată, ajungi o mumie înfăşurată!

Una dintre femeile din Aripa A se holbă la ea.

— Dacă tu zici că ăsta-i rap, fetiţo, atunci eu zic să aducem înapoi muzica disco.

— Nu spune nasoale de rimele mele. Vă facem un serviciu. Nu bei, ţeapă-ţi iei!

Dar oare era o idee chiar atât de bună să amâne inevitabilul? Animată de gândul la fiul ei, aşa crezuse şi Jeanette la început. Numai că acum era din nou obosită şi simţea cum o pândeşte deznădejdea chiar după colţ. Plus că nici măcar nu amânaseră prea mult inevitabilul. Când fuseseră la gardiana Lampley cu ideea cafelei „extra”, în penitenciar existau doar trei femei adormite. De atunci au mai adormit şi altele. Însă Jeanette nu a ridicat această problemă. Nu pentru că i-ar fi fost teamă de renumitele crize de furie ale lui Angel, ci pentru că o obosea însăşi ideea de a discuta ceva. Băuse trei căni din fiertura aia oribilă – mă rog, două şi jumătate, deoarece stomacul ei refuzase să înghită tot lichidul din a treia cană – şi tot epuizată era. Parcă trecuseră mulţi ani de când o trezise Ree întrebând-o dacă se uitase vreodată la lumina care intra pe geam şi traversa podeaua.

Nu mă mai bate la cap cu pata aia de lumină, îi spusese Jeanette.

Îţi spun eu că nu ai cum să nu ai bătăi de cap de la o pată de lumină, îi replicase Ree.

Acum vorbele astea se rostogoleau iar şi iar în mintea lui Jeanette, aidoma unei mantre Zen. N-avea niciun sens ce spusese, nu? Sau poate avea. Poate...

— Stooop! Stai aşa, fato! răcni Angel, împingând căruciorul cu fundul.

Acesta se izbi de burta lui Jeanette, trezind-o pentru

moment. Cafeaua specială pleoscăi în cafetiere. Sucul pleoscăi în carafe.

— Ce e? întrebă ea. Ce dracu' s-a întâmplat, Angel?

— Uite-o pe tovarăşa mea, Claudia! urlă ea. Hei, scumpete!

Pe o băncuţă de lângă automatul cu soluţii pentru deparazitare, stătea Claudia Stephenson, căreia toate deţinutele (şi gardienii, deşi aceştia nu îi foloseau porecla în public) îi ziceau Claudia „Trup Trăsnet". Trupul cu pricina nu mai era chiar la fel de trăsnet ca în urmă cu zece luni. De când intrase în penitenciar, mâncărurile pe bază de cartofi şi sosurile grele o îngrăşaseră pe Claudia cu cincisprezece sau chiar douăzeci de kilograme. Îşi sprijinea mâinile pe pantalonii cafenii de la uniforma de deţinută. Bluza zăcea mototolită pe jos. În partea de sus a trupului („trăsnet"), Claudia purta doar o bustieră mărimea XL. Şi totuşi, îşi zise Jeanete, ţâţele încă îi arătau fantastic.

Angel turnă un polonic de cafea într-un pahar din plastic şi, din cauza entuziasmului exacerbat, vărsă o grămadă pe jos. Îi întinse Claudiei paharul plin.

— Dă-l pe gât, duduie „Trup Trăsnet"! E tare şi-ţi dă bună stare! Doză energizantă, toarn-o pe goarnă!

Claudia clătină din cap şi nu-şi ridică ochii de la pardoseala din gresie.

— Claudia? spuse Jeanette. Ce-ai păţit?

Unele deţinute erau invidioase pe Claudia, însă Jeanette o simpatiza şi-i părea rău de ea. Claudia delapidase o sumă mare de bani de la biserica prezbiteriană unde lucra ca administrator, ca să-şi ajute soţul şi fiul cel mare să-şi cumpere droguri. Iar cei doi erau acum liberi ca păsările cerului. Uite o altă rimă, Angel, îi zise Jeanette în gând: Bărbaţii cu jocurile, femeile cu plăţile.

— N-am păţit nimic. Încerc să-mi fac curaj, şopti Claudia fără să-şi ia ochii de la gresia de pe jos.

— Curaj – ca să ce? o întrebă Jeanette.

— S-o rog să mă lase să am un somn normal, aşa ca al ei.

Angel îi făcu cu ochiul lui Jeanette, scoase limba într-o

parte şi îşi învârti de câteva ori un deget în dreptul urechii.

— De cine vorbeşti matale, duduie „Trup Trăsnet”?

— Despre fata cea nouă, spuse Claudia. Cred că-i dracu’, Angel.

Vorbele astea o încântară nespus pe Angel.

— Dracu’-Angel! Dracu’-Angel! Povestea vieţii mele, duduie „Trup Trăsnet”!

Claudia continuă să vorbească, pe acelaşi ton monoton:

— Cred că-i o creatură necurată, din moment ce-i singura care poate să doarmă ca înainte.

— Nu pricep ce vrei să zici, spuse Jeanette.

Acum Claudia ridică ochii. Avea cearcăne mari şi vineţii.

— Doarme şi ea, dar nu în vreun cocon din alea. Du-te şi vezi şi tu. Întreab-o ce face. Spune-i că îi dau şi sufletul din mine, dacă îl vrea. Tot ce-mi doresc este să-l văd pe Myron. E copilaşul meu şi are nevoie de mămica lui.

Angel turnă cafeaua din pahar înapoi în cafetieră şi se întoarse spre Jeanette.

— Vedem noi cum stau treburile.

Şi porni mai departe pe coridor, fără s-o întrebe dacă este de acord sau nu.

Când Jeanette ajunse cu căruciorul la Celula 10, Angel se ţinea strâns de gratii şi se uita înăuntru. Femeia zărită de Jeanette în timp ce era maltratată de Peters stătea acum întinsă pe pat, cu ochii închişi şi respirând regulat. Părul ei negru era răsfirat pe pernă într-un evantai superb. De aproape, chipul ei era şi mai frumos şi imaculat. Nu numai că nu avea nici urmă din pânza aia care le acoperea pe toate, dar dispăruseră şi vânătăile pe care le observase Jeanette. Cum de era posibil?

„Poate chiar este diavolul”, îşi zise Jeanette. „Sau un înger, venit să ne salveze.”

— Deşteptarea! urlă Angel.

— Angel? şopti Jeanette, punându-i uşor mâna pe umăr. Poate n-ar trebui să…

Angel îi dădu mâna la o parte şi încercă să deschidă uşa celulei. Numai că aceasta era încuiată. Angel înşfăcă un capac de cafetieră şi începu să-l lovească de gratii, făcând

un tărăboi infernal. Jeanette îşi astupă urechile cu palmele.

— *Deşteptarea, tâââr-fooo! Scoală-te şi miroase cafeaua!*

Femeia de pe pat deschise ochii – ochi migdalaţi, la fel de negri ca părul. Îşi coborî picioarele pe podea – picioare superbe şi lungi, chiar şi în nădragii lăbărţaţi ai uniformei de închisoare. Căscă. Îşi dezmorţi braţele, dezvăluindu-şi sânii care îi făceau de ocară pe cei ai Claudiei.

— Musafiri! exclamă ea.

Parcă nici nu atinse podeaua cu tălpile goale când dădu fuga la gratii. Se întinse printre ele şi le apucă pe Angel şi Jeanette de câte o mână. Angel se smulse instinctiv. Jeanette era prea şocată ca să reacţioneze în vreun fel. Avea impresia că un soi de electricitate slabă trecea din mâna femeii în mâna ei.

— Angel! Aşa de mult mă bucur că ai venit! Vorbesc eu cu şobolanii, numai că ei nu prea ştiu să facă conversaţie. Nu-i critic, vai de mine! Doar spun care-i realitatea. Fiecare creatură are calităţi şi defecte. Am înţeles că Henry Kissinger[75] ar fi un interlocutor fascinant, dar nu pot să nu mă gândesc la tot sângele ăla care-i pătează mâinile! Dacă mă pui să aleg, atunci aleg şobolanul, mulţumesc frumos, şi poţi să dai ştirea asta la ziare, doar ai grijă să-mi scrii corect numele.

— Ce *curu'* meu zici? o întrebă Angel.

— Nimic, nimic. Bat şi eu câmpii. Scuze. Eram în vizită în lumea din cealaltă parte a lumii. Şi mi se cam bulibăşesc creierii când merg de colo până dincolo. Ia uite-o şi pe Jeanette Sorley! Ce mai face Bobby, draga mea?

— De unde ştii cum ne cheamă? o întrebă tot Angel. Şi cum de tu poţi să dormi fără să-ţi crească rahatul ăla pe tine?

— Eu sunt Evie. Vin din Copac. Interesant loc aveţi voi aici, nu vi se pare? Atât de plin de viaţă! Atât de multe de făcut şi de văzut!

— Bobby face bine, îi răspunse Jeanette, având

[75] Henry Kissinger – secretar de stat în timpul preşedinţiei lui Richard Nixon şi Gerald Ford, cu o contribuţie deosebită la încetarea Războiului din Vietnam (n. tr.).

sentimentul că trăieşte un vis... şi poate chiar aşa era. Aş dori să-l mai văd o dată înainte să ado...

Angel o trase înapoi cu atâta forţă, încât Jeannete aproape căzu în fund.

— Gura, Jeanie! Aici nu-i vorba de copilul tău.

Întinse mâna printre gratii şi o apucă pe Evie de pieptul uniformei care-i acoperea formele superbe.

— Cum de eşti trează? Spune-mi cum, ori o să-ţi trag o mamă de bătaie soră cu moartea! Nici n-ai să mai ştii care ţi-e pizda şi care gaura curului, că o să facă schimb de locuri.

Evie scoase un hohot vesel de râs.

— Asta ar fi un miracol medical, nu? Păi, ia gândiţi-vă, ar trebui să învăţ iar ce să fac la toaletă.

Angel se făcu stacojie la faţă.

— Faci mişto de mine? Asta faci? Crezi că, dacă eşti în celula aia, nu pot să pun mâna pe tine?

Evie coborî privirea la mâinile de pe cămaşa ei. Atâta tot. Dar Angel scoase un urlet şi se dădu repede înapoi. Degetele i se înroşiseră.

— M-a ars! Japiţa asta m-a ars cumva!

Evie se întoarse spre Jeanette. Îi surâdea, dar lui Jeanette i se părea că în ochii aceia întunecaţi era şi multă tristeţe, nu doar voioşie.

— Problema este mai complicată decât ar putea să pară la o primă vedere. Îmi dau seama. Zău că-mi dau seama. Există feministe cărora le convine să creadă că toate nenorocirile din lume sunt provocate de bărbaţi. De agresivitatea lor înnăscută. Şi au dreptate, însă doar într-o oarecare măsură, că doar nicio femeie n-a declanşat vreodată un război – deşi, crede-mă pe cuvânt, unele războaie s-au dus chiar din *cauza* femeilor. Pe de altă parte, nu pot să neg că pe lumea asta există şi nişte păsărele tare, tare afurisite.

— Ce căcat cârâi tu acolo?

Deţinuta cea nouă se uită din nou la Angel.

— Domnul doctor Norcross are anumite suspiciuni în privinţa ta, Angel. În primul rând, în legătură cu

proprietarul pe care l-ai omorât în Charleston.

— N-am omorât pe *nimenea!*

Însă toată culoarea se scursese din obrajii lui Angel, care acum mai făcu un pas înapoi, lovindu-se cu spatele de căruciorul cu cafea. Îşi ţinea lipite de piept mâinile înroşite.

Evie i se adresă din nou lui Jeanette, vorbindu-i acum pe un ton confidenţial.

— A omorât cinci oameni. *Cinci.*

Se întoarse iar spre Angel.

— O vreme chestia asta cu omorâtul a fost un fel de hobby, nu-i aşa, Angel? Făceai autostopul, fără să-ţi doreşti să ajungi într-un loc anume. Aveai un cuţit în poşetă şi un revolver mic, de calibrul .32 în buzunarul lateral al jachetei din piele netăbăcită pe care o purtai pe vremea aia. Dar asta nu e tot, nu-i aşa?

— Gura! *Gura!*

Ochii aceia minunaţi se opriră din nou asupra lui Jeanette. Vocea lui Evie era calmă şi plină de căldură. Era vocea femeii din reclama aceea de la televizor, care-i mărturiseşte prietenei sale că şi ea avusese probleme cu petele de iarbă de pe pantalonaşii copiilor, numai că noul detergent o scăpase de grija asta.

— A rămas însărcinată la şaptesprezece ani. Şi-a ascuns sarcina sub multe haine foarte largi. A făcut autostopul până în Wheeling – de data asta n-a omorât pe nimeni, bravo ei! – şi şi-a închiriat acolo o cameră. A născut copilul…

— *GURA, AM ZIS!*

Cineva din faţa monitoarelor observase această confruntare, pentru că acum Rand Quigley şi Millie Olson veneau într-o goană pe coridor. Quigley, cu un spray cu gaze lacrimogene. Olson, cu un pistol cu electroşocuri setat la putere medie.

— Şi-a înecat copilul în chiuvetă şi i-a aruncat cadavrul în incineratorul de resturi menajere.

Evie se strâmbă, clipi de vreo două ori şi adăugă încet:

— Vaai, vaai, ce păcat că piticul s-a-necat!

Quigley încercă s-o imobilizeze pe Angel. Aceasta se răsuci fulgerător, îl lovi cu pumnul şi răsturnă căruciorul cu tot cu cafetiere şi carafe. Cafeaua – nu la fel de clocotită ca la început, dar tot foarte fierbinte – se vărsă peste picioarele lui Olson. Gardiana scoase un urlet de durere şi căzu în fund.

Jeanette privi uluită cum Angel îl ataca fix ca Hulk Hogan pe Quigley: îl apucase de gât cu o mână, iar cu cealaltă îi zbură spray-ul dintre degete. Flaconul se rostogoli pe jos până la gratiile celulei capitonate. Evie se aplecă, îl ridică şi i-o oferi lui Jeanette.

— Îl vrei?

Jeanette îl luă fără să se gândească.

Gardiana Olson se bălăcea în balta de cafea, încercând să iasă de sub căruciorul răsturnat. Gardianul Quigley se lupta să nu se lase sugrumat. Deşi Angel era slăbănoagă rău de tot şi Quigley avea vreo douăzeci şi cinci de kilograme în plus faţă de ea, Angel îl zgâlţâi aşa cum zgâlţâie un câine şarpele prins în colţi şi îl azvârli în cărucior chiar în momentul în care se ridica Millie Olson. Aşa că se prăbuşiră acum amândoi cu zgomot înapoi în băltoaca maronie. Angel se întoarse repede la celula capitonată. Ochii ieşiţi din orbite îi luceau ca la nebuni pe chipul mic şi îngust.

Evie întinse braţele printre bare spre Angel, întocmai ca o tânără care-şi cheamă alesul. Angel întinse şi ea mâinile cu degetele îndoite ca nişte gheare şi se repezi zbierând la ea.

Singură, Jeanette a văzut ce a urmat. Cei doi gardieni încă mai încercau să se ridice de sub căruciorul răsturnat, iar Angel avea mintea întunecată de furie. Jeanette a avut chiar timp să-şi spună: „Ce se întâmplă aici nu-i o criză de furie, ci este un episod psihotic în toată regula.” Şi atunci Evie căscă gura atât de tare, că nici nu i se mai vedea bărbia. Iar din gura ei ţâşni un roi – ba nu, un *torent* – de molii, care începură să se rotească în jurul capului lui Angel, iar unele se agăţară în şuviţele părului ei oxigenat. Angel zbieră şi încercă să le alunge dând din mâini ca

nebuna.

Jeanette o pocni în cap cu butelia cu gaz lacrimogen. Mi-o fac duşman", îşi zise ea, „dar poate o să adoarmă înainte să apuce să se răzbune."

Moliile se înălţară spre tuburile fluorescente din tavan, apoi porniră spre clădirea principală a penitenciarului. Tot trăgându-se de păr (cu toate că insectele de acolo plecaseră după suratele lor), Angel se întoarse şi Jeanette îi pulverizã spray-ul chiar în faţă.

— Înţelegi acum cât de complicată este problema asta, Jeanette? o întrebă Evie, în timp ce Angel se izbea orbită de perete, urlând şi frecându-se furioasă la ochi. Cred că a venit vremea să regândim întreaga ecuaţie bărbat-femeie. Apăsăm pe „Delete" şi o luăm de la capăt. Tu ce zici?

— Că vreau să-mi văd băiatul, spuse Jeanette. Vreau să-l văd pe Bobby al meu.

Aruncă butelia de spray şi începu să plângă.

4

Între timp, Claudia „Trup Trăsnet" Stephenson ieşi din camera de deparazitare şi hotărî să caute zări mai senine şi privelişti noi. Mult prea mult zgomot era în Aripa A în seara asta. Mult prea multă frământare. Iar cafeaua aia specială era vărsată peste tot şi puţea îngrozitor. Normal că nu era cazul să te duci şi să încerci să negociezi cu diavolul când ai nervii făcuţi franjuri. O să discute mai târziu cu doamna din Celula 10. Acum trecu pe lângă Cabină şi intră în Aripa B. Uitase să-şi ia cămaşa de pe jos.

— Deţinută!

Van Lampley se aplecă pe geamul Cabinei, unde până acum asistase la altercaţia pe cale să se transforme în încăierare. (Din cauza lui Angel, cu căcatul ăla al ei de cafea „extra"; Van era mult prea sleită de oboseală ca să se mai învinovăţească, dar ştia că nu ar fi trebuit în veci să fie de acord cu planul deţinutelor.) Aşa că i-a trimis pe Quigley şi Orson să dezamorseze situaţia şi tocmai ce voia să se ducă după ei când a văzut-o pe Stephenson trecând

prin faţa Cabinei.

Fără să-i răspundă, Claudia îşi continuă drumul.

— Nu crezi că ai uitat ceva? Asta-i o puşcărie, nu un club de striptease. Cu tine vorbesc, Stephenson! Unde crezi tu că te duci?

Dar, oare, chiar îi păsa? Acum rătăceau pe coridoare o mulţime de deţinute – poate încercând să rămână treze. Iar în capătul celălalt al Aripii A începuse ditamai tămbălăul. Şi fix acolo era nevoie de ea.

Vru să pornească, dar o văzu pe Millie Olson – plină de cafea din cap şi până în picioare – că-i făcea semn să rămână pe loc.

— Totul e sub control, spuse Millie. Am încuiat-o pe turbata aia de Fitzroy. Situaţia a revenit la normal.

Spunându-şi că nu era nimic sub control şi nimic nu era normal, Van îi făcu semn că a înţeles.

Se uită în jur după Stephenson, dar nu o mai văzu. Se întoarse la postul ei din Cabină, afişă pe unul dintre monitoare parterul Aripii B şi chiar atunci o observă pe Claudia intrând în Celula 7, ocupată de Dempster şi Sorley. Numai că Sorley se afla acum în Aripa A şi Van n-o mai văzuse de ceva vreme pe Dempster. Acum, adevărul era că deţinutele nu se dădeau în lături de la furtişaguri mărunte atunci când găseau vreo celulă fără locatarele ei (preferatele lor erau pastilele şi lenjeria intimă), iar asemenea jafuri creau, inevitabil, probleme. Lampley nu avea niciun motiv să o suspecteze de aşa ceva pe Claudia, care nu-i dăduse niciodată bătăi de cap, în ciuda gabaritului ei impresionant. Însă, în fişa postului lui Van scria că nu trebuie să aibă încredere în nimeni. Iar acum chiar nu era cazul să izbucnească un alt scandal din pricina unui amărât de furt. Aveau suficiente necazuri pe cap.

Van se hotărî să arunce totuşi o privire. Era doar un presentiment vag, stârnit de faptul că nu-i plăcuse felul în care mergea Claudia – cu capul în jos, părul căzut în ochi şi bluza de la uniformă lăsată Dumnezeu ştie pe unde. Nu va dura decât un minut şi îi va face bine să-şi mai

dezmorţească picioarele şi să-şi pună sângele în mişcare.

5

Dar Claudia nu avea de gând să fure ceva. Nu voia decât să poarte o conversaţie calmă cu cineva. Aşa îşi va trece mai uşor timpul până când se vor linişti lucrurile în Aripa A şi va putea să stea de vorbă cu femeia cea nouă ca să afle cum ea, Claudia, ar putea să adoarmă şi să se trezească la fel ca în toate zilele de până acum. Sigur, era posibil ca femeia cea nouă să nu-i spună, dar, la fel de bine, era posibil să o înveţe cum să facă. Diavolul este imprevizibil. Pe vremuri a fost înger.

Ree era culcată pe patul ei, cu faţa la perete. Claudia observă înduioşată că părul lui Ree începuse să încărunţească. La fel păţise şi ea, doar că şi-l vopsea ca să ascundă firele albe. Când nu avea de unde să facă rost de vopsea (sau când niciunul dintre puţinii ei vizitatori nu se lăsa convins să-i aducă marca şi nuanţa preferate), folosea suc de lămâie de la bucătărie. Efectul era destul de asemănător cu al vopselei, numai că nu dura prea mult.

Întinse mâna s-o mângâie pe cap pe Ree, dar nişte fire din alea cenuşii i se lipiră de degete, făcând-o să exclame speriată şi să se tragă imediat înapoi. Fibrele fâlfâiră în aer o secundă sau două, apoi se topiră de parcă nici n-ar fi fost.

— Of, Ree, draga mea! jeli Claudia. Nu şi tu!

Dar poate nu era prea târziu: în părul lui Ree nu erau decât câteva smocuri din chestia aia. Poate că Dumnezeu însuşi o trimisese pe Claudia în Celula 7 din Aripa B cât timp se mai putea face ceva. Poate că acesta era modul Lui de a o pune la încercare. Aşa că o apucă de umeri pe Ree şi o întoarse cu faţa în sus. Pânza aia se desfăşura din obrajii şi din fruntea ei brăzdată de cicatrice; alte fire îi ieşeau din nări, învolburându-se în aerul expirat. Însă încă i se mai desluşea chipul.

Mă rog, mare parte din el.

Cu o mână, Claudia începu să îndepărteze porcăria aia

de pe faţa lui Ree, cu mişcări orizontale, fără să uite firele albe care-i ieşeau din gură şi i se împleteau peste buze. Cu mâna cealaltă, Claudia o scutura de umăr pe Ree.

— Stephenson?

Vocea venea de pe coridor.

— Deţinută Stephenson, ce faci acolo? Nu-i celula ta.

— Trezeşte-te! strigă Claudia, scuturând-o şi mai tare pe Ree. Trezeşte-te! Cât încă mai poţi!

Nimic.

— Deţinută Stephenson? Cu tine vorbesc.

— E doamna ofiţer Lampley, spuse Claudia, continuând să o scuture pe Ree de umăr şi să-i îndepărteze de pe faţă firele alea albe care apăreau imediat la loc – of, Doamne, tare greu era să le-o ia înainte! Mie îmi place, ţie nu? Nu-ţi place doamna ofiţer Lampley, Ree?

Şi Claudia începu să plângă:

— Nu muri, draga mea! Eşti prea tânără!

Şi se pare că femeia de pe pat era de acord cu asta, pentru că deschise ochii brusc şi începu să zâmbească.

— Ree! se bucură Claudia. Slavă Domnului! Credeam că ai...

Numai că zâmbetul acela se lăţea tot mai tare, dezvelind dinţii, până când renunţă să mai fie un zâmbet şi se făcu un rânjet ca de fiară. Ree se ridică dintr-odată în capul oaselor, o apucă pe Claudia de gât şi îi smulse cu dinţii unul dintre cerceii preferaţi – un cap de pisicuţă din plastic. Claudia urlă de durere – Ree nu-i smulsese doar cercelul, ci şi o bucată din lobul urechii, pe care acum le scuipă şi se repezi să o muşte de beregată.

Claudia avea vreo treizeci şi un pic de kilograme în plus faţă de mignona Ree. Şi era foarte puternică. Numai că Ree înnebunise de-a binelea. Claudia abia dacă reuşea să o ţină la distanţă. Lui Ree îi alunecară degetele de pe gâtul Claudiei şi se opriră pe umerii ei, zgâriindu-i până la sânge.

Năucită, Claudia încercă să se retragă spre uşa deschisă a celulei, cu Ree agăţată de ea, mârâind şi scrâşnind de furie şi zbătându-se, încercând să o rănească cu adevărat.

Se pomeniră amândouă în coridor, unde deţinutele strigau, doamna ofiţer Lampley urla, iar toate zgomotele astea parcă veneau dintr-o altă galaxie, dintr-un alt univers, pentru că ochii lui Ree erau scoşi din orbite şi dinţii ei clămpăneau la câţiva centimetri de faţa Claudiei şi după aia, vai de mine, i se împleticiră picioarele şi se prăbuşi în mijlocul coridorului din Aripa B, cu Ree deasupra ei.

— Deţinută Dempster! strigă Van Lampley. Dă-i drumul!

Femeile zbierau. Nu şi Claudia. Cel puţin, nu la început. E nevoie de forţă ca să zbieri cum trebuie, iar ea avea nevoie de toată forţa ca să se ţină la distanţă de nebuna asta – de *demonul* ăsta. Numai că nu reuşea. Gura aia care voia s-o muşte era tot mai aproape. Acum simţea mirosul respiraţiei lui Ree şi îi vedea stropii de salivă, pe care unduiau filamente din acelea minuscule.

— Deţinută Dempster, am scos arma! Nu mă obliga să trag! *Te rog,* nu mă obliga să trag!

— Împuşc-o! strigă cineva.

Şi Claudia îşi dădu seama că acel cineva era chiar ea. Deci tot avusese ceva forţă.

— *Te rog, doamnă ofiţer Lampley!*

O bubuitură asurzitoare răsună prelung pe coridor. Şi o gaură neagră apăru în fruntea lui Ree, chiar în mijlocul acelei cicatrice în formă de grătar. Îşi dădu ochii peste cap, de parcă ar fi vrut să vadă unde anume fusese împuşcată. În următoarea clipă, obrajii Claudiei se umplură cu stropi mari de sânge cald.

Cu un ultim efort, unul aproape supranatural, Claudia reuşi s-o dea la o parte pe Ree, care se prăbuşi pe pardoseala coridorului cu un bufnet moale. Doamna ofiţer Lampley stătea cu picioarele depărtate şi cu arma de serviciu în ambele mâini. Fumul încolăcit care ieşea din ţeava revolverului îi aduse aminte Claudiei de firele albe care i se lipiseră de degete atunci când mângâiase părul lui Ree. Doamna ofiţer Lampley era albă la faţă – doar cearcănele de sub ochii ei erau vineţii.

— Voia să mă omoare, suspină Claudia.

— Ştiu, zise Van Lampley. Ştiu.

XVII

1

La jumătatea drumului spre oraş, pe Clint Norcross îl săgeta un gând care-l obligă să oprească în parcarea Braseriei Olympia, lângă panoul cu N-AŢI MAI GUSTAT PLĂCINTĂ CU OUĂ CA LA NOI. Îşi scoase telefonul şi căută în agendă numărul lui Hicks. Nu-l avea, fapt care spunea tot ce era de spus despre relaţia lui cu directorul-adjunct al Penitenciarului Dooling. Căută în continuare şi găsi numărul lui Lampley.

Aceasta răspunse aproape instantaneu. Gâfâia cam tare.

— Van? Eşti bine?

— Da. Păcat că ai plecat înainte de artificii. Ascultă, doctore, a trebuit să împuşc o deţinută.

— Cum? Pe cine?

— Pe Ree Dempster. E moartă.

Şi apoi Van îi explică ce se întâmplase. Clint o ascultă oripilat.

— Iisuse! gemu el la sfârşit. Sigur te simţi bine, Van?

— Fizic, n-am nimic. Emoţional, sunt vai de steaua mea. Dar ai să mă psihanalizezi mai încolo.

Clint auzi acum un fel de sunet de trombon plin cu apă – probabil că Van îşi sufla nasul.

— Asta nu e tot.

Şi îl informă despre confruntarea violentă dintre Angel Fitzroy şi Evie Black.

— N-am fost de faţă, dar am văzut o parte din ea pe monitoare.

— Asta-i bine. Şi e foarte bine că ai ajuns la timp să-i salvezi viaţa Claudiei.

— Pentru Dempster n-a fost atât de bine.

— Van...

— Mi-era simpatică Dempster. Dacă m-ai fi întrebat, ţi-aş fi zis că e ultima femeie de aici care s-o ia razna.

— Unde i-ai pus cadavrul?

— În debaraua omului de serviciu, şopti Van ruşinată. N-am avut altă idee.

— Fireşte.

Strângând din ochi, Clint îşi masă fruntea. Ştia că ar trebui să mai spună ceva, să o consoleze cumva pe Lampley. Numai că rămăsese fără cuvinte.

— Şi Angel?

— N-o să-ţi vină să crezi, dar tocmai Sorley a pus mâna pe butelia cu spray şi i-a dat una în cap. După aia, Quigley şi Olson au încuiat-o într-o celulă din Aripa A. Acum dă cu pumnii în pereţi şi cere să fie văzută de un doctor. Zice că nu mai vede, da' mănâncă rahat. Şi mai zice că are părul plin de molii, ceea ce s-ar putea să fie adevărat. Ne-au invadat nenorocitele astea de gângănii. Trebuie să te întorci, doctore. Hicks a făcut o cădere nervoasă. Mi-a ordonat să-mi predau arma, dar eu am refuzat, deşi aşa cere regulamentul.

— Ai făcut ce trebuie. Până se calmează situaţia, nu mai contează niciun regulament.

— Hicks nu face doi bani.

„Spune-mi ceva ce nu ştiu", îi zise el în gând.

— Adică, a fost mereu un incompetent, numai că, în situaţia actuală, ar putea deveni chiar periculos.

Clint căută ceva de care să se agaţe.

— Ziceai că Evie a provocat-o pe Angel. Ce anume i-a spus?

— Nu ştiu şi n-au auzit-o nici Quigley şi Millie. Poate ştie Sorley. Că doar ea a lăsat-o latră. Fata asta merită o medalie, ascultă ce-ţi spun. Dacă n-o să adoarmă curând, o să afli toată povestea de la ea atunci când te întorci. Şi ai să te întorci repede, da?

— Cât de repede pot, spuse Clint. Ascultă, Van, ştiu că eşti tulburată, dar trebuie să înţeleg ceva. Angel s-a luat de Evie pentru că Evie nu era înfăşurată într-un cocon din ăla?

— Eu aşa cred. Am văzut-o cum dădea în gratii cu un capac de cafetieră şi urla ca scoasă din minţi. Dar după aia m-am luat cu treaba ailaltă.

— Dar s-a trezit?

— Da.

— *Evie s-a trezit.*

— Da. A trezit-o Fitzroy.

Clint încercă să priceapă ce se întâmplase, dar nu reuşi. Poate după ce va apuca să doarmă şi el puţin...

Şi îl copleşi ruşinea la gândul acesta. Apoi îi veni o altă idee: dar dacă Evie Black era bărbat? Dar dacă Lila arestase un travestit?

Imposibil. Când o arestase Lila, Evie era goală puşcă. Şi la fel o văzuseră şi gardienele care îi făcuseră percheziţia corporală atunci când ajunsese la penitenciar. Pe de altă parte, care ar putea fi motivul pentru care i se vindecaseră toate rănile şi vânătăile în mai puţin de jumătate de zi?

— Vreau să-i transmiţi ce am să-ţi spun eu acum şi lui Hicks, şi celorlalţi gardieni care încă mai sunt acolo.

Clint îşi adusese aminte de ce oprise în parcarea braseriei şi sunase la penitenciar.

— Floare la ureche, zise Lampley. Tocmai au apărut Bill Wettermore şi Scott Hughes, ceea ce-i o veste bună. Dar oricum suntem prea puţini. Doar şapte, cu tot cu Hicks. Şi cu tine o să fim opt.

Clint ignoră aluzia asta transparentă.

— Mi-am dat seama că Evie Black nu este la fel ca toate celelalte femei – şi încă nu aflasem de la tine povestea asta cu trezitul bine mersi din somn. Numai că nu ştiu ce să cred. Tot ce ştiu este că nu trebuie ca întâmplarea asta să iasă din penitenciar. Indiferent dacă-i reală sau nu. Ar putea provoca multe tulburări. Înţelegi ce-ţi spun?

— Mmhm...

Mmhm-ul acesta îl avertiză pe Clint că urmează ceva rău.

— Care-i problema?

— Păi...

Păi-ul era şi mai rău.

— Spune-mi!

Alt sunet de trombon plin cu apă.

— L-am văzut pe Hicks vorbind la mobil după ce s-a

terminat încăierarea din Aripa A şi după ce am refuzat să-i dau arma. Iar Scott şi Billy au vorbit şi ei la telefon după ce i-a pus la curent Millie cu cele întâmplate.

Înseamnă că e prea târziu. Clint închise ochii. Din senin, complet aiurea, începu să-şi spună un basm:

„A fost odată ca niciodată un psihiatru mediocru de penitenciar, care s-a îmbrăcat în negru, a ieşit în noapte şi s-a culcat de-a curmezişul autostrăzii. Pe acolo a trecut un autocar mare, care i-a curmat suferinţa şi toţi ceilalţi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi. Sau poate nu chiar până atunci, dar asta nu mai era problema mediocrului psihiatru. Sfârşit."

— Bine, bine, spuse el. Uite ce facem: spune-le să nu mai dea absolut niciun telefon. Ai înţeles?

— Eu am sunat-o pe soră-mea! izbucni Van. Scuze, doctore, dar voiam să fac un lucru bun, ceva care să compenseze faptul că am împuşcat-o pe Dempster! I-am zis lui Bonnie să nu care cumva să adoarmă, oricât de somn i-ar fi, pentru că este posibil ca noi să avem o deţinută imună, iar asta ar însemna că există un *leac* pentru toată porcăria asta! Ori că trece de la sine!

Clint deschise ochii.

— De la cât eşti în picioare, Van?

— De la patru dimineaţa! M-a sculat tembela aia de căţea! Se cerea a-a-*afară!*

Vanessa „Duruţa" Lampley nu se mai putu stăpâni şi începu să plângă.

— Spune-le ca de acum încolo să nu mai sune pe nimeni, da?

Aproape sigur că era prea târziu, dar poate aşa zvonurile se vor răspândi mai lent. Poate aşa ar reuşi să amâne deznodământul.

— Tu sună-ţi iarăşi sora şi spune-i că te-ai înşelat. Spune-i că a fost un simplu zvon şi că tu l-ai crezut. Spune-le şi celorlalţi să facă la fel.

Tăcere.

— Mă mai auzi, Van?

— Nu vreau să fac ce-mi ceri, domnule doctor Norcross.

Şi, cu tot respectul, nu cred că-i bine. Bonnie o să facă eforturi să rămână trează – cel puţin în noaptea asta – deoarece crede că mai există o şansă. Nu vreau să-i răpesc speranţa asta.

— Înţeleg ce simţi, dar aşa este *corect.* Vrei să ne pomenim cu penitenciarul atacat de oamenii din oraş... aşa cum ai văzut în filmele alea vechi cu *Frankenstein?*

— Du-te la nevasta ta, spuse Van. Ziceai că e trează de şi mai mult timp. Şi vezi dacă poţi să o priveşti în ochi fără să-i spui că s-ar putea să existe o luminiţă la capătul tunelului.

— Ascultă, Van...

Dar Van nu-l mai asculta. Clint se uită mult timp la mesajul de pe ecranul telefonului: APEL ÎNCHEIAT, apoi puse aparatul înapoi în buzunar şi îşi continuă drumul spre oraş.

Dempster era moartă. Ree Dempster, cea plină de viaţă, nu mai era. Şi îl durea sufletul pentru Van Lampley, în ciuda insubordonării ei. Deşi, pe bune acum, cum ar fi putut ea să dea dovadă de insubordonare faţă de el? Că doar el nu era decât un mediocru doctor de cap de la un penitenciar, pentru numele Lui Dumnezeu!

2

Clint opri pe unul dintre locurile de parcare pe timp limitat (MAX. 15 MINUTE) din faţa sediului poliţiei. Deschise portiera şi atunci auzi ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat: hohote nestăvilite de râs revărsându-se prin uşa deschisă.

Înăuntru era destulă lume. Lila stătea la pupitrul dispecerei, alături de Linny. În jurul lor, stăteau în cerc ceilalţi poliţişti (toţi bărbaţi) – Terry Coombs, Reed Barrows, Pete Ordway, Elmore Pearl şi Vern Rangle. În afara acestui cerc se aflau Bary Holden, avocatul din oficiu care se ocupase de cazul lui Evie Black, şi un domn mai în vârstă şi cu barbă albă, pe care Clint îl ştia din vedere: Willy Burke.

Lila fuma. Se lăsase în urmă cu opt ani, după ce Jared îi spusese pe neașteptate că spera să nu moară de cancer pulmonar măcar până va crește el mai mare. Pufăiau cu spor și Linny Mars și doi polițiști. Aerul era albăstriu și parfumat.

— Ce mai faceți? îi întrebă el.

Lila îl văzu și se lumină la față. Își stinse țigara într-o ceașcă de cafea, străbătu sala în fugă și îi sări în brațe. La propriu. Cu gleznele încrucișate pe fundul lui. Și îl sărută tare, stârnind altă cascadă de râsete, urale (din partea avocatului Holden) și un ropot de aplauze.

— Ce mult mă bucur să te văd! exclamă Lila și îl mai sărută o dată.

— Mă duceam acasă să văd ce face Jared, zise Clint. Și m-am gândit să trec pe aici și să văd dacă poți să scapi puțin.

— Jared! strigă ea. Îți vine să crezi că am fost capabili să creștem un copil atât de minunat, Clint? Păi, am făcut o treabă atât de bună, că îmi zic uneori că am fost egoiști că n-am mai făcut încă unul.

Și Lila îi dădu un ghiont în piept și se desprinse zâmbind din brațele lui. Dar pupilele îi erau mici cât vârfurile de ac.

Terry Coombs se apropie de ei. Avea ochii roșii și umflați. Dădu mâna cu Clint și îl întrebă:

— Nu-i așa că ai auzit ce a pățit Roger? A încercat s-o despacheteze pe nevastă-sa. Proastă idee! Trebuia să aștepte Crăciunul.

Și Terry izbucni în hohote isterice de râs, care imediat se transformară în suspine.

— Și nevastă-mea s-a dus. Și nu știu unde-i copilul nostru, nu pot să dau de el.

Răsuflarea lui Terry mirosea puternic a alcool, însă nu și a Lilei: ce ingerase ea avea un efect mult mai rapid decât băutura. Clint se gândi să-l pună și el la curent pe Terry cu necazurile de la penitenciar. Dar renunță. Moartea lui Ree Dempster nu era genul de poveste pe care să o spui la o petrecere. Iar ce se întâmpla în secția de poliție exact așa părea: o petrecere scăpată de sub control.

— Îmi pare foarte rău, Terry.

Pete Ordway îl luă de umăr pe Terry şi îl trase de acolo.

Lila i-l arătă pe bărbatul cu barbă.

— Iubitule, îl ştii pe Willy Burke, da? M-a ajutat să-i transport pe Roger şi Jessica la morgă cu camioneta lui. Da' când zic „morgă", de fapt mă refer la congelatorul de la „Roata Neunsă". Se pare că spitalul a ajuns o zonă interzisă. Mai bine aşa, zic. La Roată nici nu trebuie să plătim prea mult, nu? Facem economie.

Începu să chicotească şi îşi astupă gura cu palma.

— Scuze. Nu pot să mă abţin.

— Mă bucur să te văd, domnule, spuse Willy. Straşnică nevastă mai ai! Oricât e de obosită, tot ştie ce trebuie făcut.

— Mulţumesc.

Apoi, către straşnica nevastă:

— Să înţeleg că ai dat iama în magazia cu probe.

— Doar noi două, interveni Linny. Terry a băut un păhărel de scotch.

Lila scoase din buzunarul de la spate reţeta pentru Provigil şi i-o dădu înapoi.

— N-am avut noroc nici cu medicamentul ăsta, nici cu orice altceva. Două farmacii au fost sparte şi jefuite, iar din a treia n-a mai rămas decât cenuşa şi tăciunii. Probabil ai simţit miros de ars când ai intrat în oraş.

Clint clătină din cap.

— Ţinem un fel de priveghi, spuse Vern. Şi tare mi-aş dori să facă toate femeile ce facem noi.

Toţi cei din jur părură uimiţi. Însă doar câteva secunde. După care, Barry începu să râdă. Şi, rând pe rând, i se alăturară ceilalţi poliţişti, Willy, Lila şi Linny. Veselia lor era enervant de falsă.

— Un priveghi, zise Lila şi-l înghionti pe Clint în umăr. *Priveghem,* te-ai prins?

— M-am prins, răspunse Clint.

Îşi dădu seama că nimerise într-un fel de Ţară a Minunilor ca aceea în care ajunsese Alice. Numai că aceasta era populată de poliţişti, nu de cărţi de joc.

— Eu mi-s nebăut, ridică mâna Willy Burke. Nu mai pun gura pe aşa ceva. Merg pe al patruzecilea an de când nu mai beau.

— Trebuie să recunosc că am băut eu porţia domnului Burke, zise Barry Holden. Mi s-a părut normal, având în vedere ce se petrece în jurul nostru.

Nebăuţi se declarară poliţiştii Barrows, Ordway, Pearl şi Rangle. Vern Rangle ridică mâna de parcă ar fi depus mărturie la proces. Clint începuse să se enerveze. În primul rând din cauza râsetelor. Da, înţelegea ce se petrece acolo. Şi evident că era perfect normal ca Lila să nu se mai poată ţine pe picioare după mai bine de treizeci de ore de nesomn. Iar chestia aia cu magazia de probe fusese ideea lui, deşi acum o regreta amarnic. Pe drumul spre oraş se crezuse pregătit pentru orice, dar nu fusese pregătit să audă că Van o împuşcase pe Ree şi nu fusese pregătit nici să nimerească peste un priveghi stropit cu multă băutură în secţia de poliţie.

Lila îi povestea ceva:

— Ne-am adus aminte când Roger a fost chemat la un caz de violenţă domestică şi stăpâna casei i-a strigat de la etaj că ar face bine să se ducă la dracu’ şi să crape. Şi atunci când el n-a vrut nici să se ducă la dracu’ şi nici să crape, tipa i-a turnat în cap o găleată cu vopsea. O lună după aia şi tot mai avea părul colorat.

— Marca Dutch Boy, vopsea roşie, nelavabilă! hohoti strident Linny, scăpându-şi ţigara în poală.

Se aplecă s-o ridice, o apucă din greşeală de capătul aprins, o scăpă iar pe jos, stârnind alte hohote de râs.

— Ce-aţi luat? întrebă Clint. Tu şi cu Linny. Ce-aţi luat? Coca?

— Nee, pe aia am păstrat-o pentru mai târziu, zise Lila.

— Nicio problemă, doamnă şerif, te apăr eu, interveni Barry. Am să invoc starea de urgenţă. Nu te-ar condamna niciun juriu din toată America.

Vorbele avocatului declanşară o altă explozie de ilaritate.

— Am confiscat de la fraţii Griner peste o sută de

pachete cu dava[76], spuse Linny. Lila a desfăcut o capsulă şi am tras amândouă pe nas.

Clint îşi aduse aminte de Don Peters, care o forţase pe Jeanette Sorley să întreţină un soi de relaţie sexuală cu el în sala comună şi, după aia, drogase cafeaua lui Janice. Îşi aduse aminte de tâmpenia aia de cafea extra pentru care Coates îşi dăduse acceptul. Îşi aduse aminte de femeia ciudată din Aripa A. Îşi aduse aminte de ce-i spusese Lampley, despre cum Ree o strânsese de gât pe Claudia şi cum voise să-i sfâşie beregata cu dinţii. Îşi aduse aminte de femeile îngrozite care plângeau în celulele lor şi de Vanessa Lampley, care-i spusese *Nu vreau să fac ce-mi ceri, domnule doctor Norcross.*

— Observ că a funcţionat, zise el cu glas tare, făcând un efort uriaş să se stăpânească. Pari foarte trează.

Lila îl luă de mână.

— Ştiu cum pare, iubitule. Ştiu ce impresie îţi *facem.* Dar n-am avut încotro. Farmaciile au fost devalizate şi nu se mai găsesc nici energizantele alea care se vând în supermarketuri. Mi-a zis Jared. Am vorbit cu el. Să ştii că-i bine, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui…

— Îhî. Putem să discutăm puţin între patru ochi?

— Sigur.

3

Ieşiră în noaptea răcoroasă. Acum simţea miros de cenuşă şi plastic ars – probabil atât a mai rămas din farmacia „Rite Aid”, îşi zise Clint. Conversaţia reîncepu în urma lor. Şi râsetele.

— Acum spune-mi: ce s-a întâmplat cu Jared?

Lila ridică mâna la fel cum ar fi făcut un agent de circulaţie în faţa unui şofer agresiv.

— Are grijă de o fetiţă pe care o cheamă Molly. E nepoata doamnei Ransom – o ştii, vecina aia a noastră destul de în vârstă. Doamna Ransom e înfăşurată într-un cocon, aşa că Jared se ocupă de cea mică. Deocamdată

[76] Heroină (n. tr.).

totul e în regulă. Zău, nu-ţi face griji!

„Nu, nu-mi zice tu să nu-mi fac griji în privinţa fiului nostru”, îi spuse Clint în gând. „Până când va împlini optsprezece ani, asta-i fix sarcina *noastră:* să ne facem griji. Cât de drogată eşti de ai uitat ceva atât de important?”

— Sau nu-ţi face mai multe griji decât de obicei, adăugă Lila după o clipă.

„Este obosită şi are foarte multe pe cap”, îşi repetă Clint. „Şi tocmai ce a omorât o femeie, pentru numele Lui Dumnezeu. N-ai niciun motiv să te superi pe ea.” Dar tot *era* supărat. Logica nu prea avea putere asupra emoţiilor. Psihiatrul din el ştia asta, nu că l-ar fi ajutat la ceva.

— Ai vreo idee de cât timp n-ai mai dormit?

Lila închise un ochi, făcând calculul în minte. Ochiul ăla închis îi dădea o înfăţişare de pirat, care lui nu-i plăcea deloc.

— Cred că de... ieri după-amiază, de pe la unu. Cam aşa. Asta face...

Clătină din cap şi spuse:

— Nu-s în stare să fac socoteala. Frate, ce-mi bate inima! Important e că sunt trează. Uită-te la stele! Nu că-s drăguţe?

Clint era în stare să facă socoteala. Şi îi dădu treizeci şi două de ore.

— Linny a intrat pe internet ca să afle cât de mult poate să reziste un om fără somn, spuse veselă Lila. Recordul este de două sute şaizeci şi patru de ore. Nu ţi se pare interesant? Unşpe zile! A fost stabilit de un elev de liceu care făcea un proiect pentru şcoală. Îţi zic eu, recordul ăla o să fie *doborât.* Avem nişte femei foarte hotărâte aici. Dar percepţia asupra lumii din jur slăbeşte foarte repede, urmată fiind de o scădere a controlului asupra propriilor emoţii. Plus că mai apare şi fenomenul de microsomn, pe care l-am trăit eu însămi lângă rulota lui Truman Mayweather. Mamă-mamă, tare nasol a fost! Atunci am simţit că parcă-mi ies din păr fire din porcăria aia. Partea bună este că oamenii sunt mamifere diurne şi, de îndată ce

va răsări soarele, toate femeile care au reuşit să stea treze toată noaptea se vor simţi mai bine. Sigur, este foarte posibil ca doza asta de energie să se epuizeze până mâine după-amiază, dar...

— Foarte rău că ai acceptat să lucrezi ieri în schimbul de noapte, spuse Clint.

Cuvintele îi ieşiseră din gură fără voia lui.

— Mda, mormăi Lila, pierzându-şi pe loc veselia. Foarte rău că a trebuit să fac asta.

— Nu-i adevărat, zise Clint.

— Poftim?

— Lângă Popasul Muntelui s-a răsturnat un camion cu mâncare de animale, asta-i adevărat. Numai că povestea asta s-a întâmplat anul trecut. Aşa că, spune-mi, ce ai făcut azi-noapte? Unde dracu' ai fost?

Chipul Lilei se făcuse alb ca varul. Iar, în întunericul nopţii, pupilele ei păreau mult mai mari decât ar fi fost normal să pară.

— Eşti convins că vrei să discutăm acum despre asta? Tocmai acum, când se întâmplă ce se întâmplă?

Poate că ar fi zis că nu, dar dinăuntru se auzi o altă explozie enervantă de râsete. Nu se mai controlă şi o apucă de umeri.

— Spune-mi!

Lila se uită la mâinile lui, apoi îl privi în ochi. Clint îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

— Am fost la un meci de baschet, zise Lila. M-am dus să văd o fată care joacă baschet. Are numărul treizeci şi patru. Numele ei este Sheila Norcross. Pe mama ei o cheamă Shannon Parks. Acum, spune-mi tu, Clint, cine minte pe cine?

El deschise gura – fără să aibă habar ce ar fi putut să-i răspundă – dar, înainte de a apuca să rostească măcar un cuvânt, pe uşa secţiei ţâşni Terry Coombs, cu ochii holbaţi de groază.

— Vai de mine şi de mine, Dumnezeule mare, Lila! Iisuse Hristoase, apără-ne şi păzeşte-ne!

— Ce e?

— Am uitat! Cum puii mei de am uitat? Iisuse *Hristoase!*

— Ce-am uitat?

— Platinum!

— Platinum?

Atât de nedumerită se uita Lila la Terry, că toată supărarea lui Clint se topi dintr-odată. Expresia ei şocată îi spunea că avea o vagă idee despre ce era vorba, numai că nu reuşea să-şi dea seama de unde ştie. Da, era îngrozitor de obosită.

— Platinum! Fetiţa lui Roger şi a Jessicăi! urlă Terry. N-are decât opt luni şi a rămas singură în casă! *Am uitat copilul în casă, dracu' să ne ia!*

— Dumnezeule mare! exclamă Lila.

Se răsuci pe călcâie şi coborî în fugă treptele, cu Terry pe urmele ei. Niciunul nu se uită la Clint – nici măcar atunci când acesta strigă după ei. Coborî şi el în goana mare şi o apucă pe Lila de umăr chiar atunci când se pregătea să se urce în maşină. Nu era capabilă să conducă – nici Terry nu era –, dar Clint vedea că asta nu îi va opri.

— Ascultă, Lila. Aproape sigur fetiţa n-a păţit nimic. Odată ce sunt înfăşurate în coconii ăia, parcă intră într-o stare staţionară, ca atunci când eşti conectat la aparate.

Lila se smuci de sub mâna lui.

— Vorbim mai încolo. Ne vedem acasă.

Terry se şi urcase la volan. Terry, care băuse până atunci.

— Sper să ai dreptate, doctore, îi zise el şi trânti portiera.

4

În apropiere de Fredericksburg şi în cel mai inoportun moment, s-a spart roata de rezervă cu care mergea de câteva săptămâni maşina condusă de fiica directoarei de penitenciar, exact aşa cum respectiva directoare – obsedată de detalii, cum sunt în general şi mamele, şi directoarele de penitenciare – i-ar fi spus că se va întâmpla în mod inevitabil. Michaela intră cu maşina şchioapă în

parcarea unui McDonald's. Şi se duse la toaletă.

La tejghea era un motociclist, masiv şi cu bustul gol acoperit doar de o vestă din piele pe care era brodat numele bandei din care făcea parte: SATAN'S 7. De spate îi atârna un pistol semiautomat, probabil Tec-9. Individul îi explica vânzătoarei cu pete vineţii în jurul ochilor că nu, nu are de gând să plătească pentru Big Mac-urile pe care le mâncase. Aceasta era o seară specială şi tot ce-şi dorea era gratis. Când auzi uşa, motociclistul se întoarse şi dădu cu ochii de Michaela.

— Salutare, sora mea! îi zise el, privind-o admirativ (adică *bună bucăţică!).* Te cunosc de undeva?

— Probabil, îi răspunse Michaela, traversând localul fără să se oprească, trecând pe lângă toaletă şi ieşind pe uşa din spate.

Merse grăbită spre capătul parcării şi trecu prin gardul viu de acolo. În cealaltă parte a lui era parcarea unui magazin de decoraţiuni interioare din lanţul Hobby Lobby. Vitrinele acestuia erau luminate şi înăuntru se vedeau oameni. Michaela se întrebă cât de pasionat de lucrul manual poţi să fii ca să te apuci să-ţi cumperi materialele de la Hobby Lobby tocmai într-o seară ca asta.

Mai făcu un pas şi observă altceva: la vreo douăzeci de metri de ea staţiona o Corolla, cu motorul mergând în gol. La volan se desluşea o siluetă albă.

Michaela se apropie de maşină. Silueta albă era o femeie – cum altfel? – cu capul şi mâinile înfăşurate în coconi. Cu toate că Michaela încă mai resimţea efectul cocainei, acum îşi dorea să fie mult, mult mai drogată. În poala femeii acoperite cu pânza aia bizară era un câine mort, un caniş cu trupul strivit şi deformat.

„Of, Bubico, nu trebuia să lingi firele alea de pe faţa lui mami când moţăie în parcare. Mami se supără când o trezeşti.

Michaela luă căţelul în braţe şi îl duse pe iarbă. Apoi mută femeia – pe carnetul de conducere scria că o cheamă Ursula Whitman-Davies – pe scaunul din dreapta. Chiar dacă nu o încânta absolut deloc gândul că va păstra femeia

în maşină, o deranja mult mai tare ideea de a o întinde pe iarbă, alături de canişul ei mort. Plus că mai era şi un aspect de natură practică pe care trebuia să-l aibă în vedere: cu Ursula alături de ea, va avea tot dreptul să meargă pe banda a doua[77].

Michaela se urcă la volan şi porni pe drumul secundar care avea s-o scoată înapoi pe autostrada I-70.

Când trecu pe lângă McDonald's, îi veni o idee diabolică. Evident, insuflată de droguri, dar oricum încântător de corectă. Întoarse maşina în dreptul motelului de alături şi reveni la fast-food. În faţa acestuia era parcată o motocicletă Harley Softail clasică. Deasupra numărului de Tennessee din spate era un autocolant cu un craniu – într-o orbită a acestuia scria SATAN'S, iar în cealaltă 7. De-a curmezişul dinţilor era scris avertismentul PĂZEA!

— Ţine-te bine, Ursula! îi spuse Michaela copilotului ei şi îndreptă botul Corollei spre motocicleta de colecţie.

O izbi cu mai puţin de şaisprezece kilometri la oră, reuşind totuşi s-o dea peste cap. Şi zgomotul de fiare strivite a fost mai mult decât satisfăcător. Motociclistul stătea la o masă lângă geam, cu un munte de crăpelniţă în faţa lui. Ridică ochii la timp ca să o vadă pe Michaela dând înapoi de lângă minunatul lui armăsar din metal, care acum semăna mai degrabă cu un ponei sfrijit şi niţel cam mort. Prin parbriz, Michaela văzu buzele individului mişcându-se în timp ce se repezea la uşă, într-o mână cu un Big Mac din care şiroia sosul şi cu un milkshake în cealaltă. Pistolul Tec-9 i se bălăngănea pe spinare. Michaela nu-şi dădea seama ce spune, dar se îndoia că ar fi fost *shalom*[78]. Îi făcu veselă cu mâna înainte să întoarcă iarăşi pe drumul secundar şi să accelereze până la nouăzeci şi cinci de kilometri pe oră.

În mai puţin de trei minute era din nou pe autostradă şi râdea de-i dăduseră lacrimile. Ştia însă că această stare de

[77] În orig. *carpool lane* (de asemenea, *high-occupancy lane)* – regulă de circulaţie în SUA, conform căreia doar maşinile cu mai mulţi pasageri pot circula pe banda a doua (n. tr.).

[78] Formulă de rămas-bun în lb. ebraică: „Pacea fie cu tine!" (n. tr.).

euforie nu avea să dureze şi îşi dorea să mai aibă nişte praf la ea ca să o facă să nu se mai termine niciodată.

5

Corolla Ursulei avea radio cu recepţie prin satelit. Michaela a tot învârtit butoanele şi a reuşit să dea de NewsAmerica. Ştirile nu erau deloc bune. Existau zvonuri neconfirmate despre un „incident” în care fusese implicată soţia vicepreşedintelui, fapt care dusese la convocarea de urgenţă a şefilor serviciilor secrete pe Observatory Circle nr. I[79]. Activiştii pentru drepturile animalelor eliberaseră toate fiarele de la grădina zoologică din Washington, iar mai mulţi martori văzuseră pe Cathedral Avenue un leu devorând ceva ce nu prea mai semăna cu o fiinţă omenească. Conservatorii de extremă dreaptă se isterizau pe toate posturile de radio, declarând că virusul Aurora era dovada clară a faptului că Dumnezeu nu era deloc de acord cu feminismul. Papa solicitase tuturor oamenilor să se roage şi să ceară călăuzire pe calea cea dreaptă. Echipa de baseball din Washington anulase meciurile din weekend împotriva echipei din Baltimore. Michaela nu prea ştia ce să priceapă din această ultimă ştire – doar toţi jucătorii (şi arbitrii) erau bărbaţi, nu?

Pe locul din dreapta ei, creatura aceea cu capul înfăşurat într-un ghem ca din bumbac, creatură ce fusese până de curând Ursula Whitman-Davies, se legăna uşor în ritmul maşinii care mergea lin pe asfaltul neted al autostrăzii şi se bâţâia mai puternic atunci când roţile Corollei dădeau peste câte o groapă. Era cea mai bună tovarăşă de drum din istoria lumii; era cea mai dezagreabilă tovarăşă de drum din istoria lumii.

O perioadă, Michaela avusese o relaţie cu o fată pasionată de cristale, care credea că, dacă te concentrezi cum trebuie şi crezi sincer, poţi să iei forma luminii. Probabil că acum fata aceea dulce dormea, înfăşurată în giulgiul alb. Michaela se gândi la tatăl ei, plecat de multă

[79] Adresă la care locuieşte vicepreşedintele SUA (n. tr.).

vreme de pe lumea asta: scumpul ei tătic, care stătea pe marginea patului în nopţile când ei îi era frică şi nu putea să doarmă – aşa îi povestise mama, pentru că Michaela avea doar trei anişori la moartea lui. Nu-l ţinea minte. Însă, în ciuda rinoplastiei şi a numelui de familie schimbat, ea era ziaristă până în măduva oaselor. Cunoştea realitatea aşa cum este, iar realitatea în privinţa lui Archie Coates era că acesta fusese băgat într-un sicriu şi plantat în solul Cimitirului „Colinele de Nisip” din Dooling şi că tot acolo se afla şi în ziua de azi. Nu se transformase în lumină. Michaela nu-şi îngădui să-şi imagineze că îşi va întâlni curând tatăl într-o eventuală viaţă de apoi. Treaba era mult mai simplă: lumea se sfârşea şi lângă ea se afla o asasină de canişi înfăşurată în pânză, iar tot ce-şi dorea Michaela era să mai aibă câteva ore la dispoziţie cu mama ei înainte ca somnul să le învingă pe amândouă.

Se opri în Morgantown ca să facă plinul Corollei. Tânărul de la benzinărie se scuză spunând că nu le funcţiona niciun POS. Michaela îi plăti cu bancnote din teancul găsit în poşeta Ursulei.

Tânărul avea o bărbuţă blondă şi scurtă, purta un tricou alb şi blugi. Nu o atrăseseră niciodată prea mult bărbaţii, dar îi plăcea vikingul acesta suplu.

— Mulţumesc, îi spuse ea. Mai rămâi pe aici?

— O, nu de mine trebuie să vă pese, doamnă! exclamă el. Nu trebuie să vă faceţi griji pentru mine. Ştiţi să umblaţi cu ăla?

Şi arătă cu un semn din bărbie spre poşeta Ursulei. Din ea ieşea patul unui revolver. Ia te uită! Se vede treaba că doamnei Whitman-Davies îi plăcuseră şi armele de foc, nu doar câinii.

— Nu prea, recunoscu Michaela. Prietena mea ştia că pornesc la drum lung şi mi l-a împrumutat.

Tânărul îi aruncă o privire aspră.

— Piedica de siguranţă e pe o latură. Ţineţi minte s-o decuplaţi dacă daţi de necaz. Ţintiţi drept în mijlocul pieptului domnului Necaz şi apăsaţi pe trăgaci. Vedeţi că pistolul o să aibă recul – nu-l scăpaţi din mână şi aveţi grijă

să nu vă lovească în vreun sân. Ţineţi minte ce v-am spus?

— Da, murmură Michaela. Mijlocul pieptului. Nu-i dau drumul şi îmi feresc ţâţele. Am priceput. Mersi.

Şi plecă. Îl auzi pe viking strigând după ea:

— Hei, nu-i aşa că v-am văzut la televizor?

Se făcuse deja vineri, pe la unu noaptea când ajunse în sfârşit la marginea oraşului Dooling. Peste West Lavin se rostogoleau vălătuci de fum de la incendiul din pădure. Viră şi porni spre silueta prelungă şi scundă a penitenciarului. Din cauza fumului gros şi rău mirositor se văzu nevoită să-şi astupe gura şi nasul cu palma.

Odată ajunsă la poarta exterioară, se dădu jos din maşină şi apăsă butonul roşu de la interfon.

6

Maura Dunbarton stătea în celula ei din Aripa B alături de ce mai rămăsese din Kayleigh, care nu murise, ci doar dormea buştean. Oare visa ea acolo, sub linţoliul ăla alb?

Maura stătea cu mâna pe pieptul lui Kayleigh, ca să-i simtă mişcările uşoare în ritmul respiraţiei. Şi se uita cum se ţeseau fibrele alea albe şi vâscoase, tricotându-se peste gura deschisă lui Kay. De două ori îşi vârâse Maura unghiile în materialul ăla gros şi cam lipicios. De două ori voise Maura să-l sfâşie şi s-o elibereze pe Kayleigh. Şi de tot atâtea ori îşi aduse aminte ce văzuse la televizor şi îşi luase mâinile de acolo.

Într-o societate închisă, precum cea din Penitenciarul Dooling, atât zvonurile, cât şi virusurile gripale se răspândesc extrem de repede. Însă ce se întâmplase în urmă cu o oră în Aripa A nu era deloc un zvon. Angel Fitzroy era încuiată într-o celulă şi avea ochii umflaţi de la gazul lacrimogen. Acum bătea în pereţi şi delira, susţinând că deţinuta cea nouă era o afurisită de vrăjitoare.

Maura nu avea motive s-o contrazică, mai ales pentru că o văzuse pe Claudia Stephenson cu vânătăi pe gât şi zgârieturi adânci pe umeri şi o auzise cum povestise tuturor că Ree Dempster încercase să o omoare. Claudia

mai spunea că femeia cea nouă cunoştea numele lui Jeanette şi Angel, dar ăsta era amănuntul cel mai puţin important. Cică femeia aia ştia – *ştia!* – că Angel omorâse cel puţin cinci oameni şi un nou-născut.

— O cheamă Evie, ca pe Eva aia din Grădina Raiului, a spus Claudia. Ia gândiţi-vă! Şi imediat Ree a vrut să mă omoare şi pun pariu că vrăjitoarea aia ştia ce o să se întâmple, aşa cum ştia şi numele lor şi aşa cum ştia şi despre copilaşul lui Angel.

Deşi Claudia nu era tocmai un martor demn de încredere, spusele ei nu erau chiar absurde. Doar o vrăjitoare ar fi putut să ştie toate astea.

În mintea Maurei se împleteau acum două poveşti, făcând-o să fie şi mai convinsă de adevărul acestor zvonuri. Prima poveste era despre o prinţesă frumoasă, pe care o vrăjitoare rea o blestemase să-şi înţepe degetul într-un fus şi să cadă într-un somn profund. (Maura nu ştia ce era fusul ăla, dar îşi dădea seama că trebuia să fie destul de ascuţit.) Iar după mulţi, foarte mulţi ani, sărutul unui prinţ a trezit-o din somn. Cealaltă era povestea lui Hansel şi Gretel. Care fuseseră prinşi de o vrăjitoare, dar îşi păstraseră sângele rece şi reuşiseră să evadeze după ce o arseseră de vie pe cotoroanţă chiar în propriul cuptor.

Poveştile sunt doar poveşti, însă acelea care supravieţuiesc sute de ani trebuie să conţină un sâmbure de adevăr. Iar adevărul din acestea două ar putea fi următorul: vrăjile pot fi dezlegate; vrăjitoarele pot fi înfrânte. Era foarte posibil ca moartea femeii-vrăjitoare din Aripa A să nu le trezească nici pe Kayleigh şi nici pe celelalte femei adormite din lume. Pe de altă parte, era la fel de posibil să le trezească. Pe bune, chiar era posibil. Şi chiar dacă nu se întâmpla aşa, precis femeia aia, Evie, avea o *legătură* cu boala asta. Altminteri, de ce doar ea, singură, era în stare să doarmă şi să se trezească normal? Şi cum de ştia lucruri pe care nu le ştia nimeni?

Maura era închisă de zeci de ani. Citise foarte mult de când se afla în penitenciar şi chiar reuşise să termine Biblia. La vremea respectivă i se păruse o aiureală, cu toţi

bărbaţii ăia care dădeau legi şi cu toate femeile alea care nu făceau nimic altceva decât să procreeze. Însă acum îşi aduse aminte de un rând de acolo: *Pe vrăjitoare să n-o laşi să trăiască*[80].

Aşa s-a întâmplat că Maura şi-a făurit un plan. Sigur, ar fi avut nevoie şi de ceva noroc ca să-l ducă la bun sfârşit. Dar poate nu prea mult, având în vedere că jumătate dintre gardieni erau daţi dispăruţi, iar toată rutina nocturnă a penitenciarului se dusese pe apa sâmbetei. Angel Fitzroy nu fusese capabilă de asta, pentru că toată furia ei era de suprafaţă – era doar de ochii lumii. Şi din cauza asta ajunsese să fie încuiată într-o celulă. Pe când furia Maurei era un foc mocnit, cu tăciunii ascunşi sub cenuşă. Ăsta-i motivul pentru care conducerea închisorii credea că ar fi inofensivă şi-i încredinţa tot felul de munci administrative.

— Am să mă întorc, iubita mea, spuse ea, mângâind-o pe Kayleigh pe umăr. Dacă nu mă omoară. Şi cred că ar fi în stare de asta dacă-i o vrăjitoare adevărată.

Maura ridică salteaua şi caută cu degetele scobitura micuţă pe care o făcuse acolo. Băgă mâna şi scoase o periuţă de dinţi, cu mânerul din plastic dur ascuţit foarte tare. O strecură la spate, sub betelia elastică a pantalonilor, îşi lăsă bluza largă pe dinafară şi ieşi din celulă. De pe coridor, se întoarse şi-i trimise un sărut din vârful degetelor colegei sale fără chip.

7

— Ce faci, deţinută?

Întrebarea fusese pusă de Lawrence Hicks, care stătea în pragul bibliotecii Penitenciarului Dooling – micuţă, dar neaşteptat de bine dotată. În mod normal, directorul-adjunct prefera să poarte costume cu vestă şi cravate închise la culoare, însă în noaptea asta nu mai avea pe el nici sacoul şi nici vesta şi îşi lărgise atât de mult nodul de la cravată încât capătul acesteia îi flutura peste şliţul

[80] Vechiul Testament, *Exodul,* 22:18 (n. tr.).

pantalonilor, ca o săgeată indicând zona unde i se afla cârnatul, cu siguranţă unul uscat.

— Bună seara, domnule Hicks! îl salută Maura, continuând să încarce cărţi într-un cărucior.

Îi surâse, dezvelindu-şi dintele de aur care sclipea în lumina tuburilor fluorescente din tavan.

— Mă duc să împart fetelor nişte cărţi.

— Nu-i cam târziu pentru lectură, deţinută Dunbarton?

— Nu cred, domnule. În noaptea asta nu cred că se va mai da stingerea.

Vorbea pe un ton plin de respect, zâmbind în permanenţă. Aşa trebuia să te porţi: să surâzi şi să pari inofensivă. Nu-i decât bătrânica aia de Maura Dunbarton, răpusă de anii lungi de puşcărie, care acum pupă bucuroasă tălpile oricărui gardian; e paşnică şi blajină, iar diavolul care a posedat-o şi a făcut-o să-i omoare pe toţi oamenii ăia a fost de multă vreme alungat. Nicio Angel Fitzroy din lume nu ar fi capabilă să înveţe şmecheria asta. Trebuie să fii mereu pe fază, pentru că nu ştii niciodată când va fi nevoie să acţionezi.

Hicks se apropie să inspecteze căruciorul, iar Maurei mai că i se făcu milă de el – era atât de palid şi fălcile alea nerase erau fleşcăite şi părul care-i mai rămăsese era zburlit – dar, dacă va încerca s-o oprească, îl va înţepa drept în burdihanul ăla umflat. Trebuia să facă tot ce ţinea de ea ca s-o salveze pe Kayleigh. Frumoasa Adormită fusese salvată cu un sărut; poate că Maura îşi va salva iubita cu un şiş.

„Nu mi te pune în cale, Hicksie!” îl avertiză ea în gând. „Stai cuminte, dacă nu vrei o gaură în ficat! Ştiu exact unde îl ai.”

Hicks se uita la cărţile alese de Maura de pe rafturi: Peter Straub, Clive Barker, Joe Hill.

— Dar astea toate sunt romane de groază! exclamă directorul-adjunct. Le dăm voie deţinutelor să citească ororile astea?

— Nu citesc *decât* cărţi din astea şi poveşti de dragoste, domnule, îi răspunse Maura, abţinându-se să adauge: *Ai fi*

ştiut dacă te-ar fi interesat ce se petrece în locul ăsta, căcănarule!

Şi continuă, cu acelaşi zâmbet inocent pe buze:

— Îmi închipui că poveştile horror o să le ţină treze pe doamnele de aici. Plus că nimic din ele nu-i adevărat. Sunt ca nişte basme cu vampiri şi vârcolaci.

Hicks păru să ezite câteva clipe, poate pregătindu-se să-i ordone să se întoarcă în celulă. Maura duse mâna la spate, ca şi cum o mânca ceva acolo şi voia să se scarpine. Apoi directorul-adjunct oftă resemnat.

— Haide, du-te! Măcar *tu* o să rămâi trează.

De data aceasta zâmbetul ei era cât se poate de sincer.

— O, nu vă faceţi griji în privinţa mea, domnule Hicks! Eu sufăr de insomnie.

8

Michaela stătea cu degetul lipit pe butonul interfonului.

Prin uşile de sticlă de la intrare se vedea holul bine luminat al închisorii, iar în parcare erau destule maşini. Imposibil să fi adormit toată lumea dinăuntru.

— Ce e?

Vocea bărbătească de la interfon era însăşi definiţia oboselii; era o voce cu cearcăne de nesomn şi cu barbă de o zi.

— Aici ofiţerul Quigley. Ia degetul de pe butonul ăla blestemat.

— Mă numesc Michaela Morgan.

Şi imediat îşi dădu seama că numele ei de televiziune nu însemna nimic aici.

— Aşa, şi?

Vocea bărbătească nu era deloc impresionată.

— Înainte mă numeam Michaela Coates. Directoarea este mama mea. Aş vrea s-o văd, vă rog.

— Aha...

Şi, apoi, tăcere. Nu se mai auzea decât bâzâitul stins al conexiunii. Michaela îşi pierdu răbdarea. Aşa că îşi propti degetul pe butonul roşu.

— Vreau să vă mai spun şi că lucrez pentru postul NewsAmerica. Vreţi să spun la televizor cum vă purtaţi sau îmi daţi drumul înăuntru ca să vorbesc cu mama mea?

— Îmi pare rău, domnişoară Coates. A adormit.

Veni rândul Michaelei să rămână mută. A ajuns prea târziu. Toată puterea rămasă i se scurse acum afară din trup. O orbea lumina de la farurile Corollei reflectată în geamurile de la intrarea penitenciarului.

— Îmi pare rău, spuse vocea din interfon. A fost o şefă bună.

— Şi acum eu ce fac? întrebă Michaela.

Numai că luase degetul de pe buton, aşa că întrebarea ei era adresată doar nopţii şi fumului care venea dinspre pădure.

Ca şi cum ar fi auzit-o, gardianul Quigley îi răspunse:

— De ce nu mergeţi în oraş? Cazaţi-vă la un hotel. Sau... am auzit că „Roata Neunsă” ţine deschis toată noaptea şi că se va închide doar când va răsări soarele sau se va termina berea.

9

Ca să nu trezească bănuieli, Maura împingea încet căruciorul pe coridorul din Aripa B.

— Cărţi? întreba ea în faţa fiecărei celule în care mai existau locatare care să nu fi avut feţele acoperite cu porcăria aia albă. Vreţi să citiţi nişte chestii de groază? Am nouă tipuri diferite de monştri.

Prea puţine femei se arătară interesate. Majoritatea se uitau la ştiri – o poveste de groază mult mai reală. Gardianul Wettermore o opri la ieşirea din Aripa B, ca să se uite la titluri. Prezenţa lui în această noapte nu o prea surprinse pe Maura, pentru că Wettermore era la fel de homosexual ca New Orleansul în prima seară de Mardi Gras[81]. Mare mirare dacă ar avea vreo femeie acasă.

— Asta-i doar maculatură, spuse el. Haide, Maura,

[81] Mardi Gras – carnaval desfăşurat în New Orleans din anul 1827 (n. tr.).

pleacă de aici!

— Sigur, domnule ofiţer. Acum mă duc în Aripa A. Acolo sunt vreo două doamne pe care domnul doctor Norcross le-a obligat să ia Prozac, dar ştiu eu că le place să citească.

— Bine, dar ţine-te departe de Fitzroy şi de celula capitonată de la capăt. M-ai înţeles?

Maura îi aruncă cel mai fermecător zâmbet al ei.

— Sigur că da, domnule ofiţer Wettermore. Vă mulţumesc! Vă mulţumesc foarte mult!

În afara vrăjitoarei – deţinuta cea nouă –, în Aripa A nu mai erau decât două femei încă treze, plus mormanul de pânză care o acoperea pe cea care fusese Kitty McDavid.

— Nu, spuse femeia din Celula 2. Nu pot să citesc. Nu pot. Mi-am nenorocit ochii cu medicamentele alea de la Norcross. Nu pot să citesc, nu pot. Şi se ţipă mult aici. Nu-mi plac ţipetele. Deloc nu-mi plac.

Cealaltă femeie, cea din Celula 8, era Angel, care se uită la Maura cu ochii ei tumefiaţi şi nedumeriţi.

— Fă paşi, Mo-mo! o îndemnă ea atunci când Maura, în ciuda ordinului primit de la gardianul Wettermore, îi oferi două volume.

Nicio problemă. Maura aproape ajunsese la capătul coridorului. Privi peste umăr şi văzu că Wettermore era cu spatele la ea. Stătea de vorbă cu gardianul Murphy, pe care fetele îl botezaseră „Tigrul”, după personajul din *Winnie de Pluş.*

— Maura…

O şoaptă, dar una pătrunzătoare. Răsunătoare.

Deţinuta cea nouă. Evie. Eva. Aceea despre care Biblia spunea că mâncase un măr din Pomul Cunoaşterii şi, din cauza asta, ea şi soţiorul ei fuseseră surghiuniţi din Rai în lumea asta plină de suferinţe şi dileme. Maura cunoştea surghiunul, foarte bine îl cunoştea. Ea însăşi fusese surghiunită în Penitenciarul Dooling după ce îşi surghiunise soţul şi cei doi copii (plus câinele Slugger) în neantul etern.

Evie stătea lângă gratiile celulei capitonate, privind-o lung. Şi zâmbindu-i. Niciodată în viaţa ei nu mai văzuse

Maura un zâmbet atât de frumos. Poate că femeia asta era vrăjitoare, dar o vrăjitoare superbă. Acum, vrăjitoarea scoase mâna printre gratii şi, cu un deget lung şi graţios, îi făcu semn să se apropie. Maura împinse căruciorul.

— Nu mai înainta, deţinută!

Ăsta era gardianul Tig Murphy.

— Stai pe loc!

Maura îşi continuă drumul.

— Prinde-o, opreşte-o! răcni Murphy.

Maura auzi bocănitul ghetelor celor doi gardieni pe dalele coridorului. Întoarse căruciorul şi îl răsturnă, improvizând un fel de baraj. Cărţile jerpelite zburară care încotro.

— *Stai, deţinută, opreşte-te!*

Maura îşi scoase şişul artizanal de la spate şi se repezi spre celula capitonată. Femeia-vrăjitoare încă îi făcea semne. „Nu vede ce i-am pregătit”, îşi spuse Maura.

Ţinea mâna lângă şold, pregătindu-se să implânte vârful ascuţit în burta femeii-vrăjitoare. Fix în ficat. Numai că ochii aceia întunecaţi o făcură mai întâi să-şi încetinească paşii, apoi să se oprească de tot. Nu răutate se desluşea în ei, ci doar un soi de curiozitate rece.

— Vrei să fii cu ea, da? o întrebă Evie în şoaptă.

— Da, răspunse Maura. Da, din tot sufletul meu.

— Este posibil. Dar trebuie să dormi.

— Nu pot. Am insomnie.

Wettermore şi Murphy se apropiau. Nu mai avea la dispoziţie decât câteva secunde ca s-o ucidă pe femeia asta (pe vrăjitoarea asta) şi să pună capăt nenorocirii căzute pe capul lor. Numai că Maura nu făcu niciun gest. O ţintuiau în loc ochii acelei femei ciudate şi îşi dădu seama că nici nu vrea să se mai mişte. Pentru că ochii ăia nu erau ochi, ci găuri, porţi deschise spre o beznă necunoscută şi infinită.

Fără să îşi ia privirea de la Maura, femeia-vrăjitoare îşi lipi faţa de gratii.

— Sărută-mă repede! Cât încă mai e timp.

Fără să mai stea pe gânduri, Maura aruncă periuţa de

dinţi transformată în armă şi îşi lipi şi ea faţa de gratii. Buzele li se întâlniră. Respiraţia caldă a lui Evie pătrunse în gura Maurei şi-i coborî pe gât. Şi atunci, Maura simţi cum mantia binecuvântată a somnului începe să o înfăşoare, la fel cum i se întâmpla în copilărie, când ştia că-i în siguranţă în pătuţul ei, ţinându-i în braţe pe Ursuleţul Freddy şi pe Dragonul Gussie. În nopţile acelea asculta viscolul de afară şi ştia că ea era la adăpost şi la căldură şi că urma să ajungă în curând pe tărâmul viselor.

Când Billy Wettermore şi Tig Murphy ajunseră la ea, Maura zăcea pe spate în faţa celulei lui Evie. Primele fire albe ieşeau deja din părul ei, din gura ei şi de sub pleoapele ochilor ei plini de minunate vise.

XVIII

1

Când se întoarse, Frank se aştepta la o altă porţie de reproşuri furioase din partea lui Elaine, dar avu marea surpriză să dea de o situaţie cum nu se poate mai calmă. Spre deosebire de tot ce se întâmplase în ziua aceea – de fapt, spre deosebire de tot ce avea să se mai întâmple în zilele următoare – toate problemele lui se rezolvaseră de la sine în cel mai simplu mod cu putinţă. Atunci, de ce nu era mulţumit?

Fosta lui soţie dormea întinsă pe patul fiicei lor, cu braţul drept îndoit pe umărul Nanei. Deocamdată, coconul de pe chipul ei era destul de subţire, un prim strat de *papier mâché,* dar unul strâns şi fără crăpături. Pe noptieră era un bilet: *Eu m-am rugat pentru tine, Frank. Sper să te rogi şi tu pentru noi. E.*

Frank mototoli hârtiuţa şi o aruncă la coşul de gunoi de lângă pat. Tiana, prinţesa neagră din filmul lui Disney, dansa pe marginile coşului, în rochia ei verde, cu sclipici, cu un alai de animale fermecate în urma ei.

— Nu există cuvinte potrivite pentru asta.

Garth Flickinger venise după el la etaj şi acum stătea în pragul camerei Nanei.

— Mda, spuse Frank. Cam ai dreptate.

Pe noptieră era şi o fotografie înrămată cu Nana şi părinţii ei. Fetiţa ţinea în mână semnul de carte care îi adusese premiul. Doctorul luă poza şi o studie.

— Are pomeţii tăi, domnule Geary. Norocoasă fată!

Frank habar nu avea ce să-i răspundă, aşa că nu zise nimic.

Doctorul, deloc incomodat de tăcerea lui, puse fotografia la loc.

— Asta este. Mergem?

O lăsară pe Elaine în pat şi, pentru a doua oară în ziua aceea, Frank îşi luă fiica în braţe şi o duse la parter. O

simţea cum respiră; înseamnă că încă mai trăia sub pânza aia. Însă şi pacienţilor aflaţi în moarte cerebrală le mai bate inima. Aşa că era foarte posibil ca ultima lor discuţie, aceea la care Frank se va gândi şi în pragul morţii – când va ajunge acolo – să fie cea de dimineaţă, când urlase ca dementul la ea în faţa casei. Când o speriase.

Şi îl năpădi melancolia, ca o ceaţă care-l devora de la ghete în sus. N-avea absolut niciun motiv să-şi închipuie că doctorul ăsta dependent de droguri ar fi putut să-l ajute.

În tot acest timp, Flickinger se apucase să întindă prosoape pe parchetul din living. Acum îi ceru lui Frank să pună copila pe ele.

— De ce nu pe canapea?

— Pentru că în locul ăsta lumina cade direct pe ea, domnule Geary.

— Aha! Bine.

Garth Flickinger se aşeză în genunchi lângă Nana şi îşi deschise trusa medicală. Din cauza ochilor înroşiţi semăna cu un vampir. Nasul îngust şi fruntea înaltă şi bombată, înconjurată de bucle roşcate, îi dădeau un aer de spiriduş. Cu toate astea (şi în ciuda faptului că Frank ajunsese la concluzia că era cam dus cu capul), tonul lui era extrem de liniştitor. Nu era de mirare că îşi putea permite un Mercedes.

— Deci, ce ştim până acum?

— Ştim că doarme, răspunse Frank, simţindu-se ca un idiot.

— O, dar sunt mult mai multe aspecte! În linii mari, uite ce am înţeles eu de la ştiri: coconii ăştia sunt dintr-o substanţă fibroasă, care pare compusă din mucus, salivă, cerumen şi cantităţi mari dintr-o proteină necunoscută. Cum se formează? De unde vine substanţa asta? Nu ştim şi probabil că nici nu vom afla vreodată, din moment ce secreţiile vâscoase ale unei femei normale ar fi insuficiente din punct de vedere cantitativ – de exemplu, doar două linguri de sânge în perioada menstruaţiei, poate o ceşcuţă, dacă femeia este mai corpolentă. De asemenea, ştim că femeile care dorm par să fie susţinute în viaţă de coconi.

— Şi turbează dacă li-i rupi, spuse Frank.

— Corect!

Garth începu să-şi alinieze instrumentele pe măsuţa de cafea: bisturiu, foarfeci de diferite dimensiuni. Apoi scoase un microscop mic din geanta neagră şi îl puse tot pe măsuţă.

— La început, eu zic să luăm pulsul fiicei tale. Ce părere ai?

Frank avea o părere bună.

Cu foarte multă grijă ca nu cumva să găurească pânza aia, Flickinger ridică mâna Nanei şi o ţinu între degetele lui vreme de treizeci de secunde. După care o lăsă jos cu la fel de multă grijă.

— Bătăile inimii sunt uşor înăbuşite de materialul ăsta, dar se situează în limite normale pentru o fată de vârsta ei. Acum, domnule Geary…

— Frank.

— În regulă. Acum, ce *nu* ştim noi, Frank?

Răspunsul era evident.

— De ce se întâmplă chestia asta.

— *De ce,* repetă Flickinger, bătând o dată din palme. Exact! Tot ce se petrece în natură are un anumit scop. Care ar fi scopul acestei poveşti? Ce încearcă să facă acest cocon?

Luă o foarfecă şi o deschise şi închise de câteva ori.

— Haide să-l întrebăm!

2

Atunci când nu avea cu cine să stea de vorbă, Jeanette vorbea uneori singură – mai bine zis, îşi imagina un ascultător plin de înţelegere faţă de spusele ei. Domnul doctor Norcross o asigurase că nu e nimic rău în asta. Ce făcea ea se chema *exprimare liberă a propriilor trăiri.* În noaptea asta, ascultătoarea ei era Ree, pe care trebuia să şi-o imagineze vie. Pentru că doamna ofiţer Lampley o împuşcase. La un moment dat, va trebui să întrebe unde au dus-o, ca să-şi ia rămas-bun de la ea. Deocamdată însă,

se mulţumea să stea în celula pe care o împărţiseră până de curând. Deocamdată însă, nici nu-i trebuia altceva.

— Hai să-ţi zic ce s-a întâmplat, Ree. Damian s-a lovit la genunchi când juca fotbal. Asta s-a întâmplat. Se întâlnise cu nişte tipi în parc şi s-au gândit să joace puţin. Eu n-am fost de faţă. Damian mi-a spus că nu l-a atins nimeni şi că pornise la atac, a auzit un trosnet, a căzut lat pe iarbă şi apoi a venit acasă într-un picior. Avea ruptură de ligament anterior. Sau medial. Mereu uit care. Dar, ştii tu, unul din astea două. Chestia aia care e tampon între oase.

Şi Ree spuse: „Îhî!”

— Pe vremea aia o duceam destul de bine, numai că nu aveam asigurare medicală. Eu lucram treizeci de ore pe săptămână la o creşă, iar Damian lucra la negru pe o leafă incredibilă. Douăzeci de dolari pe oră! Era un fel de om de încredere al unui antreprenor mărunt, care se ocupa de mobila bogătaşilor din Charleston, a politicienilor şi directorilor de firme. Adică făcea tâmplărie de artă pentru mahări. Aşa că Damian trebuia să care o grămadă de chestii grele. Deci, o duceam bine, dacă te gândeşti că eram doi puşti care nu absolviseră decât liceul. Eram tare mândră de mine.

Şi Ree spuse: „Aveai tot dreptul să fii.”

— Ne-am luat apartamentul, care era drăguţ, cu mobilă bună şi utilat. Mai frumos decât orice loc în care locuisem eu în copilărie. Şi el şi-a cumpărat o motocicletă la mâna a doua, dar era aproape nouă. Şi am luat în leasing o maşină pentru mine şi copilaşul nostru, Bobby. Ne-am dus cu maşina asta la Disneyland. Şi ne-am dat în tiribombe, în carusel, în Ceşcuţele Pălărierului Nebun, am vizitat Conacul Bântuit, ne-am pupat cu Goofy, ne-am rătăcit în Labirintul lui Alice. I-am împrumutat bani surorii mele ca să se ducă la dermatolog. I-am dat mamei nişte bani ca să-şi repare acoperişul. Dar tot nu ne-am făcut asigurare medicală. Şi Damian şi-a paradit genunchiul. Cea mai bună variantă era operaţia, dar... Ştiu că ar fi trebuit să strângem din dinţi şi să ne facem asigurarea aia blestemată. Dar aşa... Trebuia să vindem motocicleta, să

renunţăm la maşină, să strângem cureaua cam un an de zile. Aşa aş fi vrut eu să facem. Jur. Dar Damian nu voia. A refuzat din capul locului. N-am putut să-l fac să înţeleagă. Dar, în fond, era genunchiul lui. Aşa că l-am lăsat în pace. Ştii şi tu cât de căpoşi sunt bărbaţii. În ruptul capului n-ar opri maşina să întrebe cum să ajungă în cutare loc. Şi la doctor s-ar duce doar dacă ar fi pe moarte.

Şi Ree spuse: „Câtă dreptate ai, surioară!”

— „Nee!”, zicea el. „O să rezist eu.” Acum, trebuie să-ţi mărturisesc că ne cam plăceau petrecerile. Petreceam tot timpul. Ca nişte puştani. Cu ecstasy. Şi cu iarbă, fireşte. Poate şi cu coca, dacă reuşeam să facem rost. Damian avea nişte calmante puse bine. A început să le ia ca să nu-l mai doară genunchiul atât de tare. Se trata singur, de capul lui. Domnul doctor Norcross zice că se cheamă *automedicaţie.* Mai ţii minte cât de tare mă doare pe mine capul? De nu mai suport nici lumina şi nici zgomotele?

Şi Ree spuse: „Sigur că da.”

— Bravo! Şi într-o noapte îi zic lui Damian că mă doare capul de mor. Şi el îmi dă o pastilă. „Încearc-o pe asta”, îmi zice. „O să-ţi mai ia din durere.” Aşa am ajuns dependentă. Cât ai bate din palme. Ştii cât de uşor a fost?

Şi Ree spuse: „Ştiu.”

3

Deja Jared nu mai putea suporta să se uite la ştiri şi a mutat pe postul naţional, unde o artizană te învăţa cum să faci ciucuri din mărgele. Musai să fi fost o emisiune înregistrată. Dacă nu, dacă acesta era comportamentul femeii din viaţa de zi cu zi, atunci el nu ar fi vrut să o cunoască.

— Acum vom face ceva *fruuu-mos!* zbieră artizana, săltându-şi fundul pe taburetul aşezat în faţa unui fundal cenuşiu.

Doar artizana asta îi mai ţinea de urât. Molly adormise.

Pe la ora unu, Jared avusese nevoie la toaletă şi o lăsase singură. S-a întors după trei minute şi a găsit-o adormită

pe canapea, încă ţinând în mână cutia cu Mountain Dew pe care i-o dăduse. Jumătate din feţişoară îi era deja acoperită cu pânze.

A moţăit şi Jared vreo două ceasuri pe fotoliu. Oboseala era mai puternică decât supărarea.

L-a trezit un miros înţepător care intra prin uşile cu plasă împotriva insectelor, anunţându-l de declanşarea unui incendiu undeva, mai departe. A închis bine uşile vitrate dinspre curte şi s-a aşezat iar în fotoliu. Pe ecranul televizorului era un prim-plan cu degetele artizanei care împingeau un ac printr-o bucată de material şi îl scoteau pe partea cealaltă. Îl împingeau şi îl scoteau. Îl împingeau şi îl scoteau.

Era ora 2:54, vineri dimineaţa. Adică începuse o nouă zi, numai că băiatul avea sentimentul că ziua anterioară nu le va da drumul din gheare prea curând.

Făcuse mai devreme un drum până vizavi ca să ia telefonul mobil al doamnei Ransom. Şi acum îi trimise un mesaj lui Mary.

Bună, sunt Jared. Eşti bine?

Da. Ştii ceva despre vreun incendiu?

Cred că arde ceva, dar nu ştiu ce. Cum se simte mama ta? Cum se simte sora ta? Cum te simţi tu?

Ne simţim bine toate. Bem cafea şi facem prăjituri. Aşteptăm răsăritul. Ce face Molly?

Jared se uită la fetiţa de pe canapea. O învelise cu o pătură. O altă pătură îi învelea capul – una umflată şi albă.

Excelent! scrise el. *Se îndoapă cu Mountain Dew. Ăsta de la care-ţi scriu e telefonul bunicii ei.*

Mary îi spuse că îi va trimite curând alte mesaje. Jared se uită din nou la televizor. Artizana aia avea o energie

inepuizabilă.

— Ştiu că unii se vor simţi lezaţi, însă mie nu-mi place deloc sticla. Se zgârie. *Convingerea mea sinceră* este că plasticul este la fel de bun.

Pe ecran se vedea acum o mărgea roz, pe care artizana o ţinea între degetul mare şi arătător.

— Vedeţi? Nici măcar un expert n-ar putea să-şi dea seama de diferenţă.

— Drăguţ! murmură Jared.

Nu vorbise niciodată de unul singur, dar nici nu fusese vreodată singur acasă cu o fetiţă înfăşată într-o pânză albă, în timp ce pădurea din apropiere ardea. Şi oricum nu putea să nege că biluţa aia roz părea din sticlă.

— Bravo, cucoană!

— Jared? Cu cine vorbeşti?

Nu auzise uşa de la intrare. Sări în picioare, şchiopătă patru sau cinci paşi şi se aruncă în braţele tatălui său.

Clint şi Jared rămaseră strâns îmbrăţişaţi în faţa livingului. Amândoi plângeau. Jared încercă să explice că se dusese repede până la budă şi că se simţea oribil acum, dar, la naiba, oricum ar fi trebuit să se ducă la un moment dat şi fata era în regulă, îi mergea gura ca o meliţă şi se îndopa cu Mountain Dew. Nu era nimic în regulă, dar Clint îi spuse că era. Şi repetă iar şi iar că totul era bine, că totul va fi bine. Tatăl şi fiul s-au strâns în braţe, de parcă ar fi putut să schimbe lucrurile prin simpla putere a voinţei. Şi poate – poate – vreo două secunde chiar au avut senzaţia că totul era în regulă.

4

Eşantionul pe care Flickinger îl luase de pe mâna Nanei semăna cu o bucată de ţesătură extrem de fină. Cel puţin, aşa i se păruse lui Frank atunci când doctorul îl lăsase să se uite la microscop. Însă firele ei erau făcute din alte fire, iar acestea erau făcute din altele.

— Par fibre vegetale, spuse doctorul. Mie aşa mi se par.

Frank îşi aminti ce se întâmplă atunci când rupi o

tulpină de ţelină – cum atârnă din ea toate aţele alea.

Garth strânse între degete bucăţica de material fibros. Când şi le depărtă, substanţa se lipise de ele şi se întindea ca guma de mestecat.

— Adezivă, incredibil de rezistentă, cu dezvoltare extrem de rapidă – cumva denaturând proprietăţile chimice ale gazdei. Denaturându-le într-un mod foarte *agresiv...*

Garth continuă să vorbească – ce-i drept, mai mult pentru sine –, iar Frank se gândi că fetiţa lui a fost redusă la stadiul de *gazdă.* Lucru care nu-l bucura absolut deloc.

Garth chicoti înfundat.

— Nu-mi place cum te comporţi, domnişoară Fibră. Zău că nu-mi place.

Strâmbându-se, puse materialul strivit pe o altă lamelă de microscop.

— Te simţi bine, doctore Flickinger?

Frank putea să se împace cu ideea că doctorul era un drogat excentric, pentru că, deocamdată, părea că ştie ce face. Numai că pusese prea multe instrumente ascuţite în jurul fiicei sale.

— Excelent! Dar nu mi-ar strica un păhărel.

Flickinger se sprijini pe călcâie lângă Nana şi se scărpină într-o nară cu vârful foarfecii.

— Chestia e că amica noastră, don’şoara Fibră, are manifestări contradictorii. În mod normal, ar trebui să fie o ciupercă, însă-i foarte activă şi agresivă şi atacă doar persoanele cu doi cromozomi X. Şi dacă o detaşezi din masa substanţei, nu mai face nimic. Absolut nimic. E doar o porcărie lipicioasă.

Frank se scuză, cotrobăi prin bucătărie şi descoperi o sticlă pe raftul de sus al dulapului, între punga cu praf de copt şi cea cu mălai. Mai era destul lichid în ea – cam două degete pentru fiecare. Se întoarse în living cu paharele.

— Dacă văd eu bine, ăla-i oţet din vin. Ne mulţumim cu puţin, Frank.

Însă Garth nu părea deloc dezamăgit. Luă paharul şi îl dădu pe gât. Apoi scoase un geamăt de satisfacţie.

— Auzi? Ai cumva nişte chibrituri prin casă? Sau o

brichetă?

5

— Ştiu, Ree, ce-ţi zic eu acum nu-i vreo mare noutate. Năravurile mărunte devin năravuri mari, iar năravurile mari costă al naibii de mult. Damian a furat nişte lucruri din casa unui tip bogat şi a scăpat neprins prima oară. Nu şi a doua. Nu l-au arestat, dar şi-a pierdut slujba.

Şi Ree spuse: „Oare de ce nu mă mir?”

— Mda. Şi după aia m-au dat şi pe mine afară de la creşă. Asta se întâmpla când economia mergea prost şi patroana a fost nevoită să facă nişte reduceri de personal. Chestia e că a ţinut două fete care se angajaseră după mine şi nu aveau experienţa mea. În veci n-o să ghiceşti care era deosebirea dintre mine şi tipele alea.

Şi Ree spuse: „O, s-ar putea să am o oarecare idee, dar mai bine zi-mi tu.”

— Erau albe. Da’ să nu crezi că îmi caut scuze. Aşa au stat lucrurile. Şi totul mergea pe dos şi eu am început să mă simt niţel cam deprimată. Niţel mai mult. Cum s-ar fi simţit oricine în situaţia mea. Şi m-am apucat să iau pastile chiar şi atunci când nu mă durea capul. Da’ ştii care a fost partea cea mai nasoală? Înţelegeam ce fac, înţelegeam consecinţele. Adică, uite, asta-i partea în care ajung să fiu o drogată cretină, fix aşa cum şi-a închipuit toată lumea că am să ajung. Şi mă detestam pentru asta. Pentru că îmi împlineam căcatul ăsta de destin pe care mi-l preziseseră oamenii doar pentru că eram neagră şi proveneam dintr-o familie săracă.

Şi Ree spuse: „Da, nasol!”

— Bun, deci te-ai prins. Şi probabil că n-ar fi durat prea mult nici relaţia mea cu Damian. Sunt conştientă de asta. Aveam aceeaşi vârstă, numai că el avea sufletul mai tânăr. Cred că aşa sunt bărbaţii. Numai că sufletul lui era mult prea tânăr. Adică, uite, s-a dus să joace fotbal în parc într-o zi când copilul nostru era bolnav. Şi mie mi s-a părut normal la vremea respectivă. Tot timpul pleca să se

distreze. Îmi zicea doar „Vin repede” sau „Dau o fugă până la Rick” sau chestii de genul ăsta. Nu puneam întrebări. Nu mi se părea că aş avea voie să pun întrebări. Se dădea bine pe lângă mine. Îmi aducea flori. Bomboane. Câte o bluză de la mall. Tot felul de lucruri care te bucură atunci când le primeşti. Dar se purta uneori într-un fel care lui i se părea nostim. Şi nu era deloc aşa. Era pur şi simplu nesimţit şi rău. De pildă, oprea maşina lângă câte o doamnă care-şi plimba câinele şi striga la ea: „Zici că sunteţi gemeni!” Sau mergea pe stradă şi se făcea că-l loveşte pe câte un adolescent care mergea în direcţie opusă şi-l speria pe bietul copil. „Glumesc şi eu”, obişnuia să-mi zică. Şi după aia l-au înrăit drogurile. Făcea tot ce avea el chef, dar parcă nu cu aceeaşi veselie de dinainte. Şi veninul ăla i-a scăpat la un moment dat de sub control, aşa cum scapă un câine din lanţ. „Uită-te la târfa asta tripată, Bobby”, îi zicea el fiului nostru şi râdea cu lacrimi. De parcă eu aş fi fost un clovn de la circ. Odată n-am mai putut să suport şi i-am dat o palmă. Şi el mi-a dat un pumn. Şi atunci i-am dat şi eu un pumn şi el mi-a spart un castron în cap.

Şi Ree spuse: „Cred că te-a durut destul de tare.”

— Nu cât m-a durut sentimentul că asta meritam – să primesc pumni în mutra mea de drogată de la soţul meu cel drogat. Mă detest pentru asta. Mi-aduc aminte că zăceam pe duşumea şi am văzut un bănuţ în mizeria de sub frigider, înconjurat de cioburi din castronul ăla albastru, şi mă gândeam că o să vină Protecţia Copilului şi o să mi-l ia pe Bobby. Şi chiar aşa s-a întâmplat. Un poliţist l-a scos pe Bobby din casă şi copilaşul meu plângea după mine şi asta ar fi trebuit să fie cea mai mare tragedie din viaţa mea, numai că eram atât de dusă, că n-am simţit absolut nimic.

Şi Ree spuse: „Foarte trist!”

6

Trecuseră deja zece minute şi Terry tot nu ieşise din casa vecină cu aceea a soţilor Elway. Pe cutia poştală era

scris numele *Zolnik.* Lila nu ştia ce să facă.

Mai devreme, intraseră pe uşa din faţă în casa soţilor Elway, după ce ocoliseră cu grijă locul plin de sânge unde fuseseră cadavrele celor doi. Copila, care căpătase numele Platinum în urma unui consiliul de familie în care fuseseră dezbătute toate părerile pro şi contra, stătea în cărucior, liniştită în interiorul coconului ăluia în formă de rinichi. Lila pusese mâna pe el şi simţise forma bebeluşului. Gestul i se păruse sinistru şi amuzant totodată – parcă încerca elasticitatea unei saltele la magazin. Numai că atunci Terry a început să plângă, iar ei i s-a şters zâmbetul de pe buze. Trecuse de două dimineaţa. Ceea ce însemna că această criză începuse de vreo douăzeci de ore, iar ea nu mai închisese ochii de vreo treizeci şi cinci. Lila era ruptă, iar cel mai bun poliţist al ei era beat şi plângăcios.

Dar, tot încercau să facă tot ce puteau, nu? Şi şoseaua de lângă Popasul Muntelui tot mai era plină cu nisip pentru pisici, bunăoară.

— Nu, nu mai este, îşi corectă ea gândul. Asta s-a întâmplat acum mai multe luni. Poate chiar un an?

— Ce nu mai e?

Terry ieşise şi se apropia de maşina de serviciu, parcată în faţa casei lui Roger.

Strângând la piept coconul cu bebeluş înăuntru, Lila clipise nedumerită spre el.

— Gândeam cu voce tare?

— Cam da.

— Scuze.

— Nasoală treabă! a mormăit el, trăgându-şi nasul şi pornind spre casa familiei Zolnik.

Lila l-a întrebat unde se duce.

— E deschisă uşa, i-a spus el. E miezul nopţii şi uşa e deschisă. Tre' să văd ce se petrece. Mă întorc imediat.

Lila s-a aşezat în maşină, cu copilul în braţe. Toate astea parcă se petrecuseră doar cu câteva secunde înainte, însă ceasul digital de la bord arăta acum ora 2:22. Parcă fusese 2:11 când se aşezase. Douăzeci şi doi şi unsprezece nu sunt unul şi acelaşi număr. Dar unsprezece plus

unsprezece înseamnă douăzeci şi doi. Adică…

Acum unsprezece făcea tumbe printre gândurile ei: unsprezece chei, unsprezece dolari, unsprezece degete, unsprezece dorinţe, unsprezece corturi în unsprezece campinguri, unsprezece femei superbe în mijlocul străzii aşteptând să fie călcate de unsprezece maşini, unsprezece păsări pe unsprezece ramuri din unsprezece copaci – copaci normali, nu imaginari.

Ce *era* copacul acela? Dacă lucrurile mergeau tot aşa, până la urmă cineva tot o va spânzura pe Evie de un copac. Pentru Lila era limpede ca lumina zilei, pentru că totul începuse odată cu apariţia ei. Într-un fel sau altul, totul începuse cu ea şi cu Copacul ăla. Lila era convinsă de asta, aşa cum era convinsă de căldura pe care o emana bebeluşul din coconul pe care îl ţinea pe genunchi. Bebeluşul pe care-l chema Silver. Unsprezece bebeluşi în unsprezece păstăi. Unsprezece bebeluşi în unsprezece coconi.

— Platinum, Platinum, murmură ea.

Numele tembel al bebeluşului era Platinum, nu Silver. Silver îl chema pe judecător. Nu mai ţinea minte acum cum o chema pe pisica judecătorului, asta presupunând că ştiuse vreodată. Pe fiica lui Clint o chema Sheila Norcross. Normal că el nu recunoscuse, ce dezamăgire, ce dezamăgire uriaşă, nici măcar n-a vrut să admită că Platinum era copilul lui. Ori că Sheila era copilul lui. Lila îşi simţea buzele uscate ca iasca şi transpira abundent, cu toate că în maşină era răcoare. Uşa de la casa familiei Zolnik rămăsese tot deschisă.

7

Terry nu ştia dacă l-ar fi putut ajuta pe tipul ăla. Nici măcar nu-i trecuse prin cap să încerce. Aşa că se aşeză pe marginea patului, îşi puse mâinile pe genunchi şi inspiră adânc de câteva ori. Trebuia să-şi adune minţile zdruncinate.

Femeia dormea pe podea. Avea capul şi mâinile

acoperite cu pânzele alea. Şi de la brâu în jos era înfăşurată tot în porcăria aia albă. Într-un colţ se vedeau o pereche de pantaloni şi una de chiloţi. Femeia era mică de statură, cam un metru cincizeci, nu mai mult. Fotografiile de pe pereţi şi de pe birou îţi spuneau că avea în jur de şaptezeci de ani, poate şaptezeci şi ceva.

Terry îşi zise că bărbatul care a încercat s-o violeze a smuls-o din pat şi a aruncat-o pe jos, în timp ce încerca să-i dea jos pantalonii.

Violatorul zăcea tot pe jos, la vreo doi metri de ea. De fapt, nici nu părea a fi fost un bărbat în toată firea, pentru că era deşirat ca un adolescent. Avea jeanşii adunaţi în jurul gleznelor, deasupra bascheţilor. Pe talpa unuia era scris cu un marker permanent CURT M. Avea faţa unsuroasă şi roşie. Saliva amestecată cu sânge din jurul gurii bolborosea uşor în ritmul respiraţiei. De sub burtă îi şiroia şi acum sângele, mărind balta deja formată pe covor. Pe peretele opus se vedea o pată mare, tot roşie şi, chiar sub ea, era o bucată de carne – probabil cocoşelul şi biluţele lui Curt M.

Probabil că domnişorul Curt M. îşi închipuise că femeia n-o să-şi dea seama ce i se întâmplă. Pentru mizerabilii de teapa lui, Aurora reprezenta o ocazie unică în viaţă, dimineaţa de Crăciun din raiul violatorilor. Probabil că erau mulţi alţii ca el şi, măi, frate, ce surpriză o să aibă!

Oare cât va dura până când vor afla toţi? Dacă sfâşii pânza şi vrei să-ţi înmoi puţulica, femeile se vor opune, femeile te vor ucide. Chestie care lui Terry i se părea foarte corectă. Dar îi era uşor să-şi imagineze că nu va trece mult timp până când va apărea o strategie nouă, pusă la cale de vreun mesia cu creier cât să încapă într-un degetar fără să dea pe-afară, de vreun nebun de legat ca tipul ăla, Cumătrul Dracu-să-l-ia, care apărea mereu la ştiri, tunând şi fulgerând împotriva ordinii de stat. Şi ăsta va susţine sus şi tare că era spre binele tuturor dacă vor face razii şi vor împuşca femeile adormite fix în capetele lor înfăşurate în pânză. O să susţină sus şi tare că femeile adormite sunt nişte bombe cu ceas. Partea proastă era că

mulţi bărbaţi se vor declara încântaţi de ideea asta. Terry se gândi la toţi tipii care fantazau de ani de zile la cum va fi când va fi să-şi folosească arsenalul ăla ridicol pe care şi l-au strâns, chipurile în scopuri de „autoapărare”, dar care în veci de veci n-ar fi avut atâta sânge în instalaţie nici măcar să tragă într-un om treaz, darămite într-un om treaz şi care-i ameninţă cu o armă. Terry nu credea că ar fi fost milioane de asemenea indivizi pe lume, dar făcea meseria de poliţist de suficientă vreme cât să ştie că măcar câteva mii tot erau.

Ce-i rămânea de făcut? Soţia lui dormea. Oare avea cum s-o apere de asemenea brute? Ce să facă? S-o bage într-un dulap sau în cămară, ca pe o conservă?

Şi mai ştia că fiica lui nu se trezise deloc de dimineaţă. Nu avea nicio legătură cu liniile telefonice. Diane era studentă. Dormea pe apucate. Plus că le trimisese orarul din semestrul de primăvară şi Terry era aproape convins că nu avea cursuri marţi dimineaţa.

Oare era posibil ca Roger – boul, boul, boul ăla de Roger – să fi luat decizia corectă atunci când încercase să îndepărteze pânza aia de pe Jessica? Roger rezolvase situaţia înainte să-şi vadă soţia iubită împuşcată în timpul somnului.

„Ar trebui să mă sinucid”, îşi spuse Terry.

Medită o vreme la ideea asta. Nu reuşi să se convingă că ar fi cea mai bună cale de urmat şi se alarmă. Apoi îşi spuse să nu se pripească. Ar trebui să bea un pahar, poate mai multe. Şi să stea să se gândească aşa cum trebuie. Întotdeauna avea mintea mai sprintenă după câteva pahare. Întotdeauna.

Curt McLeod – jucător mediocru în echipa de tenis a liceului din Dooling, al treilea ca performanţe după Kent Daley şi Eric Blass – scotea acum nişte sunete neregulate. Începuse respiraţia Cheyne-Stokes[82].

8

[82] Tipar de respiraţie, caracterizat prin perioade de hiperapnee alternate cu perioade scurte de apnee (n. tr.).

Când Terry o rugă să-l lase la „Roata Neunsă”, Lila nu se miră mai deloc. Cererea lui avea la fel de mult sens ca tot ce se întâmpla în jur.

— Ce-ai văzut în casa aia, Terry?

Bărbatul stătea pe scaunul din dreapta, cu coconul Platinum pe palmele întinse, ca şi cum bebeluşul ar fi fost o tigaie fierbinte.

— Un puşti a vrut s-o... of... să-şi facă *mendrele* cu doamna de acolo. Pricepi ce zic?

— Da.

— Şi a trezit-o. Când am ajuns eu adormise la loc. Iar el era – cam mort. Acum e mort de-a binelea.

— Of! exclamă Lila.

Străbăteau oraşul. Focul de pe dealuri era roşu. Fumul gros care se ridica din el era cu o nuanţă mai întunecat decât noaptea. O femeie în echipament roz de jogging făcea sărituri pe peluza din faţa unei case. Prin geamurile uriaşe ale cafenelei Starbucks de pe Strada Principală se vedea o mulţime de oameni înăuntru – majoritatea femei. În mod cu totul excepţional, cafeneaua ţinea astăzi deschis până mult mai târziu decât de obicei, fie (mult mai probabil) fusese forţată să se deschidă din nou de gloata bulucită la uşile ei. Era 2:44 noaptea.

Niciodată Lila nu mai văzuse atât de multe maşini în parcarea din spatele „Roţii Neunse”. Erau acolo camioane, sedanuri, motociclete, furgonete. Pe peluza de la capătul parcării se înşirau alte vehicule.

Lila se strecură printre ele şi opri în faţa intrării de serviciu. Prin uşa deschisă ieşea lumina şi se auzeau voci şi zbierete de tonomat. Cântecul de acum aparţinea unei trupe insignifiante de rockeri, pe care o auzise de un milion de ori înainte, dar al cărei nume nu şi l-ar fi amintit nici proaspăt deşteptată dintr-un somn odihnitor. Vocea solistului suna ca un drug de fier târât pe asfalt:

O să te scoli şi o să te pomeneşti singură![83]

O barmaniţă adormise pe o ladă de lângă uşă. Vârfurile cizmelor ei de cowboy formau litera „V”. Terry se dădu jos

[83] Cântec al trupei The 13th Floor Elevators (n. tr.).

din maşină, o puse pe Platinum pe scaun şi se aplecă spre Lila. Neonul de la o reclamă la bere îi lumina obrazul drept, dându-i aspectul sinistru al unui cadavru din filmele vechi. Făcu un semn către cocon.

— Poate ar fi bine să ascunzi undeva copilul, Lila.

— Ce să fac?

— Ia gândeşte-te! Foarte curând o să înceapă să elimine fetele şi femeile. Pentru că sunt periculoase. Că, dacă se scoală, se scoală cu faţa la cearşaf, ca să zic aşa.

Se îndreptă de mijloc şi adăugă.

— Musai să beau ceva. Succes!

Şi închise portiera foarte încet, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva să trezească bebeluşul.

Lila îl urmări până intră în bar pe uşa din spate. Terry nici nu se uită la femeia adormită pe lada aia, cu tocurile cizmelor înfipte în pietriş şi cu vârfurile ridicate.

9

Gardienii Lampley şi Murphy curăţaseră masa din magazie, ca s-o întindă acolo pe Ree. Nici nu se punea problema să o ducă la morgă în toiul nopţii, iar la Spitalul St. Theresa balamucul părea să nu se mai termine. Dacă se vor mai linişti lucrurile, unul dintre gardieni o va transporta mâine la firma de pompe funebre a lui Crowder, de pe Kruger Street.

Claudia Stephenson stătea lângă masă pe un scaun pliant şi-şi ţinea un pachet cu gheaţă apăsat pe gât. Intră şi Jeanette, care se aşează pe un alt scaun pliant la celălalt capăt al mesei.

— Voiam să vorbesc cu cineva, nimic mai mult, spuse Claudia cu o voce răguşită, stinsă, aproape o şoaptă. Ree a ştiut mereu să asculte.

— Ştiu, zise Jeanette, gândindu-se că şi acum era la fel de adevărat, chiar dacă Ree murise.

— Condoleanţe! spuse Van din pragul uşii.

Silueta ei masivă părea acum ofilită de oboseală şi mâhnire.

— Ar fi trebuit să-ţi foloseşti electroşocurile, zise Jeanette, deşi nu pe un ton acuzator.

Şi ea era prea obosită.

— N-am avut timp.

— M-ar fi omorât, Jeanie, spuse Claudia, parcă scuzându-se. Dacă vrei să dai vina pe cineva, dă vina pe mine. Eu am încercat să desfac pânza aia de pe ea.

Şi repetă:

— Nu voiam decât să stau de vorbă cu cineva.

Acum chipul neacoperit al lui Ree era deopotrivă destins şi uluit. Ochii întredeschişi, gura întredeschisă. Era expresia aceea intermediară – nici prea veselă, nici prea tristă – pe care o aveai într-o poză pe care ai aruncat-o sau ţi-ai şters-o din telefon. Cineva îi spălase sângele de pe frunte şi gaura de glonţ se vedea foarte clar. Din păr îi atârnau firele deşirate ale pânzei, moi şi blegite, nu mătăsoase şi vibrante – moarte la fel ca Ree. Porcăria aia încetase să se mai ţească în momentul în care Ree încetase să mai trăiască.

Jeanette încercă să şi-o imagineze vie şi nu reuşi să-şi amintească decât discuţia aia absurdă de dimineaţă. *Îţi spun eu că nu ai cum să* nu *ai bătăi de cap de la o pată de lumină.*

Claudia oftă. Sau gemu. Sau suspină. Sau poate toate trei în acelaşi timp.

— Of, Iisuse Hristoase! Atât de rău îmi pare...

Jeanette închise pleoapele lui Ree. Mai bine aşa. Mângâie cu vârful degetului cicatricea de pe fruntea lui Ree. „Cine ţi-a făcut asta? Sper să regrete amarnic. Sper să fi murit nenorocitul. Aproape sigur fusese un *el.* Nouăzeci şi nouă la sută.” Pleoapele tinerei erau mai palide decât restul tenului.

Jeanette se aplecă la urechea lui Ree.

— N-am mai spus nimănui ce ţi-am spus ţie. Nici măcar doctorului Norcross. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat. Somn uşor, draga mea! Te rog, încearcă să ai un somn lin.

10

Arzând, fragmentul de pânză se înălţă în aer, înflorind cu petale portocalii şi negre. Nu pâlpâia. Cel mai corect cuvânt pentru a descrie felul în care se deschidea era *înflorire,* deoarece focul se făcea mult mai mare decât era materialul care îl alimenta.

În mână cu chibritul aprins folosit la testarea eşantionului, Garth Flickinger se dădu înapoi şi se lovi cu spatele de măsuţă. Instrumentele medicale alunecară, câteva căzură pe podea. Frank lăsă capul în jos şi se repezi la Nana ca s-o protejeze.

Flacăra se transformă într-un vârtej.

Frank acoperi trupul fiicei sale cu trupul său.

Chibritul îi ardea acum degetele lui Flickinger, care însă nu-i dădea drumul. Frank simţi miros de piele pârlită. În lumina acelui foc învolburat care plutea prin living, trăsăturile de spiriduş ale doctorului parcă se desprindeau de chip, dorind – aşa cum era şi firesc – să se care naibii de acolo.

Pentru că niciun foc nu arde aşa. Focul nu pluteşte. Focul nu se mişcă în cerc.

Acest ultim experiment a oferit un răspuns concludent la întrebarea „De ce?” Iar răspunsul era acesta: pentru că tot ce se întâmpla nu ţinea de lumea aceasta, prin urmare nu putea fi tratat cu ajutorul medicinii din lumea aceasta. Revelaţia se citea pe chipul lui Flickinger. Frank bănuia că şi pe chipul lui.

Focul se prăbuşi, formând un morman de materie încreţită, de culoare maro. Mormanul tremură foarte tare şi se desfăcu într-o sută de bucăţele. Şi moliile au împânzit camera.

S-au ridicat până în tavan; au intrat în abajurul lămpii, au zburat până în colţurile livingului, au pătruns în bucătărie. Au valsat până la icoana cu Iisus mergând pe apă şi s-au aşezat pe rama ei. O molie s-a dat peste cap în aer şi a aterizat pe podea, lângă Frank şi Nana. Flickinger se retrăgea în patru labe spre holul de la intrare, strigând *urlând,* mai degrabă) de spaimă. Praful se alesese de toată siguranţa de sine afişată mai devreme.

Frank nu schiţă nicio mişcare. Stătea cu ochii aţintiţi asupra unei singure molii. O molie oarecare, cu nimic ieşită din comun.

Şi molia asta se târa pe podea. Se târa spre el. Frank era speriat, era îngrozit de creatura aceea micuţă, care nu cântărea mai mult decât o unghie tăiată şi care avea cea mai neutră culoare din câte există. Ce o să-i facă?

Orice. Putea să-i facă orice voia – numai să o lase în pace pe Nana.

— Să n-o atingi! şopti el.

Îşi ţinea strâns fiica în braţe şi-i simţea pulsul şi respiraţia, întotdeauna lumea ştiuse cum să-i scape printre degete, ştiuse cum să dea vina pe el pentru indiferent ce, ştiuse cum să-l facă de râs, când tot ce-şi dorea el era să fie un om bun şi drept. Cu toate astea, nu era laş. Era gata să moară pentru fetiţa lui.

— Dacă trebuie să ucizi pe cineva, ucide-mă pe mine.

Cele două picături de tuş pe trupul cu desene cafenii al moliei – ochii ei – priviră drept în ochii lui Frank. Şi apoi mai adânc – în mintea lui. Îi zbură prin cap o grămadă de timp, atingându-i în treacăt creierul, păşind încet cu picioarele ei ascuţite de-a lungul canalelor lui, la fel cum face un puşti pe malul unei ape.

Şi Frank îşi strânse şi mai tare fetiţa în braţe.

— Te implor, ia-mă pe mine în locul ei!

Molia zbură de lângă el.

11

Claudia, cea cu „Trupul Trăsnet”, plecase. Din proprie iniţiativă, gardiana Lampley o lăsase pe Jeanette câteva clipe singură. Acum putea să stea de vorbă cu Ree. Cu ce mai rămăsese din ea. Îi părea rău că nu-i spusese toate lucrurile astea când încă mai era în viaţă.

— Uite cum a fost... nu mai ştiu dacă era dimineaţă, după-amiază sau chiar seară... că eram drogaţi amândoi de zile bune. Nici nu mai ieşisem din casă. Mâncarea ne-o comandam. La un moment dat, Damian m-a ars cu ţigara.

Stăteam în pat şi ne uitam amândoi la braţul meu gol şi eu l-am întrebat: „Ce faci?” Nici nu am simţit durerea, probabil se ascunsese prin vreun cotlon al minţii mele. Şi nici nu mi-am tras braţul. Şi Damian a zis: „Vreau să fiu sigur că eşti adevărată.” Încă mai am cicatricea – e de mărimea unui bănuţ. „Mulţumit?” l-am întrebat eu. „Acum crezi că sunt adevărată?” Şi el zice „Mda, da’ tocmai din cauză că eşti adevărată te urăsc şi mai mult. Dacă m-ai fi lăsat să-mi repar genunchiul, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Eşti o scorpie afurisită! Şi acum te-am demascat!”

Şi Ree spuse: „Înfricoşător!”

— Da. Chiar aşa a fost. Pentru că, atunci când mi-a zis ce mi-a zis, Damian avea o expresie de parcă ar fi fost încântat să-mi dea cine ştie ce veste senzaţională. Parcă era prezentatorul unei emisiuni de noapte de la radio şi punea cântece la cererea nebunilor insomniaci. Eram în dormitor, cu draperiile trase, cu gunoaie nestrânse de zile bune de jur împrejurul nostru. Lumina ne fusese tăiată pentru că nu o plătiserăm. Mai târziu, nu ştiu după cât timp, m-am pomenit pe podea, în camera lui Bobby. Patul încă mai e acolo, dar restul mobilelor – scaunul, biroul – dispăruseră. Le vânduse Damian unui tip ca să facă rost de nişte bani. Poate că atunci îmi reveneam din starea indusă de droguri, poate că mă trezise arsura aia cu ţigara, dar ce ştiu sigur e că mă simţeam atât de nefericită, atât de supărată, ca şi cum... m-aş fi rătăcit şi nu mai ştiam drumul înapoi spre casă.

Şi Ree spuse: „Cunosc sentimentul ăsta.”

— Să-ţi zic acum de şurubelniţa aia – probabil o uitase acolo proprietarul sau fostul chiriaş. Ştiu sigur că nu era a noastră. Că noi nu mai aveam niciun fel de scule. Le vânduse Damian pe toate, înainte să se apuce să vândă mobila. Dar şurubelniţa asta era pe jos în camera lui Bobby. Şi eu o iau. Şi mă duc în living. Şi îl văd pe Damian pe scaunul pliant, ultimul rămas în toată casa. Şi el se ia de mine „Ai venit să termini ce-ai început? Hai, chiar te rog! Da’ eu zic că ai face bine să te grăbeşti, că, dacă nu

mă omori în următoarele câteva secunde, cred că am să te strâng eu de gât până o să văd că-ţi explodează capul ăla blestemat.” Şi îmi zice toate astea pe acelaşi ton de prezentator radio. Şi-mi arată flaconul cu alea câteva pastiluţe care ne mai rămăseseră şi îl scuturǎ, de parcă ar vrea să-mi facă în ciudă. Şi zice „Uite un loc bun, cărnos”. Şi mă trage de mâna cu şurubelniţa şi îi apasă vârful pe pulpa lui şi zice „Ce părere ai? Acum ori niciodată, Jeanie, fetiţo. Acum ori niciodată.”

Şi Ree spuse: „Cred că şi-o căuta cu lumânarea.”

— Şi a primit-o. Am înfipt şurubelniţa aia până la mâner. Şi Damian nu zice nici „pâs”. Doar oftează şi zice: „Uite ce mi-ai făcut!” Şi atunci văd că-i curge sângele pe jos. Dar nu se mişcă. Nu cere ajutor. Zice „Foarte bine. Acum uită-te la mine cum mor. Vizionare plăcută!”

Şi Ree întreabă: „Ţi-a plăcut ce ai văzut?”

— Nu. *Nu!* M-am ghemuit într-un colţ. Nu ştiu cât timp am stat acolo. Poliţia a spus că vreo douăşpe, paişpe ceasuri. Ţin minte că am văzut cum se schimbă umbrele prin casă, atâta tot. Şi mai ţin minte încă ceva: Damian stătea pe scaunul ăla pliant, plin de sânge, şi vorbea. Şi tot vorbea. Că dacă acum eram fericită. Că dacă ăsta fusese planul meu de la bun început. A, da! Şi că eu făcusem groapa aia în parc ca să calce în ea şi să-şi paradească genunchiul. „Ce găselniţă bună, Jeanie, fetiţo!” În cele din urmă a tăcut. Dar îl văd foarte clar, îl văd şi acum. Mai demult aveam vise în care-i spuneam că-mi pare rău, îl imploram să mă ierte. În visele alea stătea în scaun şi se uita fix la mine şi se făcea tot mai vânăt. Doctorul Norcross zice că astea se cheamă „vise tardive”. Că vrei să-ţi ceri iertare, dar e prea târziu. Unu la zero pentru simpaticul doctor, da, Ree? Morţii nu acceptă scuze. Niciodată de când e lumea asta nu s-a întâmplat aşa ceva.

Şi Ree spuse: „Câtă dreptate ai!”

— Of, scumpa mea, of, draga mea Ree, aş da orice să pot schimba totul de data asta. Pentru că tu ai fost prea bună ca să sfârşeşti în felul ăsta. Tu n-ai omorât pe nimeni. Eu ar trebui să zac pe masa asta. Nu tu. Eu!

Acum Ree nu mai spuse nimic.

XIX

1

Clint găsi numărul mobilului lui Hicks în agenda de pe birou şi îl sună de la telefonul fix. Directorul interimar al Penitenciarului Dooling părea alarmant de relaxat. Poate luase una sau două pastile de Valium.

— Se pare că mai multe femei au atins o stare de... cred că tu ai numi-o *acceptare,* doctore.

— Acceptarea nu-i totuna cu renunţarea, zise Clint.

— Spune-i cum vrei, dar mai mult de jumătate dintre ele au tras obloanele de când ai plecat.

Tonul lui Hicks era plin de satisfacţie, dorind să transmită că deţinutele puteau să fie din nou ţinute sub control. Pentru că acum gardienii erau doar bărbaţi, iar ăsta era un semn de eficienţă, nu?

Oare aşa îi privesc cei de la putere pe oamenii din jur? Prin prisma controlului şi a eficienţei. Clint nu şi-a dorit niciodată să ajungă la putere. Cât timp făcuse parte din sistemul de plasament, reuşise (mai cu seamă cu ajutor divin) să supravieţuiască tiraniei multor asistenţi maternali. Şi îşi alesese cariera tocmai ca reacţie la aceste experienţe – pentru că voia să le dea o mână de ajutor celor neputincioşi, celor care erau cum fusese el în copilărie, cum fuseseră Marcus şi Janson şi Shannon – şi cum fusese propria lui mamă, năluca aceea palidă şi permanent neliniştită din amintirile lui de demult.

Jared puse mâna pe umărul tatălui său. Ascultase întreaga conversaţie.

— Să nu zici că nu ţi-am spus: o să avem de scris munţi de rapoarte, continuă Hicks. Guvernul nu priveşte cu ochi buni împuşcarea deţinutelor.

Trupul lui Ree Dempster încă nici nu se răcise bine în magazia de serviciu şi Hicks se şi gândea la cât de mult va avea de scris. Clint îşi spuse că ar trebui să încheie convorbirea înainte de a face vreo referire la bărbaţii care

întreţin relaţii sexuale cu femeia care i-a născut.

Aşa că îl anunţă pe Hicks că va ajunge repede înapoi la penitenciar şi închise. Jared se oferi să-i facă nişte sandviciuri cu şuncă afumată.

— Probabil că ţi-e tare foame.

— Mulţumesc, zise Clint. Chiar aş avea nevoie de aşa ceva.

Inspiră adânc mirosul şuncii prăjite în tigaie. Atât de mult îi plăcea că-i dădură lacrimile. Sau poate că lacrimile erau deja acolo.

— Musai să fac şi eu unul.

Asta-i spusese Shannon la ultima lor întâlnire, când văzuse fotografia lui Jared. Şi uite că a făcut.

Sheila. Aşa i-a zis Lila că o chema pe fată. Sheila Norcross.

Se simţea flatat. Flatat cum poate nu fusese niciodată în viaţă. Shannon îi dăduse fiicei sale numele lui de familie. Sigur, acum asta era o problemă. Dar oricum… Însemna că îl iubise. Şi el o iubise pe Shannon. În felul lui. Aveau în comun anumite lucruri pe care ceilalţi oameni nu erau în stare să le priceapă.

Îşi aduse aminte de Revelionul acela. De ochii umeziţi ai lui Shan când îl întrebase dacă totul era în regulă. Muzica le spărgea timpanele. Zbieretele celor din jur le spărgeau timpanele. Totul mirosea a bere şi fum de ţigară. Se aplecase la urechea ei ca să fie sigur că îl aude…

Nu reuşi să înghită decât vreo două îmbucături din sandviciul lui Jared. Oricât de bine mirosea, parcă avea o bilă de plumb în stomac. Îşi ceru iertare de la fiul său.

— Mâncarea e foarte bună. E vina mea.

— Mda, mormăi băiatul. Nici eu nu prea am poftă de mâncare.

Nici el nu-şi terminase sandviciul.

Se auzi un foşnet prelung la deschiderea uşii vitrate. Şi Lila intră în casă, ţinând în braţe un ghemotoc alb.

2

După ce şi-a ucis mama, Don Peters şi-a tot bătut capul gândindu-se ce trebuia să facă mai departe.

Primul pas era evident: trebuia să facă curat. Iar asta era ceva destul de dificil, pentru că Don preferase să-şi asasineze mama lipind ţeava unei puşti Remington de fruntea ei acoperită cu pânza aia albă şi apoi apăsând pe trăgaci. În felul acesta rezolvase problema cu mult aplomb (poate că nu ăsta era cuvântul pe care îl căuta), dar făcuse o mizerie de nedescris. Trebuie spus că Don se pricepea mult mai bine la făcut mizerie decât la curăţatul ei. Reproş pe care mama lui i-l făcea adesea.

Şi ce mai mizerie făcuse! Sânge, bucăţele de creier şi fragmente din porcăria aia albă stropiseră tot peretele şi pictaseră acolo o formă vagă de megafon uriaş.

În loc să se ocupe de curăţenie, Don s-a aşezat în fotoliul cumpărat de la La-Z-Boy şi s-a întrebat de ce făcuse ce făcuse. Era vina mamei lui că Jeanette Sorley dăduse provocator din codiţă sub nasul lui şi după aia se apucase să bată toba că el o pusese să-i facă laba? Oare maică-sa era de vină? Sau tot vina ei era că Janice Coates îl persecutase şi-l lăsase fără slujbă? Sau că Norcross, parşivu' ăla de doctor de capete, îi trăsese una de-l lăsase lat? Nu, mama lui n-avea nicio legătură cu toate astea; şi totuşi Don venise direct acasă, o văzuse dormind, îşi luase puşca din camionetă, intrase în cameră şi-i zburase creierii ăia îngălaţi de vise. Desigur, presupunând că visa – cine să ştie?

Şi, da, fusese nervos la culme. Şi, da, fusese insultat şi umilit. Cu toate astea, oricât nu voia să recunoască, oricât de tare l-ar fi durut insultele şi umilinţa, oricâţi nervi ar fi avut, în niciun caz nu ar fi trebuit să-şi ucidă mama. Asta a fost o reacţie exagerată.

Şi Don s-a pus pe băut bere şi pe plâns. Pentru că nu voia nici să se sinucidă şi nici să ajungă la puşcărie.

Mai calm datorită berii din burtă, s-a aşezat pe canapeaua maică-sii şi şi-a dat seama că spălatul pereţilor şi curăţenia prin casă nu erau chiar o prioritate. Autorităţile erau extrem de ocupate acum. Mulţumită

Aurorei, acum poate ai fi reuşit să scapi basma curată din belele mari – incendierea premeditată, de pildă – care, înainte, te-ar fi băgat urgent după gratii. Expertiza criminalistică trecuse dintr-odată pe locul doi. Plus că doar gagici se ocupau de toate căcaturile alea de analize la microscop şi computer. Cel puţin, aşa vedeai la televizor.

Aşa că a pus pe aragaz un teanc mare de ziare şi a aprins focul. Când hârtia a fost cuprinsă de flăcări, a stropit draperiile şi mobila şi toate obiectele inflamabile din casă cu lichidul pe care-l folosea să aprindă grătarul.

Apoi Don s-a urcat în maşină şi a plecat de la casa cuprinsă de flăcări. Numai că, pe drum, şi-a dat seama că mai are ceva de făcut. O treabă mult mai complicată decât provocarea unui incendiu, dar la fel de importantă: pentru prima oară în viaţă, Don Peters trebuia să-şi domolească pornirile.

Dacă trebuia să recunoască faptul că relaţiile lui cu femeile au fost uneori mai tensionate, trebuia de asemenea să ia în considerare şi posibilitatea ca totul să se fi întâmplat din cauza relaţiei cu mama lui – prima lui relaţie din viaţă. Până şi Norcross ar fi fost de acord. Maică-sa îl crescuse singură aşa cum se pricepuse, dar cum anume îl pregătise ea pentru muierile de teapa lui Jeanette Sorley, Angela Fitzroy sau Janice Coates? Mama lui îi făcuse sandviciuri calde cu brânză şi tarte cu căpşune în formă de OZN-uri. Îi cumpărase suc şi îl îngrijise când avea gripă. Când Don avea zece ani, îi confecţionase un costum de cavaler negru din carton şi bucăţi de postav, un costum atât de frumos, că-l invidiase toată clasa – toată şcoala!

Da, bravo ei! Dar poate că fusese *prea* îngăduitoare. Oare nu-l băgase de atâtea ori în belele firea lui blajină şi tolerantă? De pildă, atunci când îl abordase Sorley. Don ştiuse că nu-i bine ce face, dar tot o lăsase să profite de el. Pentru că era un om slab, fără voinţă. Aşa cum erau, de fapt, toţi bărbaţii în faţa femeilor. Şi unii – mulţi dintre ei – erau... erau...

Prea generoşi.

Da!

Generozitatea era o bombă cu ceas pe care o moştenise de la mama lui şi care îi adusese sfârşitul bietei femei. Acum se putea spune că se făcuse dreptate (bineînţeles, o dreptate îngrozitor de nemiloasă). Şi, chiar dacă Don era în stare să o considere acceptabilă, îşi jură că niciodată nu va privi în urmă cu bucurie. Moartea era o pedeapsă mult prea aspră pentru o asemenea virtute cum era generozitatea. Adevăraţii criminali erau ăia ca Janice Coates. Uite, pentru Janice Coates moartea nu ar fi deloc o pedeapsă prea aspră. Lui Don Peters îi părea rău că se mulţumise doar să-i dizolve somniferele alea în cafea – păcat că n-o sugrumase. Ori că nu-i retezase beregata ca să se uite după aia la ea cum i se scurge tot *sângele* din corp.

— Te iubesc, mami! se adresă el cabinei de la camionetă.

Parcă ar fi testat cuvintele astea ca să se convingă că nu se vor întoarce să-l lovească între ochi.

Şi le repetă de câteva ori. Apoi adăugă:

— Te iert, mami!

Don Peters îşi dădu seama că nu-i plăcea să fie în compania propriei sale voci. Parcă... parcă nu era tocmai în regulă.

(„Eşti convins de asta, Donnie?” obişnuia să-l întrebe maică-sa pe vremuri, când i se părea că o minte. „Pe cuvântul tău de onoare că ai luat un singur fursec, scumpul meu?”)

(„Da”, zicea el. „Pe cuvântul meu!” Numai că minţea şi bănuia că mami ştia că minte. Însă ea îl lăsa în pace şi uite unde a adus-o bunătatea ei. Ce zicea Biblia? Semeni vânt, culegi furtună.)

3

Pentru că parcarea de la „Roata Neunsă” era plină, Don îşi lăsă camioneta lângă trotuar.

Trecu apoi pe lângă nişte bărbaţi care ieşiseră să-şi bea berea afară, ca să admire focurile de pe dealuri.

— Uite încă unul! Mi se pare că-i în oraş, observă unul dintre ei.

„Probabil de la casa lu' mami", îşi zise Don. „Poate o să cuprindă tot cartierul şi o grămadă de femei adormite. Câteva femei cumsecade – mare păcat! –, dar marea majoritate ori curve, ori frigide. Ori în călduri, ori reci ca gheaţa – cam aşa erau dânsele."

Îşi luă de la bar o bere şi un păhărel cu tărie şi îşi găsi un loc la capătul unei mese lungi, alături de poliţistul Terry Coombs şi un negru pe care parcă-l mai văzuse pe la „Roată", dar al cărui nume nu şi-l aducea aminte. Se gândi puţin dacă să-l întrebe pe Terry ce auzise despre evenimentele de la penitenciar, despre acuzaţiile false şi despre înscenare şi despre toate celelalte. Dar îşi dădu repede seama că, indiferent dacă poliţistul avea sau nu habar, nici nu avea chef şi nici n-ar fi fost în stare să-i răspundă – pentru că Terry Coombs mai că adormise în faţa unei carafe în care mai era puţină bere pe fund.

— Vă deranjează dacă stau şi eu aici?

Don se văzu nevoit să zbiere ca să poată fi auzit în larma infernală din bar.

Cei doi clătinară alene din capete.

Era trei dimineaţa şi cârciuma, unde ar fi încăput lejer o sută de persoane, era arhiplină. Se aflau acolo şi câteva femei, însă majoritatea clienţilor erau de sex masculin. În situaţia de faţă, probabil că femeile alea încercau să se îndoape cu calmante lichide. În ciuda prevederilor legale, mai bântuiau pe acolo şi câţiva adolescenţi, cu expresii năucite şi obraji îmbujoraţi. Lui Don îi părea tare rău pentru ei, numai că acum toţi băieţii de mămicuţe din lume erau nevoiţi să se maturizeze mult mai rapid.

— Infernală zi! spuse Don.

Se simţea mult mai bine acum, în compania bărbaţilor.

Negrul mormăi ceva ca o încuviinţare. Era un ins înalt, cu ditamai umerii, în jur de vreo patruzeci de ani. Drept ca bradul.

— Încerc să mă hotărăsc dacă să mă omor sau nu, murmură Terry.

Pe Don îl umflă râsul. Al naibii de mucalit era Coombs ăsta!

— I-aţi văzut pe agenţii ăia cum i-au luat la şuturi pe protestatarii de la Casa Albă? Probabil că s-au simţit în al nouălea cer. Vai de capul meu, uitaţi-vă la chestia aia!

Terry şi bărbatul de culoare se întoarseră cu faţa la unul dintre televizoarele montate pe pereţii barului.

Se prezentau imagini înregistrate de camerele de securitate dintr-un garaj subteran. O femeie – cu vârsta şi rasa neclare din cauza unghiului de filmare şi a puricilor de pe peliculă, dar evident îmbrăcată în uniformă de paznic – stătea grămadă peste un bărbat în costum elegant. Se părea că-l loveşte cu ceva în faţă. Pavajul se umpluse cu un lichid închis la culoare, iar din obrajii şi părul femeii atârnau fire albe. Până astăzi, niciun post de ştiri nu ar fi prezentat asemenea imagini, însă probabil că Aurora băgase în şomaj Departamentul de Etică – parcă aşa îi zicea, nu? – al televiziunii respective.

— O fi sculat-o din somn ca să-i dea cheile, murmură Don, dus pe gânduri. Chestia asta care li se întâmplă când le trezeşti e ca un fel de sindrom premenstrual suprem, nu credeţi?

Ceilalţi doi bărbaţi nu-i răspunseră.

Imaginea de pe ecran reveni la pupitrul crainicului din studio. Nu era nimeni acolo. Dispăruse George Alderson, bufonul ăla bătrân la care se uitase Don mai devreme. Un tip tânăr, în hanorac şi cu căşti pe urechi, băgă acum capul în cadru şi făcu un gest al cărui sens era mai mult decât limpede: *Dă-te dracu' cu camera de-aici!* Şi imediat începu reclama la un serial.

— Ce amatori! exclamă Don.

Terry luă carafa şi bău direct din ea. Spuma i se prelinse pe bărbie.

4

Un depozit pentru adormite.

Nu doar la asta se gândea Lila în această dimineaţă de

vineri, dar ideea i se părea destul de importantă. Locul ideal ar fi un subsol sau un tunel cu intrare secretă. Puţul unei mine închise ar fi la fel de bun – iar regiunea lor nu ducea lipsă de aşa ceva –, numai că nu aveau timp să găsească unul, nu aveau timp să-l amenajeze. Prin urmare, ce altceva mai aveau la dispoziţie? Casele oamenilor. Dar dacă se organizau grupuri de aşa-zişi justiţiari – ori descreieraţi, spune-le cum vrei – şi începeau să cutreiere oraşul ca să le ucidă pe femeile adormite, atunci în case le-ar căuta în primul şi în primul rând. *Unde-i nevastă-ta? Unde-i fiică-ta? O facem pentru binele tău, pentru binele nostru, al tuturor. Doar n-ai vrea să trăieşti într-o casă plină cu dinamită?*

Dar dacă erau case în care nu locuia nimeni, case în care niciodată nu locuise nimeni? Da, existau asemenea locuri, chiar pe Tremaine Street – casele de la capăt, pe care municipalitatea le construise, dar nu reuşise să le vândă. Aceasta era cea mai bună soluţie la care se putea gândi Lila.

După ce le-a explicat-o fiului şi soţului ei, Lila s-a simţit sleită de puteri. Îi era rău şi o durea tot corpul ca atunci când te pândeşte o gripă urâtă. Dar nu o avertizase un narcoman pe care-l arestase mai demult că aşa te simţi atunci când trece efectul drogurilor? „Trebuie să faci orice doar ca să eviţi sevrajul”, îi spusese el atunci. „Pentru că sevrajul te termină de-a binelea. E moartea fericirii.”

La început, Clint şi Jared nu spuseră nimic. Toţi trei stăteau în picioare în mijlocul livingului.

— Ăla-i... un copil mic? întrebă Jared în cele din urmă.

Lila îi întinse coconul.

— Da. Fetiţa lui Roger Elway.

Băiatul strânse bebeluşul la piept.

— Probabil că o să fie şi mai rău, zise el, dar nu-mi imaginez în ce fel.

Lila îi mângâie şuviţa de păr de deasupra tâmplei. Câtă deosebire între felul în care îl ţinuse Terry (de parcă se aştepta să-i explodeze sau să i se dezintegreze în braţe) şi cum îl ţinea acum Jared. Inima Lilei se umplu de bucurie.

Fiul ei nu renunţase la luptă. Fiul ei încă se mai străduia să fie om.

Clint închise uşile glisante ca să scape de mirosul înecăcios de fum.

— Aş vrea să-ţi spun că eşti paranoică dacă te gândeşti că-i nevoie să le ascunzi pe femeile alea – sau să le depozitezi undeva, ca să mă exprim ca tine. Dar nu pot. Mi se pare că nu-i o idee proastă. Am putea să le ducem într-una dintre casele alea goale pe Molly şi pe bebeluşa asta şi pe doamna Ransom şi pe toate adormitele pe care le mai găsim.

— Casa aia de pe culmea dealului e folosită de agenţii imobiliari pentru prezentări, interveni Jared. E mobilată.

Observă privirea bănuitoare a mamei sale şi se grăbi să adauge:

— Nu te ambala. N-am intrat în ea. M-am uitat doar pe geamurile de la living.

Şi Clint zise:

— Sper din suflet să fie inutilă măsura asta de precauţie, dar paza bună trece primejdia rea.

Lila dădu din cap.

— Aşa cred şi eu. Pentru că, la un moment dat, va trebui să mă duci acolo şi pe mine. Ştii asta, da?

Nu voia să-l şocheze sau să-l rănească. Asta era realitatea şi era prea obosită ca să mai încerce s-o ia pe ocolite.

5

Bărbatul aşezat pe closetul din toaleta femeilor de la „Roata Neunsă” era un individ cu albeaţă la un ochi, îmbrăcat cu un tricou de rocker şi pantaloni eleganţi. Căsca gura prosteşte la Michaela. Partea bună a poveştii era că avea pantalonii ridicaţi.

— Nene, asta-i toaleta femeilor! îi spuse ea. Mai aşteaptă câteva zile şi o să fie a voastră pe vecie. Deocamdată însă, ieşi afară!

Pe tricoul individului scria *Panică generalizată*[84]. Ce altceva să fi scris?

— Scuze, scuze. Termin într-o secundă, spuse el, făcând un semn la borseta de pe genunchi. Vreau să trag câteva fumuri, da' buda pentru bărbaţi era prea plină.

Se strâmbă şi continuă:

— Şi buda pentru bărbaţi pute a căcat. A *mult* căcat. Tare nasol. Ţi-aş rămâne recunoscător dacă ai avea puţină răbdare. Te rog.

Începu să vorbească pe un ton mai scăzut.

— Am văzut ceva fantastic mai adineauri. Da' nu fantastic ca la Disney. Fantastic horror. De regulă nu mă sperii cu una cu două, da' chestia aia mi-a cam ridicat părul în cap.

Michaela scoase mâna din poşeta unde pusese pistolul Ursulei.

— Horror, zici? Te înţeleg. Am venit tocmai din Washington D.C. ca să aflu că mama doarme deja. Cum te cheamă?

— Garth. Îmi pare rău pentru mama ta.

— Mersi, spuse Michaela. Mama a fost o pacoste, dar avea multe calităţi. Îmi dai şi mie puţin din cocaina ta?

— Nu-i coca. E metamfetamină.

Garth îşi desfăcu borseta, scoase din ea pipa şi i-o întinse.

— Te rog, ia cât vrei dacă ai chef. Ştii ceva? Semeni cu tipa aia de la ştiri.

Michaela zâmbi.

— Aud mereu asta.

6

Starea catastrofală în care se afla toaleta pentru bărbaţi din „Roata Neunsă" îl determinase şi pe Frank Geary să caute alt loc unde să-şi golească vezica. Aşa că a ieşit din bar şi s-a dus la marginea parcării. După ce văzuseră ce văzuseră – molii născute din foc – ar fi fost o tâmpenie să

[84] Widespread Panic – denumire a unei trupe rock din SUA (n. tr.).

mai facă altceva: cel mai logic lucru era să se ducă la cârciumă şi să bea. Văzuse cu ochii lui un lucru inexplicabil. Înţelesese că lumea asta avea mai multe feţe. Exista un nivel al ei care fusese invizibil până în dimineaţa aceea. Dar nu avea nicio legătură cu Dumnezeul lui Elaine. Moliile apăruseră din foc şi se spunea că focul ne aşteaptă la celălalt capăt al spectrului spiritual.

O tufă se mişcă la câţiva metri de el.

— Buda-i o cocină împuţită...

Tare i se mai împleticea limba tipului ăstuia. Frank reuşi să desluşească în beznă o siluetă subţire cu pălărie de cowboy.

Frank îşi trase fermoarul şi se întoarse ca să intre înapoi în bar. Nu ştia ce altceva ar putea face. Le lăsase acasă pe Nana şi Elaine, întinse pe prosoape de plajă în pivniţa cu uşa încuiată.

Dar îl opri vocea necunoscutului.

— Vrei să-ţi zic o chestie? Nevasta lu' amicu' ăsta al meu, Millie, lucrează la puşcărie şi zice că au acolo un... un... ceva ca un *feno... feno...* d-ăla. Io crez că-i un cacamaca, aşa crez io, da'...

Urina individului împroşcă tufa.

— Da' zice că puicuţa aia, când doarme, nu păţeşte ni'ca. Cică se trezeşte la loc.

Frank înmărmuri.

— Ce spui?

Bărbatul se legăna înainte şi înapoi. Se vede treaba că-l distra să-şi împrăştie pişul cât de departe se putea.

— Cică doarme şi se scoală bine mersi. Ca şi când nimic nu s-a întâmplat. Aşa zice nevasta lu' amicu' ăsta al meu.

Un nor patină pe cer, descoperind luna. La lumina ei apăru profilul inconfundabil al lui Fritz Meshaum, faimosul bătăuş de câini. Acum i se vedeau bine şi părul rar din zona pubisului şi scobitura adâncă de sub pometele drept, unde îl lovise Frank de mai multe ori cu patul puştii.

— Da' io cu cine vorbeşc acu'? vru să ştie Meshaum, uitându-se încruntat în jur. Tu eşti, Kronsky? Îţi place puşciocu' ăla, Johnny Lee? Ba nu, nu e Kronsky. Măiculiţa

mea, nu văz dublu. Văz tri... tri... de trei ori, în puii mei.

— Se trezeşte? îl întrebă Frank. Deţinuta aia de la închisoare se trezeşte? Şi nu-i acoperită cu pânză?

— Aşa am auzit, da' crezi ce vrei matale. Ia zi, te ştiu de undeva, domnu'?

Fără să-i răspundă, Frank se întoarse în bar. Nu avea vreme de Meshaum. Acum se gândea doar la femeia aceea, la deţinuta care dormea şi se trezea perfect normală.

7

Când Frank se întoarse la locul lui (urmat îndeaproape de Garth Flickinger, care ieşi ţanţoş din toaleta femeilor), îi găsi pe Terry şi Don Peters întorşi cu spatele la masă. Un bărbat în jeanşi, cămaşă din pânză albastră şi şapcă de baseball stătea în picioare şi perora despre ceva, gesticulând cu halba de bere pe jumătate plină. Cei din jurul lui îl ascultau într-o tăcere respectuoasă. Omul i se părea vag cunoscut lui Frank – poate era un fermier de prin partea locului ori un şofer de TIR. Era neras şi avea dinţii pătaţi de tutun, dar vorbea cu siguranţa de sine a unui predicator. Ridica tonul, apoi îl cobora, apoi iar îl ridica şi apoi făcea o pauză mai lungă – parcă aşteptând să audă din public strigăte de *Domnul fie lăudat.* Chiar lângă el stătea pe o băncuţă un tip pe care Frank îl recunoscu imediat. Îl ştia de când îl ajutase să-şi aleagă un căţel de la adăpost, după ce-i murise câinele de acasă. Howland. Da, Howland, aşa îl chema. Profesor la gimnaziul din Maylock. Howland se uita în sus la propovăduitorul acela amator cu o expresie de amuzament crispat.

— Ar fi trebuit să ne aşteptăm la asta! strigă în gura mare camionagiul/predicator. Femeile zburau prea sus, ca tipul ăla de şi-a făcut aripi din ceară, şi li s-au topit aripile, la fel ca lui!

— Icar, şopti Howland.

Profesorul era îmbrăcat cu un surtuc cu petice la coate. Marginea ochelarilor îi ieşea din buzunarul de la piept.

— *Iii-caa-rr!* Corect, foarte corect! Vreţi să ştiţi cât de

departe a ajuns sexul frumos? Uitaţi-vă cum era acum o sută de ani! N-aveau drept de vot! Purtau fuste lungi până la glezne! Nu existau metode anticoncepţionale şi, dacă voiau să-şi lepede pruncul, o făceau în fundături mizere. Şi, dacă erau prinse, erau aruncate în temniţă pentru *criii-mă!* Acum o fac oricând şi oriunde li se arată! Din cauza lu' afurisitu' ăsta de sistem de Planificare Familială, să-ţi lepezi pruncul din pântece e mai uşor decât să-ţi mişti fundul până la KFC şi să-ţi iei o porţie de aripioare picante care costă cam tot atâta! Au voie să candideze la funcţia de preşedinte! Au voie să se înroleze în trupele SEAL şi în alte trupe de şoc ale armatei noastre! Au voie să se mărite cu gagicile lor lesbiene! Dacă ăsta nu-i terorism, atunci nimic altceva nu e.

Murmure de aprobare. Frank rămase mut. Nu credea că problemele lui cu Elaine aveau vreo legătură cu avorturile sau lesbianismul.

— Şi toate astea în doar o sută de ani!

Camionagiul/predicator coborî vocea. Îl auzeau toţi şi aşa, pentru că cineva scosese tonomatul din priză, retezând orăcăielile smiorcăite ale lui Travis Tritt[85].

— Nu doar că au ajuns egalele noastre, aşa cum ziceau că vor să ajungă. *Ne-au luat-o înainte!* Vreţi să ştiţi ce dovedeşte asta?

Frank se văzu nevoit să admită că insul pusese degetul pe rană. Elaine se ţinuse în permanenţă de capul lui, nu-i dăduse deloc libertate de acţiune. Întotdeauna totul trebuia făcut aşa cum voia ea. Aşa cum hotăra ea. Dar chiar să ajungă acum să se emoţioneze la cuvântarea ţopârlanului ăstuia... era prea de tot! Însă nu putea să nege că-i stârnise anumite sentimente. Şi nu era singurul în situaţia asta. Toţi clienţii din bar îl ascultau atenţi, cu gurile căscate. Cu excepţia lui Howland, care mustăcea de parcă se uita la o maimuţă care dansează foxtrot la colţ de stradă.

— Asta dovedeşte că se pot îmbrăca în haine *bărbăteşti* oricând au ele chef! Acum o sută de ani, femeia nu şi-ar fi

[85] Travis Tritt – cântăreţ de muzică country (n. tr.).

pus pantaloni nici moartă dacă nu se ducea la călărie. Dar în ziua de azi numa' aşa se îmbracă!

— Da' ce-ai cu cracii lungi în pantaloni strâmţi, boule? strigă o femeie dintr-un colţ al barului, stârnind un râs general.

— *Nimicuţa!* îi replică netulburat camionagiul/predicator. Da' crezi tu că un bărbat – unul *adevărat,* nu vreun *travestit* din ăla de la New York – ar îndrăzni să se plimbe pe străzile Doolingului în *rochie?* Nu! Ar zice lumea că-i nebun! Ar râde lumea de el! Da' femeile au voie! Au uitat ce scrie în Biblie, că femeia trebuie să se supună bărbatului în toate, că trebuie să coasă şi să facă mâncare şi să vadă de copilaşi. Nu să apară în public în *pantaloni!* Puteau să se potolească atunci când au ajuns *egale* cu bărbaţii. Dar, nu, nu le-a fost de ajuns! Au vrut musai să le-o ia *înainte!* Au vrut musai să fie *mai presus* de noi! Au zburat prea aproape de soare şi Dumnezeu *le-a adormit!*

Clipi de câteva ori şi-şi scărpină obrajii neraşi, parcă dându-şi brusc seama că îşi vărsase tot năduful, toate gândurile lui cele mai intime, într-un bar ticsit cu clienţi care se holbau la el.

— Iii-caa-rr, repetă el şi se aşează pe scaun.

— Mulţumirile noastre pentru domnu' Carson Struthers.

Ăsta era Pudge Marone, barman şi proprietar al „Roţii", care acum urla din spatele barului.

— Vedeta noastră locală, oameni buni: „Muşchi-de-Fier" Struthers! Păziţi-vă de croşeul lui! Ştiu ce spun, că doar Carson mi-a fost cumnat.

Pudge avea veleităţi de comedian şi obraji buhăiţi ca ai lui Rodney Dangerfield[86]. Nu prea nostim (ba din contră, chiar), dar îţi dădea să bei pe datorie.

— Ne-ai oferit o temă serioasă la care să ne gândim, Carson. Abia aştept s-o dezbat cu soră-mea la masa din Ziua Recunoştinţei.

Acum se auziră ceva mai multe râsete.

[86] Rodney Dangerfield (1921-2004) – actor de comedie american (n. tr.).

Înainte să reînceapă hărmălaia şi înainte ca vreun individ să bage tonomatul la loc în priză, resuscitându-l pe domnul Tritt, Howland ridică mâna. Da, era profesor de istorie, îşi aminti Frank. Aşa îi spusese Howland. Îi spusese că pe câinele lui cel nou îl va chema Tacitus, după numele istoricului său preferat. Frank se gândise atunci că existau alte nume mult mai potrivite pentru un bichon.

— Prieteni, zise profesorul cu o voce puternică, având în vedere toate cele întâmplate astăzi este lesne de înţeles de ce nu ne-am gândit încă la ziua de mâine şi la toate zilele care îi vor urma. Haideţi să lăsăm deocamdată la o parte principiile etice şi pantalonii sexy şi să ne gândim la aspectele practice.

Bătu amical umărul masiv al lui Carson „Muşchi-de-Fier” Struthers şi continuă:

— Domnul acesta are dreptate; este foarte adevărat că femeile i-au depăşit pe bărbaţi în anumite aspecte, cel puţin în societăţile occidentale. Şi îndrăznesc să afirm că au obţinut mult mai mult decât libertatea de a se duce la cumpărături nearanjate şi cu părul pe bigudiuri. Să presupunem că ce se întâmplă acum – să-i zicem *epidemie,* în lipsa unui cuvânt mai bun – să presupunem că această epidemie ar fi avut efectul opus şi *bărbaţii* ar fi fost aceia care ar fi adormit fără să se mai poată trezi.

O tăcere mormântală se coborî peste „Roata Neunsă”. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Howland, care părea să guste toată această atenţie. Chiar dacă discursul lui nu era plin de tunete şi fulgere cum fusese cel al habotnicului necioplit de mai devreme, tot reuşea să te seducă prin inteligenţă şi siguranţă.

— Rasa omenească ar putea renaşte prin aceste femei, nu credeţi? Bineînţeles că da. Există milioane de doze de spermă de la donatori – milioane de prunci congelaţi care abia aşteaptă să vină pe lume – depozitate în băncile specializate din toate colţurile ţării noastre. Zeci şi zeci de milioane în toată lumea! Iar din împerecherea aceasta vor ieşi copii de *ambele* sexe!

— Cu condiţia ca nou-născuţilor de sex masculin să nu le

crească coconi din ăştia atunci când termină cu plânsul şi dorm liniştiţi pentru prima oară, interveni o femeie tânără şi foarte drăguţă.

Intrase împreună cu Flickinger. Lui Frank îi trecu prin minte că acel camionagiu/predicator/fost pugilist scăpase din vedere un amănunt: femeile arătau mai bine decât bărbaţii. Cumva mai finisate.

— Da, o aprobă Howland, dar şi aşa stând lucrurile, femeile ar putea continua să se reproducă multe generaţii de acum încolo, dacă Aurora nu se va termina prea curând. Bărbaţii pot face asta? Domnilor, ce se va alege de specia omenească peste cincizeci de ani, dacă femeile nu se vor trezi? Dar peste o sută?

Acum tăcerea a fost curmată de un bărbat, care a început să zbiere şi să facă scandal.

Howland nu-l băgă în seamă.

— Poate că ideea apariţiei unor generaţii viitoare este discutabilă, spuse el, ridicând un deget. Istoria ne oferă o imagine extrem de neplăcută a firii omeneşti, prieteni. Însă ea ar putea să ne explice motivul pentru care femeile ne-au *luat-o înainte,* aşa cum ne-a demonstrat, cu atât de multă patimă şi indubitabilă elocinţă, acest simpatic domn. Ideea, expusă în câteva cuvinte, este următoarea: femeile sunt normale la cap, dar bărbaţii, nu.

— Căcat! strigă cineva din public. Căcat cu perje!

Însă Howland nu păru descurajat, ba chiar zâmbi:

— Oare? Ce sunt găştile de motociclişti? Găşti de bărbaţi cu motoare. Ce fel de membri au bandele care au transformat cartiere întregi din Chicago şi Detroit în zone de război? Bărbaţi tineri. Cine sunt cei care declanşează războaiele şi cei care – cu excepţia câtorva femei care pilotează elicoptere – se luptă în aceste războaie? Bărbaţii. A, da! Şi care sunt victimele colaterale ale acestor aventuri pur masculine? În special femeile şi copiii.

— Mda, da' care-s alea de dau din cururi şi iau minţile la bărbaţi? strigă Don Peters.

Se făcuse stacojiu la faţă. I se vedeau venele gâtului.

— Care-s alea care trag *sforile,* domnu' Cult-în-Cap?

Câteva aplauze stinghere. Michaela îşi dădu ochii peste cap şi vru să spună ceva. Plină cu metamfetamină, cu tensiunea ridicată, avea impresia că ar putea perora cam şase ceasuri – tot atât cât ar fi durat o predică puritană. Dar Howland i-o luă înainte.

— Dacă ne gândim mai bine, domnule, părerea multor bărbaţi, mai cu seamă a acelora cu un oarecare complex de inferioritate, în privinţa sexului frumo...

Don se ridică lent de pe scaun:

— De cine zici tu că are un complex de inferioritate, bă, bulangiule?

Frank îl trase înapoi. Avea nevoie de Peters. Dacă Fritz Meshaum nu-l minţise, va trebui să discute cu Don Peters despre situaţia excepţională de la penitenciar. Pentru că – spera din suflet să nu se înşele – Peters chiar la penitenciar lucra.

— Dă-mi drumul! mârâi Don.

Frank îl strânse şi mai tare de braţ.

— Trebuie să te calmezi.

Don se strâmbă, dar nu mai comentă nimic.

— Iată un fapt interesant, continuă Howland. În a doua jumătate a secolului al nouăsprezecelea, în majoritatea exploatărilor miniere de adâncime, inclusiv cele din regiunea noastră, trudeau doar *culi*[87]. Tineri, adesea chiar băieţi de până în doisprezece ani, care aveau sarcina de a sta lângă utilajele cu tendinţă de supraîncălzire. Şi culii ăştia aveau la îndemână un butoi cu apă. Treaba lor era să toarne din apa aia peste pistoane şi curele de transmisie ca să le răcească. Aş cuteza să afirm că, de-a lungul istoriei, femeile au avut aproximativ acelaşi rol – acela de a-i *ţine în frâu* pe bărbaţi, atunci când era posibil – şi să-i împiedice să comită cele mai odioase fapte de care ei erau în stare.

Howland se uită la cei din jur. Zâmbetul îi dispăruse de pe buze.

— Numai că acum se pare că acest alt tip de culi este pe cale de dispariţie. Oare cât timp va trece până când bărbaţii – în curând unicul sex de pe planetă – se vor

[87] Muncitor necalificat din India sau China, care lucrează cu ziua (n. tr).

năpusti unii asupra celorlalţi cu tunurile şi bombele şi armele nucleare? Cât va mai dura până când utilajul acesta se va supraîncălzi şi va exploda?

Frank auzise suficient. Îl durea undeva de viitorul rasei umane. Eventuala ei salvare nu ar fi fost decât un efect secundar. Pe el nu-l interesa decât Nana. Voia s-o mai sărute o dată pe obrăjorii ei dulci şi să-i ceară iertare pentru că trăsese de tricoul ei preferat şi îl lăbărţase. Şi să-i spună că nu se va mai întâmpla. Iar ca să poată face toate astea, fetiţa lui trebuia să fie trează.

— Haide! îi zise el lui Don. Afară. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

— Despre ce?

Frank se aplecă la urechea lui Peters.

— E adevărat că aveţi la puşcărie o femeie care doarme fără să-i crească pânză din ea şi după aia se trezeşte bine mersi?

Don întoarse capul ca să-l privească.

— Hei, tu eşti hingherul, da?

— Da, mormăi Frank, încercând să nu se enerveze la auzul cretinătăţii cu „hingherul”. Şi tu eşti Don şi lucrezi la penitenciar.

— Mda, zise Don. Eu mi-s ăla. Hai să vorbim!

8

Clint şi Lila ieşiseră pe terasa din spate. În lumina becului de deasupra, parcă erau doi actori pe scenă. Se uitau amândoi la piscina pe care Anton Dubcek o curăţase de insecte moarte cu nici douăzeci şi patru de ore înainte. Clint se întrebă într-o doară ce-o face Anton acum. Mai mult ca sigur că dormea. Şi visa la femei tinere şi excitate – nu se pregătea de o discuţie neplăcută cu soţia, ca el. Clint îl invidia.

— Spune-mi cine crezi tu că este Sheila Norcross, iubito. Fata pe care ai văzut-o la meciul ăla de baschet.

Niciodată n-ar fi crezut-o pe Lila capabilă de zâmbetul ăla fioros pe care i-l adresă acum. Un rânjet care-i

dezvelea toţi dinţii. Iar ochii ei – acum înfundaţi în orbite, cu cearcăne negre dedesubt – sclipeau reci în lumina terasei.

— De parcă n-ai şti. *Iubitule!*

„Haide, intră în rolul psihoterapeutului!” îşi zise el. „Ţine minte că-i drogată şi ruptă de oboseală. Iar oamenii epuizaţi dau foarte uşor în paranoia.” Dar îi era greu. Înţelegea în mare ce se întâmplase: Lila credea că o fată de care el nu auzise niciodată ar fi fost fiica lui şi a lui Shan Parks. Imposibil. Iar atunci când soţia ta te acuză de ceva imposibil atunci când, după toate standardele, ce se petrece în lume este mult mai important şi mai urgent, îţi este foarte, foarte greu să-ţi păstrezi cumpătul.

— Spune-mi ce ştii. Şi după aia am să-ţi spun ce ştiu *eu.* Dar hai să începem cu adevărul. Chiar dacă are acelaşi nume de familie, fata aia nu este a mea. Şi eu nu am încălcat niciodată jurămintele făcute la nunta noastră.

Lila îi întoarse spatele, de parcă ar fi vrut să intre în casă. Clint o apucă de braţ.

— Te rog. Spune-mi înainte să...

„Înainte să adormi şi să pierdem orice şansă am avea să lămurim problema asta.”

— ...înainte să se inflameze şi mai tare.

Lila ridică din umeri.

— Chiar mai contează, când se petrec atâtea nenorociri în jurul nostru?

Exact la asta se gândise şi el acum câteva clipe. Ar fi putut să-i răspundă: *contează pentru tine.* Însă îşi ţinu gura. Pentru că, în pofida flagelului care lovise întreaga lume, conta şi pentru el.

— Ştii că eu nu mi-am dorit niciodată piscina asta? îl întrebă Lila din senin.

— Ce?

Clint era complet năucit. Ce legătură avea piscina?

— Mama? Tata?

Jared îi ascultase din spatele uşilor glisante.

— Du-te în casă, Jared! Problema asta ne priveşte doar pe mama ta şi pe...

— Ba nu, lasă-l să ne audă, zise Lila. Dacă vrei neapărat să discutăm, atunci aşa vom face. Nu crezi că ar trebui să afle şi el că are o soră vitregă?

Se întoarse către Jared şi-i spuse:

— E cu un an mai mică decât tine, e blondă, e o baschetbalistă talentată şi e frumuşică foc. Aşa cum ai fi şi tu, dacă ai fi fată. Pentru că, vezi tu, Jerome, *îţi seamănă perfect.*

Băiatul se încruntă.

— Tată? Despre ce vorbeşte mama?

Clint se dădu bătut. Lucrurile merseseră prea departe ca să se mai împotrivească.

— Spune-ne despre ce vorbeşti, Lila! Ia-o cu începutul!

Şi Lila aşa făcu. Îi spuse despre şedinţa Comisiei pentru Curriculum şi despre comentariile lui Dorothy Harper şi despre cum ea nu le dăduse prea mare importanţă, totuşi intrase pe Internet a doua zi. Şi cum găsise un articol acolo, în care se pomenea numele lui Shannon Parks, despre care îi povestise odată Clint. Tot în articol era şi o fotografie a Sheilei Norcross.

— Parcă aţi fi gemeni, Jared.

Foarte încet, Jared se întoarse ca să-şi privească tatăl.

Acum stăteau toţi trei la masa din bucătărie.

Clint clătină din cap, întrebându-se ce se putea citi pe chipul lui. Pentru că se simţea vinovat. De parcă ar fi avut vreun motiv. Interesantă reacţie! Tot ce-i şoptise el la ureche lui Shannon în noaptea aia din 2002 fusese: „Ştii că sunt alături de tine dacă ai nevoie de mine.” Iar când ea îi răspunsese: „Dar dacă am nevoie de tine în noaptea asta?”, Clint îi spusese că acela era singurul lucru pe care nu-l putea face. Dacă s-ar fi culcat cu ea, atunci chiar că ar fi avut acum de ce să se simtă vinovat. Numai că o refuzase, deci totul era în regulă. Nu?

Posibil, dar atunci de ce nu-i povestise niciodată Lilei de întâlnirea lor? Nu mai ţinea minte şi oricum nu i se putea cere acum socoteală pentru ceva ce se întâmplase în urmă cu cincisprezece ani. La fel de bine Lila i-ar putea cere să-i explice de ce se luptase cu Jason în curtea soţilor Burtell

doar pentru un milkshake de ciocolată.

— Asta-i tot? o întrebă el.

Dar nu se putu abţine şi adăugă:

— Spune-mi că mai e ceva, Lila.

— Nu, nu-i tot, răspunse ea. Ai de gând să pretinzi că n-o cunoşti pe Shannon Parks?

— Ştii bine că o cunosc, zise Clint. Sunt convins că ţi-am povestit despre ea.

— În treacăt, spuse Lila. Însă a fost mai mult decât o cunoştinţă oarecare, nu-i aşa?

— Aşa este. Eram amândoi orfani, prizonieri ai sistemului de plasament. O bună perioadă ne-am ajutat reciproc şi aşa am reuşit să rămânem pe linia de plutire. Altminteri, unul dintre noi s-ar fi înecat. Sau poate chiar amândoi. Shannon m-a convins să nu mai sar tot timpul la bătaie. Mi-a spus că, dacă nu mă potolesc, până la urmă tot am să ajung să omor pe cineva.

Se întinse peste masă şi luă mâinile Lilei într-ale lui.

— *Dar toate astea s-au întâmplat cu foarte mulţi ani în urmă.*

Lila îşi smulse mâinile.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— Acum cincişpe ani! strigă el.

Toată treaba asta devenea prea ridicolă.

— Sheila Norcross are cincisprezece ani.

— Cu un an mai mică decât mine... spuse Jared.

Dacă ar fi fost mai mare decât el – dacă ar fi avut optsprezece, nouăsprezece ani – naşterea ei ar fi avut loc înainte de căsătoria părinţilor lui. Dar aşa...

— Iar tatăl ei se numeşte... continuă Lila, sufocându-se... Clinton Norcross. Chiar aşa scrie în dosarul ei de la şcoală.

— Cum ai obţinut dosarul ăla? o întrebă Clint. Nu ştiam că documentele astea sunt publice.

Pentru prima oară de la începutul discuţiei, soţia lui nu mai era furioasă, ci mai degrabă stânjenită... acum parcă o recunoştea.

— Vorbeşti ca şi cum ar fi o faptă reprobabilă, se răzvrăti Lila, cu obrajii în flăcări. Bine, recunosc, poate că

a fost reprobabilă. Dar trebuia să aflu numele tatălui ei. Şi am aflat că este numele *tău.* Aşa că m-am dus să văd meciul ăla. Acolo am fost azi-noapte, în sala de sport de la Liceul Coughlin. Unde am văzut-o pe fiica ta aruncând la coş. Şi să ştii că nu doar numele şi trăsăturile tale le are.

9

Când s-a dat semnalul de începere a meciului, Lila a încetat s-o mai caute pe Shannon printre spectatorii din tribună.

A văzut-o pe Sheila Norcross făcând un semn din cap unei coechipiere, o fată mai înaltă. Apoi şi-au dat mâna într-un mod mai ciudat: şi-au ciocnit pumnii, şi-au încârligat degetele mari şi au bătut din palme deasupra capului.

Ăsta era Salutul Şmecher.

N-a fost nevoie de mai mult ca inima Lilei să se frângă. Soţul ei era un individ duplicitar. Şi, brusc, toate îndoielile şi nemulţumirile ei căpătaseră sens.

Salutul Şmecher. De o sută de ori îi văzuse pe Clint şi Jared executându-l. De o mie de ori. Cioc-cioc, încârligat, poc-poc. Îşi proiectă în minte toate diapozitivele acelea infinit de dragi şi valoroase ale vieţii lui Jared: în ăsta parcă a mai crescut puţin, în ăsta parcă s-a mai dezvoltat, aici are părul mai închis la culoare, în ăsta execută Salutul Şmecher cu tatăl său. Clint îi învăţase salutul pe toţi puştii din echipa de juniori în care juca Jared.

O învăţase şi pe ea.

XX

1

Pe la douăsprezece noaptea (ora locală), într-un bar din Chicago, care se chema „Plugul lui Stoney”, a izbucnit scandalul între un grup mic de Betegi şi unul mai mare de Sângeroşi[88]. De acolo s-a întins în tot oraşul, devenind un război între cele două bande rivale şi fiind descris de site-urile de ştiri on-line drept „apocaliptic”, „fără precedent” şi „al dracu’ de crâncen”. Nimeni nu va afla niciodată care membru al cărei bande aprinsese chibritul care dăduse foc acestui conflict ce avea să fie cunoscut sub numele de Al Doilea Mare Incendiu din Chicago, dar se ştie că a pornit din cartierul West Eaglewood şi s-a extins de acolo. Până în zori, ardeau mari zone din oraş. Reacţia poliţiei şi a pompierilor a fost aproape inexistentă. Majoritatea poliţiştilor şi tulumbarilor erau acasă la ei, fie încercând să-şi ţină treze nevestele şi fiicele, fie stând de veghe lângă trupurile lor înfăşurate în coconi şi încercând să nu-şi piardă speranţa.

2

— Spune-mi ce-ai văzut, îi ceru Frank.

El şi Don Peters se aflau în spatele „Roţii Neunse”. În bar, zarva se mai domolise – poate pentru că se epuizase provizia de băutură a lui Pudge Marone.

— *Exact* ce ai văzut.

— Păi, eu eram în Cabină, da? Ăla-i centrul nervos al închisorii, da? Avem vreo cincizeci de camere de supraveghere. Mă uitam la monitorul cu celula capitonată – aşa i se zice – unde o băgaseră pe aia nouă. E trecută în scripte drept Evie Black, da’ eu nu ştiu dacă ăsta-i numele

[88] În orig. *Crips* – bandă de traficanţi de droguri al cărei nume este prescurtarea de la *cripple* – „beteag”; *Bloods* – bandă rivală cu banda *Crips* (n. tr.).

ei adevărat ori...

— Nu contează. Ce ai *văzut?*

— Păi, am văzut că avea o bluză roşie, aşa cum au toate deţinutele noi. Şi am văzut că adormise. M-am uitat bine, pen' că voiam să văd şi eu cum ies firele alea din pielea ei, că nu văzusem niciodată. Numai că n-a ieşit nimic.

Don se agăţă de cămaşa lui Frank şi insistă:

— Auzi ce zic? *N-a ieşit nimic.* Nici măcar un singur firicel. Şi deja dormea dusă. Da' după aia s-a trezit – a căscat dintr-odată ochii – şi s-a holbat drept în camera aia din colţ. Parcă se holba la *mine.* Şi cred că aşa a şi *fost.* Ştiu că pare aiurea, da'...

— Poate că nu dormea pe bune. Poate se prefăcea.

— Atât de relaxată şi crăcănată? Nici vorbă. Crede-mă că dormea.

— Cum a ajuns la voi? De ce nu-i în arestul poliţiei?

— Pen' că-i nebună de legat, de-aia. A omorât doi fabricanţi de metamfetamină cu mâinile goale!

— Şi tu de ce nu eşti acum la penitenciar?

— Pen' că doi căcănari mi-au înscenat o chestie! izbucni Don Peters. Mi-au tras-o şi după aia m-au dat afară, în puii mei! Madam director Coates şi cu tovarăşu' ei, doctoru' ăla de capete, bărbatu' lu' madam şerif! Pe pariu că a obţinut postul de acolo pen' că-i însurat cu madam mare şi tare! Musai c-a fost angajat pe pile, că habar n-are de capul lui, darămite de al altora!

Şi Don se apucă să-i povestească că el era curat ca lacrima, că fusese crucificat fără motiv, că să-i ardă focul pe... Numai că lui Frank nu-i păsa câtuşi de puţin ce credeau Coates şi Norcross că ar fi făcut individul ăsta. Nu-l interesa decât ce văzuse el. Ce ştia el. În momentul acela, mintea lui Frank era aidoma unei broaşte care sărea pe pietre – idei – fierbinţi. Şi sărea sus de tot.

O femeie imună la Aurora? Aici, în Dooling? Părea imposibil, numai că acum aflase despre somnul şi trezirea ei absolut normale din două surse diferite. Şi dacă ar fi existat o Pacientă Zero, pentru că oricum trebuia să fie *undeva,* atunci de ce nu aici? Şi cine să ştie dacă nu erau şi

alte persoane imune răspândite prin alte colţuri ale ţării sau ale lumii? Dacă tot ce aflase el până acum era adevărat, însemna că această Evie Black ar fi putut avea reţeta antidotului. Un doctor (poate chiar recentul lui amic, Garth Flickinger – cu condiţia să se lase de droguri şi să-şi limpezească minţile) ar putea descoperi în sângele ei ceva aparte, ceva ce ar putea să ducă la crearea unui... unui...

Vaccin!

Leac!

— ...au plasat dovezi false! De parcă mi s-ar fi aprins mie călcâiele după una care şi-a omorât bărbatul şi...

— Taci puţin!

Şi, ca prin minune, Don amuţi. Holbă la bărbatul mai înalt ochii lui sticloşi de la prea mult alcool.

— Câţi gardieni sunt în momentul ăsta în penitenciar?

— Noi le zicem ofiţeri. Şi nu ştiu câţi sunt. Da' nu prea mulţi, că totu-i cu curu-n sus. Unii vin şi alţii pleacă. Depinde.

Strânse din ochi, încercând să facă socoteala. Tare pocit era individul ăsta!

— Poate şapte. Opt, cu tot cu Hicks. Nouă, cu nenea Psihopupu. Da' ăştia doi nu fac nici cât o băşină-n tornadă.

— Şi directoarea?

Don îşi feri privirea.

— Sunt aproape sigur că a adormit.

— În regulă. Şi din toţi ăştia câte sunt femei?

— Când am plecat eu, nu erau decât Van Lampley şi Millie Olson. Ba nu, ar trebui să mai fie şi Blanche McIntyre, da' asta-i doar secretara lu' Coates şi are cam la o sută şi ceva de ani.

— Înseamnă că sunt destul de puţini bărbaţi, cu tot cu Hicks şi Norcross. Ştii ceva? Şeriful e tot femeie şi tare m-aş mira să mai fie în stare să menţină ordinea încă trei ceasuri de acum încolo. M-aş mira şi să mai fie trează peste trei ceasuri.

Dacă n-ar fi băut, Frank şi-ar fi păstrat gândurile astea pentru sine – cu siguranţă că ar fi avut grijă să nu le

împărtăşească unui futangiu jegos ca Don Peters.

Don se forţa să facă socotelile în cap şi îi cam dădea cu virgulă. Renunţă şi îşi trecu limba peste buze:

— La ce te gândeşti?

— Mă gândesc că în curând Dooling va avea nevoie de alt şerif. Şi că noul şerif va avea tot dreptul să scoată o deţinută din penitenciar. Mai ales dacă-i vorba despre una care n-a fost încă judecată, darămite condamnată.

— Vrei să te faci tu şerif? îl întrebă Don.

În noapte răsunară două focuri de armă, parcă accentuând însemnătatea întrebării. Se simţi şi miros înţepător de fum. Cine se va ocupa de asta? Se va ocupa cineva?

— Sunt aproape sigur că Terry Coombs ar urma la comandă, zise Frank.

Numai că Terry Coombs era acum mangă rău de tot. Însă Frank se abţinu să aducă în discuţie acest aspect. Era foarte obosit şi surescitat din pricina veştii despre deţinuta cea nouă, însă acum îşi dădu seama că trebuie să aibă mare grijă la ce-i spunea acestui individ.

— Însă va avea nevoie de ajutor ca să ţină situaţia sub control. Şi eu m-aş angaja bucuros să lucrez cu el.

— Îmi place, zise Don. Poate mă bag şi eu. Că aş cam avea nevoie de slujba asta. Ar trebui să-i spunem să se ducă şi să-i dea drumu' chiar acum femeii ăleia, nu?

— Mda, mormăi Frank.

Într-o lume ideală, nu i-ar fi permis lui Don Peters nici măcar să spele o cuşcă de câine. Însă tipul cunoştea penitenciarul, aşa că i-ar putea fi de folos.

— Mai întâi trebuie să dormim puţin şi să scăpăm de aburii alcoolului.

— Cum zici tu. Hai să-ţi dau număru' de la mobilu' meu, spuse Don. Şi să mă anunţi ce aveţi de gând să faceţi. Tu şi cu Terry.

Scoase pixul şi carneţelul pe care le folosise înainte ca să noteze numele farfuzelor care nu-i făceau pe plac şi cărora urma să le facă raport pentru indisciplină.

3

La puţin timp după declanşarea Aurorei, rata sinuciderilor în rândul populaţiei masculine a crescut instantaneu, s-a dublat, iar mai târziu s-a triplat şi după aia s-a mărit de patru ori. Erau bărbaţi care se sinucideau cu mare tam-tam – aruncându-se de pe acoperişuri sau trăgându-şi un glonţ în gură. Erau alţii care se sinucideau fără să facă zarvă – cu somnifere sau închizându-se în garaj, cu motorul maşinii pornit şi inhalând gazele de eşapament. Un profesor pensionar, pe nume Eliot Ainsley, a dat telefon la un post de radio din Sidney, Australia, ca să-şi explice gândurile şi să-şi motiveze intenţiile, înainte să-şi taie venele şi să se culce alături de soţia sa adormită. „Nu văd ce rost mai are să trăim într-o lume fără femei”, îi spuse DJ-ului acest fost profesor. „Şi mă gândesc că poate toată povestea asta este menită să ne pună la încercare dragostea noastră pentru ele, devotamentul nostru pentru ele. Nu-i aşa că înţelegi, amice?” DJ-ul i-a răspuns că nu înţelege şi că, după umila lui părere, Eliot Ainsley „o dăduse în bengăneală”. Însă foarte mulţi bărbaţi l-au înţeles. Valul acesta uriaş de sinucideri a primit diverse denumiri, dar cea intrată în limbajul comun a fost una inventată în Japonia: „Soţii Adormiţi” – bărbaţi care sperau să-şi însoţească soţiile şi fiicele acolo unde acestea plecaseră.

(Slabă speranţă. Niciun bărbat nu avea voie să ajungă în cealaltă parte a Copacului.)

4

Clint îşi dădea seama că soţia şi fiul lui se uitau la el. Iar lui îi era greu să o privească pe Lila şi încă şi mai greu să-l privească pe Jared, care avea o expresie de consternare absolută. Şi parcă şi de teamă. Căsnicia părinţilor săi, care i se păruse până acum o realitate bătută în cuie şi despre a cărei trăinicie nu se îndoise niciodată, se dezintegra chiar în faţa lui.

Pe canapea era o fetiţă învelită în fibre cu aspect lăptos. Pe jos, lângă canapea, era un sugar culcat într-un coş de rufe. Dar sugarul din coş numai a sugar nu arăta, ci era ca un fel de insectă uriaşă, pe care un păianjen o înfăşurase în pânza lui şi pe care avea de gând s-o servească la masă mai târziu.

— Cioc-cioc, încârligat, poc-poc! spuse Lila, dar acum pe un ton care arăta că nu-i mai pasă atât de mult. Am văzut-o făcând salutul ăsta. Nu te mai preface că nu ştii despre cine vorbesc, Clint. Nu mai *minţi!*

„Trebuie neapărat să dormim puţin”, îşi zise Clint. Lila are mare nevoie de somn. Dar nu înainte de a clarifica tâmpenia asta telenovelistică. Dacă ar putea fi clarificată cumva. Primul lucru care-i trecu prin minte fu telefonul mobil, însă ecranul era prea mic pentru ce voia el.

— Jared, mai merge Internetul?

— Mergea ultima oară când l-am verificat.

— Adu-ţi laptopul.

— De ce?

— Pentru că aşa te rog eu.

— Chiar am o soră?

— *Nu!*

Lilei începuse să-i cadă capul în piept, dar acum şi-l ridică iute.

— Ba da!

— Adu-ţi laptopul!

Jared plecă în camera lui. Lila începu iar să picotească. Clint o bătu uşurel pe obraji.

— Lila! *Lila!*

Ridică din nou capul:

— Sunt bine. Nu mă atinge.

— Mai ai ceva din prafurile alea pe care le-aţi luat tu şi cu Linny?

Lila scotoci în buzunarul de la piept şi scoase de acolo o cutiuţă în care se ţin de obicei lentilele de contact. Înăuntru era puţin praf. Se uită la Clint.

— E foarte tare, îl anunţă ea. S-ar putea să-ţi scot ochii după ce-l iau. În cocon sau fără cocon. Sunt foarte tristă,

dar sunt şi extrem de furioasă.

— Îmi asum riscul. Haide, ia!

Lila se aplecă, îşi astupă o nară şi inhală praful prin cealaltă. Apoi se sprijini de spătarul scaunului. Acum avea ochii bine deschişi.

— Ia spune-mi, Clint, cât de bună era la pat Shannon Parks? Eu zic că sunt bună, dar trebuie că ea era şi mai bună, dacă te-ai repezit înapoi la ea, ca un câine în călduri, la doar un an de la căsătoria noastră.

Apăru Jared. Pe chipul lui se putea citi *n-am auzit ultima parte.* Puse laptopul pe masă, în faţa tatălui său, având grijă să se ţină la o oarecare distanţă de el. *Et tu, Brute?*[89]

Clint deschise laptopul lui Jared, intră pe Firefox şi căută după cuvintele-cheie: „Sheila Norcross Coughlin baschet". Imediat apărură mai multe rezultate. Plus fotografia fetei cu numele Sheila Norcross. Bună poza aia în care i se vedeau doar capul şi umerii îmbrăcaţi în tricoul echipei. Chipul frumuşel era surâzător şi îmbujorat de emoţie. Clint studie fotografia aproape treizeci de secunde. Apoi, fără vreun cuvânt, întoarse laptopul cu ecranul spre Jared. Strângând din dinţi şi din pumni, fiul său se uită la poza aceea. Apoi îşi descleştă încet maxilarele şi mâinile. După care se uită la Lila, cu o expresie mai buimăcită decât înainte.

— Mamă... eu nu văd nicio asemănare. Nu seamănă absolut deloc cu mine. Şi *nici* cu tata.

Ochii Lilei, măriţi acum de la efectul prafului magic, se făcură şi mai mari. Scoase un hohot urât şi răguşit de râs.

— Te rog, Jared, încetează! Încetează! Habar n-ai ce spui.

Jared tresări ca pălmuit şi, preţ de o clipă – cumplită clipă –, Clint simţi că-i vine să-şi bată nevasta cu care era însurat de şaptesprezece ani. Se stăpâni însă după ce mai aruncă o privire la poza fetei surâzătoare. Pentru că *exista* o vagă asemănare, care probabil lui Jared îi scăpase: linia prelungă a maxilarului, fruntea înaltă, gropiţele din obraji când zâmbea. Niciuna dintre aceste trăsături nu erau ale

[89] „Şi tu, Brutus?" – în lb. Lat. În orig. (n. red.).

lui Clint, numai că el îşi dădea seama că ar fi putut sugera o oarecare legătură, dacă voiai cu tot dinadinsul să o găseşti.

Mor după gropiţele tale, îi spunea Lila la începutul căsniciei. Cel mai adesea i-o spunea în pat, după ce făcuseră dragoste. Şi i le mângâia uşor cu vârful degetelor. *Toţi bărbaţii ar trebui să aibă gropiţe.*

Acum i-ar fi putut spune că o crede, pentru că i se părea că înţelege despre ce vorbea ea. Însă mai exista şi o altă cale. Se făcuse deja patru dimineaţa, oră la care în mod normal ar fi trebuit să doarmă aproape toată lumea din ţinutul celor trei provincii. Numai că aceasta nu era o noapte normală. Iar dacă vechea lui prietenă de la orfelinat nu se afla în interiorul unui cocon, poate că i-ar răspunde la telefon. Singura problemă era dacă liniile telefonice încă mai mergeau. Se gândi să încerce mobilul, dar se răzgândi şi se duse la telefonul fix, montat în perete. Auzi bâzâitul liniei active; până aici, totul era în regulă.

— Ce crezi că faci? îl întrebă Lila.

Nu-i răspunse şi formă „0”. Telefonul de la centrală sună de şase ori şi Clint se temu că nu-i va răspunde nimeni, ceea ce nu ar fi fost deloc surprinzător. În cele din urmă, auzi o voce stinsă de femeie:

— Da? Ce e?

Clint nu prea credea că aşa erau instruite centralistele de la Shenandoah Telecom să răspundă apelurilor de la clienţi, dar se bucură nespus să audă o voce omenească.

— Doamnă, numele meu este Clinton Norcross, locuiesc în Dooling şi am mare nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Ştii ceva? Mă cam îndoiesc de asta, îi răspunse telefonista, lungind sunetele, aşa cum o făceau locuitorii din provincia Bridger. Femeile au nevoie de ajutor în noaptea asta.

— Tocmai o femeie caut şi eu. Numele ei este Shannon Parks. Din Coughlin.

Presupunând că nu avea numărul secret, aşa cum preferau adesea femeile singure.

— Vreţi să-i căutaţi numărul?

— Ai putea să suni la informaţii. La 611. Sau să-l cauţi pe calculator.

— Ajutaţi-mă, vă rog!

Urmă o tăcere lungă. Legătura nu se întrerupsese, dar dacă telefonista adormise?

Într-un final, femeia spuse:

— Am găsit o S.L. Parks pe Maple Street, Coughlin. Asta-i doamna pe care o cauţi?

Probabil că da. Clint smulse cu putere creionul care atârna din carneţelul de lângă telefonul fix.

— Vă mulţumesc, doamnă. Vă mulţumesc foarte mult. Îmi puteţi da numărul?

Telefonista i-l dădu şi apoi îi închise.

Şi Lila zbieră:

— Chiar dacă dai de ea, tot n-am să cred o iotă! O să mintă pentru tine!

Fără să-i răspundă nici acum, Clint formă numărul şi nici nu avu timp să se gândească ce ar fi urmat să facă dacă această încercare a lui ar fi dat greş, pentru că i se răspunse imediat.

— N-am adormit încă, Amber, spuse Shannon Parks. Mersi de telefo...

— Nu-i nicio Amber, Shan, spuse Clint.

I se înmuiaseră brusc genunchii şi se văzu nevoit să se sprijine de frigider.

— Sunt Clint Norcross.

5

Internetul este ca o casă luminoasă, construită deasupra unei pivniţe întunecate, cu pământ pe jos. Iar în beciul ăla minciunile răsar şi se înmulţesc precum ciupercile. Unele sunt gustoase; multe sunt otrăvitoare. Minciuna pornită din Cupertino[90] – şi prezentată drept realitate sigură – făcea parte din a doua categorie. Într-o postare pe Facebook, sub titlul ADEVĂRUL DESPRE AURORA, un individ, care pretindea că ar fi fost doctor, a scris

[90] Oraş din California (n. tr.).

următoarele:

AVERTISMENT DE MAXIMĂ IMPORTANŢĂ DESPRE AURORA

Dr. Philip P. Verdrusca

O echipă de biologi şi epidemiologi de la Centrul Medical Kaiser Permanente au stabilit că acei coconi care învelesc femeile bolnave de Maladia Aurora sunt răspunzători pentru răspândirea acestei boli. Respiraţia bolnavelor trece prin coconii respectivi şi devine un vector de transmitere. **Acest vector este extrem de contagios!**

Singura modalitate prin care se poate opri răspândirea Aurorei este incendierea coconilor şi a femeilor adormite din interiorul lor! Faceţi acest lucru **fără întârziere!** Astfel veţi oferi persoanelor dragi tihna pe care şi-o doresc chiar şi în acest stadiu de semiconştienţă şi veţi împiedica propagarea molimei.

Acţionaţi chiar acum, pentru binele femeilor rămase treze!

SALVAŢI-LE!

Nu exista niciun doctor pe care să-l cheme Philip Verdrusca în personalul Centrului Medical Kaiser Permanente şi nici la vreo clinică din subordinea acestuia. Ştirea aceasta a fost difuzată imediat la televizor şi on-line, împreună cu numeroase dezminţiri venite atât din partea unor medici reputaţi, cât şi a Centrului pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor din Atlanta. Când soarele a răsărit peste Coasta de Est a Americii, toate reţelele de ştiri vorbeau doar despre Farsa din Cupertino. Numai că răul fusese deja făcut, iar Lila Norcross ar fi putut anticipa ce avea să urmeze. De fapt, chiar *anticipase.* În timp ce restul oamenilor se agăţau cu disperare de cea mai mică speranţă, Lila, având la activ douăzeci de ani în uniforma de poliţie, ştia că speranţa aceasta era cel mai rău lucru care se putea întâmpla. Într-o lume cuprinsă de groază, orice ştire falsă devine regină.

Când zorii au apărut peste statele din Midwest, brigăzi de bărbaţi înarmaţi cu torţe începuseră deja să cutreiere prin oraşele şi satele de pe întregul teritoriu al Americii şi al restului lumii. Femeile înfăşurate în coconi erau transportate la gropi de gunoi, pe câmpuri şi pe stadioane, unde li se dădea foc.

Lucrarea lui „Philip P. Verdrusca” începuse deja să dea rezultate pe când Clint îi explica lui Shannon situaţia din familia lui. După care, fără să scoată vreo vorbă, îi întinse soţiei sale receptorul.

6

În primul moment, Lila nu spuse nimic, ci doar se uită neîncrezătoare la soţul ei. Clint dădu din cap, de parcă ar fi auzit ceva, apoi îşi luă uşor fiul de braţ.

— Hai să plecăm de aici! îi spuse el. S-o lăsăm singură.

La televizorul din living, femeia de la emisiunea de pe postul naţional continua să înşire mărgele – părea că avea s-o facă până la sfârşitul lumii. Slavă Domnului că volumul era dat la minimum!

— Nu-i aşa că nu-i fata ta, tată?

— Nu, răspunse Clint. Nu-i fata mea.

— Atunci de unde ştie Salutul nostru Şmecher?

Clint se aşeză oftând pe canapea. Jared se aşeză alături de el.

— Ştii cum se zice... aşchia nu sare departe de trunchi. Şi Shan Parks a jucat baschet la viaţa ei, dar nu în liceu. Nu o interesa deloc să facă pe placul asistenţilor maternali, care nu voiau decât să se laude cu cât de bine îi educă pe copiii daţi în plasament. Aşa că s-a mulţumit să joace în afara unui cadru organizat. Pe un teren oarecare din colţul străzii, în echipe formate şi din fete şi din băieţi.

Jared îl asculta fascinat.

— Tu ai jucat?

— Mai mult în glumă, dar n-am pic de talent. Nici picat cu ceară n-aş fi reuşit s-o blochez, numai că n-a fost nevoie, pentru că n-am fost niciodată adversari. Am jucat

mereu în aceeaşi echipă.

În toate privinţele, continuă el în gând. Şi asta nu o făceam ca să ne distrăm, ci ca să supravieţuim. Supravieţuirea era milkshake-ul de atunci, acela pentru care ne luptam amândoi.

— Shan a *inventat* Salutul Şmecher, Jere. M-a învăţat să-l fac şi eu te-am învăţat pe tine şi pe colegii tăi.

— Fata aia cu care ai crescut tu a inventat Salutul?

Tonul lui Jared era atât de uimit, de parcă Shannon ar fi inventat biologia moleculară, nu un amărât de salut. Iar expresia aceea copleşită de pe chipul fiului său îl făcea să pară îngrozitor de tânăr. Aşa cum de altfel şi era.

— Da.

Nu voia să-i spună şi restul poveştii, pentru că l-ar fi făcut să pară mult prea plin de sine, dar spera ca Shannon să i-l spună acum soţiei sale. Era aproape sigur că o va face, pentru că şi Shannon ştia că amândouă ar putea să dispară de pe lumea asta în câteva zile. Sau chiar în câteva ore. Iar conştientizarea acestei realităţi făcea ca mărturisirea adevărului să fie un lucru absolut necesar, chiar dacă nu neapărat unul comod.

Shan fusese prietena lui cea mai bună şi, într-adevăr, fuseseră amanţi, însă doar câteva luni. Ea fusese îndrăgostită de el – de fapt, fusese moartă după el. Acesta era adevărul. Acum Clint ştia asta şi probabil că o ştiuse dintotdeauna, însă preferase să nu bage de seamă, pentru că el nu simţea la fel şi nici nu putea să-şi permită să simtă la fel. Shannon îl ajutase la nevoie, îi ridicase moralul, îl făcuse să înţeleagă ce vrea de la viaţă. Şi îi va rămâne mereu recunoscător pentru asta. Însă nu voise niciodată să-şi lege viaţa de a ei – nici măcar nu se gândise că ar putea s-o facă. Relaţia lor se bazase doar pe ideea supravieţuirii – supravieţuirea lui şi supravieţuirea ei. Shannon făcea parte dintr-un trecut în care Clint fusese rănit şi sângerase şi fusese aproape distrus. Ea îl convinsese să nu-şi abandoneze calea. Şi Shannon ar fi avut nevoie de ajutor, numai că el nu putuse să o ajute. Oare fusese crud din partea lui? Oare fusese egoist? Da. Şi

da.

Mulţi ani după despărţirea lor, Shannon a cunoscut un tip şi a rămas însărcinată. Clint credea că tatăl fiicei lui Shannon era un bărbat care semăna puţin cu puştiul de care fusese ea îndrăgostită în adolescenţă. Aşa că făcuse un copil care avea un strop din trăsăturile lui.

Abia târându-şi picioarele, Lila intră în living şi se opri între televizor şi canapea. Privi în jur nedumerită, de parcă nu-şi dădea seama unde se află.

— Scumpo?

— Mami?

Clint şi Jared o strigară în acelaşi timp.

Ea schiţă un zâmbet stins.

— Mi se pare că trebuie să-mi cer scuze.

— Singurul lucru pentru care ar trebui să-ţi ceri scuze este că nu mi-ai povestit mai devreme ce te macină, spuse Clint. Că ai lăsat buba asta să se umfle şi să se infecteze. Mă bucur că am reuşit să dau de Shannon. Mai e la telefon?

— Nu, răspunse Lila. A vrut să vorbească cu tine, dar eu am închis. Un gest urât, dar cred că încă mă roade gelozia. Plus că ea e de vină pentru multe din cele întâmplate. Adică, cum să-i dea fiicei sale numele tău de familie...

Clătină cu severitate din cap şi adăugă:

— N-am auzit de vreo tâmpenie mai mare decât asta. Of, Doamne, ce obosită sunt!

„Tu n-ai avut nicio problemă să-mi iei numele şi să i-l dai fiului tău”, i se adresă Clint în gând, cu destulă ranchiună.

— Adevăratul tată a fost un tip pe care l-a cunoscut în barul unde era chelneriţă. Nu i-a ştiut decât numele şi poate nici ăla nu era cel real. Dar Parks i-a spus fetiţei că tu eşti tatăl ei şi că ai murit într-un accident de maşină înainte ca ea să se nască. Oricum nu va afla niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat.

— A adormit? întrebă Jared.

— Acum două ore, spuse Lila. Parks se luptă să rămână trează pentru prietena ei cea mai bună, Amber şi nu mai ştiu cum. Şi ea e tot mamă singură. Parcă-i plină lumea de

ele, nu? Nu contează. Mai bine să termin povestea asta stupidă. Imediat după naştere, Parks s-a mutat în Coughlin ca să-şi ia viaţa de la capăt. Zice că nu ştia că eşti prin zonă, chestie pe care eu nu o cred nici să mă pici cu ceară. Doar numele meu apare săptămânal în *Herald* şi, aşa cum ai spus şi tu, în regiune nu mai există nicio altă persoană pe care s-o cheme Norcross. Sigur că a ştiut. Şi pun pariu pe orice că tot mai speră că ai s-o cauţi într-o bună zi.

Lila căscă atât de tare că-i pârâiră maxilarele.

Lui Clint vorbele ei i se păreau îngrozitor de nedrepte şi se văzu nevoit să-şi aducă aminte că Lila – născută şi crescută într-o familie îndestulată, din clasa de mijloc, cu părinţi şi fraţi iubitori şi veseli, parcă desprinşi dintr-un serial de după-amiază din anii şaptezeci – nu avea cum să înţeleagă iadul prin care trecuseră el şi Shannon. De acord, povestea cu numele indica un comportament nevrotic. Însă era un lucru pe care Lila ori nu-l vedea, ori nu voia să-l vadă: Shannon trăise tot timpul ăsta la doar trei sute de kilometri distanţă şi nu încercase niciodată să ia legătura cu el. Clint ar fi putut să creadă că nu ştiuse că el se află atât de aproape, dar, aşa cum zisese şi Lila, explicaţia asta era prea trasă de păr.

— Cum e cu salutul ăla? îl întrebă Lila.

Şi Clint îi povesti.

— Bine. Caz închis. Îmi mai fac o cafea şi după aia mă întorc la secţie. Dumnezeule mare, cât de obosită sunt...

7

După ce şi-a băut cafeaua, Lila l-a îmbrăţişat pe Jared şi i-a spus să aibă grijă de Molly şi de bebeluşă şi să le ascundă bine. Băiatul i-a promis că aşa va face, iar ea s-a îndepărtat repede. Dacă ar mai fi rămas, o singură secundă dacă ar fi şovăit, nu ar mai fi fost în stare să plece de lângă fiul ei.

Clint o urmă în vestibul.

— Te iubesc, Lila.

— Şi eu te iubesc, Clint.

Presupunea că acesta era adevărul.

— Nu sunt supărat pe tine, zise el.

— Mă bucur, spuse Lila, abţinându-se să adauge: *Hip-hip-ura!*

— Ştii, atunci când am văzut-o ultima oară pe Shannon – acum mulţi ani, dar după ce noi doi eram deja căsătoriţi – m-a rugat să mă culc cu ea. Şi eu am refuzat-o.

Era întuneric în vestibul, iar în ochelarii lui Clint se reflecta lumina care intra pe geamul din partea de sus a uşii. În spatele lui se înşirau hainele şi pălăriile de pe cuier – ca nişte spectatori jenaţi de scena la care sunt obligaţi să asiste.

— Am refuzat-o, repetă el.

Lila nu ştia la ce fel de răspuns se aştepta soţul ei – poate: *bravo, ce băiat cuminte?* În momentul ăsta nu mai ştia absolut nimic.

Îl sărută. O sărută şi el. Din vârful buzelor – piele pe piele.

Lila îi promise că o să-l sune când va ajunge la secţie. Coborî treptele, apoi se opri şi se întoarse cu faţa la el.

— Nu mi-ai zis niciodată despre piscina aia. Te-ai dus de capul tău şi ai angajat o firmă care s-o construiască. M-am întors acasă într-o zi şi am dat cu ochii de groapa aia din curte. La mulţi ani, fraiero!

— Am…

Clint se întrerupse. Ce era de spus? Că el crezuse că-i va face plăcere şi ei, când adevărul-adevărat era că *el* îşi dorise piscina aia?

— Şi atunci când ai hotărât să renunţi la cabinetul particular? Nici problema asta n-am discutat-o niciodată. Am ştiut că întrebi în dreapta şi în stânga, dar m-am gândit că te documentezi pentru vreo lucrare de-a ta. Şi după aia – bum! – m-am trezit că te-ai angajat la penitenciar.

— Am crezut că decizia asta mă privea doar pe mine.

— Ştiu că aşa ai crezut.

Îi făcu un semn vag de rămas-bun şi se duse la maşină.

8

— M-a informat doamna ofiţer Lampley că doreşti să îmi spui ceva.

Dintr-un singur salt, Evie ajunse la gratiile celulei, înfricoşându-l pe directorul-adjunct Hicks şi făcându-l să se dea doi paşi înapoi. Evie îi aruncă un surâs radios.

— Nu-i aşa că Lampley este singura femeie gardian care nu doarme încă?

— Nici vorbă, îi răspunse Hicks. Mai e şi Millie. Adică doamna ofiţer Olson.

— Ba nu. Ea doarme în bibliotecă, spuse Evie cu acelaşi zâmbet de Miss Univers pe buze.

Da, era o femeie foarte frumoasă, nimic de zis.

— Cu capul pe o revistă *Seventeen.* Se uita la poze cu rochii de seară.

Directorul-adjunct nici nu o luă în seamă. Evie nu avea de unde să ştie una ca asta. Frumoasă sau nu, realitatea era că avuseseră motive întemeiate să o închidă în celula aia capitonată.

— Eşti dusă cu capul, deţinută Black. Nu-ţi spun asta ca să te jignesc, ci pentru că ăsta-i adevărul. Poate ar trebui să încerci să dormi puţin, poate ţi se mai limpezeşte mintea.

— Să-ţi zic ceva interesant, domnule director-adjunct Hicks. Deşi pământul n-a apucat să facă nici măcar o rotaţie completă de la începerea fenomenului pe care voi l-aţi numit „Aurora”, mai mult de jumătate din femeile din lume au şi adormit. Acum dorm aproape şaptezeci la sută dintre ele. De ce atât de multe? Unele dintre ele nici măcar nu au mai apucat să se trezească, pentru că dormeau când a început totul. Iar foarte multe erau îngrozitor de obosite şi au aţipit, în ciuda tuturor eforturilor pe care le-au făcut ca să rămână treze. Însă acestea nu sunt toate. Nici vorbă. Mai există o parte importantă din populaţia de sex feminin care pur şi simplu a ales să se ducă la culcare. Pentru că, aşa cum foarte bine ştie doctorul Norcross, teama de inevitabil este mult mai rea decât inevitabilul în sine. E mai uşor să abandonezi lupta.

— Norcross e psihiatru, nu doctor de medicină generală,

spuse Hicks. Nu l-aş lăsa să-mi trateze nici măcar o pieliţă ruptă de lângă unghie. Dacă nu mai ai nimic să-mi spui, am să plec. Am de condus un penitenciar, iar tu ai nevoie de un pui de somn.

— Te înţeleg foarte bine. Poţi să pleci, dar lasă-mi telefonul mobil.

Evie îi zâmbea acum cu toţi dinţii. Iar zâmbetul ăsta parcă se făcea din ce în ce mai mare. Şi dinţii ăia erau foarte albi şi păreau foarte puternici. Ca nişte colţi de animal, îşi spuse Hicks. Dar fireşte că femeia asta era un animal. Cum altfel să le fi făcut ce le-a făcut fabricanţilor ălora de metamfetamină?

— De ce ai nevoie de mobilul meu, deţinută Black? De ce nu foloseşti telefonul invizibil din celulă?

Şi Hicks făcu un semn spre colţul celulei. I se părea aproape amuzant amestecul de tâmpenii şi nebunii şi aroganţă pe care i-l servea femeia asta.

— Uite-l acolo şi să ştii că are minute nelimitate.

— Bună poantă! spuse Evie. Mor de râs. Acum, dă-mi telefonul, te rog. Trebuie să-l sun pe doctorul Norcross.

— Nu se poate. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă.

Şi se întoarse să plece.

— În locul tău, eu nu m-aş grăbi. Însoţitorii tăi nu ar fi de acord. Uită-te în jos.

Hicks se uită şi văzu că era înconjurat de şobolani. În jur de zece, poate mai mulţi. Şi toţi îl fixau cu ochii lor albicioşi. Un urlet de spaimă i se ridică în gât, dar reuşi să şi-l înăbuşe. Orice zgomot ar fi putut să-i provoace şi l-ar fi atacat.

Evie îşi scosese printre gratii mâna subţire, cu palma în sus. Cu toate că era cuprins de panică, Hicks tot reuşi să observe un lucru îngrozitor: palma aceea nu avea nicio linie. Era complet netedă.

— Te gândeşti s-o iei la fugă, spuse Evie. Sigur, o poţi face. Însă, la cât de gras eşti, mă cam îndoiesc că vei reuşi să alergi foarte repede.

Acum şobolanii începuseră să i se caţere pe pantofi. O coadă cheală şi roz îi mângâie glezna prin ciorapii în

carouri. Şi Hicks simţi iar cum i se ridică urletul de spaimă în gât.

— O să fii muşcat de câteva ori şi nu se ştie ce microbi îţi vor transmite micuţii mei prieteni. Dă-mi telefonul!

— Cum ai făcut-o?

Lui Hicks îi bătea atât de tare inima, că nici nu-şi auzi vocea.

— Secret profesional.

Tremurând, Hicks îşi desfăcu mobilul de la curea şi îl puse în palma aceea oribilă, fără linii.

— Poţi pleca, îl concedie Evie.

Directorul-adjunct observă că ochii femeii căpătaseră culoarea chihlimbarului. Iar pupilele erau ca nişte diamante negre – pupile de pisică.

Păşind cu grijă în vârful picioarelor, Hicks ieşi din cercul făcut de şobolani. Odată ajuns dincolo de ei, o rupse la fugă spre Broadway şi spre adăpostul din Cabină.

— Te-ai descurcat foarte bine, Mamă, spuse Evie.

Şobolanul cel mai mare se ridică în două labe şi se uită la ea, mişcând din mustăţi.

— E un om slab. Mirosea a frică.

Şobolanul se lăsă în cele patru labe şi fugi spre uşa din oţel de la cabina de duş din capătul coridorului. Ceilalţi îl urmară în şir indian, aidoma unor elevi într-o excursie cu şcoala. Acolo era o gaură între perete şi pardoseală, un defect al cimentului de care şobolanii profitaseră şi îl făcuseră punct de acces. Dispărură în beznă, unul după altul.

Mobilul lui Hicks era protejat de o parolă. Fără să ezite câtuşi de puţin, Evie tastă codul din patru cifre şi apoi, cu la fel de multă siguranţă, formă numărul lui Clint. Acesta răspunse imediat şi intră direct în subiect, fără să se obosească să salute.

— Calmează-te, Lore! Mă întorc curând.

— La telefon nu este Lore Hicks, domnule doctor Norcross. Sunt Evie Black.

De la capătul celălalt nu se mai auzi nimic.

— Sper că lucrurile au reintrat în normal acasă. Mă rog,

cât de normal se poate în situaţia de faţă.

— Cum de mă suni de pe mobilul lui Hicks?

— L-am împrumutat.

— Ce vrei?

— În primul rând, să-ţi dau o informaţie. A început Pârjolirea. Bărbaţii incendiază mii de femei înfăşurate în coconi. Nu peste multă vreme, numărul lor va ajunge să fie zeci de mii. De fapt, asta şi-au dorit dintotdeauna mulţi dintre bărbaţi.

— Habar n-am ce fel de experienţe ai avut tu cu bărbaţii. Presupun că deloc plăcute. Dar, indiferent de părerea ta, majoritatea bărbaţilor nu vor să-şi ucidă femeile.

— Vom vedea, nu?

— Da, cred că vom vedea. Mai vrei şi altceva?

— Să-ţi spun că tu eşti *Alesul,* răspunse ea, râzând bucuroasă.

— Nu înţeleg.

— Cel ales să reprezinte bărbaţii. Aşa cum eu reprezint femeile – atât pe cele adormite, cât şi pe cele încă treze. Nu-mi place că sună apocaliptic, dar n-am ce-i face. Acum se va decide soarta lumii.

Imită un răpăit spectaculos de tobe:

— *Bum-bum-BUUUM!*

— Fantazezi, duduie Black.

— Ţi-am zis că poţi să-mi spui „Evie”.

— În regulă: Evie, fantaze…

— Bărbaţii din oraşul tău vor veni după mine. Mă vor întreba dacă pot să le trezesc soţiile şi mamele şi fiicele. Iar eu le voi spune că este foarte posibil, pentru că, la fel ca George Washington în tinereţea lui, nu sunt în stare să mint. Şi atunci îmi vor cere să le trezesc şi eu voi refuza – pentru că aşa trebuie. Şi atunci mă vor tortura şi îmi vor sfâşia trupul şi eu tot voi refuza. În final, mă vor ucide, Clint. Pot să-ţi zic „Clint”, da? Ştiu că abia ce-am început să colaborăm şi nu aş vrea să întrec măsura.

— Ce mai contează? bolborosi Clint.

— Odată cu moartea mea, se va închide portalul dintre această lume şi tărâmul somnului. Şi, în cele din urmă,

toate femeile vor spune „Noapte bună” şi toţi bărbaţii vor muri, iar lumea aceasta chinuită va scoate un oftat uriaş de uşurare. Păsările îşi vor face cuiburile pe Turnul Eiffel şi leii vor defila pe străzile din Cape Town şi apele vor înghiţi New Yorkul. Peştii cei mari îi vor sfătui pe peştii cei mici să aibă vise de peşti mari, pentru că Times Square s-a deschis pentru ei şi, dacă poţi să înoţi împotriva curenţilor puternici de acolo, înseamnă că poţi înota împotriva oricăror curenţi.

— Delirezi.

— Şi ceea ce se întâmplă acum în lumea întreagă este tot un delir?

Îi lăsase o portiţă de scăpare, dar Clint nu profită de ea.

— Gândeşte-te că seamănă cu un basm. Eu sunt frumoasa domniţă, zăvorâtă în temniţa castelului, tu eşti prinţul meu cel viteaz. Tu trebuie să mă salvezi. Sunt convinsă că la secţia de poliţie există o mulţime de arme, dar cel mai greu va fi să-i găseşti pe acei bărbaţi care să le folosească – şi poate chiar să-şi piardă viaţa apărând o fiinţă despre care ei cred că este de vină pentru tot ce se întâmplă. Însă eu am încredere în puterea ta de convingere. Ăsta-i motivul pentru care *tu* eşti...

Şi râse din nou.

— Alesul! De ce nu recunoşti, Clint? Dintotdeauna ţi-ai dorit să fii cel Ales.

Clint îşi aduse aminte de dimineaţa aceea, de starea de iritare care îl cuprinsese la vederea lui Anton, de deprimarea simţită atunci când îşi văzuse burta lăsată. Iar tonul ei insinuant îl făcu să uite de toată oboseala şi să-şi dorească să lovească cu pumnul în ceva.

— Sentimentele tale sunt perfect normale, Clint. Nu te judeca atât de aspru, îi spuse ea acum pe un ton blând, plin de înţelegere. Fiecare bărbat îşi doreşte să fie el Alesul. Eroul care intră în oraş călare pe un cal alb, nu spune decât „mda” şi „nu”, trage cu arma, face ordine şi pleacă – evident, după ce s-a culcat cu cea mai frumoasă damă din bordel. Numai că povestea asta scapă din vedere tocmai problema esenţială. Voi, bărbaţii, împungeţi cu

coarnele şi întreaga planetă se alege cu o migrenă cumplită.

— Chiar poţi să pui capăt acestei situaţii?

— Ţi-ai sărutat soţia de la revedere?

— Da, răspunse Clint. Chiar acum câteva secunde. Putea fi un sărut mai tandru, până acum aşa au fost. Dar m-am străduit. S-a străduit şi ea.

Oftă şi continuă:

— Nu pricep de ce-ţi spun ţie toate astea.

— Pentru că mă crezi. Şi, de fapt, ştiu că ai sărutat-o. Am tras cu ochiul la voi. Îmi place să trag cu ochiul. Ar trebui să nu fiu atât de indiscretă, dar mă înnebunesc după poveştile de dragoste. Mă bucur că v-aţi rezolvat problemele, că aţi dat cărţile pe faţă. Ce rămâne nespus poate face mult rău unei căsnicii.

— Mulţumesc, Dr. Phil. Răspunde-mi la întrebare. Poţi să pui capăt acestei situaţii?

— Da. Uite cum stă treaba. Tu mă ajuţi să rămân în viaţă până... hm... la răsăritul soarelui, marţea viitoare. Sau o zi, poate două mai târziu, nu sunt sigură. Dar trebuie să fie până la un răsărit de soare.

— Şi ce se întâmplă dacă eu – dacă *noi* – reuşim să facem asta?

— Atunci aş putea să îndrept lucrurile. Dacă vor fi de acord.

— *Cine* să fie de acord?

— Femeile, prostuţule! Femeile din Dooling. Dar, dacă eu mor, nu va mai conta niciun fel de înţelegere la care ar putea ajunge. Nu se poate una din două. Trebuie să fie ambele.

— Nu pricep, despre ce vorbeşti?

— Ai să pricepi când va sosi vremea. Poate ne vom vedea mâine. Şi, apropo, să ştii că avea dreptate. N-ai discutat niciodată despre piscină cu ea. Deşi i-ai arătat nişte poze. Probabil ţi-ai zis că ar fi suficient.

— Evie...

— Mă bucur că ai sărutat-o. Tare mult mă bucur. Îmi place de ea.

Evie închise telefonul şi îl puse pe raftul micuţ destinat bunurilor personale – ea nu avea aşa ceva. Apoi se întinse pe pat, se întoarse pe o parte şi adormi.

9

Lila intenţionase să se ducă direct la secţie, dar atunci când a dat cu spatele şi a ieşit în stradă, a văzut în lumina farurilor ceva alb într-un şezlong în faţa casei de vizavi. Bătrâna doamnă Ransom. Lila nu putea să-l acuze pe Jared că o lăsase acolo. Trebuia să aibă grijă de micuţă, de fetiţa aceea care se afla acum în camera lor de oaspeţi. Holly? Polly? Ba nu, Molly. Începuse să burniţeze uşor.

Opri în faţa casei, se întoarse în scaun şi îşi căută şapca de baseball printre toate prostiile de pe bancheta din spate, pentru că burniţa se transforma încet în ploaie deasă. Ar putea să stingă incendiile, iar ăsta era un lucru bun. Lila încercă uşa de la casa doamnei Ransom. Nu era încuiată. Merse apoi până la şezlong şi luă în braţe coconul în interiorul căruia dormea bătrâna. Presupusese că femeia cântărea destul de mult şi se pregătise sufleteşte pentru asta. Însă doamna Ransom nu avea mai mult de patruzeci, patruzeci şi un pic de kilograme. Lila ridica la sală greutăţi mai mari. Dar de ce făcea asta? Ce importanţă mai avea acum?

— Pentru că aşa se cuvine, îşi răspunse ea cu voce tare. Pentru că femeia nu-i un ornament de grădină.

În timp ce urca treptele, observă cum câteva fire subţiri se deşirau din ghemul alb din jurul capului doamnei Ransom. Fluturau uşor, ca în adierea blândă a vântului – numai că nu era pic de vânt. Da, de fapt voiau să ajungă la ea, la oceanul de somn din spatele frunţii ei. Suflă cu putere ca să le alunge şi intră cu spatele în livingul bătrânei. Pe covor era o carte de colorat, înconjurată de carioci. Cum o *chema* pe fetiţa aia? Uitase din nou.

— Molly, spuse ea tare, în timp ce întindea pe canapea trupul în giulgiu alb. O chema Molly.

Făcu o pauză şi se corectă:

— O *cheamă* Molly.

Apoi Lila puse o pernă decorativă sub capul doamnei Ransom şi plecă.

Încuie uşa de la intrare, se urcă în maşină, porni motorul, întinse mâna către schimbătorul de viteze... Şi se opri. Dintr-odată, secţia de poliţie i se părea o destinaţie fără sens. Plus că parcă era la cel puţin o sută de kilometri distanţă. Probabil că ar reuşi să ajungă acolo fără să intre în vreun pom (sau fără să accidenteze vreo femeie care făcea jogging ca să scape de somn), dar ce rost ar fi avut?

— Şi, dacă nu mă duc la birou, ce să fac atunci? îşi întrebă ea maşina. Ce să fac?

Scoase din buzunar cutiuţa pentru lentile de contact. Mai era acolo o doză de praf care ar fi putut s-o învioreze, dar îi veni în minte aceeaşi întrebare: ce rost ar fi avut să se împotrivească somnului? Oricum ar fi învins-o la un moment dat. Era inevitabil, aşa că de ce să amâne? Shakespeare spunea că somnul „desface fuiorul încâlcit al grijii”[91]. Bine măcar că ea şi Clint reuşiseră să lămurească câte ceva.

— Am fost o proastă, mărturisi ea maşinii de poliţie. Dar, Onorată Instanţă, în apărarea mea, declar că eram nedormită.

De ce nu deschisese discuţia mai devreme? În lumina tuturor nenorocirilor din jur, aşa-zisa ei problemă părea îngrozitor de meschină. Jenant, foarte jenant ce făcuse.

— Foarte bine, spuse ea. În apărarea mea, declar că mi-a fost teamă, Onorată Instanţă.

Însă acum nu-i mai era. Se simţea mult prea sleită ca să-i mai fie teamă. Se simţea mult prea sleită pentru orice.

Lila luă receptorul din suport. Parcă era mai greu decât doamna Ransom – ei, cât de aiurea e chestia asta?

— Baza? Aici Patrula Unu. Linny, mai eşti acolo?

— Sunt, şefa.

Probabil că Linny dăduse iarăşi iama în delicatesele din magazia cu probe, pentru că era vioaie ca o veveriţă în vârful unei grămezi de ghinde proaspete. Ca să nu mai

[91] *Macbeth* (n. tr.).

spunem că apucase să doarmă opt ceasuri noaptea trecută, în loc să se ducă până la Liceul Coughlin, din provincia McDowell. Şi nici nu mersese de nebună cu maşina până în zori, gândind doar lucruri rele despre un soţ care, de fapt, nu o înşelase niciodată. O, dar mulţi bărbaţi nu le erau credincioşi soţiilor – ăsta să fie motivul pentru care se ambalase atât de tare? Sau nu era decât o scuză? Şi oare era adevărat? Oare pe Internet se găseau statistici despre fidelitatea conjugală? Şi oare erau exacte?

Shannon Parks îl rugase pe Clint să se culce cu ea şi el o refuzase. Atât de credincios era.

Numai că... nu aşa trebuia să fie? Erai premiat şi ţi se dădeau medalii pentru că ţi-ai respectat jurămintele şi ţi-ai îndeplinit obligaţiile?

— Şefa? Mă auzi?

— Mai întârzii puţin, Linny. Trebuie să fac ceva.

— Recepţionat. Ce s-a întâmplat?

Lila preferă să nu răspundă la această întrebare.

— Clint se odihneşte puţin şi după aia trebuie să se întoarcă la penitenciar. Sună-l tu pe la opt, te rog. Convinge-te că s-a trezit şi roagă-l să treacă pe la doamna Ransom la plecare. Trebuie să aibă grijă de ea. O să înţeleagă singur.

— În regulă. Apelurile de genul ăsta nu prea sunt specialitatea mea, dar nu mă deranjează să-mi diversific activităţile. Lila, tu eşti bi...

— Patrula Unu, terminat.

Lila puse receptorul la locul lui. La orizont apăruse prima geană palidă de lumină a dimineţii de vineri. Începea o altă zi. Una cu ploaie, care te îndeamnă la somn. Pe scaunul din dreapta erau uneltele specifice profesiunii sale: aparat foto şi mapă, radar, un teanc cu fluturaşi şi carnetul cu amenzi. Rupse o foaie din acesta din urmă şi o întoarse cu partea netipărită în sus. Scrise numele soţului său cu litere mari, de tipar. Şi continuă dedesubt: *Puneţi-mă pe mine şi pe Platinum şi pe doamna Ransom şi pe Dolly într-una dintre casele goale de la capătul străzii. Aveţi grijă de noi. S-ar putea să nu ne mai întoarcem*

printre voi, dar la fel de bine este posibil să venim înapoi cândva. Se opri să se gândească (ce greu era!) apoi adăugă: *Vă iubesc pe amândoi.* Desenă şi o inimioară – sentimentalism răsuflat, ei şi ce? – şi se semnă. Luă o agrafă pentru hârtie din cutiuţa de plastic pe care o ţinea în torpedou şi îşi prinse biletul de buzunarul de la piept. În copilărie, tot aşa îi prindea mama plicul cu banii de buzunar în fiecare zi de luni. Lila nu mai ţinea minte, dar îi povestise mama ei.

După ce rezolvă şi treaba asta, se sprijini de spătar şi închise ochii. Somnul năvăli peste ea ca o locomotivă mare şi neagră, cu farurile stinse... şi... of... câtă uşurare! Ce uşurare binecuvântată!

Primele firişoare delicate începură să se ţească din chipul Lilei, mângâindu-i obrajii.

PARTEA A DOUA
O SĂ DORM DUPĂ CE MOR

„N-are a face dacă obosesc niţel
O să dorm după ce mor.”

WARREN ZEVON[92]

[92] Warren Zevon (1947-2003) – cantautor rock american (n. tr.).

Scândurile vechi şi poroase ale terasei se îndoaie şi lăcrimează sub tălpile Lilei. Un vânt puternic de primăvară cutremură câmpul cu trifoi crescut unde a fost curtea din faţa casei ei. Trifoiul este incredibil de frumos şi verde. Lila priveşte în spate, în direcţia de unde a venit, şi vede pomi tineri înălţându-se din crăpăturile asfaltului de pe Tremaine Street. Se leagănă în vânt ca nişte limbi de ceasuri dezorientate, care nu ştiu dacă să arate ora douăsprezece sau ora unu. Lumea este învelită cu un cer albastru-intens. În faţa casei doamnei Ransom se află maşina ei de serviciu – cu portiera deschisă, acoperită de rugină, cu toate cele patru cauciucuri sparte.

Cum a ajuns aici?

N-are importanţă, *îşi spune.* E doar un vis. Las-o baltă!

Intră în propria-i casă şi se opreşte să studieze ruinele sufrageriei prea puţin folosite în trecut: ferestre sparte, draperii zdrenţuite ondulându-se în alte rafale de vânt, grămezi de frunze din multe anotimpuri înălţându-se până aproape de tăblia mâncată de mucegai a mesei. Mirosul de putregai este pătrunzător. Traversează holul, spunându-şi că acesta ar putea să fie un vis despre o călătorie în timp.

Au căzut bucăţi mari din tavanul livingului, umplând covorul cu roci selenare. Televizorul a rămas la locul lui de pe perete, dar ecranul plat s-a umflat, ca un cozonac în cuptor.

Geamurile uşilor glisante s-au făcut mate de la mizerie şi praf. Lila trage de una şi aceasta se deschide, gemând prelung pe şina din cauciuc putrezit.

— Jared? strigă ea. Clint?

Au fost aici azi-noapte, au stat chiar la masa aia care acum e răsturnată. Buruieni galbene se înalţă pe marginile terasei şi printre scândurile ei. Grătarul, piesa centrală a multor cine de vară, a fost deja înghiţit de vegetaţia asta sălbatică.

Un linx traversează piscina cu apă stătută şi cafenie, ca aceea dintr-un acvariu după o pană îndelungată de curent. O vede şi se opreşte. Din gură îi atârnă o pasăre. Ochii linxului sunt strălucitori şi colţii lui sunt mari, iar blana îi este perlată cu stropi de apă. O pană i s-a lipit de nasul lat şi turtit.

Lila ridică mâna şi îşi zgârie obrazul cu unghia. Simte durerea şi înţelege (cu multă părere de rău) că s-ar putea totuşi să nu fie un vis. Şi, dacă într-adevăr nu este, atunci cât timp a dormit?

Mult.

Animalul clipeşte din ochii-i strălucitori şi porneşte prin apă, spre marginea piscinei, unde se află ea.

Unde sunt? *se întreabă Lila, răspunzându-şi singură:* Sunt acasă. *Dar imediat gândul dintâi se repetă:* Unde sunt?

I

1

Vineri dimineaţă, în a doua zi a flagelului Aurora (pentru Dooling era a doua zi, în alte părţi ale lumii începuse deja ziua a treia), Terry Coombs se trezi din somn şi simţi aromă de bacon prăjit şi de cafea proaspătă. Primul lui gând coerent a fost: Oare a mai rămas vreo sticlă nebăută în „Roata Neunsă”, ori le-am ras pe toate? Al doilea gând a fost unul mai practic: Du-te la baie! Asta făcu şi ajunse fix la timp ca să se prăbuşească în genunchi în faţa closetului şi să vomite abundent. Rămase acolo vreo două minute după aceea, cu fruntea sprijinită de colacul din plastic, aşteptând să se oprească pendulul care legăna încăperea într-o parte şi în alta. Se ridică apoi cu multă greutate, găsi nişte aspirine Bayer şi înghiţi trei cu apă băută direct de la robinet. Reveni în dormitor şi privi lung la partea stângă a patului, unde ţinea minte că ar fi trebuit să fie Rita – cu capul înfăşurat în cocon şi cu firele alea albe peste gură, umflându-se şi pleoştindu-se la fiecare respiraţie.

Oare s-a sculat? Oare s-a terminat? Lui Terry i se umplură ochii cu lacrimi înţepătoare şi porni clătinându-se către bucătărie. Nu avea nimic pe el în afară de o pereche de chiloţi.

La masă stătea Frank Geary, dominând spaţiul din jur cu statura lui masivă. Tabloul acesta trist – un uriaş la o masă de pitici – îl făcu pe Terry să înţeleagă totul, fără să mai aibă nevoie de cuvinte. Cei doi bărbaţi se priviră în ochi. În faţa lui Geary era un număr din *National Geographic.*

— Citeam despre Micronezia, zise Frank. Interesant loc! O mulţime de animale şi plante, majoritatea pe cale de dispariţie. Probabil că te aşteptai să dai cu ochii de altcineva. Nu ştiu dacă mai ţii minte, dar am dormit aici. Am mutat-o amândoi pe soţia ta în pivniţă.

Aha, acum îşi amintea! O duseseră pe Rita jos, ţinând-o unul de cap şi unul de picioare, de parcă ar fi cărat un

covor, lovindu-i umerii de balustrada scării şi de pereţi. O întinseseră pe canapeaua veche, peste o cuvertură groasă care o apăra de praf. Cu siguranţă că Rita zăcea acolo şi în momentul ăsta, înconjurată de restul mobilelor la care renunţaseră de-a lungul anilor şi pe care intenţionaseră să le vândă la un târg de vechituri, dar nu mai apucaseră s-o facă: scaune de bar cu şezutul din vinilin galben, videocasetofonul, pătuţul Dianei, soba cu lemne.

Pe Terry îl cuprinse disperarea. Nici măcar nu mai putea să-şi ţină capul drept. Rămase mut, cu bărbia în piept.

În faţa scaunului gol din capătul celălalt al mesei se afla o farfurie cu bacon şi pâine prăjită. Lângă ea, o cană cu cafea neagră şi o sticlă cu whisky Jim Beam. Terry inspiră sacadat şi se aşează.

Înghiţi o bucăţică de bacon şi aşteptă să vadă ce se întâmplă. Auzi nişte zgomote din stomac şi îl simţi cum se cam zvârcoleşte, dar nu se întoarse nimic pe acelaşi drum. Fără vreun cuvânt, Frank îi turnă o porţie zdravănă de whisky în cafea. Terry luă o gură. Şi imediat mâinile i se opriră din tremurat.

— Chiar aveam nevoie de aşa ceva. Mulţumesc.

Vocea lui suna ca un croncănit de cioară flămândă.

Cu toate că nu erau amici buni, el şi cu Frank Geary băuseră de câteva ori împreună de-a lungul anilor. Terry ştia că Frank considera protecţia animalelor un lucru extrem de serios şi îşi făcea slujba cu dăruire şi conştiinciozitate. Mai ştia că Frank avea o fată pe care o credea o pictoriţă de excepţie. Îşi aduse aminte că un tip beat îi sugerase odată lui Frank să-L mai lase şi pe Dumnezeu să se îngrijească de problemele muritorilor şi Frank îi spusese să facă ciocu' mic şi, oricât de mangă era individul ăla, uite că reuşise să sesizeze ameninţarea din tonul lui Frank şi nu mai zisese nici „pâs" tot restul serii. Cu alte cuvinte, Terry avea impresia că Frank era un tip ca lumea, nu un nenorocit pe care să-l iei la mişto. Faptul că Frank era negru poate că avusese un oarecare rol în neimplicarea lui Terry într-un fel de relaţie mai apropiată. Niciodată nu se gândise că ar fi putut să fie prieten cu un

bărbat de culoare, deşi acum chiar că n-avea nimic împotrivă.

— Cu plăcere, spuse Frank.

Atitudinea lui calmă şi directă îi dădea un sentiment de siguranţă lui Terry.

— Deci totul e...

Terry se întrerupse ca să mai ia o gură din cafeaua cu adaos de alcool.

— ...la fel?

— Ca ieri? Mda. Adică totul s-a schimbat. În primul rând, acum tu eşti şerif. Te-au căutat de la secţie acum câteva minute. Doamna şerif a dispărut.

Stomacul lui Terry se supără foarte tare la auzul veştii şi îşi manifestă vehement supărarea.

— A dispărut Lila? Dumnezeule...

— Felicitări! Te-au avansat. Să cânte fanfara!

Sprânceana dreaptă a lui Frank ajunsese până în mijlocul frunţii. Amândoi izbucniră în râs, numai că râsul lui Terry se stinse după o singură secundă.

— Hei! murmură Frank, strângându-i mâna. Nu te pierde cu firea!

— Bine, bâigui Terry. Câte femei au rămas treze?

— Nu ştiu. E nasol. Dar sunt sigur că ai să te descurci.

Terry nu era deloc sigur. Bău din cafeaua îndoită cu alcool. Mâncă tot baconul. Musafirul său nu spuse nimic în tot acest timp.

Frank bău şi el din cafea şi se uită la Terry peste marginea căniii.

— Dar o să mă *descurc?* întrebă Terry. O să fiu în stare?

— Da.

În tonul lui Frank Geary nu era nicio urmă de îndoială.

— Numai că vei avea nevoie de ajutor.

— Vrei să lucrezi cu mine?

Propunerea asta, venită din senin, i se părea foarte logică lui Terry: lăsând-o pe Lila la o parte, le mai lipseau cel puţin încă doi oameni.

Frank ridică din umeri:

— Sunt angajatul oraşului. Dau o mână de ajutor oriunde

e nevoie. Dacă îmi dai şi un grad e şi mai bine.

Terry mai luă o înghiţitură din amestecul de cafea şi whisky şi se ridică în picioare.

— Hai să mergem!

2

Aurora doborâse un sfert din efectivul departamentului, însă, în acea dimineaţă de vineri, Frank l-a ajutat pe Terry să întocmească o listă de voluntari şi l-a chemat pe judecătorul Silver ca să fie de faţă când respectivii vor depune jurământul. Don Peters era unul dintre bărbaţii care se voiau poliţişti; altul era un tânăr entuziast, elev în ultimul an de liceu, pe numele lui Eric Blass.

La sfatul lui Frank, Terry a înştiinţat populaţia că va fi interzisă circulaţia prin oraş după ora nouă seara. Patrule formate din câte doi oameni au plecat să pună afişele în Dooling şi în zonele mărginaşe. De asemenea, aceste patrule mai aveau ca sarcină şi calmarea cetăţenilor, descurajarea acţiunilor de vandalism şi – tot ideea lui Frank – înregistrarea locurilor unde se aflau adormitele. O fi fost Frank Geary doar un simplu hingher înainte de Aurora, dar era un om al legii al naibii de bun, extrem de serios şi metodic. Iar când Terry a înţeles că se putea baza pe el în toate privinţele, exact asta a şi făcut.

Au fost reţinuţi vreo zece hoţi. Această acţiune nu a fost deloc dificilă, deoarece prea puţini se mai oboseau să-şi ascundă preocupările. Probabil îşi imaginau că poliţia va închide ochii, dar au descoperit că se înşelau. Unul dintre aceşti tâlhari era Roger Dunphy, omul de serviciu de la Penitenciarul Dooling, care hotărâse să nu se mai întoarcă acolo. Duminică dimineaţă, când patrulau cu maşina prin oraş, Terry şi Frank l-au zărit pe stimabilul domn Dunphy ducând în mână, fără să se ferească, o pungă transparentă din plastic, plină cu inele şi coliere şi alte bijuterii furate din camerele femeilor de la Azilul de Bătrâni Crestview.

— Că doar nu mai au nevoie de ele, se justificase Dunphy. Haide, dom' poliţist Coombs, ce te iei de mine, că

n-am făcut niciun rău?

Frank l-a apucat de nas pe omul de serviciu şi l-a strâns atât de tare, că s-a auzit trosnetul cartilajului.

— Domnule şerif Coombs. Aşa să i te adresezi de acum înainte: domnule şerif Coombs!

— Bine, bine! a urlat Dunphy. O să-i zic şi domnu' preşedinte Coombs, numa' dă-mi drumu' la trompă!

— Pune la loc bunurile furate şi de data asta îţi vom trece cu vederea delictul, a spus Terry, recompensat imediat de Frank cu un gest de aprobare.

— Sigur! Acuşica!

— Nu care cumva să ne minţi, că o să te verificăm.

În aceste prime trei zile, Terry şi-a dat seama de un lucru grozav la Frank: pricepea ca nimeni altul sub câtă presiune lucra el, noul şerif al oraşului Dooling. Aşa că nu insista niciodată, ci doar avea mereu câte o sugestie şi, aproape la fel de important, ţinea în permanenţă la el sticluţa aia mică îmbrăcată în piele – fainã treabă, poate aşa făceau negrii – şi i-o oferea ori de câte ori se simţea copleşit de probleme, ori de câte ori i se părea că ziua nu se mai termină. Frank era mereu alături de Terry, neclintit ca o stâncă. Şi tot alături de el a fost în ziua de luni, a cincea zi a Aurorei, la poarta Penitenciarului pentru Femei din Dooling.

3

În weekend, şeriful interimar Coombs încercase de câteva ori să-l convingă pe Clint să i-o predea lui pe Evie Black. Deja se răspândiseră zvonurile despre femeia care îi omorâse pe cei doi dealeri de metamfetamină: spre deosebire de toate celelalte femei, aceasta dormea şi se trezea perfect normal. La sediu, Linny Mars (rămasă pe baricade, bravo ţie, fato!) primise atât de multe apeluri în legătură cu această chestiune, că începuse să întrerupă convorbirea de câte ori o întreba cineva despre asta. Frank a spus că erau *obligaţi* să afle cât de adevărate erau zvonurile; a spus că era o prioritate. Terry îi dădea

dreptate, numai că Norcross se încăpăţâna să refuze şi acum abia dacă mai accepta să vorbească cu el la telefon.

Până luni se stinseseră deja primele incendii, însă zona din jurul penitenciarului tot mai mirosea ca o scrumieră plină. Văzduhul era cenuşiu şi jilav, iar acum cădea iarăşi ploaia aia măruntă. Posomorât şi fără chef, şeriful interimar Terry Coombs stătea lângă interfon, în faţa camerei de supraveghere de la poarta Penitenciarului pentru Femei din Dooling.

Norcross încă nu se lăsa convins de ordinul de transfer semnat de judecătorul Silver pe numele lui Evie Black. (Tot Frank îl ajutase şi acum, explicându-i bătrânului om al legii că femeia aceea prezintă o imunitate neobişnuită în faţa virusului şi făcându-l să înţeleagă necesitatea unei acţiuni ferme şi rapide, tocmai pentru a ţine situaţia sub control şi a evita izbucnirea revoltelor.)

— Oscar Silver nu are competenţe în această situaţie, Terry, bolborosi din difuzor vocea doctorului, dând celor care-l auzeau impresia că le vorbeşte de pe fundul unui lac. Ştiu că a semnat hârtiile de încarcerare la cererea soţiei mele, dar nu are niciun drept să semneze actul de eliberare. Autoritatea lui s-a încheiat în momentul în care mi-a fost încredinţată mie ca să-i fac evaluarea în regim de detenţie. Acum ai nevoie de un judecător de la tribunalul regional.

Terry nu putea să priceapă motivul pentru care soţul Lilei, care i se păruse mereu un tip cu picioarele pe pământ, face pe nebunul în halul ăsta.

— N-am la cine să apelez acum, Clint. Dorm ambele doamne judecător – şi doamna Wainer, şi doamna Lewis. Ghinionul nostru că avem femei în fruntea tribunalului regional.

— Nu contează, pune mâna şi sună la Charleston ca să afli pe cine au numit în locul lor, spuse Clint.

Parcă avea senzaţia că le făcuse un hatâr, că ajunseseră la un compromis, că cedase cât de cât.

— Dar la ce să-ţi baţi capul? Acum Evie Black doarme la fel ca toate celelalte.

Vestea aceasta îi tăie tot elanul lui Terry. N-ar fi trebuit să pună bază pe bârfele acelea. La fel de bine ar fi putut să-şi interogheze propria nevastă – mumia aia întinsă pe canapeaua veche şi murdară din pivniţa întunecată.

— A adormit ieri după-amiază, continuă Norcross. Nu mai avem acum decât câteva deţinute treze.

— Atunci de ce nu ne lasă s-o vedem? întrebă Frank, care până acum ascultase schimbul de replici fără să scoată o vorbă.

Bună întrebare! Terry apăsă butonul şi o repetă lui Clint.

— Uite ce vom face, zise doctorul. Am să-ţi trimit o poză pe mobil. Dar nu pot să las pe nimeni înăuntru. Suntem în *carantină* şi astea sunt *regulile.* Am regulamentul directoarei chiar în faţa mea. Am să-ţi citesc ce scrie: „Autorităţile statului impun Starea de Carantină şi o pot ridica numai atunci când consideră de cuviinţă.” *Autorităţile statului.*

— Dar…

— Nu mă lua cu de-astea, Terry. N-am scris eu regulamentul. Asta este, fie că ne convine sau nu. Hicks a plecat vineri dimineaţă şi nu s-a mai întors. Din momentul acela eu sunt singurul conducător pe care-l mai are închisoarea asta şi trebuie să mă bazez pe regulament.

— Dar…

Terry începuse să sune ca un motor în doi timpi: *dar-dar, dar-dar.*

— Am fost nevoit să institui starea de carantină. N-am avut încotro. Te-ai uitat şi tu la ştiri şi ai văzut ce se întâmplă. Au apărut grupuri de bărbaţi care dau foc femeilor înfăşurate în coconi. Cred că eşti de acord cu mine când spun că deţinutele de aici ar deveni ţinta principală a acestor aşa-zişi justiţiari.

— Haide, lasă vrăjeala!

Frank scoase un şuierat furios şi clătină din cap. Nu reuşiseră să-i găsească o cămaşă de uniformă care să-l cuprindă peste piept, aşa că o purta descheiată peste maiou.

— Mie asta mi se pare o păsărească birocratică. Tu eşti

şeriful în funcţie, Terry. Înseamnă că eşti mai mare decât un doctor. Ca să nu zic că ăsta nici măcar doctor nu-i... e doar un psihopupu.

Terry ridică mâna, cerându-i să tacă.

— Înţeleg, Clint. Şi îţi înţeleg şi îngrijorarea. Dar mă cunoşti, nu? Lucrez cu Lila de mai bine de zece ani. De dinainte să ajungă şerif. Te-am invitat la cină la mine acasă şi tu m-ai invitat la tine. Doar nu-ţi imaginezi că am să le fac ceva femeilor de aici! Aşa că, scuteşte-mă de povestea asta cu regulamentul.

— Încerc...

— Nici nu-ţi imaginezi cu ce căcaturi am avut de-a face în weekend. O cucoană şi-a lăsat aragazul aprins şi a incendiat jumătate din Greely Street. Au ars o sută de pogoane de pădure de la sudul oraşului. Am pe cap şi un liceean mort care a vrut să violeze o adormită. Mai am şi un tip care şi-a strivit capul într-un blender – mă rog, în cazul ăsta, a fost vina lui. Haide să lăsăm la o parte regulamentul! Eu sunt acum şerif interimar. Suntem prieteni. Lasă-mă s-o văd că doarme la fel ca toate celelalte şi te las în pace.

Ghereta paznicului din partea cealaltă a gardului era goală. Dincolo de ea, dincolo de parcare şi dincolo de al doilea gard, clădirea penitenciarului îşi încovoiase umerii cenuşii. Prin sticla securizată a uşilor de la intrare nu se vedea nicio mişcare, nu se vedea nicio deţinută alergând pe terenul de sport sau lucrând în grădina de legume. Imaginea asta îi aminti lui Terry de parcurile de distracţii la sfârşit de toamnă, de aspectul ponosit şi şubred pe care îl căpătau atunci când nu mai funcţiona niciun carusel şi pe acolo nu mai erau nici copii care să alerge dintr-o parte în alta, să mănânce îngheţată şi să râdă. Îşi dusese fiica, pe Diana, în nenumărate asemenea parcuri când era mică. Ce vremuri!

Iisuse, tare bine i-ar prinde o duşcă! Bine că Frank avea sticluţa la îndemână.

— Uită-te la telefon, Terry! se auzi din difuzorul interfonului.

Acum se auzi şi şuieratul de tren ales de Terry drept ton de apel. Îşi scoase mobilul din buzunar şi se uită la fotografia pe care i-o trimisese Clint.

O femeie într-o bluză roşie pe un pat îngust într-o celulă. Cu un număr de identificare deasupra buzunarului de la piept. Lângă numărul acela, cineva pusese o carte de identitate. Pe ea era poza unei femei cu păr negru şi lung, piele arămie şi un zâmbet larg, care-i dezvelea dantura sclipitor de albă. Alături scria că numele femeii era „Evie Black", iar numărul era acelaşi cu numărul de identificare de pe cămaşă. Chipul deţinutei era acoperit de un cocon.

Terry îi întinse telefonul lui Frank, îndemnându-l să se uite şi el la fotografia aceea.

— Ce părere ai? Am isprăvit aici?

Abia acum îi trecu lui Terry prin cap că el – şeriful interimar – îl întreba pe noul său angajat ce trebuie să facă, deşi ar fi trebuit să fie exact invers.

Frank studie ecranul telefonului şi zise:

— Asta nu dovedeşte nimic. Norcross putea să îmbrace oricare altă adormită cu bluza lui Black şi să-i pună pe piept cartea de identitate.

Îi înapoie mobilul şi continuă:

— Nu are nicio logică să nu ne permită accesul. Tu reprezinţi legea, Terry, în timp ce el nu-i decât un nenorocit de psihopupu de puşcărie. Sigur, trebuie să recunosc: tipu' ăsta-i mai alunecos decât un ţipar, dar toată povestea pute a făcătură de la un kilometru. Mi se pare că încearcă să tragă de timp.

Frank avea dreptate, fireşte că avea: poza aia nu dovedea nimic. De ce nu le dădea drumul înăuntru ca s-o *vadă* cu ochii lor pe femeia aia, să vadă cu ochii lor dacă dormea pe bune sau nu? Lumea era pe punctul de a-şi pierde jumătate din populaţie. Ce dracu' mai conta un amărât de regulament?

— Să tragă de timp ca să ce?

— Nu ştiu.

Frank scoase sticla şi i-o întinse. Terry îi mulţumi, luă o duşcă zdravănă de whisky şi vru să i-o înapoieze. Frank

clătină din cap:

— Ţine-o tu!

Terry puse sticluţa în buzunar şi apăsă din nou butonul interfonului.

— Trebuie s-o văd, Clint. Dă-mi drumul înăuntru, lasă-mă s-o văd şi, după aia, îşi vede fiecare de treburile lui. Toţi oamenii vorbesc despre ea. Trebuie să le închid cumva gura. Altfel, s-ar putea să apară o problemă pe care să nu mai fiu în stare s-o ţin sub control.

4

Din Cabină, Clint îi urmărea pe cei doi bărbaţi la monitorul principal. Uşa Cabinei era deschisă, lucru inimaginabil în condiţii normale. Gardianul Tig Murphy stătea în pragul ei. Gardienii Quigley şi Wettermore erau afară, ascultând şi ei discuţia. Scott Hughes, singurul gardian pe care îl mai aveau, trăgea un pui de somn într-o celulă neocupată. Van Lampley plecase acasă la vreo două ore după ce o împuşcase pe Ree Dempster – pe Clint nu-l lăsase inima să-i ceară să rămână. („Baftă, doctore!”, îi spusese ea, băgându-şi capul în cabinetul lui; se schimbase deja în haine de stradă şi avea ochii roşii de oboseală. Clint îi urase acelaşi lucru. Ea nu-i mulţumise.) Şi chiar dacă Lampley încă nu adormise, Clint se îndoia că ar mai fi fost în stare să-l ajute în vreun fel.

Era încredinţat că îl putea duce cu vorba pe Terry încă o vreme. Însă îl neliniştea prezenţa individului masiv de lângă şeriful interimar, care îi oferise acestuia o sticlă de buzunar şi îi dădea diverse sfaturi. Parcă s-ar fi uitat la un ventriloc şi la păpuşa lui vorbitoare. Clint mai observă şi că necunoscutul se tot uita în jur, în loc să privească fix în difuzorul interfonului, aşa cum fac din instinct mai toţi oameni. Parcă ar fi studiat zona.

Clint spuse în microfon:

— Sincer, Terry, nu încerc deloc să complic lucrurile. Îmi pare tare rău de situaţia asta. Nu vreau să insist şi nici să ne certăm nu vreau, dar îţi jur că am în faţă

regulamentul doamnei directoare Coates. Şi aici scrie cu majuscule chiar la capitolul „Situaţie de carantină” exact ce ţi-am spus eu adineauri!

Şi lovi cu degetul în pupitrul cu butoane, pe care nu era absolut niciun regulament.

— Nu sunt pregătit pentru munca asta, Terry, şi nu pot să mă ghidez decât după regulament.

— Clint!

Doctorul auzi foarte clar oftatul dezgustat al noului şerif.

— Ce dracu’, măi, omule? Chiar vrei să sparg poarta? E ridicol. Lila ar fi foarte dezamăgită de purtarea ta. Foarte, foarte dezamăgită. Nici nu i-ar veni să creadă că eşti în stare de aşa ceva.

— Înţeleg că te simţi frustrat şi crede-mă că nici nu pot să-mi imaginez stresul în care trăieşti de câteva zile încoace, dar sper că eşti conştient că la poartă e o cameră de supraveghere, da? Tocmai am văzut că ai băut câteva guri dintr-o sticlă de buzunar şi ştim amândoi că nu era sirop de tuse. Nu mi-o lua în nume de rău, dar am cunoscut-o pe Lila...

Îşi dădu seama că vorbeşte despre soţia lui la timpul trecut şi parcă i se opri inima în loc. Îşi drese glasul, ca să justifice întreruperea şi ca să-şi mai revină puţin.

— O *cunosc* pe Lila un pic mai bine decât tine şi cred că ar dezamăgi-o faptul că adjunctul ei, omul în care are cea mai mare încredere, bea în timpul serviciului. Pune-te în locul meu. Tu ai lăsa în penitenciar pe cineva care nu are jurisdicţie, n-are mandat şi e băut?

Îl priviră toţi (Clint şi gardienii) pe Terry ridicând exasperat mâinile şi începând să meargă nervos de colo până colo. Necunoscutul masiv îl luă de după umăr şi-i spuse ceva.

Tig clătină din cap şi râse înfundat.

— N-ar fi trebuit să te faci doctor, doctore. Milionar ajungeai dacă te apucai să vinzi tot felul tâmpenii la teleshopping. I-ai sucit minţile de nu mai ştie nici cum îl cheamă. Precis o să aibă nevoie de psihoterapie!

Clint se întoarse cu faţa la cei trei gardieni.

— Ştie careva dintre voi cine-i tipul celălalt?

Ştia Billy Wettermore:

— E Frank Geary, de la Protecţia Animalelor. Nepoata mea îl mai ajută cu câinii maidanezi. Mi-a zis că-i de treabă, dar cumva cam sensibil.

— În ce fel?

— Nu-i plac deloc oamenii care nu au grijă de animalele lor sau le maltratează. S-a zvonit la un moment dat că a bătut măr un ţopârlan nenorocit care-şi torturase câinele sau pisica. Numai că eu n-aş fi atât de sigur că-i adevărat. Nu poţi să pui mare bază pe zvonurile vehiculate de liceeni.

Clint deschise gura să-i spună lui Billy Wettermore să-şi sune nepoata, dar îşi dădu seama cât de puţin probabil era ca fata să mai fie încă trează. Dintre deţinutele lor doar trei nu dormeau încă: Angel Fitzroy, Jeanette Sorley şi Evie Black. Femeia pe care o fotografiase era deţinuta Wanda Denker, care semăna la corp cu Evie. Denker trăsese pe dreapta încă de vineri noapte. Aşa că au îmbrăcat-o în uniforma cu numărul de identificare al lui Evie şi i-au pus pe piept documentul de identitate. Clint s-a simţit uşurat – şi puţin cam siderat – când cei patru gardieni s-au declarat de acord cu planul lui.

Le-a spus că, din moment ce acum aflase toată lumea că Evie doarme şi se trezeşte ca înainte, până la urmă tot va veni cineva după ea – probabil poliţia. Era inevitabil. Dar nu a încercat să le vâre în cap ideea că Evie ar fi un soi de creatură fantastică, a cărei siguranţă (şi, prin extrapolare, siguranţa tuturor femeilor de pe lume) depindea doar de el. Avea multă încredere în priceperea lui de a manipula minţile celor din jur şi de a-i face să vadă lucrurile într-o lumină nouă – doar făcea asta de aproape douăzeci de ani –, însă nu cuteza să împărtăşească nimănui această idee. Tactica stabilită împreună cu puţinii gardieni rămaşi în Penitenciarul Dooling era una simplă: sub nicio formă nu o puteau preda pe Evie localnicilor. Mai mult încă, nici adevărul nu-l puteau spune, pentru că, de îndată ce ar fi admis că Evie este altfel decât restul femeilor, localnicii ar

fi devenit şi mai agresivi. Imunitatea lui Evie trebuia să fie studiată de oamenii de ştiinţă care lucrau pentru guvernul federal şi care ştiau ce fac. N-avea nicio importanţă dacă autorităţile locale ar fi avut (sau nu) acelaşi plan: să aducă un doctor s-o examineze, să-i pună întrebări despre originile ei şi să-i facă toate testele care se pot face unei persoane care ar fi părut înzestrate cu însuşiri biologice excepţionale. Toate astea sunau destul de bine.

Dar, cum ar fi zis Terry. *Dar...*

Evie era mult prea valoroasă ca să o pună în pericol – aici intervenea acel „dar". Dacă ar fi predat-o cui nu trebuie şi lucrurile ar fi luat-o razna şi cineva şi-ar fi ieşit din fire şi ar fi ucis-o – poate din simplă frustrare, poate pentru că aveau nevoie de un ţap ispăşitor – cum le-ar mai fi putut ea ajuta pe mamele şi soţiile şi fiicele lor?

Plus că nu vor fi în stare să scoată nimic de la ea – aşa le spusese Clint poliţiştilor. Ori nu putea, ori nu voia să mărturisească nimic. Părea că nu avea nici cea mai vagă idee că ar fi fost atât de deosebită. În orice caz, lăsând la o parte chestia asta cu imunitatea, Evie Black era o psihopată care lichidase doi fabricanţi de metamfetamină.

— Dar trebuie să fie cineva care să o examineze, să-i studieze ADN-ul şi altele, nu crezi? îl întrebase pe un ton optimist Rand Quigley. Chiar dacă o împuşcă în cap?

Şi se grăbi să adauge:

— Zic şi eu...

— Sigur că da, Rand, îi spusese Clint. Dar crezi că ar fi cea mai bună soluţie? Poate că ar fi mai bine să fie studiată cât încă îi mai funcţionează creierul. Aşa s-ar putea să aflăm mai multe.

Rand se declarase de acord.

Ca să dea mai multă veridicitate acestui scenariu, Clint sunase de mai multe ori la CDC. Însă, pentru că nu-i răspundea nimeni la sediul CDC-ului din Atlanta – ori suna ocupat, ori auzea doar un mesaj înregistrat, la fel ca în ziua de joi când începuse criza – a început să se consulte cu un oficiu al CDC-ului care se întâmpla să se afle la primul etaj al unei case nelocuite de pe Tremaine Street.

Numărul de telefon era acela de la mobilul Lilei, iar singurii oameni de ştiinţă de acolo erau Jared şi Mary Pak.

— Sunt Norcross, de la Penitenciarul Dooling, din Virginia de Vest. Am revenit cu un telefon.

Aşa începea sceneta jucată iar şi iar de Clint (cu mici diferenţe de text) pentru urechile gardienilor din jur.

— Fiul dumneavoastră doarme, domnule Norcross, i-a răspuns Mary la începutul ultimei convorbiri. Vă rog frumos, îmi daţi voie să-l ucid?

— Negativ, a spus Clint. Deţinuta Black continuă să doarmă şi să se trezească fără probleme. Continuă să fie extrem de periculoasă. Vă cer din nou să veniţi şi să o luaţi de aici.

Doamna Pak şi sora mai mică a lui Mary dormeau încă de sâmbătă dimineaţă, iar tatăl ei tot încerca să ajungă acasă de la Boston. Aşa că, nedorind să stea singură în toată casa, Mary îşi culcase pe pat şi mama şi sora şi se dusese la Jared. Clint le spusese adevărul celor doi adolescenţi – mă rog, mare parte din el. A omis anumite amănunte. Le-a zis că avea o deţinută care dormea şi se trezea şi le-a cerut să-l ajute la înscenarea cu CDC-ul, pentru că avea sentimentul că l-ar lăsa baltă tot personalul dacă nu l-ar auzi discutând cu cineva la telefon despre ajutoarele care trebuiau să sosească. Nu le-a spus nimic despre faptul că Evie ştia totul despre toată lumea. Şi nici că făcuse o înţelegere cu ea.

— Urina mea e băutură energizantă pură, domnule Norcross. Când îmi mişc repede braţele, parcă sunt nişte dâre în aer – dâre pe care *le văd.* Are sens ce zic? Probabil că nu, dar nu contează. Cred că m-am transformat într-o supereroină şi Jared s-a culcuşit în sacul de dormit şi pierde toată distracţia. Dacă nu se scoală mai repede, am să-i scuip în ureche.

La partea asta, Clint s-a prefăcut din ce în ce mai iritat.

— Tot ce-mi spuneţi mi se pare absolut fascinant şi sper că veţi lua toate măsurile necesare, dar vă repet: trebuie să veniţi aici, să o luaţi pe femeia asta de la noi şi să aflaţi de ce este diferită de toate celelalte. *Capisce?* Sunaţi-mă

atunci când veţi face rost de un elicopter.

— Soţia dumneavoastră este bine, a răspuns Mary, fără euforia de mai devreme. Adică, nu s-a schimbat nimic în starea ei. Adică, e la fel. Am pus-o să stea... hm... să stea cât mai comod.

— Mulţumesc, a spus Clint.

Toată structura acestei mascarade era atât de şubredă, că nu putea să nu se întrebe ce cred Billy şi Rand şi Tig şi Scott. Şi dacă nu cumva se prefăceau că l-ar crede doar pentru că li se părea palpitant să ia parte la o asemenea acţiune – deopotrivă lipsită de logică şi mai înfricoşătoare decât cel mai urât coşmar.

Mai exista şi o altă motivaţie – simplă, dar puternică – pentru această atitudine a lor: îşi apărau teritoriul. În viziunea celor câţiva gardieni rămaşi, penitenciarul era domeniul lor, în care civilii din oraş nu trebuiau să-şi vâre nasul.

Câteva zile, toate aceste circumstanţe le-au permis să-şi facă treaba pe care ştiau s-o facă, chiar dacă acum aveau în grijă din ce în ce mai puţine deţinute. Într-o lume care se ducea dracului foarte repede, se simţeau mult mai liniştiţi ştiind că se află într-un mediu cu care erau obişnuiţi. Toţi cei cinci bărbaţi din Penitenciarul pentru Femei Dooling dormeau cu schimbul pe canapeaua din camera de relaxare şi îşi pregăteau mesele în bucătăria mare a închisorii. Poate un alt avantaj era şi faptul că Billy, Rand şi Scott erau tineri şi necăsătoriţi, iar Tig – mai mare decât ei cu vreo douăzeci de ani – era divorţat şi nu avea copii. Ba chiar, deşi mormăiseră nemulţumiţi la început, păreau să se fi împăcat cu ideea că trebuie să renunţe la convorbirile telefonice de natură personală, deoarece – aşa insista Clint – siguranţa tuturor depindea de asta. Prin urmare, l-au ajutat să ia o măsură extrem de neplăcută: sub pretextul unui aşa-zis „plan intern pentru situaţii de urgenţă”, au tăiat receptoarele de la cele trei telefoane cu plată pentru uzul deţinutelor, răpind astfel celor din afară şansa de a vorbi cu cele dragi în aceste zile, care s-ar fi putut dovedi a fi şi ultimele pentru toate femeile din lume.

În după-amiaza zilei de vineri, această măsură de precauţie a dus la izbucnirea unei mici revolte: şase prizoniere au vrut să pătrundă cu forţa în aripa unde se aflau birourile administraţiei. De fapt, „revoltă” ar fi prea mult spus – femeile erau aproape leşinate de oboseală şi nu aveau niciun fel de obiecte care ar fi putut fi considerate arme, cu excepţia unei singure deţinute, care umpluse o şosetă cu baterii consumate. Cei patru gardieni au înăbuşit rapid această insurecţie. Lui Clint i-a părut rău de toată situaţia, dar s-a consolat văzând că atacul i-a făcut pe gardieni să dea dovadă de şi mai multă hotărâre în acţiunile lor.

Sigur, nu se putea hazarda acum să estimeze şi cât timp va dura această hotărâre a lor. Spera doar că îi va putea convinge să rămână alături de el fie până o va face pe Evie să se răzgândească şi să coopereze într-un mod mai raţional, fie până la răsăritul soarelui de marţi sau miercuri sau joi... sau când o da Dumnezeu... şi ea se va declara mulţumită.

Presupunând că afirmaţiile ei erau adevărate. Dacă nu erau...

Atunci nimic nu va mai conta. Însă până atunci, totul era important...

Clint se simţea cuprins de o energie bizară. Se întâmplaseră o mulţime de nenorociri, dar măcar el făcea ceva. Spre deosebire de Lila, care abandonase lupta.

O găsise Jared în faţa casei doamnei Ransom. Adormise în maşină. Clint tot încerca să-şi spună că nu o învinovăţeşte pentru asta. Cum ar putea? Doar era doctor. Înţelegea limitele organismului omenesc. Dacă nu dormi o lungă perioadă de timp, nu mai reacţionezi normal, nu mai ştii ce este important şi ce nu, nu mai faci diferenţa între ce este real şi ce nu, îţi pierzi minţile. Asta se întâmplase cu Lila.

Numai că el nu avea voie să capituleze. El trebuia să îndrepte lucrurile. Aşa cum le îndreptase şi cu Lila, înainte s-o răpească Aurora – când rămăsese ferm pe poziţii şi o convinsese să asculte de glasul raţiunii. Trebuia să încerce

să rezolve criza asta, să-şi aducă nevasta acasă, să ducă toate femeile la casele lor. Nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să încerce.

Poate că Evie ar fi în stare să pună capăt acestei tragedii. Poate că Evie ar fi în stare s-o trezească pe Lila din somn. Să le trezească pe toate din somn. Poate şi pe Evie ar putea el s-o convingă să asculte de glasul raţiunii. Şi atunci lumea ar reveni la normal. În ciuda tuturor cunoştinţelor sale de medicină – care-i arătau foarte clar că spusele lui Evie Black erau doar halucinaţiile unei megalomane – se întâmplaseră prea multe pentru ca el să-i respingă întru totul spusele. Nebună sau nu, Evie Black avea puteri extraordinare. Rănile i se vindecaseră în mai puţin de o zi. Ştia lucruri pe care nu avea de unde să le ştie. Şi, mai ales, spre deosebire de toate celelalte femei de pe planetă, dormea şi se trezea în mod normal.

Acum individul acela masiv, Geary, îşi trecu degetele prin grilajul porţii şi îl scuturã ca să-i încerce rezistenţa. Apoi îşi încrucişă braţele şi se uită la sistemul de închidere electronică, de mărimea unei mănuşi de box.

Clint îl observă. Şi mai observă că Terry se dusese mai încolo, pe marginea drumului. Lovea cu vârful pantofului în pietriş, exact ca un copil bosumflat, şi mai lua câte o gură din sticluţa de buzunar. Clint ajunse la concluzia că s-ar putea să aibă bătăi de cap. Problemele mocneau în faţa porţii. Şi poate nu numai acolo.

Activă interfonul.

— Salut, din nou! Deci, ne-am înţeles? Terry? Frank? Frank te cheamă, da? Îmi pare bine de cunoştinţă. Ai înţeles cum stau lucrurile?

În loc să-i răspundă, noul ajutor de şerif şi şeriful interimar se întoarseră la maşină, se urcară în ea şi plecară de acolo. La volan era Frank Geary.

5

La jumătatea distanţei dintre penitenciar şi oraş era o răscruce de drumuri spectaculoasă. Frank opri maşina.

— Ia uite ce privelişte! se minună el. Ai zice că lumea a rămas la fel ca săptămâna trecută.

„Are dreptate, privelişte a e foarte frumoasă”, îşi spuse Terry. De aici se putea vedea până dincolo de feribotul de lângă Drumul Ghiulelei. Totuşi, nu era acum momentul să caşte gura la peisaje.

— Hm... Frank? Cred că ar trebui...

— Să discutăm?

Frank dădu apăsat din cap şi continuă:

— Exact la asta mă gândeam şi eu. Am înţeles un lucru destul de simplu: o fi Norcross psihiatru sau orice altceva, dar este cert că şi-a dat licenţa în abureli. Ne-a dus cu vorba ca la carte şi tot aşa va face până când noi vom refuza să mai punem botul.

— Probabil că da.

Lui Terry nu-i ieşea din minte ce spusese Clint despre băutul în timpul serviciului. Cam avea dreptate şi Terry era gata să recunoască (fie şi în sinea lui) că acum era aproape beat. Însă se simţea atât de copleşit de întreaga situaţie. Nu era pentru el slujba de şerif. În materie de aplicare a legii, numărul doi în ierarhie i se potrivea de minune.

— Trebuie să rezolvăm situaţia asta, domnule şerif Coombs. Nu doar pentru binele nostru, ci al tuturor. Trebuie să obţinem accesul la femeia din fotografia pe care ţi-a trimis-o, trebuie să-i tăiem pânza aia de pe faţă şi să ne asigurăm că este una şi aceeaşi cu cea din poza din documente. Dacă aşa vor sta lucrurile, atunci vom putea trece la planul de rezervă.

— Adică?

Frank se căută în buzunar, scoase de acolo un pachet cu gumă de mestecat şi îşi desfăcu o lamă.

— Al dracu’ să fiu dacă ştiu.

— E periculos să tăiem coconii ăia, spuse Terry. Mulţi au murit când au făcut asta.

— Uite, de-aia e bine că ai în echipă pe cineva care ştie să se poarte cu animalele. Am avut de-a face cu mulţi câini turbaţi la viaţa mea, Terry. Şi o dată am fost chemat să mă ocup de un urs foarte furios care reuşise cumva să intre

într-un gard de sârmă ghimpată şi nu mai putea să iasă de acolo. Atunci când mă voi ocupa de duduia Black, o să am la mine o prăjină de trei metri, cu laţ de sârmă la capăt. Oţel inoxidabil. Închidere cu arc. Nici n-o să ştie ce-a pălit-o. Şi o să strâng laţul ăla cât de tare pot dacă o să înceapă să se zbată şi să dea din craci. Poate o să leşine, da' n-o să moară. Firele alea o să-i crească la loc şi atunci o să facă iar nani. Trebuie doar s-o vedem. Atâta tot.

— Dacă ea e aia din pozã, atunci toate zvonurile alea sunt nefondate şi toată lumea o să fie foarte dezamăgită, zise Terry. La fel şi eu.

— Şi eu, murmură Frank, gândindu-se la Nana. Dar trebuie să ne convingem. Înţelegi asta, da?

Terry înţelegea foarte bine.

— Problema este cum îl vom face pe Norcross să ne lase înăuntru? Am putea să organizăm o poteră şi să luăm cu asalt penitenciarul. Şi chiar e posibil să fim nevoiţi să o facem. Însă doar în ultimă instanţă, ce zici?

— Sigur.

Ideea asta cu potera îi întorcea stomacul pe dos lui Terry. În situaţia actuală, o poteră se putea transforma foarte uşor într-o răzmeriţă.

— Am putea să ne folosim de nevastă-sa.

— Ce?

Terry se holbă şocat la Frank.

— Lila? Ce zici tu acolo?

— Să-i oferim un schimb, zise Frank. Tu ne-o dai pe Evie Black, noi ţi-o dăm pe nevastă-ta.

— De ce ar accepta? Ştie foarte bine că nu i-am face niciun rău.

Însă, când Frank nu-i răspunse, Terry îl apucă de umăr.

— Nu i-am face niciun rău, Frank. Niciodată. Pricepi ce-ţi zic?

Frank se smulse din strânsoare.

— Normal că pricep, zâmbi el. Zic să mergem la cacealma. Să facem în aşa fel încât *el* să ne creadă. În Charleston au început să ardă femeile în coconii lor. Sigur, ştiu bine că-i doar o panică stârnită de toţi dementii ăia de

pe Facebook. Numai că o mulţime de oameni cred că aşa trebuie făcut. Iar Norcross trebuie să creadă că şi *noi* credem asta. Plus că... are şi un fiu, da?

— Da. Jared. Un băiat tare bun.

— Puştiul ăsta ar putea să *creadă.* Şi poate l-am convinge să-l sune pe tac-su şi să-i spună să ne-o predea pe femeia aia.

— De ce? Pentru că îl ameninţăm că o vom arde pe maică-sa?

Lui Terry nici nu-i venea să creadă că spune vorbele astea. Deloc surprinzător că bea în timpul serviciului. Uite ce discuţii era obligat să poarte.

Frank molfăi un timp la guma de mestecat.

— Nu-mi place, spuse Terry. Cum să ameninţăm că o vom arde pe doamna şerif? Deloc nu-mi place.

— Nici mie, zise Frank cu toată sinceritatea. Însă în vremuri atât de grele se impun măsuri disperate.

— Nu, repetă Terry, simţindu-se pe deplin treaz. Chiar dacă o s-o găsească vreo patrulă, categoric nu. În fond, ar putea să nici nu doarmă – nu avem de unde să ştim. Poate şi-a luat tălpăşiţa din oraş.

— Şi şi-a abandonat soţul şi fiul? Şi-a abandonat *slujba* într-un moment ca ăsta? Tu chiar crezi ce zici?

— Poate că nu, spuse Terry. Până la urmă o s-o găsească o patrulă, dar tot refuz să o folosim aşa cum ai propus tu. Poliţiştii nu ameninţă şi nu iau ostatici.

Frank ridică din umeri.

— Am recepţionat mesajul. Era doar o idee.

Se întoarse cu faţa la parbriz, porni motorul şi intră din nou pe şosea.

— Presupun că a căutat-o deja cineva acasă la ea?

— Ieri. Reed Barrows şi Vern Rangle. N-au găsit-o şi nu l-au găsit nici pe Jared. Nu-i nimeni acolo.

— Deci şi băiatul a dispărut, murmură Frank, dus pe gânduri. Poate o păzeşte acolo unde au dus-o? Cred că psihiatrul ăla s-a gândit s-o ascundă. Tre' să recunosc că nu-i prost deloc.

Terry nu răspunse. O parte din el îşi zicea că încă o gură

de whisky ar fi fost o idee proastă, dar altă parte era de părere că una în plus nu avea ce să-i strice. Scoase sticluţa, deşurubă dopul şi i-o întinse lui Frank – gest plin de politeţe, de vreme ce sticla îi aparţinea.

Frank zâmbi şi clătină din cap:

— Nu beau când sunt la volan, amigo.

Cinci minute după asta, în timp ce treceau prin faţa Braseriei „Olympia” (anunţul de la intrare nu mai încerca să ademenească clienţii cu extraordinara plăcintă cu ou; acum le cerea doar: SĂ NE RUGĂM ÎMPREUNĂ PENTRU FEMEILE NOASTRE), Frank îşi aduse brusc aminte de ceva ce le spusese psihiatrul în timpul discuţiei purtate prin interfon. *Hicks a plecat vineri dimineaţă şi nu s-a mai întors, din momentul acela eu sunt singurul conducător pe care-l are închisoarea asta.*

Îi zvâcniră mâinile uriaşe pe volan, iar maşina de poliţie ieşi puţin de pe drum, speriindu-l pe Terry care moţăia.

— Ce e?

— Nimic, îl linişti Frank.

Se gândea la Hicks. Se întreba ce ştia oare Hicks. Se întreba oare ce *văzuse* Hicks. Deocamdată trebuia să ţină doar pentru sine toate întrebările astea.

— Totu-i în regulă, şerifule. Totul este în regulă.

6

Pe Evie o enervau într-un hal fără de hal stelele albastre din jocul video. Pe ecran se revărsau triunghiuri multicolore, stele şi sfere învăpăiate. Ca să arunci în aer o stea albastră, trebuia să formezi un şir de patru sfere. Alte figuri se aprindeau brusc şi apoi dispăreau dacă încercai să le uneşti, dar se pare că stelele acelea strălucitoare erau făcute dintr-o materie rezistentă ca diamantul, pe care nu o putea spulbera decât forţa incendiară a sferelor învăpăiate. Dintr-o logică sucită, pe care Evie nu o putea înţelege, jocul acesta se chema *Cetatea Opulentă.*

Ajunsese la Nivelul 15, la un pas de extincţie. Se ivi o stea roz, apoi un triunghi galben şi, după aceea – mersi,

hai să trăieşti! – o sferă învăpăiată pe care Evie încercă s-o deplaseze spre stânga, unde se afla grupul celor trei sfere învăpăiate pe care deja le strânsese lângă steaua albastră care acoperea acea parte a ecranului. Însă chiar atunci apăru triunghiul verde al morţii şi atât i-a fost.

„SCUZE! AI MURIT!" o anunţă mesajul intermitent.

Evie gemu de ciudă şi azvârli telefonul lui Hicks la capătul patului. Voia să pună o distanţă cât mai mare între ea şi obiectul ăla afurisit. Bineînţeles că o va acapara din nou la un moment dat. Evie văzuse dinozauri; prin ochii unui porumbel călător se uitase de sus la Pădurea Amazoniană. Intrase în sarcofagul Cleopatrei pe un fir de nisip şi mângâiase cu picioruşe mici de gândăcel chipul frumoasei regine. Odată, un dramaturg englez a scris câteva cuvinte amuzante, chiar dacă nu întru totul corecte, despre Evie: *Ea este doica ielelor, se-arată/ Atât de scundă cum e o agată/ Purtată la un deget de-un pârgar,/ Şi vine-n somn, în vis, cu pasul rar/ Al unor gâze care-i trag uşor caleaşca mititică/ Şi se aşază pe nasurile celor fără pază ce dorm adânc...*[93]

Păi, dacă e o creatură magică, ar fi trebuit să treacă de Nivelul 15 al *Cetăţii Opulente.*

— Ştii tu, Jeanette, se spune că natura este crudă şi proastă, dar maşinăria asta micuţă... maşinăria asta micuţă este în sine cea mai bună dovadă că tehnologia este cu mult mai rea. Aş zice că tehnologia este *adevărata* Cetate Opulentă.

7

Jeanette se afla în apropiere – măsura în lung şi-n lat coridorul din Aripa A. Se pare că acum ea era supraveghetoare-şefă. De fapt, era singura supraveghetoare, numai că ea fusese foarte atentă la cursurile de orientare profesională pentru viaţa de după eliberare. Aflase că era de datoria ta ca, atunci când îţi redactezi CV-ul, să-ţi treci acolo absolut toate realizările,

[93] William Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* trad. De Şt. O. Iosif (n. tr.).

pentru ca angajatorul să le aleagă pe acelea pe care le crede importante. Drept urmare, acum era „supraveghetoare-şefă”.

Deoarece gardienii rămaşi patrulau prin Aripile B şi C şi ţineau sub observaţie perimetrul penitenciarului, domnul doctor Norcross o întrebase dacă nu ar putea să stea cu ochii la celelalte două deţinute atunci când el avea vreo treabă în altă parte.

— Sigur, i-a răspuns Jeanette. Că doar n-am altceva de făcut. Probabil că nu se mai ţin orele de tâmplărie.

Era bine să aibă ceva de făcut, îi ţinea mintea ocupată şi trează.

Merse mai departe. Lumina cenuşie a dimineţii intra prin fereastra cu trei rânduri de geamuri şi gratii din zidul de la vest. Pista de alergări era acoperită cu apă şi câmpurile din zare păreau pline de noroi.

— Mie nu mi-au plăcut niciodată jocurile video, spuse Jeanette.

Durase ceva timp până să-şi poată formula răspunsul. Era trează de nouăzeci şi şase de ore.

— Altă dovadă a caracterului tău excepţional, scumpa mea, îi zise Evie.

Acum intră în discuţie şi Angel, din celula de alături:

— Caracter excepţional? *Jeanette?* Căăă-cat. Ştii că l-a căsăpit pe cretinu’ de bărba-su? L-a înjunghiat. Şi nici măcar n-a folosit un cuţit, cum ar fi făcut orice persoană normală. L-a înţepat cu o şurubelniţă, corect, Jeanette?

Dispăruse rapperiţa Angel; revenise mitocanca Angel. Jeanette presupunea că era prea obosită ca să mai facă rime. Iară ăsta era un lucru tare bun. Una peste alta, mitocanca Angel era mai puţin enervantă şi mai (Jeanette se văzu nevoită să caute cuvântul potrivit)… mai autentică.

— Ştiu ce a făcut, Angel. Şi o admir pentru asta.

— Păcat că nu m-au lăsat să te omor, spuse Angel. Da’ cred că şi acum pot să ajung cu dinţii la jugulara ta. Da, cred că pot. Ştiu că pot.

— Vrei să te joci şi tu cu telefonul, Angel? Jeanette, dacă pun telefonul în fanta de la uşă, i-l dai tu lui Angel?

Tonul lui Evie era împăciuitor.

Se bănuia că femeia aceea superbă din celula capitonată era fie o vrăjitoare, fie un diavol. Din gură îi ieşeau valuri-valuri de molii – Jeanette le văzuse cu ochii ei. Dar, indiferent ce era Evie în realitate, se pare că nu era imună la sarcasmul lui Angel.

— Pe pariu că te fac să-ţi înghiţi telefonul ăla, spuse Angel.

— Pe pariu că nu poţi! zise Evie.

— Ba pot.

Jeanette se opri în faţa ferestrei, îşi lipi palma de geam şi se rezemă cu fruntea de el. Nu voia să se gândească la somn, dar nu se putea stăpâni.

Desigur că existau închisori şi în somn. De multe ori Jeanette aşteptase cu nerăbdare să fie eliberată din celula din vis, la fel cum aştepta să fie eliberată din cea reală. Însă în somn exista şi o plajă, pe care valurile o curăţau în fiecare noapte de toate urmele de paşi şi de resturile focurilor de tabără şi de castelele de nisip şi de cutiile de bere şi de toate celelalte gunoaie. În fiecare noapte, valurile acelea purificatoare duceau toată mizeria în adâncuri. În somn exista şi Bobby. Se întâlnise cu el într-o pădure răsărită peste ruinele lumii vechi şi urâte şi totul era cu mult mai bine.

Oare şi Ree era în somnul ei, în visele ei? Damian era acolo, de ce nu şi Ree? Sau poate somnul din coconii ăia era unul fără vise?

Jeanette îşi amintea că a avut zile în care se trezea simţindu-se atât de tânără şi puternică şi sănătoasă. „Am de gând să mă lupt cu dinţii ca să o ducem mai bine!” îi zicea uneori lui Bobby, când acesta era încă foarte micuţ. Acum nu-şi mai putea imagina cum ar fi să se simtă din nou aşa. Nu-şi imagina că ar mai fi în stare să se simtă *vreodată* aşa.

La început, Bobby n-o lăsase să doarmă noaptea. „Ce vrei!” îl întreba ea. Şi el plângea necontenit. Jeanette îşi imagina că bietul bebeluş nu avea de unde să ştie ce anume voia, dar spera că mămica lui ştie şi îl va ajuta.

Aceasta era cel mai dureros aspect al vieţii de mamă: să nu fii capabilă să rezolvi ce nu poţi să înţelegi.

Jeanette se întrebă dacă ar fi *în stare* să doarmă acum. Dacă îşi rupsese osul-somnului? Muşchiul-somnului? Tendonul-somnului? Avea ochii îngrozitor de uscaţi. Şi limba parcă nu-i mai încăpea în gură. Atunci, de ce nu se dădea bătută?

Simplu. Pentru că nu voia.

Cedase în faţa lui Damian şi cedase în faţa drogurilor, iar viaţa ei luase turnura despre care o avertizase toată lumea. Acum nu mai avea de gând să mai cedeze. Acum nu se va mai întâmpla aşa cum se aşteptau toţi să se întâmple.

Încercă să numere până la şaizeci, se încurcă pe la patruzeci şi ceva, o luă de la capăt şi reuşi să numere până la o sută. Ea trage, ea înscrie. *Să vedem reluarea!* Cum îl chema pe tipul ăla? Tipul ăla care voia mereu să vadă reluarea? Precis ştie domnul doctor Norcross.

Jeanette se întoarse cu faţa către zidul dinspre est, unde uşa metalică de la duşuri dădea în camera de deparazitare. Se apropie de uşa aceea – piciorul drept, piciorul stâng, dreptul, stângul. Un bărbat stătea ghemuit pe jos, îndesând marijuana într-o foiţă de ţigară. În spatele ei, Angel îi explica lui Evie cum o va jupui de piele, cum îi va scoate ochii, îi va prăji şi îi va mânca asezonaţi cu nişte leurdă pentru că leurda dă gust bun oricărui mucegai. După reţeta aceasta, Angel se apucă să bată câmpii în continuare: lu-lu-lu şi la-la-la şi bu-bu-bu şi ba-ba-ba, pe un ton furios şi cu accent rustic. Din momentul acesta, Jeanette nu se mai concentră şi conversaţia celor două i se păru mai degrabă o înşiruire de paraziţi de la un post de radio prins aiurea.

— Să ştii, Angel, eu nu cred că mai vreau să-ţi dau jocul meu, spuse Evie.

Şi Jeanette merse mai departe – dreptul, stângul, dreptul, stângul – şi se uită cu mare atenţie la post-it-urile colorate de pe avizierul de lângă automatul cu soluţii împotriva păduchilor. Vedea ca prin ceaţă literele, dar ştia că erau liste cu orarul slujbelor religioase, al întrunirilor

Alcoolicelor Anonime, al atelierelor şi un rezumat al regulamentului din penitenciar. Pe una dintre bucăţelele de hârtie, o spiriduşă dansa pe deasupra cuvintelor AM FOST EVIDENŢIATĂ PENTRU BUNĂ PURTARE! Jeanette se opri şi aruncă o privire la locul unde-l văzuse ghemuit pe bărbatul de mai devreme. Nu era nimeni acolo.

— Alooo! Hei! Unde te duci?

— Jeanette? Te simţi bine?

— Îhî.

Jeanette se uită spre celula lui Evie. Femeia cea stranie stătea lângă gratii. Pe chip i se întipărise o expresie melancolică, o expresie de resemnare – expresie pe care o ai atunci când ştii că speranţa ta nu era prea realistă şi vezi că viaţa a făcut ce face ea de obicei cu speranţele nerealiste. Expresia bebeluşilor imediat după ce au fost zgâriaţi de o pisică şi nu au început încă să plângă.

— Mi s-a părut că... parcă am văzut pe cineva.

— Ai început să ai halucinaţii. Asta se întâmplă când nu dormi. Ar trebui să te culci, Jeanette. Ţi-ar fi mai bine dacă ai dormi atunci când vor veni bărbaţii.

Jeanette clătină din cap.

— Nu vreau să mor.

— Dar n-ai să mori. Ai să dormi şi după aia ai să te trezeşti în alt loc.

Evie se lumină la faţă şi adăugă:

— Şi vei fi liberă.

Jeanette nu avea o părere prea clară despre Evie. Părea nebună, dar nebunia ei nu semăna cu a niciunei alte deţinute de la Penitenciarul Dooling. Unele nebune de acolo erau ca nişte bombe cu ceas, care puteau exploda dintr-o clipă în alta. Aşa era Angel. Evie era diferită, şi nu numai din cazul moliilor. Evie părea inspirată.

— Ce ştii tu despre libertate?

— Ştiu tot ce este de ştiut despre libertate, îi răspunse Evie. Să-ţi dau un exemplu?

— Dacă vrei.

Jeanette îşi luă inima în dinţi şi mai aruncă o privire spre locul unde fusese bărbatul. Nu era nimeni acolo. Nimeni.

— Există fiinţe în bezna pământului, în străfundurile munţilor scobiţi de mineri, creaturi fără ochi, care sunt mai libere decât ai fost tu vreodată. Pentru că ele trăiesc aşa cum vor, Jeanette. Ele se simt împlinite în întunericul acela. Ele pot fi orice îşi doresc.

Şi Evie repetă apăsat ultimele cuvinte:

— *Pot fi orice îşi doresc.*

Jeanette se imaginã învăluită în bezna caldă de sub scoarţa pământului. Constelaţii de minerale sclipeau în jurul ei. Se simţea măruntă şi la adăpost.

O gâdila ceva pe obraz. Deschise ochii şi îndepărtă cu degetele firele care începuseră să i se ţească din piele. Se clătină pe picioare. Nici măcar nu-şi dăduse seama că închisese ochii. În faţa ei era peretele – cu avizierul, uşa de la duşuri, automatul cu soluţii, blocuri de ciment. Jeanette făcu un pas. Şi încă unul.

Iată-l pe bărbatul acela. S-a întors şi acum fuma ţigara pe care şi-o făcuse. Jeanette nu voia să se uite la el. Nu voia să se dea bătută. Avea de gând să atingă peretele şi după aia să se întoarcă şi să meargă până la celălalt perete şi nu voia să se dea bătută. Jeanette Sorley nu era încă pregătită să se lase înfăşurată în giulgiu.

Mai pot să rezist o vreme, îşi spuse ea. Mai pot să rezist o vreme. Uitaţi-vă la mine cum rezist!

8

Toate maşinile de poliţie erau plecate în patrulare, aşa că Don Peters şi puştiul pe care-l primise drept partener cutreierau străzile mărginaşe de la sud de liceu în camioneta Dodge Ram a lui Don. Maşina nu avea niciun însemn oficial, ceea ce constituia o mare dezamăgire. (Don intenţiona să se ocupe de problema asta puţin mai târziu, poate să cumpere nişte autocolante în formă de litere de la vreun magazin de bricolaj.) Dar pe bord era un girofar cu baterie, iar el era îmbrăcat cu uniforma de gardian. Normal că puştiul nu avea niciun fel de uniformă – purta doar o cămaşă albastră cu o insignă la piept, însă Glockul

de la şold îi conferea toată autoritatea de care avea nevoie.

Eric Blass nu avea decât şaptesprezece ani. Teoretic, cu patru ani mai puţin decât vârsta minimă pentru munca în poliţie. Însă lui Don i se părea un tânăr de viitor. Până anul trecut fusese la Cercetaşi şi primise diplomă de merit în proba de tir. („Am abandonat, că erau prea multe păsărici pe acolo”, i-a mărturisit Blass. La care Don i-a răspuns: „Pricep ce zici, juniorule.”) Plus că puştiul avea umor. A inventat un joc ca să-şi treacă timpul mai repede. Jocul ăsta se chema Gagici Zombi. Don trebuia să se uite pe partea stângă a străzii, pentru că el era la volan. Eric, care stătea lângă el, se uita pe partea dreaptă. Fiecare gagică bătrână făcea cinci puncte, câte zece puncte pentru gagicile de vârstă mijlocie, cincişpe puncte pentru gagicile mici (foarte puţine dintre astea mai rămăseseră până sâmbătă, aproape niciuna) şi câte douăzeci de puncte pentru fiecare bunăciune. Blass conducea acum cu optzeci la cincizeci şi cinci. Au intrat pe St George Street şi scorul avea să se schimbe.

— Bunăciune pe stânga în faţă! spuse Don. Cu asta fac şaptej’cinci. Îţi suflu în ceafă, juniorule!

Puştiul se aplecă puţin ca să o vadă mai bine pe femeia destul de tânără care se împleticea pe trotuar. Purta pantaloni scurţi din spandex şi o bustieră. Ţinea capul în jos, iar părul unsuros şi încâlcit rău de tot i se legăna într-o parte şi în alta. Poate că încerca să alerge, dar nu reuşea decât să meargă încet în zigzag.

— Are ţâţele lăsate, la fel şi fundul, spuse Eric. Dacă asta zici tu că-i bunăciune, să ştii că-mi pare rău de tine.

— Văleu! Te-oi aştepta să-mi fac autocritica! chicoti Don. În regulă, dacă tot n-o vedem la faţă, ce zici de cincişpe puncte?

— În regulă, consimţi Eric. Claxoneaz-o!

Treceau cu viteză foarte mică pe lângă femeie şi Don apăsă cu putere claxonul. Femeia ridică speriată capul (nu arăta prea rău, dacă făceai excepţie de cearcănele mari şi vineţii de sub ochii afundaţi în orbite), se împiedică cu piciorul stâng de glezna dreaptă şi căzu lată pe asfalt.

— E *la pământ!* zbieră Eric. Gagică *la pământ!*

Răsuci gâtul ca să poată privi în urmă.

— Dar, stai, uite-o că se ridică! Nici măcar n-a aşteptat s-o numere arbitrul!

Şi începu să fredoneze tema muzicală din *Rocky.*

Don se uită în oglinda retrovizoare şi văzu femeia ridicându-se cu greu în picioare. Din genunchii juliţi îi şiroia sângele pe gambe. Îşi imagină că o să facă vreun gest obscen spre ei, aşa făcuse adolescenta pe care o claxonaseră prima, dar gagica zombi nici măcar nu privi în jur, ci îşi reluă mersul împleticit spre centrul oraşului.

Don spuse:

— Ai văzut ce moacă avea?

— Făcea toţi banii, spuse Eric, ridicând mâna.

Don bătu palma cu el.

Lista cu străzile pe care trebuiau să le inspecteze era îndesată într-o agendă, în care îşi notaseră adresele la care se aflau femei adormite, numele lor şi câteva date de identificare. Dacă respectivele case erau încuiate, aveau libertatea să le spargă uşile şi să intre – chestie destul de distractivă la început. Don se bucura să se spele pe mâini cu diferite tipuri de săpun, în diferite tipuri de băi, iar varietatea de stiluri şi culori a chiloţeilor din sertarele cu lenjerie din Dooling era un subiect pe care se gândise să-l studieze de multă vreme. Însă, după un timp, senzaţiile astea ieftine începură să-l cam plictisească. Asta nu era o acţiune în adevăratul sens al cuvântului. Fără un cur care să-i umple, chiloţii nu înseamnă nimic. Dacă te gândeai mai bine, el şi cu juniorul nu erau decât un fel de recenzori.

— Asta *e* Ellendale Street, da? întrebă Don, oprind camioneta lângă trotuar.

— Recepţionat, El Commandante.

— Hai s-o luăm pe jos, partenere! Să căutăm nişte muiero-baloţi din ăia şi să le scriem numele în agendă.

Vru să deschidă portiera, dar Eric îl apucă de braţ. Bobocul se uita la un teren viran dintre Ellendale şi liceu.

— Vrei să-ţi faci de cap, şefu'?

— Întotdeauna, zise Don. La ce te gândeşti?

— Ai ars vreunul până acum?

— Un cocon? Nu.

Don văzuse câteva secvenţe la ştiri – o înregistrare făcută cu telefonul mobil, în care doi tipi cu măşti de hochei pe faţă, dădeau foc unui cocon. Cică îşi ziceau „Brigada Pârjolitorilor”. Coconul din filmuleţul ăla se aprinsese ca un petic de iarbă uscată, stropit cu benzină. *Fffuşşş!*

— Da’ tu?

— Nici eu, zise Eric. Da’ am auzit că ard al naibii de mişto.

— Ce vrei să faci?

— Acolo trăieşte o babă boschetară, îi arătă Eric. Dacă poţi să zici că trăieşte. Am putea să ne jucăm niţel cu ea. Ştii tu, să experimentăm, să vedem şi noi cum e. Că nu-i nimeni care să-i simtă lipsa.

Tonul lui Eric devenise din ce în ce mai nesigur.

— Normal, dacă tu nu vrei...

— Nu ştiu dacă vreau sau nu, spuse Don.

Asta era o minciună. Bineînţeles că voia. Numai gândindu-se la asta începuse să se simtă cam excitat.

— Haide s-o găsim şi după aia vedem ce facem! Inspectăm mai târziu adresele de pe Ellendale.

Coborâră amândoi din camionetă şi se îndreptară spre terenul sugrumat de buruieni unde se afla bojdeuca Babei Essie. Don avea o brichetă Zippo. Acum şi-o scoase din buzunar şi începu s-o aprindă şi s-o stingă. S-o aprindă şi s-o stingă.

II

1

Femeile au început să-i spună „locul cel nou”, pentru că nu mai semăna cu Doolingul – cel puţin, nu cu Doolingul pe care îl ştiau ele. Mai târziu, după ce au început să-şi dea seama că s-ar putea să stea aici pe termen lung, i-au zis Oraşul Nostru.

Şi aşa i-a rămas numele.

2

Carnea avea un pronunţat gust de gaz de brichetă, cu care aprinseseră cărbunii vechi din pivniţa doamnei Ransom, dar mâncară toată pulpa linxului pe care-l împuşcase Lila cu revolverul de serviciu şi-l scosese din piscina împuţită.

— Suntem nişte căţeluşi bolnavi, a spus Molly în prima noapte, lingându-şi grăsimea de pe degete şi apucând o altă halcă.

Părea să nu-i displacă prea tare să fie un căţeluş bolnav.

— Că bine zici, scumpete, îi spuse bunica ei, da’ a naibii să fiu eu dacă nu-i o mâncare pe cinste. Mai dă-mi o bucată, Coană Şerif.

Se adăpostiseră printre ruinele casei care aparţinuse doamnei Ransom, însă nu avuseseră curaj să deschidă vreuna din conservele prăfuite din cămară, pentru că Lila se temea de botulism. Au rezistat două săptămâni hrănindu-se în principal cu fructele de pădure pe care le culegeau din tufele crescute în fostul lor cartier şi cu ştiuleţi mici de porumb sălbatic (tare şi fără gust, dar comestibil). Era doar luna mai, prea devreme şi pentru fructele de pădure şi pentru porumb, dar iată-le că deja erau coapte.

De unde Lila a ajuns la o concluzie mai întâi destul de şubredă, dar care devenea din ce în ce mai certă: această

versiune a Doolingului în care au ajuns ele se mişca în alt ritm temporal faţă de Doolingul în care trăiseră ele şi pe care îl cunoşteau atât de bine. Sigur, timpul părea neschimbat, dar nu era aşa. Doamna Ransom le-a spus că fusese singură câteva zile înainte de apariţia lui Molly. Orele din locul vechi (cel de dinainte?) erau zile în locul nou (cel de acum?). Poate chiar săptămâni.

Gândul la două fluxuri diferite ale timpului îi ocupa adesea mintea Lilei înainte să adoarmă. Multe dintre locurile unde se culcau aveau vedere spre cerul liber – fie acoperişurile fuseseră distruse de copacii căzuţi, fie fuseseră luate cu totul de vânt – şi Lila se uita la stele până când o lua somnul. Stelele păreau aceleaşi, însă strălucirea lor era şocantă. Erau ca nişte scântei incandescente. Oare era reală lumea aceasta fără bărbaţi? Să fi fost raiul? Purgatoriul? Un univers paralel într-un timp paralel?

Soseau aici tot mai multe femei şi fete. Tot mai multe şi tot mai repede. Cu toate că Lila nu voia, s-a pomenit că trebuie să aibă grijă de ele. Se pare că era de la sine înţeles.

Dintre tufele dese care crescuseră în jurul unei vile, a apărut Dorothy Harper, din Comisia pentru Curriculum. Era însoţită de prietenele ei – trei doamne vesele, cu părul alb, cam la şaptezeci şi ceva de ani, care s-au prezentat, spunând că sunt membre ale unui club de lectură. Au început imediat s-o drăgălească şi s-o răsfeţe pe Molly, căreia îi plăcea nespus de mult să fie drăgălită şi răsfăţată. Janice Coates a apărut de pe Strada Principală – avea o frunză în permanentul distrus şi era acompaniată de trei femei în uniforme roşii, de închisoare. Janice şi cele trei foste deţinute – Kitty McDavid, Celia Frode şi Nell Seeger – fuseseră nevoite să-şi croiască drum prin hăţişul crescut în jurul Penitenciarului Dooling.

— Bună ziua, doamnelor! a spus Janice, după ce le îmbrăţişase pe Blanche McIntyre şi pe Lila. Scuzaţi-ne aspectul. Tocmai ce-am evadat din închisoare. Acum, ia spuneţi-mi, care dintre voi s-a înţepat la deget într-un fus şi a provocat toată încurcătura asta?

Unele dintre case puteau fi reparate ca să locuiască în ele. Altele erau năpădite de mult prea multe buruieni sau erau dărâmate. Sau şi una, şi alta. Mergând pe Strada Principală, femeile au rămas cu gura căscată la clădirea liceului, care fusese veche chiar şi pentru Doolingul cel de dinainte. În Doolingul cel nou era literalmente ruptă în două, iar păsările ţopăiau pe linoleumul din clase, umflat de timp şi intemperii. Clădirea în care se aflaseră birourile consiliului municipal şi sediul poliţiei era pe jumătate dărâmată. Pe Malloy se spărsese un canal de scurgere. O maşină ajunsese pe fundul lui, scufundată până la parbriz în apă de culoarea cafelei.

În colonia aceasta a venit şi o femeie, pe nume Kayleigh Rawlings, care şi-a oferit serviciile de electrician. Pe fosta directoare nu a surprins-o deloc acest lucru, deoarece ştia că Rawlings urmase nişte cursuri profesionale. Nu a deranjat pe nimeni faptul că aceste cursuri fuseseră ţinute în interiorul Penitenciarului Dooling şi că femeia electrician era, de fapt, o fostă deţinută. Pentru că ea nu comisese nicio crimă în locul acesta nou, sub aceste stele orbitoare.

Kayleigh a reuşit să resusciteze un generator solar din casa unui doctor bogat şi au pregătit friptură de iepure pe aragazul electric de acolo şi au ascultat discuri vechi la tonomatul de colecţie.

Seara stăteau de vorbă. Majoritatea femeilor se treziseră în acelaşi loc unde adormiseră – la fel cum păţise şi Lila, care se trezise tot în maşina ei de serviciu şi tot în faţa casei doamnei Ransom. Însă câteva îşi aminteau că se deşteptaseră în întuneric şi că nu auziseră atunci decât vuietul vântului şi ciripitul păsărilor şi – parcă – nişte voci din depărtare. După răsăritul soarelui, aceste femei o luaseră prin pădure spre vest şi ieşiseră fie pe Drumul Ghiulelei, fie pe West Lavin. Descrierea primelor momente de după trezire creau, pentru Lila, imaginea naşterii unei noi lumi – ca şi cum întregul mediu în care trăiau acum ar fi fost un joc al imaginaţiei colective. Şi şi-a spus că aceasta era o explicaţie la fel de posibilă ca oricare alta.

3

Zilele veneau şi treceau. La fel şi nopţile. Însă nimeni nu putea să spună exact câte anume trecuseră din acea primă zi. Totuşi erau sigure că era vorba despre săptămâni. Şi apoi despre luni.

S-a organizat o echipă care trebuia să procure hrana. Erau multe animale în jur – mai cu seamă căprioare şi iepuri – şi multe fructe sălbatice şi legume. N-au suferit deloc de foame. S-au împărţit şi în alte grupe: una pentru agricultură, una pentru reconstrucţie, una pentru îngrijiri medicale şi una care trebuia să continue educaţia copilelor. În fiecare dimineaţă, câte o altă fetiţă suna dintr-o talangă în faţa şcolii. Sunetul se auzea până foarte departe. Femeile au devenit profesoare, la fel şi câteva dintre fetele mai mari.

Nu au avut de pătimit din cauza niciunui virus, însă au fost multe cazuri de dermatite alergice din cauza contactului cu frunzele de iederă otrăvitoare şi destule tăieturi şi vânătăi, ba chiar şi nişte fracturi – provocate de capcanele inerente din construcţiile de mult abandonate – muchii tăioase sau deformate, trape ascunse. Dacă totuşi lumea aceasta era un rod al imaginaţiei, îşi spunea Lila uneori înainte să adoarmă, părea una uluitor de reală, de vreme ce-i putea face pe oameni să sângereze.

În subsolul liceului, unde o specie de mucegai îşi făcuse de cap prin dulapurile arhipline cu documente şcolare vechi de decenii, Lila a descoperit un şapirograf care probabil că nu mai fusese folosit de prin anii şaizeci. Era bine ambalat într-o cutie mare din plastic. Câteva dintre deţinutele de odinioară s-au dovedit surprinzător de îndemânatice şi au ajutat-o pe Molly Ransom să facă tuş proaspăt din coacăze sălbatice, iar fetiţa a înfiinţat o gazetă cu o singură foaie, care se chema *Ce se mai întâmplă prin Dooling.* Primul articol a purtat titlul **„ŞCOALA SE REDESCHIDE!”** şi a citat-o în el pe Lila Norcross: „Este plăcut să vezi cum copiii îşi reintră în rutina normală.” Molly a întrebat-o pe Lila ce fel de funcţie

să scrie că are – Şef al Poliţiei din Dooling sau doar Şerif. Lila i-a zis să scrie că-i doar „o localnică”.

Şi mai erau şi întrunirile. Acestea au avut loc la început doar o dată pe săptămână, apoi de două ori. Şi durau câte o oră sau două. Cu toate că s-au dovedit extrem de importante pentru sănătatea şi confortul psihic al tuturor femeilor din Oraşul Nostru, convocarea lor s-a datorat unei simple întâmplări. Primele participante au fost doamnele care se intitulau „membre ale Clubului de Lectură din Prima Joi a Lunii din lumea veche”. În lumea aceasta nouă, se întâlneau în supermarketul Shopwell, care rezistase foarte bine timpului. Chiar şi fără vreo carte, aveau suficiente lucruri de discutat. Blanche, Dorothy, Margaret şi Gail (sora lui Margaret) se instalau pe scaune pliante în faţa magazinului şi vorbeau despre lucrurile de care le era dor. Printre acestea se numărau cafeaua proaspătă şi sucul de portocale, aerul condiţionat, televiziunea, gunoierii, Internetul şi conversaţiile cu prietenii la telefon. Dar cel mai mult – în această privinţă erau toate de acord – le lipseau bărbaţii. Au început să li se alăture femeile mai tinere şi toate erau bine-venite. Şi vorbeau despre golul din vieţile lor, care pe vremuri fusese ocupat de fiii, nepoţii, taţii, bunicii... şi soţii lor.

— Să vă zic eu ceva, fetelor, le-a spus Tita Coombs la una dintre întrunirile de la finalul primei veri – deja erau prezente aproximativ cincizeci de doamne. Poate pe unele dintre voi le va şoca francheţea mea, dar nu-mi pasă. Mi-e dor de futaiul ăla bun din serile de vineri. La începutul relaţiei noastre, Terry termina prea repede, dar l-am învăţat cum să facă şi după aia totul a fost excelent. Au fost seri când eu am avut două orgasme mari şi unul mai mic înaintea lui. Şi ce credeţi că făceam după aia? Dormeam ca un prunc!

— N-ai degete? a întrebat-o cineva, în hohotele de râs ale celorlalte femei.

— Ba am! a răspuns Rita, care râdea şi ea şi se făcuse ca focul în obraji. Dar crede-mă, scumpa mea, *nu*-i acelaşi lucru!

Vorbele astea i-au adus o rundă zdravănă de aplauze, deşi nu unanime, deoarece s-a abţinut Candy, pudica soţie a lui Fritz Meshaum.

Evident că, la aceste Întruniri, au fost puse două întrebări esenţiale, exprimate în o sută de moduri diferite. În primul rând, cum de au ajuns aici, în acest loc pe care-l botezaseră Oraşul Nostru? Şi de ce?

Au ajuns aici prin magie? Sau în urma unui experiment ştiinţific eşuat? Sau din voinţa Domnului?

Continuarea existenţei lor era o răsplată sau o pedeapsă?

Şi, mai ales, de ce tocmai ele?

Kitty McDavid lua deseori cuvântul când discuţia o apuca în această direcţie. Îi rămăseseră vii în minte amintirile din coşmarul pe care-l avusese în ajun de declanşarea Aurorei – silueta aceea neagră, despre care ea ştia de undeva că ar fi fost o regină şi pânzele ca de păianjen care i se ţeseau din păr. Încă o mai obsedau imaginile acelea.

— Nu ştiu ce ar trebui să fac, dacă ar trebui să mă rog să mi se ierte păcatele sau să fac altceva, a zis Kitty odată.

— Haide, măi, fato, dă-o dracu' de treabă! i-a răspuns Janice Coates. Fă ce vrei, că doar nu eşti în faţa Papei de la Roma. Eu, una, am să încerc să mă acomodez. Pe bune acum, ce am putea să facem în situaţia asta?

Şi această declaraţie a fost pe placul publicului.

Însă întrebarea – „Ce mama dracului s-a întâmplat?" – revenea în permanenţă. Fără să primească vreun răspuns satisfăcător.

La una dintre întruniri (cel puţin trei luni după ce avusese loc „Marea Relocare" – cum îi plăcea lui Janice Coates să-i spună), a apărut o nouă participantă, care s-a aşezat în spate, pe un sac de îngrăşăminte. Şi-a ţinut capul în piept pe toată durata discuţiilor animate despre viaţa de acum şi despre minunata descoperire făcută la oficiul local al poştei: nouă cutii cu Lunapads – absorbante refolosibile.

— Slavă Domnului că nu mai trebuie să-mi îndes cârpe în chiloţi în perioada aia a lunii! s-a bucurat Nell Seeger.

Aleluia!

Spre sfârşitul Întrunirii, discuţia a revenit – aşa cum se întâmpla întotdeauna – la lucrurile acelea care le lipseau. Aproape mereu se lăsa cu lacrimi de dorul copiilor sau bărbaţilor. Însă cele mai multe dintre femei spuneau că se simţeau despovărate – măcar pentru moment. Se simţeau mai uşurate.

— Am terminat, doamnelor? le-a întrebat Blanche în acea anume zi. Mai doreşte cineva să ne împărtăşească vreo problemă arzătoare înainte de a ne duce la treburile noastre?

Din spate s-a ridicat o mânuţă mică, cu degetele mânjite cu cretă de multe culori.

— Da, drăguţă, a spus Blanche. Eşti nouă, nu-i aşa? Şi foarte scundă! Vrei să te ridici în picioare, te rog?

— Bine ai venit printre noi, au rostit în cor toate femeile, întorcându-se să o vadă.

Nana Geary s-a ridicat de pe sacul cu îngrăşăminte. Şi-a şters palmele de tricoul foarte uzat şi cu mânecile zdrenţuite… dar tot preferatul ei.

— Mama mea nu ştie că sunt aici, a început ea, şi sper că n-o să-i spună nimeni.

— Iubito, a intervenit Dorothy Harper. Locul ăsta este ca Vegasul. Ce se discută la Ora Femeii rămâne la Ora Femeii.

S-au auzit câteva râsete înfundate, însă fetiţa cu tricoul decolorat (pe vremuri o nuanţă superbă de roz) nu a schiţat nici măcar un zâmbet.

— Eu vreau doar să spun că mi-e dor de tăticul meu. M-am dus la frizeria Pearson şi am găsit un aftershave pe care-l folosea el – Drakkar Noir, aşa se cheamă – şi l-am mirosit şi mi-a venit să plâng.

În faţa supermarketului s-a aşternut tăcerea, întreruptă doar de câteva smiorcăieli. Mai încolo se va afla că nu doar Nana s-a dus la frizerie ca să miroasă sticlele cu aftershave.

— Cred că atât am vrut să spun, a murmurat ea. Doar că… mi-e dor de el şi aş vrea să-l mai văd cândva.

Toate femeile au început s-o aplaude.

Nana s-a aşezat înapoi pe sac şi şi-a acoperit faţa cu mâinile.

4

Oraşul Nostru nu era o utopie. Curgeau lacrimi, existau destule certuri şi, în prima vară, o crimă urmată de o sinucidere au şocat locuitoarele prin absurditatea ei. Maura Dunbarton, altă refugiată din Penitenciarul Dooling al lumii de dinainte, a sugrumat-o pe Kayleigh Rawlings, după care s-a omorât. Coates le-a descoperit şi a adus-o pe Lila să le vadă.

Maura atârna în ştreangul legat de bara ruginită a unui leagăn din curtea unei case. Pe Kayleigh au descoperit-o moartă în sacul de dormit din camera celor două amante. Avea faţa cenuşie, iar albul ochilor deschişi era filigranat cu sânge. Fusese sugrumată şi apoi înjunghiată de cel puţin zece ori. Maura lăsase un bilet, mâzgălit cu creionul pe o bucată dintr-un plic.

Lumea asta este diferită, dar eu nu m-am schimbat. Vă va fi mai bine fără mine. Am ucis-o pe Kayleigh fără motiv. Nu m-a supărat şi nici nu s-a luat la ceartă. O iubesc şi acum la fel de mult ca atunci când eram în puşcărie. Ştiu că vă era de folos. N-am putut să mă abţin. Mi-a venit s-o omor şi am omorât-o. Mi-a părut rău după aia.

Maura

— Ce părere ai? a întrebat-o Lila.

Şi Janice i-a răspuns:

— Cred că-i o enigmă, la fel ca tot ce se petrece aici. Cred că-i mare păcat că nebuna asta a ales s-o omoare pe singura persoană care ştia cum se cablează un circuit electric. O ţin de picioare şi tu te urci pe ceva şi tai funia aia.

Fără să mai spună şi altceva, Coates şi-a încolăcit

braţele în jurul picioarelor scurte ale Maurei Dunbarton. S-a uitat peste umăr la Lila.

— Haide, nu mă lăsa să stau aşa! Pute. Cred că a făcut pe ea. Încântătoare treabă-i sinuciderea!

Le-au îngropat pe ucigaşă şi pe sărmana ei victimă lângă gardul dărăpănat al penitenciarului. Deja se făcuse iarăşi vară, o vară senină şi caniculară. O mulţime de purici ţopăiau prin ierburile înalte. Coates a rostit câteva cuvinte despre aportul lui Kayleigh la bunăstarea comunităţii lor şi despre bizarul gest criminal al Maurei. Un cor de fetiţe a cântat „Amazing Grace”. Vocile lor de copii au făcut-o pe Lila să plângă.

Recuperase din fostul ei cămin mai multe fotografii cu Jared şi Clint. Participa câteodată la întruniri, dar, odată cu trecerea timpului, fiul şi soţul ei au început să i se pară mai puţin reali. Noaptea, în cort – Lila prefera să doarmă în aer liber cât timp vremea era îngăduitoare – îşi aprindea lanterna şi le studia chipurile la lumina ei. Oare cum mai arată Jared? Faţa lui încă mai avea delicateţea adolescenţei chiar şi în pozele de dată mai recentă. O durea sufletul că nu va afla.

Se uita şi la soţul ei, la zâmbetul lui strâmb şi la părul care începuse să-i încărunţească. Şi îi era dor de el, deşi nu la fel de mult cât îi era de Jere. Încă se mai simţea stânjenită de acuzaţiile pe care i le aruncase lui Clint în noaptea aceea oribilă; încă îi mai era ruşine din cauza minciunilor pe care le spusese, din cauza geloziei sale fără temei. Însă parcă îşi vedea altfel soţul acum, când se uita la el prin lupa amintirilor. Se gândi la toată grija cu care îşi îngropase el trecutul, la felul în care se folosise de toată priceperea lui de psihiatru ca s-o ţină pe ea departe de acest trecut. Oare Clint îşi imagina că doar el era în stare să facă faţă unei asemenea suferinţe? Că mintea ei nedezvoltată şi spiritul ei plăpând nu ar fi putut s-o înţeleagă? Sau era vorba despre un fel de egoism, deghizat în putere de caracter? Lila ştia bine că bărbaţii erau sfătuiţi (evident, de alţi bărbaţi) să-şi ţină durerile doar pentru ei; dar mai ştia şi că o căsnicie ar fi trebuit să

anuleze unele dintre acele sfaturi. Însă nu aşa se întâmplase în cazul lui Clint.

Mai era şi piscina. O apucau şi acum nervii când se gândea la ea. Şi când se gândea cum renunţase Clint la cabinetul particular în urmă cu mulţi ani. Fără să se consulte cu ea. Şi când se gândea la milioanele de decizii aparent lipsite de importanţă din toată viaţa lor – decizii luate de el şi cu care ea fusese obligată să se împace. Se simţea ca una dintre Nevestele din Stepford[94], chiar şi acum, când soţul ei se afla într-o altă lume.

În bezna din jur ţipau bufniţele şi urlau câinii, sălbăticiţi după cine ştie câte generaţii canine trecute de când universul, aşa cum îl ştiau ei, se sfârşise. Lila trase fermoarul cortului. Lumina lunii se vedea albastră prin ţesătura galbenă. O deprimau gândurile la telenovela care fusese viaţa ei de demult – replicile ei, replicile lui, el trânteşte o uşă, ea o trânteşte pe alta. Toate gesturile astea teatrale pe care ea le dispreţuise mereu când le vedea la alţii. Condescendenţă, numele tău este Lila – îşi zise ea, neputând să-şi stăpânească un zâmbet amar.

5

Gardurile vii din jurul penitenciarului crescuseră şi se făcuseră ca nişte ziduri. Lila intră prin deschizătura pe care o tăiaseră în vegetaţia aceea abundentă Coates şi alte câteva femei. În închisoare se intra printr-o gaură din zidul sudic. Ceva explodase înăuntru – Lila bănuia că fusese aragazul uriaş pe gaz din bucătărie – şi spărsese betonul la fel de uşor cum un copilaş stinge lumânarea de pe tort. Lila mai că se aşteptase să pătrundă într-un cu totul alt loc – o plajă albă, o uliţă pietruită, o culme de munte, tărâmul lui Oz – însă se pomeni într-o clădire cu celule. Pereţii erau pe jumătate dărâmaţi, unele dintre uşile cu gratii erau ieşite din ţâţâni. Probabil că explozia aia fusese

[94] *Stepford Wives* – film în care se descrie o societate idilică, în care soţiile sunt docile şi iubitoare şi fac totul pentru a fi pe placul soţilor lor (n. tr.).

extraordinar de puternică. Din podea creşteau buruieni şi pe tavan se întinsese mucegaiul.

Străbătu aripa demolată a clădirii şi ajunse pe coridorul central al penitenciarului, căruia Clint îi zicea „Broadway”. Parcă lucrurile stăteau ceva mai bine aici. Lila merse de-a lungul liniei roşii, vopsite pe mijloc. Căzuseră toate sistemele de siguranţă, erau descuiate toate uşile, iar geamurile din sticlă armată de la cantină, bibliotecă şi Cabină erau pâcloase. În locul unde Broadway-ul ajungea la uşile de la intrare se vedeau alte urme ale exploziei: cărămizi şi blocuri de ciment sfărâmate, o mulţime de cioburi, uşa metalică deformată înspre înăuntru. Lila ocoli cu atenţie toate resturile acestea.

Trecu apoi pe lângă uşa deschisă de la camera personalului. Ciupercile încolţiseră din mocheta de acolo şi aerul mirosea puternic a vegetaţie viguroasă.

În cele din urmă ajunse şi în cabinetul lui Clint. Fereastra din colţ fusese spartă şi prin ea intraseră tufele uriaşe de afară, pline cu floricele albe. Un şobolan îşi făcea de lucru prin umplutura unei perne de la canapea. Holbă ochii la Lila, apoi se refugie iute în adăpostul pe care şi-l făcuse sub un morman de rigips.

Reproducerea după Hockney atârna într-o parte pe peretele din spatele biroului. Lila se duse şi o îndreptă. În tablou era o clădire zugrăvită în culoarea nisipului, cu perdele identice la toate ferestrele. La parter avea două uşi. Una albastră, cealaltă roşie: exemple ale faimoasei palete coloristice a lui Hockney, strălucitoare ca emoţiile provocate de amintirile frumoase, chiar dacă destul de neclare. Lila se simţise pe vremuri sedusă de nenumăratele posibilităţi interpretative pe care le oferea arta acestui pictor. Cu mulţi ani în urmă îi dăruise tabloul lui Clint, închipuindu-şi că îl va arăta pacientelor şi le va spune: „Vezi? Acesta nu este sfârşitul. Există uşi către o viaţă mai bună, mai fericită.”

Ironia era evidentă: Clint se afla într-o altă lume. Jared se afla într-o altă lume. Poate murise unul dintre ei, poate muriseră amândoi. Reproducerea după Hockney aparţinea

acum şobolanilor şi mucegaiului şi buruienilor acestei lumi – o lume alterată şi pustie, dar singura lume pe care o mai aveau ele. Acesta era Oraşul Nostru, Dumnezeu să ne aibă în paza Lui! Lila ieşi din cabinet şi străbătu din nou penitenciarul mort, până la deschizătura din tufele dese. Voia să iasă cât mai repede de acolo.

6

În toate aceste luni, din ce în ce mai multe femei veneau aici din lumea bărbaţilor, cum o numise odinioară James Brown[95]. Spuneau că, atunci când adormiseră ele, criza Aurora abia începuse în Dooling; acolo nu trecuseră mai mult de două sau trei zile. Însă violenţele şi disperarea descrise de ele păreau ireale mai vechilor locuitoare ale Oraşului Nostru. Dar, mai cu seamă, li se păreau aproape lipsite de importanţă. Femeile din lumea aceasta aveau propriile lor probleme şi preocupări. Una dintre acestea era vremea. Vara era pe sfârşite. Urma toamna şi apoi avea să vină iarna.

Cu ajutorul manualelor de la bibliotecă şi sub supravegherea Magdei Dubcek, văduvă de antreprenor (şi mamă a tânărului care se ocupase de piscina Lilei), au reuşit să termine o parte din lucrările începute de Kayleigh înainte de a fi ucisă de amanta ei cea dusă cu capul. Magda învăţase de la soţul ei destul de multe despre meseria de electrician.

— Bărbatu-meu îmi povestea mereu ce face: „Uite, Magda, ăsta-i un cablu sub tensiune; şi, uite, ăla-i un cablu împământat.” Şi eu îl ascultam. N-a ştiut niciodată că-l ascult, zicea că vorbeşte la pereţi, da’ eu îl ascultam.

Şi Magda a făcut o mutră şmecheră, care-i amintea Lilei dureros de tare de Anton.

— Mă rog, l-am ascultat doar primele cinci sute de ori.

Cu energia recuperată de la panourile solare care supravieţuiseră anilor de abandon, au reuşit să construiască o reţea electrică pentru cele câteva case

[95] „It’s a Man’s World” (n. tr.).

situate pe teren ridicat.

Maşinile obişnuite nu le erau de niciun folos; le era imposibil să-şi dea seama de câtă vreme dura versiunea aceasta a lumii, însă starea automobilelor din parcări a constituit un indiciu important în acest sens – trecuse suficient timp pentru ca apa şi umezeala să distrugă motoarele. Într-un garaj rămas în picioare au descoperit o maşină care mai putea fi folosită, numai că benzina fie suferise modificări chimice, fie se evaporase pur şi simplu. Însă, în magazia unui club, femeile au găsit un parc mic de maşinuţe de golf, bine conservate şi care funcţionau pe bază de energie solară. De îndată ce au fost alimentate, au pornit fără probleme. Femeile mergeau cu ele pe străzile curăţate de copacii căzuţi şi de vegetaţia în exces.

La fel ca supermarketul Shopwell, şi Braseria Olympia rezistase uimitor de bine vicisitudinilor timpului. Rita Coombs (pe vremuri, soţie a lui Terry) a redeschis-o în sistem barter. Pregătea mâncarea pe o sobă veche cu lemne, pe care-l cărase cu ajutorul altor femei din subsolul fostei sale case.

— Mereu mi-am dorit să-mi deschid un restaurant, i-a explicat ea Lilei, numai că Terry nu mă lăsa să muncesc. Zicea că nu vrea să-şi facă griji pentru mine. Niciodată n-a înţeles cât de tare te plictiseşti când eşti doar un bibelou de porţelan în vitrină.

Tonul ei era degajat, însă şi-a ferit ochii. Lilei i s-a părut că îi era ruşine – îi era ruşine pentru că se bucura să aibă ceva numai şi numai al ei. Lila spera că Rita va depăşi necazurile trecutului şi chiar avea încredere că aşa se va întâmpla – cândva. Multe dintre ele se simţeau schimbate, numai că această schimbare le aducea şi doză de ruşine, de parcă ar fi chiulit de la şcoală. Erau femei precum Magda şi Rita, care s-au pomenit dintr-odată foarte solicitate şi înfloreau în lumina acestei lumi noi. Săptămânile treceau pe nesimţite şi ele au renunţat să mai discute despre lucrurile de care le era dor, ci despre cele de care se bucurau că scăpaseră.

Frunzele şi-au schimbat culorile, la fel ca în lumea

veche. Numai că Lilei nuanţele lor i se păreau mai intense şi mai durabile.

Într-o zi, cu aer de sfârşit de octombrie, s-a dus în grădina doamnei Ransom ca să culeagă dovleci pe care să-i cioplească fetele. Baba Essie stătea pe o băncuţă la umbră şi se uita la ea. Lângă băncuţă se afla căruciorul ruginit pe care Essie îl umpluse cu tot felul de boarfe, de parcă ar fi încercat să-şi aprovizioneze noua viaţă cu amintirile vieţii de dinainte: un aparat de radio, un telefon mobil, un maldăr de haine, o zgardă de câine, un calendar din 2007, o sticlă fără etichetă (dar care, pe vremuri, ar fi putut să conţină sirop de arţar) şi trei păpuşi. Îi plăcea să se ţină după Lila atunci când o vedea cu pălăria de pai pe cap şi cu roaba plină cu unelte de grădinărit.

La început, bătrâna nu vorbise cu nimeni şi se ferea dacă cineva încerca să se apropie de ea. Însă, cu timpul, a început să se mai relaxeze, cel puţin în preajma Lilei. Uneori chiar spunea câteva cuvinte, dar Lila era de părere că Essie nu fusese o persoană prea comunicativă nici măcar în tinereţile ei.

— Este mai bine acum, a spus odată ea. Am casa mea.

S-a uitat cu drag la păpuşile din poală şi a continuat:

— Le place şi fetiţelor mele. Le cheamă Jingle, Pingle şi Ringle.

Atunci Lila a întrebat-o care era numele ei de familie.

— Pe vremuri era Wilcox, i-a răspuns Essie, da' acum e Estabrook. Mi-am reluat numele de domnişoară. Mă cheamă cum o chema şi pe Elaine aia. Locul ăsta e mai bun decât ăla vechi, da' nu doar pentru că am numele de domnişoară şi o casă a mea. Miroase mai frumos.

Astăzi se părea că Essie se retrăsese din nou în sine. Când Lila încercă să facă puţină conversaţie, bătrâna clătină din cap şi începu să dea din mâini către ea, ca şi cum ar fi vrut s-o gonească de acolo. Apoi se apucă să scotocească în căruciorul cu vechituri, de unde scoase un radio Philco (antic şi de demult) şi începu să-l arunce dintr-o palmă în alta. Lila nu se supără: las-o să se joace de-a cartoful fierbinte cât are chef, dacă o ajută să se

liniştească.

Pe la prânz, apăru Janice Coates pe o bicicletă.

— Vreau să-ţi spun ceva, doamnă şerif.

— Nu mai sunt şerif, Janice. Nu citeşti *Ce se mai întâmplă prin Dooling?* Sunt doar o localnică, la fel ca oricare alta.

Coates nu se lăsă descurajată.

— Cum vrei, dar cred că trebuie să ştii că dispar femei. Deja au dispărut trei. Prea multe ca să fie o simplă coincidenţă. Trebuie să vadă cineva ce se petrece.

Lila studie dovleacul pe care tocmai îl rupsese de pe vrej. Portocaliu la vârf, dar negru şi putrezit la fund. Îi dădu drumul din mână şi dovleacul se rostogoli cu zgomot pe brazda de pământ.

— Vorbeşte cu Comitetul de Reconstrucţie. Sau la următoarea întrunire. Eu mi-am dat demisia.

— Zău, Lila! oftă Coates din şaua bicicletei. Nu mă lua pe mine cu din astea. Nu ţi-ai dat nicio demisie. Eşti deprimată.

„Sentimente”, îşi zise Lila. „Bărbaţii nu voiau niciodată să vorbească despre ele, femeile voiau să vorbească numai despre ele. Da, putea să devină plictisitor.” Se miră şi ea de gândul acesta. S-ar putea să fie nevoită să reevalueze o parte din resentimentele ei faţă de stoicismul manifestat de Clint.

— Nu pot, Janice, zise ea, îndreptându-se către alt dovleac. Îmi pare rău.

— Şi eu sunt deprimată, spuse Janice. S-ar putea să nu-mi mai văd niciodată fiica. Mă gândesc la ea în fiecare dimineaţă când mă scol şi în fiecare seară când mă duc la culcare. În fiecare zi. Şi mi-e dor să vorbesc la telefon cu fraţii mei. Dar n-am de gând să...

Din spatele lor se auzi o bufnitură şi un geamăt înăbuşit. Lila se uită peste umăr. Aparatul de radio era pe jos, lângă Jingle, Pingle şi Ringle. Păpuşile se holbau la cerul senin cu ochii lor lucioşi, plini de o fericire tâmpă. Essie dispăruse. În locul ei nu mai era acum decât o molie, care zburătăci aiurea câteva secunde, după care zbură departe,

lăsând în urma ei un vag miros de foc.

III

1

— Ce naiba?! zbieră Eric Blass, care şedea în fund pe jos şi se holba în sus. Le-ai văzut?

— Încă le mai văd, răspunse Don, privind la roiul de molii care zbura pe deasupra terenurilor de tenis, îndreptându-se către clădirea liceului. Şi le miros.

Îi dăduse bricheta lui Eric, deoarece fusese ideea puştiului (plus că aşa ar fi putut să dea vina pe el dacă se afla ce făcuseră). Eric se lăsase pe vine, o aprinse şi o apropie de marginea coconului care ieşea din bojdeuca plină cu gunoaie. Coconul luase foc imediat – flacără puternică şi pârâieli – de parcă în el ar fi fost praf de puşcă, nu o boschetară nebună. Duhoarea de sulf a fost şi ea instantanee. Parcă se băşise Dumnezeu însuşi. Baba Essie s-a ridicat în capul oaselor – nu că i se desluşea cine ştie ce din siluetă – şi a părut că se întoarce spre ei. Trăsăturile i s-au limpezit preţ de o clipă – un negativ foto în negru şi argintiu –, iar Don a văzut-o strâmbându-şi buzele într-un rictus fioros. Încă o secundă şi nu a mai rămas nimic din ea.

Parcă rotindu-se, sfera de foc se ridicase până la un metru şi ceva deasupra solului. Apoi sfera de foc s-a transformat în molii – sute de molii. Nu mai rămăsese nicio urmă din cocon sau din scheletul bătrânei, iar iarba pe care dormise Baba Essie nu era nici măcar pârlită.

„Ăsta a fost un alt fel de foc”, îşi spuse Don. „Dacă ar fi fost un foc normal, acum am fi fost amândoi copţi.”

Eric se ridică în picioare. Era foarte alb la faţă şi arunca priviri înnebunite în toate părţile.

— Ce-a *fost* asta? Ce s-a-ntâmplat?

— N-am nici cea mai vagă idee, zise Don.

— Brigăzile alea de Prăjitori... sau cum îi cheamă... au anunţat cumva că au zburat molii din coconii pe care i-au incendiat?

— Eu n-am auzit. Dar poate nu vor să anunţe.

— Mda, poate... murmură Eric, umezindu-şi buzele. Mda, nu-i niciun motiv pentru care baba asta să fie altfel decât alelalte femei.

Nu, nu exista absolut niciun motiv pentru care Baba Essie să fi fost diferită de celelalte adormite din lume. Dar Don ştia un motiv pentru care lucrurile din Dooling ar fi putut să stea altfel decât în restul lumii. Lucrurile ar fi putut să stea altfel aici, pentru că aici se afla o femeie cu totul şi cu totul specială, în jurul căreia nu se forma niciun cocon atunci când dormea. O femeie cu totul şi cu totul specială care se trezea de fiecare dată.

— Haide! spuse Don. Să ne întoarcem la treaba noastră de pe Ellendale Street. Avem muiero-baloţi de numărat. Nume de scris. Chestia asta de aici... chestia asta nu s-a întâmplat niciodată. Corect, partenere?

— Corect! Absolut!

— N-ai să baţi toaca despre pozna asta, nu?

— Doamne fereşte, sigur că nu!

— Bravo!

„S-ar putea totuşi ca *eu* să povestesc ce am văzut”, îşi zise Don. Dar nu lui Terry Coombs. Don nu avusese nevoie decât de câteva zile ca să ajungă la concluzia că tipul nu făcea nici doi bani. Era... cum îi zice?... un om de paie. Başca, părea că-i place să bea cam multişor – vai şi-amar de capul lui! Pe Don îl scârbeau la culme oamenii care nu-şi puteau înfrâna poftele. Însă individul ăla, Frank Geary... ăla pe care Terry îl numise ajutorul lui... ăla era tăcut şi părea viclean ca o pisică sălbatică, plus că părea că-l interesează foarte mult Evie Black. O să pună curând mâna pe ea, dacă nu o făcuse deja. Cu *el* trebuia să vorbească despre tot ce se întâmplase, dacă tot trebuia să vorbească cu cineva.

Însă mai întâi trebuia să se gândească bine la ce are de făcut.

Să se gândească foarte bine.

— Don?

Ajunseseră la camionetă.

— Da, puştiule?

— Ne-a văzut? Mie mi s-a părut că ne-a văzut.

— Nu, îi răspunse Don. N-a văzut nimic, a explodat şi atâta tot. Vezi să nu te scapi în nădragi, juniorule!

2

Terry a anunţat că se duce acasă ca să se gândească care anume ar trebui să fie următoarea lor mişcare. Frank, destul de convins că următoarea mişcare a şerifului interimar era să doarmă ca să se trezească din beţie, i-a răspuns că i se pare o idee bună. L-a condus pe Terry până la uşa casei, după care s-a întors la sediu. Aici a dat peste Linny Mars. Femeia se plimba în cerc, cu laptopul în braţe. În jurul nărilor avea cruste de praf alb. Obrajii îi erau foarte roşii, iar ochii înceţoşaţi şi duşi în fundul capului. Din laptop se auzea mare gălăgie.

— Bună, Pete!

De ieri începuse să-i zică Pete. Frank nu se obosise s-o corecteze. Şi, chiar dacă ar fi făcut-o, ea ar fi ţinut minte doar câteva minute că îl cheamă Frank, după care ar fi revenit la Pete. Pierderea memoriei pe termen scurt era o manifestare comună a lipsei de somn. Lobii frontali se topeau ca untul într-o tigaie încinsă.

— La ce te uiţi?

— La filmuleţe pe YouTube, îi răspunse ea, fără să se oprească din mers. Ştiu că aş putea să mă uit de la birou, pentru că ecranul lui Gertrude e mult mai mare. Numai că mereu când mă aşez pe scaun simt cum mă ia valul. E mai bine să mă plimb.

— M-am prins. Ce-s alea?

Nu că ar fi avut nevoie de vreun răspuns. Frank ştia că nu puteau fi decât alte grozăvii.

— Clipuri de la Al Jazeera. Toate posturile de ştiri din lume şi-au ieşit din minţi, da' ăştia de la Al Jazeera se cacă pe ei într-un mare fel. Arde tot Orientul Mijlociu. Acolo-i petrol. Ard sondele. Bine măcar că n-a dat încă nimeni cu bomba atomică, da' până la urmă tot o să se găsească

cineva, nu crezi?

— Nu ştiu ce să zic. Auzi, Linny, poate îmi cauţi şi mie ceva pe Internet. Am încercat să dau telefon, dar nu mi-a răspuns nimeni. Mi se pare că angajaţii de la penitenciar îşi ţin la secret datele personale.

Linny mergea mai repede acum, tot cu ochii la laptopul pe care-l ţinea în faţă, ca pe Sfântul Graal. Se împiedică de un scaun, cât pe ce să cadă, se reechilibră şi porni mai departe.

— Şiiţii se luptă cu sunniţii şi ISIS se luptă şi cu unii, şi cu alţii. Comentatorii din studioul Al Jazeera sunt de părere că toate astea se întâmplă pentru că nu mai sunt femei. Spun că, odată cu dispariţia femeilor pe care să le protejeze – deşi ideile lor despre protecţie diferă cu mult de ale mele –, a dispărut şi fundamentul psihologic al iudaismului şi al islamului. De parcă ar fi unul şi acelaşi lucru. În principiu, tot pe femei dau vina, chiar dacă acum dorm, bietele de ele. Nu că-s duşi cu pluta? În Anglia...

„Ajunge cu ştirile internaţionale!” îi spuse Frank în gând. Bătu de câteva ori din palme în faţa lui Linny.

— Te rog să-ţi faci treaba câteva minute, scumpo. Crezi că poţi?

Linny se dezmetici.

— Absolut! Ce-ţi trebuie, Pete?

— Terry m-a rugat să-i fac rost de adresa lui Lawrence Hicks. Directorul-adjunct de la penitenciar. Poţi să mi-o găseşti?

— Simplu ca „bună ziua”, floare la ureche, o nimica toată. Am toate adresele şi numerele lor de telefon. În caz că apar probleme acolo.

Însă nu a fost chiar o nimica toată. Nu în starea în care era Linny acum. Sub privirea răbdătoare a lui Frank, ea se aşează la birou, deschise un fişier, îl închise, deschise altul, apoi pe al treilea – clătinând fără încetare din cap şi înjurând computerul de mama focului, aşa cum fac de obicei oamenii când ei sunt de vină. La un moment dat, îi căzu capul în piept şi Frank observă că din ureche îi ieşea un firicel alb. Bătu iar din palme foarte aproape de nasul

ei.

— Haide, Linny, concentrează-te! Ar putea să fie ceva important.

Femeia tresări puternic. Firicelul se rupse, pluti în aer, dispăru. Linny zâmbi prosteşte.

— Recepţionat! Auzi, mai ţii minte seara aia când am dansat pe muzică country la cârciuma din Coughlin, parcă „Sala cu Iederă" îi zicea – şi când puneau doar „Boot-Scooting Boogie"?

Frank habar n-avea despre ce vorbeşte Linny.

— Sigur că ţin minte. Lawrence Hicks. Adresa.

O găsi în cele din urmă. Clarence Court, numărul şaizeci şi patru, în sudul oraşului. Foarte departe de penitenciar.

— Mulţam, Linny. Ai face bine să bei nişte cafea.

— Cred că, în loc de cafeaua columbiană, am să mă mulţumesc cu nişte prafuri columbiene. Efectul e mai bun. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe fraţii Griner!

Sună telefonul. Linny se repezi să răspundă:

— Poliţia!

Apoi ascultă cam trei secunde şi închise.

— Sună mereu să întrebe... cică: „Pe bune că-i o femeie trează la puşcărie?" – *Bla-bla-bla.* Da' ce-s eu? Ziar?

Îi aruncă lui Frank un zâmbet disperat şi adăugă:

— Nici nu ştiu de ce mă chinuiesc atâta să stau trează. Nu fac decât să amân inevitabilul.

Frank se aplecă şi, fără să se gândească la ce face, îi masă uşor umărul.

— Rezistă! S-ar putea să ne aştepte o minune chiar după colţ. N-ai de unde să ştii până nu ajungi acolo.

Linny începu să plângă.

— Mulţumesc, Dave. Eşti tare amabil.

— Mda, aşa sunt eu, mormăi Frank.

Încerca mereu să fie amabil, dar nu-i ieşea de fiecare dată. Şi nu-i plăcea asta. Probabil că Elaine nu pricepuse niciodată că nu-i făcea deloc plăcere să-şi iasă din sărite. Însă asta era situaţia. Cineva trebuia să dea dovadă de iniţiativă şi curaj. Cineva trebuia să se înhame la jug. Iar, în Dooling, acel cineva era el.

Ieşi din sediul poliţiei, convins că, atunci când o va revedea pe Linny Mars, aceasta va fi înfăşurată într-un cocon. Va fi, aşa cum începuseră să spună unii dintre poliţişti, un „muiero-balot”. Nu-i plăcea termenul, dar nu le-a interzis să-l folosească. Asta era treaba lui Terry.

În fond, Terry era şeriful.

3

Frank se urcă din nou la volanul maşinii de poliţie şi luă legătura prin radio cu Patrula Trei, adică cu Reed Barrows şi Vern Rangle. Îi răspunse Vern şi Frank îl întrebă dacă se aflau tot pe Tremaine Street.

— Da, spuse Vern. Terminăm repede aici. După ce treci de casa doamnei şerif, nu mai sunt prea multe adormite. Ar trebui să vezi toate panourile alea cu „De Vânzare” din faţa caselor. Am impresia că aşa-zisa „redresare economică” n-a ajuns până aici.

— Îhî. Ascultaţi-mă. Terry zice că vrea să dea de urma doamnei şerif Norcross şi a fiului ei.

— Casa lor e goală, îl anunţă Vern. Am controlat-o deja. Şi l-am *informat* personal pe Terry. Mi se pare că era…

Se întrerupse, probabil dându-şi seama că nu-i în regulă să vorbească aşa prin staţie.

— …puţin cam extenuat.

— Sigur, ştie ce i-ai spus, replică Frank. Dar vrea de la voi să percheziţionaţi şi casele goale. Dacă îi găsiţi, daţi-le frumos „bună ziua” şi treceţi mai departe. Dar anunţaţi-mă imediat, în regulă?

Acum îi răspunse Reed.

— Dacă Lila n-a adormit încă, eu cred că a ieşit din oraş. S-o fi dus în pădure. Altminteri am fi găsit-o într-un cocon fie acasă la ea, fie la secţie.

— Uite care-i treaba, eu vă transmit doar ce mi-a spus Terry.

Nici prin gând nu-i trecea lui Frank să le împărtăşească celor doi ceea ce lui i se părea evident: Norcross era cu un pas înaintea lui. Dacă nevastă-sa ar mai fi fost trează, în

niciun caz nu şi-ar fi abandonat slujba. De unde şi concluzia că psihopupu îl sunase pe fi-su şi-i spusese s-o mute pe Lila într-un loc sigur. Alt indiciu că tipul era pus pe rele. Frank era convins că mama şi fiul nu puteau fi prea departe.

— Da' unde-i Terry? vru să ştie Reed.

— L-am lăsat acasă la el, îi răspunse Frank.

— Iisuse! murmură dezgustat Reed. Sper că-i pregătit pentru funcţia asta, Frank. Sper din suflet.

— Pune-ţi lacăt la gură! îl repezi Frank. Vorbeşti prin staţie.

— Recepţionat, zise Reed. Începem să verificăm şi casele goale de la capătul străzii. Oricum, avem zona aia pe listă.

— În regulă. Patrula Patru, terminat.

Frank puse microfonul la locul lui şi porni către Clarence Court. Îşi dorea foarte mult să ştie unde se aflau Lila Norcross şi fiul ei – i-ar fi putut folosi ca să pună capăt acestei situaţii fără vărsare de sânge. Însă nu cei doi erau prioritatea lui în acest moment. În acest moment voia să capete câteva răspunsuri despre duduia Evie Black.

4

Jared răspunse la al doilea tril al telefonului.

— CDC, filiala Dooling, epidemiolog Jared Norcross.

— Nu-i cazul, Jere, îi zise Clint. Sunt în cabinetul meu. Singur. Mary se simte bine?

— Binişor. Deocamdată. Se plimbă prin curtea din spate. Zice c-o înviorează soarele.

Cuprins de o vagă nelinişte, Clint încercă să se calmeze spunându-şi să nu mai fie aşa de pisălog. Acolo erau garduri înalte, o mulţime de copaci; n-o s-o vadă nimeni. Oricum, Terry şi noul lui secund nu vor trimite vreo dronă sau vreun elicopter care să survoleze zona.

— Nu cred că o să mai reziste prea mult, tată. Nici nu ştiu cum de s-a ţinut trează până acum.

— Nici eu nu ştiu.

— Şi nu pricep de ce mama ne-a zis să venim aici. E ceva

mobilă, dar patul e tare ca lemnul.

Se opri jenat şi apoi adăugă:

— Ia te uită de ce mă vait eu acum!

— Oamenii au tendinţa de a se concentra pe lucrurile mărunte tocmai ca să nu fie copleşiţi de cele importante, spuse Clint. Şi să ştii că mama a avut dreptate, Jere.

— Că doar nu crezi că o să apară şi în Dooling o Brigadă de Pârjolitori, nu?

Clint îşi aduse aminte de titlul unui roman vechi: *Asta nu se poate întâmpla aici*[96]. Chestia era că se putea întâmpla orice oriunde. Dar, nu, deocamdată nu-l îngrijora eventualitatea apariţiei în Dooling a vreunei Brigăzi de Pârjolitori.

— Sunt lucruri pe care tu nu le ştii, zise Clint, dar am să te pun la curent diseară.

„După aia s-ar putea să nu mai am prea multe ocazii", îşi spuse el.

— O să vă aduc ceva de mâncare. Vreţi pizza cu de toate de la Pizza Wagon? Presupunând că n-au închis încă?

— Grozav! exclamă Jared. Îmi aduci şi un tricou curat?

— Nu pot să-ţi aduc decât o cămaşă albastră de la uniforma de gardian, răspunse Clint. Nu vreau să trec pe acasă.

Jared nu-i răspunse imediat şi tocmai se pregătea să-l întrebe dacă mai este la telefon, când îl auzi:

— Te rog, spune-mi că nu te-a apucat paranoia.

— O să vă explic tot când ne vedem. Ai grijă de Mary să nu adoarmă. Spune-i că nu poate să-şi mănânce pizza prin cocon.

— Aşa am să fac.

— Jared?

— Da?

— Poliţiştii nu mă ţin la curent cu strategia prin care vor ei să se ocupe de situaţia de aici – deocamdată nu mă iubesc prea tare. Dar, dacă aş fi în locul lor, aş lua la puricat oraşul şi aş face o listă cu toate femeile adormite,

[96] *It Can't Happen Here* – roman al lui Sinclair Lewis, apărut în 1935 (n. tr.).

plus adresele la care se află. S-ar putea ca Terry Coombs să nu fie prea isteţ şi să nu-i vină ideea asta, dar cred că tipul ăla care lucrează cu el ştie că aşa trebuie făcut.

— Bine…

— Şi dacă apar acolo, vezi să nu faceţi zgomot şi… spune-mi, casa aia are vreo magazie, vreo cămară?

— Nu sunt sigur, nu m-am uitat, dar cred că are pod.

— Dacă vezi poliţişti pe stradă, du-le pe toate acolo.

— Pe bune, măi? Mă cam sperii, tată. Nu cred că înţeleg. De ce să nu le dau voie să le găsească pe mama şi pe doamna Ransom şi pe Molly? Doar nu dau foc femeilor aici, la noi?

— Nu, nu le dau foc, dar tot ar putea să fie periculos, Jared. Pentru tine, pentru Mary şi, mai cu seamă, pentru mama ta. Ţi-am spus că nu prea mai sunt în graţiile poliţiei în momentele astea. Din cauza femeii despre care v-am povestit, cea care este diferită de toate celelalte. Nu vreau să intru acum în detalii, dar te rog să ai încredere în mine. Poţi să le urci în pod sau nu?

— Da. Sper să nu fie nevoie, dar da, pot.

— Bravo! Te iubesc şi ajung curând la voi. Cu pizza.

„Dar mai întâi, îşi zise el, am să mai trec o dată pe la Evie Black.”

5

La subraţ cu un scaun pliant luat din sala comună, Clint intră în Aripa A. Jeanette stătea lângă uşa care dădea la duşuri şi la camera de deparazitare şi purta o conversaţie cu un individ invizibil. Ceva despre nişte droguri. Spunea că vrea să cumpere marfă bună, oxicodonă, pentru că doar asta îl mai domolea pe Damian. Evie stătea în spatele gratiilor de la celulă, urmărind scena cu o expresie de compasiune… deşi, în cazul persoanelor labile psihic, nu aveai cum să fii sigur ce simt. Şi, că tot veni vorba despre persoanele labile psihic, Angel stătea pe patul din celula învecinată, cu capul sprijinit în mâini şi părul căzut în ochi. Îi aruncă o privire fugară lui Clint.

— Salut, muistule!

Şi lăsă iarăşi capul în jos.

— Ştiu de unde o iei, îi spunea Jeanette traficantului nevăzut, şi ştiu că poţi să-mi faci rost chiar acum. Că doar nu trag obloanele la miezul nopţii. Ajută-mă, da? Te rog! *Te rog!* Nu vreau să-l apuce iar *hachiţele* pe Damian. Şi lui Bobby îi ies dinţii. Nu mai pot să îndur.

— Jeanette! zise Clint.

— Bobby?! murmură femeia, uitându-se la el ca trezită din somn. A... domnul doctor Norcross!

I se destinseră trăsăturile, ca şi cum toţi muşchii feţei i s-ar fi dus deja la culcare şi creierul încăpăţânat avea să-i urmeze curând. Din senin şi complet aiurea, Clint îşi aduse aminte de un banc vechi: Un cal intră într-un bar şi barmanul îi zice: Hei, amice, ce-i cu faţa asta lungă?

Clint îşi dorea să-i poată explica de ce le ordonase gardienilor să scoată din funcţiune telefoanele cu plată şi să-i ceară scuze pentru că nu-i mai îngăduia să-şi sune fiul. Însă nu era sigur că Jeanette ar fi fost capabilă să-l înţeleagă în momentul de faţă. Şi, chiar dacă l-ar fi înţeles, oare asta ar fi rezolvat ceva, sau doar i-ar fi intensificat suferinţa? I se păreau absolut groteşti libertăţile pe care şi le luase faţă de vieţile deţinutelor, faţă de vieţile *pacientelor* sale. Iar faptul că nu avusese o altă soluţie nu făcea mai puţin groteşti sau crude măsurile luate. Iar cuvintele astea – „crude”, „groteşti” – erau prea slabe pentru a descrie realitatea. Din cauza lui Evie făcuse el ce făcuse, iar acum îşi dădu seama că nu îl mai interesa cât de nebună era, ci o detesta pentru ce-l obligase să facă.

— Jeanette, cu cine...

— Nu mă întrerupe, doctore, trebuie să fac asta.

— Vreau să ieşi în curte.

— Ce? Nu pot. Nu pot să ies singură. Asta-i o puşcărie, dacă nu ai observat până acum.

Se întoarse cu spatele la el şi aruncă o privire în camera cu duşuri.

— Uite ce-ai făcut, a dispărut. L-ai speriat.

Scoase un fel de suspin uscat.

— Ce mă fac eu acum?

— Uşile nu mai sunt încuiate, draga mea.

Niciodată în întreaga lui viaţă profesională Clint nu mai folosise o asemenea expresie afectuoasă cu vreo deţinută. Însă acum o făcuse firesc, fără să se gândească.

— O să mi se facă raport pentru indisciplină!

— A luat-o razna rău de tot, doctore, chicoti Angel printre şuviţele părului slinos.

— Haide, du-te! o îndemnă Evie. Du-te la atelierul de tâmplărie, plimbă-te prin curte, mergi în grădină. Vezi că a dat mazărea nouă, dulce ca miere. Umple-ţi buzunarele şi vino înapoi. Doctor Norcross şi cu mine vom fi terminat treaba până atunci şi vom putea să facem cu toţii un picnic.

— Un picnic *pişăcios!* o îngână Angel prin claia de păr ce-i ascundea rânjetul de pe faţă.

— Du-te! o grăbi Evie.

Jeanette se uită la ea cu îndoială.

— S-ar putea să-l găseşti acolo pe individul ăla, încercă s-o convingă Evie. De fapt, sunt sigură că ai să-l găseşti.

— Sau caută-te în cur! mormăi Angel, tot cu capul în jos. Poate s-a ascuns acolo. Fă rost de o cheie franceză şi am să te ajut eu să-l găseşti.

— Spurcată gură ai, Angel! zise Jeanette. Tare spurcată!

Porni spre capătul coridorului, dar se opri şi se uită ca hipnotizată la pata prelungă de lumină de pe podea.

— Îţi spun eu că nu ai cum să nu ai bătăi de cap de la o pată de lumină, şopti Evie.

Jeanette izbucni în râs.

— Ai dreptate, Ree! Ai dreptate! E ca la *Minţi şi câştigi!*

Îşi continuă drumul, încet, pas cu pas, luând-o prea mult la stânga şi corijându-se, luând-o prea mult la dreapta şi corijându-se.

— Angel?

Tonul lui Evie era la fel de blând şi politicos, dar Angel ridică ochii, dezmeticită dintr-odată.

— Am ceva de discutat cu domnul doctor Norcross. Poţi să asculţi, dar trebuie să-ţi pui lacăt la gură. Dacă nu, am

să-ţi vâr în ea un şobolan, care o să-ţi mănânce limba din rădăcină.

Angel se holbă câteva secunde la ea, după care îşi lăsă din nou capul în palme.

Gardianul Hughes apăru chiar atunci când Clint îşi desfăcea scaunul pliant în faţa celulei lui Evie.

— O deţinută a ieşit din clădire, îl anunţă el. Mi s-a părut că se duce în grădina de legume. I-ai dat voie?

— Da, Scott, nu-i nicio problemă. Dar stai cu ochii pe ea, bine? Dacă adoarme cumva, du-o repede la umbră, înainte să-i crească pânza aia. O s-o aducem înăuntru după ce coconul este complet format.

— În regulă, şefu', spuse Hughes.

Schiţă un gest de salut şi plecă.

„Auzi cum mi-a zis", îşi spuse Clint. „Dumnezeule mare, sunt *şef* aici! Nu m-a numit nimeni, n-am cerut eu funcţia asta, dar tot am căpătat-o."

— „Nesigur doarme capul ce o coroană poartă", spuse Evie. William Shakespeare, *Henric al IV-lea,* Actul al doilea. Nu-i una dintre cele mai frumoase metafore ale lui, dar nici prea rea nu mi se pare. Ştii că pe vremea aia rolurile feminine erau jucate de băieţi?

„Nu poate să citească gândurile", îşi spuse Clint. „Da, bărbaţii au venit, exact cum a prezis ea, dar acelaşi lucru îl puteam prezice şi eu. Era logic să se întâmple aşa. Femeia asta are priceperea unei ghicitoare de bâlci, dar în niciun caz nu poate să citească gândurile."

Putea să creadă asta cât timp avea chef – în fond, era o ţară liberă. Evie se uita fix la el cu ochi mari şi limpezi, plini de curiozitate şi interes. Probabil că rămăsese singura femeie din lume care mai era atât de trează.

— Despre ce să vorbim, Clint? Despre piesele istorice ale lui Shakespeare? Despre baseball? Despre ultimul sezon din *Doctor Who* Păcat că s-a terminat în coadă de peşte, nu crezi? Mă tem că de acum încolo vor difuza doar reluări. Am aflat dintr-o sursă sigură că asociata doctorului a adormit în urmă cu vreo două zile şi acum călătoreşte

într-un TARDIS[97] prin universul ei interior. Poate vor schimba distribuţia şi în următorul sezon vor fi doar personaje masculine.

— Nu sună rău, spuse Clint, abordând automat o atitudine de psiholog.

— Sau să atacăm o problemă legată de situaţia curentă? Mai bine aşa să facem, pentru că nu mai avem prea mult timp.

— Mă interesează ideea ta în legătură cu noi doi, spuse Clint. Cum că tu ai fi Femeia, iar eu aş fi Bărbatul. Figuri simbolice. Arhetipuri. Yin şi yang. Regele alb şi regina neagră de pe tabla de şah.

— Nu, nu, nu! exclamă ea zâmbind. Noi doi suntem de aceeaşi parte a baricadei, Clint. Regele alb şi regina albă. Ni se opune o întreagă armată de piese negre. Toţi caii regelui şi toţi oamenii regelui[98]. Cu accent pe *oameni.*

— Interesant că ne vezi pe amândoi de aceeaşi parte a baricadei! Nu înţelesesem asta din discuţia noastră anterioară. Când anume ai început să-ţi dai seama?

Surâsul lui Evie păli.

— Nu, nu face asta.

— Ce să nu fac?

— Nu apela la *Manualul de Diagnostic şi Clasificare Statistică a Tulburărilor Mintale.* Ca să poţi acţiona, trebuie să renunţi la anumite supoziţii raţionale şi să te bazezi doar pe intuiţie. Acceptă-ţi latura feminină, intră în contact cu ea. Orice bărbat o are. Gândeşte-te doar la toţi scriitorii bărbaţi care au scris despre sufletul femeii. De exemplu, James Cain, cu romanul *Mildred Pierce* – preferatul meu.

— Există o mulţime de medici psihiatri femei, care nu ar fi de acord cu ideea că...

— M-ai crezut atunci când am vorbit la telefon, când soţia ta încă mai era trează. Am simţit din tonul tău că m-ai crezut.

---

[97] TARDIS – navă cu care se poate călători în timp, din serialul *Doctor Who* (n. tr.).

[98] Vers din poezia pentru copii „Humpty Dumpty” (n. tr.).

— Era o situaţie... mai complicată în seara aia. Trebuia să rezolv nişte chestiuni personale. Uite cum stau lucrurile: nu-ţi desconsider influenţa sau puterea. Sau cum vrei să-i spui. Să zicem că deţii controlul. Astăzi, cel puţin.

— Da, hai să zicem că aşa este. Însă mâine s-ar putea să vină după mine. Şi dacă nu mâine, atunci poimâine sau în ziua următoare. Nu mai e mult până atunci. Însă în lumea cealaltă, în lumea de dincolo de Copac, timpul se mişcă mult mai repede, lunile de acolo par doar zile aici. Sigur, acolo sunt şi pericole, dar, cu fiecare dificultate pe care femeile o vor depăşi, devine mai puţin probabil ca ele să-şi dorească să se întoarcă vreodată în lumea asta.

— Să mai zicem şi că eu aş înţelege şi aş crede măcar jumătate din ce spui, zise Clint. Cine te-a trimis?

— Preşedintele Reginald K. Sulambec, izbucni Angel din celula alăturată. Ori el, ori Lordul Gherţan Ţugurlean. Poate...

Nu mai continuă, ci începu să ţipe. Clint se întoarse şi apucă să vadă un şobolan mare strecurându-se printre gratii în celula lui Angel. Femeia îşi ridică picioarele pe pat şi zbieră din nou.

— Ia-l d-acilea! Ia-l d-acilea! *Nu suport* şobolanii!

— Promiţi că ai să-ţi ţii gura, Angel? o întrebă Evie.

— Da! Da! Promit! Da!

Evie îşi învârti degetul, ca un arbitru care anunţă că mingea a fost trimisă în tribune. Şobolanul făcu stânga-mprejur, ieşi repejor din celula lui Angel şi o luă la fugă pe coridor, uitându-se la Evie cu ochi ca două mărgele negre.

Clint se întoarse din nou cu faţa la Evie. Când coborâse în Aripa A, avusese o mulţime de întrebări în minte, întrebări menite să o trezească la realitate, să o facă să renunţe la himere. Numai că acum se spulberaseră toate, aidoma unui castel din cărţi de joc într-un taifun.

„Eu sunt cel care se agaţă de himere”, îşi spuse el. „Mă agăţ de ele ca să nu înnebunesc de-a binelea.”

— Nu m-a trimis nimeni, răspunse Evie. Sunt pe cont propriu.

— Vrei să facem o înţelegere?

— Am făcut deja una, spuse ea. Dacă supravieţuiesc, dacă mă salvezi, atunci femeile vor fi libere să-şi decidă singure viitorul. Însă trebuie să te avertizez: tipul ăla mare, Geary, nu se va da înapoi de la nimic ca să pună mâna pe mine. Crede că-i poate manipula pe ceilalţi bărbaţi şi că mă va captura în viaţă. Dar probabil că se înşală în privinţa asta. Şi, dacă eu mor, gata, s-a terminat!

— *Ce* eşti? o întrebă Clint.

— Singura ta speranţă. Ţi-aş sugera să nu te mai concentrezi asupra mea şi să-ţi canalizezi toată energia spre bărbaţii ăia de afară. De ei trebuie să te temi. Dacă îţi iubeşti soţia şi fiul, trebuie să acţionezi foarte repede ca să fii mereu cu un pas înaintea lor. Deocamdată Geary nu-i influenţează pe toţi, dar nu va mai dura mult şi îi va avea la degetul mic. Este inteligent, este motivat şi nu are încredere în nimeni.

— Am reuşit să-l duc cu vorba, murmură cu buze amorţite Clint. Sigur, are îndoieli, dar nu ştie exact cum stau lucrurile.

— Va şti de îndată ce va discuta cu Hicks şi chiar acum merge la el.

Clint se clătină pe scaun, de parcă Evie şi-ar fi scos mâna printre gratii şi l-ar fi pălmuit. Hicks! Uitase complet de Hicks! Oare îşi va ţine gura atunci când Frank Geary îl va lua la întrebări despre Evie Black? Şi-o va ţine pe dracu'.

Evie se aplecă şi-l privi în ochi pe Clint.

— Te-am prevenit în legătură cu soţia şi fiul tău, ţi-am spus că există arme la care tu ai acces. Am făcut mai mult decât ar fi trebuit să fac, dar nu mă aşteptam să-mi placi atât de tare. Cred că aş putea chiar să mă simt *atrasă* de tine, tocmai pentru că eşti atât de îndrăzneţ şi nesăbuit. Ca un căţel care latră la valurile oceanului. Aşa eşti, doctore Norcross. Nu schimb vorba, dar să ştii că acesta este alt aspect al problemei fundamentale: relaţia bărbat-femeie nu se află niciodată în stare de echilibru. Nu contează, vom discuta altă dată despre asta. Acum trebuie să iei o decizie: ori te pregăteşti să mă aperi, ori speli putina şi le

permiţi să mă captureze.

— Nu voi permite asta, spuse Clint.

— Vorbe mari! Vorbe de *macho!*

Tonul ei indiferent îl irită.

— Oare ochiul tău atoatevăzător nu a aflat că am scos din funcţiune telefoanele, Evie? Că le-am împiedicat pe absolut toate femeile să-şi ia rămas-bun de la cei dragi, inclusiv de la copiii lor, pentru că nu puteam să riscăm ca vestea despre tine să se răspândească şi mai mult? Că propriul meu fiu s-ar putea afla chiar acum în pericol? Este un adolescent care îşi asumă nişte riscuri uriaşe doar pentru că aşa îi cer eu.

— Ştiu ce-ai făcut, Clint. Însă nu te-am *obligat* eu.

Din senin, pe Clint îl apucă furia.

— Dacă tu chiar crezi asta, înseamnă că te minţi singură.

Evie luă telefonul lui Hicks de pe poliţă.

— Discuţia noastră s-a încheiat, doctore. Am chef să mă joc *Cetatea Opulentă.*

Şi îi făcu cu ochiul, ca o adolescentă pusă pe cuceriri amoroase.

— Sunt din ce în ce mai bună.

6

— Am ajuns, spuse Garth Flickinger şi îşi opri Mercedesul cu caroseria îndoită în faţa mult mai turtitei rulote care aparţinuse răposatului Truman Mayweather.

Michaela îi aruncă o privire absentă. De câteva zile simţea că trăieşte într-un fel de vis, senzaţie cumva întărită de rulota asta ruginită: sprijinită pe cricuri, înconjurată de buruieni, piese auto stricate şi parţial de panglica galbenă a poliţiei, care flutura bleagă pe jos.

„Dar încă mai sunt aici”, îşi zise ea. „Pielea asta tot a mea este. Nu-i aşa?” Ridică mâna şi se frecă pe obraz, apoi pe frunte. „Aşa este. Şi încă n-are pânze. E la fel ca înainte.”

— Haide, Mickey! o chemă Garth, coborând din maşină.

Dacă găsesc ce caut, ai să mai reziști încă o zi sau două.

Michaela încercă să deschidă portiera, nu găsi mânerul și atunci îl aștepta pe Garth să ocolească mașina și să i-o deschidă el, făcându-i și o plecăciune afectată cu această ocazie. Ca un puști care-și conduce partenera la un bal, nu la o rulotă rablagită din mijlocul pădurii, în care avusese loc o crimă dublă.

— Hop-șa-șa, haide afară! spuse Garth, trăgând-o de braț.

Era vesel și plin de viață. La urma urmei, de ce n-ar fi fost? Doar nu el se chinuia să rămână treaz de mai bine de o sută de ore.

Din seara aceea de la „Roata Neunsă”, Michaela și Garth deveniseră prieteni la cataramă. Sau, dacă nu chiar prieteni la cataramă, atunci amici în ale drogurilor. Avusese o pungă mare cu metamfetamină cristalizată – rezerva lui pentru cazuri de urgență, așa îi spusese – și drogul ăsta mersese de minune cu băutura. Prin urmare, pe Michaela nu o deranjase deloc să se ducă acasă la Garth după ce „Roata” rămăsese fără strop de alcool și își închisese ușa. În alte împrejurări, poate chiar s-ar fi culcat cu el, pentru că, deși nu o atrăgeau deloc bărbații, uneori noutatea i se părea incitantă. Dar nu în situația actuală. Dacă s-ar fi culcat cu el, atunci *cu siguranță* că ar fi adormit după aia (așa i se întâmpla întotdeauna). Și dacă ar fi adormit – na, belea! – praful și pulberea s-ar fi ales de toate eforturile de până acum. Adevărul era că nici nu știa dacă el ar fi fost interesat de așa ceva. Libidoul lui Garth Flickinger era aproape inexistent, mai puțin când venea vorba despre droguri, față de care se pare că nutrea o dragoste înflăcărată.

Rezerva pentru situații de urgență s-a dovedit considerabilă și au continuat petrecerea încă vreo patruzeci și opt de ore acasă la Garth. Duminică după-amiază, când el a dormit câteva ceasuri, ea i-a cotrobăit prin birou. Cum era de așteptat, a găsit un vraf de publicații medicale și câteva pipe folosite pentru droguri. Mai neobișnuită i s-a părut o fotografie boțită în care era

un bebeluş înfăşat într-o păturică roz. Pe dosul pozei scria doar *Cathy.* La fel de neaşteptată a fost descoperirea unei cutii mari cu vitamine pentru reptile în sertarul de jos al biroului. După asta, s-a jucat la tonomatul doctorului. Din păcate însă, acesta nu avea decât discuri cu nişte trupe de rock alternativ, iar Michaela nu avea nevoie să asculte *Casey Jones*[99] pentru că, în scurt timp, avea să devină ea însăşi un fel de Casey Jones. Michaela a zapat prin cele cinci sute de canale ale uriaşului televizor, oprindu-se doar ca să urmărească reclame cu prezentatori agresivi, care ţipau la telespectatori pe tonuri care vesteau Apocalipsa. Parcă îşi aducea aminte că şi ea comandase un aspirator Shark şi le ceruse să i-l trimită la adresa ei din Washington. Acum se îndoia că va mai primi vreodată aspiratorul ăla, chiar dacă un bărbat îi preluase comanda, pentru că era convinsă că femeile se ocupau de expediţie. Nu aşa se întâmpla mereu? Nu doar femeile se alegeau cu slujbele astea de tot rahatul?

Dacă vezi un closet curat, îşi spuse ea, ştii precis că trebuie să fie o femeie prin preajmă.

— Trume mi-a zis că a primit cea mai bună marfă şi ştiu că nu minţea, zise Garth, conducând-o spre rulotă. Nu mă-nţelege greşit, era un psihopat şi minţea aproape tot timpul, numai că ăsta a fost unul din cazurile extrem de rare când a spus adevărul.

Într-un perete al rulotei era o gaură înconjurată de un nimb care părea făcut din sânge uscat. Michaela îşi spuse că nimbul ăla nu există, că are ea halucinaţii. Probabil că visează cu ochii deschişi – stare obişnuită a oamenilor privaţi de somn o lungă perioadă de timp. Aşa susţinea un autoproclamat expert într-o intervenţie la NewsAmerica, pe care ea o urmărise chiar înainte să ridice tabăra şi să pornească spre dealurile verzi de acasă.

— Nu-i aşa că tu nu vezi nicio gaură în peretele ăla de la rulotă? îl întrebă ea pe Garth.

Până şi vocea îi suna ca a unei persoane în transă. Parcă

[99] Cântec al trupei „Grateful Dead”, despre un mecanic de tren dependent de cocaină (n. tr.).

venea dintr-un difuzor amplasat deasupra capului ei.

— Ba da, spuse Garth. Gaura e acolo. Ascultă-mă, Mickey, Trume şi-a botezat praful „Fulgerul Violet” şi mi-a dat şi mie o mostră înainte să apară nebuna aia care le-a făcut felul lui Trume şi partenerului lui.

Preţ de o clipă, Garth se lăsă furat de reverie.

— Tipul ăla avea cel mai tembel tatuaj pe care l-am văzut eu vreodată. Răhăţelul ăla din *South Park.* Îl ştii? Ăla care cântă şi face alte aiureli. Fix pe mărul lui Adam şi-l făcuse. Cine naiba îşi tatuează un rahat pe mărul lui Adam? Spune-mi tu. Chiar dacă-i un răhăţel isteţ, care cântă şi dansează, tot un rahat rămâne. Cine se uită la tine vede un rahat? Nu-i domeniul meu, dar m-am interesat şi habar n-ai tu cât de dureroasă e operaţia de înlăturare a unui tatuaj din zona aia.

— Garth! Stop! Dă înapoi! Nebuna. Despre ea vorbeşte toată lumea din oraş? Ea e femeia din penitenciar?

— Îhî. Ziceai că a dat strechea-n ea, nu alta. Mare noroc pe mine că am putut să o şterg de acolo. Da’ ce-a fost a fost. De atunci a curs multă apă pe gârlă şi mult pişat în canal. Nu mai contează. Şi, crede-mă, ar trebui să fim recunoscători pentru asta. Ce contează acum sunt cristalele astea superbe de metamfetamină. Nu le-a făcut Trume, le-a cumpărat din Savannah sau de altundeva. Însă *avea de gând* să le facă şi el, te-ai prins? Să le analizeze şi să facă propria lui variantă. Avea o pungă de şase kile şi ceva de praf şi tre’ să fie pe undeva pe aici. O s-o găsesc eu.

Aşa spera şi Michaela, pentru că era necesar să se reaprovizioneze. În ultimele zile terminaseră rezerva lui Garth, ba chiar fumaseră şi firicelele pe care le găsiseră sub canapea. Garth o pusese să se spele bine pe dinţi după fiecare doză.

— De-aia dependenţii de metamfetamină au dantura aşa de proastă, îi repeta el. Se simt în al nouălea cer şi uită regulile de igienă.

Drogul o arsese pe gât, iar efectul euforic se dusese de mult, dar măcar o ţinuse trează. Michaela fusese aproape

convinsă că va adormi pe drumul spre rulota asta – drum care i se păruse interminabil –, dar uite că reuşise cumva să rămână trează. Şi pentru ce? Rulota asta, căzută într-o parte, nu arăta chiar ca Fântâna Abundenţei. Nu putea decât să se roage şi să spere că Fulgerul Violet nu era o plăsmuire a minţii tulburate de droguri a lui Garth Flickinger.

— Du-te, îl îndemnă ea, dar eu nu vin cu tine. Poate sunt fantome.

Doctorul îi aruncă o privire plină de dezaprobare.

— Măi, Mickey, da' eşti reporter! *Eşti o profesionistă în domeniul ştirilor.* Ştii foarte bine că nu există fantome.

— Sigur că ştiu, spuse Michaela prin difuzorul de pe cap, numai că în starea mea de acum s-ar putea să le văd.

— Nu-mi place să te las singură. Ce te faci dacă te apucă moţăiala şi eu nu sunt aici să te plesnesc peste faţă?

— Am să mă plesnesc singură. Du-te şi adu drogurile. Şi grăbeşte-te!

Garth urcă treptele rulotei, încercă uşa, i se păru încuiată şi se împinse puternic cu umărul în ea. Uşa se deschise brusc şi el se rostogoli înăuntru. O clipă mai târziu, îşi scoase capul prin gaura pătată cu sânge şi-i zâmbi larg Michaelei:

— Nu care cumva să adormi, frumuşico! Nu uita că vreau să te smotocesc într-una din zilele astea!

— În visele tale, nenicule! îi răspunse ea.

Dar Garth îşi trăsese deja capul din peretele rulotei. Michaela auzi o serie de trosnete şi bufnituri, semn că deja începuse să caute Fulgerul Violet. Pe care probabil că-l luaseră poliţiştii şi îl depozitaseră în magazia cu probe de la secţie. Dacă nu cumva îl duseseră acasă pentru rudele lor de sex feminin.

Michaela porni într-o doară spre resturile barăcii unde se preparase metamfetamina. De jur împrejurul ei nu mai rămăseseră decât tufe carbonizate şi copaci înnegriţi. Aici nu se va mai fabrica niciun fel de metamfetamină, fie ea violet sau de altă culoare. Se întrebă dacă baraca explodase de la sine – deoarece aşa obişnuiau să facă

echipamentele folosite pentru asta – ori dacă o aruncase în aer femeia care-i omorâse pe cei doi producători de droguri. Întrebare superfluă în acest moment, dar femeia aceea o interesa pe Michaela în cel mai înalt grad, îi stârnea curiozitatea înnăscută, care o făcuse la opt ani să scotocească prin sertarele lui Anton Dubcek, iar apoi o împinsese spre jurnalism – domeniu de activitate unde trebuia să scotoceşti prin sertarele *tuturor*, atât la propriu, cât şi la figurat. Partea aceea a minţii ei încă mai funcţiona şi poate că o ajuta să rămână trează la fel de mult cum o ajuta metamfetamina lui Flickinger. Avea o mulţime de întrebări, dar nu şi răspunsuri.

Întrebările cele mai importante: cum anume de s-a răspândit Aurora asta. Şi de ce, presupunând că *exista* o cauză. Şi dacă femeile din lume se vor trezi – la fel cum se trezise Frumoasa Adormită – sau nu. Plus o sumedenie de întrebări despre femeia care-i omorâse pe cei doi producători şi traficanţi de metamfetamină şi pe care ar fi chemat-o – conform bârfelor auzite la „Roata Neunsă" şi în oraş – fie Eve, fie Evelyn, fie Ethelyn Black; şi care cică ar fi putut să doarmă şi să se trezească fără probleme, ceea ce o făcea unică pe lume, dacă nu cumva mai exista vreo alta asemenea ei în Tierra del Fuego sau pe Everest. Poate că femeia asta nici nu exista, dar Michaela credea că există un sâmbure de adevăr în toate zvonurile despre ea. Pentru că, atunci când apar mai multe surse care spun cam acelaşi lucru, este bine să le dai atenţie.

Dacă n-aş fi acum cu un picior în lumea reală şi cu celălalt pe tărâmul viselor, îşi spuse Michaela, pornind pe poteca din spatele fostei barăci/laborator de metamfetamină, m-aş duce fuga-fuguţa la penitenciarul ăla de femei şi aş face o investigaţie ca la carte.

Altă întrebare: Cine conducea închisoarea, dacă mama ei dormea? Hicks? Mama obişnuia să-i spună că tipul avea inteligenţa unui guzgan şi coloana vertebrală a unei meduze. Dacă ţinea bine minte, Vanessa Lampley era cea mai mare în grad. Iar dacă Lampley nu mai era acolo, sau dacă adormise, atunci...

Oare bâzâitul ăla era doar în capul ei? Nu era prea sigură, dar parcă nu. Neimportant. Totuşi, ochii îi arătau ceva greu de presupus că ar fi fost normal. Nişte pete sclipicioase în formă de palme pe unele dintre trunchiurile copacilor situaţi în apropierea barăcii distruse. Alte pete sclipicioase care semănau cu nişte urme de tălpi pe muşchiul şi ţărâna de pe jos, care parcă o îndemnau: *Pe aici, coniţă!* Şi, pe crengile copacilor, cohorte mari de molii, care păreau s-o urmărească.

— Uş! strigă ea, încercând să le gonească.

Moliile băturâ din aripi, dar fără să-şi ia zborul. Michaela îşi trase o palmă peste obraz. Şi încă una. Moliile tot acolo erau.

Cu multă nonşalanţă, Michaela se întoarse şi privi în vale, către baracă şi rulota de mai departe de ea. Se aştepta să se vadă pe sine întinsă pe jos, înfăşurată în pânze – dovadă de netăgăduit a faptului că ieşise din propriu-i trup şi acum exista doar în formă de spirit. Însă acolo nu erau decât dărâmături şi nu se auzeau decât zgomotele făcute de Garth Flickinger, acest modern căutător de comori.

Se uită în susul potecii – chiar *potecă* era, urmele sclipicioase nu-ţi lăsau niciun dubiu în privinţa asta – şi văzu un vulpoi cam la treizeci, patruzeci de metri în faţă. Îşi încolăcise coada în jurul labelor. Se uita fix la ea. Când Michaela făcu trei paşi nesiguri spre el, vulpoiul porni repejor pe cărare, oprindu-se din când în când doar ca să se uite în urmă, la ea. Parcă-i zâmbea amabil.

Pe aici, coniţă!

Michaela se luă după el. Acum curiozitatea îi era complet trează, iar ea se simţea mult mai lucidă, mult mai conectată cu lumea exterioară decât în ultimele zile. După o sută de metri, observă foarte multe molii în copaci, atât de multe că parcă îi îmbrăcau într-un fel de veşmânt cafeniu. Mii de molii. Ba nu, zeci de mii. Dacă ar ataca-o (îşi aminti ea de filmul lui Hitchcock despre păsările alea răzbunătoare), cu siguranţă că ar sufoca-o. Dar nu credea că va fi cazul. Moliile nu erau decât spectatori, nimic mai

mult. Străjeri. Antemergători. Conducător era vulpoiul. Dar unde anume o conducea?

Ghidul ei blănos o duse pe o colină, apoi într-o vale îngustă, apoi pe alt deal şi printr-o fâşie cu mulţi mesteceni şi arini. Şi pe trunchiurile acestor copaci se vedeau petele acelea albe şi stranii. Michaela îşi frecă palmele de una dintre ele. În vârfurile degetelor i se aprinseră scântei şi se stinseră după o clipă. Oare fuseseră nişte coconi aici? Oare astea erau reziduurile lor? Alte întrebări fără răspuns.

Ridică ochii, dar nu mai văzu vulpoiul. Însă bâzâitul acela se auzea mai tare. Nu i se mai părea că ar veni de la nişte linii de înaltă tensiune. Era mai puternic şi mai viu. Pământul însuşi vibra sub tălpile ei. Porni în direcţia din care se auzea sunetul, apoi se opri, la fel de uluită cum fusese şi Lila Norcross în urmă cu patru zile.

În faţa ei era un luminiş. Iar în centrul acestuia, un arbore noduros, format dintr-o împletitură de trunchiuri roşcate, se înălţa spre cer. Frunze dintr-o altă eră atârnau din ramurile lui. Le simţea mirosul înţepător, vag asemănător cu acela de nucşoară. Dar era un miros pe care nu-l mai simţise niciodată. O sumedenie de păsări exotice se odihneau pe ramurile de sus – ciripeau, piuiau, sporovăiau între ele. La baza copacului era un păun, mare cât un copil. Spre bucuria Michaelei, îşi desfăcuse în evantai coada cu penaj irizat.

„Nu văd nimic din toate astea; iar dacă le văd cu adevărat înseamnă că le văd şi toate femeile adormite. Pentru că acum sunt şi eu ca ele. Am adormit lângă rămăşiţele laboratorului ăluia de metamfetamină şi un cocon se formează în jurul meu chiar acum, când eu admir păunul ăsta. Probabil am uitat să mă mai concentrez, atâta tot.”

Însă tigrul cel alb o făcu să-şi schimbe părerea. Înaintea lui venea vulpoiul, ca şi cum l-ar fi condus la ea. Un şarpe roşu atârna la gâtul tigrului, ca o bijuterie primitivă. Şarpele săgeta văzduhul cu limba, îl gusta. Michaela vedea cum muşchii de la pulpele tigrului se încordează şi se

relaxează la fiecare pas. O fixa cu ochii lui enormi şi verzi. Vulpoiul fugi la ea şi îi atinse piciorul cu botul lui rece şi umed.

Cu doar zece minute mai devreme, Michaela ar fi zis că nu mai este în stare să meargă repede, darămite să o ia la goană. Dar acum se răsuci brusc pe călcâie şi o rupse la fugă înapoi, pe drumul pe care venise, sărind peste hârtoape, împingând cu putere crengile care-i stăteau în cale, ridicând la cer nori grei de molii cafenii. Căzu în genunchi, se ridică şi fugi mai departe. Nu se întoarse deloc, pentru că se temea ca nu cumva să vadă tigrul chiar în spatele ei, cu botul căscat, gata s-o sfâşie în două.

Ieşi din pădure chiar lângă baraca/laborator şi-l văzu pe Garth lângă Mercedes, arătându-i o pungă mare plină cu un fel de nestemate purpurii.

— Sunt jumate chirurg plastician, jumate câine dresat să depisteze droguri! îi strigă el. Nu dau greş niciodată! Comoara asta era lipită cu scotch de tavan! O să... Mickey? Ce s-a întâmplat?

Abia acum se întoarse ea să se uite în urmă. Tigrul dispăruse, dar vulpoiul era tot acolo. Stătea în fund, cu coada în jurul labelor.

— Tu îl vezi?

— Ce să văd? Vulpea aia? Sigur.

Entuziasmul i se evaporă brusc.

— Nu te-a muşcat, nu?

— Nu, nu m-a muşcat. Dar... vino cu mine, Garth!

— În pădure? Nu, mersi. N-am stofă de cercetaş. Doar să văd o tufă de iederă otrăvitoare şi începe să mă usture toată pielea. Mie mi-a plăcut chimia, ha-ha. Deloc surprinzător.

— Trebuie să vii. Nu glumesc. E important. Am nevoie... cum să-ţi spun?... vreau să-mi confirmi că n-am avut halucinaţii. Şi n-ai să dai peste nicio iederă. E o potecă acolo.

Garth merse cu ea – evident, în silă. Michaela îl conduse pe lângă resturile barăcii şi intrară amândoi în pădure. La început, vulpoiul merse mai încet înaintea lor, după care o

luă la fugă printre copaci. Nu-l mai văzură. Nu mai erau nici moliile. Şi totuşi...

— Uite, îi arătă ea una dintre urmele acelea stranii. O vezi? Te implor, spune că o vezi.

— Îhî, mormăi Garth. Măi, să fiu al naibii!

Îşi vârî în cămaşă punga cu nepreţuitul Fulger Violet şi se aşeză într-un genunchi. Începu să studieze urma luminoasă, o atinse uşor cu o frunză, mirosi petele formate pe ea, apoi le urmări cum dispar.

— Asta-i chestia aia din care sunt făcuţi coconii? îl întrebă Michaela. Nu-i aşa?

— Poate a fost odată, răspunse Garth. Sau poate este exudatul care *duce* la apariţia coconilor. Sunt simple presupuneri, dar...

Se ridică în picioare. Parcă uitase dintr-odată că veniseră aici ca să caute droguri. Iar Michaela îl văzu acum pe medicul inteligent şi iscoditor, care se scula uneori din patul moale, cu saltea din metamfetamină, din mintea lui Garth.

— Uite care-i chestia: şi tu ai auzit zvonurile alea, da? Poate atunci când ne-am dus la alimentară, să mai luăm ceva provizii?

(Respectivele provizii – doar bere, cipsuri, tăiţei instant şi un borcan mare cu smântână – fuseseră insuficiente. Supermarketul fusese jefuit înainte ca ei să ajungă acolo.)

— Zvonurile despre femeie, spuse ea. Fireşte că le-am auzit.

— Poate că avem chiar aici, în Dooling, un purtător al virusului ăstuia păcătos. Ştiu că pare puţin probabil, pentru că toate ştirile spun că Aurora a început în celălalt capăt al lumii, dar...

— Şi eu cred că-i posibil, spuse Michaela.

I se învârteau din nou toate rotiţele – şi nu oricum, ci la viteză maximă. Senzaţia era absolut divină. Poate că nu va dura, dar intenţiona să profite de ea cât avea să o ţină.

— Mai este ceva. Cred că am descoperit de unde a venit. Haide să-ţi arăt!

Zece minute mai târziu, se aflau amândoi la marginea

luminişului. Vulpoiul nu se mai vedea. Nici tigrul şi nici păunul cu coada aia superbă. Şi nici păsările exotice, foarte colorate. Arborele era încă acolo, însă…

— Ce să zic? începu Garth şi ea simţi cum atenţia lui începuse deja să se fâsâie, la fel ca aerul dintr-un cauciuc spart. E un stejar foarte frumos, Mickey, de acord cu asta. Dar nu văd nimic deosebit la el.

— N-am avut vedenii. *Zău că nu.*

Însă deja începuse să aibă şi ea îndoieli. Poate îşi imaginase şi moliile.

— Vedenii sau nu, urmele astea de palme şi paşi sunt ca din *Dosarele-X,* se învioră Garth. Am înregistrat toate episoadele. Hai acasă să fumăm nişte metamfetamină şi să ne uităm la câteva dintre ele. Ce zici de asta?

Michaela nu voia să se uite la *Dosarele-X.* Voia să ajungă cât mai repede la penitenciar şi să încerce să-i ia un interviu femeii zilei. Părea o treabă extrem de complicată şi îi era aproape imposibil să-şi imagineze că ar putea convinge vreun gardian să-i dea drumul înăuntru când arăta în halul ăsta – cam ca Vrăjitoarea cea Rea, dar un pic mai modernă: adică în blugi şi bluză fără mâneci –, dar, după ce văzuseră acolo, în apropiere de rulota lui Truman Mayweather, unde se spunea că apăruse pentru prima dată femeia aia…

— Ce-ai zice de un Dosar-X pe bune? îl întrebă ea.

— Ce vrei să spui?

— Hai să plecăm şi am să-ţi spun pe drum.

— Nu vrei să încercăm chestia asta mai întâi? îi propuse el, scuturând optimist punga.

— O s-o încercăm curând, îi promise ea.

Şi chiar curând va trebui să o încerce, pentru că o copleşise din nou oboseala, ca un sac negru care o sufoca. Numai că era o spărtură micuţă în el, iar spărtura asta fusese făcută de curiozitatea ei şi pe acolo intra o rază de lumină.

— Mă rog… bine.

Garth o luă înainte. Michaela mai zăbovi puţin ca să se uite în urmă, sperând că va vedea din nou copacul acela

fantastic. Dar nu văzu decât un stejar – un stejar bătrân şi mare, dar prin nimic ieşit din comun.

Adevărul este undeva acolo, îşi spuse ea. Şi poate am să-l descopăr. Poate nu sunt chiar atât de obosită.

7

Nadine Hicks era o femeie de modă veche. În zilele de dinainte, obişnuia să se prezinte ca fiind „doamna Lawrence Hicks", de parcă, în urma căsătoriei, ajunsese să se identifice cu soţul ei. Acum era împachetată ca un dar de nuntă şi stătea rezemată de masa din sufragerie. În faţa ei se aflau o farfurie goală, un pahar gol, şerveţele şi tacâmuri. După ce îl poftise pe Frank în casă, Hicks îl condusese în sufragerie. Apoi, directorul-adjunct al penitenciarului se aşezase la micul dejun, în faţa soţiei sale.

— Pun prinsoare că ţi se pare neobişnuit, îi zise Hicks.

„Nu", îi răspunse Frank în gând. „Nu cred că-i deloc neobişnuit să-ţi aşezi la masă nevasta adormită şi înfăşurată în cocon, ca o păpuşă mumificată. Mai degrabă mi se pare... cum se zice? Aha, mi-am adus aminte: mi se pare un gest de om *nebun.*"

— Nu te judec, zise el cu glas tare. Ai avut un şoc foarte mare. Toată lumea încearcă să se descurce cum poate.

— Ce să zic, domnule poliţist, fac tot ce pot ca să nu mă abat de la rutina zilnică.

Hicks era îmbrăcat în costum şi se bărbierise. Însă avea nişte umflături mari sub ochi, iar costumul era foarte şifonat. Dar câţi bărbaţi ştiu să calce? Sau să împăturească frumos hainele? Frank ştia, numai că nu avea fier de călcat. De când se separase de soţia lui, îşi ducea îmbrăcămintea la curăţătoria din Dooling. Iar dacă trebuia să-şi netezească repede pantalonii, îi punea sub saltea, se aşeza pe ei vreo douăzeci de minute şi cu asta basta.

Micul dejun al lui Hicks consta în friptură de vită pe pâine prăjită.

— Sper să nu te superi dacă mănânc. Mi se face foame

când o tot car dintr-o parte în alta. După aia, o să ne ducem să stăm frumos în curte.

Şi Hicks se întoarse spre soţia lui, cerându-i aprobarea:

— Nu-i aşa, Nadine?

Cei doi bărbaţi aşteptară în van câteva secunde, de parcă femeia le-ar fi putut răspunde. Dar nu, nu a fost cazul. Nadine stătea nemişcată la locul ei de la masă – o statuie dintr-un alt univers.

— Ascultă, domnule Hicks, nu vreau să-ţi răpesc prea mult timp.

— Nicio problemă.

Muşcă din felia de pâine şi sosul de friptură i se prelinse pe genunchi.

— Fir-ar să fie! chicoti el cu gura plină. Nu prea mai am haine curate. Nadine le spală. Auzi, Nadine? Trebuie să te trezeşti şi să te apuci de treabă.

Înghiţi mâncarea şi dădu din cap spre Frank.

— Eu schimb nisipul din litiera pisicii şi scot afară gunoiul în dimineţile de vineri. Mi se pare echitabil. Este o diviziune corectă a muncii.

— Domnule, vreau să te întreb...

— Şi-i pun benzină la maşină. Nu poate să sufere benzinăriile alea cu autoservire. Şi eu o tot băteam la cap: „Trebuie să înveţi şi asta, draga mea. Ce te faci dacă mor eu înaintea ta?” Şi ea zicea...

— Vreau să te întreb ce se întâmplă la închisoare.

Frank mai voia şi să scape cât mai repede de Lore Hicks.

— Oamenii vorbesc despre o femeie de acolo. O cheamă Evie Black. Ce poţi să-mi spui despre ea?

Hicks îşi studia cu atenţie farfuria.

— Eu aş evita-o.

— Deci este trează?

— Când am plecat eu aşa era. Repet, eu aş evita-o.

— Se spune că doarme şi se trezeşte fără probleme. Adevărat?

— Aşa se pare, dar...

Fără să-şi ia ochii din farfurie, Hicks îşi înclină capul de parcă ar fi văzut un gunoi în friptura de vită.

— Nu-mi place să insist, domnule poliţist, dar eu m-aş ţine departe de femeia aia.

— De ce spui asta?

Frank se gândea la moliile care ieşiseră din fragmentul de pânză aprins de Garth Flickinger. Şi la molia care-l ţintuise cu privirea.

— Mi-a luat telefonul, zise Hicks.

— Poftim? Cum de ţi l-a luat?

— M-a ameninţat cu şobolanii. Şobolanii sunt de partea ei. Fac tot ce le cere.

— Şobolanii fac tot ce le cere femeia asta...

— Aşa-i că pricepi care-s implicaţiile? Ca în cazul hotelurilor, toate închisorile sunt populate cu rozătoare. Iar reducerile de buget agravează problema. Mi-aduc aminte cum se văicărea Coates pentru că a fost obligată să rezilieze contractul cu firma de deratizare. Nu mai aveam bani. Legiuitorii nu se gândesc la asta, nu? „E doar o puşcărie. Ce mai contează câţiva şobolani la fiecare deţinută, când ele însele sunt de aceeaşi teapă cu ei?” Dar ce se întâmplă atunci când o deţinută învaţă cum să-i *manipuleze* pe şobolanii ăştia? Ce se întâmplă atunci?

Hicks împinse farfuria. Îşi pierduse pofta de mâncare.

— Bineînţeles, este o întrebare retorică. Legiuitorii nu se gândesc la lucruri de genul ăsta.

Frank stătea în pragul sufrageriei, spunându-şi că era foarte posibil ca directorul-adjunct al penitenciarului să aibă halucinaţii din cauza stresului şi a durerii. Dar mai era şi bucăţica aia de pânză care se transformase în molii – asta cum se putea explica? Frank văzuse cu ochii lui fenomenul sau ce naiba fusese. Şi nu tot o molie se uitase în ochii lui? Bine, sigur, poate că asta a fost o halucinaţie (la urma urmei, şi el suferea din cauza stresului şi a durerii), dar parcă nu-i venea să creadă. Cine să ştie dacă Hicks se sonase complet? Şi cine să ştie dacă spunea adevărul?

Poate se sonase tocmai *pentru că* spunea adevărul? Exista şi această variantă sinistră.

Hicks se ridică de pe scaun.

— Dacă tot eşti aici, vrei să mă ajuţi s-o duc afară? Nu mai sunt tânăr şi mă cam doare mijlocul.

Frank se declară de acord, deşi puţine lucruri i se păreau mai neplăcute decât ăsta. O apucă pe Nadine Hicks de picioarele înfăşurate în cocon, iar soţul ei o apucă de subsuorile înfăşurate în cocon. O ridicară, ieşiră cu ea pe uşă, coborâră treptele şi ocoliră casa. Pânza care o acoperea pe femeie foşnea ca ambalajul lucios al darurilor de Crăciun.

— Mai rezistă un pic, Nadine, îi spuse Hicks membranei albe care acoperea chipul soţiei sale. O să te instalăm frumuşel în scaunul de grădină. Să stai la soare. Sunt convins că trece prin pânza asta.

— Cine e şef acum? întrebă Frank. La închisoare?

— Nimeni, răspunse Hicks. Ba nu, presupun că Van Lampley ar putea să solicite postul, cu condiţia să se mai ţină pe picioare. Ea este cea mai mare în grad.

— Doctorul Norcross, psihiatrul, pretinde că el este director interimar, spuse Frank.

— Prostii!

O aşezară pe doamna Hicks în scaunul galben din curtea pavată cu pietre. Normal că nu era soare. Nu în ziua aceea. În ziua aceea continua să plouă. Însă, în loc să se îmbibe în cocon, stropii de ploaie se scurgeau pe suprafaţa lui, la fel cum ar fi făcut pe materialul impermeabil al unui cort. Hicks se apucă să tragă o umbrelă mare, de grădină până la locul unde se afla soţia lui. Baza umbrelei scrâşnea strident pe dalele din piatră.

— Trebuie să avem grijă. Nu pot s-o dau cu loţiune pentru plajă şi o prinde foarte repede soarele.

— Norcross? Psihiatrul?

Hicks râse înfundat.

— Norcross nu-i decât un simplu angajat. N-are nicio autoritate. Nu l-a numit nimeni în funcţia asta.

Frank nu se miră. Bănuise că toată vorbăria lui Norcross nu fusese decât o vrăjeală. Dar tot se simţea scos din sărite. Erau vieţi în pericol. Multe vieţi, dar prefera să se gândească mai ales la viaţa Nanei, pentru că ea le

simboliza pe toate celelalte. Dacă priveai situaţia din punctul acesta de vedere, dacă o priveai în această lumină, îţi dădeai seama că nu era pic de egoism în demersul lui. Şi că era un gest complet dezinteresat şi generos, un gest plin de altruism! Dar, până una-alta, trebuia să rămână calm.

— Ce fel de om este psihiatrul ăsta?

Hicks poziţionă umbrela lângă scaun şi o deschise deasupra soţiei sale.

— Gata!

Trase aer în piept de câteva ori. Gulerul de la cămaşă i se udase de la ploaie şi transpiraţie.

— E deştept, n-am cum să neg asta. Chiar prea deştept. N-are ce căuta să lucreze într-o puşcărie. Ia gândeşte-te puţin: are normă întreagă şi un salariu aproape cât al meu, dar nu avem bani pentru deratizare. Aşa merg treburile în secolul douăzeci şi unu, domnule poliţist Geary.

— Cum adică n-are ce căuta într-o puşcărie?

— De ce nu şi-a deschis un cabinet particular? I-am văzut dosarul. A publicat multe lucrări. Şi-a luat toate gradele medicale. Ceva nu-i în regulă cu el, de preferă să stea laolaltă cu toate scursorile societăţii, cu toate destrăbălatele şi drogatele şi criminalele. Numai că nu-mi dau seama ce. Dacă e vorba despre sex, a fost extrem de prudent şi nu s-a aflat nimic. Ăsta-i primul lucru care-ţi vine în minte atunci când te gândeşti la un bărbat căruia îi place să lucreze cu infractoare. Dar eu nu cred că-i asta.

— Cum trebuie să-l abordezi? E un tip rezonabil?

— Sigur, e rezonabil. Un om foarte rezonabil, care se întâmplă să fie şi un papă-lapte extrem de politicos. Tocmai ăsta-i motivul pentru care nu-mi place să-l *abordez,* aşa cum zici. Penitenciarul nostru nu-i un sanatoriu. Orice puşcărie nu este decât un fel de magazie unde sunt depozitaţi oamenii care nu vor să respecte regulile şi nu ştiu să-şi ascundă faptele în aşa fel încât să nu fie prinşi. Un tomberon, ca s-o spunem pe şleau. Iar noi suntem plătiţi să stăm pe capacul lui. Pe Coates o amuză să se certe cu el, sunt amici la cataramă. Dar pe mine mă

epuizează. E capabil să-ţi argumenteze atât de îmbârligat câte o chestie, că la urmă nici nu mai ştii cum te cheamă.

Hicks scoase din buzunar o batistă mototolită, cu care tamponă apa de pe linţoliul nevestei sale şi continuă:

— Îi place la nebunie să ţi se uite fix în ochi. Şi îţi dă impresia că te crede nebun.

Frank îi mulţumi lui Lawrence Hicks pentru ajutor şi se duse la maşina pe care o parcase în faţa casei. Ce era în capul lui Norcross? Ce motiv să fi avut de nu-i lăsa să o vadă pe femeia aia? De ce nu avea încredere în ei. Toate faptele nu duceau decât spre o singură concluzie, una foarte nasoală: nu se ştie de ce, dar domnul doctor era mână-n mână cu femeia aia.

Hicks venea fuga (mă rog) după el.

— Domnu' Geary! Domnu' poliţist!

— Ce s-a întâmplat?

Directorul-adjunct părea speriat.

— Femeia aia…

Îşi freca mâinile, căutând cuvintele potrivite. Ploaia măruntă îi păta umerii sacoului boţit.

— Dacă reuşeşti să stai de vorbă cu ea, cu Evie Black, să nu-i dai impresia că aş vrea să-mi înapoieze telefonul, bine? Poate să-l ţină. La nevoie, am să folosesc mobilul soţiei mele.

8

Când Jarred se duse repede în spatele casei aflate în proprietatea agenţiei imobiliare, casă în care trăiau acum el şi cu Mary (dacă ăsta se putea numi „trai", comentă el în gând), Mary se sprijinea de gardul din lemn, cu capul culcat pe braţe. Deja începuseră să i se ţească fire albe din păr.

Băiatul fugi spre ea, aproape poticnindu-se de coteţul câinelui (elegantă şi cu rame albastre la gemuleţele mici). O apucă de umeri, o scutură cu putere, apoi o ciupi tare de lobii urechilor, aşa cum îi spusese ea să facă dacă va vedea că o lua somnul. I-a zis că citise pe Internet că aşa se

trezesc cel mai repede persoanele care moţăie. Desigur că pe Internet existau acum şi alte metode pe care să le foloseşti ca să rămâi treaz, la fel cum existaseră pe vremuri şi multe metode cu ajutorul cărora să adormi cât mai repede.

Oricum, chestia cu ciupitul a funcţionat. Ochii lui Mary s-au limpezit. Şuviţele de fire albe s-au desprins de capul fetei şi au plutit o clipă în aer, pentru ca imediat să dispară ca şi cum nici nu ar fi fost.

— Au! exclamă Mary, ţinându-se de urechi şi străduindu-se să zâmbească. Ziceam că vrei să-mi pui cercei.

Jared o apucă de braţ.

— Haide! Trebuie să ne grăbim.

— De ce?

Băiatul nu-i răspunse. Se vede treaba că paranoia tatălui său era molipsitoare. Intrară amândoi în livingul casei, cu mobilierul lui perfect asortat, dar cumva fără suflet – până şi tablourile de pe pereţi erau aproape identice. Jared se opri puţin ca să se uite pe geam la maşina de poliţie parcată în josul străzii. Văzu doi poliţişti ieşind dintr-o casă. De-a lungul anilor, mama lui îşi invitase de mai multe ori colegii la cină şi Jared îi cunoştea pe cei mai mulţi dintre ei. Cei doi care ieşiseră din casa de la capătul străzii erau Rangle şi Barrow. Având în vedere că nicio altă casă, în afară de cea în care se afla el, nu era mobilată, probabil că poliţiştii aruncau câteva priviri superficiale înăuntru şi treceau la casa următoare. Vor ajunge la el cât ai bate din palme.

— Jared, nu mă mai *trage!*

Le ascunseseră în dormitorul principal pe Platinum, Molly, doamna Ransom şi Lila. Mary voise să le ţină la parter, susţinând că nu avea cum să le pese de *designul interior* sau de alte aiureli. Slavă cerului că Jared se gândise să insiste, dar nici măcar la etaj adormitele nu erau în siguranţă. Pentru că această casă era mobilată, Rangle şi Barrows s-ar fi putut decide să o percheziţioneze.

O împinse în sus pe scări pe Mary, care bombănea supărată. Luă din dormitor coşul în care se afla trupuşorul

înfăşat în cocon al lui Platinum şi se repezi să deschidă chepengul din tavanul holului. Scăriţa care ducea în pod coborî cu zgomot. Ar fi izbit-o în cap pe Mary, dacă n-ar fi tras-o el din drum. Jared se căţără pe ea, împinse coşul cu copila pe podeaua podului şi se dădu jos repede. Neluând în seamă văicărelile şi întrebările fetei, se repezi la geamul de la capătul holului şi privi afară. Maşina de poliţie dădea colţul. Doar patru case mai erau până la ei. Ba nu, trei.

Fugi spre Mary, care stătea cu umerii căzuţi şi bărbia în piept.

— Trebuie să le cărăm pe acolo, îi spuse el, arătând spre scăriţă.

— Eu nu pot să car pe nimeni, protestă ea, smiorcăindu-se. Sunt *obo-şiii-tă,* Jere!

— Ştiu, dar pe Molly ai să poţi s-o duci. E uşoară. O să le iau eu pe bunică-sa şi pe mama.

— Da' de ce? De ce tre' să facem asta?

— Pentru că poliţiştii ăia s-ar putea să ne caute pe noi. Aşa a zis tata.

Se aştepta să-l întrebe de ce nu trebuie să-i găsească poliţiştii, însă fata nu mai spuse nimic. Jared o luă de mână şi o duse în dormitorul unde femeile erau întinse pe patul dublu – pe Molly o culcaseră pe un prosop moale în baia de alături. Jared o luă pe fetiţă şi i-o puse în braţe lui Mary. Apoi o luă el în braţe pe doamna Ransom, care acum i se părea mai grea decât atunci când o cărase prima oară. Dar nu *prea* grea, îşi spuse el, amintindu-şi cum îi cânta mama când era mic: „Ac-cen-tuează pozitivul, *elimi*-nă negativul”[100].

— Şi nu-ţi face griji despre ce-i între ele, fredonă el, apucând mai bine ce mai rămăsese din bătrâna doamnă.

— Ce? Ce zici?

— Nimic.

Strângând-o pe Molly în braţe, Mary începu să urce scăriţa spre pod. Urca încet, foarte încet. Treaptă cu treaptă şi cu pauze între ele. Jared (imaginându-şi că maşina de poliţie deja oprise în faţa casei şi că Rangle şi

[100] *Accentuate The Possitive,* piesă interpretată de Bing Crosby (n. tr.).

Barrows se gândeau să dea curs invitaţiei de pe panoul înfipt în gazon – **POFTIŢI ŞI ARUNCAŢI O PRIVIRE!),** îşi îndesă umărul în fundul fetei care se uită peste umăr la el.

— Cam multe intimităţi îţi permiţi, Jared.

— Atunci mişcă-te mai repede!

Mary reuşi cumva să ajungă până sus fără să-i cadă bagajul din mână fix în capul lui Jared. În urma ei şi gâfâind amarnic, băiatul o împinse pe doamna Ransom prin trapă. Mary o culcase pe Molly pe duşumeaua din lemn. Podul se întindea pe toată lungimea casei. Era scund şi înăbuşitor de cald.

— Mă întorc repede, zise Jared.

— În regulă, da' să ştii că nu-mi prea pasă. Mă doare capul de la căldura asta.

Jared se întoarse în dormitorul principal. Când o luă în braţe pe Lila, simţi un junghi de avertizare în genunchiul accidentat. Uitase de uniforma mamei sale, de bocancii pe care-i purta la serviciu şi de centura aia multifuncţională cu tot felul de drăcii în ea. Oare cât de mult cântăreau? Câte kilograme adăugau la greutatea unei femei sănătoase şi bine hrănite? Cinci? Zece?

Reuşi să ajungă cu ea până la scară, se uită cât de înclinată era şi îşi spuse: „N-am să fiu în stare s-o urc în pod. Sub nicio formă."

Chiar atunci se auzi soneria de la intrare – patru clinchete de clopoţel din ce în ce mai ascuţite. Şi Jared începu să urce. Deja nu mai gâfâia. Deja începuse să icnească. Urcase trei sferturi din scară când îl lăsară puterile. Tocmai când se gândea dacă va putea să se întoarcă jos fără să-şi scape mama din braţe, văzu două mâini firave întinse în faţa lui. Mary. Jared se chinui să mai urce încă două trepte şi fata reuşi s-o apuce pe Lila.

De la parter se auzi vocea unuia dintre poliţişti.

— Uşa e larg deschisă. Haide!

Jared împinse. Mary trase. Şi împreună o urcară pe Lila prin trapă. Mary căzu pe spate, cu Lila peste ea. Jared ridică scăriţa cu mare grijă. Nu voia să facă niciun zgomot.

De jos se auzi vocea celuilalt poliţist:

— Alo-o-o! E cineva acasă?

— Te aşteptţi să-ţi răspundă un muiero-balot? comentă celălalt şi amândoi începură să râdă.

„Muiero-baloţi?” repetă Jared. „Aşa le ziceţi? Dacă v-ar auzi mama cum vorbiţi, v-ar face limba cravată şi v-ar spânzura cu ea.”

Continuând să vorbească, cei doi bărbaţi se îndreptară spre bucătărie, aşa că Jared nu mai putea înţelege ce spuneau. Mary, deşi aproape complet amorţită, îi simţi spaima şi îl strânse în braţe. Mirosea a transpiraţie şi băiatul îi simţi obrazul umed atunci când şi-l lipi de al lui.

Vocile reveneau în living şi Jared încercă să-şi folosească puterea gândului ca să-i facă pe cei doi poliţişti să iasă din casă şi să-i lase în pace: *Plecaţi! Nu vedeţi că nu-i nimeni aici? Plecaţi odată!*

Mary îi şopti la ureche:

— E mâncare în frigider. Şi în cămară. Şi am aruncat un ambalaj la coşul de gunoi. Dacă...

Tropa-tropa-trop făceau pe trepte bocancii grei. Poliţiştii urcau la etaj. Nu era bine, dar măcar nu discutau despre mâncarea din frigider şi despre gunoiul de dată recentă din coş. („Ac-cen-tuează pozitivul.”) Vorbeau despre ce ar avea chef să mănânce la prânz.

Pe neaşteptate, unul dintre ei (posibil Rumple) spuse:

— Mie aşternuturile astea de pat mi se par cam deranjate. Tu ce zici?

— Mda, mormăi celălalt. Nu m-ar mira să se fi adăpostit vreun boschetar aici. Dar e mai probabil ca oamenii ăia care au venit să vadă casa să fi încercat şi patul. Mi se pare un lucru firesc, ţie nu?

Din nou zgomot de paşi – acum pe coridor. *Tropa-trop-trop!* Se opriră. Iar vocile li se auziră chiar de sub cei doi tineri. Mary îl strânse mai tare pe Jared şi-i şopti:

— O să ne aresteze dacă ne prind că ne-am ascuns aici, nu-i aşa?

— Ssst! şopti Jared.

„Ne-ar fi arestat şi dacă ne găseau la parter. Numai că

nu i-ar zice «arestare», ci «custodie preventivă».

— Uite o trapă în tavan! spuse Barrows (probabil că Barrows). Urci tu să vezi ce-i în pod sau să mă duc eu?

Lui Jared i se păru nesfârşită tăcerea care urmă acestei întrebări. Apoi Rangle (probabil că Rangle) răspunse:

— Urcă-te tu dacă vrei. Da' dacă Lila şi puştiul ei ar fi fost în casă, i-am fi găsit aici, în dormitoare. Plus că eu sunt alergic la praf. Nici vorbă să mă duc în pod.

— Dar...

— Du-te tu, amice! zise Rangle.

Şi imediat scăriţa se desfăcu şi coborî. O rază slabă de lumină pătrunse în pod. Doar cu zece centimetri dacă ar fi fost mai aproape de trapa deschisă, poliţiştii ar fi observat imediat coconul Lilei.

— Pe pariu că acolo sus tre' să fie şi foarte cald. Cam la vreo patruj' de grade.

— La dracu'! exclamă Barrows. Şi, că tot veni vorba, la dracu' şi cu tine şi cu sclifoselile tale! auzi, dom'ne, cică-i *alergic.* Haide să plecăm de-aici!

Scăriţa reveni la locul ei, dar acum cu un pocnet puternic, făcându-l pe Jared să tresară, cu toate că se aştepta la asta. Acum se auzea *tropa-tropa-trop* pe scară în jos. Jared îşi ţinu respiraţia şi ciuli urechile, ca să audă ce vorbeau poliţiştii ajunşi deja în holul de la intrare. Numai că vorbeau cu glas scăzut. Imposibil să prindă mai mult de câteva cuvinte. Ziceau ceva despre Terry Coombs; şi încă ceva despre un voluntar pe care îl chema Geary; şi iarăşi ceva despre prânz.

Plecaţi! voia Jared să le strige. *Plecaţi dracu' de-aici, până nu ne loveşte damblaua de la căldura asta!*

Într-un final, auzi cum se închide uşa de la intrare. Jared se forţă să audă motorul maşinii de poliţie, însă nu auzi nimic. Ori ascultase prea mult timp muzică la căşti, ori podul era antifonat. Numără în gând de la unu până la o sută şi după aia de la o sută înapoi la unu. Nu mai rezista. Îl omora căldura aia insuportabilă.

— Cred că au plecat, spuse el.

Însă Mary nu-i răspunse şi îşi dădu seama că nici nu-l

mai strângea în braţe. Atât de tare se concentrase la mişcările şi vorbele poliţiştilor, că nici nu observase. Când se întoarse să se uite la ea, mâinile fetei se desprinseră din jurul gâtului lui şi ea se prăbuşi moale pe duşumeaua podului.

— Mary! *Mary!* Să nu adormi!

Nicio reacţie. Jared deschise repede chepengul, fără să-i mai pese de zgomotul făcut de scăriţă. Uitase şi de poliţişti. Acum îi păsa doar de Mary. Numai şi numai de Mary îi păsa acum. Poate că nu era prea târziu.

Însă era. Degeaba a zgâlţâit-o el. Mary adormise în timp ce el trăgea cu urechea la poliţişti. Acum zăcea lângă Lila, iar trăsăturile ei frumoase îşi pierdeau conturul sub firele albe care se ţeseau la iuţeală.

— Nu! murmură Jared deznădăjduit. Atâtea eforturi a făcut...

Rămase acolo încă vreo cinci minute, uitându-se la coconul care se îngroşa tot mai repede. Apoi îşi sună tatăl.

Nu ştia ce altceva să facă.

IV

1

În lumea părăsită acum de femei, Candy Meshaum locuise într-o căsuţă pe West Lavin, nu departe de închisoare. Lucru perfect normal, dacă te gândeşti că şi casa ei fusese un fel de puşcărie. În noua lume, preferase să locuiască împreună cu alte femei, toate participante permanente la întruniri, într-o enclavă pe care şi-o amenajaseră într-un depozit. Depozitul cu pricina, la fel ca supermarketul Shopwell (şi spre deosebire de marea majoritate a celorlalte clădiri din zonă), rămăsese aproape neatins de trecerea anilor. Era o construcţie în forma literei „L”, cu etaj, făcută din containere suprapuse şi amplasată direct pe asfalt, în apropierea pădurii. Fiind construite din plastic dur şi fibră de sticlă, containerele erau perfect etanşe, respectându-şi astfel promisiunea din reclama decolorată de pe marginea drumului. Asfaltul fusese năpădit de buruieni, copacii începuseră să crească în crăpăturile lui mari, iar reţeaua de canalizare era de-a dreptul sufocată de frunze. Însă femeilor le-a fost uşor să cureţe, să strângă frunzele şi să golească toate containerele de mărfurile stricate dinăuntru, transformându-le în spaţii excelente (chiar dacă nu deosebit de frumoase) pentru locuit.

„În ciuda faptului că sărmana Candy Meshaum a încercat din răsputeri să le decoreze”, îşi spuse Lila.

Se plimba prin container, la lumina naturală care intra pe uşa deschisă. În mijloc se afla un pat acoperit cu o cuvertură dintr-un material roşu şi lucios, care reflecta lumina. De unul dintre pereţii fără ferestre atârna un peisaj marin într-o ramă: ceruri senine şi un ţărm stâncos. Probabil Candy şi-l însuşise din conţinutul original al containerului. Într-un colţ se afla un balansoar, iar pe jos lângă el, un coş cu gheme colorate, din care ieşeau două andrele. Într-un alt coş se vedeau mai multe perechi de

şosete admirabil tricotate – mostre ale muncii ei.

— Ce părere ai?

Coates se oprise în faţa containerului ca să fumeze. (Ţigările în ambalaj de folie şi celofan rezistaseră şi ele destul de bine trecerii timpului.) Directoarea penitenciarului – fosta directoare – îşi lăsase părul lung şi nu se mai vopsea. Acum îi cădea pe umerii înguşti, dându-i o înfăţişare de profet – de parcă rătăcise multă vreme prin deşert, în căutarea tribului ei. Lilei i se părea că-i stă bine.

— Îmi place cum ţi-ai aranjat părul.

— Mersi frumos, dar eu vorbeam despre femeia pe care ar fi trebuit s-o găsim aici.

Candy Meshaum era una dintre cele patru femei care dispăruseră, punând-o aici la socoteală şi pe Essie. Lila stătuse de vorbă cu femeile care locuiau în containerele învecinate. Ultima oară o văzuseră pe Candy tricotând veselă în balansoarul ei şi, în mai puţin de zece minute, ia-o de unde nu-i. Deşi containerul ei se afla la etajul complexului de depozitare, mai spre mijloc, nimeni nu o văzuse coborând de acolo – greu de crezut, pentru că era o femeie destul de corpolentă, cu un picior beteag. Sigur, nu era de neconceput că reuşise să dispară neobservată, dar era foarte puţin probabil.

Vecinele spuneau despre Candy că era veselă şi mulţumită. Una dintre ele, care o cunoscuse pe Candy şi în cealaltă lume, în lumea veche, folosise cuvântul *renăscută.* Se mândrea cu talentul ei pentru lucrul manual şi cu cutiuţa aceea pe care o decorase atât de drăguţ şi pe care o numea „acasă”. Mai multe femei menţionaseră faptul că îi spunea containerului „apartamentul visurilor mele”, fără fărâmă de ironie.

— Nu văd aici niciun indiciu clar, spuse Lila. Nimic care să sugereze că s-ar fi întâmplat ceva rău.

Dar bănuia că situaţia era asemănătoare cu ce se petrecuse şi în cazul lui Essie: uite-o, nu-i. Puf! Abracadabra.

— E la fel, nu?

Janice, care se uitase la bătrâna Essie în clipa aceea, a

povestit ulterior că văzuse o sclipire – ca o flacără de brichetă – care pierise într-o fracţiune de secundă. Femeia dispăruse pur şi simplu. Nu reuşise să observe niciun fel de transformare, dezintegrare sau vreun alt fenomen care avusese loc acolo. Totul se întâmplase mult prea repede. Directoarea spunea că a avut senzaţia că Essie se stinsese ca un bec – numai că niciun filament nu îşi pierde incandescenţa atât de rapid.

— S-ar putea, zise Lila.

Dumnezeule mare, a început să vorbească la fel ca soţul ei de demult!

— A murit, spuse Janice. În lumea cealaltă. Nu crezi?

Pe peretele de deasupra balansoarului era o molie. Lila întinse mâna spre ea. Insecta zbură şi i se aşeză pe unghia de la degetul arătător. Lila simţi un miros vag de ars.

— S-ar putea, repetă ea.

Acest „clintism” era tot ce îndrăznea să spună deocamdată.

— Ar trebui să ne întoarcem şi să ne luăm la revedere de la doamnele alea.

— Aiurea! mormăi Janice. Avem lucruri mai bune de făcut decât să pornim pe coclauri.

Lila zâmbi:

— Adică, vrei?

Imitând-o, fosta directoare Coates răspunse:

— S-ar putea.

2

Pe Strada Principală, o patrulă se pregătea să exploreze regiunea de dincolo de Dooling. Grupul era format din şase femei, care luau cu ele una dintre maşinuţele de golf, plină cu provizii. Millie Olson, fostă gardiană la penitenciar, se oferise să le conducă. Până în acest moment, nimeni nu se aventurase prea mult dincolo de graniţele oraşului lor din trecut. Niciun avion sau elicopter nu zbura pe deasupra lor, niciun foc nu mai ardea în zare, nicio voce nu se auzea din aparatele de emisie-recepţie. Iar toate aceste absenţe

intensificau sentimentul de pierdere, pe care Lila îl avusese încă de la început. Lumea în care trăiau ele acum i se părea o scenă dintr-unul din globurile acelea de sticlă în care începe să ningă dacă le scuturi bine. Numai că aici nu ningea.

Lila şi Janice ajunseră la timp ca să asiste la ultimele pregătiri. O fostă deţinută, Nell Seeger, stătea ghemuită lângă maşinuţa de golf şi fredona în surdină în timp ce verifica presiunea din cauciucuri. Millie inspecta bagajele din remorca fixată de spatele maşinuţei, verificând încă o dată tot ce luau cu ele: saci de dormit, hrană deshidratată prin congelare, apă potabilă, haine, vreo două walkie-talkie-uri de jucărie pe care le găsiseră în pungi din plastic sigilate şi, prin urmare, chiar funcţionau (într-o oarecare măsură), două puşti (curăţate chiar de Lila), truse de prim ajutor. Toată lumea era entuziastă şi binedispusă, se auzeau râsete şi urări joviale. Cineva o întrebă pe Millie Olson ce va face dacă dau nas în nas cu un urs.

— Am să-l domesticesc, răspunse ea pe un ton sec, fără să-şi ridice ochii de la bagaje.

Replica ei stârni alte râsete în rândul spectatoarelor.

— Ai cunoscut-o? o întrebă Lila pe Janice. Înainte?

Stăteau alături pe trotuar, îmbrăcate în haine groase şi învăluite în aburii albi ai respiraţiei.

— Cum dracu’ să n-o cunosc? I-am fost şefă.

— Nu pe Millie, pe Candy Meshaum.

— Nu. Tu ai cunoscut-o?

— Da, răspunse Lila.

— Şi?

— Era o victimă a abuzului conjugal. O bătea soţul ei. Mult. Din cauza asta şchiopăta. Individul era un dobitoc patentat, un mecanic care făcea bani din vânzarea de arme. Se pare că o perioadă a fost asociat cu fraţii Griner. Sau aşa se spunea – că noi n-am reuşit niciodată să dovedim nimic. O bătea cu sculele din atelier. Locuiau pe West Lavin, într-o casă care se dărâma pe ei. Nu mă mir că ea n-a încercat să o repare şi să o facă frumoasă, n-ar fi avut niciun sens. Vecinii lor ne sunau adesea şi ne spuneau

că au auzit-o ţipând. Numai că ea nu a vrut niciodată să ne zică adevărul. Se temea de represalii.

— Mare noroc că n-a ucis-o!

— Ba eu cred că a făcut-o.

Directoarea se uită cu coada ochiului la Lila.

— Tu spui ce cred eu că spui?

— Hai să facem câţiva paşi!

Se plimbară de-a lungul trotuarului spart, păşind peste găurile sufocate de buruieni, ocolind bucăţile dislocate de asfalt. În faţa ruinelor rămase din Clădirea Municipalităţii era un părculeţ pe care reuşiseră să-l salveze şi să-l amenajeze. Singurul semn al trecerii timpului era statuia unui demnitar al oraşului, repauzat de foarte multă vreme. O creangă solidă de ulm – cu siguranţă smulsă de vreo furtună – îl dărâmase de pe soclu. Femeile au reuşit să ia creanga de acolo, dar demnitarul era mult prea greu aşa că, deocamdată, nu se atinseseră de el. Demnitarul era căzut în joben şi cu picioarele în sus. Lila văzuse de multe ori cum fetiţele se dădeau râzând pe spinarea lui ca pe un tobogan.

Janice spuse:

— Tu crezi că jigodia de bărba-su i-a dat foc coconului?

Lila nu-i răspunse direct.

— Ai auzit să se vaite cineva de ameţeli? De greaţă? Care te apucă din senin şi dispare după vreo două ore?

Şi Lila se simţise astfel de câteva ori. Rita Coombs povestise că avusese şi ea parte de experienţe asemănătoare; la fel doamna Ransom şi Molly.

— Da. Aproape toate femeile pe care le ştiu s-au plâns de aşa ceva. Mi-au zis că aveau senzaţia că sunt răsucite ca pe un fus. Nu ştiu dacă o cunoşti pe Nadine Hicks, soţia colegului meu de la penitenciar...

— M-am întâlnit cu ea la câteva dintre mesele comune, spuse Lila, strâmbând din nas.

— Mda, nu lipseşte niciodată. Şi de n-ar veni, nu i-ar fi nimănui dor de ea, dacă pricepi unde bat. În orice caz, ea pretinde că are mai mereu starea asta de vertij.

— Bine, asta e de ţinut minte. Acum gândeşte-te la

incendierile în masă. Ştii ceva despre ele?

— Nu direct. Am venit aici destul de devreme, la fel ca tine. Dar le-am auzit pe cele venite recent povestind că au văzut incendieri din astea la ştiri: bărbaţi care dau foc coconilor în care sunt femei.

— Despre asta este vorba, zise Lila.

— Uau! exclamă Janice, înţelegând. Căcat!

— „Căcat” este o apreciere potrivită. La început m-am gândit – am sperat, de fapt – că nou-venitele nu pricepuseră bine ce se întâmplă, că greşeau. Mi se părea o explicaţie firească, pentru că nu dormiseră de multă vreme, erau supărate şi speriate – aşa că mi-am zis că au văzut ceva la televizor şi li s-a *părut* că sunt nişte coconi incendiaţi, când, de fapt, era vorba despre cu totul altceva.

Lila trase în piept aerul sfârşitului de toamnă. Atât de rece şi curat era, că parcă te făcea să te simţi mai înaltă. Nici urmă de gaze de eşapament. Nici urmă de camioane cu cărbuni.

— Instinctul ăsta de a te îndoi de ce spun cei din jur nu se pierde niciodată. Mereu trebuie să găseşti un motiv pentru care să nu crezi ce ţi se spune. Bărbaţii sunt maeştri în privinţa asta... dar la fel facem şi noi. Eu fac la fel.

— Te judeci prea aspru.

— Şi ştiam că aşa o să se întâmple. Am vorbit despre asta cu Terry Coombs chiar cu trei sau patru ore înainte să mă ia şi pe mine somnul. Femeile aveau reacţii foarte agresive când le erau distruşi coconii. Deveneau nişte fiare. Atacau. Ucideau. Nu mă surprinde deloc că mulţi bărbaţi au considerat că trebuie să ia măsuri de precauţie în sensul acesta; sau, mai degrabă, că au folosit situaţia asta ca pretext să dea foc unor semeni de-ai lor.

Janice schiţă un zâmbet strâmb.

— Şi eu sunt aia acuzată că nu am o părere bună despre specia umană.

— Cineva a incendiat-o pe Essie. În lumea cealaltă. Nu avem de unde şti cine a fost. Şi cineva i-a dat foc lui Candy Meshaum. Oare s-o fi supărat bărbăţelul ei că nu mai are

sac de box? Dacă aş mai fi în lumea aia, precis el ar fi prima persoană pe care aş aduce-o la interogatoriu.

Lila se aşează pe statuia demnitarului.

— Şi ameţelile? Sunt aproape convinsă că şi ele sunt provocate de ceva ce se petrece acolo. Probabil că ne mută dintr-un loc în altul. Ca pe nişte mobile. Essie era într-o pasă proastă chiar înainte să dispară. Presupun că a mutat-o cineva înainte să-i dea foc şi avea ameţeli.

— Ştii că stai cu fundul pe primul primar pe care l-a avut Doolingul? o întrebă Janice.

— Nu se supără. Şi lui i-a spălat cineva chiloţii.

Lila îşi dădu seama că era furioasă. Ce rău făcuseră Essie sau Candy Meshaum, în afară de faptul că au apucat câteva luni de trai fericit în toată existenţa lor nenorocită? Iar fericirea asta nu însemnase pentru ele decât câteva păpuşi şi un container fără geamuri.

Iar bărbaţii le dăduseră foc. Lila era sigură că aşa se întâmplase. Acesta era sfârşitul poveştii. Atunci când mureai *acolo,* mureai şi *aici.* Bărbaţii le alungaseră din lume – le alungaseră din două lumi. Bărbaţii. Nu aveai unde să te ascunzi de ei.

Probabil că Janice îi citise gândurile – ori, mai degrabă, expresia de pe chip.

— Archie, soţul meu, a fost un om tare bun. M-a sprijinit în toate.

— Mda, numai că a murit de tânăr. Poate că nu ai mai fi gândit la fel dacă ar fi rămas mai multă vreme în preajma ta.

Urâte vorbe, dar Lila nu le regreta deloc. Din senin, îşi aduse aminte de un proverb Amish: MÂNCAREA GĂTITĂ DUREAZĂ MAI MULT DECÂT SĂRUTĂRILE. Acelaşi lucru se putea spune despre o mulţime de alte angajamente pe care le aducea cu sine orice căsnicie. Sinceritatea. Respectul. Ba chiar simpla amabilitate.

Coates nu dădea semne că s-ar fi supărat.

— Clint a fost un soţ rău?

— A fost mai bun decât cel al lui Candy Meshaum.

— Ăsta-i standardul tău? Nu contează. Am să mă bucur

mai departe de amintirea soţului meu, care a avut decenţa să dea colţul înainte să devină un mare măgar.

— Poate că am meritat asta, spuse Lila, dându-şi capul pe spate.

Ziua era însorită, dar nori grei se adunaseră în zare, spre nord de ele.

— Deci? *A fost* un soţ rău?

— Nu. Clint a fost un soţ bun. Un tată bun. Şi-a îndeplinit toate obligaţiile. M-a iubit. Niciodată nu m-am îndoit de asta. Numai că nu mi-a spus multe lucruri despre el. Lucruri pe care nu ar fi trebuit să le aflu într-o manieră care să nu-mi facă cinste. Clint obişnuia să repete toate vorbele alea mari despre sinceritate şi susţinere reciprocă până rămânea fără voce. Dar, de fapt, totul era de dragul aparenţelor. Mi se pare că asta e mai rău decât dacă m-ar fi minţit. Minciuna indică un oarecare respect. Sunt sigură că avea nişte probleme foarte mari, nişte probleme cu adevărat grave şi îşi închipuia că eu sunt prea mimoză ca să-l pot ajuta. Zău, mai degrabă mă minţi decât să mă tratezi de sus.

— Ce fel de probleme...?

— A avut o copilărie îngrozitoare. Cred că s-a luptat să ajungă unde se află acum. La propriu. L-am văzut cum îşi freacă încheieturile degetelor atunci când îl preocupă ceva sau când e supărat. Dar refuză să vorbească despre frământările lui. L-am întrebat de multe ori şi de fiecare dată s-a închis în el.

Aruncă o privire spre Coates şi sesiză o oarecare tulburare în expresia ei.

— Ştii la ce mă refer, nu? Că l-ai văzut şi tu.

— Cred că da. Clint mai are... şi o altă faţă. Una mai dură. Mai violentă. Dar am văzut-o abia de curând.

— Mă scoate din minţi. Şi ştii ce-i mai rău? Că m-a făcut să mă simt cumva... demoralizată.

Janice îndepărta cu un beţişor noroiul uscat de pe faţa statuii.

— Da, o purtare ca asta poate să demoralizeze pe oricine.

Maşinuţele de golf porniră, urmate de remorcile cu provizii, acoperite cu prelate. Convoiul se pierdu în zare, apoi reapăru pentru scurt timp acolo unde terenul era mai înalt. După care dispăru de tot.

Lila şi Janice începură să vorbească despre altele: despre recondiţionarea caselor de pe Smith Street; despre cei doi armăsari superbi, pe care-i prinseseră şi-i învăţaseră (sau poate îi reînvăţaseră) să se lase călăriţi; şi despre minunea la care lucrau cu spor Magda Dubcek şi două foste deţinute. Dacă puteau să aibă mai mult curent electric, mai multe panouri solare, atunci apa curentă nu va mai fi o iluzie deşartă. Closetul înăuntrul locuinţei – iată visul american.

Au vorbit şi au tot vorbit până spre seară, dar conversaţia nu le-a mai fost tulburată nici măcar o singură dată de subiecte precum Clint, Jared, Archie, soţul lui Candy Meshaum, Iisus Hristos sau oricare alt bărbat.

3

N-au vorbit nici despre Evie, dar Lila nu o uitase. Aşa cum nu uitase nici de momentul simbolic în care aceasta îşi făcuse apariţia în Dooling. Şi nici de vorbele ei ciudate, cu multe înţelesuri. Şi nici de urmele acoperite cu pânză din pădurea de lângă rulota lui Truman Mayweather. Nu uitase că pe ea acele urme au dus-o la Copacul Fantastic, care îşi înălţa până la cer trunchiul împletit din nenumărate alte trunchiuri. Şi au dus-o şi la tigrul cel alb, la şarpe, la păun şi la vulpoi – Lila nu-l uitase pe niciunul.

Vedea şi acum cu ochii minţii rădăcinile întortocheate ale Copacului – ca şireturile de la adidaşii unui uriaş. Le vedea cum se încolăceau de multe ori unele în jurul celorlalte. Atât de măreţ era Copacul, atât de maiestuos, iar apariţia lui atât de firească.

Oare din Copac apăruse Evie? Sau Copacul apăruse din Evie? În Oraşul Nostru, femeile visau? Ori făceau parte dintr-un vis?

4

Patruzeci şi opt de ore a căzut ploaia rece peste Oraşul Nostru; a rupt crengi din copaci, a intrat prin găurile din acoperişuri, a umplut străzile cu bălţi murdare. În cortul ei, Lila lăsa deoparte cartea pe care o citea şi lovea cu piciorul în pereţi ca să spargă stratul subţire de gheaţă format pe ei. Zgomotul era foarte asemănător cu acela de sticle sparte.

De ceva vreme renunţase la cărţile din hârtie în favoarea unui e-reader, dar fără să-şi imagineze că lumea ei se va sfârşi, făcând inutile aceste dispozitive. În casa ei încă mai erau cărţi normale, unele chiar neatinse de mucegai. După ce a terminat de citit, a ieşit din cortul amplasat în curtea din faţă şi s-a apropiat de ruinele fostei sale locuinţe. Era un tablou îngrozitor de deprimant – îi amintea prea mult de fiul şi soţul ei – aşa că nu voia să locuiască acolo. Dar nici în stare să se mute de acolo nu era.

Dârele de apă de pe pereţii interiori luceau în lumina lanternei. Ploaia suna ca un ocean agitat. De pe un raft din spatele livingului, Lila alese un roman poliţist (cam umed) şi vru să plece de acolo. Raza firavă a lanternei căzu peste un fel de frunză ciudată, de culoarea pergamentului, care se afla pe un scaun putrezit din bucătărie. Lila se uită mai bine: era un bilet de la Anton, care îi recomanda un tip priceput la copaci pentru problemele ulmilor din curte.

Privi lung la bucăţica de hârtie, şocată de această întâlnire neaşteptată cu cealaltă viaţă a ei – viaţa ei reală? viaţa ei anterioară? Viaţa aceasta îi tăiase acum calea aidoma unui copil care fuge de pe trotuar şi iese în faţa maşinilor din trafic.

5

Echipa era plecată în recunoaştere de o săptămână, când Celia Frode se întoarse pe jos, plină de noroi din cap până în picioare. Şi singură.

6

Celia le-a spus că în spatele Penitenciarului Dooling, în direcţia orăşelului Maylock, drumurile deveniseră impracticabile. Nici bine nu terminau de tăiat un copac şi făceau câţiva metri când dădeau peste altul. Aşa că li s-a părut mai uşor să abandoneze maşinuţele de golf şi să meargă pe jos.

Nu au găsit pe nimeni în Maylock şi nici n-au dat peste vreun semn care să le indice că ar fi fost cineva acolo de curând. Toate clădirile semănau cu cele din Dooling – năpădite de buruieni, mai mult sau mai puţin dărăpănate, câteva arse până în temelii. Iar drumul de pe malul Pârâiaşului lui Dorr – devenit acum un râu umflat, cu maşini scufundate în loc de peşti – era complet distrus. Celia a recunoscut că poate atunci ar fi trebuit să se întoarcă. Luaseră suficiente provizii de la băcăniile şi celelalte magazine din Maylock. Numai că şi-au adus aminte de cinematograful din orăşelul Eagle, care se afla doar la vreo şaisprezece kilometri distanţă. Şi s-au gândit că le vor face o mare bucurie fetiţelor dacă vor aduce acasă şi un proiector. Magda le asigurase că generatorul va face faţă unei asemenea sarcini.

— Acolo încă mai rula ultimul film din seria *Războiul stelelor,* a zis Celia. Ştii care, doamnă şerif, ăla în care personajul principal e o fată.

Lila nu s-a obosit s-o mai corecteze. Îşi dăduse seama că era al naibii de greu să renunţi la slujba din poliţie.

— Spune mai departe, Celia.

Echipa a traversat Pârâiaşul lui Dorr pe un pod rămas întreg şi a luat-o pe un drum de munte care se chema Calea Cap-de-Leu şi care părea să fie o scurtătură spre Eagle. Pe harta pe care o aveau la ele – descoperită printre dărâmăturile Bibliotecii Publice din Dooling – era trecut un drum vechi, folosit pe vremuri de compania minieră. Drumul ăsta le-ar fi putut scoate la autostradă şi de acolo totul ar fi fost mult mai uşor. Numai că harta era depăşită. Calea Cap-de-Leu se înfunda acum într-un platou, pe care se afla închisoarea pentru bărbaţi omonimă. Drumul companiei miniere pe care sperau să-l găsească fusese

distrus când se construise puşcăria. Pentru că venea seara, s-au gândit să nu mai coboare muntele pe întuneric, ci să înnopteze în clădirea închisorii şi să pornească în zori.

Lila cunoştea foarte bine penitenciarul „Cap-de-Leu”: era unul de maximă siguranţă, în care sperase ca fraţii Griner să-şi petreacă următorii douăzeci şi cinci de ani.

Janice Coates, prezentă şi ea la raportul Celiei, a comentat scurt:

— Oribil loc!

„Capul” – cum îi spuneau puşcăriei bărbaţii închişi acolo – ţinuse prima pagină a ziarelor mult timp înainte de apariţia Aurorei: după ce compania Ulysses Energy Solutions defrişase zona şi distrusese culmea muntelui ca să aibă acces la cărbunele din interior, acoperise terenul cu grohotiş şi îl nivelase ca să dea impresia că-l „restaurase”. Ideea pe care o promova compania era aceasta: culmile munţilor nu trebuie să fie considerate „distruse”, ci „deschise”. Orice teren nivelat devenea teren pe care se putea construi. Deşi cea mai mare parte din populaţia statului susţinea industria minieră, au fost destui aceia care şi-au dat seama că toată povestea nu era decât o mare vrăjeală. Aceste excelente terenuri se aflau de obicei la mama dracului şi foarte des veneau la pachet cu bazine pline cu ape reziduale – deloc genul de vecini pe care şi i-ar fi dorit cineva.

Însă deţinuţii dintr-un penitenciar nu puteau face reclamaţii, nu? Şi nimănui nu-i păsa în mod deosebit de faptul că aceştia ar fi putut avea probleme grave de sănătate cauzate de mediul înconjurător. Aşa s-a făcut că Muntele Cap-de-Leu a devenit locul unde s-a construit Penitenciarul de Maximă Siguranţă „Cap-de-Leu”.

Poarta închisorii (a continuat Celia) era deschisă. La fel şi uşile de la intrarea în clădire. S-au dus înăuntru ea, Millie, Nell Seeger şi celelalte. Majoritatea membrelor echipei erau foste deţinute şi foste gardiene, curioase acum să vadă condiţiile în care trăiseră reprezentanţii celuilalt sex. Şi au descoperit că nu erau deloc proaste. Cu tot mirosul greu de aer închis şi cu toate fisurile din podele

şi pereţi, închisoarea nu fusese atinsă de umezeală. Iar mobilierul sumar din celule părea nou.

— Sigur, era ca un déjà-vu, a recunoscut Celia, dar nu pot să zic că nu m-a distrat să-mi vâr nasul pe acolo.

Ultima noapte a fost una calmă. Dimineaţă, Celia coborâse muntele, în căutarea unor poteci care să le mai reducă din drumul lung până la Eagle. Mare i-a fost mirarea când a apelat-o cineva la walkie-talkie-ul de jucărie.

— Celia! Ni se pare că am văzut pe cineva!

Era Nell.

— Cum? a răspuns Celia. Ce-ai zis?

— Suntem înăuntru! În puşcărie! Geamurile de la Broadway-ul lor sunt murdare rău de tot, da' am văzut o femeie într-una din carcere! Are o pătură galbenă peste ea! Şi parcă se mişcă! Millie încearcă să deschidă uşa, da' greu, că e acţionată electric, aşa că...

Şi aici transmisia s-a întrerupt.

Un bubuit prelung din subteran a speriat-o pe Celia. Şi-a întins mâinile, încercând să-şi menţină echilibrul. Walkie-talkie-ul de jucărie i-a zburat din mână, a căzut şi s-a făcut bucăţi.

O ardeau plămânii şi îi tremurau picioarele, dar tot s-a întors şi a intrat pe poarta închisorii. Din cauza prafului, a trebuit să-şi acopere gura cu mâna ca să nu se sufoce. Solul era crăpat ca după un cutremur. Ţărâna plutea în aer. Celia a căzut de câteva ori în genunchi. Îşi ţinea ochii aproape închişi şi pipăia cu mâinile în jur după ceva de care să se poată sprijini. Treptat, văzduhul s-a mai limpezit şi în faţa ei a apărut doar forma dreptunghiulară a clădirii cu etaj, în care se făcea primirea deţinuţilor. Atâta tot. În spatele acesteia nu mai era nici teren şi nici restul închisorii. Platoul se prăbuşise. Noul penitenciar de maximă siguranţă se rostogolise pe versantul muntelui ca un copil gigantic din piatră pe un tobogan. Cât despre clădirea rămasă, aceasta era acum ca un decor de film – doar faţadă.

Celia n-a avut curaj să se ducă până la marginea acelei

prăpăstii şi să se uite în jos.

— Aşa că m-am întors singură, îi spuse ea Lilei. Cât de repede am putut.

Apoi inspiră şi îşi scărpină obrazul acoperit de noroi. Ascultătoarele – zece sau douăsprezece femei care se strânseră în grabă la locul lor de întâlnire de la Shopwell atunci când aflaseră de întoarcerea Celiei – nu au rostit niciun cuvânt. Era limpede pentru toată lumea: celelalte nu se vor mai întoarce niciodată.

— Mi-aduc aminte că am citit că au existat nişte controverse cu privire la terenul de sub închisoarea aia, spuse Janice. Că solul era prea moale pentru o construcţie de o asemenea greutate. Se spunea că firma aia care se ocupa cu extracţia de cărbune a făcut o treabă de mântuială ca să nu cheltuiască prea mulţi bani. Şi că au venit nişte ingineri constructori care să…

Atunci Celia dădu afară aerul din plămâni într-un oftat prelung şi continuă cu un aer absent:

— Nell şi cu mine întreţineam relaţii doar ocazional. Nu m-am aşteptat să continuăm şi în afara închisorii.

Îşi trase nasul – o singură dată.

— Aşa că n-ar trebui să fiu atât de tristă, dar ăsta-i adevărul: sunt al naibii de tristă.

Tăcere.

Apoi Lila spuse:

— Trebuie să mă duc acolo.

Şi Tiffany Jones o întrebă:

— Pot să vin cu tine?

7

Coates era de părere că ideea era foarte proastă.

— A dracu' de *proastă,* Lila! Ce te-a apucat de vrei să te duci şi să te bagi în avalanşa aia?

Le însoţise pe Lila şi pe Tiffany Jones până la Drumul Ghiulelei. Fiecare dintre cele două temerare ducea câte un cal de dârlogi.

— Nu ne băgăm în nicio avalanşă, răspunse Lila. O să ne

băgăm printre resturile lăsate de avalanşă.

— Ca să vedem dacă mai sunt supravieţuitori, adăugă Tiffany.

— Faceţi mişto de mine?

De la frig, nasul lui Janice căpătase culoarea sfeclei. Asemănarea cu un profet era acum şi mai izbitoare – părul alb şi lung îi flutura pe spate, obrajii ei descărnaţi erau roşii ca lumina semaforului. Nu-i lipsea decât toiagul noduros din mână şi pasărea de pradă de pe umăr.

— Au coborât pe versantul unui *munte* şi clădirea penitenciarului a aterizat *pe* ele. Sunt *moarte.* Dacă-i adevărată povestea aia cu femeia din carceră, atunci şi ea e moartă.

— Ştiu, spuse Lila. Dar, dacă au văzut o femeie în „Cap-de-Leu", înseamnă că mai sunt şi alte femei în afara Doolingului. Ar fi extraordinar să aflăm că nu suntem singure în lumea asta, Janice.

— Nu care cumva să muriţi şi voi! strigă fosta directoare după ele.

— Aşa intenţionăm, răspunse Lila.

Iar Tiffany Jones interveni mai hotărâtă:

— Fii pe pace, n-o să murim.

8

Tiffany ştia să călărească încă din copilărie. Părinţii ei aveau o livadă de meri, unde amenajaseră un loc de joacă şi unde puteai să hrăneşti caprele din ţarc, să-ţi cumperi un hotdog de la tarabă şi să faci o plimbare călare pe un ponei.

— Când eram mică obişnuiam să călăresc tot timpul, dar… familia mea mai avea şi nişte… *hibe* – cred că ăsta ar fi cuvântul potrivit. Cu timpul, am intrat în tot felul de încurcături şi am renunţat la călărie.

Încurcăturile cu pricina nu erau un mister pentru Lila, care o arestase pe Tiff de câteva ori. Numai că acea Tiffany Jones din trecut semăna neaşteptat de puţin cu femeia de acum, călare pe calul bălţat, care mergea la pas alături de

iapa mai mică şi albă a Lilei. Femeia de acum avea chipul rotund, înconjurat de păr castaniu, pe care îşi pusese o pălărie albă de cowboy, care l-ar fi făcut invidios pe orice fermier din filmele western. Femeia de acum era stăpână pe sine, cum nici nu-şi imaginase că va fi vreodată nefericita aia dependentă de droguri din trecut, pe care o regula uneori Truman Mayweather în rulota lui, de lângă laboratorul de metamfetamină.

Şi era însărcinată. Lila o auzise vorbind despre starea ei la una dintre întruniri. Înseamnă că de acolo venea o parte din aura ei de acum.

Se înnsera. Nu peste mult timp vor trebui să facă popas. În zare se vedea deja oraşul Maylock – câteva clădiri întunecate într-o vale aflată la câţiva kilometri de ele. Echipa de recunoaştere fusese aici şi nu găsise niciun suflet – nici bărbat, nici femeie. Probabil că doar în Dooling mai puteau să trăiască oameni. Rămânea însă problema cu femeia aia din închisoarea pentru bărbaţi. Oare a existat cu adevărat, sau a fost doar o himeră?

— Mi se pare că îţi merge mai bine, spuse cu prudenţă Lila. În lumea aceasta.

Tiffany râse politicos:

— Viaţa de apoi îţi limpezeşte mintea. Nu mai simt nevoia de droguri, dacă la asta te referi.

— Asta crezi tu că este? Viaţa de apoi?

— Nu tocmai, răspunse Tiffany.

Nu mai abordă subiectul până seara, când erau amândouă culcate în sacii de dormit, la adăpostul zidurilor unei benzinării abandonate în cealaltă lume.

Şi atunci, Tiffany continuă discuţia:

— Adică, viaţa de apoi ar trebui să fie raiul sau iadul, da?

Prin vitrină se vedeau caii, legaţi de pompele vechi. Părul le lucea splendid în lumina lunii.

— Nu cred în chestiile astea, spuse Lila.

— Nici eu. Şi, oricum, n-am văzut în viaţa mea nici îngeri şi nici draci, deci, ce să mai vorbim! Dar nu ţi se pare că noi trăim un fel de miracol?

Lila se gândi la Jessica şi la Roger Elway. Fetiţa lor, Platinum, creştea foarte repede – deja mergea de-a buşilea printre picioarele tuturor. (Nana, fiica lui Elaine Nutting, se îndrăgostise pur şi simplu de Plat – hidos nume de alint, dar îl folosea toată lumea şi posibil ca, în viitor, fetiţa să le-o reproşeze – şi o plimba peste tot într-un cărucior ruginit.) Lila se gândi la Essie şi la Candy. Lila se gândi la soţul ei şi la fiul ei şi la toată viaţa aceea care nu-i mai aparţinea acum.

— „Un fel de”, spuse ea.

— Scuze. „Miracol” nu-i tocmai cuvântul potrivit. Ce vreau eu să spun este că o ducem bine aici, da? Deci, nu are cum să fie iadul, da? Nu mă mai droghez. Mă simt bine. Am caii ăştia superbi. Nici măcar n-am îndrăznit să visez la toate astea. Cum adică să aibă una ca mine grijă de nişte animale atât de frumoase ca astea? Imposibil.

Se întrerupse şi se încruntă.

— Vorbesc de parcă ar fi vorba doar despre mine, nu? Ştiu că tu ai pierdut multe. Ştiu că toate femeile de aici au pierdut multe, iar eu sunt doar cineva care n-a avut nimic de pierdut.

— Mă bucur pentru tine.

Chiar se bucura. Tiffany Jones merita să-i meargă bine.

9

Au ocolit oraşul Maylock şi au mers de-a lungul malului îngust al Pârâiaşului lui Dorr. Câţiva câini sălbăticiţi se uitau la ele. Erau şase sau şapte lupi germani şi labradori, cu limbile atârnânde şi cu răsuflări fierbinţi care transformau în aburi aerul rece. Lila îşi scoase pistolul. Iapa ei albă îşi răsuci capul şi tresări puternic.

— Nu, nu, nu! spuse Tiffany.

Întinse mâna şi mângâie urechea iepei. Tonul ei era blând, dar ferm.

— Lila n-o să tragă cu arma aia.

— Nu? o întrebă Lila.

Stătea cu ochii la câinele din mijloc. Avea blana aspră –

o combinaţie de cenuşiu cu negru – un ochi albastru şi unul căprui-deschis şi gura foarte mare. Lila nu avea obiceiul să dea frâu imaginaţiei, dar câinele ăsta i se părea turbat.

— Sigur că nu. Vor să ne fugărească, atâta tot. Dar noi trebuie să ne vedem de drumul nostru şi să nu-i băgăm în seamă. O să ne lase în pace.

Tonul lui Tiffany era vesel şi sigur. Lila îşi spuse că Tiffany probabil era *convinsă* că ştie ce face, chiar dacă lucrurile nu stăteau tocmai aşa.

Au mers mai departe. Câinii nu s-au luat după ele.

— Ai avut dreptate, a spus Lila mai târziu. Mulţumesc.

Tiffany i-a răspuns că „pentru puţin”.

— Dar să ştii că n-am făcut-o pentru tine. Nu te supăra, doamnă şerif, dar nu am să te las să-mi sperii căluţii.

10

Au traversat apa şi au ocolit drumul pe care se urcaseră celelalte femei până pe culmea muntelui, preferând să meargă mai mult prin depresiuni. Au coborât în vâlceaua formată între ce mai rămăsese din Cap-de-Leu şi muntele din dreapta lui, cu pante abrupte şi pline cu bolovani. În aer persista un miros greu, de metal, care le gâdila în gât. Bucăţi de pământ se prăbuşeau de pe stânci, stârnind ecouri răsunătoare şi prelungi.

Îşi priponiră caii la vreo două sute de metri de ruinele închisorii şi porniră mai departe pe jos.

— O femeie din altă parte, spuse Tiffany. N-ar fi foarte tare?

— Ar fi, recunoscu Lila. Dar şi mai bine ar fi dacă le-am găsi în viaţă pe fetele noastre.

Fragmente de zidărie, unele mari ca nişte camioane, se înfipseseră în sol ca nişte cenotafe[101] enorme. Chiar dacă păreau destul de rezistente, Lila îşi putea imagina cu uşurinţă cum s-ar disloca sub greutatea lor şi s-ar rostogoli

[101] Cenotaf – monument funerar pentru o persoană al cărei cadavru nu a fost găsit (n. tr.).

la vale, ca să ajungă alături de suratele lor de pe fundul prăpastiei.

Structura penitenciarului se contorsionase atât de tare, încât acum semăna vag cu o piramidă. Lilei i se părea destul de impresionant faptul că o parte atât de mare din ea supravieţuise prăbuşirii de pe munte. Impresionant şi hidos totodată – o casă de păpuşi distrusă de un copil rău. Suliţe zimţate din oţel ieşeau din beton, iar bulgări mari de pământ desţelenit acopereau alte părţi ale dărâmăturilor. Prin spărturile de la marginile acestei noi şi nedorite construcţii se putea vedea interiorul întunecat al fostei puşcării. Pretutindeni erau copaci striviţi, copaci înalţi de opt, nouă metri făcuţi lemne de foc.

Lila îşi puse masca chirurgicală pe care o adusese cu ea.

— Tu rămâi aici, Tiffany.

— Vreau să vin cu tine. Nu mi-e frică. Dă-mi şi mie una.

Şi întinse mâna după o mască.

— Ştiu că nu ţi-e frică. Dar cineva trebuie să se întoarcă şi să dea alarma dacă se prăbuşeşte totul peste mine. Iar tu călăreşti foarte bine. Eu nu sunt decât o fostă poliţistă de vârstă mijlocie. Plus că tu trebuie să ai grijă şi de viaţa aia care creşte în tine.

În dreptul spărturii, Lila se opri ca să-i facă semn cu mâna. Tiffany nu o văzu. Pornise înapoi către cai.

11

Lumina se strecura în interiorul închisorii prin găurile din beton. Lila îşi dădu seama că merge pe vârful unui perete, călcând pe uşile din oţel ale celulelor. Totul era la patruzeci şi cinci de grade faţă de normal. Tavanul se afla în dreapta. Peretele din stânga îi luase acum locul şi podeaua devenise perete. Se văzu nevoită să aplece mult capul ca să se poată strecura pe sub uşa unei celule, care semăna acum cu o cursă de şoareci. Se auzea un ticăit. Se auzea apă care picură. Se auzeau paşii ei pe piatră şi cioburi.

Un obstacol din pietre, conducte sfărâmate şi bucăţi de

izolaţie îi blocă drumul. Lumină în jur cu lanterna. Pe perete (acum tavan) scria cu vopsea roşie **Nivelul A.** Lila se întoarse la uşa ca o cursă de şoareci. Se prinse de ea şi se săltă în celulă. În peretele de vizavi de uşă era o gaură. Într-acolo se îndreptă Lila – cu foarte mare prudenţă. Intră în ea pe burtă. Marginile zimţate ale betonului spart i se agăţară de spatele cămăşii, sfâşiind-o.

Auzi vocea lui Clint. O întreba dacă nu cumva – te rog să nu-ţi închipui că te acuz de ceva – ar face bine să reconsidere raportul dintre riscul pe care şi-l asumă şi descoperirea pe care speră să o facă.

Hai să le luăm pe rând, Lila! Riscul este să te cocoţi pe nişte ruine instabile de la poalele unui munte instabil. De asemenea, prin zonă mişună nişte câini sălbăticiţi, posibil turbaţi. Iar o drogată gravidă te aşteaptă – sau poate nu te mai *aşteaptă – lângă cai. Iar tu – repet, nu te critic, ci doar îţi spun care este realitatea – ai patruzeci şi cinci de ani. Toată lumea ştie că vârsta la care o femeie se poate târî printre ruine instabile este între optsprezece şi douăzeci şi nouă de ani. Tu ai ieşit din grupul ţintă. Iar acum îţi rişti viaţa, rişti să ai parte de o moarte îngrozitoare.*

Lila ajunse în celula învecinată şi se văzu nevoită să se urce pe un closet metalic, apoi să se strecoare iar printr-o spărtură din pardoseala care, în vremurile bune, fusese peretele din dreapta. La aterizare i se îndoi glezna şi se repezi să se apuce de ceva ca să nu-şi piardă echilibrul. Se răni în palmă cu ceva tăios.

Rana era adâncă. Probabil că va avea nevoie de câteva copci. Ar fi trebuit să se întoarcă şi să ajungă afară, la trusa de prim ajutor pe care o aduseseră cu ele. Să se dea cu ceva unguent şi să-şi bandajeze mâna.

Sfâşie o bucată din cămaşă şi o înfăşură în jurul rănii din palmă. La lumina lanternei descoperi o altă informaţie scrisă pe perete: **Aripa de Maximă Siguranţă.** Era pe drumul cel bun. Aici fusese văzută femeia. Partea proastă era că holul se afla deasupra capului ei – un culoar care mergea în sus. Partea şi mai proastă era piciorul ăla care se vedea în colţ, retezat la vreo cinci centimetri deasupra

genunchiului. Era îmbrăcat în catifea reiată de culoare verde. Nell Seeger purta pantaloni verzi când plecaseră spre Eagle.

— N-am să-i zic lui Tiff despre asta, spuse tare Lila.

Sunetul propriei voci o făcu să tresară, dar o şi linişti puţin.

— Nu ar ajuta la nimic.

Ridică lanterna. Aripa de maximă siguranţă din Penitenciarul „Cap-de-Leu” se transformase într-un horn mare. Îl lumină dintr-o parte în alta, căutând un loc pe unde s-ar putea căţăra, şi i se păru că a descoperit unul. Tavanul aripii fusese construit din panouri şi acestea se desprinseseră în urma prăbuşirii, dar armătura metalică rămăsese la locul ei. Şi acum semăna cu un spalier. Sau cu o scară.

Cât despre ce speri să găseşti aici, îşi continuă Clint dizertaţia, *este posibil să descoperi pe cineva.* Este posibil. *Dar fii sinceră cu tine însăţi. Ştii foarte bine că ruinele astea sunt pustii, cum pustiu este tot restul lumii. Aici n-ai să găseşti decât cadavrele femeilor care au venit cu Nell. Fă un efort şi spune-ţi că piciorul ăla retezat le simbolizează pe toate. Dacă ar mai fi fost şi alte femei în lumea voastră, precis că s-ar fi arătat până acum. Sau ar fi lăsat măcar o urmă. Ce vrei să dovedeşti? Că şi femeile pot fi la fel de puternice, neînfricate şi descurcăreţe ca bărbaţii?*

Nici măcar în imaginaţia ei Clint nu-i putea declara deschis că se teme pentru ea. Nu se putea abţine şi se purta cu ea la fel cum se purta cu pacientele lui din închisoare şi-i punea tot felul de întrebări tendenţioase.

— Lasă-mă în pace, Clint!

Şi, minunea minunilor, Clint dispăru.

Lila se întinse şi se prinse de bara cea mai de jos a armăturii tavanului. Bara se curbă, dar nu se rupse. O durea rău mâna şi simţea cum se prelinge sângele pe lângă zdreanţa din bandaj, dar nu-şi dădu drumul. Îşi puse piciorul pe bara transversală şi se împinse în ea. Bara se curbă din nou şi rezistă şi acum. Începu să urce scara

aceea improvizată. De fiecare dată când ajungea în dreptul vreunei uşi, Lila se ţinea de bare doar cu mâna stângă – mâna cea teafără – şi, agăţată de ea, lumina cu lanterna interiorul celulei respective. Nu observă nicio femeie printre gratiile din uşa primei celule. Şi nici printre gratiile celei de-a doua. Nici într-a treia. Nu văzu decât cadrele paturilor înfipte în fostele pardoseli. Mâna rănită îi pulsa dureros pe lanternă. Sângele îi curgea acum până în interiorul mânecii. Nici în a patra celulă nu văzu nimic şi trebui să se oprească să-şi tragă sufletul. Doar câteva clipe şi fără să se uite în bezna de sub ea. Oare exista vreun truc care să te ajute să faci faţă unui asemenea efort? Parcă-i pomenise ceva Jared despre proba de maraton? Ce să-ţi tot spui atunci când alergi? Aha, acum îşi aduse aminte: „Când simt că încep să mă usture plămânii”, îi povestise fiul său, „îmi închipui că stau o mulţime de fete cu ochii pe mine şi nu vreau să le dezamăgesc”.

Mda, chestia asta nu-i era de niciun folos. Pur şi simplu va trebui să urce în continuare, fără să se gândească la nimic.

Şi Lila urcă. În a cincea celulă nu erau decât un pat îngust, un spălător şi un vas de toaletă care se mai ţinea doar într-un colţ. Nimic altceva.

Ajunse la o intersecţie în forma literei „T”. În stânga se făcea un alt coridor lung. Lila îl lumină cu lanterna şi văzu la capătul lui ceva ce semăna cu un maldăr de rufe – probabil un cadavru sau mai multe, îşi zise ea, ce a mai rămas din celelalte femei. Chestia aia roşie nu-i cumva geaca matlasată a lui Nell Seeger? Lila nu era prea sigură, dar, cu tot frigul dinăuntru, mirosul de descompunere deja începuse să plutească în aer. Probabil că femeile fuseseră aruncate de colo colo, izbite de toţi pereţii până li s-au terciuit trupurile şi apoi iar rostogolite printre pietre şi bucăţi de beton. Nu avea ce să le mai facă. Trebuia să le lase acolo.

Numai că ceva se mişcă în grămada aia şi se auzi un chiţăit stins. Se pare că şobolanii supravieţuiseră urgiei.

Lila mai urcă puţin. I se părea că fiecare traversă este

pe punctul de a ceda sub greutatea ei, protestând prin scârţâieli tot mai lungi şi tot mai ascuţite. A şasea celulă era de asemenea goală – la fel a şaptea şi a opta şi a noua. Dar întotdeauna găseşti ce cauţi în ultimul loc pe care-l verifici, nu-i aşa? Întotdeauna bluza este în fundul raftului cel mai de sus al dulapului. Întotdeauna dosarul care-ţi trebuie este la fundul teancului. Întotdeauna batista este în cel mai mic şi mai puţin folosit buzunar al genţii.

Bine măcar că, dacă ar cădea acum, va muri instantaneu, fără chinuri.

Mereu – dar mereu, mereu, mereu, fără excepţie – cazi de pe traversa cea mai de sus a armăturii pe care te urci ca pe o scară în coridorul penitenciarului de maximă siguranţă, care a făcut *bâldâbâc!* de pe un munte.

Însă nu avea de gând să abandoneze lupta tocmai acum. A omorât-o pe Jessica Elway ca să-şi salveze propria viaţă. A fost prima femeie şerif din istoria Provinciei Dooling. I-a arestat personal pe fraţii Griner şi i-a râs în nas lui Low Griner când acesta a băgat-o în mă-sa. Câţiva metri în plus nu aveau cum să o înfrângă.

Şi nu au înfrânt-o.

Se aplecă în întuneric, pendulând ca într-un dans de societate, şi îndreptă raza lanternei printre gratiile celei de-a zecea celule.

Păpuşa gonflabilă stătea cu faţa lipită de geam. Buzele ei, roşii ca cireşele coapte, erau arcuite, pregătite de felaţie. Ochii mari şi albaştri aveau acea expresie ingenuă şi seducătoare care o făcuse faimoasă pe Betty Boop[102]. Un curent de aer, venit probabil printr-o crăpătură, o făcea să-şi mişte capul gol pe umerii rozalii. Pe autocolantul lipit pe frunte scria: *La mulţi ani, Larry!*

12

— Uşurel, Lila! se auzi vocea lui Tiffany din fundul puţului. Coboară treptele una câte una, fără teamă.

— Bine! reuşi să bâiguie Lila.

[102] Personaj de desene animate din anii ’30 (n. tr.).

Se bucura acum că Tiffany nu o ascultase. De fapt, nici nu ştia dacă se mai bucurase vreodată aşa de tare. Avea gâtul uscat; o durea tot corpul; parcă-i luase foc mâna. Vocea venită din străfundurile închisorii reprezenta o altă viaţă. Iar scara asta nu trebuia să fie sfârşitul.

— Bravo! Acum coboară o treaptă, spuse Tiffany. Una singură. Şi n-o să ţi se mai pară atât de greu.

13

— O păpuşă gonflabilă pentru bărbaţii excitaţi! se minună mai târziu Tiffany. Cadou pentru cine ştie ce dobitoc. Le dădeau voie să primească aşa ceva?

Lila ridică din umeri.

— Asta am văzut. Probabil că există o explicaţie, însă noi n-o s-o aflăm niciodată.

Au mers călare toată ziua şi toată noaptea. Tiffany se grăbea, pentru că voia ca una dintre femeile cu ceva pregătire medicală din Oraşul Nostru să-i cureţe cât mai repede Lilei rana de la mână. Lila spusese că nu trebuie, dar Tiff insistase.

— I-am zis babei care ne-a fost directoare la puşcărie că n-o să murim. Adică *niciuna* dintre noi.

I-a povestit apoi despre apartamentul din Charlottesville unde locuise în urmă cu vreo zece ani, înainte să se apuce de metamfetamină. Avusese acolo o groază de ferigi. Şi plantele acelea se simţiseră atât de bine la ea, că se apucaseră să facă flori.

— De aici ştii că trăieşti aşa cum trebuie: când ai plante de cameră care se dezvoltă, a spus Tiffany.

Legănându-se uşor în şa, Lila se chinuia să rămână trează. Dacă ar fi adormit, era foarte posibil să cadă de pe cal – exact ce-i mai lipsea acum.

— Ce zici?

— Zic de ferigile mele, i-a răspuns Tiffany. Bat câmpii despre ferigile mele ca să te ţin trează şi să nu te ia cu leşin.

Vorbele ei i-au stârnit râsul Lilei, dar n-a reuşit să scoată

decât un fel de geamăt subţirel. Tiffany a încercat s-o liniştească.

— Am să-ţi dau şi ţie câteva. Că am din belşug.

Mai târziu, Lila a întrebat-o dacă îşi doreşte un băiat sau o fată.

— Nu contează, sănătos să fie, i-a răspuns Tiffany.

— Dacă e fată, ce-ar fi să-i pui numele Fern[103]?

Tiffany a început să râdă:

— Aşa te vreau!

În zori au văzut Doolingul învăluit într-o ceaţă albastră. O şuviţă de fum se ridica din parcarea aflată în spatele dărâmăturilor rămase din „Roata Neunsă”. Acolo instalaseră un cuptor pentru uzul tuturor. Curentul electric pe care îl puteau produce era neîndestulător, aşa că îşi pregăteau mâncarea în aer liber de câte ori puteau. (Dovedindu-se o sursă excelentă de combustibil, „Roata” rămăsese treptat fără acoperiş şi o parte din pereţi.)

Tiffany o apucă într-acolo. În parcare erau douăsprezece femei încotoşmănate în haine groase, cu căciuli pe cap şi mănuşi fără degete în mâini. Pe focul deschis fierbeau două oale mari cu cafea.

— Bine aţi revenit acasă! Avem cafea, spuse Coates.

— Noi nu avem nimic, zise Lila. Îmi pare rău. Nu era decât o păpuşă gonflabilă în aripa de siguranţă maximă. N-am găsit niciun semn că ar mai exista şi altcineva în lumea asta, în afară de noi. Cât despre celelalte fete...

Clătină cu tristeţe din cap.

— Doamnă Norcross?

Se întoarseră să se uite la fata cea nouă. Sosise cu o zi înainte. Lila făcu un pas spre ea, apoi se opri de parcă nu-şi credea ochilor.

— Mary Pak? Tu eşti?

Mary se apropie de Lila şi o îmbrăţişă.

— Eram cu Jared, doamnă Norcross. Mi-am zis că vreţi să ştiţi că e bine. Sau aşa era când l-am văzut ultima oară. Eram în podul casei de prezentare de pe strada dumneavoastră. Acolo m-a luat somnul.

[103] În lb. engleză, fern – „ferigă”, dar şi nume de femeie (n. tr.).

V

1

Tig Murphy a fost primul gardian căruia Clint i-a mărturisit tot adevărul – adevărul despre Evie şi despre ce-i spusese ea: că el trebuia să o ţină în viaţă şi că totul depindea de asta şi că nu voia să-şi pledeze cauza, aşa cum nici Iisus nu voise să spună prea multe în faţa lui Pilat din Pont.

Şi Clint a încheiat zicând:

— Am minţit pentru că n-am îndrăznit să spun adevărul. Este atât de copleşitor, că îmi rămâne mereu blocat în gât.

— Îhî. Ştii că am predat istorie la liceu, doctore?

Chiar! Tig se uita acum la el într-un fel care-i amintea dureros de tare de perioada liceului. Era o privire care-ţi spunea că nu crede că ai fost învoit de la ore. Era o privire care voia să afle dacă ai pupilele dilatate.

— Da, ştiu, răspunse Clint.

Îl trăsese pe gardian în spălătorie, unde puteau să discute între patru ochi.

— Am fost primul din familia mea care a terminat o facultate. Nu a fost visul meu să trudesc într-o puşcărie de femei. Am văzut că ţie îţi pasă de fetele astea. Şi mai ştiu şi că, deşi multe dintre ele au făcut nişte lucruri tare urâte, unele nu sunt rele până-n măduva oaselor. Aşa că vreau să te ajut...

Gardianul schiţă un zâmbet strâmb şi îşi trecu mâna prin părul rar de la tâmplă. Da, acum ţi-l puteai imagina pe profesorul de demult. Îl vedeai cum se plimbă prin clasă, cum vorbeşte la nesfârşit despre uriaşa diferenţă dintre legenda despre cearta de un secol dintre familiile Hatfield şi McCoy şi adevărul istoric al acestei rivalităţi. Îl vedeai cum îşi trece tot mai apăsat degetele prin păr, pe măsură ce devine tot mai entuziasmat de subiectul cu pricina.

— Atunci, ajută-mă, spuse Clint.

Dacă l-ar fi părăsit toţi gardienii, ar fi încuiat

penitenciarul şi ar fi încercat să-l apere de unul singur. Însă ar fi dat greş. Terry Coombs şi tipul cel nou mai aveau destui poliţişti pe care să se poată baza. La nevoie, puteau strânge şi alţi voluntari. Iar Clint observase cum se uitase Frank Geary la zidurile şi porţile închisorii, căutând punctele slabe.

— Chiar crezi asta? Crezi că are de-a face cu... *magia?*

Tig rostise cuvântul *magie* exact pe tonul pe care Jared spunea *pe bune* – de pildă: „*Pe bune* că vrei să-mi verifici temele?”

— Cred că influenţează oarecum ceea ce se petrece acum. Dar, mai important decât asta, cred că bărbaţii din afara penitenciarului sunt convinşi de asta.

— Deci crezi că e o vrăjitoare, spuse iar Tig, aruncându-i din nou privirea aceea bănuitoare de profesor: *Ia spune-mi, puştiule, eşti beat sau drogat?*

— Da, răspunse Clint, ridicând o mână ca să-l împiedice pe gardian să-l întrerupă. Dar chiar dacă mă înşel, tot trebuie să apărăm închisoarea asta. Este datoria noastră. Trebuie să ne protejăm deţinutele. N-am încredere în Terry Coombs, care-i beat mai tot timpul. Şi nici în Frank Geary n-am încredere. Şi în nimeni altcineva care pretinde că nu vrea *decât să stea de vorbă,* cu Evie Black. Ai auzit-o şi tu. Nebună sau nu, se pricepe de minune să enerveze pe oricine. Şi va continua s-o facă, până când cineva o să-şi iasă din minţi şi o s-o ucidă. Cineva sau toţi. Nu exclud deloc o execuţie pe rug.

— Nu vorbeşti serios.

— Ba da. N-ai auzit de Pârjolitori?

Tig se sprijini de una dintre uriaşele maşini de spălat.

— Fie aşa cum zici.

Clint l-ar fi îmbrăţişat în clipa asta.

— Mulţumesc.

— Ce să zic? Dacă mi-am ales o slujbă cretină ca asta... Dar, bine, cu plăcere. Câtă vreme crezi că trebuie să rezistăm?

— Nu prea mult. Câteva zile. Aşa zice ea.

Acum îşi dădu seama că vorbeşte despre Evie Black la

fel cum un grec din Antichitate vorbea despre vreo zeitate furioasă. Părea absurd. Dar, în acelaşi timp, părea şi foarte adevărat.

2

— Stai aşa, stai-stai-stai! exclamă Rand Quigley după ce Clint îi explicase totul a doua oară. Zici că o să distrugă lumea dacă o dăm pe mâna poliţiei?

Exact asta era părerea lui Clint, însă acum preferă să se eschiveze un pic.

— Pur şi simplu nu putem permite poliţiei locale s-o ia de aici, Randy. Asta-i ideea.

Ochii căprui-deschis ai gardianului clipiră de mai multe ori în spatele ochelarilor cu lentile groase. Iar sprâncenele negre şi îmbinate deasupra nasului se înfoiară ca o omidă supărată.

— Da' de ce nu apelăm la CDC? Credeam că ţii legătura cu ăia de la CDC!

Interveni Tig:

— Chestia cu CDC-ul a fost o vrăjeală. A născocit-o dom' doctor ca să rămânem aici.

„La faza asta Rand o să-şi ia tălpăşiţa. Şi se alege praful de toată povestea", îşi spuse Clint. Însă gardianul se uită mai întâi la el, apoi la Tig.

— N-ai vorbit cu ei?

— Nu, răspunse Clint.

— Niciodată? Nici măcar o dată?

— Mi-a răspuns robotul de câteva ori.

— Puii mei! comentă Rand. Nasol!

— Aşa cum zici tu, amice, spuse Tig. Ne putem baza pe tine? În caz de ceva?

— Normal că da, se ofensă Rand. Normal că da. Ei conduc oraşul, da' noi conducem închisoarea. Aşa trebuie să fie.

A urmat Wettermore, care a părut sincer amuzat de întreaga poveste.

— Nu m-ar mira deloc ca Războinica Ucigaşă de Dealeri

să fie o vrăjitoare. Acum nu m-ar mira nici să văd ţopăind pe aici un iepure cu ceas de buzunar. Nimic din ce mi-ai spus nu-i mai absurd decât Aurora. Nu schimbă nimic în ceea ce mă priveşte. Stau aici până la capăt.

Dar Scott Hughes, cel mai tânăr dintre gardieni la cei nouăsprezece ani ai lui, şi-a predat cheile, arma, pistolul cu electroşocuri şi restul echipamentului. Dacă CDC-ul nu venea s-o ia pe Evie Black, el nu voia să mai rămână. Nu era un cavaler călare pe un cal alb; nu era decât un creştin oarecare, botezat la biserica luterană chiar de aici, din Dooling, şi care mergea la slujbă în fiecare duminică.

— Îmi sunt simpatici toţi băieţii. Nu seamănă deloc cu Peters. Şi nici nu-mi pasă că Billy e homo sau că Rand e mai încet la minte. Toţi sunt de gaşcă.

Clint şi Tig s-au ţinut după el până în curtea penitenciarului, încercând să-l determine să se răzgândească.

— Tu, Tig, ai fost mereu un tip mişto. Şi dumneavoastră păreţi un om de treabă, domnule doctor Norcross. Dar nu vreau să mor în locul ăsta.

— Cine vorbeşte despre moarte? îl întrebă Clint.

Tânărul ajunsese la camioneta lui.

— Treziţi-vă la realitate! Cunoaşteţi pe cineva în tot oraşul ăsta care să nu aibă acasă cel puţin o armă? Ba chiar două sau trei?

Foarte adevărat. Toată lumea din Dooling avea câte o armă.

— Să ştiţi că am fost odată la secţia de poliţie, domnule doctor. Acolo au un rastel întreg cu puşti de asalt M4. Şi alte arme. Justiţiarii o să le fure, o să vă atace şi, fără supărare, dumneavoastră şi cu Tig n-aveţi decât să vă băgaţi în fund amărâtele astea de puşti Mossberg pe care le avem aici.

— Deci tu vrei să dai bir cu fugiţii, spuse Tig.

— Mda, mormăi Hughes. Dau bir cu fugiţii. Vă rog să-mi deschideţi poarta!

— La naiba, Tig! exclamă Clint.

Acesta era semnalul.

Tig oftă, îi ceru scuze lui Scott Hughes („Îmi pare tare rău, băiete”) şi îl atacă cu taserul.

Discutaseră despre această eventualitate. Ar fi apărut probleme serioase dacă i-ar fi permis lui Scott Hughes să plece. Nu puteau permite nimănui să povestească în tot oraşul cât de puţini oameni şi arme aveau. Pentru că Scott avea dreptate: arsenalul penitenciarului era de toată jena – douăsprezece puşti Mossberg cu alice şi arma personală a fiecărui gardian, un pistol de calibrul .45.

Tânărul Hughes se zvârcolea pe asfaltul parcării. Clint îşi aminti cu scârbă de curtea din spate a soţilor Burtell, de Luptele de Vineri Seara. Şi de Jason, fratele lui de cruce din orfelinat, care zăcea pe ciment la picioarele sale. Sub ochiul drept avea un semn roşu de la lovitura de pumn a lui Clint. Îi dăduseră mucii pe nas, dar reuşise să murmure: „Nu m-am supărat, Clint.” Toţi adulţii tolăniţi în şezlonguri ovaţionau şi râdeau şi ciocneau cutii cu bere Falstaff. De data aceea Clint reuşise să câştige milkshake-ul. Oare acum ce va câştiga?

— Dracu’ să mă ia, na că am făcut-o! exclamă Tig.

Cu trei zile în urmă, când la ordinea zilei era problema cu Peters, Tig păruse un om cuprins de chinurile unei reacţii alergice foarte urâte de la nişte fructe de mare. Acum nu avea nici pe naiba. Se puse în genunchi, îl întoarse pe Scott pe burtă şi-i legă mâinile la spate.

— Ce-ai zice dacă l-am închide în Aripa B, doctore?

— Aş zice că-i bine.

Clint nici măcar nu se gândise unde să-l pună pe Scott, iar această scăpare nu-i prea sporea încrederea în capacităţile sale de a se ocupa de situaţia de faţă. Se aplecă şi-l apucă pe Hughes de subsuori ca să-l ducă împreună cu Tig înapoi în clădire.

— Domnilor…

Vocea venea de dincolo de poartă. O voce de femeie, răguşită, epuizată şi… şi extrem de încântată.

— Vreţi să mai rămâneţi puţin în poziţia asta? Vreau să-mi iasă bine fotografia.

3

Cei doi bărbaţi ridicară privirile. Nici criminali ai Mafiei să fi fost, prinşi în timp ce îngropau un cadavru, expresia de pe chipurile lor tot n-ar fi fost atât de vinovată. Michaela se uită şi mai încântată la poza făcută. Aparatul pe care-l avea în permanenţă în poşetă era doar un Nikon din prima generaţie, însă rezoluţia imaginii era foarte bună. Perfect!

— Sal'tare, piraţi bărboşi! zbieră Garth Flickinger. Roguvă, spuneţi-mi ce aveţi de gând să faceţi!

Pe drum, insistase să oprească ca să încerce Fulgerul Violet şi acum se simţea vesel ca un cintezoi. Parcă şi Michaela îşi redobândise forţele.

— La dracu', doctore! spuse Tig. Până aici ne-a fost.

Clint nu-i răspunse. Încremenise cu mâinile la subsuorile lui Scott Hughes şi cu gura căscată la străinii din faţa unui Mercedes cu caroseria zgâriată şi lovită. Avea sentimentul că în mintea lui are loc un fel de alunecare de teren inversată, în care lucrurile se aşază la locurile lor şi nu zboară în toate direcţiile. Poate aşa apare inspiraţia în gândirea unui mare savant sau filosof. Spera să nu se înşele. Îi dădu drumul lui Scott şi tânărul gardian scoase un geamăt nemulţumit.

— Încă una! strigă Michaela.

Apăsă butonul aparatului: ţac!

— Şi încă una! Bravo! Superb! Acum, să vă aud: ce faceţi voi aici, băieţi?

— Pe sângele Lui Dumnezeu, asta-i o revoltă în toată regula! zbieră Garth.

Probabil îşi imagina că Johnny Depp s-a lăsat de meserie şi acum el a primit rolul Căpitanului Jack Sparrow în *Piraţii din Caraibe.*

— L-au altoit pe secund şi acu' vor să-l urce la bord! Aşaaa!

— Tacă-ţi gura! îl rugă frumos Michaela.

Puse mâna pe poartă – spre norocul ei nu era racordată la curent electric – şi începu s-o zgâlţâie.

— Ce faceţi voi aici are vreo legătură cu femeia?

— Am pus-o într-un *mare* fel, oftă Tig impresionat.

— Deschide poarta! îi ceru Clint.

— Ce să…?

— Deschide-o!

Tig porni spre ghereta de la intrare, tot privind peste umăr la Clint, care dădea din cap şi-i făcea semne să aibă încredere. Apoi doctorul se apropie de poartă, făcându-se că nu observă ţăcănelile aparatului foto al femeii. Văzu că aceasta avea ochii roşii, cum, de altfel, era de aşteptat după patru zile şi trei nopţi fără somn. Numai că la fel de roşii erau şi ochii însoţitorului ei. Probabil consumaseră amândoi ceva stimulente ilegale. Însă aceasta era cea mai mică grijă a lui. Revelaţia de care avusese parte era tot ce conta acum.

— Tu eşti fiica lui Janice, îi zise el. Reporteriţa.

— Corect! Sunt Michaela Coates. Michaela Morgan, pentru marele public. Presupun că dumneata eşti doctorul Clinton Norcross.

— Ne-am cunoscut?

Clint nu mai ţinea minte.

— Ţi-am luat un interviu pentru ziarul liceului. Acum vreo opt sau nouă ani.

— Şi ţi-a plăcut de mine? o întrebă el.

Iisuse, ce bătrân era! Şi cât de repede continua să îmbătrânească!

Michaela făcu un gest din mână:

— Mi s-a părut cam aiurea să-ţi placă atât de mult să-ţi faci meseria într-o închisoare. *În închisoarea condusă de maică-mea.* Dar nu mai contează. Spune-mi despre femeia asta. O cheamă Evie Black? Este adevărat că doarme şi după aia se trezeşte? Pentru că eu aşa am auzit.

— Îşi zice Evie Black, răspunse Clint. Şi, da, este adevărat că doarme şi se trezeşte normal. Deşi cam doar asta-i normal la ea.

Se simţea ameţit, ca un om care merge pe sârmă legat la ochi.

— Vrei să-i iei un interviu?

— Glumeşti?

O clipă, Michaela parcă îşi revenise complet. Acum fremăta de emoţie.

Porţile începuseră să se mişte pe şine. Se deschideau. Garth o luă de braţ pe Michaela şi intră în spaţiul dintre ele. Clint ridică mâna ca să-i oprească.

— Am câteva condiţii.

— Te ascult, zise Michaela fără să stea pe gânduri. Dar gândeşte-te la pozele pe care le am în aparat şi nu te lăcomi prea tare.

— Aţi văzut vreo maşină de poliţie în apropiere?

Garth şi Michaela clătinară din cap.

Deocamdată nicio maşină de poliţie. Deocamdată nu păzea nimeni drumul de acces dinspre West Lavin. Asta-i scăpase din vedere lui Geary. Deocamdată. Clint nu era deloc surprins. Din moment ce Terry Coombs îşi căuta refugiul în băutură, secundul lui, domnul de la Protecţia Animalelor trebuia să se gândească singur la toate. Probabil că se va gândi curând şi la drumul ăla. De fapt, poate chiar acum trimisese pe cineva acolo. Dacă se gândea mai bine, trebuia să presupună că aşa stăteau lucrurile, ceea ce însemna că nu va mai apuca să mănânce pizza cu Jared. Poate că lui Geary nu-i păsa dacă intra cineva în penitenciar, dar cu siguranţă că nu voia să iasă nimeni de acolo. De exemplu, doctorul care-i dăduse atâtea bătăi de cap. Sau Evie Black, ascunsă în una dintre dubele închisorii.

— Care sunt condiţiile? îl întrebă Michaela.

— Trebuie să dureze puţin, zise Clint. Şi dacă ai să auzi ce cred eu că ai să auzi şi dacă ai să vezi ce cred eu că ai să vezi, atunci va trebui să mă ajuţi.

— Cu ce să te ajute? vru să ştie Tig, care se întorsese de la gheretă.

— Să faci rost de întăriri, răspunse Clint. Şi de arme.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Şi vreau să mi-l aduci pe fiul meu.

4

Nu mai erau plăcinte la Braseria „Olympia”. Bucătăreasa dormea acum într-un cocon, în vestiar. Însuşi Gus Vereen luă comanda poliţiştilor, explicându-le că duce lipsă de personal.

— Am dat peste un tort de îngheţată în fundul congelatorului, dar nu garantez pentru el. E acolo de pe vremea lu’ tata Noe.

— N-are a face, eu tot o să-l încerc, spuse Don.

Tortul ăla era un înlocuitor de tot râsul – o masă aici fără faimoasa plăcintă cu ou era o ruşine –, însă Don se afla la masă cu Frank Geary şi încerca să se poarte ireproşabil.

La masa din spatele braseriei mai erau şi poliţiştii (cu state vechi sau voluntari) Barrows, Rangle, Eric Blass, plus un moş (mare sculă pe basculă la tribunal), pe care-l chema Silver. Tocmai ce-şi terminaseră prânzul – foarte nasol. Don ceruse macaroane cu brânză şi bacon şi primise o farfurie cu paste semifierte, care înotau într-o baltă de grăsime. De ciudă, le mâncase pe toate; plus că-i spusese lui o ghicitoare că numai necazuri va avea în viitorul apropiat. Ceilalţi comandaseră sandviciuri şi burgeri, dar niciunul nu reuşise să-şi termine porţia. Şi renunţaseră la desert, ceea ce probabil că a fost o idee bună. Apoi Frank dăduse din gură jumătate de oră, punându-i la curent cu situaţia de la puşcărie.

— Crezi că i-o trage Norcross? nu se mai putu abţine Don.

Frank îl privi printre pleoape.

— Puţin probabil şi complet irelevant.

Don recepţionă mesajul şi nu mai deschise gura până în momentul în care Gus Vereen îi întrebă dacă mai doresc şi altceva.

După plecarea lui Gus, începu să vorbească judecătorul Silver:

— Care ar fi opţiunile noastre, după părerea ta, Frank? Ce zice Terry despre chestia asta?

Chipul venerabilului magistrat căpătase o alarmantă tentă cenuşie. Iar vorbirea îi era îngălată şi umedă, de

parcă ar fi mestecat un gogoloi de tutun.

— Opţiunile noastre sunt limitate. Am putea aştepta să plece Norcross, dar nimeni nu ştie cât ar însemna asta. Probabil că penitenciarul are o rezervă consistentă de provizii.

— Aşa este, interveni Don. Nu că ar avea costiţe sau mai ştiu eu ce friptane, da' au o groază de pungi şi saci cu chestii deshidratate care le-ar ajunge pân' la sfârşitul lumii.

— Cu cât aşteptăm mai mult, continuă Frank, cu atât se vor înteţi toate zvonurile astea. Şi bărbaţii de aici ar putea să-şi spună că mai bine încearcă ei să rezolve situaţia.

Se opri, aşteptând să-l întrebe cineva: *Dar nu asta faci şi tu?* Însă nu avu nimeni curajul ăsta.

— Şi dacă nu aşteptăm? vru să ştie judecătorul.

— Norcross are un băiat. Şi, fireşte, ştiţi cine-i nevastă-sa.

— Bună poliţistă-i fata aia! zise judecătorul. Deşi cam prudentă. Vrea să facă totul ca la carte.

Eric se strâmbă: fusese arestat de două ori de doamna şerif Norcross pentru depăşirea vitezei legale.

— Păcat că nu-i şi ea aici cu noi, spuse Geary.

Don îşi zise că tipul minte de îngheaţă apele. Îşi dăduse seama din primul moment că Geary nu-i genul de om care să se mulţumească cu locul al doilea.

— Numai că a dispărut. La fel şi puştiul. Dacă ar mai fi aici, poate că ar reuşi să-l convingă pe Norcross să ne-o predea pe Black aia.

Judecătorul Silver pocni dezaprobator din limbă şi se apucă să-şi admire ceaşca cu cafea. Nici nu se atinsese de ea până acum. Purta o cravată galbenă ca lămâile coapte, care contrasta puternic cu aspectul lui bolnăvicios. Deasupra capului său se învârtea o molie.

Judecătorul o alungă, iar molia zbură mai departe şi ateriză pe unul dintre becurile ornamentale care atârnau din tavanul braseriei.

— Prin urmare... murmură el.

— Mda, zise şi Don. Ce facem?

Frank Geary clătină din cap şi strânse firimiturile de pâine din faţa lui.

— Organizăm o echipă de oameni responsabili. Cincişpe, douăzeci de bărbaţi serioşi şi de nădejde. Şi îi înarmăm cu ce avem la secţie. Acolo sunt puşti suficiente. Plus multe alte arme de foc. N-am avut vreme să fac inventarul.

— Tu chiar crezi... începu sceptic Reed Barrows, dar Frank vorbi peste el.

— Sunt şase puşti de atac. Pe care le vom da acelora care ştiu să le folosească. Amicul nostru, Don, ne va furniza planul închisorii şi ne va da toate datele necesare. Apoi vom face o demonstraţie de forţă şi-i vom da o ultimă şansă lui Norcross să ne-o predea pe femeia aia. Cred că ne va asculta.

Judecătorul puse întrebarea care stătea pe buzele tuturor:

— Şi dacă nu ne ascultă?

— Nu cred că ne va putea împiedica să facem ce avem de făcut.

— Mi se pare o variantă destul de radicală, chiar şi în situaţia aceasta ieşită din comun, spuse judecătorul. Terry ce părere are?

— Terry e...

Frank aruncă firimiturile pe jos.

— E beat, domnule judecător, îl anunţă Reed Barrows. Scăpându-l astfel pe Frank de corvoada asta. Aşa că luă o mină posacă şi zise:

— Face tot ce-i stă în putinţă.

— Când eşti beat eşti beat, îl contrazise Reed.

Vern Rangle se declară perfect de acord.

— Atunci...

Şi judecătorul întinse mâna şi strânse umărul solid al lui Frank.

— Cred că acum totul depinde de tine, Frank.

Gus Vereen se întoarse cu felia de tort de îngheţată pentru Don. Patronul de braserie părea cam sceptic.

— Eşti sigur că vrei chestia asta, Don?

— Păi, ce naiba să fac!

Dacă dispăreau toate cofetăresele din lume şi el tot ar mai fi vrut ceva dulce, trebuia să se obişnuiască încă de pe acum cu aventurile culinare.

— Hm, Frank? îndrăzni Vern Rangle.

— Poftim?

(Pe ton de *Ce mai vrei şi tu acum?)*

— Mă gândeam că poate ar fi bine să trimitem o patrulă care să supravegheze penitenciarul. În caz că doctorul ar vrea s-o scoată pe femeia aia de acolo şi s-o ascundă undeva.

Frank se holbă la el, după care se plesni peste frunte – foarte tare se plesni, făcându-i pe toţi ceilalţi să tresară.

— Aoleu! Ai dreptate. Ar fi trebuit s-o fac chiar atunci.

— Mă duc eu, se oferi Don, uitând cu totul de îngheţata veche din faţa lui.

Sări de pe scaun şi se lovi de masă, stârnind un haos printre ceşti şi farfurii. Îi luceau ochii.

— Îl iau pe Eric cu mine. Vom opri pe oricine vrea să iasă sau să intre.

Frank nu se dădea deloc în vânt după Don, iar Blass era doar un mucos. Însă poate că va fi bine. Ce dracu', doar era o simplă măsură de prevedere. Nu credea că Norcross va încerca s-o scoată pe femeie de acolo. Probabil că lui i se părea că ar fi în mai multă siguranţă în spatele zidurilor groase.

— În regulă, spuse el. Dar dacă iese cineva de acolo – *oricine* – aveţi grijă să-l opriţi. Fără arme, m-aţi auzit? Fără tâmpenii de-alea din filme. Şi dacă nu vă ascultă, luaţi-vă după el. Şi informaţi-mă de urgenţă prin staţie.

— Pe tine? Nu pe Terry? se miră judecătorul.

— Nu pe Terry. Pe mine. Staţionaţi la capătul drumului care duce la închisoare, la intersecţia cu West Lavin. Aţi priceput?

— Am priceput! se grăbi Don să-i răspundă. Hai, partenere, să mergem!

După ce Don şi Eric plecară, judecătorul mormăi:

— S-a întâlnit mutul cu prostul.

— Ce spui, domnule judecător? îl întrebă Vern Rangle.

Silver clătină din cap. Părea îngrozitor de obosit.

— Nimic important. Domnilor, trebuie să vă mărturisesc că personal nu prea îmi pasă de rezultatul acestei iniţiative. Mă întreb...

— Ce, Oscar? îl întrerupse Frank. Ce te întrebi?

Însă judecătorul nu-i răspunse.

5

— De unde ştii?

Vocea lui Angel.

— Despre copil?

Întrebarea o aduse înapoi pe Evie. Până acum fusese în Braseria Olympia, unde, prin ochii moliei cocoţate pe lampă, îi urmărise pe bărbaţii care îşi puneau la punct strategia. Şi, pentru ca distracţia să fie şi mai mare, Clint avea musafiri. Nu peste mult timp, va avea şi ea.

Evie se ridică în capul oaselor şi trase în piept aerul Penitenciarului pentru Femei din Dooling. O usturau până şi plămânii de la chimicalele din soluţiile industriale de curăţat. Se aştepta să moară curând şi îi părea rău. Dar mai murise şi în trecut. Nu i-a plăcut niciodată, dar nici nu a fost sfârşitul lumii... deşi de data asta s-ar putea să fie altfel.

„Partea bună este că nu va mai trebui să simt putoarea din locul ăsta, amestecul ăsta de chimicale şi deznădejde”, îşi spuse ea.

Şi când te gândeşti că Troia i se păruse împuţită: mormanele de cadavre, focurile, măruntaiele de peşte lăsate drept ofrande pentru zei – uau, mulţam fain, exact de asta aveam poftă! – şi tembelii ăia de ahei tropăind încoace şi încolo pe plajă, refuzând să se spele, lăsând sângele să se înnegrească sub fierbinţeala soarelui şi să le oxideze balamalele armurilor. Însă nimic nu se putea compara cu duhoarea de neînlăturat a lumii moderne. Evie fusese tânără şi uşor impresionabilă pe vremea Troiei, în zilele de dinainte de dezinfectanţii chimici şi înălbitori.

Până una-alta, Angel îi pusese o întrebare perfect

rezonabilă. Şi i-o pusese pe un ton aproape normal. Normal acum – cine poate spune ce va fi mai încolo.

— Ştiu despre copilul tău pentru că pot să citesc gândurile oamenilor. Nu întotdeauna, dar destul de des. Mă pricep mai bine la minţile bărbaţilor, că-s mai simple. Dar mă descurc şi cu femeile.

— Înseamnă că ştii că… n-am vrut.

— Da, ştiu. Şi am fost prea dură cu tine. Înainte. Îmi pare rău. Se întâmplau multe atunci.

Angel nu-i luă în seamă scuzele. Era ocupată să declame ceva, nişte fraze pe care le memorase şi care-i aduceau un strop de alinare atunci când bezna era adâncă şi toată lumea dormea şi ea nu avea cu cine să stea de vorbă ca să nu se mai gândească la viaţa ei şi la faptele odioase pe care le comisese.

— A trebuit s-o fac. Toţi bărbaţii pe care i-am omorât îmi făcuseră rău sau mi-ar fi făcut rău dacă le-aş fi dat ocazia. N-am vrut să omor fetiţa, da' nici nu puteam s-o las să aibă parte de viaţa asta.

Oftatul lui Evie a fost profund şi plin de lacrimi adevărate. Angel spunea adevărul, tot adevărul şi numai adevărul despre o existenţă într-o vreme şi într-un loc unde lucrurile nu merseseră deloc bine. Desigur, şansele ca lui Angel să-i fi mers bine ar fi fost şi aşa foarte mici; femeia aceasta era nebună şi rea. Însă, chiar şi aşa, Angel avea dreptate: bărbaţii îi făcuseră mult rău şi, cu timpul, ar fi ajuns să-i facă rău şi fetiţei. Bărbaţii aceia şi toţi bărbaţii la fel ca ei. Pământul îi detesta, dar îi era pe plac îngrăşământul din cadavrele lor.

— De ce plângi, Evie?

— Pentru că îţi simt suferinţa, pentru că mă doare şi pe mine. Nu mai zice nimic! Dacă-mi este permis să mai citez încă o dată din *Henric IV,* voi spune că „jocul a început". Şi eu am multă treabă.

— Ce treabă?

Îi răspunse zgomotul uşii de la capătul coridorului şi apoi zgomotul paşilor care se apropiau. Erau doctorul Norcross, gardienii Murphy şi Quigley şi doi necunoscuţi.

— Unde-s permisele? strigă Angel. Ăştia doi n-au permise şi n-au voie aici!

— Ţi-am zis să taci! îi spuse Evie. Dacă nu vrei să te fac eu să taci. Ne-am înţeles bine, Angel. Nu strica totul!

Clint se opri în faţa celulei lui Evie. Necunoscuta îi îmbrânci pe gardieni şi veni lângă el. Avea pungi roşii sub ochi, dar privirea îi era strălucitoare şi intensă.

Evie spuse:

— Bună ziua, Michaela Coates, cunoscută publicului larg sub numele Michaela Morgan! Eu sunt Evie Black.

Întinse mâna printre gratii. Instinctiv, Tig şi Rand făcură un pas în faţă, dar Clint ridică mâna ca să-i oprească.

Fără să ezite câtuşi de puţin, Michaela strânse mâna întinsă.

— Să înţeleg că m-ai văzut la televizor.

Evie îi surâse cu prietenie.

— Mă tem că nu mă prea interesează programele de ştiri. Sunt deprimante.

— Atunci, de unde ştii...

— Pot să-ţi spun „Mickey”, aşa cum îţi spune prietenul tău, domnul doctor Flickinger?

Garth tresări puternic.

— Îmi pare foarte rău că nu ai mai apucat să-ţi vezi mama, continuă Evie. A fost o directoare bună.

— Pe naiba! mormăi Angel.

Evie îşi drese ameninţător glasul şi ea se repezi să adauge.

— Gata, tac, tac!

— De unde ştii? repetă Michaela.

— Că mama ta a fost doamna directoare Coates? Că ţi-ai luat numele „Morgan” din cauză că un profesor de jurnalism, curvar şi libidinos, ţi-a zis că telespectatorii îşi amintesc cel mai bine numele care conţin aliteraţii[104]? Of, Mickey, n-ar fi trebuit să te culci cu el. Dar cred că deja ştii asta. Bine măcar că ai pierdut sarcina şi n-ai mai fost obligată să faci o alegere care ţi-ar fi distrus viaţa.

[104] Aliteraţie – repetarea aceluiaşi sunet (sau grup de sunete) în mai multe cuvinte apropiate (n. tr.).

Evie scutură din cap, înfoindu-şi părul negru.

Michaela era palidă ca o moartă. Numai ochii îi rămăseseră roşii. Când Garth o luă de umăr, se apucă strâns de mâna lui, la fel cum se agaţă de un colac de salvare un om pe punctul de a se îneca.

— De unde ştii toate astea? şopti Michaela. *Cine* eşti?

— *Sunt femeie, ascultă-mă cum urlu*[105]*,* răspunse Evie râzând.

Râsul ei era vesel, ca sunetul de clopoţei. Se întoarse spre Garth:

— Iar ţie, doctore Flickinger, am să-ţi dau un sfat prietenesc. Trebuie să renunţi la droguri şi să o faci cât mai curând posibil. Deja ai primit un avertisment de la cardiolog. Altul n-o să mai fie. Dacă vei continua să fumezi cristalele alea, vei face un atac de cord cu urmări catastrofale peste...

Închise ochii, la fel cum face o ghicitoare de bâlci. Îi deschise după o secundă şi continuă:

— ...peste aproximativ opt luni. Poate nouă. Cel mai probabil în timp ce te vei uita la un film porno, cu pantalonii coborâţi până la glezne şi cu o sticluţă cu lubrifiant la îndemână. Nu vei mai apuca să împlineşti cincizeci şi trei de ani.

— Există şi morţi mai rele, spuse Garth sfidător.

Însă vocea îi era gâtuită.

— Bineînţeles, varianta asta este cea mai fericită. Dacă rămâi lângă Michaela şi Clint şi încerci să mă aperi pe mine, cea neputincioasă, şi pe celelalte femei de aici, s-ar putea să mori mult mai curând.

— N-am mai văzut un chip atât de simetric cum este al tău, murmură Garth.

Se întrerupse ca să-şi dreagă glasul şi adăugă:

— Vrei să nu mai spui grozăvii din astea?

Se pare că Evie nu voia.

— Mare păcat că fiica ta este bolnavă de hidrocefalie şi e

[105] „I'm a woman, hear me roar" – cântec compus de Helen Reddy, cântăreaţă, actriţă şi activistă pentru drepturile femeilor din anii '70 (n. tr.).

obligată să trăiască într-un sanatoriu, dar asta nu-i o scuză pentru răul pe care-l faci trupurilor şi minţilor de femei.

Gardienii se holbau la ea cu gurile căscate. Clint sperase să se întâmple ceva care să le dovedească faptul că Evie venea din altă lume, dar ce se petrecea acum îi întrecea toate aşteptările. Ca şi cum şi-ar fi mărturisit gândul acesta cu voce tare, Evie îi aruncă o privire... şi îi făcu cu ochiul.

— De unde ştii despre Cathy? o întrebă Garth. Cum *poţi* să ştii aşa ceva?

Cu ochii la Michaela, Evie îi răspunse:

— Am spioni printre făpturile acestei lumi. Îmi spun tot ce se întâmplă. Mă ajută. Este la fel ca în *Cenuşăreasa,* cu o singură diferenţă: îmi plac mai mult atunci când sunt şobolani, nu vizitii.

— Evie... domnişoară Black... tu eşti responsabilă de somnul femeilor? Şi, dacă eşti, poţi să le mai trezeşti?

— Clint, tu chiar crezi că faci bine? interveni Rand. Crezi că-i în regulă s-o laşi pe cucoana asta să ia un interviu deţinutei? Nu cred că doamna directoare Coates ar fi...

Exact în clipa aceea apăru Jeanette Sorley poticnindu-se pe coridor. Îşi ridicase bluza de la uniformă, improvizând un fel de desagă.

— Vrea cineva mazăre? strigă ea. Cine vrea mazăre proaspătă?

Evie părea că-şi pierduse şirul ideilor. Strângea atât de tare gratiile celulei că i se albiseră încheieturile degetelor.

— Evie? se sperie Clint. Nu te simţi bine?

— Ba da. Crede-mă, Clint, îţi înţeleg graba, dar acum trebuie să mă ocup şi de alte lucruri.

Apoi spuse ca pentru sine, şi nu pentru cei şase oameni din faţa celulei:

— Îmi pare rău că trebuie să fac asta, dar oricum nu mai avea mult de trăit.

Pauză. Apoi:

— Şi îi e tare dor de pisică.

6

Când Frank îl prinse din urmă, judecătorul Silver reuşise să parcurgă cu paşi nesiguri aproape tot drumul până la parcarea Braseriei „Olympia”. Burniţa aşternuse cioburi de diamant pe umerii bătrânului gârbovit.

Silver se întoarse – se vede treaba că auzul încă îi funcţiona foarte bine – şi-i zâmbi cu afecţiune.

— Vreau să-ţi mai mulţumesc o dată pentru tot ce-ai făcut pentru Cacao, zise el.

— Pentru puţin, răspunse Frank. Mi-am făcut meseria, nimic mai mult.

— Sigur, dar ai dat dovadă de multă compasiune. Şi mie mi-a fost mai uşor să mă despart de ea.

— Mă bucur, domnule judecător. Mi s-a părut că te-ai gândit la ceva mai devreme. Vrei să-mi spui şi mie?

— Îmi dai voie să fiu sincer?

— Din moment ce pe mine mă cheamă Frank[106], nici nu mă aştept la altceva, zâmbi el.

Judecătorul nu-i răspunse la zâmbet.

— Foarte bine. Eşti un om de ispravă şi mă bucur că ai preluat tu frâiele de când domnul poliţist Coombs a fost... să zicem *hors de combat...*[107] şi este limpede că niciunul dintre ceilalţi poliţişti n-a dorit să-şi asume responsabilitatea. Numai că nu ai niciun fel de pregătire în domeniu. Iar situaţia aceasta este una delicată. Extrem de delicată. Eşti de acord cu mine?

— Da, spuse Frank. Din toate punctele de vedere.

— Mă tem de o eventuală escaladare a conflictului. O poteră care nu poate fi ţinută sub control se transformă foarte repede într-o hoardă de oameni violenţi. Aşa s-a întâmplat în timpul uneia dintre grevele minerilor din anii şaptezeci şi n-a fost deloc o treabă plăcută. Au dat foc la case, au fost explozii, au murit oameni.

— Ai altă soluţie?

— Poate că am... pleacă naibii de-aici!

Judecătorul dădu din mâna deformată de artrită spre molia care i se rotea în jurul capului. Aceasta zbură şi se

[106] Joc de cuvinte în lb. engl.: *frank* – „sincer” (n. tr.).

[107] „Scos din luptă”, în lb. fr. În orig. (n. tr.).

aşează pe antena unei maşini.

— Colac peste pupăză, ne-am pricopsit şi cu invazia asta de molii.

— Mhm! Deci, ce spuneai?

— Cunosc un tip din Coughlin. Îl cheamă Harry Rhinegold. Fost agent FBI, a ieşit la pensie acum vreo doi ani. De treabă, cu dosar foarte bun, mai multe distincţii pentru merite deosebite – le-am văzut pe un perete în biroul lui. Mă gândesc să discut cu el şi să încerc să-l conving să ni se alăture.

— În calitate de ce? De poliţist?

— În calitate de consultant, spuse judecătorul, respirând sacadat. Posibil şi de negociator.

— Pentru eliberarea femeii, vrei să zici?

— Da.

Primul impuls al lui Frank – copilăros, dar foarte puternic – a fost să-i spună judecătorului că nu, nici vorbă, acum el era şeful. Numai că, în teorie, nu prea era. Şeful era Terry Coombs şi oricând era posibil ca Terry să-şi facă apariţia (mahmur ca dracu', dar foarte treaz) şi să-şi reclame poziţia. Pe de altă parte, cum ar putea el – Frank – să-l împiedice pe judecător să facă ce şi-a pus în minte, fără să apeleze la forţa fizică? Nu putea. Chiar dacă Silver era prea domn să i-o spună în faţă (fără să fie obligat, desigur), în calitatea lui de magistrat era cu mult deasupra oricărui autointitulat „om al legii", a cărui meserie de bază era să prindă câinii vagabonzi. Mai era încă un considerent, poate cel mai important dintre toate: negocierea pentru eliberarea femeii ţinute ostatică nu era chiar o idee atât de proastă. Penitenciarul Dooling era ca o cetate fortificată. Oare avea importanţă cine şi cum o scotea pe femeie de acolo? Atâta timp cât mai putea fi interogată? Ba chiar constrânsă să pună capăt Aurorei, dacă ar fi fost cazul şi dacă ei ajungeau la concluzia că putea s-o facă?

În tot acest timp, judecătorul îl privea cu atenţie.

— Fă-o! acceptă Frank. Am să-l anunţ eu pe Terry. Şi, dacă Rhinegold ăsta e de acord, o să ţinem o şedinţă fie

aici, fie la secţie.

— Deci nu vei lua...

Judecătorul îşi drese din nou vocea.

— ...nu vei lua măsuri imediate?

— Azi şi la noapte am să ţin doar maşina lângă închisoare. Mai multe nu pot să promit şi oricum totul depinde de ce are de gând să facă Norcross până mâine.

— Nu cred că...

— Ba eu cred, îi reteză Frank vorba, lovindu-se cu degetul în tâmplă, ca şi cum ar fi vrut să-i arate cât de intens gândeşte. Funcţia pe care o am îmi impune să cred orice. Norcross se crede deştept, iar tipii de genul ăsta pot face multe probleme. Atât altora, cât şi lor înşişi. În perspectiva asta, drumul la Coughlin devine o misiune umanitară. Ai grijă cum conduci, domnule judecător!

— La vârsta mea, am mereu grijă, răspunse judecătorul Silver.

Se chinui mult să se urce în Land Rover. Frank chiar voia să se ducă să-l ajute, dar judecătorul reuşi să se aşeze în spatele volanului şi închise portiera. Porni motorul, apoi aprinse farurile, a căror lumină străpunse burniţa.

„Fost agent FBI care locuieşte în Coughlin”, îşi spuse Frank. „Minunile nu se mai termină. Poate tipul ăsta o să dea telefon la foştii lui şefi şi o să ceară să emită un mandat federal care să-l oblige pe Norcross să le predea femeia. Mda, puţin probabil acum, când guvernul era întors pe dos din cauza escaladării situaţiei la nivel naţional şi mondial. Dar nu exclus. Iar dacă Norcross nici aşa nu ar ceda, atunci nu i-ar putea acuza nimeni că au apelat la forţă.”

Se întoarse în local ca să dea ultimele ordine celor câţiva poliţişti rămaşi. Avea de gând să-i trimită pe Barrows şi Rangle să-i schimbe pe Peters şi pe puşti. El şi cu Pete Ordway vor începe să facă lista cu oameni responsabili pentru poteră – în caz că va fi nevoie de aşa ceva. Nu voia să se întoarcă la secţie, unde oricând putea să apară Terry. Se puteau organiza foarte bine şi aici, în braserie.

7

Judecătorul Oscar Silver conducea foarte rar în ultima vreme şi, atunci când nu mai avea încotro şi trebuia să se urce la volan, nu depăşea şaizeci de kilometri pe oră, indiferent cât de lungă ar fi fost coada de maşini bulucite în spatele lui. Iar dacă şoferii nervoşi se apucau să-l claxoneze, trăgea pe dreapta, îi lăsa să treacă şi apoi îşi continua drumul cu aceeaşi viteză. Era perfect conştient de faptul că îi slăbiseră şi reflexele, şi vederea. Pe deasupra, mai suferise şi trei infarcturi şi ştia că operaţia de bypass, făcută în urmă cu doi ani la Spitalul St. Theresa, îşi cam depăşise termenul de garanţie. Se împăcase cu gândul ăsta, dar nu voia să moară la volan şi, eventual, să tragă câţiva nevinovaţi după el. La şaizeci de kilometri pe oră (iar în oraş şi mai puţin), măcar spera că va reuşi să apese pedala de frână înainte ca luminile să i se stingă pentru totdeauna.

Însă astăzi trebuia să facă o excepţie. Imediat ce a trecut de Drumul Ghiulelei şi a intrat pe şoseaua care ducea spre Coughlin, a mărit viteza până la o sută cinci kilometri pe oră, lucru pe care nu-l mai făcuse de vreo cinci ani, dacă nu cumva şi mai mulţi.

Îl sunase pe Rhinegold pe mobil, fostul agent îi răspunsese cu amabilitate (însă judecătorul, uns cu toate alifiile, nu dorise să poarte discuţia la telefon – precauţie probabil inutilă, însă discreţia îl definise întotdeauna), iar acesta era partea bună a problemei. Partea proastă era că-şi dăduse seama că nu poate avea deloc încredere în Frank Geary, care era capabil să vorbească cu atâta nonşalanţă despre cum va aduna el o ceată de oameni înarmaţi ca să ia cu asalt penitenciarul. *Păruse* destul de rezonabil la Olympia, însă situaţia în sine era completamente nerezonabilă. Judecătorului nu-i păsa cât de benefică ar fi crezut Frank că este iniţiativa lui, când, de fapt, la ea ar fi trebuit să se apeleze doar în ultimă instanţă.

Ştergătoarele fugeau în dreapta şi în stânga, curăţând parbrizul de ploaia măruntă. Silver deschise radioul şi

căută postul de ştiri din Wheeling.

— Activitatea serviciilor publice a fost întreruptă până la noi dispoziţii, anunţă crainicul. Şi repet că este strict interzis să mai ieşiţi din casă după ora nouă seara.

— Poţi să repeţi până o să rămâi fără salivă, bombăni judecătorul.

— Acum, să recapitulăm cea mai importantă ştire a momentului. În Charleston, Atlanta, Savannah, Dallas, Houston, New Orleans şi Tampa a fost raportată apariţia aşa-numitelor Brigăzi de Pârjolitori, întărâtate de ştirile false care abundă pe Internet, conform cărora respiraţia femeilor adormite iese prin materia aceea care le acoperă – *coconi,* cum li se spune – şi răspândeşte în lume pandemia Aurora.

Crainicul făcu o pauză de efect şi, când începu iarăşi să vorbească, tonul lui nazal era mai pronunţat. Mai „populăros", cum se zice.

— Fraţii mei, sunt mândru să vă spun că la noi, în Wheeling, nu acţionează niciuna dintre grupările acestea de neisprăviţi şi ignoranţi. Cu toţii avem acasă femei pe care le iubim foarte tare şi asasinarea lor în somn – indiferent cât de nefiresc ar fi somnul acela – constituie o faptă absolut abominabilă.

Se auzi, de fapt, un *abomenobilă.*

Land Roverul judecătorului Silver se apropia de Maylock, oraşul vecin cu Doolingul. Casa lui Rhinegod din Coughlin era la distanţă de vreo douăzeci de minute.

— Garda Naţională a fost mobilizată în toate localităţile în care funcţionează aceste brigăzi, iar membrii ei au primit ordin să tragă dacă nebunii aceştia superstiţioşi nu renunţă la planurile lor. Perfect de acord cu asta! CDC-ul a emis nenumărate comunicate prin care informează populaţia că nu este nimic adevărat în...

Parbrizul se aburise. Fără să-şi ia ochii de la drum, judecătorul Silver se aplecă spre dreapta şi apăsă butonul dejivrorului. Ventilatorul începu să vâjâie. Mânate de curenţii de aer, moliile mici şi maronii se revărsară din ventile, umplând maşina şi începând să roiască în jurul

judecătorului. I se aşezau pe cap, îl loveau peste obraji. Dar cel mai rău era că i se învârteau în faţa ochilor. Silver îşi aduse aminte ce-i spuse una dintre mătuşile lui bătrâne, pe vremea când el nu era decât un puştiulică impresionabil:

— Niciodată să nu te freci la ochi după ce ai pus mâna pe o molie, Oscar. O să-ţi intre în ei pulberea de pe aripile lor şi o să orbeşti.

— *Plecaţi de-aici!* ţipă judecătorul Silver, luându-şi mâinile de pe volan şi lovindu-se peste faţă.

Moliile continuau să ţâşnească din ventile – sute de molii, poate chiar mii. Interiorul Land Roverului era plin cu o ceaţă cafenie, o ceaţă învolburată.

— *Plecaţi de-aici, plecaţi de-aici, pleca...*

O greutate uriaşă i se aşează pe piept, în partea stângă. Durerea îi străbătu braţul ca un curent electric. Deschise gura ca să ţipe, iar moliile dădură năvală în ea – i se târau pe limbă, îi gâdilau interiorul obrajilor. Cu ultima răsuflare, le aspiră pe gâtlej, iar moliile îi astupară traheea. Tot ce a urmat s-a petrecut foarte repede. Land Roverul a derapat spre stânga. Camionul care venea din sensul opus a virat în ultima clipă, a reuşit să-l evite, dar a intrat în şanţ. În cealaltă parte a drumului nu erau şanţuri – ci doar parapetul podului de peste Pârâiaşul lui Dorr. Maşina lui Silver a spart parapetul, s-a răsturnat şi s-a prăbuşit în apa de dedesubt. Judecătorul Silver, deja mort, a fost proiectat prin parbriz în Pârâiaşul lui Dorr, unul dintre afluenţii Râului Ghiulelei. Un pantof i-a căzut din picior şi a început să plutească la vale, s-a umplut cu apă şi apoi s-a dus la fund.

Moliile au ieşit din vehiculul răsturnat, în care bolborosea apa, şi au pornit-o în zbor înapoi spre Dooling.

8

— Deloc nu mi-a plăcut că a trebuit să fac asta, spuse Evie, Ştergându-şi o singură lacrimă din colţul ochiului stâng.

Clint avea sentimentul că femeia nu vorbea cu oaspeţii ei, ci cu ea însăşi.

— Cu cât petrec mai mult timp aici, cu atât mă umanizez mai tare. Uitasem că aşa se întâmplă.

— Despre ce vorbeşti, Evie? o întrebă Clint. Ce nu ţi-a plăcut să faci?

— Judecătorul Silver încerca să aducă ajutoare din afară, spuse ea. Poate că n-ar fi schimbat situaţia, dar nu-mi permiteam să risc.

— L-ai omorât? se interesă Angel. Cu puterile tale magice sau ce-or fi ele?

— Am fost nevoită. De acum încolo, ce se întâmplă în Dooling trebuie să rămână în Dooling.

— Dar… interveni Michaela, frecându-se la ochi. Ce se întâmplă în Dooling se întâmplă *peste tot.* O să mi se întâmple şi mie.

— Încă nu, zise Evie. Şi nici n-ai să mai ai nevoie de stimulente.

Întinse mâna printre gratii şi îi făcu semn cu degetul.

— Vino la mine!

— Eu n-aş face asta! sări Rand.

Iar Garth se repezi să o apuce de braţ, spunându-i:

— Nu fi proastă, Mickey!

— *Tu* ce crezi, Clint? surâse Evie.

Conştient de faptul că ceda în faţa ei – şi nu doar în chestiunea aceasta, ci în toate chestiunile –, Clint zise:

— Dă-i drumul!

Garth îşi luă mâna de pe braţul Michaelei, care făcu doi paşi înainte. Evie îşi lipi faţa de gratii, privind-o drept în ochi.

— Lesbi! chirăi Angel. Filmaţi, fraierilor, acu'-acu' o să-şi dea limbi!

Michaela nu o băgă în seamă. Îşi lipi gura de gura lui Evie. Se sărutară printre gratiile celulei capitonate. Clint auzi un sunet ca de oftat prelung atunci când Evie Black suflă în gura şi plămânii Michaelei. Simţi imediat cum i se ridică toate firişoarele de păr de pe braţe şi ceafă. Ochii i se umplură de lacrimi. De undeva, de foarte departe, se

auzeau strigătele lui Jeanette şi chicotelile lui Angel.

Evie puse capăt sărutului şi făcu un pas înapoi.

— Dulci buze, spuse ea. Dulce *fată.* Cum te simţi acum?

— Trează, murmură Michaela, făcând ochii mari. Complet trează!

Nu se îndoia nimeni de asta. Îi dispăruseră pungile roşii de sub ochi – dar asta era doar un fleac. Pielea i se întinsese pe pomeţi, iar obrajii palizi până în urmă cu câteva secunde căpătaseră o nuanţă trandafirie. Se întoarse spre Garth, care se holba buimăcit la ea.

— Sunt cu adevărat trează!

— Mama mă-sii! icni el. Pe bune că eşti!

Clint pocni din degete în faţa Michaelei, care se feri instantaneu.

— Ţi-au revenit şi reflexele, spuse el. Acum cinci minute nu ai fi făcut asta.

— Cât timp am să rămân aşa? întrebă Michaela. E absolut *minunat!*

— Câteva zile, răspunse Evie. Apoi oboseala se va întoarce cu vârf şi îndesat. Şi ai să adormi indiferent cât de tare ai să te lupţi cu somnul. Şi o să-ţi crească un cocon în jur, aşa cum le-a crescut tuturor femeilor. Singura ta salvare ar fi...

— Să capeţi tu ce îţi doreşti, interveni Clint.

— Ce-mi doresc eu este irelevant acum, zise Evie. Credeam că ai înţeles. Contează doar ce vor face cu mine bărbaţii din acest oraş. Şi ce vor hotărî să facă femeile din cealaltă parte a Copacului.

— Ce...

Dar Garth nu mai apucă să întrebe ce avea de întrebat, pentru Jeanette îl placă aşa cum îşi plachează adversarul un jucător de fotbal american, izbindu-l de gratii. Apoi îl îmbrânci şi se apropie de Evie.

— Ia-mă pe *mine!* Pe *mine,* Evie! Nu mai vreau să mă lupt cu somnul! Nu mai pot! Nu mai vreau să-l văd peste tot pe traficantul ăla. Ia-mă pe *mine!*

Evie o prinse de mâini şi o privi cu tristeţe.

— Nu pot, Jeanette. Ar trebui să nu te mai împotriveşti şi

să dormi ca toate celelalte. Acolo unde sunt ele acum ar avea nevoie de o persoană atât de puternică şi curajoasă ca tine. Oraşul Nostru se cheamă locul acela. Ar putea deveni şi oraşul tău.

— Te implor, murmură Jeanette.

Însă Evie îşi luă mâinile de pe mâinile ei. Jeanette se clătină pe picioare, scăpă boabele de mazăre din desaga improvizată din bluza de uniformă, le strivi sub tălpi. Începu să plângă fără zgomot.

— Nu ştiu, spuse dusă pe gânduri Angel. Poate n-am să te omor, Evie. Poate... pur şi simplu nu ştiu. Îmi place că ai umor. Plus că eşti mai ţăcănită decât mine. Iar ăsta-i mare lucru!

Evie se adresă acum lui Clint şi celorlalţi:

— Vor veni bărbaţi înarmaţi. Vor să pună mâna pe mine pentru că îşi imaginează că eu am provocat Aurora. Şi, dacă eu am provocat-o, înseamnă că tot eu pot s-o opresc. Nu este adevărat – lucrurile sunt mult mai complicate. Nu-i întotdeauna uşor să desfaci ce-ai făcut. Dar oare bărbaţii aceia furioşi şi speriaţi mă vor crede?

— Niciodată, spuse Garth Flickinger.

În spatele lui, Billy Wettermore scoase un mormăit de aprobare.

— Şi vor ucide pe oricine li se pune în drum, continuă Evie. Iar atunci când vor vedea că eu nu reuşesc să le trezesc frumoasele adormite fluturând din bagheta mea de zână, mă vor ucide şi pe mine. După aceea, vor da foc închisorii şi vor incendia toate femeile dinăuntru – doar aşa, din ură.

Jeanette se întorsese lângă camera de deparazitare ca să-şi reia conversaţia cu dealerul de droguri, însă Angel era numai ochi şi urechi. Clint avea senzaţia că aude la propriu cum i se modifică starea de spirit – aidoma unui generator pus în funcţiune.

— Ba pe mine n-o să mă omoare nimeni! Am să lupt până la capăt.

Pentru prima dată de când o cunoştea Clint, Evie i se păru scoasă din sărite. Probabil că efortul făcut ca s-o

trezească pe Michaela îi descărcase bateria.

— Angel, o să te distrugă aşa cum valurile distrug castelul de nisip de pe ţărm.

— Poate, nu zic, nu. Da' am să-i iau pe câţiva după mine.

Şi Angel se apucă să schiţeze câteva mişcări (cam ţepene) de kung fu. Uitându-se la ea, Clint simţi ceva ce nu mai simţise niciodată faţă de Angel Fitzroy: milă.

— Tu ne-ai adus aici? întrebă Michaela, privind-o fascinată pe Evie. Tu ne-ai *atras* aici? Pe Garth şi pe mine?

— Nu, răspunse Evie. Voi nu pricepeţi cât de neputincioasă sunt.

Se întoarse spre Clint.

— Ai un plan? Eu cred că ai.

— Nimic impresionant, zise el, dar s-ar putea să câştigăm ceva timp. Sigur, penitenciarul este ca o fortăreaţă, dar am avea nevoie de mai mulţi oameni...

— Îţi zic eu de ce am avea nevoie, îl întrerupse Tig. De un pluton de puşcaşi marini.

Clint clătină din cap.

— Dacă Terry Coombs şi tipul ăla, Geary, nu apelează la ajutor din afară, cred că putem apăra închisoarea cu doisprezece oameni, poate chiar zece. Însă acum suntem doar patru. Cinci, dacă-l socotim şi pe Scott Hughes, deşi eu nu-mi fac cine ştie ce speranţe în privinţa lui.

Şi Clint continuă să vorbească, mai cu seamă cu Mickey şi doctorul ăla pe care-l adusese cu ea. Nu-l încânta deloc ideea de a-l trimite pe Flickinger într-o misiune de o asemenea importanţă vitală – doar când te uitai la el îţi dădeai seama că Evie avusese dreptate: individul era un toxicoman patentat, dar nu avea pe nimeni altcineva în afară de el şi de fiica lui Janice Coates.

— Principala problemă o reprezintă armele şi marea întrebare este cine va apuca să pună primul mâna pe ele. Ştiu de la soţia mea că la secţia de poliţie există un adevărat arsenal. De la atentatele din septembrie 2001 şi din cauza tuturor ameninţărilor teroriste cu care ne-am confruntat de atunci încoace, au fost furnizate arme chiar şi localităţilor mici, cum este Doolingul. Au Glock-uri 17,

dar Lila a mai zis ceva şi despre alte pistoale, Sig... şi nu mai ştiu cum.

— Sig Sauer, spuse Billy Wettermore. Bune arme!

— Mai au şi puşti de asalt, M4, din alea cu încărcătoare mari şi vreo două puşti Remington cu lunetă, continuă Clint. Şi parcă Lila mai spunea ceva şi despre un lansator de grenade.

— Arme, spuse Evie, fără să se adreseze cuiva anume. Soluţia perfectă la orice problemă. Cu cât ai mai multe, cu atât îţi rezolvă mai repede toate problemele.

— Faci mişto de mine? exclamă Michaela. Cum să aibă un lansator de *grenade?*

— Îl folosesc pentru grenadele cu gaze lacrimogene.

— Nu uita de vestele antiglonţ, interveni sumbru Rand. Dacă nu-ţi lipeşti ţeava pistolului de ele, chestiile astea sunt în stare să oprească un cartuş de carabină Mossberg. Iar astea sunt cele mai grele arme din dotarea noastră.

— Pare o situaţie fără ieşire, observă Tig.

— Eu unul nu vreau să omor pe nimeni, dacă pot să evit asta, spuse Billy Wettermore. Pentru numele Lui Dumnezeu, despre prietenii noştri vorbim noi aici!

— Ce să vă zic? Mult succes! le ură Evie.

Se aşeză pe pat şi deschise telefonul directorului-adjunct Hicks.

— Eu am să mă joc puţin *Cetatea Opulentă* şi după aceea am să trag un pui de somn.

Îi zâmbi Michaelei şi îi spuse:

— Nu mai răspund la nicio altă întrebare din partea presei. Săruţi extraordinar de bine, Mickey Coates, dar m-ai stors de vlagă.

— Aveţi de grijă să nu-şi asmuţă şobolanii pe voi! se adresă Angel tuturor. Nemernicii ăia mici nu-i ies din cuvânt. Aşa a pus mâna pe telefonul lui Hicksie.

— Şobolani... mormăi Garth. E din ce în ce mai bine.

— Vreau să veniţi cu mine, le spuse Clint. Trebuie să stăm de vorbă, dar scurt şi repede. Ne vor ataca foarte curând.

Billy Wettermore le-o arătă pe Jeanette, care acum

stătea cu picioarele încrucişate într-o cabină de duş şi discuta cu o persoană pe care doar ea o vedea.

— Ce facem cu Sorley?

— N-o să păţească nimic, răspunse Clint. Haide, Jeanette! Culcă-te, dormi! Odihneşte-te!

Fără să se uite la el, Jeanette rosti un singur cuvânt:

— Nu!

9

Lui Clint, biroul directoarei i se părea un sit arheologic. Parcă fusese abandonat de ani, nu de mai puţin de o săptămână. Janice Coates stătea întinsă pe canapea, înfăşurată în giulgiul ei alb. Michaela îngenunche lângă ea. Mângâie coconul, care începu să pârâie. Garth vru să se apropie, dar îl opri Clint.

— Las-o un minut cu mama ei, doctore Flickinger.

Trecură trei minute până când Michaela se ridică în picioare.

— Cum putem să vă ajutăm? întrebă ea.

— Eşti capabilă să fii insistentă şi convingătoare? o întrebă Clint.

Michaela îl privi ţintă cu ochii ei limpeziţi.

— La douăzeci şi trei de ani am devenit stagiar neplătit la NewsAmerica. La douăzeci şi şase, eram deja corespondent cu normă întreagă şi conducerea se gândea să-mi dea propria mea emisiune.

Observă privirea aruncată de Billy spre Tig şi Rand şi le zâmbi.

— Ştiţi cum se spune, nu? Adevărul nu-i o laudă.

Se întoarse cu faţa la Clint şi încheie:

— Asta mă recomandă pe mine. Mulţumit?

— N-am încotro, spuse Clint. Ascultaţi-mă cu atenţie!

A vorbit cinci minute. Au fost câteva întrebări, dar nu prea multe. Înţelegeau toţi cât de gravă era situaţia.

VI

1

Alexander Peter Bayer, primul copil născut de cealaltă parte a Copacului, fiul Lindei Bayer, fostă deţinută în Penitenciarul Dooling, a văzut lumina zilei la o săptămână după întoarcerea Lilei şi a lui Tiffany de la ruinele de pe Cap-de-Leu. După câteva zile, Lila a făcut cunoştinţă cu el în cadrul unei reuniuni restrânse, organizate în casa reparată a lui Elaine Nutting Geary. Alexander Peter Bayer nu era un bebeluş drăgălaş, aşa cum sunt îndeobşte mai toţi pruncii. Numeroasele straturi ale guşii nu-l făceau să semene cu copilaşii dolofani de pe ambalajele produselor pentru nou-născuţi, ci îi amintea Lilei de un agent de pariuri pe care-l arestase pe vremuri: „Larry-Matahală”. Însă nostim era că bebe Alexander îşi rotea ochii în toate părţile, de parcă ar fi încercat să priceapă care era locul lui printre toate chipurile alea feminine aplecate deasupra lui.

S-au servit biscuiţi (cam arşi, dar destul de gustoşi). În pauzele dintre crizele ciudate de vertij pe care le avea, Nadine Coombs îi copsese în cuptorul industrial montat afară, cuptor adus de curând din Maylock, pe mai multe sănii legate între ele şi trase de caii lui Tiffany. Câteodată Lila era uluită de ritmul în care evoluau ele în această a doua viaţă – o uimeau viteza şi eficienţa cu care se rezolvau problemele şi se făceau paşi mari înainte.

La un moment dat, Lila rămase singură cu bebeluşul într-un colţ al livingului.

— Tu eşti ultimul bărbat de pe Pământ, sau primul? îl întrebă ea.

Alexander Peter Bayer căscă:

— Îmi pare rău, Lila. Nu vrea să vorbească cu poliţiştii.

Era Tiffany, care se apropiase sfioasă de ea.

— Nu mai spune?!

— Îi educăm de mici, răspunse Tiffany.

Legaseră o prietenie mai ciudată de când cu aventura printre ruine. Lilei îi plăcea s-o vadă pe Tiffany călărind prin oraş, cu pălăria albă de cowboy pe cap, chemând copilele să mângâie calul pe grumaz ca să simtă cât de moale şi cald este.

2

Într-o zi, când nu aveau nimic important de făcut, Lila şi Tiffany se duseseră să cotrobăie prin casa misiunii Tinerilor Creştini, dar fără să ştie ce anume căutau. Merseseră acolo pur şi simplu pentru că era unul din puţinele locuri rămase neinspectate. Au găsit o mulţime de lucruri, unele destul de interesante, dar nimic cu adevărat util. Hârtie igienică, dar stocul din Shopwell era încă foarte mare. Baxuri cu săpun lichid, dar care se întărise de-a lungul anilor. Se evaporase şi apa din bazinul de înot, lăsând în aer un iz înţepător de clor.

În vestiarul bărbaţilor era frig şi mirosea a igrasie; pereţii erau ornaţi din abundenţă cu mucegai verde, negru, galben. În capătul încăperii se afla cadavrul mumificat al unui rozător, cu picioarele ţepene în sus, cu faţa încremenită într-o mască hidoasă a morţii, care-i dezvelea şirurile de colţi ascuţiţi. Lila şi Tiffany studiară în tăcere primul pisoar din cele şase.

— S-a păstrat în stare perfectă, remarcă Lila.

Tiffany îi aruncă o privire ironică şi arătă spre rozător.

— Ăla?

— Nu. Ăsta.

Lila lovi uşor în vasul de toaletă. Smalţul scoase un zgomot cristalin la contactul cu verigheta ei.

— O să-l luăm pentru muzeu. Muzeul Bărbaţilor Pierduţi.

— Ha-ha! rânji Tiffany. Uite care-i chestia: mie locul ăsta îmi dă fiori. Şi, crede-mă, ţi-o zice cineva care s-a plimbat prin nişte beciuri de toată groaza. Aş putea să scriu un ghid pentru toate hrubele jegoase în care se fabrica metamfetamina în regiunea noastră, dar asta de aici e cea mai nasoală din câte am văzut. Adică, ştiam că vestiarele

de bărbaţi sunt sinistre, da' ăsta întrece orice imaginaţie.

— Probabil arăta mai bine înainte, spuse Lila.

Deşi nici ea nu prea credea.

Cu un ciocan şi o daltă au spart lacătele cu cifru ale dulapurilor. Lila a descoperit în ele ceasuri oprite, portofele pline cu verzişori şi carduri (la fel de inutile acum şi unele, şi celelalte), telefoane mobile stricate, brelocuri cu chei, pantaloni mâncaţi de molii şi o minge de baschet dezumflată. Nici Tiffany n-a avut mai mult succes: o cutiuţă aproape plină cu Tic-Tac şi o fotografie îngălbenită, în care un bărbat chel şi cu mult păr pe piept stătea pe o plajă, ţinând pe umeri o fetiţă.

— Pe pariu că-i în Florida, spuse Tiffany. Acolo se duc dacă au mălai.

— Posibil.

Poza o făcuse pe Lila să se gândească la fiul ei – ştia că nu-i face bine, ştia că-i contraproductiv, dar nu se putea abţine. Mary îi povestise ce ştia despre Clint: că se străduia să protejeze penitenciarul. Şi despre Jared: că le ascunsese trupurile *(celelalte trupuri,* cum le spunea Lila) în podul casei de prezentare din capătul străzii. Oare vrea să afle mai multe despre ei? Mai apăruseră două femei după Mary, dar niciuna nu ştia nimic despre Clint şi Jared. De ce să fi ştiut? Cei doi se aflau la bordul unei navete spaţiale, aflată acum la ani-lumină de ea şi continuând să se îndepărteze. În cele din urmă, vor ieşi cu totul din galaxie şi atunci se va termina totul. *Finito.* Dar oare când va începe să-i jelească? Sau a şi început deja?

— Măi, nu face asta! exclamă Tiffany.

— Ce anume?

Dar Tiffany reuşise cumva să-i citească gândurile, să-i descifreze deznădejdea şi confuzia.

— Nu te lăsa doborâtă!

Lila puse fotografia înapoi în dulap şi închise uşa.

În sala de sport de la etaj, Tiffany a provocat-o la o partidă de baschet unu la unu. Premiul urma să fie cutiuţa aproape plină cu Tic-Tac. Au umflat mingea. Niciuna nu avea mare habar de sportul ăsta. Fiica lui Clint – care se

dovedise a nu-i fi fiică – le-ar fi făcu praf rapid. Tiffany arunca la coş ca o bunicuţă. Acum, pentru că-şi dăduse jos haina groasă, i se vedea burtica de gravidă.

— De ce tocmai în Dooling? De ce tocmai noi? Astea sunt întrebările esenţiale, nu crezi?

Lila tropăi după mingea aruncată de Tiffany în tribunele pline de praf din dreapta sălii.

— Eu am o teorie.

— Da? S-auzim.

Lila aruncă la coş dintre bănci. Mingea trecu pe lângă inel la distanţă de vreo două lungimi de maşină şi nimeri în rândul al doilea de tribune din partea cealaltă.

— Jalnic! comentă Tiffany.

— Uite cine vorbeşte!

— Ai dreptate.

— Avem două doctoriţe şi câteva infirmiere. Avem un medic veterinar. Avem destule profesoare. Kayleigh se pricepea la electricitate şi, chiar dacă nu mai este printre noi, uite că i-a luat Magda locul. Avem o femeie care ştie tâmplărie. Două femei cu studii muzicale. Avem o socioloagă şi ea deja s-a apucat să scrie o carte despre noua noastră societate.

— Super! După ce o termină, o să i-o tipărească Molly cu tuş din coacăze.

— Avem profesoara aia pensionară, care a predat inginerie tehnologică la facultate. Avem o grămadă de croitorese şi horticultoare şi bucătărese. Cucoanele din clubul de lectură organizează întrunirile alea pentru ca femeile să poată vorbi despre lucrurile de care le este dor şi să-şi aline cumva tristeţea şi suferinţa. Avem chiar şi o dresoare de cai. Pricepi?

Tiffany recuperase mingea.

— Ce să pricep?

— Că nu mai avem nevoie de nimic altceva, spuse Lila.

Coborâse din tribune şi se oprise pe linia de fund a terenului.

— Ăsta-i motivul pentru care am fost alese. Avem aici toate meseriile de bază care să ne ajute să supravieţuim.

— Bine. Poate. S-ar putea. Mi se pare că aşa este.

Tiffany îşi scoase pălăria de cowboy şi începu să-şi facă vânt cu ea. Părea sincer amuzată.

— Ce poliţistă bună eşti! Cum rezolvi tu toate enigmele!

Însă Lila nu terminase.

— Şi ce facem noi mai departe? Deja ni s-a născut primul copil. Câte femei însărcinate mai sunt printre noi? Douăsprezece? Opt?

— Cam zece. Adică tu zici că asta-i suficient ca să creăm o lume nouă, deşi jumătate din copiii ăia s-ar putea să fie fete?

— Nu ştiu.

Acum Lila improviza. Îi ardeau obrajii de la emoţia pe care i-o declanşau toate ideile astea.

— Dar ştiu că este un început. Şi pun prinsoare că există undeva o bancă de spermă alimentată de generatoare programate să funcţioneze la nesfârşit. Sigur, probabil că se află într-unul dintre oraşele mari, dar sunt convinsă că aşa este. Şi acolo sunt *suficiente* mostre congelate de spermă care să ne ajute să facem lumea asta nouă!

Tiffany bătu de câteva ori mingea de parchetul terenului.

— Lumea nouă, zici?

— Poate că asta i-a şi fost intenţia. Intenţia lui Evie, femeia aia de la penitenciar. Să o luăm de la capăt fără bărbaţi. Cel puţin la început.

— Adică o Grădină a Raiului fără Adam, da? Mă rog. Hai să te întreb ceva, doamnă şerif!

— Întreabă-mă.

— Crezi că-i un plan *bun?* Cele pe care l-a făcut femeia-Evie pentru noi?

Întrebare foarte corectă, îşi zise Lila. Locuitoarele Oraşului Nostru purtaseră discuţii interminabile despre Evie Black; zvonurile din lumea cea veche ajunseseră până în lumea cea nouă. Rareori avea loc vreo întrunire în care să nu i se pomenească numele (dacă acesta era numele ei real). Reprezenta un posibil răspuns la întrebările lor fundamentale, care începeau cu „De ce?” şi „Cum?”.

Discutau despre eventualitatea ca Evie Black să fie mai mult decât o simplă femeie – mai mult decât o simplă fiinţă omenească – şi tot mai multe dintre ele erau convinse că ea era sursa tuturor evenimentelor petrecute la nivel mondial.

Pe de altă parte, Lilei îi părea rău pentru vieţile pierdute – Millie, Nell, Kayleigh, Jessica Elway (prima dintre ele) – şi pentru trecutul celor încă rămase în viaţă. Fuseseră despărţite definitiv de soţii şi băieţii lor. Dar cele mai multe – printre ele numărându-se şi Lila – nu aveau cum să conteste renaşterea care le aştepta. Un exemplu elocvent în sensul acesta era Tiffany Jones, cu obrajii ei durdulii şi părul curat şi cu o a doua inimă care bătea în trupul ei. În lumea cea veche, bărbaţii i-au făcut mult rău; mult, mult rău i-au făcut. În lumea cea veche erau acum bărbaţi care dădeau foc femeilor, incinerându-le astfel în ambele realităţi. Brigăzile Pârjolitorilor – aşa zicea Mary că se chemau. Sigur, există femei rele şi există bărbaţi răi; iar Lila arestase o mulţime de infractori de ambele sexe. Însă bărbaţilor le plăcea mai mult să se bată – şi se băteau mai mult. Bărbaţilor le plăcea mai mult să ucidă – şi ucideau mai mult. Într-o singură privinţă cele două sexe nu fuseseră niciodată egale: nu erau la fel de primejdioase.

Deci, da, Lilei i se părea un plan bun. Lipsit de milă, dar bun. O lume recreată de femei avea şansa să fie una mai sigură şi mai frumoasă. Şi totuşi...

— Nu ştiu.

Lila nu putea să spună că viaţa fără fiul ei ar fi fost o viaţă bună. Putea să teoretizeze la nesfârşit, dar nu era în stare să pună ideea în cuvinte fără să simtă că îl trădează pe Jared, că îşi trădează fosta existenţă.

Tiffany dădu din cap.

— Atunci, ce zici de asta: poţi să înscrii cu spatele la coş?

Şi exemplifică: se întoarse cu spatele, flexă mult genunchii şi aruncă mingea peste cap. Aceasta ricoşă în panou, se lovi de inel – şi căzu pe lângă plasă, *poc... poc... poc!*

3

Robinetul regurgită o zeamă roşiatică. O ţeavă zăngăni tare. Robinetul scuipă alţi stropi roşietici, apoi galbeni, apoi nu mai scuipă nimic şi apoi – aleluia! – în chiuvetă începu să curgă apă curată.

— Iacătă! spuse Magda Dubcek celor câteva femei strânse lângă perete.

— Incredibil! exclamă Janice Coates.

— Ba nu. Presiune, gravitaţie, o bagatelă. Da' tre' să avem grijă să conectăm străzile pe rând. Nu toate deodată. Altminteri, ştiţi şi voi, graba strică treaba.

Amintindu-şi de biletul vechi de la Anton, fiul Magdei (fără doar şi poate un drogat şi un futălău, dar şi el priceput la instalaţii), Lila se repezi s-o strângă în braţe pe bătrână.

— Aoleu! se emoţionă Magda. În regulă. Mersi.

Zgomotul apei reverberă prelung în sala mare a Staţiei de Tratare a Apei din Provincia Dooling, făcându-le să amuţească. Rând pe rând, femeile îşi udară mâinile în jetul de apă curată.

4

Lucrul care le lipsea tuturor era mersul cu maşina, pentru că mersul pe jos le făcea băşici şi bătături. Maşinile erau tot acolo, cele din garaje chiar în stare bună, iar câteva dintre bateriile pe care le găsiseră încă funcţionau. Problema era benzina. Absolut toată se oxidase în perioada scursă între cele două lumi.

— Va trebui s-o rafinăm, le-a explicat fosta profesoară de inginerie tehnologică la una dintre şedinţele Comitetului de Reconstrucţie.

În Kentucky, la doar o sută patruzeci de kilometri depărtare, erau câteva rezervoare şi rafinării care puteau fi repornite cu puţină muncă şi mult noroc. Imediat au început să plănuiască următorul drum: au împărţit sarcinile şi au ales voluntarele. Lila a studiat atentă

chipurile femeilor din încăpere, căutând ezitări. Nici urmă. Foarte interesantă i s-a părut expresia Celiei Frode, unica supravieţuitoare a expediţiei la Cap-de-Leu. Iar Celia i-a cerut:

— Trece-mă pe listă. Vreau să merg. Mi-e dor de mişcare.

Sigur că va fi foarte riscant, numai că acum vor fi mai prudente. Şi nu se vor da bătute.

5

Când ajunseră la etajul casei de prezentare, Tiffany anunţă că n-are de gând să se urce în pod pe scăriţa aia.

— Te aştept aici.

— Păi, la ce-ai mai venit dacă nu vrei să urci? o întrebă Lila. Oricum, n-ai o sarcină chiar atât de avansată.

— Ziceam şi eu c-o să-mi dai nişte pastiluţe de Tic Tac, sora mea. Şi sunt destul de borţoasă, dacă vrei să ştii.

Lila câştigase meciul de baschet, deci ei îi reveniseră pastilele mentolate.

— Ia-o!

Îi azvârli cutiuţa şi se urcă pe scară.

Culmea, casa aceasta părea a avea o structură mai rezistentă decât a oricărei alte case de pe Tremaine Street, inclusiv a Lilei. În pod nu era lumină, căci gemuleţele erau murdare de praf şi vreme lungă, foarte lungă. Dar măcar nu era deloc umezeală înăuntru. Lila se plimbă prin el, ridicând nori de praf. Mary îi spusese că, în lumea aceasta, aici era locul unde se aflau ea şi cu Lila şi cu doamna Ransom. Lila voia să se simtă aproape de ea, cea de pe vremuri. Voia să se simtă aproape de fiul ei.

Nu se simţi nicicum.

La un capăt al podului, o molie se lovea înnebunită de geamurile murdare. Lila se apropie ca să-i dea drumul. Numai că geamul era înţepenit. Auzi un zgomot din spate: Tiffany se urca pe scăriţă. Înţelese care era problema, o dădu pe Lila la o parte, scoase un briceag, meşteri ceva la fereastră şi reuşi s-o deschidă. Eliberată, molia zbură de

acolo.

Peluzele neîngrijite erau acoperite cu zăpadă; strada desfundată era acoperită cu zăpadă. La fel şi maşina de poliţie pe care o abandonase în faţa casei doamnei Ransom. Caii lui Tiffany îşi fluturau cozile şi nechezau încet, din motive doar de ei ştiute. De la geamul podului, Lila vedea până dincolo de fosta ei casă, dincolo de piscina pe care nu şi-o dorise niciodată şi de care avusese grijă Anton, dincolo de ulmii despre care îi scrisese el în bileţel. Un animal portocaliu ieşi din pădurea de pini de la marginea cartierului. Un vulpoi. Chiar şi de la distanţa asta i se vedea luciul blănii dese de iarnă. Cum de se făcuse iarnă atât de repede?

Tiffany stătea în mijlocul podului. Era uscat aici, dar era şi foarte frig, mai ales acum, cu geamul deschis. Îi întinse cutiuţa cu Tic Tac.

— Am vrut să le mănânc pe toate, dar n-ar fi fost bine. Am renunţat la viaţa de hoaţă.

Lila îi zâmbi şi puse cutia în buzunar.

— Te declar reabilitată.

Femeile stăteau la vreo treizeci de centimetri una de alta. Se priveau în ochi prin aburul respiraţiei. Cu un gest supărat, Tiffany îşi smulse pălăria de pe cap şi dădu cu ea de pământ.

— Tu crezi că-i o glumă, dar nu este. Nu vreau să iau nimic de la tine, Lila. Nu vreau să iau nimic de la nimeni.

— Dar ce vrei?

— O viaţă numai a mea. Un copil şi o casă şi tot restul. Oameni care să ţină la mine.

Lila închise ochii. Ea le avusese pe toate. Nu-l mai simţea pe Jared, nu-l mai simţea pe Clint, dar şi-i amintea foarte bine. Îşi amintea fosta ei viaţă. Şi amintirile astea o făceau să sufere. Amintirile astea lăsau urme în zăpadă, ca aripile de îngeri pe care le făceau în copilărie. Numai că urmele deveneau tot mai neclare cu fiecare zi care trecea. Doamne, cât de singură se simţea!

— Nu ai pretenţii prea mari, spuse ea, redeschizând ochii.

— Mie mi se par enorme.

Tiffany întinse mâinile şi cuprinse chipul Lilei în palme.

6

Tropăind mărunţel, vulpoiul a părăsit cartierul străjuit de pini, a traversat Tremaine Street şi intră în lanurile cu grâu de toamnă care creşteau în cealaltă parte. Se ţinea după mirosul de popândăi aflaţi în hibernare. Vulpoiului îi plăceau la nebunie popândăii – crocanţi! zemoşi! –, iar în partea aceasta a Copacului micuţii deveniseră cam neglijenţi, pentru că aici nu erau oameni de care să se teamă.

După vreo jumătate de oră de căutări, a descoperit o vizuină cu o familie de popândăi. Nu s-au trezit nici măcar când îi ronţăia.

— Tare gustoşi! şi-a zis el.

Apoi vulpoiul şi-a continuat drumul prin pădurea deasă, spre Copac. S-a oprit să inspecteze o casă abandonată. A făcut pipi pe nişte cărţi împrăştiate pe jos şi şi-a vârât nasul într-un dulap plin cu aşternuturi mucegăite. Precis era mâncare în frigiderul din bucătărie, pentru că se simţea mirosul delicios de alimente stricate, dar, oricât s-a străduit, nu a reuşit să deschidă uşa.

— Dă-mi drumul înăuntru! i-a poruncit el frigiderului, în caz că acesta doar se prefăcea a fi un obiect neînsufleţit.

Dar frigiderul n-a catadicsit să-i răspundă.

Un şarpe-moccasin[108] s-a târât afară de sub soba cu lemne din capătul bucătăriei.

— De ce străluceşti aşa? l-a întrebat el pe vulpoi.

Animalele comentaseră îndelung despre acest fenomen şi îl priveau cu neîncredere. Vulpoiul îl observase şi el atunci când îşi văzuse faţa reflectată într-o baltă. Era înconjurat de o lumină aurie. Semnul Ei.

— Mi-a surâs norocul.

Şarpele a scos limba la el.

— Hai încoace! Lasă-mă să te muşc!

[108] Şarpe veninos din America de Nord (n. tr.).

Vulpoiul a ieşit în fugă din casă. Păsările s-au repezit să-l bombardeze cu întrebări, în timp ce el alerga pe sub crengile goale şi noduroase. Numai că vulpoiul nu ştia limba păsărească şi nici nu-l interesa să stea la taclale cu ele. Vulpoiul era cum nu se poate mai mulţumit: avea burta plină şi blana deasă ca a unui urs.

A ieşit în luminiş şi a văzut Copacul – piesa centrală a unei oaze verzi în câmpiile înzăpezite. A păşit de pe pământul îngheţat pe solul bogat şi cald din casa eternă a Copacului. Lângă scorbura de deasupra rădăcinilor, tigrul cel alb îl urmărea cu ochi leneşi.

— Nu mă băga în seamă, i-a zis vulpoiul. Sunt doar în trecere.

A intrat repede în scorbura întunecată şi a ieşit pe partea cealaltă.

VII

1

Don Peters şi Eric Blass nu fuseseră încă înlocuiţi de la barajul instituit pe West Lavin, când un Mercedes SL600 destul de buşit apăru hodorogind către ei din direcţia închisorii. Don era în tufişuri, unde îşi scutura scula după piş. Îşi trase iute fermoarul şi se întoarse la camioneta pe care o ridicase la rangul de maşină de poliţie. Eric stătea în mijlocul drumului, cu pistolul în mână.

— Ascunde-ţi artileria, juniorule! îi ordonă Don şi băiatul îşi puse Glock-ul înapoi în toc.

Şoferul Mercedesului, un bărbat cu părul creţ şi roşu la faţă, puse frână atunci când Don ridică mâna. Lângă el era o femeie atrăgătoare. Ba chiar *şocant* de atrăgătoare, dacă te gândeşti la toate gagicile zombificate pe care le văzuseră ei doi în ultimele zile. Plus că lui Don i se părea destul de cunoscută.

— Permisul şi certificatul de înmatriculare, spuse Don.

Nu primise ordin să facă asta, dar ştia el că aşa se poartă poliţiştii când opresc vreo maşină. „Uită-te bine, juniorule!” îi zise el în gând. „Ia exemplu!”

Şoferul îi întinse permisul; femeia cotrobăi puţin prin torpedo şi găsi certificatul de înmatriculare. Tipul era Garth Flickinger, medic. Din Dooling, cu domiciliul în cel mai fiţos cartier de pe Colina cu Măceşe.

— Dacă nu vă supăraţi, spuneţi-mi şi mie ce-aţi căutat la puşcărie.

— A fost ideea mea, domnule poliţist, zise femeia.

Aoleu, dar tare bine arăta! *Târfa* asta n-avea deloc pungi sub ochi. Don se întrebă ce oare lua ca să se ţină atât de trează.

— Numele meu este Michaela Morgan. De la NewsAmerica?

Eric exclamă:

— *Ştiam* eu că te-am mai văzut undeva!

Însă numele ăsta nu însemna absolut nimic pentru Don, care nu se uita la programele de ştiri. Dar îşi aduse brusc aminte de unde o ştia pe femeie.

— Da! „Roata Neunsă”! Ţi-ai luat acolo ceva de băut.

Ea îi aruncă un zâmbet electrizant – numai dinţi făţuiţi şi pometi înalţi.

— Aşa este. Un bărbat ţinea un discurs despre cum le pedepseşte Dumnezeu pe femei pentru că au îndrăznit să poarte pantaloni. Mi s-a părut extrem de interesant.

— Îmi dai şi mie un autograf? interveni Eric. Să mă laud cu el după ce ai să...

Se întrerupse, neştiind cum să se exprime.

— După ce am să adorm? zise femeia. Cred că acum bursa autografelor nu mai este ce-a fost, dar dacă Garth – domnul doctor Flickinger – are vreun pix în torpedo, nu văd de ce n-aş...

— Nici vorbă de-aşa ceva! o întrerupse Don Peters cu asprime.

Se simţea stânjenit din cauza lipsei de profesionalism a partenerului său.

— Vreau să ştiu ce-aţi căutat la puşcărie şi nu plecaţi nicăieri până nu-mi daţi un răspuns care să mă satisfacă.

— Desigur, domnule poliţist, îl orbi din nou femeia cu zâmbetul ei. Cu toate că numele meu de televiziune este Morgan, numele meu real este Coates şi sunt originară din acest oraş. De fapt, doamna directoare este...

— Coates e *maică-ta?*

Don era şocat la culme, dar acum îşi dădea seama că, dacă nu-i luai în seamă nasul (drept şi subţire, în timp ce bârnăul lu’ Coates senioara era coroiat ca la vrăjitoare), exista o mare asemănare între cele două.

— Ei, îmi pare rău că tre’ să te anunţ eu, da’ mama matale nu mai e printre noi.

— Ştiu.

Fără să mai zâmbească.

— Mi-a spus domnul doctor Norcross. Am vorbit cu dânsul prin interfon.

— Mare bou! comentă Flickinger.

Don rânji cu toată gura. Nu voia, da’ nici să se abţină nu era în stare.

— Merg şi eu o tură pe chestia asta, spuse el, înapoindu-i actele.

— Auzi, dom’ne, n-a vrut să-i dea drumul înăuntru! nu mai înceta să se minuneze Flickinger. N-a vrut să-i permită să-şi ia adio de la propria mamă!

— În fine, spuse Michaela, adevărul este că l-am rugat pe Garth să mă aducă aici şi din alt motiv, nu doar ca s-o văd pe mama. Am vrut să-i iau un interviu lui Evie Black. Sunt convinsă că aţi auzit toate zvonurile despre ea. Că doarme şi se trezeşte fără să fi păţit nimic. Ar fi fost o mare lovitură de presă. Lumii nu-i mai pasă de multe lucruri acum, dar chestia asta chiar ar fi fost extrem de interesantă. Numai că Norcross mi-a zis că femeia aia e în cocon, la fel ca toate celelalte deţinute.

Don se simţi obligat s-o corecteze. Muierile – fie ele şi reporteriţe, după cum vedea el acum – erau exagerat de naive.

— Asta-i o minciună şi o ştie toată lumea. Tipa aia-i diferită şi doctoraşu’ nu-i dă drumu’ din braţe. Da’ lucrurile o să se schimbe curând.

Şi îşi schimonosi faţa, făcându-le celor doi cu ochiul. Garth îi răspunse în acelaşi fel.

— Poartă-te frumos cu mine şi s-ar putea să-ţi dau voie să-i iei interviul după ce o scoatem de-acolo.

Michaela se sili să scoată un chicotit de fetişcană prostuţă.

— Zic să mă uit acu’ în portbagaj, continuă Don. Ca să nu se spună că nu mi-am făcut datoria.

Garth coborî din maşină şi deschise portbagajul, care scârţâi trist – încă resimţindu-se de pe urma loviturilor lui Geary. Tot ce spera Garth acum era ca marţafoiul ăsta să nu se uite sub roata de rezervă, pentru că acolo ascunsese punga cu Fulgerul Violet. Dar marţafoiul aruncă o singură privire – superficială şi aia – şi dădu din cap. Garth închise portbagajul, care acum gemu mai tare – ca un motan călcat pe coadă.

— Ce-a păţit maşina? îl întrebă Eric pe Garth, când acesta se urcă din nou la volan.

Garth deschise gura ca să-i povestească puştiului cum un dement de la Protecţia Animalelor îşi vărsase dracii pe ea. Însă îşi aminti la timp că dementul cu pricina era acum şerif interimar – cel puţin, aşa îi informase Norcross.

— Nişte copii, spuse el. Vandali. Văd ceva drăguţ şi vor să-l distrugă.

Marţafoiul se aplecă să se uite la bunăciunea de femeie.

— Când ies din tură, o să mă duc la „Roată”. Mi-ar plăcea să-ţi fac cinste dacă n-ai să dormi la vremea aia.

— Minunat! şopti Michaela pe un ton care dădea impresia că aşteptase o viaţă întreagă asemenea invitaţie.

— O seară bună vă doresc! le ură marţafoiul.

Garth porni motorul, dar nici nu plecă bine de pe loc, când puştiul strigă în urma lor:

— Stai!

Garth opri maşina. Puştiul se aplecase să se uite pe geam la Michaela.

— Păi, şi cum rămâne cu autograful?

Uite, *chiar* era un pix în torpedo – unul foarte elegant, pe care scria cu litere aurii DR. GARTH FLICKINGER.

Michaela mâzgăli repede *Lui Eric, cele mai alese gânduri* pe spatele unei cărţi de vizită. Garth porni în viteză, înainte ca băiatul să termine de mulţumit. După vreun kilometru, pe Route 31 spre oraş, observară o bicicletă care venea repede din direcţie opusă.

— Încetineşte! spuse Michaela.

Bicicleta dispăru în spatele dealului şi atunci îi spuse să accelereze.

Garth o ascultă.

2

De doi ani Lila îl tot bătea la cap pe Clint să-şi treacă în agenda telefonului toate numerele pe care le avea ea, în caz că apăreau probleme la penitenciar. Cu şase luni în urmă o făcuse, în primul rând ca să îl lase în pace. Iar

acum îi mulţumea Domnului pentru insistenţele ei. Întâi şi întâi îl sună pe Jared, îi spuse să nu se mişte de unde e şi că, dacă totul mergea conform planului, va veni să-l ia cineva înainte de lăsarea serii. Posibil cu o autorulotă. Termină de vorbit cu Jared, închise ochii, se rugă în gând să-i dea Dumnezeu putere de convingere şi îl sună pe avocatul care se ocupase de transferarea lui Evie Black la penitenciar.

După cinci triluri ale telefonului, Clint se resemnase deja cu ideea că va trebui să se converseze cu mesageria vocală. Însă chiar atunci Barry Holden îi răspunse:

— Holden la telefon.

Tonul avocatului părea epuizat şi lipsit de interes.

— Sunt Clint Norcross, Barry. De la penitenciar.

— Clint!

Atâta tot.

— Te rog să mă asculţi cu foarte mare atenţie.

Nicio replică din partea lui Barry Holden.

— Mai eşti la telefon?

După o altă pauză, Barry răspunse pe acelaşi ton apatic:

— Da.

— Unde sunt Clara şi fetele?

Patru fiice, între trei şi doisprezece ani. Groaznică situaţie pentru tatăl lor, dar poate în avantajul lui Clint – oricât de greu i-ar fi fost să profite de asta. Nu trebuia să vorbească despre soarta lumii, ci doar despre soarta femeilor din familia lui, căzute pradă fatalităţii.

— Dorm la etaj, râse Barry.

Fireşte că nu era un râset autentic, doar un ha-ha-ha, ca în bula de dialog din benzile desenate.

— Ştii cum, înfăşurate în... chestiile alea. Eu sunt în living, cu puşca în mână. În caz că îndrăzneşte cineva să aprindă fie şi un singur chibrit.

— Cred că am putea să-ţi salvăm familia. Cred că le putem face să se trezească. Te interesează?

— Femeia aia?

Tonul lui Barry se schimbase brusc. Devenise mai viu, mai prezent.

— E adevărat ce se spune despre ea? Că doarme şi se trezeşte bine mersi? Spune-mi sincer dacă-i doar un zvon. Nu vreau să-mi fac speranţe deşarte.

— Este adevărat. Ascultă-mă. Te vor vizita două persoane. Un doctor şi fiica directoarei Coates.

— Ce??! Michaela e încă trează? După atâta timp?

Barry îşi revenise aproape complet.

— Deşi nu mi se pare chiar imposibil. Gerda – fata mea cea mare – a stat trează până azi-noapte. Dar tot mi se pare extraordinar.

— Nu-i doar trează, este *perfect* trează, spre deosebire de restul femeilor din lume care se chinuiesc să-şi ţină ochii deschişi. A trezit-o femeia pe care o avem aici. I-a suflat în gură şi gata cu somnul.

— Ascultă, Norcross, dacă ăsta-i un banc, e unul foarte pro...

— Ai să vezi cu ochii tăi. Cei doi îţi vor povesti ce s-a întâmplat şi îţi vor cere să faci nişte lucruri... destul de periculoase. Nu vreau să spun că eşti singura noastră speranţă, dar...

Clint închise ochii şi îşi masă tâmpla cu mâna liberă.

— ...dar chiar asta s-ar putea să fii. Şi nu mai avem timp.

— Fac orice pentru soţia şi fiicele mele, spuse Barry. *Orice!*

Clint nu se mai stăpâni şi respiră uşurat.

— Amice, am sperat să spui asta.

3

Barry Holden chiar avea o puşcă. Veche, lăsată moştenire în familia lui de trei generaţii. Însă o curăţase şi o unsese şi acum avea un aer destul de ameninţător. A ascultat cu puşca pe genunchi ce au avut de spus Garth şi Michaela. Alături de el, pe o măsuţă acoperită cu una dintre broderiile Clarei Holden, se afla o cutie deschisă, plină cu cartuşe mari şi roşii.

Pe rând, Michaela şi Garth i-au explicat avocatului ce le ceruse Clint: că apariţia lui Evie Black a coincis cu

consemnarea primelor victime ale Aurorei; că femeia asta a omorât cu mâinile goale doi bărbaţi; că nu a opus rezistenţă la arestare, spunând că asta şi voia; că s-a lovit de multe ori cu capul de grilajul maşinii de poliţie a Lilei şi că rănile i s-au vindecat imediat, ca prin minune.

— Nu-i vorba doar de faptul că m-a înzdrăvenit pe mine, zise Michaela. E vorba şi de faptul că ştie nişte lucruri despre mine pe care nu le ştie absolut nimeni. Plus că se spune că şobolanii fac tot ce le ordonă ea. Ştiu că pare greu de crezut, dar...

Atunci interveni Garth:

— O altă deţinută – Fitzroy o cheamă – ne-a spus că a obţinut telefonul mobil al directorului-adjunct folosindu-se de şobolani. Şi am văzut cu ochii mei telefonul ăla în celula ei.

— Şi asta nu e totul, spuse Michaela. Pretinde că ea l-a omorât pe domnul judecător Silver. Pretinde că...

I se părea o aiureală, dar Clint le ceruse să spună adevărul, tot adevărul şi numai adevărul: *Nu uitaţi că, deşi îşi jeleşte femeile dragi, el tot avocat rămâne şi încă unul al dracului de bun. Tipul ăsta miroase minciuna de la patruzeci de metri, indiferent cum bate vântul.*

— A zis că a *trimis* moliile ca să-l ucidă. Pentru că Silver voia să aducă aici pe cineva din afară, iar asta nu e permis.

Michaela ştia că, în urmă cu doar o săptămână, Barry Holden ar fi constatat că fie ea şi Garth erau victimele unei iluzii nocive, fie încercau să-şi bată joc de el şi i-ar fi poftit afară din casa lui. Însă acum era acum – nu în urmă cu o săptămână. Aşa că, în loc să-i dea afară, Barry îi întinse Michaelei puşca bunicului său.

— Ţine asta!

Pe măsuţa pentru cafea era un laptop. Barry se aşeză pe canapea (şi aceasta generos decorată cu lucrul de mână al soţiei sale) şi începu să tasteze ceva. După câteva secunde, ridică ochii.

— Poliţia din provincia Bridger raportează un accident pe Coughlin Road. O singură victimă. Nu dau niciun nume, dar maşina era un Land Rover. Judecătorul Silver are un

Land Rover.

Se uită la Michaela Coates. În esenţă, cei doi musafiri nepoftiţi îi spuneau că soarta tuturor femeilor de pe planeta Pământ depindea de ce urma să se întâmple în Dooling în următoarele câteva zile. Nu auzise niciodată vreo aiureală mai mare, numai că privirea serioasă a fiicei directoarei Coates îl asigura că era purul adevăr. Văzuse de dimineaţă un reportaj pe CNN, în care se spunea că mai puţin de zece procente din întreaga populaţie de sex feminin a lumii mai erau treze în a Cincea Zi a Aurorei. Iar Barry era în stare să pună la bătaie puşca lui tata-mare Holden că niciuna dintre ele nu arăta ca Michaela.

— Ce-a făcut? Te-a pupat? Aşa cum o pupă prinţul pe prinţesa Aurora în desenul ăla animat?

— Da, îi răspunse Michaela. Exact aşa! Şi mi-a suflat în gât. Cred că respiraţia ei m-a trezit de tot.

Barry se uită la Garth.

— Şi tu ai văzut toată chestia asta?

— Da. Uluitor! Puteai să juri că Mickey e o vampiroaică după o transfuzie de sânge.

Observă privirea dezaprobatoare a Michaelei şi se grăbi să adauge:

— Scuze, scumpete, nu-i o metaforă strălucită.

— Comparaţie, nu metaforă, zise ea cu răceală.

Barry încă mai încerca să înţeleagă ce auzise.

— Şi zice că au să vină să o ia de acolo? Cine? Poliţia? Localnicii? Şi Frank Geary ăla e şerif acum?

— Da.

Michaela omisese să-i spună că Evie le zisese că adormitele vor trebui să decidă dacă mai vor să se întoarcă sau nu. Chiar dacă era adevărat, ei nu puteau să facă nimic în privinţa asta.

— Îl ştiu pe Geary, spuse Barry. Nu l-am apărat niciodată, dar ştiu că a fost dat în judecată de câteva ori. Mi-aduc aminte de un caz în care o ameninţase cu bătaia pe o femeie care nu-şi ţinea Rottweilerul în lesă. Tipul are probleme cu gestionarea furiei, cum se zice.

— Nu mă-nnebuni, nene! murmură Garth.

Barry ridică din sprâncene la el.

— Nu contează, zise Garth. Nimic important.

Barry îşi luă puşca din mâinile Michaelei.

— Bine, mă bag. În primul rând, pentru că nu am altceva mai bun de făcut acum, când Clara şi fetele sunt... aşa cum sunt. În al doilea... pentru că vreau s-o văd cu ochii mei pe femeia asta despre care vorbeşte toată lumea. Ce doreşte Clint de la mine?

— Zice că ai o autorulotă Winnebago, pe care o foloseşti când te duci în excursie cu soţia şi fiicele tale, spuse Michaela.

— E Fiesta, zâmbi Barry, nu Winnebago. Consumă ca la balamuc, dar e suficient de mare pentru şase persoane. Ne-am distrat de minune cu ea.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Foarte, foarte bine ne-am distrat.

4

Autorulotă lui Barry (Fleetwood Fiesta – o monstruozitate cu dungi) era parcată pe bucăţica de teren din spatele unei clădiri din blocuri de granit, unde îşi avea cabinetul de avocatură. Barry se urcă la volan, iar Michaela se aşeză pe locul de lângă el. Garth plecase să se uite dacă sunt poliţişti prin zonă. Puşca, moştenirea de familie, se afla pe jos, între ei.

— Tu chiar crezi că avem vreo şansă? întrebă Barry.

— Habar n-am, răspunse Michaela. Sper. Dar nu pot aprecia cum trebuie.

— Clar că-i o nebunie, spuse Barry, dar tot e mai bine decât să stau acasă şi să mă gândesc numai la grozăvenii.

— Trebuie s-o vezi pe Evie Black ca să poţi înţelege cu adevărat ce se petrece. Trebuie să stai de vorbă cu ea. Trebuie să...

Michaela căută cuvântul cel mai potrivit.

— ...să o *simţi.* Este...

O întrerupse ţârâitul telefonului mobil. O suna Garth.

— Un boşorog cu barbă stă pe băncuţă sub o umbrelă în

faţa secţiei de poliţie. În rest, drumul e liber. Nicio maşină de poliţie în parcare. Doar câteva automobile particulare. Cred că ar fi bine să ne grăbim. Autorulota aia n-are cum să treacă neobservată.

— Venim acum, spuse Michaela şi închise.

Era destul de îngustă aleea dintre clădirea cu biroul lui Barry şi cea de alături, dar avocatul strecură matahala de rulotă prin locul acela strâmt cu îndemânarea câştigată în urma unei îndelungi experienţe. Se opri în capătul aleii. Strada Principală era pustie. Parcă ar fi dormit şi toţi bărbaţii, îşi zise Michaela, în timp ce Barry făcea la dreapta, spre Clădirea Municipalităţii.

Opri autorulota în faţă, ocupând trei spaţii de parcare, pe plăcile cărora scria PARCARE ANGAJAŢI. Coborâră, iar Garth veni lângă ei. Bătrânul bărbos se ridică şi se apropie, ţinând umbrela deasupra capului. Coada unei pipe îi ieşea din buzunarul de la piept al salopetei. Întinse mâna spre Barry şi îl salută:

— Respectele mele, domnule avocat!

Barry îi strânse mâna.

— Bună ziua, Willy! Mă bucur să te văd, dar nu am timp să stau la taclale. Ne cam grăbim. Avem ceva de făcut.

Willy dădu din cap.

— O aştept pe Lila. Ştiu că-i posibil să doarmă deja, da' eu sper să nu fie aşa. Vreau să vorbesc cu ea. M-am întors la rulota unde au fost omorâţi drogaţii ăia. Şi am văzut ceva cam ciudat. Pe lângă batistele zânelor. Toţi copacii de acolo sunt plini de molii. Vreau să-i zic asta, poate s-o duc să vadă cu ochii ei. Şi, dacă ea nu mai vine, atunci îi spun oricui se află la conducere.

— El este Willy Burke, le spuse Barry lui Garth şi Michaelei. Pompier voluntar, voluntar în organizaţia „Adoptaţi o Autostradă", un tip de nota zece. Dar, Willy, ţi-am zis că ne grăbim şi…

— Dacă cu Linny Mars vreţi să discutaţi, atunci chiar e cazul să vă grăbiţi.

Willy se uită lung la Garth şi apoi la Michaela. Ochii bătrânului erau adânciţi în orbite, înconjuraţi de o reţea

deasă de riduri, dar încă foarte pătrunzători.

— Era trează ultima oară când am băgat eu capul pe uşă, da' se duce repede.

— Poliţişti nu sunt pe aici? îl întrebă Garth.

— Nu, sunt toţi plecaţi în patrulare. Poate în afară de Terry Coombs. Am auzit că-i niţel cam indispus. A dat iama în sticlele cu agheasmă, dacă pricepeţi ce vreau să zic.

Cei trei începură să urce treptele care duceau la uşile triple.

— Să înţeleg că nici voi n-aţi văzut-o pe Lila? strigă Willy în urma lor.

— Nu, îi răspunse Barry.

— Asta-i situaţia... poate am să mai aştept niţel.

Şi Willy se întoarse la băncuţa lui.

— Da' eu tot zic că-i ceva în neregulă cu locul ăla. Prea multe molii. Mult prea multe. Şi se simte ceva în aer.

5

Linny Mars făcea parte din cele zece procente ale populaţiei de sex feminin care încă nu dormeau în ziua aceea de luni. Continua să se plimbe cu laptopul în braţe, numai că acum se mişca mai încet, poticnindu-se din când în când şi lovindu-se de birouri şi de scaune. Michaelei i se păru că seamănă cu o jucărie care a fost întoarsă cu cheiţa şi care acum a ajuns la capătul arcului. Acum două ore la fel eram şi eu, îşi zise.

Linny trecu pe lângă ei, privind ţintă la ecranul laptopului. Avea ochii înroşiţi rău de tot şi nu dădea semne că ar fi conştientă de prezenţa lor. Barry o atinse uşor pe umăr. Linny tresări puternic şi scăpă laptopul. Îl prinse Garth înainte să se facă bucăţi pe podea. Pe ecran rula un filmuleţ cu „Ochiul Londrei”[109], care se clătina şi se învârtea alene, alene, alene, spre apele Tamisei. Greu de înţeles de ce ar fi vrut cineva să distrugă „Ochiul Londrei”, dar uite că s-a găsit un nebun care a considerat că are

[109] „Ochiul Londrei” *(London Eye)* – roată gigant situată pe malul sudic al Tamisei (n. tr.).

motive s-o facă.

— Barry! M-ai speriat de am făcut pe mine!

— Scuze, spuse avocatul. M-a trimis Terry să iau câteva puşcoace din depozit. Probabil că are nevoie de ele la penitenciar. Dă-mi cheia, te rog.

— Terry? se încruntă femeia. Ce treabă are *el...* Lila-i şefă aici, nu Terry. Şi *tu* ştii asta.

— Lila, da, ai dreptate, se corectă repede Barry. E ordinul ei, dar mie mi l-a *transmis* Terry.

Garth se duse la intrare şi privi afară prin geamul de la uşi, convins că va vedea o maşină de poliţie oprind în faţa secţiei. Poate chiar două sau trei, nu una singură. Şi o să-i bage la pârnaie şi aventura asta abracadabrantă va lua sfârşit înainte de a începe. Deocamdată nu era nimeni acolo, în afară de moşul bărbos, sub umbrela lui, veritabil monument al răbdării. Însă situaţia asta nu avea cum să dureze.

— Mă ajuţi, Linny? Aşa vrea Lila.

— Sigur. Ce mă bucur că se întoarce, spuse Linny.

Puse laptopul pe birou. Ochiul Londrei tot cădea şi cădea şi iar cădea şi nu se mai oprea.

— E un tip, Dave, care se ocupă de secţie până vine ea. Ori poate îl cheamă Pete. Mă derutează să am doi de Pete aici. În orice caz, eu nu ştiu nimic despre el. Da' pare foarte sever.

Scotoci prin sertarul de sus al biroului şi scoase un inel gros, cu multe chei. Se uită la ele. I se închiseră ochii. Şi imediat din genele ei ieşiră firicele albe.

— Linny! strigă la ea Barry. Trezeşte-te!

Femeia deschise brusc ochii şi firele alea dispărură.

— *Sunt* trează, nu mai ţipa!

Mângâie cheile cu degetul, făcându-le să zornăie.

— Ştiu că-i una dintre ele...

Barry înşfăcă inelul.

— O găsesc eu. Domnişoară Morgan, poate ai vrea să ne aştepţi în autorulotă.

— Nu, mersi. Dau şi eu o mână de ajutor. Aşa o să terminăm mai repede.

În fundul sălii principale a secţiei era o uşă metalică, fără niciun însemn, dar vopsită într-o nuanţă de verde deosebit de urâtă. Uşa asta avea două broaşte. Barry descoperi destul de uşor cheia pentru încuietoarea de sus. Pentru a doua, însă, a avut nevoie de ceva mai mult timp. Michaela îşi spuse că poate Lila ţinea cheia aia la ea. Poate că era în buzunarul ei, sub coconul cel alb.

— Se vede cineva? îl întrebă ea pe Garth.

— Încă nu, dar grăbiţi-vă. Fac pe mine de la tot stresul ăsta.

Doar trei chei mai rămăseseră neîncercate, când Barry o nimeri pe cea de la a doua broască. Deschise uşa şi Michaela văzu o cămăruţă de mărimea unei debarale, unde erau rastele cu puşti şi cutii din polistiren cu pistoale. Pe câteva rafturi erau stive de cutii cu muniţie. Pe un perete era un poster cu un poliţist texan – pe cap cu ditamai pălăria şi în mână cu un pistol cu ţeavă mare şi neagră. M-AM LUPTAT CU LEGEA ŞI LEGEA M-A ÎNVINS – scria dedesubt.

— Ia cât mai multă muniţie, spuse Barry. Eu o să iau puştile şi câteva Glock-uri.

Michaela se îndreptă spre rafturile cu muniţie, dar se răzgândi pe drum şi se întoarse în dispecerat. Răsturnă coşul de gunoi al lui Linny, din care se revărsă un maldăr de hârtii mototolite şi pahare din carton pentru cafea. Linny nici n-o luă în seamă. Michaela umplu până sus coşul cu cutii de muniţie şi ieşi din depozitul de armament. Garth trecu în goană pe lângă ea, cu braţele pline cu arme. Barry lăsase deschisă una dintre uşile triple. Michaela ieşi în ploaia deasă şi-l văzu lângă autorulotă. Bătrânul cu barbă se ridicase de pe băncuţă şi-i spunea ceva. Barry îi răspunse şi apoi moşul – Willy, adică – deschise uşa din spate a maşinii, pentru ca Barry să poată pune acolo armele.

Gâfâind, Michaela ajunse lângă ei. Barry îi luă coşul din braţe şi deşertă cutiile cu muniţie peste grămada de arme. Se întoarseră în clădire, în timp ce Willy – la adăpostul umbrelei – păzea maşina. Garth ieşi cu a doua tranşă de

armament. Turul pantalonilor îi atârna urât sub greutatea cutiilor cu muniţie îndesate în buzunare.

— Ce ţi-a zis moşul? întrebă Michaela.

— Voia să ştie dacă avem aprobarea doamnei şerif Norcross, răspunse Barry. I-am zis că o avem.

Se întoarseră în grabă în secţie şi în depozit. Luaseră cam tot ce era de luat de acolo. Michaela observă ceva care semăna cu o mitralieră bolnavă de oreion.

— Musai s-o luăm şi pe aia. Cred că-i lansatorul de grenade cu gaz lacrimogen. Habar n-am dacă ne trebuie, dar nici n-ar fi bine s-o lăsăm altora.

Reveni şi Garth.

— Am veşti proaste, domnule avocat Holden. În spatele autorulotei a oprit o camionetă cu girofar pe bord.

Se repeziră la uşi şi priviră afară prin geamurile fumurii. Din camionetă tocmai coborau doi bărbaţi. Michaela îi recunoscu pe amândoi: marţafoiul şi partenerul lui, vânătorul de autografe.

— Dumnezeule! gemu Barry. Ăla-i Don Peters, gardian la închisoare. Ce dracu' l-a apucat de face pe poliţistul? Tipul ăsta n-are minte nici cât o găină.

— Ei, iată, găina asta a făcut de curând un baraj rutier lângă penitenciar, spuse Garth. Ne-am întâlnit noi cu ei – aceeaşi găină cu aceeaşi camionetă.

Bătrânul se apropie de cei doi, le spuse ceva şi întinse mâna spre Strada Principală. Peters şi puştiul se urcară în graba mare înapoi în camionetă. Plecară de acolo, cu girofarul aprins şi sirena jelind strident.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Linny speriată. Ce pu-i-şorii mei se-ntâmplă?

— Nimic, totul e în regulă, îi zâmbi Garth. Nu-ţi face griji!

Apoi, către Barry şi Michaela:

— Aş zice s-o ştergem de-aici cât încă mai putem.

— Ce se-ntâmplă? se tângui Linny. Ce-i coşmarul ăsta?

— Rezistă, duduiţă! îi spuse Garth. O să fie bine!

O luară la fugă toţi trei. Michaela avea lansatorul de grenade într-o mână şi un sac cu proiectile cu gaz

lacrimogen în cealaltă. Probabil că aşa se simţise şi Bonnie Parker[110]. Willy îi aştepta lângă autorulotă.

— Cum i-ai făcut să plece? îl întrebă Barry.

— Le-am zis că s-au auzit împuşcături dinspre magazinul de bricolaj. Da' o să se întoarcă repede, aşa că ar fi bine să-i daţi bătaie.

Willy îşi strânse umbrela şi adăugă:

— Şi cred c-ar fi bine să vin şi eu cu voi. Ăia doi n-o să fie prea amabili cu mine când s-or întoarce.

— De ce ne ajuţi? îl întrebă Garth.

— Ce să zic... trăim nişte vremuri tare ciudate şi omul nu se mai poate bizui decât pe instinctele lui. Iar ale mele au fost mereu destul de bunicele. Barry e prieten vechi cu Lila, chiar dacă uneori joacă pentru echipa adversă la procese. Şi am recunoscut-o pe duduia asta de la televizor.

Se uită chiorâş la Garth şi îi mărturisi:

— După tine nu mă prea înnebunesc, da' eşti cu ei, aşa că probabil eşti de treabă. Plus că zarurile au fost aruncate, cum se zice. Încotro mergem?

— Întâi ne ducem să-l luăm pe băiatul Lilei, spuse Barry. După aia mergem la penitenciar. Eşti convins că vrei să participi la un asediu, Willy? Pentru că asta s-ar putea să ne aştepte.

Willy zâmbi larg, dezvelindu-şi dantura pătată de tutun.

— Când eram mic, am avut o căciulă din blană şi îmi plac filmele despre Bătălia de la Alamo. Aşa că, de ce nu? Da' vă rog ajutaţi-mă să mă urc în maşină. Afurisita asta de ploaie îşi bate joc de reumatismul meu.

6

Postat lângă uşa casei de prezentare, Jared tocmai se pregătea să-şi sune tatăl când o autorulotă uriaşă opri în faţa aleii de la intrare. Îl recunoscu pe bărbatul de la volan: alături de colegii mamei sale şi de alte persoane din conducerea oraşului, Barry Holden fusese de câteva ori

[110] Bonnie Parker (1910-1934) – infractoare celebră din SUA, din perioada Marii Crize Economice, partenera lui Clyde (n. tr.).

oaspetele familiei Norcross. Jared ieşi pe verandă.

— Haide! îi strigă Barry. Trebuie să plecăm!

Jared ezită.

— Mama şi încă alte trei femei sunt în pod. Şi era cumplit de cald acolo înainte să înceapă ploaia şi mâine o să fie iar foarte cald. Ar trebui să mă ajutaţi să le aducem la parter.

— O să se răcorească la noapte, Jared. Plus că n-avem timp de asta.

Barry nu ştia dacă femeile simţeau căldura sau frigul din coconii lor, însă ştia că şansele lor de a duce la bun sfârşit ce şi-au propus scădeau cu fiecare clipă care trecea. Şi mai credea că ar fi bine ca Lila şi celelalte femei să rămână ascunse. Tocmai de aceea insistase să-şi ia soţia şi fiicele cu el. Autorulota lui era bine cunoscută în Dooling şi îi era teamă de represalii.

— Măcar să spunem cuiva...

— Doar tatăl tău poate să ia decizia asta. Te rog, Jared!

Jared se apropie de vehicul. Uşa din spate se deschise şi fostul lui antrenor de fotbal se aplecă să-l ajute să urce. Băiatul se pomeni că zâmbeşte, deşi doar de asta nu-i ardea lui acum.

— Domnule antrenor Burke!

— Ce să vezi, dom'le! exclamă Willy. Singurul fundaş de la pitici care reuşea să se ţină pe picioarele lui. Hopa sus, băiete!

Ochii lui Jared se opriră asupra mormanului de arme şi muniţie.

— Sfinte Sisoe, ce-i cu astea?!

Pe canapeaua din rulotă stătea o femeie. Tânără, foarte frumoasă şi vag cunoscută. Însă extraordinar era faptul că părea trează de-a binelea. Ea îi răspunse acum:

— Să sperăm că doar ceva la care vom apela în ultimă instanţă.

Bărbatul din faţa ei începu să râdă:

— N-aş paria pe asta, Mickey.

Apoi îi întinse mâna lui Jared.

— Garth Flickinger.

În spatele lui, pe o altă canapea, erau întinse patru trupuri înfăşurate în coconi – unul mai mic decât altul, ca nişte păpuşi Matrioşca.

— Mi s-a spus că ele sunt soţia şi fiicele domnului Holden, îi explică antrenorul Burke.

Autorulota porni. Jared se clătină. Willy Burke se întinse să-l ţină. În timp ce strângea mâna domnului Flickinger, Jared îşi spuse că poate totul nu era decât un vis. Până şi numele tipului ăstuia părea ireal – cine, într-o lume normală, s-ar numi „Garth Flickinger”?

— Încântat de cunoştinţă, murmură el.

Cu coada ochiului observă cum femeile din familia Holden se ciocniră una de alta când rulota făcu un viraj. Jared îşi spuse că nu trebuie să se uite la ele, dar nu era în stare să-şi ia ochii de la păpuşile alea mumificate.

— Pe mine mă... mă cheamă... Jared Norcross.

Vis sau nu, se simţi cuprins de un soi de revoltă – păi, uite, domnul Holden a avut timp să-şi ia familia, nu? De ce? Pentru că era autorulota lui?

Telefonul lui Jared începu să sune tocmai când Barry întorcea maşina în capătul străzii. Adică le abandonau aici pe mama lui, pe Molly, pe Mary şi pe doamna Ransom. Era o greşeală. Dar totul părea acum o greşeală, deci, nimic nou sub soare.

La telefon era tatăl lui. Schimbară câteva cuvinte, apoi Clint îi ceru să i-o dea pe Michaela. Când aceasta răspunse, el îi zise:

— Uite ce ai de făcut...

Iar ea îl ascultă cu atenţie.

7

Poliţistul Reed Barrows parcase maşina Patrulei Trei vizavi de drumul secundar care ducea la penitenciar. Terenul era mai înalt aici, iar el şi cu Vern vedeau bine aproape zece kilometri din Route 31. Reed bănuise că Peters o să facă circ pentru că veniseră să-i schimbe atât de curând, numai că individul ăla dubios fusese

surprinzător de amabil. Poate abia aştepta să se apuce de băut. Poate şi puştiul le avea cu băutura. Reed nu credea că mai cere cineva actele de identitate ale clienţilor de la „Roata Neunsă”. Plus că acum poliţia avea treburi mai importante de făcut decât să aplice legea care interzice minorilor consumul de alcool.

Peters i-a raportat că au oprit o singură maşină, cu o jurnalistă care se dusese la închisoare sperând că va putea realiza un interviu, dar care fusese refuzată. Reed şi Vern nu au oprit pe nimeni. Nici măcar pe şoseaua principală nu treceau maşini. Oraşul este în doliu după femeile lui, îşi spuse Reed. Ba nu, întreaga *lume* este în doliu.

Reed se întoarse către partenerul lui, care se scobea în nas şi citea ceva pe e-reader-ul Kindle.

— Sper că nu-ţi ştergi mucii de scaun.

— Dumnezeule, sigur că nu! Nu fi scârbos!

Vern îşi săltă puţin târtiţa, trase o batistă din buzunarul de la spate, îşi şterse cu ea nestematele verzi de pe degete şi o puse la loc.

— Spune-mi o chestie – ce facem noi aici? Chiar îl cred atât de prost pe Norcross, de-şi imaginează că o s-o scoată din puşcărie pe femeia aia?

— Habar n-am.

— Şi ce ar trebui să facem dacă trece pe-aici un camion cu alimente?

— Îl oprim şi cerem instrucţiuni prin staţie.

— Cui îi cerem? Lui Terry sau lui Frank?

În privinţa asta Reed nu era tocmai sigur.

— Cred că întâi îl sunăm pe Terry pe mobil. Dacă nu răspunde, îi lăsăm un mesaj ca să fim acoperiţi. Mai bine vedem ce facem atunci când o să fim puşi în situaţia asta, nu crezi?

— Probabil că n-o să fim niciodată, cu toate nenorocirile care se întâmplă acum.

— Mda. Infrastructura e făcută praf.

— Ce-i aia „infrastructură”?

— Ce-ar fi să cauţi cuvântul pe e-readerul ăla al tău?

Vern îl ascultă.

— „Structura şi elementele de bază necesare pentru buna funcţionare a unei societăţi sau întreprinderi.” Îhî!

— Îhî? Cum adică *îhî?*

— Adică ai dreptate. E praf. M-am dus de dimineaţă până la Shopwell. Zici că a fost bombardat.

În vale se vedea o maşină care venea spre ei în lumina cenuşie a înserării.

— Reed?

— Ce?

— Fără femei n-o să mai fie nici copii.

— Ţi-ai ratat cariera, spuse Reed. Om de ştiinţă trebuia să te faci.

— Dacă povestea asta nu se termină, unde o să ajungă omenirea peste şaizeci de ani? Sau peste o sută?

Reed Barrows nu voia să se gândească la asta – soţia lui era într-un cocon, iar de băieţelul lui avea grijă (probabil destul de prost) domnul Freeman, vecinul lui foarte bătrân. Dar nici nu mai trebuia s-o facă, pentru că maşina se apropiase deja suficient ca să-şi dea seama că era o rulotă enormă, dungată ca o zebră, şi care acum încetinea, de parcă ar fi intenţionat s-o ia către penitenciar. Doar că drumul ăla era blocat de Patrula Trei.

— Autorulotă asta e a lu’ Holden, spuse Vern. Avocatul. Frate-miu lucrează la service-ul din Maylock şi o ştie bine.

Uriaşul vehicul opri. Portiera din dreptul volanului se deschise şi dinăuntru coborî Barry Holden. Cei doi poliţişti coborâră şi ei din maşina de poliţie.

Holden le zâmbi larg:

— Domnilor, vă aduc o veste care vă va bucura nespus de mult.

Nici Reed şi nici Vern nu-i întoarseră zâmbetul.

— Nu intră nimeni în penitenciar, domnule Holden, spuse Reed. Din ordinul şerifului.

— Nu cred că ordinul acesta este prea legal, continuă să zâmbească Barry. Mi se pare că a fost dat de un domn pe nume Frank Geary, iar dânsul a preluat, cu de la sine putere, prerogativele funcţiei de şerif. Adică nu l-a numit nimeni. Aşa este?

Reed nu prea ştia cum să răspundă, aşa că preferă să-şi ţină gura.

— Mă rog, spuse Barry. Ideea este că am primit un telefon de la Clint Norcross. A ajuns la concluzia că cel mai înţelept lucru pe care l-ar putea face acum este să o predea pe femeie autorităţilor locale.

— Slavă Domnului! exclamă Vern. I-a venit mintea la cap!

— M-a chemat la penitenciar ca să intermediez tratativele şi să am grijă să se consemneze motivele pentru care nu a respectat regulamentul. Simple formalităţi, nimic mai mult.

Reed tocmai voia să-l întrebe: *N-ai găsit un vehicul mai mic cu care să vii până aici? Sau nu ţi-a pornit maşina?* – când aparatul de transmisie-recepţie se trezi la viaţă. Îi căuta Terry Combs şi, după ton, părea extrem de supărat:

— Patrula Trei! Patrula Trei! Răspundeţi! Acum! *În clipa asta!*

8

Chiar atunci când Reed şi Vern au observat pe şosea autorulota lui Barry Holden, Terry Coombs a intrat în Braseria Olympia şi s-a dus glonţ la separeul în care se aflau Frank Geary şi poliţistul Pete Ordway. Frank nu se bucură deloc să-l vadă pe Coombs în stare de funcţionare, dar încercă să-şi mascheze nemulţumirea.

— Hei, Terry!

Terry îi salută pe amândoi cu un gest scurt din cap. Se bărbierise şi îşi schimbase cămaşa. Părea niţeluş cam nesigur pe picioare, dar era perfect treaz.

— Mi-a zis Jack Albertson că vă găsesc aici.

Albertson era un poliţist ieşit la pensie, rechemat la muncă în urmă cu două zile.

— Acum un sfert de oră am primit nişte veşti destul de nasoale din provincia Bridger.

Terry nu mai mirosea deloc a băutură. Frank spera să fie în stare să schimbe asta. Nu-i făcea plăcere să încurajeze

un alcoolic, dar Coombs era mai maleabil după câteva pahare.

— Ce s-a întâmplat în Bridger? se interesă Pete.

— Un accident pe şosea. Judecătorul Silver a căzut în Pârâiaşul lui Dorr. E mort.

— *Cum?!*

Exclamaţia de stupefacţie a lui Frank a fost atât de sonoră, că-l scoase pe Gus Vereen din bucătărie.

— Mare păcat! spuse Terry. Era un om tare cumsecade.

Îşi trase un scaun, se aşează şi îi întrebă pe cei doi:

— Ştiţi cumva ce căuta acolo?

— Se ducea să-l roage pe un fost agent FBI, care locuieşte în Coughlin, să ne dea o mână de ajutor să-i băgăm minţile în cap lui Norcross, răspunse Frank.

Probabil că făcuse un infarct. I se păruse lui că judecătorul arăta foarte rău şi foarte obosit.

— Dar, dacă a murit... înseamnă că trebuie să renunţăm la varianta asta.

Făcu un efort ca să-şi revină. Îl simpatizase pe judecătorul Silver şi era de acord cu propunerea lui – până la un punct. Acum punctul ăla nu mai exista.

— Şi femeia aia tot la închisoare este, spuse Frank. Trează. Norcross a minţit când a zis că-i într-un cocon. Am vorbit cu Hicks – de la el ştiu.

— Hicks n-are o reputaţie prea bună, zise Terry.

Însă Frank nu-l auzi.

— Şi mai sunt şi alte chestii ciudate în legătură cu ea. Ea trebuie să fie cheia.

— Dacă târfa aia ne-a adus Aurora pe cap, înseamnă că ştie şi cum să scape de ea, interveni Pete.

Lui Terry îi zvâcnea colţul gurii.

— Nu avem nicio dovadă în sensul ăsta, Pete. Şi mi se pare o concluzie cam trasă de păr, din moment ce Aurora a apărut mai întâi în cealaltă parte a lumii. Cred că trebuie să ne calmăm şi...

Walkie-talkie-ul lui Frank se deşteptă brusc. Îl căuta Don Peters.

— Frank! Frank! Răspunde! Tre' să-ţi zic ceva! Pune

mâna şi răspunde pen'că jegoşii ăia au...

Frank ridică aparatul în dreptul buzelor.

— Aici Frank. Răspunde! Şi ai grijă cum vorbeşti, că te aude toată lu...

— *Jegoşii ăia ne-au furat armele, în puii mei!* zbieră Don. *Un boşorog căcat pe el ne-a trimis după cai verzi pe pereţi şi, în timpul ăla, au furat toate căcaturile de arme din toată căcata de secţie de poliţie!*

Frank nu apucă să spună nimic, pentru că Terry îi smulse din mână aparatul.

— Aici Coombs. Cine a furat armele?

— Barry Holden, într-o măgăoaie de rulotă. Dispecera voastră zice că mai erau încă doi cu el, da' tipa-i dusă rău de tot şi nu înţeleg ce zice!

— Au luat toate armele? întrebă Terry şocat. *Toate* armele?

— Nu, nu, nu. Nu pe toate. Cred că n-au avut vreme, da' au luat destule. Măiculiţa mea, rulota aia era *uriaşă!*

Terry se holbă mut la walkie-ul din mână. Frank îşi zise că trebuie să stea în banca lui şi să-l lase pe Terry să-şi dea singur seama de gravitatea situaţiei – numai că nu a fost în stare. Se pare că nu era niciodată în stare să stea în banca lui când îl apucau nervii.

— Tot mai crezi că trebuie să ne calmăm şi să-l aşteptăm pe Norcross să iasă de acolo? Pentru că ştii unde au dus ăia armele noastre? Ştii, da?

Terry ridică ochii la el. Atât de tare îşi strângea buzele, că parcă nici nu mai avea gură.

— Mi se cam pare că ai uitat cine-i şeful, Frank.

— Scuze, domnule şerif.

Îi tremurau mâinile încleştate sub masă şi îşi înfipsese unghiile în carne.

Terry continua să se uite la el.

— Spune-mi că ai postat o patrulă pe drumul care duce la penitenciar.

Normal că am făcut-o, că tu erai prea beat ca să te mai gândeşti la asta. Corect, dar cine îl îndopase cu băutură?

— Aşa am făcut. Acum acolo sunt Rangle şi Barrows.

— Bine. Foarte bine. Ce patrulă sunt ăştia?

Frank nu ştia, dar răspunse Pete Ordway:

— Trei.

Don bolborosea mai departe, însă Terry întrerupse legătura apăsă alt buton:

— Patrula Trei! Patrula Trei! Răspundeţi! Acum! *În clipa asta!*

VIII

1

Când auzi guiţatul aparatului de emisie-recepţie, Reed Barrows îi spuse lui Barry să stea pe loc.

— Nicio problemă, răspunse Barry.

După care bătu de trei ori în peretele autorulotei, transmiţând un mesaj lui Willy Burke, care-i urmărea din spatele perdelei. Mesajul era că trebuie să treacă la planul de rezervă. Planul acesta era foarte simplu: să bage în viteză vehiculul şi să plece de acolo, în timp ce el încerca să-i ţină ocupaţi pe poliţişti. Era extrem de important ca armele să ajungă în penitenciar şi ca fetele lui să fie în siguranţă. Barry nu ezită câtuşi de puţin. Evident că îl vor aresta, dar avea un avocat excelent.

Aşa că-l luă de după umăr pe Vern Rangle, mutându-l uşor din faţa autorulotei.

— Mi se pare mie că cineva de la secţie s-a cam scăpat în pantaloni, glumi Rangle, lăsându-se condus de avocat. Unde mergem?

Mergeau cât mai departe de rulotă pentru ca Rangle să nu-l vadă pe Willy Burke aşezându-se în spatele volanului şi pentru ca vehiculul să aibă loc să treacă fără să calce pe cineva. Numai că Barry nu-i putea spune astea poliţistului. Mereu încercase să-şi facă fiicele să înţeleagă ideea că legea este impersonală. Legea nu are nicio legătură cu sentimentele tale, ci cu argumentele pe care le oferi. Ideal ar fi să te poţi separa cu totul de propria-ţi scară de valori. Iar asta însemna să ieşi din pielea ta şi să intri în pielea clientului, dar fără să renunţi la bogăţia de cunoştinţe din creierul tău.

(Gerda, care fusese invitată în oraş de un elev de liceu – din clasa a zecea, dar tot prea vârstnic pentru ea –, încercase apoi să-şi convingă tatăl să lucreze pentru ea *pro bono* şi să demonstreze mamei că era destul de mare ca să se ducă la film cu puştiul ăla. Planul Gerdei era deosebit de

ingenios, dar Barry se recuzase, invocând legătura de rudenie. Şi pentru că, în calitatea lui de tată al Gerdei, nu avea nici cea mai mică intenţie să-şi lase fata la film cu un băiat de aproape cincisprezece ani, căruia probabil că i se scula la fiecare adiere de vânt. Dacă puştiul ăla, Cary Benson, chiar voia atât de tare să-şi petreacă timpul cu ea, i-a zis el, atunci să pună mâna şi să o invite la o îngheţată la cofetăria din oraş. În miezul zilei.)

Însă Barry omisese să-i descrie Gerdei sentimentul acut de vinovăţie. Câteodată se întâmplă să intri în pielea clientului şi să afli că el – *tu* – este vinovat, vinovat rău de tot, îngrozitor de vinovat, vinovat fără speranţă de izbăvire. Iar într-un asemenea caz, singura strategie inteligentă este să ridici obiecţii peste obiecţii, să insişti asupra celor mai neînsemnate detalii şi să tragi de timp. Dacă ai noroc, partea adversă va obosi şi îţi va oferi o înţelegere avantajoasă doar ca să scape de tine. Sau – într-o situaţie mai fericită – partea adversă va ceda nervos şi o va da în bară.

Cu principiile astea în minte, Barry puse cea mai stupefiantă întrebare la care s-a putut gândi în momentul acela.

— Am vrut să te întreb ceva fără să ne audă colegul tău.

— Bine...

Barry se apropie de poliţist şi-i şopti:

— Tu eşti circumcis?

Ochelarii lui Vern Rangle erau stropiţi de ploaie, aşa că nu i se vedeau ochii. Barry auzi motorul autorulotei, dar poliţistul parcă asurzise complet. Întrebarea despre circumcizie parcă-l lovise în moalele capului.

— Zău aşa, domnule Holden...

Fără să-şi dea seama ce face, Vern scoase batista din buzunar şi începu s-o împăturească.

— ...e ceva destul de personal...

Din spatele lor se auziră un bufnet şi scrâşnete de metal pe metal.

În tot acest timp, Reed Barrows se urcase în maşină ca să discute cu Terry prin staţie, numai că avea mâna umedă

şi scăpase receptorul pe jos. Secundele pierdute cu recuperarea lui şi cu descurcarea cablului au fost esenţiale pentru Willy Burke.

— Recepţie, aici Patrula Trei! Barrows. Terminat, spuse poliţistul în cele din urmă.

Abia atunci văzu pe geam autorulota virând prin faţa maşinii lor şi luând-o pe marginea din pietriş a drumului. Scena aceasta nu-l alarmă – mai degrabă îl lăsă perplex. De ce muta Barry Holden rulota aia? Sau o muta Vern, ca să facă loc altcuiva care voia să treacă pe acolo? N-avea nicio noimă. Mai întâi trebuiau să-şi termine treaba cu clănţăul ăla de avocat şi cu namila aia de rulotă, înainte să-i întrebe de sănătate pe alţii care ar fi dorit să treacă pe acolo.

Vocea lui Terry Coombs bubui din staţie:

— Arestaţi-l pe Barry Holden şi confiscaţi-i vehiculul! Are o grămadă de arme furate pe care vrea să le bage în penitenciar! Mă auzi...

Autorulota se pupă cu maşina de poliţie. Reed scăpă iarăşi microfonul din mână.

— Hei!

2

Jared îşi pierdu echilibrul. Căzu de pe canapea drept pe mormanul de arme.

— Te-ai lovit? îl întrebă Garth, care se ţinuse mai bine pentru că se lipise cu spinarea de blatul chicinetei şi se agăţase de marginea chiuvetei.

— Nu.

— Mersi că te interesezi şi de mine!

Michaela reuşise să rămână pe canapea, dar căzuse într-o parte.

Garth îşi dădu seama că o adoră pe Mickey. Cât curaj, câtă tenacitate! N-ar fi schimbat absolut nimic la ea. Nasul şi toate celelalte trăsături ale ei erau fără cusur.

— N-am de ce, Mickey, îi răspunse el. Ştiu că n-ai păţit nimic, pentru că tu nu păţeşti niciodată nimic.

3

Autorulota se deplasa cu vreo treizeci de kilometri la oră, împingând maşina de poliţie la o parte din drum. Văzduhul se umplu de scrâşnetele asurzitoare ale metalului. Vern se holbă uluit la Barry. Avocatul tocmai i-o trăsese într-un mare fel. Prin urmare, Vern îi trase un pumn în ochi de-l trânti pe spate.

— Opreşte rulota! urlă Reed prin portiera deschisă a maşinii. Trage în cauciucuri!

Vern îşi scoase pistolul de serviciu.

Autorulota se desprinse de maşina de poliţie şi acceleră, intrând din nou pe drum. Vern ţinti în roata dreaptă din spate. Însă se grăbi să tragă. Glonţul zbură mult prea sus şi intră în peretele vehiculului, care acum ajunsese la cincizeci de metri distanţă de ei. Totul va fi pierdut când va lua viteză. Vern ţinti din nou, de data asta cu mai multă atenţie… şi trase în aer în momentul în care Barry Holden se năpusti asupra lui şi-l trânti la pământ.

4

Pe Jared îl asurzi împuşcătura. Zăcea pe toate armele alea care-i împungeau spinarea în zeci de locuri. Parcă simţea toate ţipetele din jur – ţipetele femeii, Michaelei? ţipetele lui Flickinger? – dar nu le auzea. Privirea i se opri la gaura de glonţ din perete, care înflorise ca o petardă folosită. Prin palmele lipite acum de podea, simţi mişcarea tot mai rapidă a roţilor.

Flickinger nu păţise nimic. Se sprijinea în continuare de blatul chicinetei. Nu, nu Flickinger ţipa.

Jared urmări privirea doctorului.

Trupurile înfăşurate în coconi erau întinse pe canapea. În zona pieptului celui de-al treilea apăruse o scobitură plină de sânge. Era Gerda, cea mai mare dintre fiicele avocatului. Aceasta se ridică şi încercă să meargă. Ea ţipa. Jared înţelese că voia să ajungă la Michaela, care se ghemuise la capătul canapelei de vizavi. Fata îşi smulsese

braţele din ţesătura care i le ţinuse strâns legate de trunchi. Gaura aceea din cocon semăna înspăimântător de bine cu o gură căscată larg, într-un urlet de groază. Şi din ea ţâşneau valuri de molii.

Flickinger o prinse pe Gerda. Fata se răsuci şi-şi implântă unghiile în gâtul lui. Se împiedicară de armele de pe jos. Se izbiră de uşa din spate. Încuietoarea cedă, uşa se deschise larg şi căzură amândoi, însoţiţi de un torent de molii şi o avalanşă de arme şi cutii cu muniţie.

5

Evie gemu.

— Ce e? o întrebă Angel. Ce se-ntâmplă?

— Nimic, răspunse Evie.

— Mincinoaso! o apostrofă Jeanette.

Nu se ridicase de pe pardoseala cabinei de duş. Angel nu crezuse până acum că există o fiinţă mai încăpăţânată decât ea, dar uite că trebuia să se dea bătută în faţa lui Jeanette.

— Gemi aşa doar când moare cineva, oftă Jeanette.

Înclină capul într-o parte şi se adresă unei persoane invizibile:

— Aşa geme când moare cineva, Damian.

— Cred că ai dreptate, Jeanette, spuse Evie. Mi se pare că aşa fac.

— Asta am zis şi eu. Nu-i aşa, Damian?

— Ai vedenii, nebuno! o anunţă Angel.

Jeanette continuă să privească în gol.

— Îi ies molii din gură, Angel. E plină de molii. Lasă-mă în pace acum – încerc să port o conversaţie cu soţul meu.

Se scuză şi Evie:

— Trebuie să dau un telefon.

6

Reed auzi zgomotul făcut de pistolul lui Vern chiar atunci când se repezea pe locul de alături ca să deschidă portiera din dreapta. Mai apucă să vadă doar cum fâlfâie

uşa din spatele autorulotei care hurduca la vale.

În mijlocul drumului zăceau două trupuri. Reed îşi scoase arma de serviciu şi alergă spre ele. Mai încolo erau vreo trei sau patru puşti de asalt şi câteva cutii cu muniţie.

Se opri brusc la câţiva paşi de cei doi. Bărbatul căzuse cu faţa în jos şi asfaltul din jurul capului său era vopsit cu sânge şi materie cenuşie. Reed văzuse destule cadavre la viaţa lui, numai că ăsta de aici era de departe cel mai hidos. În cădere, ochelarii tipului alunecaseră şi i se opriseră în părul creţ, dându-i un aspect de profesor depravat.

Cam la un metru de el, era o femeie întinsă pe o parte – poziţia preferată a lui Reed însuşi atunci când se uita la televizor de pe canapea. I se râcâise pânza aia de pe faţă în urma contactului cu asfaltul, iar pielea i se zdrelise. Din ce îi mai rămăsese din faţă şi după dimensiunile trupului, Reed constată că era vorba despre o persoană tânără. Dar nimic mai mult. Un glonţ îi făcuse o rană mare în piept, din care îi şiroia sângele pe drumul umed.

Auzi paşi grăbiţi din spate.

— Gerda! urlă cineva. Gerda!

Reed se întoarse şi Barry Holden trecu în goană pe lângă el şi se aruncă în genunchi lângă cadavrul fiicei sale.

Vern Rangle, cu nasul plin de sânge, venea clătinându-se în urma lui Holden şi urlând că *el o* să-l taie împrejur pe labagiul ăsta.

Mamă, ce căcat! Ce ditamai căcatul: un tip cu creierii împrăştiaţi pe jos, o fată moartă, un avocat isteric, Vern Rangle cu nasul spart şi roşu ca racul de nervi, drumul plin cu arme şi muniţie. Preţ de o clipă, Reed se simţi uşurat că nu o mai avea şefă pe Lila Norcross, pentru că nicidecum nu şi-ar fi dorit să încerce să-i explice cum de se întâmplase toată nenorocirea asta.

Întinse mâna să-l oprească pe Vern. Prea târziu. Nu reuşi decât să-l apuce de cămaşă. Vern se smulse şi-l pocni cu patul pistolului pe Barry Holden fix în cap. Se auzi un pârâit urât, ca de creangă care se frânge. Apoi, din ţeasta avocatului ţâşni un şuvoi de sânge. Barry Holden se prăvăli

în nas pe asfalt, lângă fiica lui. Vern se lăsă pe vine lângă avocatul fără cunoştinţă şi începu să-l lovească cu patul pistolului. Iar şi iar şi iar.

— Du-te-n mă-ta de javră! Mi-ai spart nasul, bă, bulan...

Tânăra – care ar fi trebuit să fie moartă, dar nu era – întinse fulgerător o mână, îl apucă de falcă pe Vern şi îl trase până la nivelul ei. Apoi înălţă capul, căscă larg gura şi îşi înfipse dinţii în gâtlejul poliţistului. Acesta începu s-o lovească pe ea cu patul pistolului. Dar degeaba. Sângele din arterele lui ţâşnea pe lângă buzele fetei.

Reed îşi aminti că şi el are armă. Şi trase. Glonţul intră prin ochiul tinerei şi trupul ei se relaxă brusc. Dar nu şi dinţii, care rămaseră încleştaţi în gâtul partenerului său. Parcă fata aia îi sugea sângele.

Reed se aruncă în genunchi, îşi vârî degetele în mizeria aia alunecoasă dintre dinţii ei şi gâtul lui Vern. Trase şi zgâlţâi şi mai trase o dată. Vern mai vru să o lovească, dar abia îşi mai putu ridica mâna. Scăpă pistolul. Se prăbuşi şi el.

7

Frank era ultimul din coloana de trei maşini de poliţie. Şi era singur. Toţi mergeau împreună cu partenerii lor şi cu sirenele pornite. Ordway şi Terry erau în frunte, urmaţi de Peters şi Blass, aghiotantul lui. Frank nu căuta singurătatea, dar se pare că ea îl găsea mereu. Ciudată chestie! Elaine o luase pe Nana şi îl lăsase singur. Oscar Silver ieşise de pe şosea, murise şi îl lăsase singur. Sinistru! Şi îl făcea să se simtă oribil. Dar poate că aşa trebuia să fie – aşa trebuia să fie şi să se simtă el – ca să poată face ce are de făcut.

Dar oare poate să facă ce are de făcut? Lucrurile mergeau extrem de prost. Reed Barrows le transmisese prin staţie că se trăsese cu arma şi că un poliţist fusese rănit. Frank credea din tot sufletul că ar fi ucis pentru fetiţa lui şi era convins că ar fi fost în stare să-şi dea viaţa pentru ea. Însă acum îi trecu prin minte că poate nu era

singurul bărbat în stare de asemenea sacrificii. Oamenii lui Norcross furaseră armele din secţia de poliţie şi trecuseră ca-n brânză printr-un baraj rutier. Indiferent de motivele lor, trebuia să recunoască faptul că erau extrem de hotărâţi şi nu se dădeau înapoi de la nimic. Pe Frank îl scotea din sărite atâta hotărâre, îl enerva că nu reuşea să le priceapă motivele. Ce-i îndemna să facă asta? Ce relaţie era între Evie Black şi Norcross?

Auzi tonul de apel al mobilului. Coloana de maşini se îndrepta cu viteză către nord, pe Dealul Ghiulelei. Frank scoase telefonul din buzunar.

— Geary.

— Frank, sunt Evie Black.

Vorbea aproape în şoaptă şi vocea ei părea uşor răguşită, ca şi cum ar fi urmat să-i facă vreo propunere indecentă.

— Nu mai spune? Bucuros de cunoştinţă.

— Te sun de la telefonul meu cel nou. L-am primit cadou de la Lore Hicks. Nu-i aşa că a fost foarte frumos din partea lui? Apropo, ai putea să reduci viteza. Nu care cumva să faci vreun accident. Autorulota a scăpat. N-ai să găseşti decât patru morţi şi pe Reed Barrows.

— De unde ştii?

— Ştiu. Clint n-a crezut că poate fi atât de uşor. Sincer, nici eu n-am crezut. Ne-am distrat de minune. Aveam senzaţia că măcar tu o să fii călare pe situaţie. M-am înşelat.

— Ai face bine să te predai, duduie Black.

Frank îşi cântărea cu atenţie cuvintele, încerca să nu-şi lase mintea acoperită de norul acela roşu.

— Sau să renunţi la... toată povestea asta. Ce-o fi ea. Înainte să mai aibă şi altcineva de suferit.

— Ooo, dar am trecut de mult de faza asta cu suferitul! Judecătorul Silver, de pildă, a avut parte de mai mult decât de o simplă suferinţă. La fel şi doctorul Flickinger, care, de fapt, era un tip tare de treabă atunci când avea mintea limpede. Am ajuns în faza de extincţie în masă.

Frank încleştă mâinile pe volan.

— Cine dracu' *eşti?*

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, dar ştiu ce mi-ai răspunde: „Sunt cel mai bun tată din lume". Pentru că pe tine nu te interesează decât Nana. Nana şi Nana şi iar Nana. Am dreptate? Tu eşti tatăl ocrotitor. Te-ai gândit măcar o singură dată la celelalte femei? Te-ai gândit la ce riscuri le expui?

— De unde ştii de fetiţa mea?

— E treaba mea să ştiu. E un cântec vechi care zice: „Înainte să mă acuzi, uită-te bine la tine."[111] Trebuie să-ţi lărgeşti perspectiva, Frank.

„Ce trebuie să fac eu acum e să te strâng de gât", îşi spuse Frank Geary.

— Ce vrei?

— Vreau să fii bărbat! Vreau să-ţi pompezi nişte sânge în instalaţie şi să faci situaţia mai interesantă! Vreau ca scumpa ta Nana să se ducă la şcoală şi să le spună colegilor: „Tata nu-i doar un funcţionar public care prinde pisici maidaneze şi nu-i doar un tip care dă cu pumnii în pereţi şi care-mi strică tricoul preferat şi care ţipă la mama când lucrurile nu-i sunt pe plac. Tata este bărbatul care a învins-o pe zâna aia rea care a adormit toate femeile.

— Las-o în pace pe fetiţa mea, ticăloaso!

Tonul seducător dispăru din vocea lui Evie.

— Ai dat dovadă de curaj când ai apărat-o la spital. *Te-*am admirat atunci. Pe bune! Ştiu că o iubeşti şi asta înseamnă foarte mult. Şi mai ştiu că, în felul tău, nu-i vrei decât binele. Iar asta mă face şi pe mine să te iubesc un pic foarte mic, cu toate că faci parte din problemă.

În faţă, cele două patrule tocmai opreau lângă maşina şifonată a lui Reed Barrows. Frank îl văzu pe Barrows ieşind în întâmpinarea colegilor săi. În spatele lui erau cadavrele de pe drum.

— Încetează! spuse Frank. Lasă-le în pace! Lasă-le în pace pe femei! Pe toate, nu doar pe soţia şi fetiţa mea.

Şi Evie îi spuse:

[111] Blues compus în 1957 de Bo Diddley, devenit mai cunoscut în varianta lui Eric Clapton (n. tr.).

— Va trebui să mă ucizi mai întâi.

8

Angel o întrebă pe Evie cine era Frank ăla cu care discutase.

— Este vânătorul de dragoni, îi răspunse Evie. A trebuit să mă asigur că nu se va lăsa distras de inorogi.

— Cât de nebună poţi să fii! fluieră a mirare Angel.

Evie nu era nebună deloc, numai că nu avea de gând să dezbată chestiunea aceasta cu Angel – care, oricum, avea dreptul la propria-i opinie.

IX

1

Vulpoiul o vizitează pe Lila în vis. Ea ştie că-i vis pentru că vulpoiul vorbeşte.

— Bună, iubito! o salută el când intră în dormitorul casei de pe St George Street, pe care Lila o împarte cu Tiffany, Janice Coates şi două doctoriţe de la Centrul pentru Femei – Erin Eisenberg şi Jolie Suratt.

(Erin şi Jolie nu sunt căsătorite. A treia doctoriţă de la Centru, Georgia Peekins, locuieşte în celălalt capăt al oraşului împreună cu cele două fiice ale ei, cărora le este foarte dor de fratele lor mai mare.)

Ştie că este un vis şi pentru că e singură în cameră. Patul în care doarme Tiffany este gol.

Vulpoiul se urcă cu labele din faţă pe plapumă. Labele lui sunt albe, nu roşcate. Parcă ar fi mers prin vopsea până să ajungă aici.

— Ce vrei? îl întreabă Lila.

— Să-ţi arăt drumul înapoi, îi răspunde vulpoiul. Dar numai dacă vrei să te întorci.

2

Era dimineaţă când Lila deschise ochii. Tiffany era la locul ei, în celălalt pat, dezvelită până la genunchi. Deasupra boxerilor în care dormea, i se vedea abdomenul, rotund ca o lună plină. Intrase deja în a şaptea lună de sarcină.

În loc să se ducă la bucătărie, ca să facă fiertura aia scârboasă de cicoare pe care o beau drept cafea în această variantă a oraşului Dooling, Lila intră în hol şi deschise uşa de la intrare ca să lase înăuntru acea frumoasă dimineaţă de primăvară. (Timpul era uluitor de flexibil aici; ceasurile arătau orele normale, numai că nimic nu era normal în această lume.) Vulpoiul o aştepta afară, exact aşa cum ştia

ea că o va aştepta – stătea în fund pe aleea din ardezie, sufocată de buruieni, cu coada stufoasă încolăcită în jurul labelor. O privea pe Lila cu un soi de curiozitate intensă.

— Bună, iubitule! spuse Lila.

Vulpoiul îşi înclină uşor capul într-o parte şi păru să-i zâmbească. Apoi se întoarse şi porni cu paşi mărunţei spre strada desfundată. Se aşeză iar în fund când ajunse pe trotuar. Uitându-se la ea. Aşteptând-o.

Lila intră înapoi în casă şi se duse să o trezească pe Tiffany.

3

Până la urmă, s-au strâns şaptesprezece locuitoare din Oraşul Nostru care să meargă după vulpoi. S-au urcat în şase dintre maşinuţele de golf alimentate cu energie solară şi au pornit. Au ieşit din oraş şi apoi au intrat pe fosta Route 31, îndreptându-se către Dealul Ghiulelei.

Tiffany era în maşinuţa din fruntea coloanei, împreună cu Janice şi Lila. A bombănit tot drumul, supărată că nu i se dăduse voie să meargă călare. Erin şi Jolie îi interziseseră orice efort, pentru că erau îngrijorate de contracţiile ei premature, căci mai avea încă şase sau opt săptămâni până la data aproximată pentru naştere. Nu i-au mărturisit însă îngrijorările în privinţa stării copilului (dar au discutat despre ele cu Lila şi cu Janice), care fusese conceput în perioada când Tiffany se droga în fiecare zi, uneori chiar în fiecare oră.

Din echipa aceasta mai făceau parte Mary Pak, Magda Dubcek, cele patru membre ale Clubului de Lectură din Prima Joi a Lunii şi cinci foste deţinute ale Penitenciarului pentru Femei din Dooling. De asemenea, Elaine Nutting (fostă Geary), care călătorea într-o maşinuţă împreună cu cele două doctoriţe. Voise şi fiica ei să meargă, dar Elaine pusese piciorul în prag şi-l ţinuse acolo chiar şi atunci când fata începuse să plângă. Nana fusese lăsată în grija bătrânei doamne Ransom, cu a cărei nepoată era foarte bună prietenă. Însă nici măcar perspectiva unei zile întregi

petrecute împreună cu Molly nu a reuşit s-o înveselească pe Nana. Spunea că vrea să meargă după vulpe pentru că aşa se întâmplau lucrurile în basme. Şi intenţiona să facă ilustraţiile pentru această poveste.

— Poţi să rămâi acasă, cu fetiţa ta, dacă vrei, îi spusese Lila lui Elaine. Suntem destule.

— Eu *vreau* să văd ce vrea creatura aia de la noi, îi răspunsese Elaine, deşi nu era prea convinsă dacă asta îşi dorea cu tot dinadinsul.

Vulpoiul – care acum stătea în faţa ruinelor fostei frizerii a lui Pearson, aşteptând răbdător ca femeile să se strângă şi să pornească la drum – îi dădea o stare proastă (neclară, dar puternică), de parcă ar fi presimţit că urma să se petreacă ceva rău.

— Haideţi! le-a strigat nervoasă Tiffany. Înainte să-mi vină iarăşi să fac pipi!

Şi astfel, convoiul de femei s-a pus în mişcare în urma vulpoiului, care păşea mărunţel pe linia albă (care linie albă după atâta timp?) din mijlocul şoselei. Din când în când se uita în spate, ca să se asigure că trupa lui reuşea să se ţină după el. Parcă zâmbind – aşa se uita la ele. Parcă spunând: *Da' ştiu că tare chipeşe sunt admiratoarele mele.*

Era o excursie – una mai ciudăţică, desigur, dar măcar scăpau pentru o zi de toate treburile de acasă – şi ar fi trebuit să sporovăiască şi să râdă, însă femeile din convoiul de maşinuţe nu scoteau aproape nicio vorbă. Au aprins farurile atunci când au trecut pe lângă jungla crescută în locul vechii Cherestegii a lui Adams, iar Lilei i s-a părut că seamănă mai mult cu un cortegiu funerar decât cu un grup de fete ieşite la iarbă verde.

La vreo patru sute de metri de cherestegie, vulpoiul a ieşit de pe şosea şi a intrat pe o potecă năpădită de ierburi. Atunci Tiffany s-a încordat şi şi-a pus mâinile pe burtă.

— Nu, nu, nu, opriţi aici şi lăsaţi-mă să cobor. Nici în ruptul capului nu vreau să mă mai văd în rulota lui Tru Mayweather, nici măcar dacă acum e doar un morman de fiare vechi.

— Nu acolo mergem, i-a spus Lila.

— De unde ştii?

— Ai răbdare şi ai să vezi.

S-a dovedit însă că resturile rulotei aproape nici nu se mai vedeau: o răsturnase o furtună şi acum zăcea pe-o parte în ierburi şi în rugii înalţi, ca un dinozaur ruginit. La vreo treizeci sau patruzeci de metri distanţă de ea, vulpoiul a luat-o la stânga şi s-a pierdut în pădure. Femeile din primele maşinuţe au mai apucat să vadă o strălfulgerare arămie şi gata – vulpoiul a dispărut.

Lila coborî şi se îndreptă spre marginea pădurii. Baraca/laborator de metamfetamină fusese în întregime năpădită de vegetaţie. Dar, chiar şi după tot acest timp, în aer încă mai persista un miros greţos, de chimicale. „N-o mai fi niciun gram de metamfetamină pe aici”, îşi spuse Lila, „dar a rămas amintirea”. Da, amintirea nu s-a şters, deşi în lumea aceasta timpul parcă aleargă în galop, se opreşte să-şi tragă răsuflarea, după care o ia din nou la galop.

Janice, Magda şi Blanche McIntyre se apropiară de ea. Tiffany rămase în maşinuţa de golf. Tot se mai ţinea de burtă. Şi nu arăta prea bine.

— Se vede o potecă făcută de animalele care trec pe aici, le arătă Lila. Putem să mergem pe ea.

— Nici în pădurea aia nu vreau să intru, declară Tiffany. Din partea mea, vulpoiul ăla poate să danseze step mai ceva ca Fred Astair. M-au apucat iar afurisitele alea de contracţii.

— Nu te-aş lăsa să intri în pădure nici dacă n-ai avea contracţii, o linişti Erin. Rămân eu cu tine. Jolie, du-te tu dacă vrei.

Jolie voia. Şi cincisprezece femei porniră pe poteca aceea în şir indian, cu Lila în frunte şi cu fosta doamnă Frank Geary la urmă. Mergeau de aproximativ zece minute, când Lila se opri şi ridică braţele în dreapta şi în stânga, ca un agent de circulaţie care nu se poate hotărî cui să acorde prioritate.

— Sfinte Sisoe! bolborosi Celia Frode. N-am mai văzut aşa ceva. *Niciodată.*

Ramurile plopilor, mestecenilor şi arinilor din ambele

părţi erau acoperite cu molii. Milioane de molii.

— Dacă ne atacă? murmură Elaine, mulţumind în gând Domnului că nu cedase şi nu o luase pe Nana cu ele.

— N-o să ne atace, spuse Lila.

— De unde ştii? o întrebă Elaine.

— Pur şi simplu ştiu. Sunt la fel ca vulpoiul.

Şovăi puţin, căutând cel mai potrivit cuvânt:

— Sunt doar nişte soli.

— Ai cui? întrebă Blanche. Sau pentru ce?

La întrebarea aceasta Lila preferă să nu răspundă, deşi ar fi putut s-o facă.

— Haide! le îndemnă ea. Nu mai avem mult.

4

Cincisprezece femei stăteau în ierburile înalte până la coapse, holbându-se la minunăţia aceea căreia Lila ajunsese să-i spună Copacul Fantastic. Cam treizeci de secunde nimeni nu zise nimic. Apoi, Jolie Surrat gemu firav:

— Sfinte Dumnezeule din ceruri!

Copacul se înălţa spre soare ca un turn viu. Trunchiul lui era făcut din multe alte trunchiuri împletite între ele, printre care treceau razele pline cu praf de polen sau se vedeau scorburi întunecate. Păsări tropicale se zbenguiau pe numeroasele lui ramuri şi flecăreau printre frunze. În faţa Copacului se plimba încolo şi încoace cel mai elegant portar din toată lumea – păunul pe care Lila îl văzuse şi prima dată când fusese aici. Tot acolo era şi şarpele roşu, legănându-se cu capul în jos atârnat de o creangă – aidoma unui acrobat cu înfăţişare de reptilă, care execută un număr periculos la trapez. Sub şarpe era o groapă neagră, din care creşteau nişte tulpini. Lila nu o mai ţinea minte, dar nu se miră. Tot aşa cum nu se miră nici când vulpoiul sări afară din ea, ca o jucărie pe arcuri, şi căscă botul în joacă la păunul care nici nu-l băgă în seamă.

Janice Coates o apucă de braţ pe Lila.

— E o halucinaţie ori e pe bune?

— E pe bune, răspunse Lila.

Celia, Magda şi Jolie începură brusc să ţipe ascuţit, pe trei voci. Tigrul alb ieşea acum din crăpătura dintre trunchiurile împletite. Studie cu ochii lui verzi femeile de la marginea luminişului, după care se întinse pe labele din faţă, de parcă le făcea o plecăciune.

— Nu mişcaţi! strigă Lila. Să nu mişte nimeni! Nu vă face niciun rău!

Şi spera din adâncul sufletului să nu se înşele.

Tigrul îşi atinse botul de cel al vulpoiului. După care se întoarse iarăşi cu faţa la femei, parcă acordând un interes deosebit Lilei. Apoi ocoli Copacul şi dispăru.

— Doamne, Dumnezeule! bâigui plângând Kitty McDavid. Cât de superb era animalul ăla! Doamne, Dumnezeule, cât de *superb!*

Magda Dubcek spuse:

— Ăsta-i un *svaté místo*[112]*.* Un loc sfânt.

Şi îşi făcu o cruce.

Janice se uită la Lila.

— Spune-mi despre ce e vorba.

— Cred, spuse Lila, că putem scăpa de aici. Există o cale de întoarcere. Dacă ne interesează.

Chiar în clipa aceea prinse viaţă walkie-talkie-ul pe care şi-l agăţase la centură. Mai întâi se auziră foarte mulţi paraziţi. Însă frânturile de cuvinte păreau spuse de Erin. Şi Erin ţipa.

5

Tiffany era întinsă pe bancheta din faţă a maşinuţei de golf. Pe jos era un tricou vechi şi mototolit, cu sigla echipei de fotbal St Louis Rams, pe care-l şterpelise de undeva. Sânii ei, pe vremuri cât nişte mingiuţe de tenis, păreau acum cât nişte pepeni sub sutienul simplu, din bumbac. (Cele din lycra erau complet inutile.) Erin stătea aplecată între picioarele ei, cu mâinile vârâte până la coate în muntele ăla de burtă. În timp ce femeile veneau în goana

[112] În lb. cehă în orig. (n. tr.).

mare la ele – unele culegându-şi din păr molii şi rămurele Erin se opinti, Tiffany zbieră *(Încetează! Aoleu! Încetează odată, pentru numele lui Dumnezeu!)* şi se crăcănă şi mai tare.

— Ce faci? întrebă Lila.

Dar, când ajunse lângă ele, se uită în jos şi văzu ce face Erin şi înţelese de ce anume făcea ce făcea. Jeanşii lui Tiffany erau descheiaţi. Pe materialul lor albastru se vedea o pată. Şi încă una, mai mare şi rozalie, se lăţea pe chiloţii tinerei.

— Se naşte copilul, dar e cu fundul înainte, spuse Erin.

— Vai de mine! exclamă Kitty.

— Trebuie să-l întorc, zise Erin. Du-ne repede înapoi, Lila!

— Mai întâi s-o punem cum trebuie pe banchetă ca să putem pleca, zise Lila.

Cu ajutorul lui Jolie şi Blanche McIntyre, Lila reuşi s-o aşeze pe Tiffany într-o poziţie semiridicată. Erin se înghesui lângă ea ca să o ţină bine. Atunci Tiffany zbieră din nou:

— *Aoleu, ce mă doare!*

Lila se urcă la volan, lipită cu umărul de umărul lui Tiffany. Ca să încapă în maşinuţă, Erin fusese nevoită să se aşeze cumva de-a latul.

— Cât de repede poate să meargă chestia asta? întrebă ea.

— Habar n-am, dar o să aflăm acum.

Lila apăsă pedala de acceleraţie şi tresări la un alt urlet de durere al lui Tiff, provocat de zvâcnetul maşinuţei.

Tiffany a continuat să geamă şi să urle la fiecare hurducătură a drumului şi au fost o mulţime. În clipele acelea, Lila Norcross nici nu se mai gândea la Copacul Fantastic şi la păsările lui exotice.

Dar se gândea la el fosta Elaine Geary.

6

Opriră la Braseria „Olympia”. Tiffany avea dureri mult

prea mari ca să mai continue drumul. Erin le trimise pe Janice şi Magda să-i aducă trusa medicală de acasă. Lila şi alte trei femei o transportară pe Tiffany înăuntru.

— Lipiţi două mese una de alta, le ceru Erin. Repede! Trebuie să întorc acum copilul ăsta şi n-o pot face dacă mama nu stă perfect culcată.

Lila şi Mary aranjară mesele. Margaret şi Gail o ridicară în braţe pe Tiffany, strâmbându-se şi întorcându-şi ochii de la ea, de parcă biata femeie ar fi aruncat cu noroi în ele, nu cu tot felul de proteste şi invective.

Erin se apucă să-i maseze burta, de parcă era cocă pentru cozonaci.

— Mi se pare că a început să se mişte, slavă Domnului. Haide, puiuţule, ce-ar fi să faci tu o tumbă pentru tanti doctor?

Cu o mână Erin apăsa burta lui Tiffany, în timp ce Jolie Surrat o masa de-a curmezişul.

— *Gata!* urlă gravida. *Terminaţi odată, scroafelor!*

— Se întoarce, spuse Erin, ignorând cuvântul de alint. Slavă cerului, se întoarce de-adevăratelea! Scoate-i pantalonii, Lila. Şi chiloţii. Jolie, tu apas-o pe burtă în continuare. Nu lăsa copilul să revină în poziţia dinainte.

Lila apucă un crac al jeanşilor. Celia Frode îl apucă pe celălalt. Traseră cu putere şi pantalonii ieşiră imediat, însoţiţi – o parte din drum – de chiloţi. Pe coapsele lui Tiffany se vedeau dâre groase de sânge şi lichid amniotic. Lila îi scoase şi chiloţii, mustind de lichide calde.

Acum urletele nu mai încetau. Capul lui Tiffany se zbătea dintr-o parte în alta.

— Nu mai pot să aştept trusa cu instrumentele, zise Erin. Copilul vrea să iasă chiar acum. Însă...

Aruncă o privire la fosta ei colegă, iar aceasta dădu din cap.

— Să-i aducă cineva un cuţit lui Jolie. Unul care să taie bine. Trebuie să-i facem o incizie.

— Îmi vine să-mping, gâfâi Tiffany.

— Ba nu împingi deloc, spuse Jolie. Nu încă. Uşa-i întredeschisă şi acum trebuie s-o scoatem din balamale.

Să-i facem mai mult loc copilaşului.

Lila găsi în bucătărie un cuţit de friptură şi în baie o sticlă veche cu apă oxigenată. Înmuie lama cuţitului în ea. Apoi se gândi să încerce şi gelul dezinfectant de lângă chiuvetă. Însă nu ieşi nimic din recipient. Conţinutul i se evaporase probabil de multă vreme. Se grăbi înapoi. Femeile se strânseseră în semicerc în jurul lui Tiffany, Erin şi Jolie. Se ţineau de mâini. Mai puţin Elaine – fostă Geary – care îşi încrucişase braţele peste abdomen. Se uita când la tejghea, când la separeurile goale, când la uşă. Se uita în toate părţile, numai nu la femeia goală puşcă, cu excepţia sutienului; femeie care gâfâia şi urla pe masa aia improvizată de operaţie.

Jolie luă cuţitul.

— L-ai dezinfectat cu ceva?

— Cu apă oxi...

— Suficient, spuse Erin. Mary, du-te şi caută pe undeva o cutie frigorifică. Doamnelor, faceţi rost de prosoape. Tre' să găsiţi unele în bucătărie. Puneţi-le peste...

Tiffany scoase un urlet ca niciunul de până în momentul acela, pentru că Jolie Suratt tocmai îi făcuse o epiziotomie cu un cuţit de friptură şi *sans* anestezie.

— Puneţi prosoapele peste maşinuţele de golf, îşi termină Erin propoziţia.

— A, da! Panourile solare! înţelese Kitty. Ca să le încălzească. Băi, deşteaptă idee...

— Vreau să fie calde, nu fierbinţi, spuse Erin. N-am nici cea mai mică intenţie să-l coc pe cel mai nou cetăţean al Oraşului Nostru. Haide, daţi-i bătaie!

Elaine nu se clinti din loc, lăsându-le pe celelalte femei să treacă pe lângă ea la fel cum curge apa pe lângă piatra din drumul ei şi continuând să privească spre orice altceva în afară de Tiffany Jones. Ochii ei erau lucioşi şi priveau în gol.

— Cât de dilatată e? întrebă Lila.

— Şapte centimetri, îi răspunse Jolie. O să ajungă la zece cât ai zice peşte. Bine măcar că s-a subţiat cât trebuie colul uterin. Împinge, Tiffany! Dar nu prea tare.

Economiseşte-ţi puterile pentru data viitoare.

Tiffany împinse. Tiffany zbieră. Vaginul lui Tiffany se arcui, se închise, se deschise la loc. Un şuvoi de sânge proaspăt ţâşni dintre picioarele ei.

— Nu-mi place sângele ăsta, o auzi Lila pe Erin murmurând din colţul gurii spre Jolie. E mult prea mult. Of, măcar o fetoscopie dacă aş fi putut să-i fac.

Mary aduse o geantă frigorifică la fel ca aceea pe care o avusese şi Lila acasă şi cu care mersese de multe ori la picnic pe malul Lacului Maylock, împreună cu Clint şi Jared. Pe o latură a ei era imprimat anunţul: **BUDWEISER! REGELE BERII!**

— Asta-i bună, doamnă doctor?

— Da, răspunse Erin, dar fără să ridice ochii. Haide, Tiff, împinge cât poţi tu de tare!

— Mă doare spatele de mor… gemu Tiffany.

Numai că *mor* se auzi *mooooOOOr* atunci când faţa i se strâmbă de durere şi începu să lovească cu pumnii în suprafaţa zgâriată a mesei.

— I se vede capul! strigă Lila. Şi faţ… Iisuse, Erin, ce…?

Erin o dădu la o parte pe Jolie şi apucă bebeluşul de un umăr, nelăsându-i timp să se retragă. Lilei i se întoarse stomacul pe dos când văzu cum i se înfundă degetele în carnea acoperită cu sânge.

Capul copilaşului se lăsă într-o parte, de parcă ar fi vrut să arunce o ultimă privire la locul din care venea. Avea ochii închişi şi pielea cenuşie. Cordonul ombilical, înfăşurat strâns în jurul gâtului ca un ştreang, era pătat şi el de sânge, amintindu-i Lilei de şarpele roşu agăţat de creanga Copacului Fantastic. Pruncul nu ieşise decât pe jumătate din mama lui. Un braţ îi atârna moale. Lila îi observă degeţelele perfecte, cu unghii formate.

— Nu mai împinge, spuse Erin. Ştiu că vrei să se termine, dar nu mai împinge acum.

— Trebuie să împing, scrâşni Tiffany.

— O să-ţi sugrumi copilul dacă mai împingi, îi zise Jolie, care se întorsese lângă Erin. Aşteaptă. Lasă… lasă-mă o secundă…

Prea târziu, îşi spuse Lila. Deja e strangulat. Nu trebuie să fii doctor ca să-ţi dai seama de asta. Uită-te doar la feţişoara lui cenuşie.

Jolie îşi strecură un deget pe sub cordonul ombilical. Şi încă unul. Apoi îşi îndoi degetele, ca şi cum ar fi făcut semn cuiva să se apropie. Reuşi să tragă cordonul de la gâtul copilului. Tiffany urlă.

— Împinge! îi ceru Erin. Cât de tare poţi! La trei! Jolie, vezi să nu cadă pe jegul ăsta de podea! Haide, Tiff! Unu, doi, *trei!*

Şi Tiffany împinse. Copilul ţâşni în mâinile întinse ale lui Jolie Suratt. Era acoperit cu o materie vâscoasă. Era frumos. Şi era mort.

— Un pai! strigă Jolie. Daţi-mi un pai! Acum!

Elaine făcu un pas în faţă. Lila nici n-o văzuse când s-a apropia. Avea deja paiul pregătit.

— Poftim!

Erin îl luă şi-i spuse Lilei:

— Trebuie să facem cumva ca să intre în gura lui. Deschide-i-o!

Gura *lui.* Lila nici nu observase virguliţa vineţie de sub burta pruncului.

— Deschide-i gura! repetă Erin.

Cu foarte mare grijă, Lila vârî două degete în gura copilului. Erin băgă un capăt al paiului în deschizătura micuţă dintre degetele Lilei. Celălalt capăt şi-l vârî în propria-i gură.

— Acum ridică-i bărbia! o instrui Jolie.

La ce bun? Era mort. Dar Lila ascultă din nou de ordinele doctoriţelor şi o văzu pe Erin Eisenberg aspirând prin pai. Se auzi un fel de plescăit – *fleoşc!* Erin întoarse capul şi scuipă ceva, ca o cantitate mare de flegmă. Apoi îi făcu un semn lui Jolie, care luă copilul în braţe şi începu să-i sufle încet în gură.

Însă nou-născutul tot nu se mişca – stătea moale, acoperit cu stropi de sânge şi altceva, cu capul fără păr lăsat pe spate. Jolie mai suflă o dată şi atunci se petrecu minunea. Pieptul micuţ se umflă; ochii albaştri se

deschiseră. Pruncul începu să plângă. Celia Frode dădu startul aplauzelor. Celelalte femei i se alăturară. Mai puţin Elaine, care se retrăsese în colţul ei, încrucişându-şi din nou braţele pe abdomen. Copilul continuă să urle. Îşi strânse pumnişorii.

— Copilaşul meu! şopti Tiffany, întinzând mâinile spre el. Copilaşul meu plânge! Dă-mi-l!

Jolie legă cordonul ombilical cu un elastic şi înfăşă bebeluşul în primul lucru care-i căzu în mână – un şorţ de chelneriţă, pe care-l luase cineva din cuier. Îi dădu lui Tiffany bocceluţa aceea vie, iar proaspăta mamă îşi privi râzând copilul şi îl sărută pe obrăjorii lipicioşi.

— Unde-s prosoapele? întrebă Erin. Avem nevoie de ele.

— Nu cred că s-au încălzit, spuse Kitty.

— Adu-le aşa cum sunt.

Prosoapele au fost aduse, iar Mary le aşternu în cutia frigorifică. În acest timp, Lila observă că un nou şuvoi de sânge ţâşnea dintre picioarele lui Tiffany. Mult sânge. Un litru, poate.

— E normal? întrebă cineva.

— Perfect normal.

Tonul lui Erin era ferm – adevărată personificare a siguranţei: nicio problemă. Atunci începu Lila să suspecteze că Tiffany se stingea din viaţă.

— Dar am nevoie de mai multe prosoape.

Jolie Suratt vru să ia bebeluşul din braţele mamei şi să îl culce în căruciorul improvizat (marca Budweiser). Însă Erin clătină din cap.

— Las-o să-l mai ţină puţin.

Atunci Lila nu a mai avut nicio îndoială.

7

Asfinţea soarele în locul care odinioară fusese oraşul Dooling şi care se numea acum Oraşul Nostru.

Lila stătea pe veranda din faţa casei de pe St George Street, în mână cu un teanc de hârtii capsate, când Janice Coates intră pe alee şi se aşeză lângă ea. Lila simţi miros

de ienupăr. Fosta directoare îi dezvălui sursa mirosului: o sticlă de gin Schenley, pe care o scoase din buzunarul interior al vestei matlasate. I-o întinse, dar Lila clătină din cap.

— N-a eliminat placenta, zise Janice. Aşa mi-a spus Erin. N-au avut cu ce să i-o chiureteze la timp ca să-i oprească sângerarea. Şi nici medicamentele necesare pentru asta.

— Oxytocin, murmură Lila. Asta mi-au dat mie când l-am născut pe Jared.

Au rămas tăcute o vreme, urmărind cum dispare lumina unei zile care li se păruse nesfârşite. În cele din urmă, Janice spuse:

— Mi-am zis să vin să te ajut să faci ordine printre lucrurile ei.

— Am terminat. Nu avea prea multe.

— Niciuna dintre noi nu are. Ceea ce-i destul de bine, nu crezi? La şcoală am învăţat o poezie, în care se zicea că „agonisind şi cheltuind, ne risipim puterile[113]”. Parcă scrisă de Keats.

Lila, care învăţase aceeaşi poezie, ţinea minte că era Wordsworth. Însă nu o contrazise. Janice puse sticla înapoi în buzunar şi scoase tot de acolo o batistă relativ curată. Şterse cu ea obrajii Lilei – mai întâi unul, apoi celălalt –, gest care-i trezi fostei poliţiste amintiri duioase despre mama ei, care îşi ştersese adesea în acelaşi fel băieţoiul ei de fetiţă atunci când aceasta cădea de pe bicicletă sau de pe skateboard.

— Am găsit astea în dulăpiorul unde ţinea lucrurile pentru copil, spuse Lila, întinzându-i lui Janice hârtiile. Sub nişte pijămăluţe şi botoşei.

Tiffany lipise pe pagina-copertă o poză cu o mamă surâzătoare şi coafată, care îşi ţinea bebeluşul hlizit într-o rază aurie de soare. Janice era aproape convinsă că era reclamă la hrana pentru nou-născuţi, pe care Tiffany o decupase dintr-o revistă veche pentru femei – poate *Buna Gospodină.* Dedesubt, viitoarea mămică scrisese cu litere de tipar: **ÎNDREPTARUL LUI ANDREW JONES**

[113] William Wordsworth, „The World Is Too Much With US” (n. tr.).

— Ştia că-i băiat, spuse Lila. Habar n-am de unde ştia, dar uite că nu s-a înşelat.

— I-a zis Magda. Cică o superstiţie din bătrâni spune că faci băiat dacă ai burta ţuguiată.

— Probabil că a lucrat multă vreme la asta, totuşi eu n-am văzut-o niciodată.

Lila se întrebă dacă nu cumva Tiffany se simţise prea stânjenită şi din cauza asta nu-i împărtăşise acest secret al ei.

— Uită-te la prima pagină. O să-ţi vină să plângi.

Janice deschise cărţulia confecţionată manual. Lila se apropie de ea şi începură să citească împreună:

10 REGULI PENTRU O VIAŢĂ MAI BUNĂ:

1. Fii amabil cu ceilalţi ei vor fi amabili cu tine;
2. Nu lua NICIODATĂ droguri;
3. Cere-ţi scuze atunci când greşeşti;
4. Dumnezeu te vede atunci când greşeşti, dar EL este bun & te va ierta;
5. Să nu minţi pentru că minciuna îţi va intra în obicei;
6. Să nu loveşti niciodată vreun cal;
7. Corpul tău este un templu, deci SĂ NU FUMEZI;
8. Să nu înşeli & să-i dai fiecăruia CE I SE CUVINE;
9. Ai grijă la ce prieteni îţi alegi, eu nu am avut;
10. Ţine minte că mama ta te va iubi mereu & totul va fi BINE!

— Ultima regulă mi-a pus capac, spuse Lila. Nici acum nu mi-am revenit. Zic să-mi dai totuşi sticla aia. Parcă aş vrea să trag o duşcă.

Janice i-o întinse. Lila luă o gură de gin, se strâmbă şi i-o dădu înapoi.

— Ce face copilul? E bine?

— Poţi să zici că face excelent, dacă te gândeşti că s-a născut mai devreme cu şase săptămâni şi că îşi purta cordonul ombilical pe post de colier, răspunse Janice. Mulţumesc lui Dumnezeu că le-am avut cu noi pe Erin şi Janice, altminteri i-am fi pierdut pe amândoi. Acum stă cu

Linda Bayer şi cu copilul ei. Linda nu-l mai alăptează de ceva vreme pe Alex, dar zice că a început să aibă iar lapte imediat ce l-a auzit plângând pe Andy. Lasă acum astea. S-a întâmplat o altă nenorocire.

„De parcă moartea lui Tiffany nu ar fi fost de ajuns pentru o zi”, îşi zise Lila, încercând să nu o lase pe Janice să-i citească necazul pe chip.

— Spune-mi!

— O ştii pe Gerda Holden? Cea mai mare dintre cele patru surori Holden? A dispărut.

Adică aproape sigur a păţit ceva ce i-a adus moartea în lumea cealaltă. Acum se obişnuiseră să accepte această realitate tristă.

— Cum se simte Clara?

— Cum era de aşteptat, răspunse Janice. Mai are niţel şi o ia razna de tot. Plus că şi ea, şi fetele au avut vertijul ăla ciudat în ultima săptămână...

— Înseamnă că le mută cineva.

Janice ridică din umeri.

— Poate. Probabil. Habar n-am ce se întâmplă dincolo. Ideea e că se teme să nu-i dispară încă o fată. Poate toate trei. Şi eu mă tem.

Începu să răsfoiască paginile *Îndreptarului pentru o viaţă mai bună*, dedicat lui Andrew Jones. Pe fiecare pagină era câte o dezvoltare a uneia dintre cele 10 Reguli.

— Vrei să vorbim despre Copac? o întrebă Lila.

Janice se gândi puţin, după care clătină din cap.

— Poate mâine. Acum nu-mi doresc decât să dorm.

Iar Lila, care nu era prea convinsă că ea va reuşi să doarmă în noaptea aia, strânse mâna lui Janice.

8

Nana o rugase pe mama ei să-i dea voie să doarmă cu Molly, acasă la doamna Ransom, iar Elaine fusese de acord – fireşte, după ce vorbise cu bătrâna doamnă şi se convinsese că nu va fi niciun deranj.

— Desigur, i-a răspuns doamna Ransom. Şi Molly, şi eu o

iubim pe Nana.

Răspuns perfect satisfăcător pentru fosta doamnă Geary, care de data asta nu voia să-şi ştie fetiţa acasă. Nana era viaţa ei, comoara ei, singura care îi ţinuse împreună pe ea şi pe soţul ei, în ciuda tuturor neînţelegerilor dintre ei. Numai că în seara aceea Elaine avea de făcut ceva important. O treabă care o viza mai mult pe Nana decât pe ea însăşi sau decât pe toate femeile mature din Dooling. Unele dintre acestea (de exemplu, Lila Norcross) poate că nu vor înţelege imediat. Însă o vor face mai târziu.

Fireşte, doar dacă se va decide să meargă până la capăt.

Maşinuţele de golf cu care fuseseră până la copacul fantastic din pădure erau parcate în spatele ruinelor rămase din Clădirea Municipalităţii. O calitate a femeilor – una dintre *multele* lor calităţi – era că puneau lucrurile la locul lor după ce-şi terminau treaba cu ele, îşi spuse Elaine. Bărbaţii erau altfel. Îşi lăsau lucrurile împrăştiate peste tot. De câte ori i-a spus lui Frank să-şi bage hainele murdare în coşul de rufe – nu era suficient că i le spăla şi i le călca, mai trebuia să i le şi adune de pe jos? Şi de câte ori le-a găsit pe podeaua băii sau a dormitorului? Şi se deranja el să-şi clătească paharul sau farfuria după gustarea de care avusese chef în miez de noapte? Nu! Parcă pentru Frank farfuriile şi paharele deveneau invizibile după ce-şi îndepliniseră menirea. (Cu atât mai enervantă era neglijenţa de care dădea dovadă acasă, când ştia că soţul ei avea grijă să-şi ţină biroul şi cuştile animalelor într-o curăţenie desăvârşită.)

Fleacuri, aţi spune şi aţi avea dreptate. Aşa şi erau! Dar, după ani şi ani, toate mărunţişurile acestea s-au transformat într-o variantă casnică a unei vechi tehnici chinezeşti de tortură despre care citise într-o carte găsită într-o cutie cu donaţii. Se chema *Moartea prin o sută de tăieturi.* Firea irascibilă a lui Frank a fost doar cea mai rea şi mai adâncă dintre tăieturile astea. Da, sigur, uneori îi mai aducea câte un cadou sau o săruta cu tandreţe pe ceafă sau o invita la cină în oraş (într-un cadru romantic şi la lumina lumânărilor!), dar toate astea nu erau decât

glazura de pe un tort rânced şi greu de mestecat. Tortul Căsniciei! Nu putea spune că toţi bărbaţii erau aşa, dar majoritatea nu se deosebeau prin nimic de Frank, pentru că toate aceste reflexe le erau înnăscute. Erau în legătură directă cu penisul lor. În fond, căminul bărbatului este castelul lui, aşa se spune. Şi în cromozomii lor este imprimată convingerea că fiecare bărbat este rege, iar fiecare femeie este servitoarea lui.

Cheile erau în maşinuţe. Normal că acolo erau – în Oraşul Nostru avuseseră loc câteva furtişaguri mărunte, dar niciun jaf în adevăratul sens al cuvântului. Iată unul dintre lucrurile bune de aici. Erau multe lucruri bune, multe lucruri pozitive, dar care nu le mulţumeau pe toate femeile. Mai erau unele care se văicăreau şi se lamentau de mama focului la întrunirile acelea. Nana participase la câteva. Nu bănuia că Elaine ştia despre asta, dar Elaine ştia totul. O mamă bună trebuie să-şi monitorizeze copilul şi să afle când acesta intră în contact cu persoane nocive, care-l infectează cu ideile lor toxice.

În urmă cu două zile, Molly venise în vizită la ele şi cele două fete s-au distrat de minune. Mai întâi afară (au jucat şotron şi au sărit coarda), apoi înăuntru (au redecorat o casă pentru păpuşi, pe care Elaine se simţise îndreptăţită s-o şterpelească dintr-un magazin din Dooling), apoi iar afară, până la apusul soarelui. Au mâncat bine şi, după cină, Molly s-a dus acasă prin lumina difuză a înserării. Singură. De ce singură? Pentru că în lumea aceasta nu existau prădători. Nu existau pedofili.

Da, a fost o zi foarte frumoasă. Şi tocmai de aceea a fost atât de mirată Elaine (mirată şi un pic speriată, de ce să n-o recunoască) atunci când a trecut pe lângă dormitorul Nanei şi şi-a auzit fiica plângând.

Alese o maşinuţă, răsuci cheia în contact şi apăsă uşor pedala de acceleraţie. Ieşi fără zgomot din parcare şi o luă pe Strada Principală, pe lângă felinarele stinse şi vitrinele întunecate. La trei kilometri în afara oraşului, ajunse la o clădire albă, în faţa căreia erau două pompe de benzină (inutile acum). Firma de pe acoperiş anunţa că acolo se

afla Magazinul Mixt din Dooling. Bineînţeles că proprietarul lui, Kabir Patel, nu mai era aici, aşa cum nu mai erau nici cei trei fii ai săi cuminţi şi cuviincioşi (în public, cel puţin). Iar soţia lui era în India, în vizită la rude, atunci când izbucnise Aurora şi probabil că acum dormea într-un cocon în Mumbai sau în Lucknow sau într-un alt oraş de acolo.

Domnul Patel vindea câte puţin din toate, pentru că doar aşa putea să concureze cu marile magazine, însă cea mai mare parte din marfa lui dispăruse deja. Desigur, cele dintâi s-au terminat băuturile: femeilor le place să bea, dar cine le-a învăţat asta? Alte femei? Greu de crezut.

Fără să arunce vreo privire în magazinul întunecat şi plin de praf şi alte mizerii, Elaine ocoli clădirea şi ajunse în spatele ei, unde era o anexă lungă, din tablă, cu o altă firmă: Piese Auto **Economisiţi dacă veţi cumpăra de la noi!** Era ordine înăuntru, aşa că Elaine se văzu obligată să recunoască meritul domnului Patel în această privinţă. Pentru că salariul de instalator era prea mic, tatăl ei se ocupase şi cu repararea motoarelor de mică putere – în Clarksburg, în vremea copilăriei lui Elaine. Iar cele două magazii din spatele casei lor erau pline cu piese stricate, cauciucuri tocite şi o grămadă de freze şi maşini de tuns iarba. „E multă mizerie şi arată foarte urât”, se plânsese mama lui Elaine. „Da, dar de aici ai banii pe care-i cheltuieşti vinerea la coafor”, îi replicase regele din castel. Şi mizeria rămăsese la locul ei.

Elaine se împinse cu toată greutatea în uşă şi doar aşa reuşi s-o deschidă puţin, dar suficient pentru ce-i trebuia ei.

— Ce s-a întâmplat, iubito? îşi întrebase ea fiica în urmă cu două seri.

Asta fusese înainte să afle de existenţa blestematului ăluia de copac, când credea că lacrimile copilei erau unica problemă din viaţa ei şi că se vor opri la fel de repede ca o ploaie de primăvară.

— Te doare burtica de la cât ai mâncat?

— Nu, i-a răspuns Nana, şi nu-i mai zice „burtică”,

mamă. Nu mai am *cinci ani.*

Tonul exasperat al fiicei ei era ceva nou şi o surprinsese puţin pe Elaine. Însă a continuat să o mângâie pe păr şi să-i vorbească cu blândeţe:

— Atunci, ce te necăjeşte?

Nana a strâns din buzele care-i tremurau cam tare. Apoi a răbufnit:

— Mi-e dor de tati! Mi-e dor de Billy. Mă ţinea de mână când mergeam la şcoală şi asta mi se părea drăguţ şi *el* era drăguţ, dar cel mai tare mi-e dor de tati! Vreau să se termine odată vacanţa asta! Vreau să mă întorc *acasă!*

În loc să se oprească, aşa cum fac aversele din luna mai, lacrimile fetei se transformaseră într-un potop. Elaine a vrut s-o mângâie pe obraz, dar Nana a lovit-o peste mână şi s-a ridicat în capul oaselor. I se zburlise părul şi atunci Elaine l-a văzut pe Frank în trăsăturile fiicei sale. Atât de clar l-a văzut că s-a speriat foarte tare.

— Nu mai ţii minte cum ţipa la noi? a întrebat-o ea pe Nana. Şi cum a dat atunci cu pumnul în perete? A fost groaznic, nu?

— La *tine* ţipa! i-a strigat Nana. Doar la *tine,* pentru că mereu îi cereai să facă ceva... sau să aducă ceva... sau să fie ce nu era... nu ştiu ce voiai de la el, dar ştiu că la *mine* n-a ţipat niciodată!

— Ţi-a stricat tricoul, a murmurat Elaine.

Tulburarea care o cuprinsese se transformase în ceva mai puternic, mai profund – acum era înspăimântată de-a binelea. Oare îşi închipuise că Nana l-a uitat pe Frank? Că l-a aruncat în tomberonul cu gunoaiele trecutului, alături de prietena ei invizibilă, Doamna Humpty-Dump?

— Era tricoul tău preferat.

— Îi era teamă de tipul ăla cu maşina! Ăla care a călcat pisica! Avea grijă de mine!

— Ai uitat cum a zbierat la învăţătoarea ta şi cât de ruşine ţi-a fost?

— Nu mă interesează! *Vreau* la tata!

— Ajunge, Nana! Ai spus ce-ai avut de...

— *Vreau la tăticul meu!*

— Închide ochii şi culcă-te şi ai să visezi fru…

— VREAU LA TĂTICUL MEU!

Elaine a ieşit din cameră şi a închis încet uşa în urma ei. De câtă stăpânire de sine a avut nevoie ca să nu se coboare la nivelul fetei şi s-o trântească! Chiar şi acum, în magazia cu miros de ulei a domnului Patel, tot nu voia să admită că-i venise să ţipe la fiica sa. Dar nu din cauza tonului răstit şi strident al Nanei, atât de diferit de cel blând şi sfios cu care vorbea de obicei; şi nici măcar din cauza asemănării fizice cu Frank, pe care se învăţase să o treacă cu vederea, ci din cauză că pe *el* l-a auzit în pretenţiile iraţionale şi irealizabile ale Nanei. De parcă Frank Geary făcuse un salt peste golful acesta care separa lumea cea veche şi violentă de lumea cea nouă şi intrase în copila ei.

În ziua următoare, Nana s-a purtat absolut normal, de parcă nimic nu se întâmplase. Dar Elaine nu şi-a putut scoate din minte lacrimile fetiţei, felul în care i-a împins mâna atunci când a vrut s-o mângâie şi ţipetele acelea urâte care au ieşit din gura ei de copil: *Vreau la tăticul meu!* Şi asta nu era tot. Nana se ţinuse de mână cu antipaticul ăla de Billy Beeson de pe strada lor. Îi era dor de prietenul ei, care probabil se gândea cum s-o ducă într-o tufă şi să se joace amândoi de-a doctorul. Acum era foarte uşor să şi-i imagineze pe Nana şi pe neruşinatul ăla de Billy la şaisprezece ani, pipăindu-se pe bancheta din spate a maşinii lui tăticu'. Era foarte uşor să-l vadă cum o pupa cu limba şi o punea să dea probă pentru rolul de bucătăreasă şi spălătoreasă de sticle în castelul lui de tot rahatul – „Lasă dracului desenatul, Nana! Marş la bucătărie şi fă-mi de mâncare! Calcă-mi hainele! Regulează-mă bine şi după aia am să râgâi satisfăcut, am să mă întorc pe o parte şi am să mă culc."

Elaine luase cu ea o lanternă şi acum o aprinse în anexa cu piese auto. Aici trebuia să găsească ce căuta. Mirosul de ulei era acelaşi ca în atelierul tatălui său, aducându-i în minte cu surprinzătoare claritate imaginea fetiţei cu codiţe de odinioară. Cu surprinzătoare claritate – da; cu nostalgie

– absolut deloc. Îşi amintea cum îi întindea tatălui ei piesele şi sculele pe care i le cerea. Cum se bucura ca proasta când el îi mulţumea şi cum se făcea mică atunci când o certa pentru că greşea sau nu se mişca destul de repede. Căci ea voia să-i facă pe plac. El era tăticul ei, mare şi puternic, şi ea voia să-i facă pe plac în toate privinţele.

Lumea aceasta era cu mult mai bună decât cea veche, condusă de bărbaţi. Aici nu mai ţipa nimeni la ea şi nu mai ţipa nimeni la Nana. Aici nu le trata nimeni ca pe nişte fiinţe inferioare. Aceasta era o lume în care o fetiţă se putea întoarce singură acasă, chiar după lăsarea întunericului, fără să păţească ceva. Aceasta era o lume în care talentul unei copile se putea dezvolta odată cu ea. Pentru că nimeni nu l-ar fi înăbuşit din faşă. Nana nu înţelegea cât de bună era lumea asta. Şi mai erau şi altele ca ea – dovadă stăteau discuţiile de la întrunirile lor tâmpite.

Cred că putem scăpa de aici, spusese Lila pe când stăteau în ierburile alea înalte şi se uitau la copacul ăla ciudat. Doamne, Dumnezeule, dacă avea dreptate?

Elaine lumină cu lanterna podeaua magaziei. Era din beton. Foarte bine: betonul păstrează răcoarea. Descoperi ce căuta într-un colţ din spate: trei canistre de câte douăzeci de litri. Erau din metal, fără niciun fel de etichetă, cu excepţia unor benzi din cauciuc în jurul lor. Una avea banda roşie, două dintre ele – benzi albastre. La fel îşi marca şi tatăl ei bidoanele cu kerosen.

Cred că putem scăpa de aici. Există o cale de întoarcere. Dacă ne interesează.

Pe unele dintre ele precis că le interesa. Mai ales pe cele care se tot duceau la întruniri şi nu erau capabile să înţeleagă cât de bine le era aici. Ce viaţă minunată aveau aici. Minunată şi sigură. Femeile acelea erau cele care proveneau din generaţii întregi de sclave şi ar fi dat imediat fuga înapoi în lanţuri. În mod paradoxal, probabil că femeile din penitenciar ar fi fost primele care să dorească să se întoarcă acasă, în lumea cea veche, drept în

celulele din care au fost eliberate. Atât de multe dintre creaturile astea fără minte nu erau capabile (sau nu voiau) să priceapă că în spatele întemniţării lor se afla aproape mereu câte un bărbat nepus sub acuzare. Un bărbat pentru care ele se înjosiseră. În toţi anii de când lucra ca voluntară, Elaine văzuse milioane de situaţii de acest gen. „Are suflet bun.” „N-a vrut să-mi facă rău.” „Mi-a promis că o să se schimbe.” Până şi ea era vulnerabilă la minciunile astea. În timpul acelei zile nesfârşite, înainte să adoarmă şi să ajungă aici, mai că-şi permisese să creadă – în ciuda trecutului ei cu Frank – că el o va asculta şi va încerca din răsputeri să-şi ţină în frâu firea aia păcătoasă. Normal că n-o făcuse.

Elaine nu credea că Frank se *poate* schimba. Asta era firea lui de bărbat. Însă o schimbase pe ea. Uneori avea impresia că şi-a pierdut minţile din cauza lui. Din punctul de vedere al lui Frank, *ea* era o femeie certăreaţă, tiranică, soneria asurzitoare care pune capăt recreaţiei. O şoca peste măsură incapacitatea lui Frank de a înţelege importanţa responsabilităţilor care o copleşeau. Oare chiar îşi imagina că îi place să-i amintească să plătească facturile, să-şi adune lucrurile de pe jos, să-şi controleze nervii? Era convinsă că da, aşa credea. Elaine nu era oarbă: vedea că soţul ei nu era un om fericit. Însă el nu o vedea deloc pe *ea.*

Trebuia să facă ceva, atât pentru binele Nanei, cât şi pentru binele celorlalte femei de aici. Înţelesese asta chiar atunci când Tiffany Jones trăgea să moară în braseria aia, dându-şi ultima suflare din viaţa ei nefericită ca să-şi salveze copilul.

Erau femei care voiau să se întoarcă. Nu majoritatea – Elaine voia să creadă că femeile de aici nu erau chiar atât de nebune, chiar atât de masochiste –, dar îşi permitea oare să rişte? Putea să-şi asume riscul acesta acum, când propria ei fiică, scumpa şi cumintea Nana, care obişnuia să se închidă în sine de fiecare dată când taică-său ridica tonul...

„Nu te mai gândi la asta”, îşi spuse. „Concentrează-te pe

ce ai de făcut.”

Banda roşie însemna kerosen ieftin, probabil la fel de nefolositor pentru ce avea ea de gând ca benzina expirată de la staţiile din oraş. În canistrele vechi cu bandă roşie puteai să stingi liniştit un chibrit aprins. Dar benzile albastre de la canistre îţi indicau faptul că fusese adăugat un agent stabilizator, iar kerosenul îşi păstra proprietăţile încă zece ani, dacă nu cumva şi mai mult.

O fi fost fantastic Copacul ăla, dar tot copac era şi copacii ardeau. Bineînţeles, trebuia să ia în calcul şi tigrul, dar va avea o armă la ea. Ca să-l sperie. Sau să-l împuşte, dacă va fi cazul. (Ştia să tragă cu puşca; tot tatăl ei o învăţase.) O parte din ea credea că această măsură de precauţie se va dovedi inutilă. Lila spusese că tigrul şi vulpoiul erau doar nişte soli, iar lui Elaine i se părea că aşa era. Bănuia cumva că tigrul nu va încerca s-o oprească şi că, de fapt, Copacul ăla nu era păzit de nimeni.

Iar dacă era o uşă acolo, atunci uşa aia trebuia închisă pentru totdeauna.

Nana va înţelege într-o bună zi şi îi va mulţumi că a făcut ce trebuia.

9

Lila a dormit, dar s-a trezit puţin după ora cinci, când zorii noii zile nu erau decât o dungă tristă la orizont. Se sculă din pat şi folosi oala de noapte. (Acum era apă curentă în Dooling, dar nu ajunsese încă până la casa de pe St George Street. „Mai durează o săptămână, maxim două”, le asigurase Magda pe locatare.) Lila se gândi să se întoarcă în pat, dar ştia bine că nu va mai adormi la loc, ci se va tot suci de pe o parte pe alta, gândindu-se la Tiffany şi la cum îşi dăduse ultima suflare ţinându-şi copilaşul în braţe – Andrew Jones, căruia îi lăsase moştenire doar o cărţulie scrisă de mână şi capsată.

Se îmbrăcă şi ieşi din casă. Nu avea o ţintă anume în minte, dar nu se miră prea tare când se pomeni în faţa grămezilor uriaşe de ruine ale Clădirii Municipalităţii. În

fond, aici îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţa ei de adult. Era un fel de nord magnetic al busolei din capul ei. Un incendiu distrusese clădirea – poate provocat de un fulger sau de un scurtcircuit. Partea unde fusese secţia de poliţie condusă de Lila era înnegrită, iar numeroasele anotimpuri trecute peste ea îi găuriseră zidurile, îi spărseseră geamurile şi acoperise podelele cu mucegai moale.

Lila rămase surprinsă când văzu pe cineva stând pe treptele de granit. Numai treptele alea rămăseseră întregi.

Persoana aceea o văzu, se ridică şi se apropie de ea.

— Lila?

În ciuda nesiguranţei şi a răguşelii provocate de plâns, vocea aceea îi era cunoscută.

— Lila, tu eşti?

Foarte rar mai apărea acum câte o femeie nouă. Iar dacă aceasta avea să fie ultima, nici că se găsise una mai potrivită. Lila alergă spre ea, o strânse în braţe, o sărută pe ambii obraji.

— Linny! Doamne, ce tare mă bucur să te văd!

Linny Mars o îmbrăţişă şi ea cu forţa aceea pe care ţi-o dă panica. Apoi făcu un pas înapoi ca să se uite bine la chipul Lilei. Să se convingă că nu visează. Lila îi înţelese reacţia şi nu se mişcă. Însă acum Linny zâmbea şi lacrimile care-i şiroiau pe obraji erau lacrimi de fericire. Lila avea impresia că o balanţă divină tocmai îşi găsise starea de echilibru – plecarea lui Tiffany într-un taler, sosirea lui Linny în celălalt.

— De câtă vreme stai aici? o întrebă ea.

— Nu ştiu, răspunse Linny. De o oră, poate de două. Am văzut cum apune luna. Nu... n-am ştiut unde să mă duc. Eram la birou, cu ochii în laptop şi după aia... cum am ajuns aici? *Ce* este locul ăsta?

— E complicat, îi răspunse Lila.

În timp ce o conducea înapoi la trepte, îşi dădu seama că femeile spuneau foarte des cuvântul ăsta. În timp ce bărbaţii nu-l spuneau aproape niciodată.

— Dintr-un punct de vedere, tu eşti tot la birou, numai

că ai adormit şi te-ai înfăşurat într-un cocon din ăla. Cel puţin, aşa credem noi.

— Am murit? Suntem stafii? Asta vrei să spui?

— Nu. Locul ăsta este cât se poate de real.

La început Lila nu fusese prea sigură de asta, dar acum era convinsă.

— De câtă vreme eşti aici?

— De cel puţin opt luni. Poate mai multe. Timpul se scurge mai repede în partea asta de... în locul ăsta unde suntem acum. Presupun că dincolo – acolo de unde ai venit tu – n-a trecut nici măcar o săptămână de la izbucnirea Aurorei. Am dreptate?

— Cred că n-au trecut decât cinci zile, spuse Linny aşezându-se din nou.

Lila se simţea ca o femeie aflată de mult prea multă vreme printre străini şi avidă după veşti de acasă.

— Spune-mi ce se întâmplă în Dooling.

Linny se uită cu coada ochiului la ea şi făcu un gest spre stradă:

— Păi, ăsta *este* Doolingul, nu? Numai că parcă l-a călcat cineva cu tăvălugul.

— Ne ocupăm de asta, zise Lila. Spune-mi ce se petrecea acolo atunci când ai plecat tu. Mai ştii ceva despre Clint? Despre Jared?

Puţin probabil, dar trebuia să întrebe.

— Nu prea am ce să-ţi spun, pentru că în ultimele două zile nu m-am gândit decât la ce să fac ca să rămân trează. M-am tot îndopat cu drogurile alea din magazia de probe, alea pe care le-am confiscat de la fraţii Griner, dar, până la urmă, n-au mai avut niciun efect. Şi se petreceau nişte chestii bizare. Tot veneau şi plecau tot felul de bărbaţi. Care urlau. La conducere era unul nou. Cred că Dave îl cheamă.

— Dave şi mai cum?

Lila făcea eforturi să n-o apuce pe dispeceră de umeri şi s-o zgâlţâie bine ca s-o dezmeticească.

Linny se încruntă şi îşi privi mâinile. Se concentra. Încerca să-şi aducă aminte.

— Ba nu. Nu Dave. Frank. Un tip masiv. Purta o uniformă, da' nu una de poliţist. După aia şi-a pus o uniformă de-a noastră. Să-l fi chemat cumva Frank Gearhart?

— Despre Frank Geary vorbeşti? Tipul de la Protecţia Animalelor?

— Da, spuse Linny. Geary. Ai dreptate. Sora mea, n-ai văzut un om mai sever decât el.

Lila nu ştia ce să creadă despre vestea asta cu Geary. Îşi aduse aminte că venise la interviu pentru postul care, în cele din urmă, îi revenise lui Dan Treat. Sigur, Geary avea o personalitate absolut impresionantă – era inteligent, ager, sigur de sine – numai că ei nu-i convenise dosarul pe care el îl avea la Protecţia Animalelor. Dăduse mult prea multe amenzi şi primise mult prea multe reclamaţii.

— Dar Terry ce face? El e primul în grad după mine, el ar fi trebuit să-mi ţină locul.

— Terry e mangă, spuse scurt Linny. Ceilalţi făceau mişto de el.

— Ce vrei să...

Linny ridică mâna ca s-o oprească.

— Chiar înainte să adorm, au venit nişte bărbaţi şi au zis că Terry voia armele din depozit din cauza situaţiei cu femeia aia de la închisoare. Cel care mi-a zis chestia cu armele era avocatul ăla din oficiu, cel despre care tu zici că-ţi aduce aminte de Will Gardner, din serialul *Soţia perfectă.*

— Barry Holden?

Lila nu mai înţelegea nimic. Precis că femeia de la penitenciar era Evie Black, iar Barry fusese cel care o ajutase să o bage la închisoare. Atunci, de ce ar...

— Da, el. Cu încă două persoane. O femeie, cred că fata directoarei Coates.

— Imposibil! exclamă Lila. Lucrează în Washington D.C.

— Mă rog, atunci altcineva. Deja vedeam totul ca printr-o ceaţă groasă. Dar îl ţin minte pe Don Peters, pentru că a încercat să mă pipăie de Revelion la „Roata Neunsă".

— Peters de la penitenciar. Era împreună cu Barry?

— Nu. Peters a apărut după. Şi s-a înfuriat când a văzut că lipsesc nişte arme. A zis că „le-au luat pe alea bune” şi cu el era un puşti şi puştiul ăla a zis... a zis că...

Linny făcu ochii mari la Lila:

— A zis „Da’ dacă i le duc lu’ Norcross, la puşcărie? Cum o mai scoatem pe curva aia de acolo?”

— Ce altceva îţi mai aduci aminte? Gândeşte-te bine, Linny, e foarte important!

Dar oare ce ar fi putut să facă ea, Lila, în privinţa asta?

— Nimic, oftă Linny. Cred că am adormit imediat după ce s-au cărat de acolo Peters şi puştiul ăla. Şi m-am trezit aici.

Privi în jur cam speriată, neînţelegând încă unde a ajuns.

— Lila?

— Da.

— Ai ceva de mâncare? Probabil că nu sunt moartă, pentru că mi-e o *foame* teribilă.

— Sigur, zise Lila, ajutând-o să se ridice în picioare. Ce ai zice de nişte ouă cu pâine prăjită?

— Aş zice că am ajuns în rai. Cred că aş fi în stare să mănânc vreo şase ouă şi încă să mai am loc în burtă pentru desert.

Însă Linnette Mars n-a mai avut parte de niciun mic dejun. De fapt, ultima ei masă fusese cea din ziua anterioară (două tarte cu cireşe de la cutie, pe care le încălzise la cuptorul cu microunde din sala de relaxare a secţiei). Nici nu intraseră bine pe St George Street, când Lila a simţit cum mâna lui Linny începe să se topească în mâna ei. A mai apucat s-o vadă o ultimă dată, din colţul ochiului. Linny părea uluită de ce i se întâmplă. După care – *puf!* – şi Linny nu mai era acolo. În locul ei apăruse un nor de molii, care se înălţau acum spre cerul dimineţii.

X

1

„N-ai de unde să ştii”, obişnuia să spună Lowell Griner Sr., „unde poţi să dai peste un zăcământ de cărbune. Câteodată n-ai nevoie decât de o singură lovitură de târnăcop şi ţi-a pus Dumnezeu mâna în cap.” Aforismul acesta a ieşit din gura moşneagului cam la vremea când cei mai buni mineri din regiunea celor trei provincii ajunseseră deja la mama naibii, pe coclaurii Asiei de Sud-Est, unde s-au îmbolnăvit de ulcer tropical şi au fumat înlocuitori de heroină. Bătrânul Griner n-a putut să ia şi el parte la aventura asta, din cauză că-i lipseau două degete de la piciorul drept şi unul de la mâna stângă.

Puţini dintre oamenii care au făcut umbră pământului au spus la viaţa lor mai multe prostii decât răposatul Lowell Griner Sr., care credea şi în OZN-uri, în duhurile răzbunătoare ale pădurilor şi în promisiunile deşarte ale companiilor miniere. I se zicea Lowell Griner cel Mare, probabil după cântecul „John cel Mare şi Rău” al lui Jimmy Dean[114]. De zece ani Low cel Mare stătea culcat confortabil în sicriu, lângă o sticlă plină cu whisky Rebel Yell şi o pereche de plămâni la fel de negri ca minele în care îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii.

Fiul său, Lowell Jr. (căruia i se spunea Low cel Mic, bineînţeles), a făcut haz de necaz amintindu-şi de vorbele tatălui său imediat după ce madam şerif Lila Norcross le confiscase zece kile de cocaină, metamfetamină cât să aprovizionezi o farmacie goală şi toate armele pe care le aveau el şi fratele lui mai mare, Maynard. Semnul clar că zăcământul lor cu noroc se secase brusc l-a primit atunci când poliţiştii spărseseră uşa de la conacul părintesc – o căsuţă ca vai de mama ei, pentru care epitetul *dărăpănată* nu era de ajuns.

Cu toate că Low cel Mic (care avea de fapt un metru

[114] Jimmy Dean – cântăreţ şi compozitor de muzică country (n. tr.).

optzeci şi cinci şi cântărea o sută zece kilograme) nu regreta nimic din ce făcuse, îi părea foarte rău că nu durase mai mult. În săptămânile cât a stat cu Maynard în închisoarea din Coughlin, aşteptând transferul, şi-a petrecut mai tot timpul visând la vremurile bune: la maşinile sport, cu care făcuseră curse pe distanţe mici; la căsoaiele fiţoase pe care le spărseseră; la fetele pe care le regulaseră şi la gherţoii pe care-i călcaseră în picioare pentru că avuseseră nefericita inspiraţie să se bage în afacerile familiei Griner şi sfârşiseră îngropaţi pe dealuri. Cinci ani ei făcuseră legea în Munţii Blue Ridge. Fusese o perioadă al dracu' de fericită şi profitabilă, care acum se terminase.

Mai bine zis, acum erau regulaţi în toate găurile. Poliţia le-a luat drogurile, le-a luat armele, o avea pe Kitty McDavid, care va depune mărturie şi va spune că l-a văzut în mai multe rânduri pe Lowell cumpărând droguri de la Cartel şi că l-a văzut cum l-a împuşcat pe cretinul ăla din Alabama, care încercase să-l plătească cu bancnote false. Poliţia avea chiar şi pachetul de C4 pe care-l puseseră bine pentru 4 Iulie. (Planul era să-l bage sub un siloz, pe care să-l lanseze cum lansează rachetele şmecherii ăia de la Cape Carnival.) Din păcate însă, Lowell nu credea că amintirile astea minunate l-ar putea ajuta să suporte detenţia pe termen lung. Pentru că, la un moment dat, ele se vor estompa şi vor dispărea şi pe el îl va cuprinde cea mai neagră depresie.

Da, Low cel Mic se gândea să se sinucidă atunci când va rămâne fără amintiri. Nu-i era teamă de moartea asta. Teamă îi era că o să se sufoce de atâta plictiseală în celula aia, situaţia fiind cumva asemănătoare cu aceea a lui Low cel Mare, care în ultimii ani ai vieţii fusese ţintuit într-un scaun cu rotile şi se adăpase cu whisky din sticlă şi oxigen din tub şi murise înecat de propria-i flegmă. Maynard, mai sărac cu duhul, probabil că o va duce acceptabil în puşcărie câteva decenii bune. Însă pe Lowell Griner Jr. cel Mic nu-l interesa o existenţă acceptabilă. Nu-l interesa să rămână cu cărţile proaste în mână doar ca să nu se ridice

de la masa de joc.

Însă, în timp ce aşteptau desfăşurarea procedurilor premergătoare procesului, Dumnezeu şi-a adus aminte de ei şi le-a pus iar mâna în cap. De data asta prin intermediul Aurorei – instrumentul eliberării lor.

Respectiva eliberare se petrecuse joia trecută, ziua în care boala somnului a ajuns în regiunea Munţilor Apalaşi. Lowell şi Maynard erau încătuşaţi de o bancă, în faţa sălii de şedinţe a tribunalului din Coughlin. Îi aşteptau pe procuror şi pe avocat, care ar fi trebuit să ajungă deja de o oră.

— Ce puii mei! se revoltă aprodul care-i păzea. Mă duc să văd ce tot face judecătoarea Wainer de nu începe odată şedinţa. Nu sunt plătit suficient de bine ca să fac toată ziua pe bona unor jegoşi ca voi.

Prin geamul din sticlă armată de vizavi de băncuţa lor, Lowell vedea bine că doamna judecător Weiner, singura dintre cei trei magistraţi care considerase indicat să se prezinte la audieri, îşi lăsase capul în piept şi aţipise niţeluş. În momentul acela, niciunul dintre cei doi fraţi nu aflase despre Aurora. Şi nici puţiflenderul ăla de aprod.

— Ce-aş mai vrea să-l ia în şuturi c-a trezit-o, a mărturisit Maynard.

Însă nu au fost chiar şuturi atunci când aprodul a sfâşiat pânza care crescuse peste chipul Onorabilei Doamne Judecător Regina Alberta Wainer. Ci aproximativ, cum s-ar zice.

Încătuşaţi de bancă, Lowell şi Maynard au vizionat toată scena prin geamul armat. A fost super. Înaltă de doar un metru cincizeci şi cinci, cu tot cu tocuri, judecătoarea s-a sculat şi l-a împuns pe aprod în piept cu peniţa de aur a stiloului – aleluia! Dobitocul a căzut şi, profitând de asta, madama judecătoare a înhăţat ciocănelul şi a început să-l lovească în meclă, nedându-i vreme nici să se băşească şi nici să ţipe „Obiecţie, Onorată Instanţă!” Apoi judecătoarea Wainer a aruncat ciocănelul plin de sânge, s-a aşezat la locul ei, şi-a pus capul pe braţe şi şi-a continuat somnul.

— Văzuşi, frate? l-a întrebat Maynard.

— Văzui.

Maynard a clătinat din cap, fluturându-şi laţele lungi şi slinoase.

— M-a lăsat mască, p-onoarea mea.

— Şedinţa se suspendă, l-a aprobat Lowell.

Maynard era primul născut, dar care primise numele unui unchi pentru că părinţii lui crezuseră că n-o să apuce să trăiască mai mult de o zi. Apucase. Şi acum avea o barbă de troglodit şi ochi bulbucaţi şi tâmpi. Chiar şi atunci când îi căra pumni vreunui amărât, tot mutra asta uluită o avea.

— Şi acu' noi ce facem?

Şi s-au apucat să buşească băncuţa până i-au rupt braţele de care erau încătuşaţi şi au intrat în sala de şedinţe, lăsând în urma lor o dâră de aşchii. Cu grijă, ca s-o n-o trezească din somn pe judecătoarea Wainer – acum pânza i se ţesea în jurul capului – au luat cheile aprodului şi şi-au desfăcut cătuşele. Cei doi fraţi au rechiziţionat şi arma puţiflenderului, pistolul cu electroşocuri şi cheile de la camioneta proprietate personală.

— Iete la căcatu' ăsta, zici că-i făcut dă o tarantulă! a şoptit Maynard, arătând spre noua robă a judecătoarei.

— N-avem vreme, a spus Low cel Mic.

Uşa din capătul coridorului, pe care au deschis-o cu cartela de acces a puţiflenderului, dădea într-un alt coridor. Au trecut pe lângă uşa deschisă a unei încăperi pentru personal, dar nu i-a băgat în seamă nimeni dintre cei aflaţi înăuntru – vreo zece, cincisprezece persoane: poliţai, secretare, avocaţi. Toţi stăteau cu ochii beliţi la NewsAmerica, unde se difuza un filmuleţ de groază cu o gagică Amish care s-a ridicat de pe masa pe care era întinsă şi l-a muşcat de nas pe tipul de lângă ea.

La capătul acestui al doilea coridor era o uşă care dădea în parcare. Lowell şi Maynard au ieşit la aer curat şi la soare – doi zdrahoni, fericiţi ca nişte potăi la un concurs de lătrat. Camioneta puţiflenderului era parcată în apropiere, iar la bord au găsit multe CD-uri cu muzică country din

aceea bună şi adevărată. Cei doi fraţi Griner au picat de acord să-i asculte pe Brooks & Dunn, după care pe babalâcul ăla de Alan Jackson.

Au luat-o pe cel mai scurt drum spre un camping din apropiere şi au oprit în spatele gheretei pădurarului, care fusese închisă de mai mulţi ani din cauza tăierilor bugetare. Doar ce s-au împins o dată în uşa de la ghereta amărâtă şi lacătul s-a şi spart. În dulap era o uniformă de femeie. Din fericire, cucoana fusese cam grasă, aşa că Lowell îi ordonă lui Maynard să-şi pună ţoalele alea pe el. Îmbrăcat astfel, i-a fost mult mai uşor să-l convingă pe şoferul unui Chevy Silverado să coboare din maşină ca să schimbe câteva cuvinte.

— Mi-a expirat cumva permisul de acces în camping? l-a întrebat pe Maynard Tipul-cu-Silverado. Trebuie să recunosc că m-au dat peste cap ştirile despre boala aia. Cine a mai auzit de aşa ceva?

A aruncat o privire la ecusonul lui Maynard şi l-a întrebat:

— Cine a avut ideea să te boteze Susan?

Low cel Mic a ieşit din spatele unui copac şi i-a răspuns aşa cum merita, crăpându-i ţeasta cu un lemn de foc. Tipul-cu-Silverado era cam cât el, aşa că Lowell s-a îmbrăcat cu hainele acestuia. Apoi cei doi fraţi au înfăşurat cadavrul într-o prelată şi l-au pus în portbagajul noului lor automobil. Au luat din camionetă şi CD-urile puţiflenderului şi au pornit spre cabana de vânătoare pe care o ţineau ca refugiu pentru zile rele. Pe drum au ascultat şi restul discurilor, trăgând concluzia că James McMurtry probabil că era comunist, dar Hank III era marfă de marfă.

Ajunşi în cabană, au început să asculte când ştirile de la radio, când convorbirile de pe frecvenţa poliţiei, sperând să afle ceva despre măsurile luate în privinţa evadării lor.

La început, pe Lowell l-a enervat totala nepăsare manifestată de autorităţi faţă de ei. Însă, a doua zi, informaţiile despre fenomenul Aurora – care explicau atât tratamentul violent la care l-a supus madam judecător pe

puţiflenderul de aprod, cât şi jegul ăla care-i crescuse pe faţă – au fost atât de multe şi de înspăimântătoare, că i-au evaporat neliniştea cât ai zice peşte. Cine să mai aibă timp pentru nişte infractori de la ţară, printre atâtea răzmeriţe, catastrofe aeriene, accidente nucleare şi dementi care le incendiau pe gagicile alea adormite?

2

Luni, pe când Frank Geary punea la cale asaltul asupra penitenciarului pentru femei, Lowell stătea tolănit pe canapeaua mucegăită din cabana de vânătoare, ronţăind nişte păstramă de căprioară şi gândindu-se la următoarele lor acţiuni. Chiar dacă pentru moment autorităţile nu mai ştiau de capul lor, ordinea se va restabili curând într-o formă sau alta. De asemenea, dacă situaţia se agrava şi mai mult – aşa cum lăsa să se întrevadă încă de acum – autorităţile alea o s-o ia razna de tot, ceea ce însemna că o să se poarte fix ca-n Vestul Sălbatic: acum îi atârnăm în ştreang şi le punem întrebări mai încolo. Cândva tot îşi vor aduce aminte de fraţii Griner şi atunci îşi vor lustrui bine cizmele cu care le vor da şuturi în fund.

La început, pe Maynard îl deprimaseră ştirile de la radio.

— Adică pân’ aci ne-a fost, Lowell? întrebase el.

Nici Low cel Mic nu era prea vesel, dar îi răspunsese că se vor gândi ei la ceva... de parcă ar fi avut la ce. Se gândea la un cântec vechi care zicea că păsările o fac, albinele o fac, până şi puricii educaţi o fac[115].

Însă starea de spirit a fratelui său s-a schimbat în bine atunci când acesta a descoperit un joc de puzzle într-un dulap. Acum Maynard, purtând doar chiloţii cu imprimeu de camuflaj, stătea în genunchi lângă măsuţa de cafea, bea o bere Schlitz şi lucra la puzzle-ul acela. Imaginea care trebuia refăcută îl înfăţişa pe Krazy Kat cu degetul vârât într-o priză. Lui Maynard îi plăceau mult puzzle-urile dacă nu erau prea grele. (Acesta era alt motiv pentru care pe

[115] Ella Fitzgerald, „Let’s Fall in Love” (n. tr.).

Lowell nu-l neliniştea posibilul viitor al fratelui său în spatele gratiilor. Aveau tone de puzzle-uri din astea la pârnaie.) Centrul jocului era aproape gata, dar pe May îl apucase criza că nu reuşea să facă peretele verde din jurul motanului său cretin. Se tot văita că arăta tot la fel şi asta nu era corect.

— Tre' să distrugem probele, îl anunţă Lowell.

— Ţi-am zis că i-am băgat capu' într-un buştean scobit şi restu' l-am aruncat într-o groapă.

(Fratele mai mare al lui Low sfărâma trupuri omeneşti la fel cum alţii fac bucăţi o friptură de curcan. Hobby puţin cam prea excentric, dar care se pare că-i aducea multă satisfacţie.)

— Ăsta ar fi un punct de plecare, da' nu-i destul. Trebuie să distrugem absolut tot, cât încă mai durează brambureala asta. Să nu mai lăsăm nimic care să le amintească de noi.

Maynard îşi termină berea şi azvârli cutia pe jos.

— Şi cum zici să facem asta?

— În primul şi primul rând, o să dăm foc secţiei de poliţie din Dooling. Aşa vom scăpa de probe, îi explică Lowell. Ăsta-i *numero uno.*

Expresia aiurită de pe chipul fratelui său îl făcu să priceapă că trebuia să ofere mai multe detalii.

— Drogurile noastre sunt acolo, May. Le-au luat pe toate la percheziţie. Dacă le ardem, n-o să mai aibă nimic împotriva noastră.

Lowell şi vedea clădirea în flăcări – superb! Până acum nu ştiuse cât de mult îşi dorea să radă de pe faţa pământului o secţie de poliţie.

— După aia, ca să fim siguri că totul va fi în regulă, trecem pe la puşcărie şi-i facem o vizită lu' Kitty McDavid.

Şi Low cel Mic îşi trecu un deget de-a curmezişul gâtului, ca să-i arate fratelui său cum anume avea să decurgă vizita respectivă.

— Păi, nu o dormi deja?

Low se gândise şi la acest aspect.

— Da' dacă oamenii de ştiinţă ştiu cum să le trezească?

— Poate n-o să mai ţină minte nimic. Ştii tu, o să aibă chestia aia... amnezie... ca în *Zile din viaţa noastră.*

— Şi dacă n-o să fie aşa, May? Când ai mai văzut tu să meargă totul strună? Pizda aia de McDavid poate să ne bage la bulău pe viaţă. Da' nu ăsta-i cel mai important lucru. Cel mai important lucru e că ne-a *turnat.* Şi pentru asta trebuie să moară, indiferent de-i trează sau nu.

— Tu chiar zici că o să putem ajunge la ea? îl întrebă Maynard.

Adevărul era că Lowell habar n-avea, dar credea că merită să încerce. Norocul le surâde celor îndrăzneţi – auzise chestia asta într-un film. Ori poate într-o emisiune TV. Şi ce altă ocazie mai bună decât asta? Practic vorbind, jumătate din populaţia lumii dormea, iar cealaltă jumate se fâţâia de colo până dincolo ca un cârd de găini cu capetele tăiate.

— Haide, că timpu' nu stă după noi, May! Nu-i bine să amânăm. Plus că o să se-ntunece curând. Atunci e cel mai bine să acţionăm.

— Unde ne ducem mai întâi? îl întrebă Maynard.

Lowell nu ezită:

— Să-l vedem pe Fritz.

Fritz Meshaum îi reparase maşina lui Lowell Griner şi îl ajutase cu câteva transporturi. Drept răsplată, Lowell îl pusese pe nemţălău în legătură cu nişte traficanţi de arme. Pe lângă faptul că era un excelent mecanic, Fritz avea un ghimpe împotriva guvernului federal, aşa că nu rata nicio ocazie să-şi mărească propriul arsenal. Atunci când va veni ziua aia fatală în care FBI-ul va hotărî să-i captureze pe toţi amărâţii de mecanici şi să-i expedieze la Guantanamo, Fritz va fi nevoit să se apere singur – şi chiar să-şi dea viaţa pentru libertate, dacă nu se va putea altfel. La fiecare întâlnire a lor, Fritzie i se lăudase cu câte o altă mitralieră sau tun, despre care zicea că e în stare să spulbere orice nenorocit care i s-ar împotrivi. (Chestia nostimă era că toată lumea vorbea că Fritz fusese bătut măr de un hingher. Cu toate astea, micuţu' Fritz nu se lăsa.) Ultima oară când îl văzuse Lowell, piticania bărboasă îi

prezentase cu mândrie ultima jucărie achiziţionată: o bazooka adevărată, de fabricaţie rusească.

Low trebuia să intre în puşcăria de femei ca să ucidă o turnătoare împuţită. Iar pentru misiunea asta, bazooka i-ar prinde foarte bine.

3

Jared nu o cunoscuse prea bine pe Gerda Holden – ea era în clasa a cincea, iar Jared era la liceu –, dar o ştia de la cinele luate împreună de familiile lor. Uneori se jucau jocuri video în subsol şi Jared o lăsa mereu să câştige. Multe nenorociri se întâmplaseră de când cu Aurora, dar acum a fost pentru prima oară când băiatul a văzut o persoană împuşcată.

— Acum e moartă-moartă, nu-i aşa, tată?

Jared şi Clint se aflau în grupul sanitar din aripa administrativă. Faţa şi cămaşa lui Jared erau pline cu sângele Gerdei.

— Adică, a fost împuşcată, după care a şi căzut din maşina aia în mişcare.

— Nu ştiu, răspunse Clint, care se sprijinea cu spatele de peretele acoperit cu faianţă.

Fiul său îşi tampona apa de pe faţă cu un prosop de hârtie. Se uită în oglinda de deasupra chiuvetei, căutând ochii lui Clint.

— Probabil, zise acesta. Da. Din ce mi-ai povestit tu, aproape sigur e moartă.

— Şi tipul? Doctorul? Flickinger?

— Da. Probabil că şi el.

— Şi au murit din cauza femeii de aici? Din cauza acestei Evie?

— Da, răspunse Clint. Din cauza ei. Trebuie s-o apărăm. De poliţie şi de oricine altcineva. Ştiu că pare lipsit de sens. Dar ea ne-ar putea ajuta să înţelegem ce se întâmplă, ea ar putea schimba situaţia şi... ai încredere în mine, Jared, bine?

— Bine, tată. Da’ ştii că unul dintre gardieni, tipul ăla,

Rand, zice că e un fel de vrăjitoare?

— Nu pot să explic *ce* este, Jared.

Cu toate că încerca să pară calm, Clint era negru de supărare – pe el, pe Geary, pe Evie. Glonţul ăla ar fi putut să-l lovească pe Jared. Ar fi putut să-l orbească. Să-l bage în comă. Să-l omoare. Nu îl bătuse el pe Jason, prietenul lui cel mai bun, în curtea soţilor Burtell, pentru ca fiul său să moară înaintea lui. Nu pentru asta dormise el înghesuit în paturi cu alţi copii care făceau pe ei. Nu pentru asta îşi abandonase el trecutul – din care făceau parte Marcus şi Shannon şi alţii. Şi nu pentru asta muncise el ca un sclav ca să facă rost de bani pentru plata studiilor de medicină.

Shannon îi spusese odată, în urmă cu mulţi, foarte mulţi ani, că va ajunge bine dacă va reuşi să se stăpânească şi nu va omorî pe nimeni. Numai că acum s-ar putea să fie nevoiţi să ucidă ca să scape din situaţia asta. *El* s-ar putea să fie nevoit să ucidă. Straniu – gândul ăsta nu-l supăra atât de tare cum se aştepta. Situaţiile se schimbau şi recompensele se schimbau, dar poate că, în esenţă, era vorba despre unul şi acelaşi lucru: dacă vrei să primeşti milkshake-ul, atunci trebuie să fii gata de luptă.

— Ce este? îl întrebă Jared.

Clint îl privi întrebător.

— Mi se pare că eşti cam încordat şi nervos, zise fiul lui.

— Nu. Sunt foarte obosit, atâta tot.

Îl bătu uşor pe umăr şi-i spuse că are ceva de făcut. Trebuia să vadă dacă toţi sunt la locurile lor.

4

Nu era cazul să zică „Ţi-am spus eu.”

Terry surprinse privirea lui Frank atunci când se îndepărtară de grupul strâns în jurul cadavrelor.

— Ai avut dreptate, mormăi el.

Şi scoase sticla de buzunar. Frank se gândi că poate ar fi bine să-l împiedice să bea. Dar nu o făcu. Şeriful interimar luă o duşcă zdravănă.

— Ai avut dreptate în toate cele. Trebuie s-o capturăm

pe femeia aia.

— Eşti sigur? îl întrebă Frank, de parcă el ar mai fi avut încă dubii.

— Glumeşti? Uită-te la dezastrul ăsta! Vern e mort, fata aia l-a omorât şi a murit şi ea. Ţeasta avocatului e făcută zob. Poate că a mai supravieţuit un pic, da' acum e mort de-a binelea. Pe permisul de conducere al celuilalt tip scrie că îl cheamă Flickinger şi că-i doctor...

— A murit şi el? Pe bune?

Mare păcat! Flickinger fusese un degenerat, dar mai avusese o fărâmă de omenie în el şi încercase s-o ajute pe Nana.

— N-am terminat. Norcross şi tipa aia, Black, şi toţi din penitenciar au acum la dispoziţie arme adevărate, arme pe care le-am fi putut folosi noi ca să-i convingem să se predea.

— Ştim cine era cu ei? întrebă Frank. Cine era la volanul autorulotei?

Terry vru să mai tragă o duşcă, dar nu mai avea ce. Înjură şi lovi cu piciorul într-o piatră de pe drum.

Frank aşteptă răbdător răspunsul.

— Un babalâc pe care-l cheamă Willy Burke, şuieră Terry Coombs printre dinţi. Zice că n-a mai încălcat legea de cincisprezece sau douăzeci de ani şi face voluntariat peste tot. Da' tot se mai ocupă cu braconajul. Când era tânăr, făcea băuturi alcoolice fără autorizaţie. Poate încă mai face. Lila nu şi-a bătut capul să încerce să-l prindă cu ceva. Cred că-i era simpatic.

Oftă şi adăugă.

— Şi mie mi-era.

— În regulă.

Frank hotărâse să nu-i spună despre telefonul primit de la Black. De fapt, atât de tare îl înfuriase apelul ăla, că i-ar fi fost foarte greu să-şi amintească toate detaliile discuţiei. Însă o parte nu putea s-o uite, chiar dacă s-ar fi străduit: cum îl ridicase în slăvi femeia aia pentru felul în care îşi protejase fetiţa la spital. Oare de unde aflase? Evie Black era la puşcărie în dimineaţa aia. Şi chestia asta îi revenea

în minte iar şi iar, oricât de mult ar fi vrut să nu se mai gândească la ea. Frank nu reuşise să găsească o explicaţie, aşa cum nu găsise nici în cazul moliilor care au ţâşnit din fragmentul de cocon pe care îl aprinsese Flickinger. Tot ce ştia era că Evie Black a încercat să-i atragă atenţia şi reuşise. Dar nu credea că femeia aia înţelege ce înseamnă să-i atragi lui atenţia.

În orice caz, chestia era că Terry îşi revenise şi înţelegea despre ce este vorba, fără să mai aibă nevoie de alte imbolduri suplimentare.

— Vrei să organizez o echipă? Sunt dispus să o fac, dacă asta-i dorinţa ta.

Deşi ce-şi dorea el n-avea nicio legătură cu toată nebunia asta, Terry se declară de acord.

5

Apărătorii penitenciarului au scos în grabă cauciucurile de la roţile tuturor maşinilor şi camionetelor din parcare. Cu totul patruzeci de vehicule, inclusiv dubele pentru transportul deţinutelor. Billy Wettermore şi Rand Quigley le-au dat de-a dura şi le-au clădit în piramide în zona dintre gardul interior şi cel exterior, apoi le-au stropit din belşug cu benzină. Mirosul a acoperit repede izul de lemn ars care mai venea încă de la focurile mocnite din pădure. Nu s-au atins de roţile de la camioneta lui Scott Hughes, dar au aşezat-o de-a curmezişul în spatele porţii interioare, ca pe o barieră suplimentară.

— Scott e mort după camioneta aia, i-a spus Rand lui Tig.

— Preferi s-o pui pe-a ta în locul ei? l-a întrebat Tig.

— Ce dracu’! a exclamat Rand. Normal că nu. Eşti nebun?

Singurul vehicul de care nu s-au atins era autorulota lui Barry Holden, rămasă în parcarea pentru persoanele cu handicap, de lângă intrare.

6

După socotelile lui Frank, fără Vern Rangle, Roger Elway şi femeile poliţiste care dormeau toate, mai rămăseseră doar şapte foşti subordonaţi ai şerifului Lila Norcross: Terry Coombs, Pete Ordway, Elmore Pearl, Dan „Negociatorul” Treat, Rupe Wittstock, Will Wittstock şi Reed Barrows. Echipă bună, în opinia lui Terry. Toţi aveau cel puţin un an vechime în poliţie, iar Pearl şi Negociatorul luptaseră în Afganistan.

Cu cei trei pensionari rechemaţi la datorie – Jack Albertson, Mick Napolitano şi Nate McGee – se făceau zece.

Adăugându-i şi pe cei trei voluntari: Don Peters, Eric Blass şi Frank Geary, echipa totaliza treisprezece membri. Număr cu noroc.

Imediat, Frank a mai strâns încă şase voluntari, printre care se număra JT Wittstock (tatăl poliţiştilor cu acelaşi nume şi prim antrenor al echipei de fotbal de la liceul din Dooling), Pudge Marone (barman la „Roata Neunsă”, care nu a venit cu mâna goală, ci cu puşca Remington pe care o ţinea ascunsă sub bar), Drew T. Barry (proprietarul firmei de asigurări din oraş, individ integru şi vânător pasionat de căprioare), Carson Muşchi-de-Fier Struthers (cumnatul lui Pudge, care participase cu succes în competiţia de box „Mănuşile Aurii” până când i-a spus doctorul că trebuie să se lase de sportul ăsta cât încă mai avea ceva creier rămas în cap) şi doi consilieri municipali – Bert Miller şi Steve Pickering (vânători foarte iscusiţi, la fel ca Drew T. Barry). Cu aceştia şase, echipa avea nouăsprezece membri, toţi dornici să fie de folos de îndată ce li s-a spus că femeia din închisoare ar putea deţine informaţii extrem de preţioase despre boala somnului, poate chiar leacul pentru ea.

7

Terry era mulţumit, dar voia douăzeci de oameni în echipă. Nu-i ieşea neam din minte imaginea lui Vern Rangle – chipul stors de sânge al acestuia şi gâtul lui sfâşiat. Imaginea asta îl urmărea în permanenţă la fel cum

îl urmărea şi Geary, mut ca o umbră, atent la orice gest al lui, punându-i la îndoială toate deciziile.

De fapt, nici nu conta. Nu putea decât să meargă înainte: să treacă de Norcross ca să ajungă la Evie Black şi s-o convingă (sau s-o oblige) să pună capăt acestui coşmar. Terry nu ştia ce se va întâmpla atunci când vor pune mâna pe ea, dar era convins că acela va fi sfârşitul. Şi atunci când toate astea se vor fi terminat, va putea să încerce să-şi şteargă din minte amintirea chipului fără viaţă al lui Vern. Plus chipurile soţiei şi fiicei sale. Cu alte cuvinte, atunci se va pune serios pe băut ca să-şi oblige creierul să-l lase în pace. Îşi dădea seama că Frank îl încurajase să bea. Ei, şi ce? Şi ce dacă?

Don Peters primise misiunea de a-i căuta pe toţi gardienii de sex masculin angajaţi la Penitenciarul Dooling şi a aflat destul de repede că doar patru mai erau alături de Norcross. Cel mult patru. Unul dintre ei, Wettermore, era un fătălău; iar altul, Murphy, fusese profesor de istorie. Dacă-i mai punea la socoteală şi pe târfa aia de Black şi pe ramolitul ăla de Burke, plus încă vreo doi sau trei alţii – doar ca să fie generos – însemna că aveau de-a face cu vreo zece amărâţi, cu siguranţă incapabili să-şi ţină nădragii pe ei atunci când vor fi atacaţi, indiferent câte arme aveau acum.

Terry şi Frank s-au oprit la prăvălia de băuturi de pe Strada Principală. Era deschisă. Şi era aglomerată.

— Oricum nu m-a iubit! mărturisea un tembel întregii clientele, agitând o sticlă cu gin şi puţind ca un sconcs.

Rafturile erau aproape goale, dar Terry a găsit două sticle de gin, pe care le-a plătit cu bani despre care credea că vor ajunge curând să nu mai valoreze nici cât o ceapă degerată dacă nu se termina mai repede nebunia asta. O sticlă şi-o turnă în butelca de buzunar, iar pe cealaltă o împachetă într-o pungă de hârtie. Apoi, el şi cu Frank intrară pe o alee din apropiere, care dădea într-o curte sufocată de saci cu gunoi şi cutii din carton înmuiate de ploaie. La parter, între două ferestre cu folii de plastic în loc de geamuri, era uşa murdară şi zgâriată de la

apartamentul lui Johnny Lee Kronsky.

Kronsky, figură legendară în această regiune a Virginiei de Vest, le deschise şi rămase cu ochii la punga de hârtie.

— Aceia care-mi aduc daruri sunt bine-veniţi, le spuse el, înşfăcând sticla.

În cameră nu era decât un singur scaun, revendicat imediat de Kronsky însuşi. Termină jumătate de sticlă din două înghiţituri enorme, fără să-i pese deloc de Terry sau de Frank. Mărul lui Adam i se rostogolea în sus şi în jos la fel ca pluta de la undiţă. Pe ecranul televizorului cu sonorul oprit se vedeau câţiva coconi cu femei care pluteau pe apa Oceanului Atlantic, ca nişte bărci de salvare nemaivăzute până acum.

„Cum ar fi dacă i-ar veni vreunui rechin să muşte din una?” se întrebă Terry. „Probabil că va avea parte de surpriza vieţii lui.”

Ce însemnau toate astea? Ce sens aveau?

Ginul avea sens pentru el. Aşa că Terry scoase sticla de buzunar şi luă o duşcă.

— Femeile alea au fost în avionul care s-a prăbuşit, le zise Johnny Lee. Interesant că sunt în stare să plutească, nu? Probabil că substanţa aia e al naibii de uşoară. Probabil cum e capocul[116].

— Ia te uită la ele! se minună Terry.

— Da, da, n-ai mai văzut aşa ceva, mormăi Johnny Lee, plescăind din buze.

Era detectiv particular autorizat, însă nu dintre aceia care urmăresc soţi necredincioşi sau rezolvă cine ştie ce mistere. Până în 2014, fusese angajat al companiei miniere Ulysses Energy Solution; se dăduse drept miner şi aşa a putut să tragă cu urechea la toate discuţiile despre sindicat şi i-a subminat pe liderii care păreau deosebit de vehemenţi şi eficienţi. Cu alte cuvinte, până în 2014, Johnny Lee fusese câinele de pază al companiei miniere.

Apoi a apărut problema. De fapt, o grămadă de probleme. S-a surpat o galerie. Kronsky se ocupase de explozibili. Cei trei mineri îngropaţi în subteran tocmai

[116] Fibră vegetală, folosită la vestele de salvare (n. tr.).

vorbeau despre supunerea la vot a unui plan de acţiuni sindicale. Ca un făcut, unul dintre ei purta un tricou cu chipul lui Woody Guthrie[117]. Avocaţii de pe statul de plată al companiei Ulysses au reuşit să prevină depunerea plângerilor penale, argumentând în faţa juraţilor că nu fusese decât un accident tragic, însă Kronsky a fost obligat să se retragă din activitate.

Atunci s-a întors în Dooling, oraşul lui natal. Acum, instalat în acest apartament perfect amplasat – după colţ de magazinul de băuturi –, se sinucidea lent cu ajutorul băuturii. În fiecare lună primea prin Federal Express câte un cec de la UES. O cucoană de la bancă i-a spus lui Terry că pe talon era mereu trecut un singur cuvânt: **ONORARIU.** Probabil că **ONORARIUL** acesta nu era prea mare, după cum foarte bine o dovedea apartamentul ieftin şi dărăpănat, dar Kronsky reuşea să se descurce cu el. Terry cunoştea bine întreaga poveste pentru că poliţia era chemată acolo aproape în fiecare lună de câte vreun vecin care auzise zgomot de sticlă spartă – erau sindicalişti care aruncau cu pietre sau cărămizi în geamurile lui Kronsky. Însă el nu reclamase niciodată situaţia. Voia să demonstreze că nu era îngrijorat – pe J.L. Kronsky îl durea undeva de sindicat.

Într-o după-amiază, cu câteva zile înainte de izbucnirea Aurorei, Terry a ajuns să discute cu Lila despre Kronsky. Şi ea a spus:

— Până la urmă tot o să apară un miner disponibilizat sau o rudă a celor care au murit din cauza lui şi o să-i zboare creierii. Trist e că amărâtul ăla o să zică „mersi”.

8

— Avem o problemă la penitenciar, spuse Terry.

— Probleme sunt pretutindeni, stimate domn.

Kronsky era tras la faţă şi ochii lui întunecaţi erau foarte

[117] Woody Guthrie (1912-1967) – compozitor şi interpret de muzică folk, ale cărui cântece conţineau critici la adresa inechităţii sociale (n. tr.).

adânciţi în orbite.

— Alea nu ne interesează, zise Frank. Contează ce-i aici.

— Nu-mi pasă ce contează pentru tine, răspunse Johnny Lee şi termină tot ginul.

— Am vrea să ne ajuţi să aruncăm ceva în aer.

Barry Holden şi complicii lui furaseră o mulţime de arme din secţia de poliţie, însă nu observaseră pachetul cu C4 confiscat de la fraţii Griner.

— Te pricepi la explozibilii plastici, da?

— S-ar putea să mă pricep, zise Kronsky. Mie ce-mi iese din asta, stimate domn?

Terry făcu un calcul.

— Uite ce-ţi iese. Pudge Marone, de la „Roata Neunsă”, e de partea noastră şi eu cred că o să-ţi dea să bei gratis până la sfârşitul vieţii.

Sfârşit care nu putea fi prea departe, presupunea Terry.

— Hm! mormăi Johnny Lee.

— Şi, fireşte, ai acum ocazia să-i faci oraşului tău un serviciu.

— Din partea mea, Doolingul poate să se ducă la dracu’, spuse Johnny Lee Kronsky, dar... de ce nu? Chiar, de ce n-aş face-o?

Aşa s-a întâmplat de au ajuns la un total de douăzeci de membri.

9

Penitenciarul Dooling nu avea turnuri de pază, ci doar un acoperiş plat, gudronat, prin care treceau coşuri de fum şi coloane de aerisire. Acolo nu se putea ascunde nimeni, pentru că marginea din cărămidă era înaltă de doar cincisprezece centimetri. Willy Burke a studiat acoperişul, apoi i-a spus lui Clint că, deşi apreciază perspectiva de trei sute şaizeci de grade asupra întregului perimetru, îşi apreciază mult mai mult ouţele proprii şi personale.

— Păi, nimic de-aici nu poate să oprească gloanţele. Care-i treaba cu magazia aia de colo? întrebă bătrânul arătând în jos.

Clădirea cu pricina era trecută drept MAGAZIE ECHIPAMENTE în planul închisorii, dar acolo se găseau acum de toate – de la maşina de tuns iarba pe care o foloseau deţinutele (doar cele de încredere) ca să îngrijească terenul de softball, la unelte de grădinărit, echipamente sportive şi teancuri de ziare şi reviste mucegăite, legate cu sfoară. Important însă era faptul că era construită din blocuri de ciment.

Au coborât şi s-au dus să o inspecteze. Clint a scos un scaun şi Willy s-a aşezat pe el, sub streaşină.

Din locul acela, nu-l putea vedea nimeni din dreptul gardului, dar era vizibil pentru oricine s-ar fi aflat între magazie şi clădirea închisorii.

— Dacă ar veni doar dintr-o singură parte, n-ar trebui să am vreo problemă, spuse Willy. Am să-i văd cu coada ochiului şi am să mă adăpostesc.

— Şi dacă vin din ambele părţi în acelaşi timp? îl întrebă Clint.

— Atunci am dat de dracu'.

— Ai nevoie de ajutor. De întăriri.

— Când zici asta, doctore, mă faci să regret că nu m-am dus mai des la biserică în tinereţe.

Bătrânul se purta amabil cu el. Când a ajuns la penitenciar, i-a cerut lui Clint un singur lucru: să-l asigure că Lila ar fi fost de acord cu această acţiune. Clint i-a oferit cu dragă inimă această garanţie, deşi în această etapă nu mai era chiar atât de convins că aşa ceva şi-ar fi dorit Lila. Parcă Lila dispăruse de ani buni din viaţa lui.

Clint se străduia să răspundă cu aceeaşi atitudine amabilă, în ciuda pericolelor din jur. Dar ce-i mai rămăsese din simţul umorului zăcea acum în mijlocul drumului, alături de Gerda Holden şi Garth Flickinger.

— Tu ai luptat în Vietnam, Willy, nu-i aşa?

Willy ridică palma stângă, scobită şi plină de cicatrice.

— Nişte bucăţele din mine au mai rămas pe undeva pe acolo.

— Cum a fost? îl întrebă Clint. Probabil că ţi-ai pierdut câţiva prieteni.

— O, da, spuse Willy. Mi-am pierdut destui. Ce să-ţi zic? În cea mai mare parte a timpului am fost speriat. Confuz. De fapt, tot timpul m-am simţit aşa. La fel te simţi şi tu acum?

— Da, recunoscu Clint. Nu sunt pregătit pentru aşa ceva.

Stăteau de vorbă în lumina lăptoasă a după-amiezii. Clint se întreba dacă bătrânul îi putea descifra emoţiile – teamă şi confuzie, sigur că da, însă şi entuziasm. Un fel de euforie stranie însoţea toate aceste pregătiri, însoţea gândul la frustrările şi panica şi pierderile pe care le vor provoca părţii adverse. Clint simţea cum sângele i se umple de adrenalină, hormonul agresivităţii încă de pe vremea primatelor despre care vorbea Darwin.

Îşi spunea că nu trebuie să gândească astfel. Poate că nu trebuia, dar îl făcea să se simtă bine. Parcă un alt tip, care arăta identic, la volanul unei decapotabile, s-a oprit la semafor alături de vechiul Clint, l-a salutat scurt din cap, apoi culoarea semaforului s-a făcut verde, acel alter ego a călcat pedala de acceleraţie şi vechiul Clint a rămas să privească lung în urma lui. Noul Clint trebuia să se grăbească pentru că era în misiune şi asta îl făcea să se simtă bine.

În timp ce ocoleau închisoarea, Willy i-a povestit despre moliile şi batistele de zâne pe care le văzuse lângă rulota lui Truman Mayweather. Milioane de molii – aşa i se păruse – care acopereau în întregime crengile copacilor şi care zburau în roiuri mari prin pădure.

— Ea le-a adus?

Şi Willy auzise zvonurile, la fel ca toată lumea.

— Femeia aia de aici?

— Da, răspunse Clint. Şi asta nu e totul.

Willy spuse că nici nu se îndoia.

Au scos un al doilea scaun şi i-au încredinţat o puşcă automată lui Billy Wettermore. Aşa aveau câte un om la fiecare capăt al magaziei. Nu era o soluţie perfectă, însă nu aveau alta.

10

Trupul lui Linny Mars zăcea pe jos, în spatele ghişeului de informaţii din secţia de poliţie. Era înfăşurată în cocon, iar pe ecranul laptopului de lângă ea încă se difuza filmuleţul cu prăbuşirea roţii gigantice din Londra. Terry bănuia că femeia adormise şi alunecase de pe scaun. Acum coconul ei bloca parţial culoarul care ducea la celelalte birouri ale secţiei.

Kronsky păşi peste ea şi porni să caute magazia cu probe. Terry se enervă şi strigă după el:

— Hei, n-ai văzut că zace cineva pe jos?

— Nu-i nimic, Terry, îl linişti Frank. Ne ocupăm noi de ea.

O transportară pe Linny într-o celulă şi o întinseră pe saltea.

Nu dormea de prea multă vreme. Pânza de pe ochi şi gură nu apucase încă să se îngroaşe. Buzele i se strâmbaseră într-o expresie de fericire euforică – poate pentru că încetase să se mai lupte ca să rămână trează.

Terry mai luă o înghiţitură de gin. Şi parcă peretele celulei vru să se năpustească la el, aşa că întinse mâna să-l oprească. Ameţeala îi trecu după câteva clipe.

— Mă îngrijorezi, îi zise Frank. Iei prea... multe medicamente.

— Ba mă simt super, zise Terry, alungând molia care-i zbura pe lângă ureche. Te bucuri că recurgem la arme, Frank? Asta voiai, nu?

Frank îi aruncă o privire lui Terry. O privire lungă, inexpresivă, dar deloc ameninţătoare. Se uita fix la Terry aşa cum se uită copiii la ecranul televizorului, dând impresia că şi-au părăsit trupurile.

— Nu, spuse el în cele din urmă. N-aş zice că mă bucur. Asta-i treaba pe care o avem de făcut, fie că ne place sau nu.

— Mereu îţi spui chestia asta înainte să tragi un şut în curul cuiva? îl întrebă Terry.

Curiozitatea lui era sinceră şi deloc insinuantă. Tocmai

de aceea se miră să-l vadă pe Frank tresărind puternic, de parcă l-ar fi pălmuit cineva.

Kronsky era în sala de aşteptare. Descoperise explozibilul plastic şi nişte dinamită pe care o găsise cineva în balastiera de lângă terenul fraţilor Griner şi o predase poliţiei. Johnny Lee avea o expresie dezaprobatoare.

— Măi, băieţi, dinamita asta nu tre' să stea aici. Se învecheşte şi o apucă năbădăile. Pe când C4 ăsta...

Şi scutură pachetul, dându-i fiori de groază lui Frank.

— Peste ăsta puteţi să treceţi cu un camion şi tot nu se întâmplă nimic.

— Deci nu iei dinamita? îl întrebă Terry.

— De unde-ţi veni ideea asta? sări ofensat Kronsky. Iubesc dinamita. E o dragoste eternă. Dinamita ţine de tradiţie. Trebuie doar s-o înfăşor într-o pătură, nimic mai mult. Sau poate o avea Frumoasa aia Adormită de colo vreun pulovăraş mai gros în dulap. Să nu uit! Am nevoie şi de nişte chestii de la magazinul cu articole de bricolaj. Vreau să sper că poliţia are cont deschis acolo.

Înainte de plecare, Terry şi Frank au mai încărcat armele şi muniţia nefurate într-o geantă şi au luat toate căştile şi vestele antiglonţ pe care le-au găsit. Nu erau prea multe, dar în potera pe care o organizaseră – nu mai avea niciun rost să se ascundă după deget şi s-o numească altfel – erau destui oameni care aveau să-şi aducă armele de acasă.

N-au găsit niciun pulover de-al lui Linny în dulap, aşa că Johnny Lee a înfăşurat dinamita în nişte prosoape luate din grupul sanitar. Acum o ţinea la piept ca pe un prunc abia născut.

— S-a făcut cam târziu pentru un atac, observă Frank. Presupunând că vom ajunge la asta.

— Ştiu. Deocamdată ne ocupăm poziţiile şi ne asigurăm că toată lumea ştie ce are de făcut şi cine-i şeful, spuse Terry, privindu-l cu subînţeles pe Frank. Vom rechiziţiona câteva autobuze şcolare de la autobaza oraşului şi blocăm cu ele intersecţia dintre Route 31 şi West Lavin, acolo

unde am făcut şi barajul. Punem şase sau opt băieţi de pază... la...

Şi desenă un cerc în aer.

Frank se grăbi să-l ajute.

— Perimetru.

— Da, acolo. Dacă o să trebuiască să intrăm, o s-o facem mâine-dimineaţă, pe latura dinspre est. O să avem nevoie de vreo două buldozere ca să spargem gardul. Trimite-i pe Pearl şi pe Negociator să le ia din parcul de utilaje al Departamentului de Lucrări Publice. O să găsească cheile în rulota de acolo.

— În regulă, spuse Frank.

Nu minţea, chiar era în regulă. Lui nu i-ar fi trecut prin minte chestia cu buldozerele.

— Mâine-dimineaţă la prima oră, spargem gardul cu buldozerele şi traversăm parcarea spre clădirea principală. Lor o să le bată soarele în ochi. Pasul întâi: îi împingem spre interiorul clădirii, departe de uşi şi geamuri. Pasul doi: Johnny Lee aruncă în aer uşile şi intrăm. Le cerem să depună armele şi să se predea. Şi cred că o s-o facă. O să trimitem câţiva băieţi în spate ca să ne asigurăm că n-o şterg pe acolo.

— Logic, spuse Frank.

— Dar înainte de toate astea...

— Înainte?

— Discutăm cu Norcross. În seara asta. Faţă în faţă, dacă are curajul. Îi oferim şansa să o predea pe femeia aia înainte să se întâmple vreo tragedie.

Lui Frank i se citea dezaprobarea în ochi.

— Ştiu care-i părerea ta, Frank, dar e un om rezonabil şi o să priceapă că aşa trebuie să facă. În fond, răspunde de mai multe vieţi, nu doar de a femeii ăleia.

— Şi dacă se împotriveşte în continuare?

Terry ridică din umeri:

— Atunci intrăm şi o luăm.

— Indiferent de consecinţe?

— Indiferent.

Acestea fiind zise, au ieşit din secţie şi Terry a încuiat

uşile duble în urma lor.

11

Rand Quigley şi-a luat trusa de scule şi a meşterit vreo două ceasuri la gemuleţul armat din peretele de beton al sălii de vizite.

Tig Murphy a stat lângă el, fumând şi bând o cola. Se abrogase regula cu fumatul interzis.

— Dacă ai fi o deţinută, îi spuse Rand, ai primi cinci ani în plus la sentinţă doar pentru chestia asta cu fumatul.

— Bine că nu sunt, nu?

Şi Tig scuturǎ scrumul pe jos, hotărându-se să nu spună ce gândea cu adevărat: dacă a fi prizonier înseamnă să fii încuiat într-un loc, atunci, clar, toţi erau acum prizonieri.

— Măi, fratele meu, da' ştiu că au lucrat ceva la clădirea asta!

— Îhî. Au vrut s-o facă închisoare.

— *Ha-ha-ha!*

Când geamul căzu în cele din urmă, Tig începu să aplaude.

— Mulţam fain, doamnelor şi domnilor, îl imită Rand pe Elvis. Mulţam fain de tot.

Odată fereastra scoasă, Rand s-a căţărat pe masa pe care o aduseseră acolo şi şi-a vârât arma prin deschizătură. Acesta era locul lui, cu vedere excelentă spre parcare şi poarta din faţă.

— Ăia îşi închipuie că ne căcăm pe noi de frică, spuse Rand. Da' nu-i aşa.

— Că bine zici, Randy, amice!

Clint băgă capul pe uşă.

— Tig, vino cu mine!

Urcară amândoi până la etajul Aripii B. Aici era cel mai înalt punct al penitenciarului, singurul etaj al clădirii. Celulele aveau geamuri care dădeau spre West Lavin. Erau mai rezistente decât ferestruica din sala de vizite – groase, armate şi intercalate între straturile de beton. Greu de imaginat că Rand ar fi putut să scoată vreunul folosindu-se

doar de sculele din trusă.

— Nu putem să apărăm latura asta, spuse Tig.

— Ştiu, zise Clint, dar este un post de observaţie al naibii de bun. Plus că nici nu trebuie să apărăm nimic, nu? Nu au cum să intre pe aici.

Tig era cu totul de acord. La fel şi Scott Hughes, care trăgea cu urechea dintr-o celulă din apropiere.

— Sunt sigur că tot o să muriţi într-un fel sau altul şi să nu vă bazaţi pe mine să vă plâng de milă, le strigă el. Da' Psiho are dreptate. Doar cu o bazooka poţi să dai gaură în zidul ăsta.

12

În ziua când două grupări adverse de bărbaţi din Dooling s-au înarmat şi s-au pregătit de război, în regiunea celor trei provincii mai existau aproximativ o sută de femei încă treze. Una era Evie Black; alta era Angel Fitzroy; alta era Jeanette Sorley.

A patra era Vanessa Lampley. De dimineaţă soţul ei n-a mai rezistat şi a adormit în fotoliu, permiţându-i ei să facă ce îşi pusese deja în minte. De când i se întorsese acasă soţia – după ce o împuşcase şi o omorâse pe deţinuta Ree Dempster –, Tommy Lampley făcuse toate eforturile posibile ca să rămână treaz alături de ea. Van se bucurase că nu era singură. Însă o emisiune culinară de la televizor i-a pus capac lui Tommy şi l-a dus pe tărâmul viselor prin intermediul unui curs practic de gastronomie moleculară. Van a mai stat puţin ca să se asigure că dormea dus şi abia după aceea a plecat. Nu avea de gând să-şi încarce soţul (cu zece ani mai în vârstă decât ea, cu şolduri din titan şi suferind de angină) cu sarcina ingrată de a-i veghea trupul câţi ani ar mai fi avut de trăit. Plus că nici nu avea chef să se transforme în cea mai lamentabilă piesă de mobilier din lume.

Cu toate că era îngrozitor de obosită, nu-şi pierduse chiar toată sprinteneala şi a reuşit să se furişeze afară din cameră fără să-l trezească din somn. S-a dus în garaj, şi-a

luat de acolo puşca de vânătoare şi a încărcat-o. A ridicat uşa, a pornit ATV-ul şi a plecat.

Planul Vanessei era simplu: o va lua prin pădure până pe colina de deasupra drumului, va respira aerul curat, va admira priveliştea, îi va scrie câteva rânduri soţului ei şi îşi va lipi ţeava sub bărbie. Noapte bună! Bine măcar că n-aveau copii ca să-şi facă griji pentru ei.

Fiind atât de epuizată, conducea încet, pentru că-i era teamă să nu facă vreun accident. Anvelopele masive ale ATV-ului răscoleau pământul şi pietricelele o înţepau în braţele groase. Însă pe Van n-o deranja. Aşa cum n-o deranja nici ploaia măruntă. În ciuda oboselii, parcă toate simţurile îi deveniseră cumva mai vii. Oare ar fi fost mai bine să moară pe nepusă masă, aşa cum se întâmplase cu Ree? Van reuşea să-şi pună această întrebare, numai că mintea ei nu mai era în stare să dea un răspuns satisfăcător. Orice opinie se destrăma înainte să se ţească. De ce se simţea atât de prost că împuşcase o deţinută care ar fi omorât-o pe alta dacă nu ar fi intervenit ea? De ce se simţea atât de prost pentru că îşi făcuse datoria? Nici răspunsurile la aceste întrebări nu voiau să se închege.

Van ajunse pe colină când se însera. Opri motorul ATV-ului şi coborî. În depărtare, în direcţia penitenciarului, plutea o ceaţă întunecată, reziduurile umede de la incendiul de vegetaţie care se stinsese la un moment dat de la sine. Sub ea, terenul cobora într-o pantă domoală şi lungă. La capătul ei curgea o apă tulbure şi umflată de la ploaie. Cam la o sută de metri deasupra apei era o cabană de vânătoare cu acoperişul învelit în muşchi verde. Din horn ieşeau nişte norişori piperniciţi de fum.

Vanessa se căută prin buzunare şi îşi dădu seama că uitase complet să-şi ia o foaie de hârtie şi ceva de scris. Îi veni să râdă – ei, cât de complicat e să te sinucizi? –, dar nu reuşi să scoată decât un oftat firav.

Nu mai avea ce face, însă gestul ei ar trebui să fie limpede oricui. Cu condiţia să o găsească cineva aici. Cu condiţia să-i pese cuiva de ea. Van îşi luă puşca de pe umăr.

Uşa cabanei se deschise cu zgomot chiar atunci când reuşise să-şi proptească ţeava sub bărbie.

— Ar face bine să mai aibă aruncătoarea aia de bombe.

În ciuda distanţei, vocea de bărbat îi sună desluşit în urechi.

— Ori o să-i pară rău că hingheru' ăla nu l-a rezolvat de tot. Vezi de ia şi scanerul. Vreau să fiu la curent cu ce fac poliţaii.

Van lăsă puşca jos şi văzu doi bărbaţi care se urcară într-o camionetă Silverado şi plecară de acolo. Era convinsă că-i mai văzuse undeva şi precis că nu se întâlnise cu şobolanii ăştia jegoşi la cine ştie ce recepţie organizată de primărie. Dacă n-ar fi fost atât de obosită şi-ar fi amintit imediat cum îi cheamă. Dar acum parcă avea mintea plină cu noroi. Şi încă mai simţea zdruncinăturile ATV-ului, deşi coborâse din el şi-i oprise motorul. Începuse să vadă şi nişte puncte luminoase.

După ce camioneta nu se mai văzu, Vanessa se hotărî să coboare şi să cerceteze cabana. Precis va găsi înăuntru ceva pe care să-şi noteze ultimele gânduri – fie chiar şi spatele unei file de calendar vechi de câţiva ani.

— Şi mai am nevoie şi de ceva cu care să-mi prind biletul de cămaşă, spuse ea tare.

Propria-i voce i se părea pâcloasă şi străină. Vocea altcuiva. Şi, da, chiar *era* cineva. În spatele ei. Însă, atunci când întoarse capul, persoana aceea dispăruse. I se întâmpla tot mai des acum să vadă siluete cu coada ochilor. Halucinaţii. Cât timp poţi să stai nedormit fără să-ţi pierzi orice urmă de raţiune şi să înnebuneşti de-a binelea?

Van se urcă din nou în ATV şi coborî colina până la poteca spre cabană.

În căsuţa aceea mirosea a fasole, a bere, a carne de căprioară friptă şi a vânturi trase de bărbaţi. Masa era plină de vase murdare, chiuveta dădea pe dinafară de alte vase, iar pe plita cu lemne erau alte oale şi tigăi cu resturi vechi şi scârboase de mâncare. Pe poliţă era aşezată poza unui bărbat cu zâmbet fioros şi pe cap cu o pălărie

ţărănească trasă peste urechi. Bărbatul acela ţinea un târnăcop sprijinit de umăr. Vanessa se uită lung la fotografia sepia şi îşi dădu seama cine fuseseră cei doi bărbaţi de mai devreme. Când ea nu avea mai mult de doisprezece ani, tatăl ei i-l arătase pe individul din poză odată când acesta intra la Roata Neunsă.

— Ăla-i Lowell Griner cel Mare, îi spusese tata. Vreau să te ţii la distanţă de el, scumpo. Dacă îţi va da vreodată bună ziua, tu să fii fată politicoasă, să-i răspunzi frumos şi să-ţi vezi de drumul tău.

Deci cei doi erau fii lui Lowell cel Mare – nişte secături, la fel ca părintele lor. Maynard şi Low cel Mic Griner, în carne şi oase şi călătorind cu o camionetă nouă, când ar fi trebuit să fie închişi în Coughlin, aşteptând să fie judecaţi pentru mai multe capete de acuzare, printre care şi o crimă la care fusese de faţă Kitty McDavid, care acceptase să depună mărturie împotriva lor.

Van văzu un carneţel jerpelit, atârnat de o sfoară pe peretele din scânduri de pin al coridorului scurt, care probabil că ducea spre dormitoare. O foaie din el ar fi tocmai bună pentru biletul ei de adio, însă hotărî dintr-odată că mai voia să rămână în viaţă şi trează încă puţin.

Ieşi din cabană, bucuroasă că scapă de duhoarea dinăuntru. Plecă de acolo, conducându-şi ATV-ul cât de repede îndrăznea s-o facă în situaţia dată. După vreun kilometru şi jumătate, poteca intra într-unul dintre numeroasele drumuri neasfaltate ale Doolingului. Spre stânga încă se mai vedea praful ridicat – nu prea mult, că îl domolise burniţa, dar suficient cât să-i indice pe unde o apucaseră evadaţii. Aveau un avantaj destul de mare faţă de ea, dar terenul era deschis şi în pantă, aşa că reuşi să le vadă camioneta în depărtare şi înţelese că indivizii se îndreptau către oraş pe Route 7.

Van se plesni cu putere peste amândoi obrajii şi se luă după ei. Ploaia o udase până la piele, dar frigul o va ajuta să rămână trează. Cât se va putea. Dacă *ea* ar fi fugit de o condamnare pentru crimă, acum deja ar fi fost la jumătatea drumului spre Georgia. Dar cei doi aveau alte

gânduri; se întorceau în oraş, cu siguranţă ca să comită altă fărădelege, aşa cum le stătea în obicei. Van voia cu tot dinadinsul să afle ce aveau de gând să facă şi – de ce nu? – să-i oprească.

Poate că o motivau şi remuşcările pentru ce-i făcuse lui Ree.

XI

1

Fritz Meshaum nu a vrut să le dea bazooka gratis. Dar atunci când May l-a apucat de umeri şi Low i-a răsucit mâna la spate până între omoplaţi, s-a răzgândit şi a deschis chepengul din podeaua cocioabei în care locuia, arătându-le fraţilor Griner comoara după care veniseră.

Low cel Mic se aştepta să fie verde, ca alea din filmele despre al Doilea Război Mondial, însă bazooka lui Fritz era vopsită într-un negru prăfuit şi avea pe o latură un număr de serie foarte lung, iar sub el nişte litere din alea caraghioase pe care le folosesc ruşii. În jurul gurii avea o coajă de rugină. Lângă ea se afla o geantă din pânză cu douăsprezece proiectile, inscripţionate cu alte cuvinte ruseşti. Tot acolo mai erau şi vreo zece puşti şi douăzeci de pistoale, majoritatea semiautomate. Cei doi şi-au îndesat câteva la brâu. Un pistol la centura unui bărbat îi face pe ceilalţi să se dea la o parte din drumul lui.

— Aia ce-i? întrebă May, arătând spre un pătrat din plastic negru şi lucios, de deasupra piedicii de la trăgaci.

— Habar n-am, răspunse Fritz. O fi vreun număr de ordine, sau cam aşa ceva, după care să ţină scriptologii socoteala.

— Scrie în engleză, observă May.

Fritz ridică din umeri.

— Şi ce? Io am o şăpcălie John Deere[118] cu o etichetă pă care scrie în chinezeşte. Toată lumea vinde toate căcaturile la toată lumea. Aşa merg trebile din cauza la jidani. Că jidanii...

— Lasă-ne în pace cu jidanii tăi! îl repezi Low cel Mic.

Dacă îl lăsa pe Fritz să se ambaleze pe tema evreilor, în scurt timp ar fi ajuns să înjure guvernul federal şi ei ar fi rămas ghemuiţi pe vine în jurul găurii ăleia din duşumea

[118] John Deere – companie americană, producătoare de echipamente agricole şi de construcţii (n. tr.).

până la sfârşitul primăverii.

— Nu mă interesează decât dacă e în stare de funcţionare. Că, dacă nu-i, mai bine spune-mi acu', altminteri ne întoarcem şi-ţi smulgem boaşele.

— Io zic c-ar trebui oricum să i le smulgem, Low, interveni May. Aşa zic io. Pe pariu că-s cât nişte alune.

— Funcţionează, funcţionează, se grăbi să-i asigure Fritz, referindu-se probabil la bazooka, nu la ouăle lui. Acu' lăsaţi-mă în pace, bagabonţilor!

— Băăă, da' ce tare-n gură e tipu' ăsta, frate-miu! remarcă Maynard.

— Este, spuse Low cel Mic. Ai dreptate. Da' o să-l iertăm de data asta. Pune mâna şi ia vreo două praştii din alea.

— Nu-s praştii, se indignă Fritz. Sunt puşti automate din dotarea arma...

— Mi-ar conveni să-ţi pui lacăt la gură, îi zise Low. Şi ce-mi convine mie ar trebui să-ţi convină şi ţie. O să plecăm acum, da', dacă bazooka asta nu merge, o să ne întoarcem şi o să ţi-o vârâm între bucile alea fleşcăite pân' la trăgaci.

— Da, dom'le, fix cum zice! se bucură May. Ia să te văz cum te mai caci după aia!

— La ce vă trebuie aruncătoarea mea de bombe?

Low cel Mic Griner surâse cu blândeţe.

— Ciocu' mic! îi ceru el. Nu-i treaba ta, aşa că nu-i cazul să te frământi că ai să faci riduri.

2

De pe culmea unui deal aflat la distanţă de cam patru sute de metri, Van Lampley văzu camioneta intrând în curtea sufocată de gunoaie a lui Fritz Meshaum. Îi văzu pe fraţii Griner coborând şi apoi revenind după câteva minute. Cărau nişte genţi – desigur, pline cu lucruri furate – pe care le puseră în portbagaj. După care plecară tot pe drumul către Dooling. Vanessa se gândi să-i facă o vizită lui Meshaum, numai că, în starea ei actuală, nu prea credea că ar fi fost capabilă să pună întrebări cât de cât coerente. Dar chiar era nevoie de vreo întrebare? Tot

Doolingul ştia că Fritz Meshaum era amorezat de orice obiect care avea trăgaci şi făcea poc. Fraţii Griner trecuseră pe la el ca să facă rost de arme. Era la mintea cocoşului.

Foarte bine, şi ea era înarmată. Poate că puşca ei de vânătoare nu era mare lucru în comparaţie cu ce aveau cei doi în portbagaj, dar ce mai conta acum? Mai avea ea ceva de pierdut, când doar cu un ceas în urmă intenţionase să se contopească cu universul?

— Vă puneţi cu mine, băieţi? murmură Van, pornind ATV-ul. Ei, ce-ar fi să vedem cine cu cine se pune?

Din păcate, înainte să plece de acasă, nu-şi bătuse capul să verifice cât combustibil mai avea în rezervor.

3

În ziua petrecută la cabana de vânătoare, fraţii Griner ascultaseră destul de rar comunicările de pe frecvenţa radio a poliţiei, dar pe drumul spre oraş au stat cu urechile ciulite doar la transmisiile alea. Maynard a priceput foarte puţin spre deloc din schimburile acelea de replici, pentru că mintea lui nu ştia să meargă decât cu viteza întâi. Însă Lowell a prins ideea generală.

Un tip – de fapt mai mulţi – şparliseră o căruţă de arme din depozitul secţiei de poliţie şi acu' gaborii erau negri de furie. Cel puţin doi dintre manglitorii de arme au fost omorâţi, la fel şi un gabor, iar ceilalţi au fugit cu o autorulotă mare. Şi s-au dus cu arme cu tot la puşcăria de gagici. Gaborii mai vorbeau şi de o femeie pe care voiau s-o scoată din casa aia de curve, da' manglitorii voiau s-o ţină pentru ei. Low n-a prea înţeles partea asta. Da' nici nu-l interesa. Însă îl interesa că gaborii au făcut o poteră şi că se pregăteau de o mare cafteală pentru mâine-dimineaţă şi că îşi dăduseră rendez-vous la intersecţia dintre Route 31 şi West Lavin. Ceea ce însemna că secţia rămânea nepăzită. Lui Lowell i-a venit atunci o idee genială despre cum s-o prindă pe Kitty McDavid.

— Low?

— Da, frate.

— Din toată păsărească asta, io nu pricep neam cine-i şef acu'. Unii zice că-i Coombs, că el e şef în locu' lu' curva aia de Norcross. Da' alţii zice că-i unu' pe care-l cheamă Frank. Cine-i Frank ăsta?

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, îi răspunse Low cel Mic. Da' când intrăm în oraş, vezi să ţii ochii beliţi după un copil care-i singur.

— Care copil, frate?

— Unul care să ştie să meargă pe bicicletă şi să ducă vorba, spuse Low, chiar în momentul în care camioneta furată trecea pe lângă semnul pe care scria BINE AŢI VENIT ÎN DOOLING, LOCUL ÎN CARE DOREŞTI SĂ-ŢI CREŞTI COPIII.

4

La drum drept, ATV-ul Suzuki putea să atingă viteza de nouăzeci şi cinci de kilometri la oră. Numai că acum se făcea noapte, iar reflexele ei erau aproape inexistente. Aşa că Van Lampley nu îndrăznea să depăşească şaizeci. Deja nu se mai vedea camioneta Silverado cu fraţii Griner când a trecut şi ea de semnul cu BINE AŢI VENIT ÎN DOOLING. Poate i-a pierdut, poate nu. Strada Principală era aproape pustie şi a sperat să-i descopere acolo – fie parcaţi undeva, fie mergând încet şi uitându-se după vreo casă sau magazin pe care să le tâlhărească. Dacă nu-i va vedea acolo, cel mai bine ar fi să se prezinte la secţia de poliţie şi să-l informeze pe ofiţerul de serviciu că îi văzuse pe cei doi evadaţi. Destul de frustrant, când te gândeşti că spera să facă o faptă bună care să compenseze faptul că o împuşcase pe sărmana Ree Dempster. Dar, aşa cum obişnuia să spună tatăl ei, uneori capeţi ce-ţi doreşti, dar de cele mai multe ori trebuie să te mulţumeşti cu ce ţi se oferă.

Centrul propriu-zis al oraşului începea cu „Salonul de înfrumuseţare al lui Barb" şi cu salonul de manichiură „Unghii de Divă", vizavi de care se afla „Bricolaj la Ace"

(vizitat recent de Johnny Lee Kronsky, care cumpărase de acolo tot felul de scule, cabluri şi baterii). Fix între aceste aşezăminte de mare importanţă pentru bunăstarea comunităţii, ATV-ul s-a înecat de două ori, a tras un pârţ şi şi-a dat obştescul sfârşit. Van s-a uitat la indicatorul de la bord şi a văzut acul la zero. Nu mai avea niciun strop de benzină. Ei, ziceţi şi voi, nu era sfârşitul perfect pentru un aşa căcat de zi?

Pe strada următoare era o benzinărie de unde ar fi putut să cumpere câţiva litri de combustibil, presupunând că ar fi găsit-o deschisă. Dar se făcea tot mai întuneric, iar javrele alea de fraţi puteau fi oriunde. Plus că, în starea ei, orice drum pe jos – fie şi unul atât de scurt – i se părea o adevărată expediţie. Mai bine ar termina ce a început mai devreme, aşa cum oricum avusese de gând... însă nu ajunsese campioană de skanderbeg renunţând atunci când se împuţea situaţia, nu? Şi nu la asta se gândea? Să renunţe?

— Nu sunt învinsă până când nu ating masa cu dosul palmei, îşi anunţă Van ATV-ul naufragiat.

Apoi porni pe jos pe trotuarul pustiu, clătinându-se uşor şi târşâindu-şi picioarele spre secţia de poliţie.

5

Chiar vizavi de secţia de poliţie era firma „Asigurări Drew T. Barry”, al cărei proprietar se afla acum pe West Lavin, împreună cu ceilalţi membri ai poterei. Low opri camioneta Silverado în parcarea angajaţilor. Uşa din spate era încuiată, situaţie rezolvată imediat de May, care se împinse în ea de vreo două ori cu umărul lui musculos. Low intră, trăgându-l după el pe puştiul care, până în urmă cu câteva minute, mergea liniştit cu bicicleta în apropierea sălii de bowling. Băiatul respectiv era Kent Daley, membru în echipa de tenis a liceului şi bun prieten cu Eric Blass. Bicicleta lui era acum cocoţată în spatele camionetei. Puştiul se smiorcăia, deşi era cam mare pentru un asemenea comportament; după părerea lui Low,

smiorcăielile erau în regulă în cazul adolescentelor, dar băieţii ar trebui să renunţe la aceste manifestări încă de la zece ani. Însă era dispus să facă o excepţie în cazul acesta. Probabil puştiul îşi imagina că urma să fie violat şi ucis.

— Fă bine şi ţine-ţi pliscu', tinere! îi spuse el. N-o să păţeşti nimic dacă te porţi cum trebuie.

Îl trase pe Kent în sala mare dinspre stradă, care era plină cu birouri şi postere care-ţi explicau cum poliţa corectă îţi poate salva familia de la sărăcie. Pe geamul mare al firmei era scris cu litere uriaşe şi aurii numele lui Drew T. Barry. Pe Low îl surprinse să vadă o femeie care mergea foarte încet pe trotuarul de vizavi. Nu cine ştie ce bunăciune, destul de malacă şi cu tunsoare lesbi. Dar mare chestie să mai vezi vreo femeie acum. Tipa aruncă o privire spre stabilimentul lui Barry, dar înăuntru era întuneric şi nu se vedea decât reflexia felinarelor abia aprinse. Gagica urcă treptele de la prăvălia gaborilor şi încercă uşa. Era încuiată. Ei, cât de tipică era chestia asta pentru nişte pârliţi de gabori de provincie, se minună Low. Proştii încuie uşa *după* ce li s-au furat armele. Acum tipa încerca interfonul.

— Domnu'? scânci Kent. Vreau să mă duc acasă. Vă dau bicicleta dacă o vreţi.

— Ne luăm singuri ce vrem, pulifrici mucos ce eşti! îl anunţă May.

Low răsuci mâna băiatului, făcându-l să ţipe.

— Ce n-ai înţeles când ţi-am zis să-ţi ţii pliscu'? Frate, du-te de ad-o pe Tanti Bazoo. Şi proiectilele.

May plecă. Low se întoarse spre puşti.

— Pe cartea de identitate din portofel scrie că te cheamă Kent Daley şi că locuieşti pe Juniper Street, la număru' 15. Aşa e?

— Da, domnule, răspunse băiatul, ştergându-se la nas cu podul palmei, dar nereuşind decât să-şi întindă mucii pe obraz. Kent Daley mă cheamă şi nu vreau să am probleme. Vreau să mă duc acasă.

— Ai dat de dracu', Kent! Frate-miu e un om tare bolnav la cap. Nimic nu-i place mai mult decât să schingiuiască

oamenii. Ce crezi c-ai făcut tu de ai ghinionu' ăsta?

Kent îşi umezi buzele şi clipi repede de câteva ori. Deschise gura parcă dorind să spună ceva. O închise la loc.

— Ai făcut tu o năzbâtie, nu se poate altfel, începu Low să râdă, că tare îl mai amuza să-i vadă pe alţii cum se simt vinovaţi pentru cine ştie ce prostie. Cine e acu' acasă la tine?

— Tata şi mama. Numai că mama e... ştiţi...

— Trage aghioase, nu?

— Aşa e, domnule.

— Da' tac-tu e bine, sănătos?

— Da, domnule.

— Ai vrea să mă duc eu acum până pe Juniper Street, la numărul 15, şi să-i zbor creierii lu' tătâne-tău?

— Nu, domnule, şopti Kent.

Lacrimi mari îi şiroiau pe obrajii palizi.

— Normal că nu vrei, dar aşa am să fac dacă n-ai să mă asculţi. Ai să mă asculţi?

— Da, domnule.

Nici măcar şoaptă nu mai era, ci o adiere slabă care ieşise printre buzele băiatului.

— Câţi ani ai, Kent?

— Şa-şa-şaptişpe.

— Aoleu! Adică la anu' o să ai drept de vot şi bâzâi ca un bebe mic! Ia termină!

Kent se strădui să se supună.

— Mergi repede cu biela aia, nu?

— Destul de repede. Anul trecut am câştigat concursul pe regiune.

Pe Low cel Mic nu-l interesa asta.

— Ştii intersecţia dintre Route 31 şi West Lavin? Drumul ăla care duce la puşcărie?

Maynard se întorsese cu bazooka şi o cutie cu proiectile. Vizavi, gagica aia solidă renunţase să mai insiste la interfon şi acum cobora treptele clădirii. Ţinea capul în piept şi se mişca greu.

Burniţa se oprise.

Kent se uita la arma uriaşă cu un soi de fascinaţie

morbidă. Low îl zgâlţâi cu putere.

— Ştii drumu' ăla?

— Da, domnule.

— Bine. Acolo sunt nişte oameni şi tu ai să le duci un mesaj de la mine. I-l transmiţi ăluia de-l cheamă Terry, ori ăluia de-l cheamă Frank. Ori la amândoi. Ascultă-mă cu atenţie!

6

În vremea aceea, Terry şi Frank coborâseră din maşina de poliţie şi se apropiau de porţile duble ale Penitenciarului Dooling, unde îi aşteptau Clint şi încă un tip. La intersecţie erau postaţi zece membri ai poterei; ceilalţi îşi ocupaseră poziţiile în jurul închisorii: la nord, nord-est, est, sud-est, sud, sud-vest, vest şi nord-vest. Nimeni nu părea deranjat de frig, umezeală şi întunericul din pădure. Entuziasmul îi ameţise pe toţi ca un drog.

„Şi aşa vor rămâne până când va încasa unul un glonţ şi va începe să urle", îşi zise Terry.

Poarta interioară era blocată de un camion. Spaţiul dintre porţi era umplut cu anvelope. Clar îmbibate cu benzină, pentru că mirosea până departe. Bună stratagemă! Terry îndreptă raza lanternei spre Norcross, apoi spre tipul cu barbă de lângă el.

— Willy Burke! zise el. Îmi pare rău să te întâlnesc aici.

— Şi mie-mi pare rău să te văd aici, îi răspunse Willy. Îmi pare rău să te văd că faci ceva ce n-ar trebui. Că-ţi depăşeşti atribuţiile. Că te joci de-a justiţiarul.

Spunând asta, bătrânul îşi scoase pipa din buzunarul salopetei şi începu s-o umple.

Terry nu ştiuse niciodată dacă să i se adreseze lui Norcross cu „domnule doctor", sau doar cu „domnule", aşa că preferă să-i folosească numele mic.

— Uite, Clint, situaţia asta a depăşit orice limită. Unul dintre oamenii mei a murit. Vern Rangle. Cred că-l cunoşteai.

Clint oftă şi clătină mâhnit din cap.

— Aşa este şi îmi pare tare rău. A fost un om bun. Vreau să sper că şi ţie îţi pare rău pentru Garth Flickinger şi Gerda Holden.

— Moartea fetei lui Holden a fost un act de autoapărare, interveni Frank. Îi sfâşia beregata lui Rangle.

— Vreau să vorbesc cu Barry Holden, spuse Clint.

— E mort, zise tot Frank. Din vina ta.

Terry se întoarse spre el:

— Lasă-mă pe mine să vorbesc!

Frank făcu un gest de abandon şi se dădu un pas în spate. Coombs avea dreptate, tot nu putea să-şi controleze irascibilitatea. Dar, dreptate sau nu, îl detesta acum pentru că îl împiedica să facă ce-şi dorea. Adică să sară gardul ăla (fără să-i pese de sârma ghimpată de deasupra) şi să-i dea cap în cap pe cretinii ăia înfumuraţi. Încă mai auzea în minte vocea sfidătoare a lui Evie Black.

— Ascultă-mă, Clint! spuse Terry. Sunt de acord să recunosc că ambele părţi sunt de vină şi sunt dispus să-ţi garantez că nimeni nu va fi pus sub acuzare, cu condiţia să mi-o predai chiar acum pe femeie.

— Barry e mort? întrebă Clint.

— Da, răspunse şeriful interimar. L-a atacat pe Vern.

Willy Burke întinse mâna şi-l apucă pe Clint de umăr.

— Haide să discutăm despre Evie! zise Clint. Ce ai de gând cu ea? Ce *vrei* să faci?

Terry păru să ezite, dar Frank avea răspunsul pregătit.

— O s-o ducem la secţie. Terry o s-o interogheze, iar eu am să aduc cât pot de repede o echipă de doctori de la spitalul de stat. Împreună cu ei, vom reuşi să ne dăm seama cine este, ce le-a făcut femeilor noastre şi dacă poate sau nu să dreagă lucrurile.

— Ea pretinde că n-a făcut nimic, zise Clint, ferindu-şi privirea. Spune că este doar un sol.

Frank se întoarse spre Terry:

— Ştii ce? Eu cred că tipul ăsta ne ia drept proşti.

Terry îi aruncă o privire plină de reproş (şi uşor congestionată); şi din nou Frank făcu un gest de abandon şi se dădu un pas în spate.

— Nu aveţi niciun medic înăuntru, spuse Terry, şi nici asistente medicale nu mai aveţi, pentru că, din câte îmi aduc eu aminte, amândouă sunt femei, ceea ce înseamnă că acum fac nani în coconi. Deci, concluzia evidentă este că nu-i faceţi vreun examen medical, ci doar o *ţineţi...*

— O *apăraţi,* mârâi Frank.

— ...şi credeţi ce vă spune...

— *Puneţi botul* la minciunile ei! strigă Frank.

— Taci din gură! îi spuse Terry cu blândeţe, deşi se făcuse ca focul la faţă. Dar să ştiţi că are dreptate. Puneţi botul. Credeţi ce vă îndrugă fără să verificaţi.

— Nu înţelegi, spuse Clint, pe un ton obosit. Evie Black nu-i femeie. Nu în sensul pe care-l ştim noi. Nu cred nici că ar fi sută la sută om. Are anumite talente, sau cum vreţi să le ziceţi. Sunt sigur că poate să vorbească cu şobolanii. Pentru că lighioanele alea fac exact ce le cere ea. Aşa a pus mâna pe telefonul lui Hicks. Iar toate moliile alea pe care le vedeţi prin oraş au o legătură cu ea. Plus că ştie foarte multe lucruri. Lucruri pe care n-are de unde să le ştie.

— Zici că-i vrăjitoare? îl întrebă Terry.

Scoase sticla şi luă o înghiţitură. Poate că nu era cea mai bună metodă de negociere, dar simţea mare nevoie să bea ceva.

— Haide, Clint, mă laşi? O să-mi zici acum şi că merge pe apă.

Frank îşi aduse aminte de flacăra care s-a rotit prin aer în livingul lui şi care s-a transformat în molii; şi îşi mai aminti şi de telefonul primit de la Evie Black, care i-a spus că l-a văzut cum a protejat-o pe Nana. Îşi încrucişă strâns braţele la piept, încercând să-şi sugrume furia. Ce importanţă avea ce anume era Evie Black? Nu conta decât ce se întâmplase, ce se întâmpla chiar *acum* şi cum se putea rezolva situaţia.

— Deschide bine ochii, fiule! interveni Willy. Uită-te la câte s-au petrecut în lume în ultima săptămână. Toate femeile dorm în coconi şi tu ai ideea fixă că Evie Black ar putea să fie o vrăjitoare? Treziţi-vă la realitate, băieţi! Nu

vă mai amestecaţi în treburi la care nu vă pricepeţi şi lăsaţi lucrurile să se desfăşoare de la sine, aşa cum zice doctorul că vrea ea.

Pentru că lui Terry nu-i venea în minte vreo replică inteligentă, se gândi să se inspire încă puţin din sticla cu gin. Observă că Norcross se uita la el şi mai luă încă o gură, doar aşa, ca să-i facă în ciudă. Cum îşi permitea să-l judece netrebnicul ăla care se ascundea în spatele zidurilor închisorii, în timp ce el încerca să salveze lumea?

— Mi-a cerut doar câteva zile, spuse Clint. Şi vreau să i le ofer.

Îl ţintui cu privirea pe Terry şi continuă:

— Doar atât mi-a spus: că se aşteaptă să urmeze crime în masă. Pentru că ea crede că acesta este singurul mod prin care bărbaţii ştiu să-şi rezolve problemele. Hai să-i dovedim că se înşală! Retrăgeţi-vă! Daţi-i şaptezeci şi două de ore. Şi apoi vom reevalua situaţia.

— Vorbeşti serios? Ce crezi tu că o să se schimbe?

Ginul încă nu-i luase complet minţile lui Terry. Deocamdată doar venise în vizită. Aşa că se rugă în gând: „Dă-mi un răspuns în care să cred.”

Însă Clint clătină din cap:

— Nu ştiu. Spune că nu depinde numai de ea. Dar sunt convins că un prim pas spre o rezolvare acceptabilă a situaţiei ar fi astea trei zile fără vărsare de sânge. Să nu uit! Mai zice că trebuie să fie de acord şi femeile.

Pe Terry mai că-l umflă râsul:

— Cum dracu’ să ne zică dacă-s de acord sau nu când ele dorm duse?

— Nu ştiu, răspunse Clint.

„Trage de timp”, îşi spuse Frank. „Ne azvârle în faţă toate minciunile care-i vin în creieru’ ăla psihopupist al lui. Sper că încă mai eşti suficient de treaz ca să-ţi dai seama de asta, Terry”.

— Trebuie să mă gândesc.

— În regulă, dar trebuie să gândeşti limpede, aşa că ţi-ai face un mare bine dacă ai deşerta pe jos ce ţi-a mai rămas în sticla aia.

Se uită la Frank. Acum avea privirea rece a orfanului care se luptase cu cel mai bun prieten al lui pentru un milkshake.

— Frank crede că el este soluţia, dar eu cred că el este problema. Presupun că Evie ştia că va apărea un individ ca el. Presupun că ştie că asemenea indivizi apar mereu.

Frank se repezi, vârî mâna prin gard, îl înşfăcă pe Norcross de gât şi îl strânse... şi îl tot strânse, până când omului îi ieşiră ochii din orbite, iar apoi i se prelinseră pe obraji... dar numai în imaginaţia sa. În realitate, aştepta să vadă ce reacţie va avea Terry.

Acesta se gândi puţin, apoi scuipă pe jos.

— Du-te dracu', Clint! Tu nu eşti doctor adevărat.

Iar când duse sticla la gură şi luă o duşcă lungă, sfidătoare, inima lui Frank făcu o tumbă de bucurie. Până mâine, şeriful interimar Terry Coombs o să se facă mangă. Şi atunci el, Frank, va prelua comanda. Nu va exista niciun armistiţiu de şaptezeci şi două de ore şi îl durea în fund dacă Evie Black era vrăjitoare, zâna-zânelor sau Regina Roşie din Ţara Minunilor. Aflase din convorbirea telefonică tot ce trebuia să ştie despre ea.

Încetează! îi spusese el – o implorase el – atunci când îl sunase de pe mobilul furat. *Lasă-le în pace pe femei!*

Va trebui să mă ucizi mai întâi, îi răspunsese ea.

Exact asta era intenţia lui. Oare moartea lui Evie Black le va aduce înapoi pe femei? Bravo, povestea va avea un final fericit! Dar dacă nu? Atunci, se va răzbuna pentru că i-a răpit-o pe singura fiinţă care conta pentru el. Oricum ar ieşi, problema va fi rezolvată.

7

Chiar atunci când Van Lampley ajunse lângă ATV-ul mort la datorie – fără să aibă nici cea mai mică idee ce ar trebui să facă mai departe – trecu pe lângă ea un puşti pe una dintre bicicletele acelea cu ghidon fiţos. Atât de repede pedala băiatul, că îi flutura părul în vânt. Pe chip i se întipărise o expresie de groază desăvârşită. Starea lui

putea să fi fost provocată de o mulţime de lucruri – de schimbările petrecute în lumea pe care o cunoştea el, de exemplu. Însă Van ştia prea bine ce-l băgase pe băiat în viteză. Şi nu era doar o intuiţie; era o certitudine.

— Puştiule! strigă ea. Hei, puştiule, unde sunt?

Însă Kent Daley n-o luă în seamă şi se apucă să pedaleze mai repede. Se gândea la boschetara bătrână de care îşi bătuseră joc. N-ar fi trebuit să facă asta. Iar acum Dumnezeu îi pedepsea. Îl pedepsea *pe el.* Şi începu să pedaleze şi mai repede.

8

Cu toate că Maynard Griner se lăsase de şcoală încă din clasa a opta (iar şcoala se bucurase că a scăpat de el), era foarte priceput la mecanică. Atunci când fratele lui mai mic îi încredinţase bazooka şi unul dintre proiectile, May le-a manevrat de parcă doar asta făcuse toată viaţa. A examinat vârful brizant al proiectilului, conductorul care mergea pe o latură şi aripioarele stabilizatoare de la bază. Mârâi ceva, bâţâi de câteva ori din cap şi alinie aripioarele la canelurile dinăuntru. Floare la ureche! Apoi arătă spre o manetă situată deasupra trăgaciului şi sub eticheta cu numărul de inventar.

— Trage de ea. Tre' să se închidă.

Low făcu întocmai şi auzi un clic.

— Asta a fost, May?

— Ar trebui, dacă Fritz i-a pus o baterie nouă. Mi se pare că curentu' o face să puşte.

— Dacă nu i-a pus bateria aia, mă întorc şi-i sparg botul, spuse Low.

Îi sclipeau ochii acum, când stătea cu faţa spre vitrina de la firma lui Drew T. Barry şi cu bazooka pe umăr. Parcă era eroul dintr-un film de război!

— La o parte, frate-miu!

Se vede treaba că bateria era nouă. Pentru că se auzi un *fâââşşşşş* dogit. Apoi din tub ţâşni fumul. Apoi vitrina se făcu cioburi. Şi apoi, înainte ca vreunul dintre ei să apuce

să-şi tragă răsuflarea, explodă faţada de la secţia de poliţie. O mulţime de fragmente de cărămidă şi de sticlă acoperiră strada.

— *U-aaaa-IIIIIII!* zbieră May, plesnindu-l pe Low pe spinare. *Văzuşi, frate-miu?*

— Văzui, răspunse acesta.

Din interiorul secţiei vătămate începuse să chirăie o alarmă. Puţinii oameni de pe stradă – doar bărbaţi, fireşte – dădeau fuga să se uite. Faţa clădirii era acum o gură căscată, plină cu dinţi sparţi. Se vedeau flăcări înăuntru şi multe hârtii, care zburătăceau ca nişte găini perpelite.

— Încarc-o iară!

May alinie aripioarele celui de-al doilea proiectil şi îl fixă bine.

— Gata!

Fratele cel mare ţopăia de entuziasm. La propriu. Se distra mult mai bine decât atunci când aruncaseră un pachet cu dinamită în iazul ăla cu păstrăvi de lângă Tupelo.

— Foooc! strigă Low şi apăsă trăgaciul.

Proiectilul a traversat în zbor strada, lăsând în urmă o dâră de fum. Bărbaţii care se holbau la dezastru îl observară şi fie au luat-o la sănătoasa, fie s-au trântit la pământ. A doua explozie a distrus centrul clădirii. Coconul lui Linny supravieţuise primei deflagraţii, dar nu şi celei de-a doua. Din locul unde zăcuse, s-au ridicat în zbor zeci de molii, care apoi s-au aprins şi ele.

— Lasă-mă şi pe mine! urlă May, întinzând mâinile după bazooka.

— Nu, trebuie să plecăm de-aici, zise Low. Da’ o să ai şi tu ocazia să tragi, frate. Pe cuvânt.

— Când? Unde?

— Când ajungem la puşcărie.

9

Van Lampley încremenise lângă ATV. Văzuse prima dâră de fum peste Strada Principală şi înţelesese ce urma să se

întâmple încă înainte de explozie. Jigodiile alea de Griner făcuseră rost de un lansator de rachete, sau ceva asemănător, de la Fritz Meshaum. Când începu să se mai risipească fumul celei de-a doua explozii, văzu flăcări mari ieşind prin găurile din zid, unde, doar cu câteva secunde mai devreme, fuseseră ferestrele. Una dintre uşile triple zăcea în mijlocul străzii, contorsionată şi semănând acum cu un burghiu gigantic din oţel cromat. Celelalte uşi nu se mai vedeau. Fuseseră făcute praf.

„Vai şi amar de cine era înăuntru!” îşi zise ea.

Red Platt, unul dintre vânzătorii de la Reprezentanţa Kia, venea spre ea împleticindu-se. Îi şiroia sângele pe obrazul drept, iar buza inferioară părea desprinsă de la locul ei, deşi era greu să-ţi dai seama din cauza sângelui.

— Ce-a fost asta?

Red avea vocea piţigăiată. Cioburi de sticlă îi luceau în părul rar.

— Ce naiba a fost *asta?*

— Opera unor scule care trebuie belite înainte să facă şi mai mult rău, spuse Van. Caută pe cineva să te bandajeze, Red.

Şi porni către benzinăria Shell. Pentru prima oară după atâtea zile, se simţea din nou ea însăşi. Ştia că starea asta nu avea cum s-o ţină prea mult, dar atât timp cât va dura, voia să profite de ea la maximum. Benzinăria era deschisă, însă înăuntru nu era nimeni. Găsi în garaj o canistră de treizeci de litri, o umplu la una dintre pompe şi lăsă o bancnotă de douăzeci de dolari lângă casa de marcat. Poate că venea sfârşitul lumii, dar fusese educată să-şi achite cumpărăturile.

Se întoarse la ATV, umplu rezervorul şi ieşi din oraş, mergând în direcţia din care veniseră fraţii Griner.

10

Kent Daley avea o seară foarte proastă şi nici nu se făcuse ora opt. Abia ieşise de pe Route 31 şi pedala cu viteză către autobuzele care blocau West Lavin, când a fost

trântit de pe bicicletă.

S-a izbit cu capul de asfalt şi a văzut o mulţime de stele verzi. Stelele astea au clipit cât au clipit, după care au dispărut şi el a văzut gura unei arme la doar zece centimetri de faţa lui.

— Ce-avem noi aici? exclamă Reed Barrows, poliţistul care-l pocnise pe Kent.

Reed ocupa postul de la sud-vest. Acum lăsă arma jos şi îl apucă pe băiat de cămaşă.

— Te ştiu! Tu eşti puştiul care anul trecut a pus artificii în cutiile poştale.

Mai mulţi bărbaţi alergau spre ei dinspre barajul rutier. Frank Geary era în frunte. Terry Coombs venea la coadă – mai încet şi pe două cărări. Ştiau ce se întâmplase în oraş; deja primiseră câteva zeci de apeluri pe telefoanele mobile, plus că, fiind pe teren mai înalt, vedeau destul de bine focul care ardea în centrul Doolingului. Majoritatea voiau să se întoarcă imediat, dar Terry, temându-se că era o diversiune pusă la cale de Norcross ca să o poată scoată pe femeie din clădire, le ordonase să rămână la posturile lor.

— Ce cauţi aici, Daley? îl întrebă Reed pe băiat. Puteam să te împuşc.

— Am un mesaj, zise Kent, frecându-se la ceafă. (Nu curgea sânge, dar îi apăruse un cucui destul de mare.) Pentru Terry. Sau Frank. Sau pentru amândoi.

— Ce mama dracu' se petrece? vru să ştie Don Peters.

Îi venise ideea să-şi pună o cască de fotbal, iar acum ochii lui mici, umbriţi de apărătorile pentru faţă, semănau şi mai mult cu aceia ai unei păsări flămânde.

— Cine-i ăsta?

Frank îl dădu la o parte pe Don şi se aşeză într-un genunchi lângă băiat.

— Eu sunt Frank, spuse el. Care-i mesajul?

Se aşeză şi Terry într-un genunchi. Respiraţia îi mirosea puternic a băutură.

— Haide, fiule! Înşiră adânc... *inspiră* adânc... şi vino-ţi în fire!

Kent bâjbâi printre gândurile confuze.

— Femeia aia de la puşcărie, aia care nu-i ca toate celelalte, are prieteni în oraş. Mulţi prieteni. Pe mine m-au prins doi dintre ei. Şi mi-au zis să vă zic să nu mai faceţi ce faceţi şi să plecaţi de aici. Dacă nu, mai urmează şi alte explozii ca aia de la secţie.

Pe buzele lui Frank se ivi un zâmbet, dar care nu-i ajunse până în privire. Se întoarse spre Terry:

— Ce părere ai, domnule şerif? Să fim băieţi buni şi să plecăm?

Low cel Mic nu avea nicio şansă să ajungă membru al Mensa[119], dar era înzestrat cu o anumită isteţime datorită căreia afacerile familiei Griner reuşiseră să rămână pe linia de plutire aproape şase ani până în ziua aceea fatală când cei doi fraţi fuseseră prinşi. (Pentru acest eveniment nefericit, Low dădea vina pe firea lui mult prea generoasă: o luaseră la ei pe paraşuta aia de McDavid, care nici măcar prea sexy nu era, iar ea le-a răsplătit bunătatea turnându-i la gabori.) Low înţelegea instinctiv psihologia oamenilor, în general, şi a bărbaţilor, în special. Când îi spui unui bărbat să nu facă asta sau aia, bărbatu' ăla face exact pe dos.

Terry nu ezită câtuşi de puţin:

— Nu plecăm nicăieri. Atacăm în zori. Din partea mea, poa' să arunce în aer tot oraşul ăla afurisit.

Bărbaţii strânşi în jur izbucniră în urale sălbatice, dându-i fiori lui Kent Daley. Nu voia nimic altceva decât să ajungă acasă, să încuie toate uşile, să-şi culce capul îndurerat pe pernă şi să doarmă.

11

Deocamdată adrenalina încă o mai ţinea în stare de funcţionare. Van bătu atât de tare cu pumnii în uşa lui Fritz Meshaum, că o făcu să se zgâlţâie în cadru. O mână cu degete lungi şi parcă prea noduroase trase la o parte perdeaua jegoasă. Apăru o faţă nebărbierită care se uită

[119] Mensa – organizaţie internaţională non-profit, din care fac parte oamenii cu IQ-ul mult peste medie (n. tr.).

afară. O clipă mai târziu, uşa se deschise. La fel şi gura lui Fritz. Dar, înainte să articuleze vreun cuvânt, Van îl apucă de umeri şi începu să-l scuture aşa cum face un terrier cu şobolanul pe care tocmai l-a prins.

— Ce le-ai vândut, schelet cretin şi păduchios ce eşti? Un lansator de rachete? Asta e, da? Cât ţi-au dat jigodiile alea ca să facă o groapă de bombă în mijlocul oraşului?

Erau deja în casă. Van îl împingea pe Fritz prin camera plină cu mizerii. El o lovea anemic doar cu mâna stângă, pentru că celălalt braţ era înfăşurat într-un bandaj improvizat, care semăna cu un cearşaf.

— Termină! urlă Fritz. Termină, femeie! Boii ăia mi-au dislocat deja un braţ!

Van îl îmbrânci pe un fotoliu murdar, alături de care era un teanc de reviste porno vechi.

— Vorbeşte!

— Nu-i lansator de rachete. E o bazooka rusească de colecţie. Puteam s-o vânz pă şase, şepte mii dă dolari la vreun talcioc de arme din Wheeling, da' bulangiii ăia doi mi-au *furat*-o!

— Evident că asta-i apărarea ta, spuse Van.

Începuse să gâfâie:

— E adevăru' adevărat!

Fritz se uită mai atent la ea, studiind-o din cap până în picioare: chipul rotund, sânii voluminoşi, şoldurile late.

— Eşti prima tipă pe care o văz de două zile. De câtă vreme eşti treză?

— De joia trecută.

— Măiculiţa mea, ăsta-i un record!

— Nici pe departe, spuse Van, care verificase pe Google. Lasă asta. Indivizii ăia au aruncat în aer secţia de poliţie.

— Auzii io o bubuială straşnică, recunoscu Fritz. Bag sama că bazooka mea merge bine.

— Da, merge al naibii de bine, zise Van. Presupun că nu ştii ce au de gând să facă în continuare.

— Nee, nici cea mai vagă idee.

Şi Fritz începu să rânjească, dezvelindu-şi dantura care nu mai fusese de multă vreme în vizită la vreun dentist.

— Da’ pot să aflu.

— Cum?

— Proştii ăia s-au uitat fix la el şi io le-am zis că-i eticheta cu număru’ de inventar şi m-au *crezut!*

Hohotele lui de râs sunau ca o pilă care râcâie rugina de pe o balama.

— Despre ce vorbeşti?

— E un dispozitiv GPS. Le pui la toate mărfurile mele mai dă Doamne-ajută, în caz că mi le fură cineva. Cum s-a întâmplat cu bazooka aia. Pot să văz pe telifon unde-i acu’.

— Telefon pe care ai să mi-l faci cadou mie, spuse Van, întinzând mâna.

Fritz o privi ironic pe sub pleoapele încreţite cu ochi albaştri şi umezi.

— Dacă-mi recuperezi bazooka, o să mi-o dai înapoi înainte să faci nani?

— Nu, răspunse Van. Dar am să-ţi rup şi mâna cealaltă ca să se asorteze cu aia beteagă. Ce zici de asta?

Omuleţul chicoti şi zise:

— De acord, da’ numa’ pen’că am io o slăbiciune pentru gagicile mai dolofane.

Dacă s-ar fi simţit mai bine, Van probabil că l-ar fi bătut de i-ar fi mers fulgii pentru un asemenea comentariu – ar fi fost floare la ureche şi ar fi adus un serviciu comunităţii. Dar atât de obosită era, încât ideea asta nici nu-i trecu prin minte.

— Haide!

Fritz se ridică din fotoliu.

— Telifonu’-i pe masa de la bucătărie.

Van îl lăsă să treacă, dar fără să-şi coboare puşca.

Fritz o luă înainte pe un coridor scurt şi întunecat şi intră în bucătărie. Lui Van îi veni să vomite de la mirosul acru de ars.

— Ce-ai gătit?

— Candy[120], spuse Fritz, lovind în masa acoperită cu muşama.

[120] Joc de cuvinte în lb. engleză: *Candy* – nume propriu feminin, dar şi „bomboane”, „dropsuri” (n. tr.).

— Candy?

Nu mirosea a niciun fel de bomboane. Iar duşumeaua era plină de bucăţele din ceva cenuşiu, ca nişte fragmente arse de ziar.

— Candy e nevastă-mea, spuse el. Decedată. I-am dat foc lu' hoaşca aia cu gură mare cu un chibrit dă bucătărie. N-aş fi zis c-o să arză cu aşa o pălălaie.

Zâmbetul feroce îi dezveli din nou dinţii înnegriţi.

Nu mai avea încotro. Obosită sau nu, trebuia să-l bată zdravăn pe netrebnicul ăsta odios. Asta îşi spuse Van în primul moment. În al doilea, îşi zise că nu se vedea niciun telefon pe muşamaua mesei.

Se auzi un foc de armă şi Van scoase un oftat prelung. Se izbi de frigider şi se prăbuşi. Din rana de la şold ţâşni sângele. Scăpă puşca din mână. De sub marginea mesei ieşea fum. Atunci observă ţeava pistolului pe care Meshaum îl ţinea prins cu bandă adezivă sub tăblia mesei.

Acum Fritz îl smulse de acolo şi se apropie de ea.

— Niciodată nu poţi să fii prea precaut. Ţin câte o armă încărcată în fiecare cameră.

Se lăsă pe vine lângă Van şi-i lipi de frunte ţeava pistolului. Respiraţia îi mirosea a tutun şi carne.

— Asta a fost a lu' tata-mare. Ce mai zici acu', fă, scroafo?

Van nu mai zicea nimic. Şi nici nu trebuia să zică. Braţul ei drept – cel care o învinsese pe Hallie „Pericol-Public" O'Meara în finala din 2010 a campionatului de skanderbeg pentru femei din Ohio Valley, categoria de vârstă 35-45 de ani, şi care-i rupsese lui Erin Makepeace ligamentul de la cot în finala aceluiaşi campionat din 2011 – era ca o cursă de şoareci cu arc. Ţâşni în sus, îl apucă pe Fritz Meshaum de încheietura mâinii, strângându-i-o cu degete ca făcute din oţel şi smucindu-l cu atâta putere, că ticălosul se prăbuşi peste ea şi peste rana plină de sânge. Pistolul vechi se descărcă şi făcu o gaură în duşumea, chiar între braţul şi pieptul lui Van. Simţi gust de fiere în gură, dar continuă să-i răsucească încheietura într-o poziţie din care individul nu reuşi decât să mai tragă încă o dată în

duşumea şi apoi scăpă pistolul dintre degete. Se auzi pocnet de oase frânte. Trosnet de ligamente deşirate. Fritz urlă. O muşcă de mână, dar ea îi răsuci şi mai tare încheietura şi începu să-l lovească metodic în cap cu pumnul stâng.

— Bine, bine! Gata! Gataaa! Mă predau! zbiera Fritz Meshaum. Ajungeee!

Dar Van nu era de aceeaşi părere. Îşi încordă bicepsul, iar tatuajul cu piatra funerară – **UITE UNDE TE ADUCE TRUFIA** – se făcu mai mare. Şi mai mare.

Cu o mână continuă să răsucească şi cu cealaltă continuă să lovească.

XII

1

În ultima noapte din existenţa Penitenciarului pentru Femei Dooling, vremea s-a îndreptat, iar vântul a suflat către sud norii de ploaie din timpul zilei, lăsând cerul în seama stelelor şi invitând animalele să-şi scoată capul din vizuini şi să adulmece văzduhul şi să se converseze între ele. Nici vorbă de şaptezeci şi două de ore. Nici vorbă de ezitări. De dimineaţă avea să vină schimbarea. O simţeau şi animalele, tot aşa cum simţeau şi apropierea furtunilor.

2

Înghesuit lângă Don Peters, pe scaunul din spatele unuia dintre autobuzele şcolare rechiziţionate pentru barajul de pe Route 31, Eric Blass asculta sforăitul partenerului său. Orice remuşcare vagă pe care ar fi simţit-o pentru că-i dăduse foc Babei Essie se diminuase spre sfârşitul zilei. Iar dacă nu băga nimeni de seamă că dispăruse, înseamnă că nu-i păsa nimănui de ea, corect?

Rand Quigley, individ mult mai serios decât îşi imaginau cei din jur, stătea şi el pe un scaun din plastic în sala de vizite. Ţinea pe genunchi maşinuţa pentru copiii mici ai deţinutelor. Dintotdeauna jucăria asta fusese o mare decepţie; ţâncii deţinutelor se urcau în ea şi dădeau din picioruşe ca s-o împingă, dar se supărau rău de tot când nu puteau să vireze. Problema era un ax rupt. Rand luase din trusa de scule un tub cu adeziv şi lipise axul. Gardianul Quigley era conştient de faptul că acestea puteau fi ultimele ore din viaţa lui. Şi se simţea mai bine dacă făcea ceva util în puţinul timp care îi mai rămăsese.

Pe colina împădurită de lângă închisoare, Maynard Griner se holba la stele şi se gândea cum ar fi fost să tragă în ele cu bazooka lui Fritz. Oare ar fi explodat ca nişte becuri? Oare făcuse cineva – vreun om de ştiinţă, poate –

vreo gaură în spaţiu? Oare extratereştrii se gândiseră vreodată să tragă în stele cu bazooka sau cu radiaţiile alea ale lor?

Lowell, sprijinit cu spatele de trunchiul unui cedru, îi dădu ordin fratelui său (care stătea întins pe spate) să se şteargă la gură: lumina stelelor, emisă în urmă cu miliarde de ani, lucea acum pe balele lui Maynard. Low era într-o dispoziţie tare proastă. Nu-i plăcea deloc să aştepte, dar nu era în interesul lor să-şi facă cunoscută prezenţa înainte de a vedea ce anume au de gând gaborii. Îl ciupeau ţânţarii şi o bufniţă pe care probabil că o chinuiau hemoroizii zbiera încontinuu de când apusese soarele. L-ar fi binedispus nişte Valium. Ba chiar şi ceva Nyquil[121] i-ar fi fost de folos. Dacă ar fi fost aproape de mormântul lui Lowell cel Mare, Lowell cel Mic n-ar fi ezitat deloc şi ar fi dezgropat trupul putrezit al tatălui său şi i-ar fi furat sticla aia de Rebel Yell.

Mai în vale, clădirea în formă de „T” a puşcăriei era scăldată în lumina aspră a proiectoarelor. Vâlceaua în care se afla închisoarea era înconjurată pe trei laturi de pădure. La est era un câmp deschis, care urca până la locul unde se postaseră Low şi May. Low îşi spuse că acel câmp era un poligon excelent. Nimic nu împiedica zborul unui proiectil de bazooka. Când o să vină momentul, o să fie un spectacol fantastic.

3

Doi bărbaţi stăteau ghemuiţi în spaţiul dintre botul autorulotei lui Barry Holden şi uşile de intrare ale penitenciarului.

— Vrei să faci tu onorurile? îl întrebă Tig pe Clint.

Clint nu prea credea că faptele lui au vreo legătură cu onorurile, dar spuse că vrea şi aprinse chibritul, pe care îl culcă pe jos, cu flacăra la dâra de benzină pe care o făcuseră mai devreme amândoi.

Dâra se aprinse, iar focul porni şerpuind peste parcare

[121] Nyquil – medicament pentru răceală (n. tr.).

şi pe sub gardul interior. Pe porţiunea de teren acoperit cu iarbă, care despărţea acest gard de cel exterior, se aflau grămezile de anvelope stropite şi ele cu benzină. Acestea fumegară puţin, apoi începură să se aprindă. Foarte curând, lumina focului alungă o mare parte din bezna care cuprinsese perimetrul penitenciarului. Văzduhul se umpluse cu rotocoale de fum.

Clint şi Tig intrară în clădire.

4

În sala de odihnă a gardienilor, Michaela cotrobăia prin sertare la lumina unei lanterne. Găsi un pachet de cărţi de joc şi îl invită pe Jared să joace „Război” cu ea. Cu excepţia celor trei deţinute rămase treze, toţi ceilalţi stăteau de pază, iar Michaela voia să-şi ocupe timpul cu ceva. Acum era ora zece seara şi era luni. Joia trecută, se trezise la şase fix şi se apucase de treabă. Se simţea plină de energie, se simţea perfect.

— Nu pot, îi răspunse Jared.

— De ce? îl întrebă Michaela.

— Sunt super preocupat, murmură el, cu un zâmbet trist. Mă gândesc la toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le fac şi nu le-am făcut. Şi la cum tata şi mama ar fi trebuit să mai aibă răbdare şi să nu se certe atunci. Şi la cum iubita mea – de fapt, nu e iubita mea; aş fi vrut eu să fie – mi-a adormit în braţe.

Oftă şi mai spuse o dată:

— Super preocupat.

Dacă Jared avea nevoie de mângâiere, îşi zise Michaela, nu-şi găsise persoana potrivită. De joia trecută lumea o luase razna rău de tot, dar, atât timp cât fusese în preajma lui Garth Flickinger, Michaela reuşise să trateze realitatea ca pe un fel de glumă, o farsă care avea să se termine curând. Nu s-ar fi aşteptat să-i simtă lipsa atât de tare. Jovialitatea lui (în mare parte provocată de droguri) fusese singurul lucru logic atunci când lumea sărise de pe fix.

Îi şopti băiatului:

— Şi mie mi-e frică. Ar însemna că sunt nebună dacă nu mi-ar fi.

— Eu doar...

Şi Jared nu mai continuă. Nu înţelegea ce spuneau cei din închisoare despre deţinuta aia... cum adică avea *puteri magice?* Şi cum adică Michaela asta, reporteriţa, fiica doamnei directoare, primise un sărut dătător de energie de la femeia aia ciudată? Şi nu înţelegea nici ce-l apucase pe tatăl său de se băgase în toată încurcătura asta. Tot ce înţelegea el era că mureau oameni.

Michaela nu se înşelase: lui Jared îi era dor de mama lui. Însă nu căuta pe cineva care să o înlocuiască. Nimeni nu-i putea lua locul Lilei.

— Noi suntem băieţii buni, da? întrebă Jared.

— Habar n-am, recunoscu Michaela. Dar sunt convinsă că nu suntem ăia răi.

— Măcar atât, spuse Jared.

— Hai să jucăm cărţi!

Jared se frecă la ochi.

— Ce naiba, de acord! Sunt campion la „Război”.

Şi se apropie de măsuţa de cafea din mijlocul încăperii.

— Vrei o cola sau altceva?

Băiatul dădu din cap, dar descoperiră că niciunul nu avea monedele potrivite pentru automatul cu sucuri. Aşa că intrară în biroul directoarei şi deşertară uriaşa geantă tricotată a lui Janice Coates. Apoi se aşezară pe jos şi căutară printre reţete şi bileţele şi ţigări şi tuburi cu balsam de buze. Jared o întrebă pe Michaela de ce zâmbeşte.

— Geanta mamei, spuse ea. E directoare de penitenciar, dar poartă monstruozitatea asta hippiotă.

— Aha! chicoti Jared. Tu cum crezi că ar trebui să arate geanta unei directoare de închisoare?

— Să se închidă cu lanţuri sau cătuşe.

— Pervers!

— Nu fi copil, Jared!

Găsiră suficiente monede pentru două doze de cola. Înainte să iasă din birou, Michaela se aplecă şi sărută

coconul în care se afla mama ei.

„Războiul” n-a durat mult: Michaela l-a bătut pe Jared în mai puţin de zece minute.

— La naiba, mi-am luat-o! mormăi băiatul.

Încă un joc şi încă unul şi încă unul. Fără să vorbească prea mult. Michaela câştiga mereu.

5

Terry moţăia pe un scaun pliant, la câţiva metri în spatele barajului rutier. Îşi visa soţia. Aceasta deschisese un restaurant. Farfuriile pe care le aducea clienţilor erau goale. „Rita, nu-i nimic aici”, i-a spus el, înapoindu-i farfuria. Rita i-a oferit-o din nou. Şi treaba asta a continuat mult timp. Ia-ţi farfuria, ba ia-o tu. Terry a început să se enerveze. Rita, fără să scoată niciun cuvânt, i-a zâmbit de parcă ar fi ştiut un secret. Pe geamurile restaurantului se vedeau anotimpurile alergând unul după altul, ca diapozitivele vechi – iarnă, primăvară, vară, toamnă, iarnă, primăvară…

Deschise ochii şi-l văzu pe Bert Miller lângă el.

Terry nu se gândi la vis, ci îşi aduse aminte de confruntarea de mai devreme, de la poarta închisorii, când Clint Norcross i-a cerut să nu mai bea, umilindu-l în faţa celorlalţi de faţă. Iritarea din vis se amestecă acum cu sentimentul de ruşine şi Terry înţelese că nu era potrivit pentru funcţia de şerif. S-o ia Frank Geary, dacă tot şi-o doreşte atât de mult. Şi Clint Norcross să se descurce cum o şti cu Frank Geary, dacă tot vrea să aibă de-a face cu un tip treaz.

Oamenii îşi aduseseră de acasă felinarele de camping şi acum stăteau în grupuri la lumina lor, cu armele atârnate de umeri. Râdeau şi fumau şi ronţăiau chipsuri şi pateuri şi alte prostii din pungi care foşneau tare. Dumnezeu ştie de unde făcuseră rost de ele. Câţiva tipi se aşezaseră pe asfalt şi jucau zaruri. Jack Albertson venise cu bormaşina şi acum acoperea geamul unui buldozer cu o placă metalică.

Consilierul municipal Bert Miller se interesă dacă exista

pe undeva vreun extinctor.

— Antrenorul Wittstock are astm şi fumul de la cauciucurile arse de tâmpiţii ăia vine spre noi.

— Avem, spuse Terry, arătând spre o maşină de poliţie. În portbagaj.

— Mulţam, domnule şerif, zise consilierul şi plecă după extinctor.

Din grupul bărbaţilor care jucau zaruri se auzi un strigăt de bucurie: cineva dăduse o dublă.

Terry se ridică de pe scaunul pliant şi se îndreptă spre maşinile de poliţie. Pe drum, îşi desfăcu centura de care era prins tocul cu pistolul în el şi o lăsă să cadă în iarbă. „M-am săturat de tot căcatul ăsta!" îşi spuse el. „Pur şi simplu m-am săturat!"

Avea în buzunar cheile de la maşina Patrulei Patru.

6

Din camioneta care aparţinea Protecţiei Animalelor, Frank urmărea abdicarea tăcută a şerifului interimar.

Tu eşti de vină pentru asta, Frank, îi zise Elaine de alături. *Te simţi mândru?*

— Ba el şi-a făcut-o cu mâna lui, spuse Frank. Că doar nu l-am legat fedeleş şi i-am vârât o pâlnie în gură. Mi-e milă de el, pentru că n-a fost destul de bărbat ca să-şi ducă treaba la bun sfârşit. Dar îl şi invidiez, pentru că el îşi poate permite să renunţe.

Ceea ce nu se poate spune despre tine, comentă Elaine.

— Nu, recunoscu el. Eu am să lupt până la capăt. Pentru Nana.

Eşti obsedat, Frank. Nu ştii decât Nana-Nana-Nana. N-ai vrut să asculţi nimic din ce v-a zis Norcross, pentru că te gândeşti numai şi numai la ea. Nu poţi măcar să mai aştepţi puţin?

— Nu!

Pentru că veniseră toţi oamenii şi erau pregătiţi şi gata de acţiune.

Şi dacă femeia aia te duce de nas?

Pe ştergătoarele camionetei se aşezase o molie mare. Frank le acţionă ca să o alunge. După care porni motorul şi plecă de acolo. Dar, spre deosebire de Terry, el intenţiona să se întoarcă.

Mai întâi se opri la casa de pe Smith Street să se asigure că totul era în regulă cu Elaine şi Nana (pe care le dusese în pivniţă). Erau exact aşa cum le lăsase, ascunse în spatele unei etajere şi înfăşurate în cearşafuri. Îi spuse trupului Nanei că o iubeşte. Îi spuse trupului lui Elaine că îi pare rău pentru că n-au reuşit niciodată să fie de acord. Şi nu minţea, deşi îl enerva la culme că şi acum, deşi cufundată în somnul ăsta nefiresc, ea continua să-l bântuie şi să-l pisălogească.

Încuie la loc uşa pivniţei. Ieşi din casă şi, la lumina farurilor de la camionetă, observă că se făcuse o baltă în groapa din alee – groapă pe care tot voise s-o astupe şi nu apucase. În ea pluteau nişte depuneri verzi şi maro şi albe şi albastre. Erau resturile copacului desenat de Nana şi şters de ploaie.

Când Frank ajunse în centrul Doolingului, ceasul de pe frontispiciul băncii arăta ora **12:04 a.m.** Era marţi.

Trecând pe lângă minimarketul lui Zoney, observă că îi fuseseră sparte toate vitrinele.

Clădirea Municipalităţii încă mai fumega. Frank se miră gândindu-se că Norcross ar permite complicilor săi să arunce în aer locul unde muncea soţia lui. Dar se pare că bărbaţii se schimbaseră, chiar şi cei cu diplome, cum era Norcross. Sau poate aşa fuseseră dintotdeauna şi până acum purtaseră nişte măşti.

În parcul de peste drum, un bărbat şlefuia cu o freză pantalonii cocliţi ai statuii cu joben care-l reprezenta pe primul primar din Dooling. Oare ce-l apucase? Ţâşneau o mulţime de scântei care se reflectau în vizorul căştii de sudor pe care o purta individul. Mai încolo, alt bărbat – probabil dorind să-l imite pe Gene Kelly în *Cântând în ploaie* – stătea agăţat de un felinar; numai că, spre deosebire de scena din film, tipul ăsta îşi ţinea scula în mână şi urina, răcnind o tâmpenie de cântec marinăresc:

Căpitanu-i în cabină, flăcăi,
Se-ndoapă cu bere şi rachie.
Marinari-s la bordel
Unde-s curve fel de fel.
Hai să ridicăm ancora,
Să ridicăm ancora, Joe!

Ordinea anterioară a lucrurilor, pe care Frank şi Terry încercaseră s-o restabilească în ultimele zile haotice, se ducea repede de râpă. Ce se întâmpla acum poate că era o formă primitivă de doliu după femeile pierdute. Oare se va sfârşi vreodată, sau se va transforma într-un cataclism universal? Cine putea spune?

E locul potrivit pentru tine, Frank, îi spuse Elaine.

— Ba nu! o contrazise el.

Opri camioneta în spatele clădirii unde-şi avea biroul. Trecea zilnic pe aici. Dădu de mâncare căţeilor din cuşti şi lăsă un bol plin cu hrană umedă de calitate superioară pentru animăluţul lui drag, căţelul lui de la serviciu. Cei opt câini erau în permanenţă agitaţi şi tremurau şi scheunau şi urlau, pentru că acum nu mai avea timp să-i plimbe decât o dată pe zi.

Îi trecu prin minte să-i eutanasieze. Bieţii căţei ar fi murit de foame dacă păţea el ceva; nu se aştepta să apară din senin vreun bun samaritean care să aibă grijă de ei. Însă nu-i trecu prin minte să le dea drumul. Nu laşi câinii de capul lor.

Cu ochii minţii, Frank schiţă un tablou adorabil: cum ar fi ca mâine s-o aducă aici pe Nana şi s-o lase pe ea să-i hrănească şi să-i plimbe? Fetiţa lui iubea căţeii. Ştia că se va îndrăgosti instantaneu de căţelul lui de la serviciu, o corcitură de beagle cu cocker, cu ochi somnoroşi şi atitudine stoică. I-ar fi plăcut la nebunie cum îşi lăsa el capul pe lăbuţe, la fel cum un copil şi-l culcă pe banca de la şcoală atunci când îl plictiseşte lecţia. Lui Elaine nu-i plăceau câinii, dar asta nu mai conta acum, indiferent dacă ziua de mâine va aduce o schimbare sau nu. Orice s-ar

întâmpla, o terminase cu Elaine, iar dacă Nana voia să aibă un căţel, atunci căţelul ăla o să stea la el acasă.

Frank plimbă câinii în lese triple. După ce-i aduse înapoi, scrise un bilet:

VĂ ROG, AVEŢI GRIJĂ DE ANIMALE. DAŢI-LE HRANĂ ŞI APĂ. METISUL DE PITBULL DIN CUŞCA 7 ESTE SPERIOS. APROPIAŢI-VĂ ÎNCET DE EL. VĂ ROG NU FURAŢI NIMIC. ACEST BIROU APARŢINE STATULUI.

Şi îl lipi cu bandă adezivă pe uşa de la intrare. Îşi mângâie preferatul între urechi vreo două minute.

— Uită-te la tine ce drăgălaş eşti! îi spuse el. Ia uite la tine.

Se urcă în camionetă şi porni înapoi, spre barajul rutier. Acum ceasul de la bancă arăta **1:11 a.m.** Îi va anunţa că atacul va avea loc la patru şi jumătate. Soarele avea să răsară abia două ore mai târziu.

7

Dincolo de terenul de sport al penitenciarului şi dincolo de gardul de acolo, doi bărbaţi cu eşarfe legate la gură stingeau focul cauciucurilor cu nişte extinctoare. Substanţa pulverizată părea fosforescentă prin luneta de la armă, iar cei doi bărbaţi păreau îmbrăcaţi în galben. Billy Wettermore nu-l ştia pe cel mai zdravăn, dar îl cunoştea foarte bine pe cel mai pirpiriu.

— Rahatul ăla cu pălărie de pai e consilierul Miller. Bert Miller, îi spuse Billy lui Willy Burke.

Era o poveste nostimă. Billy fusese un elev eminent în timpul liceului şi avusese posibilitatea să facă practică la biroul consilierului municipal. Unde fusese obligat să suporte în tăcere mult prea desele prelegeri despre homosexualitate ale lui Bert Miller.

— E o mutaţie genetică, i-a explicat consilierul municipal Miller, imaginându-şi că ar putea să şi-o controleze. Dacă ai putea să-i ştergi într-o clipă de pe faţa pământului pe

toţi homosexualii, poate ai reuşi să împiedici mutaţia să se răspândească. Dar, oricât nu ne-ar plăcea s-o recunoaştem, şi homosexualii sunt oameni. Nu-i aşa, Billy?

Multe se întâmplaseră în cei mai bine de zece ani trecuţi de atunci. Billy era un băiat încăpăţânat, de la ţară şi, când a renunţat la facultate, s-a întors acasă la el, într-un sătuc uitat de lume. Acolo se pare că preferinţa lui pentru bărbaţi reprezenta principala preocupare a tuturor celor din jur. Pe Billy îl irita foarte tare această prejudecată, dat fiind că trecuseră aproape două decenii de la începutul noului şi novatorului mileniu. Însă nu o arăta, pentru că ar fi însemnat să facă pe placul unor oameni care nu meritau asta.

În orice caz, acum i se părea extrem de tentantă ideea de a trage chiar la picioarele lui Bert Miller, ca să-l facă să se scape în nădragii ăia de homofob bătut în cap.

— O să-l fac să sară de cur în sus. Trimite-l de lângă cauciucuri, Willy.

— Ba n-o să faci nimic!

Nu era Willy Burke, ci altcineva.

Norcross ieşise pe uşa din spatele închisorii. Era atât de întuneric, că doar sclipirea vagă a ramelor de la ochelari îl dădea de gol.

— Nu? se miră Billy.

— Nu.

Clint îşi freca încheieturile degetelor de la mâna dreaptă cu degetul mare de la stânga.

— Trage în picior. Dărâmă-l!

— Vorbeşti serios?

Billy vânase la viaţa lui şi împuşcase animale. Dar niciodată nu trăsese în vreun om.

Willy Burke scoase un fel de bâzâit pe nări.

— Un glonţ în picior te poate omorî, doctore.

Clint dădu din cap ca să-i arate că a înţeles.

— Trebuie să apărăm închisoarea cu orice preţ. Fă-o, Billy! Împuşcă-l în picior. Aşa vor avea un om mai puţin şi noi le vom demonstra că nu ne jucăm.

— În regulă, spuse Billy.

Privi din nou prin lunetă. Consilierul Miller, mare cât un panou publicitar, îşi făcea vânt cu pălăria de pai. Pusese extinctorul pe iarbă, lângă el. Centrul lunetei era fixat pe genunchiul lui stâng. Pe de-o parte, Billy se bucura că victima lui era un dobitoc, dar, pe de alta, nu-i plăcea deloc că trebuie să facă asta.

Apăsă pe trăgaci.

8

Regulile lui Evie:

1) Stai la adăpost şi nu omorî pe nimeni până în zori!
2) Taie coconii de pe Kaykeigh şi Maura!
3) Bucură-te de viaţă!

— Da, da, splendid! spuse Angel. Da' eşti tu sigură că Maura şi Kay n-o să-mi facă mie felu' cât timp mă bucur de viaţă?

— Destul de sigură, spuse Evie.

— Mie mi-e suficient, zise Angel.

— Deschideţi uşa celulei! ordonă Evie.

Şobolanii apărură dintr-o gaură în peretele de lângă cabina de duş. Cel din frunte se opri la baza uşii de la celula lui Angel. Al doilea se urcă pe spinarea primului, iar al treilea se căţără pe cel de-al doilea. Construiră astfel un turn de şobolan cenuşiu peste alt şobolan cenuşiu, ca nişte cupe de îngheţată suprapuse. Evie icni de spaimă când simţi că şobolanul de jos se sufocă.

— Vai, Mamă! şopti ea. Îmi pare atât de rău.

— Ia te uită ce mai dresură de circ! exclamă Angel fascinată. Ai putea să faci o gălăgie de bani cu numărul ăsta, surioară. Îţi dai seama?

Şobolanul din vârf era cel mai mic, un pui. Se strecură prin broasca uşii şi Evie îi ghidă lăbuţele ca să caute mecanismul de deschidere, dându-i o forţă pe care n-a avut-o niciun şobolan vreodată. Uşa celulei se deschise.

Angel luă de la duş câteva prosoape, le rulă şi le umflă,

le aşează pe pat şi puse o pătură peste ele. Apoi închise uşa de la celulă în urma ei. Oricine s-ar fi uitat înăuntru ar fi crezut că ea pierduse lupta cu somnul.

Porni pe coridorul care ducea în Aripa C, unde se aflau acum cele mai multe adormite în coconii lor.

— La revedere, Angel! îi spuse Evie.

— Mda, bine, răspunse ea. Pa şi pu!

Puse mâna pe clanţă şi se opri.

— Auzi şi tu nişte urlete îndepărtate?

Evie le auzea. Şi ştia că era consilierul municipal Bert Miller, căruia glonţul lui Billy îi găurise piciorul. Vaietele lui pătrundeau în interiorul penitenciarului prin gurile de ventilaţie.

— Fii pe pace! zise Evie. E doar un bărbat.

— Aha! spuse Angel şi plecă.

9

În timp ce Angel şi Evie discutaseră, Jeanette stătuse pe jos, lipită de peretele de vizavi de celule, ascultându-le atentă. Acum se întoarse iar la Damian, mort de ani buni şi îngropat la vreo două sute de kilometri de locul acesta. Totuşi, uite-l că stătea lângă ea. Avea o şurubelniţă înfiptă în pulpă şi sângele îi şiroia pe podea. Însă lui Jeanette nu i se părea că era chiar sânge. Nici măcar nu era ud, ceea ce era foarte curios, pentru că ea stătea într-o baltă destul de mare.

— I-ai văzut? întrebă ea. Ai văzut şobolanii ăia?

— Da, răspunse Damian, cu o voce piţigăiată care încerca s-o imite pe a ei. *Am văzut şobolăneii ăia, iubiţico.*

Câh! Când a reapărut în viaţa ei păruse normal, dar acum era din ce în ce mai enervant.

— Sunt la fel ca ăia care halesc din mine, iubiţico.

— Îmi pare rău.

Jeanette îşi duse mâna la faţă. I se părea că plânge, numai că obrajii îi erau uscaţi. Se scărpină pe frunte, îşi înfipse unghiile în piele, încercând să simtă durerea. Nu-i convenea deloc că înnebunise.

— Haide, uită-te şi tu! o îndemnă Damian, apropiindu-se şi mai mult de ea. M-au halit până la măduvă.

Şobolanii îi mâncaseră ochii. Jeanette nu voia să vadă orbitele alea goale şi negre. Voia să închidă pleoapele, dar ştia că, dacă o face, somnul o va birui.

— Ce fel de mamă se poartă aşa cu tăticuţul fiului ei? Îl pupă şi după aia îl dă de haleală la şobolani?

— Jeanette! o strigă Evie. Hei!

— N-o lua în seamă pe târfa aia! spuse Damian.

Din gură îi căzu un pui de şobolan, care ateriză în poala lui Jeanette. Ea scoase un strigăt de scârbă şi dădu din mână ca să-l alunge. Ce să alunge? Nu era nimic acolo.

— Vreau să fii atentă la mine. Vreau să stai cu ochii numai la mine, proasta pământului!

Interveni Evie:

— Mă bucur că ai rămas trează, Jeanette. Mă bucur că nu m-ai ascultat. Se întâmplă ceva dincolo şi... am crezut că o să fiu mulţumită, dar poate că m-a mai înmuiat vârsta asta înaintată. Deşi sunt puţine şanse să continue, aş dori să ascult ce are de spus toată lumea.

— Despre ce vorbeşti? o întrebă Jeanette.

O durea gâtul. Tot corpul o durea.

— Vrei să-l mai vezi pe Bobby?

— Normal că vreau să-l văd, spuse Jeanette, ignorându-l pe Damian. Normal că vreau să-mi văd copilul.

— În regulă. Ascultă-mă cu atenţie. Există cărări secrete între cele două lumi, un fel de galerii. Fiecare femeie care adoarme trece prin una dintre ele. Însă mai este şi un alt drum – unul foarte special – care începe lângă un copac foarte special. Acela este singurul drum care merge în ambele direcţii. Înţelegi?

— Nu.

— Ai să înţelegi, o linişti Evie. La celălalt capăt al drumului se află o femeie care vrea să-l închidă. Cineva trebuie s-o împiedice s-o facă. Îi respect punctul de vedere, cred că are dreptate, cred şi eu că bărbaţii se comportă odios în partea aceasta a Copacului şi nimic nu poate modifica această concluzie. Dar mai cred şi că fiecare

femeie are dreptul la propria-i opinie. Nu-i putem permite lui Elaine Nutting să hotărască în numele tuturor.

Evie îşi apropiase chipul de gratii. La tâmple îi crescuseră nişte lujeri verzi. Ochii ei căpătaseră culoarea de chihlimbar a ochilor de tigru. Părul i se umpluse de molii, ca nişte panglici care fluturau într-o adiere inexistentă. Este un monstru, îşi spuse Jeanette, un monstru superb.

— Ce legătură are povestea asta cu Bobby?

— Dacă acel Copac va arde, atunci galeria se va închide. Şi nicio femeie nu se va mai putea întoarce. Niciuna. Şi sfârşitul va fi inevitabil.

— Ba nu, ba nu, ba nu! Deja-i inevitabil, se băgă Damian în vorbă. Haide, fă nani, Jeanie!

— Taci din gură! Eşti mort! zbieră la el Jeanette. Îmi pare rău că te-am omorât şi aş face orice să dau timpul înapoi şi să trăieşti, dar te-ai purtat oribil cu mine şi asta e acum situaţia, aşa că taci dracu' din gură!

Cuvintele ei răsunară prelung în spaţiul strâmt al Aripii A. Damian nu mai era acolo.

— Bine spus! o lăudă Evie. Foarte curajos din partea ta. Acum, ascultă-mă, Jeanette. Vreau să închizi ochii. Ai să treci prin galeria aia – galeria *ta* –, însă n-ai să-ţi aminteşti.

Măcar partea asta avea ceva sens pentru Jeanette.

— Pentru că o să dorm?

— Exact! Odată ajunsă dincolo, ai să te simţi mai bine decât te-ai simţit vreodată. Vreau să te iei după vulpoi. O să te ducă el acolo unde trebuie să ajungi. Nu uita: Bobby şi Copacul. Depind unul de celălalt.

Jeanette închise ochii. Bobby, îşi repetă ea. Bobby şi Copacul şi drumul care mergea în ambele direcţii. Drumul acela pe care o femeie, pe nume Elaine, voia să-l închidă pentru totdeauna dându-i foc. Ia-te după vulpoi. Numără până la cinci: unu-doi-trei-patru-cinci, dar nu se întâmplă nimic. Cu excepţia lui Evie, care se preschimbase în Vrăjitoarea Verde[122]. Parcă ea însăşi era acum un copac.

Apoi simţi că o gâdilă ceva pe obraz, ca o dantelă fină.

[122] Personaj din *Cronicile din Narnia* de C.S. Lewis (n. tr.).

10

După focul de armă, l-au auzit pe Bert Miller urlând şi văicărindu-se până când tovarăşul lui l-a dus de acolo. Clint luă puşca lui Willy Burke şi privi prin lunetă. Silueta galbenă de pe pământ se ţinea de picior şi cealaltă siluetă o trăgea de braţe.

— Bravo! Mulţumesc.

Willy Burke se uita la Clint şi la Billy Wettermore cu un fel de respect: jumătate admiraţie, jumătate prudenţă.

Clint se întoarse în clădire. Uşa din spate, care dădea în sala de sport, era proptită cu o cărămidă.

Pentru ca nimeni să nu poată vedea ce se întâmplă înăuntru, stinseseră luminile şi nu lăsaseră aprinse decât becurile de veghe. Acestea aruncau pete stacojii în colţurile parchetului pe care deţinutele obişnuiau să joace baschet. Clint se opri sub coş şi se sprijini de perete. Îi bubuia inima. Nu era speriat, nu era bucuros. Dar era *aici.*

Încercă să-şi pondereze starea de euforie, însă trupul continua să-i vibreze. Fie se separase de sine însuşi, fie abia acum redevenise el însuşi. Nu ştia care era adevărul. Dar ştia că el câştigase acel milkshake şi Geary nu i-l va lua. Aproape nici nu mai conta faptul că Geary făcea o greşeală.

Aurora nu era un virus, ci o vrajă. Iar Evie Black nu semăna cu nicio femeie, cu nicio fiinţă omenească. Nu ai cum să repari cu un ciocan ceva ce mintea omului nu poate înţelege. Şi exact asta îşi imaginau că vor să facă Frank Geary şi Terry Coombs şi toţi ceilalţi bărbaţi din faţa penitenciarului. Situaţia necesita o altă abordare. Lui Clint i se părea evident şi ar fi trebuit să li se pară şi lor la fel, pentru că nu erau chiar toţi bătuţi în cap. Dar, nu se ştie de ce, ei nu înţelegeau ce se petrece, aşa că el va fi nevoit să-şi folosească propriul ciocan ca să-l blocheze pe al lor.

Ei au început! Ce scuză copilărească! Dar cât de plină de adevăr!

Raţionamentul acesta scârţâia din toate încheieturile. Clint lovi de câteva ori cu pumnul în peretele capitonat al

sălii de sport, dorindu-şi să fie un bărbat în locul căptuşelii moi. Se gândi la piroterapie: tratamentul prin inducerea febrei. Era o metodă de ultimă oră, o metodă inovatoare, numai că era destul de dificil să ştii că-ţi îmbolnăveşti pacienţii de malarie. Uneori îl făcea bine, alteori, nu. Oare Evie era un piroterapeut sau era însăşi piroterapia? Oare era ea şi doctor şi tratament deopotrivă?

Sau, atunci când i-a ordonat lui Billy Wettermore să tragă în piciorul consilierului Bert Miller, administrase el însuşi prima doză?

11

Se auzeau paşi apropiindu-se din direcţia sălii de sport. Angel tocmai ieşea din Cabina goală cu un set de chei de la celule. Le strângea în pumnul drept, iar cheia cea mai lungă îi ieşea prin încheieturile de la arătător şi degetul mijlociu. Înjunghiase odată în felul ăsta un văcar jegos într-o parcare din Ohio – îi înfipsese în ureche vârful ascuţit al unei chei. Nu-l omorâse, da' nici prea bine nu-i făcuse. Angel, la momentul respectiv într-o dispoziţie mai miloasă, nu-i luase decât portofelul, verigheta ieftină, câteva bilete de loterie şi catarama din argint de la curea. Îi lăsase viaţa.

Doctorul Norcross trecu fără să se oprească pe lângă peretele din sticlă al Cabinei. Angel se gândi cum ar fi să se furişeze în spatele lui şi să înfigă cheia în jugulara impostorului ăluia cu două feţe. Ce i-ar mai fi plăcut! Din păcate, Angel îi promisese lui Evie că nu va omorî pe nimeni până în zori şi se temea să n-o supere pe vrăjitoare.

Aşa că-l lăsă să treacă.

Apoi merse în Aripa C, la celula unde dormeau Maura şi Kayleigh. Coconul Maurei, scurt şi umflat, se afla pe marginea patului de jos, unde-l pusese cineva după ce femeia adormise în Aripa A. Kayleigh era tot pe pat, dar spre perete. Angel nu avea nici cea mai vagă idee ce voise să zică Evie atunci când spusese că „sunt moarte pe dinăuntru", dar ştia că trebuie să dea dovadă de maximă

prudenţă.

Tăie cu vârful cheii pânza de pe chipul Maurei. Materialul foşni şi se desfăcu, descoperind faţa durdulie şi îmbujorată. Ar fi putut să fie model pentru o ilustraţie de pe cutiile cu produse tradiţionale, vândute în cătunele uitate de Dumnezeu – „Turte de mălai de la Bunica Maura" sau „Sirop Calmant Dunbarton". Angel avu grijă să iasă repede pe coridor, pregătindu-se s-o ia la fugă în caz că Maura ar fi avut de gând s-o atace.

Femeia de pe marginea patului se ridică încet în capul oaselor.

— Maura?

Maura Dunbarton clipi de mai multe ori. Se uită lung la Angel, cu pupile care-i umpleau tot spaţiul ochilor. Îşi scoase braţul drept din cocon, apoi şi pe stângul. După care îşi puse mâinile în poală.

Maura rămase câteva minute în poziţia aceasta, aşa că Angel îndrăzni să intre iar în celulă.

— N-am să-ţi fac doar rău dacă te dai la mine, Mo-mo. Am să te omor.

Femeia nu-i răspunse. Se uita ţintă la perete.

Tot cu aceeaşi cheie, Angel sfâşie pânza de pe chipul lui Kayleigh. Şi, la fel ca prima oară, ieşi repede pe coridor.

Se repetă acelaşi fenomen: Kayleigh ieşi din partea superioară a coconului ca dintr-o rochie. Ochii ei erau la fel ca ai Maurei: negri, fără pic de alb. Acum cele două femei stăteau umăr lângă umăr, cu pânzele deşirate atârnându-le din păr, de bărbii, de gâturi. Parcă erau nişte fantome într-o casă a groazei dintr-un bâlci de provincie.

— Vă simţiţi bine, fetelor? le întrebă Angel.

Nu-i răspunseră. Parcă nici nu respirau.

— Ştiţi ce tre' să faceţi? le întrebă Angel.

Nici acum nu-i răspunseră. Niciun gând nu le tulbura ochii negri. Emanau un miros slab de pământ reavăn, pământ arat. Şi atunci Angel îşi spuse (dar cât de tare regreta că o făcuse): *Aşa miroase sudoarea morţilor.*

— În regulă. Bine.

O să facă ceva, ori n-o să facă.

— Faceţi cum ştiţi, fetelor.

Se gândi să mai adauge ceva, un fel de încurajare de genul: *baftă!* sau aşa ceva. Dar îşi zise că-i mai sigur să-şi ţină gura.

Apoi se duse la atelierul de tâmplărie şi descuie dulapul cu unelte. Îşi îndesă un burghiu manual în betelia pantalonilor, o daltă într-o şosetă şi o şurubelniţă în cealaltă.

După care se întinse pe spate sub o masă şi aşteptă să vadă pe geam prima rază de lumină a zilei. Nu-i era deloc somn.

12

Fire subţiri şi albe se înfăşurau în jurul chipului lui Jeanette, înmulţindu-se şi împletindu-se şi acoperindu-i trăsăturile. În genunchi lângă ea, Clint ar fi vrut să o ţină de mână, însă nu îndrăznea.

— Ai fost un om bun, îi spuse el. Fiul tău te-a iubit.

— *Este* un om bun. Fiul ei o *iubeşte.* Nu-i moartă. Doarme.

Clint se apropie de celula lui Evie.

— Aşa spui tu.

Ea se aşeză pe pat.

— Parcă ţi-ai recăpătat forţele, Clint.

Poziţia ei indica melancolie: capul uşor aplecat, un obraz umbrit de părul ei lung şi lucios şi negru.

— Încă mai ai timp să mă predai. Dar nu prea mult.

— Nu te predau, zise el.

— Ce urlete a scos bărbatul ăla pe care l-a împuşcat Wettermore la ordinul tău! De aici le-am auzit.

Tonul ei nu era provocator, ci meditativ.

— Oamenilor nu le place să fie împuşcaţi. Îi doare. Poate tu nu ştii asta.

— În seara asta a fost distrusă Clădirea Municipalităţii. Cei care au făcut-o au dat vina pe tine. Şeriful Coombs a dat bir cu fugiţii. Frank va conduce atacul din dimineaţa asta. Te surprinde ce-ţi spun, Clint?

Nu-l surprindea deloc.

— Te pricepi foarte bine să capeţi ce vrei, Evie. Dar n-am de gând să te felicit pentru asta.

— Gândeşte-te la Lila şi la celelalte femei din lumea de dincolo de Copac. Te rog să mă crezi când îţi spun că o duc bine acolo. Îşi construiesc o lume nouă, o lume bună. Vor fi şi bărbaţi în ea. Bărbaţi mai cumsecade, crescuţi din faşă de femei, într-o comunitate de femei. Bărbaţi care vor fi învăţaţi să se cunoască pe sine şi să-şi cunoască lumea.

Clint îi răspunse:

— Adevăratul lor caracter se va vedea în timp. Masculinitatea lor. Până la urmă tot va ridica unul pumnii împotriva altuia. Crede-mă, Evie. Ai în faţa ta un bărbat care ştie despre ce vorbeşte.

— De acord, zise Evie. Numai că agresivitatea la care te referi tu nu este de natură *sexuală,* ci de natură *umană.* Dacă te îndoieşti cumva de agresivitatea femeilor, întreab-o pe gardiana Lampley.

— Probabil că doarme pe undeva acum, spuse Clint.

Evie surâse, ca şi cum ar fi ştiut mai multe.

— Nu sunt atât de absurdă încât să-ţi spun că femeile de dincolo de Copac şi-au creat o societate perfectă. O Utopie, dacă vrei. Însă începutul este promiţător şi sunt şanse pentru un final şi mai bun. Tu stai în calea împlinirii acestei şanse. Tocmai tu, dintre toţi bărbaţii din lume. Vreau să înţelegi asta. Dacă mă laşi să mor, femeile acelea vor fi libere să aibă vieţile pe care ele şi le aleg.

— Pe care *tu* le alegi pentru ele.

Creatura din cealaltă parte a gratiilor bătu uşor cu degetele în marginea patului.

— Linny Mars era în secţie când aceasta a fost distrusă. Linny nu mai poate fi adusă înapoi. Ea n-a avut de ales.

— Tu nu i-ai permis să aleagă, spuse Clint.

— Am putea să continuăm aşa la nesfârşit. El a zis, ea a zis. Cea mai veche poveste din univers. Du-te la războiul tău, Clint! Măcar la atâta lucru se pricep bărbaţii. Dacă poţi, ajută-mă să mai văd încă un răsărit de soare.

XIII

1

Când primele raze apărură deasupra pădurii din spatele Penitenciarului Dooling, un şir de buldozere îşi făcură apariţia pe West Lavin. Toate trei erau produse de firma de utilaje grele Caterpillar, două din seria D9 şi unul mult mai mare, din seria D11. Echipa de asalt era formată din optsprezece oameni. Cincisprezece dintre aceştia se îndreptau spre poarta principală, împreună cu buldozerele; trei veneau prin pădure, spre gardul din spatele clădirii. (îl lăsaseră pe consilierul municipal Miller la barajul rutier, cu un flacon cu Vicodin şi cu piciorul bandajat sprijinit de un scaun pliant.)

Frank îi organizase pe cei doisprezece din avangardă – duzina lui de ticăloşi[123] – în trei grupuri de câte patru. Bărbaţii cu măşti şi veste antiglonţ din fiecare grup mergeau pe vine în urma câte unui buldozer. Geamurile şi grilajele utilajelor fuseseră acoperite cu tablă. Poliţistul pensionar Jack Albertson conducea primul buldozer, antrenorul JT Wittstock îl conducea pe al doilea, iar fostul campion la box, Carson Struther, pe al treilea. Frank se urcase în buldozerul lui Albertson.

Bărbaţii ascunşi în pădure erau: poliţistul Elmore Pearl, vânătorul de cerbi Drew T. Barry (rămas fără sediul firmei de asigurări) şi Don Peters.

2

Clint observă buldozerele de la fereastra înaltă a Aripii B şi se repezi la scară, punându-şi din mers vesta antiglonţ.

— Petrecere frumoasă, doctore! Abia aştept să-i văd cum o să te reguleze! îi strigă Scott Hughes când trecu în goană pe lângă celula lui.

— De parcă tu ai să scapi mai ieftin în caz că intră aici, îi

[123] Aluzie al filmul de război *Duzina de ticăloşi (Dirty Dozen)* (n. tr.).

răspunse Clint, ştergându-i rânjetul de pe faţă.

Clint străbătu în fugă Broadway-ul, oprindu-se doar cât să bage capul în sala de vizite.

— Rand, au venit. Pregăteşte gazele lacrimogene!

— În regulă, răspunse Rand din nişa aflată în capătul încăperii şi îşi puse calm masca de gaze pe care o ţinea la îndemână.

Clint continuă să alerge spre postul de pază de la uşile principale, conceput anume pentru verificarea vizitatorilor. Cămăruţa avea un geam lung şi armat, precum şi o tăviţă pe care se transmiteau gardianului de serviciu actele de identitate şi obiectele de valoare. Mai avea şi un panou de comandă, asemănătoare celor din Cabină şi din ghereta de la poartă. Plus monitoare care îţi arătau toate zonele din interiorul şi din exteriorul penitenciarului. La panoul acela era Tig.

Clint bătu la uşă şi Tig îi deschise.

— Ce se vede pe monitoare?

— Bate soarele în obiective. Nu pot deocamdată să-mi dau seama dacă e cineva în spatele buldozerelor.

Aveau opt sau nouă grenade cu gaze pentru lansator. Pe monitorul central, sub strălucirea orbitoare a razelor de soare, Clint reuşi să vadă cum câteva aterizară în parcare, împroşcând un fum alb, care se contopea cu cel negru care încă mai ieşea din cauciucuri. Îi spuse lui Tig să urmărească vigilent ce se petrece şi îşi continuă drumul.

Următoarea oprire a fost în camera de relaxare. Jared şi Michaela beau cafele şi jucau cărţi.

— Ascundeţi-vă undeva! Începe.

Michaela ridică ceşcuţa cu cafea spre el.

— Scuze, doctore. Am vârsta legală ca să votez. Şi tot ce vine la pachet cu ea. Cred că am să stau pe aproape. Cine ştie, poate mă aşteaptă un Pulitzer.

Jared era alb ca varul. Se uită la Michaela. Se uită la tatăl său.

— Bine, spuse Clint. Departe de mine gândul de a încălca libertatea presei. Tu ascunde-te, Jared! Şi nu-mi spune unde.

O luă iar la fugă, fără să aştepte vreun răspuns de la fiul său. Deja gâfâia foarte tare când ajunse la uşa din spate care dădea spre magazie şi spre terenul deschis. Până în ajunul Aurorei, nu-i propusese niciodată Lilei să facă jogging împreună pentru că nu dorea ca ea să fie obligată să alerge mai încet din cauza lui. S-ar fi simţit jenat. Din ce motiv anume? Din cauza vanităţii ori a lenei? Clint îşi făgădui că se va gândi pe îndelete la problema aceasta imediat ce va avea o clipă liberă – presupunând, fireşte, că va avea norocul să supravieţuiască acestei dimineţi. Şi că va mai apuca să vorbească vreodată cu soţia lui. Atunci, probabil că primul lucru pe care i-l va spune va fi rugămintea să facă jogging împreună.

— Trei buldozere pe drum, anunţă el, ţâşnind pe uşă.

— Ştim, îi zise Will Burke.

Plecă din adăpostul din spatele magaziei şi se apropie de Clint. Era un contrast tare amuzant între vesta antiglonţ şi bretelele lui roşii, de sărbătoare, care acum îi atârnau pe lângă şolduri.

— Mi-a zis Tig prin radio. Billy o să aibă grijă să nu treacă nimeni de gardul de la nord. Eu o să mă furişez uşor pe lângă zidul ăsta, până în colţ, să văd dacă pot să nimeresc pe cineva de acolo. Poţi să vii cu mine, dacă vrei, da' îţi trebuie una de-asta.

Îi întinse lui Clint o mască de gaze şi îşi puse el însuşi una.

3

Aflat perpendicular pe direcţia porţii, Frank bătu în tablă ca să-i transmită lui Albertson să o ia la dreapta. Jack îl ascultă, dar încet şi cu multă prudenţă. Frank purta vestă şi avea un Glock în mâna dreaptă. Vedea bine trombele de fum de pe drum. Se aşteptase la asta încă de când auzise pocnetul grenadelor cu gaze lacrimogene. Dar nu puteau să fie prea multe. În depozitul de armament de la secţie fuseseră mult mai multe măşti decât grenade.

Primul buldozer se opri, iar cei patru oameni se urcară

în spatele lui.

Jack Albertson era în siguranţă în cabină, în spatele plăcii din metal care astupa geamul. Acum acceleră şi porni spre poartă.

Pentru că pregătirile fuseseră făcute pe fugă, nu toţi oamenii din trupa de atac aveau walkie-talkie-uri. Însă aspectul acesta nu-l împiedică pe Frank să vorbească în aparatul lui.

— Fiţi gata de atac!

„Şi vă rog”, mai spuse el în gând, „încercaţi să fiţi cât se poate de prudenţi”. Deja pierduse doi oameni şi lupta nici nu începuse încă.

4

— Tu ce părere ai? îl întrebă Clint pe Willy.

De cealaltă parte a gardului dublu, primul buldozer înainta cu lama ridicată. O fracţiune de secundă parcă se observă o mişcare în spatele lui.

Willy nu răspunse. Bătrânul se întorsese cu gândul la metrul pătrat de iad din Asia de Sud-Est a anului 1968. Nu se mişca nimic în jur, apa din mlaştină îi ajungea până la mărul lui Adam, cerul se ascundea în spatele unei perdele de fum, iar el era la mijloc. O pasăre moartă, mare cât un vultur, cu penajul colorat în roşu, albastru şi galben şi cu ochi pâcloşi plutea pe lângă el. Însă părea atât de vie în lumina aceea stranie. Penele ei superbe au atins în treacăt umărul lui Willy, apoi un curent abia perceptibil a dus-o de acolo înapoi în cortina grea de fum.

(Îi povestise odată surorii sale întâmplarea aceasta. „În viaţa mea nu mai văzusem vreo pasăre ca aia. Nici în restul timpului cât am mai stat acolo. Nici după aceea. Uneori mă întreb dacă nu cumva era ultima din specia ei.” La vremea respectivă, Alzheimerul îi luase deja cam toată mintea. Dar îi mai rămăsese un strop şi cu stropul ăsta ea reuşise să-i spună: „Poate că aşa arată durerea, Willy”; iar el îi răspunsese: „Te iubesc foarte mult, aşa să ştii”, făcând-o să se îmbujoreze.)

Lama buldozerului lovi partea centrală a gardului. Se auzi o bufnitură şi un huruit puternic. Lanţurile se curbară spre interior, apoi toată porţiunea ieşi din pământ. Buldozerul continuă să înainteze prin perdeaua de gaz, lovind în gardul al doilea cu bucăţile din primul gard. Îl distruse şi pe acesta, trecu peste resturile lui şi îşi continuă drumul prin parcarea plină de fum. De lamă îi atârna o bucată din al doilea gard.

Celelalte două buldozere îl urmară prin spărtură.

Willy observă un pantof maro în spatele colţului stâng al primului buldozer. Trase. Se auzi un strigăt şi un bărbat se prăbuşi în urma utilajului, scăpând din mână arma. Era un individ micuţ şi crăcănat, îmbrăcat cu vestă antiglonţ şi cu o mască de gaze pe faţă. (Nici dacă n-ar fi avut masca aia, Willy tot n-ar fi putut să-l recunoască pe Pudge Marone, patronul „Roţii Neunse”, pentru că Willy nu mai călcase de ani buni într-o cârciumă.) Pieptul tipului era apărat de vestă, dar nu şi picioarele şi braţele, ceea ce era perfect din punctul de vedere al lui Willy, care nu voia să omoare pe cineva decât dacă nu avea încotro. Trase din nou, nu nimeri chiar acolo unde voia, dar nici prea departe. Glonţul de calibru .223, expediat de o puşcă de asalt M4, care, până în ziua precedentă, fusese proprietatea secţiei de poliţie din Dooling, sfărâmă degetul mare de la mâna lui Pudge Marone.

Din spatele buldozerului apăru o mână, care se întinse ca să-l ajute pe individul picat lat pe asfalt. Gest firesc şi lăudabil, dar cu siguranţă extrem de imprudent. Mâna cu pricina îi aparţinea lui Nate McGee, un poliţist ieşit la pensie, care, după ce cu o seară în urmă pierduse mai mult de o sută de dolari la zaruri pe asfaltul de pe Route 31, se consolase spunându-şi două lucruri. Unu: nu ar fi jucat niciodată dacă ar fi fost convins că doamna McGee s-ar fi trezit la un moment dat. Şi a doua: bine măcar că şi-a consumat ghinionul pe săptămâna asta. Inexact. Willy trase a treia oară, fix în cotul braţului întins spre Marone. Se auzi un alt ţipăt şi McGee se rostogoli din spatele buldozerului. Willy trase alte patru focuri unul după altul

în placa metalică de pe grilajul utilajului. Din păcate, fără vreun folos.

Cu pistolul în mână, Frank ieşi puţin de după primul buldozer şi trase de mai multe ori în direcţia lui Willy. În 1968, acesta şi-ar fi putut da imediat seama după poziţia braţului lui Geary că gloanţele îl vor ocoli şi ar fi rămas la locul lui şi l-ar fi eliminat. Numai că trecuseră cincizeci de ani de atunci şi deprinderea de a sta în bătaia focului este ceva ce se pierde foarte repede. Aşa că şi Willy, şi Clint se grăbiră să se adăpostească.

În timp ce buldozerul condus de Jack Albertson trecu prin vălătucii de gaze lacrimogene şi fum negru, repezindu-se către autorulotă şi uşile de la intrare, al doilea buldozer – cel condus de antrenorul Wittstock – se năpusti prin spărtura din gard.

La fel cum făcuse Albertson înaintea lui şi la fel cum va face Carson Struthers în urma lui, antrenorul Wittstock ridicase lama ca să se protejeze de gloanţe. Auzea focurile de armă, auzea strigătele, dar nu-l văzu pe Nate McGee căzut la pământ în faţa lui. Aşa că, atunci când buldozerul trecu peste el, antrenorul Wittstock presupuse că se împiedicase doar de o grămadă de cauciucuri arse.

Scoase un strigăt de bucurie. Străpungea linia de apărare în acelaşi fel cum îi învăţase pe fundaşii lui să o facă: neînfricat şi fără milă!

De la geamul sălii pentru vizite, Rand amână focul asupra primului buldozer până când acesta ajunse la jumătatea distanţei dintre punctul de pază de la poartă şi uşile de la intrare. Trase, dar gloanţele ricoşară din placa de metal.

Pete Ordway, fraţii Wittstock şi Dan „Negociatorul” Treat, înaintând la adăpostul celui de-al doilea buldozer, se pomeniră faţă în faţă cu cadavrul strivit al lui Nate McGee. Masca îi era plină de sânge şi bucăţi din piept îi ieşiseră printre curelele vestei. Pe şenilele buldozerului erau agăţate mai multe fâşii de piele, care fluturau ca nişte serpentine de hârtie la o sărbătoare. Rupe Wittstock urlă şi sări într-o parte ca să nu calce drept în maţele amărâtului,

numai că mişcarea asta îl aduse în bătaia armei lui Rand.

Primul glonţ trecu doar la doi centimetri de capul lui Rupe, al doilea îl rată cu un centimetru. Rand se ocărî în gând şi trase a treia oară drept în spatele individului. Glonţul se împlântă în vesta victimei, încovoind-o. Rupe Wittstock ridică ambele mâini spre cer, aidoma unui fan care face Valul în tribună. Rand trase şi a patra oară – mai jos de data aceasta. Glonţul lovi victima în fund şi o trânti la pământ.

Poliţistul Treat nu intră în panică. Nu trecuse decât un singur an de când ieşise din Divizia 82 a Infanteriei Aeropurtate, aşa că, spre deosebire de Willy Burke, nu-şi pierduse încă relativa obişnuinţă de a se afla în bătaia focului. Din reflex, sări imediat de pe al doilea buldozer. (De fapt, chiar se simţea uşurat că putea să revină la stilul de acţiune militar. Pentru că aşa nu se va mai gândi cât de neputincios era în faţa realităţii – care realitate însemna fiica lui, Alice, de doar opt anişori, sprijinită de măsuţa ei de joacă din apartament şi înfăşurată în firele acelea albe, când ar fi trebuit să se pregătească pentru o altă zi de şcoală. Şi nu se va mai gândi nici la fiul lui de doi ani, care se afla acum într-o creşă improvizată şi condusă de bărbaţi.) Fără buldozerul care-i bloca vederea, Treat trase spre geamul penitenciarului mai multe focuri de acoperire cu o puşcă M4, pe care o recuperase de pe Route 31.

Rand se ghemui imediat pe masa pe care se urcase. O ploaie de sfărâmături din zid căzură peste spatele şi ceafa lui.

„Negociatorul” îl ridică pe Rupe Wittstock şi îl trase la adăpost, în spatele unei grămezi de cauciucuri încă fumegânde.

Al doilea buldozer se izbi de spatele autorulotei Fleetwood, împingând-o cu putere în uşile de la intrarea penitenciarului, într-o explozie de cioburi.

5

Jared stătea pe podeaua spălătoriei, în timp ce Michaela

clădea teancuri de rufe în jurul lui, încercând să-i construiască un adăpost.

— Mă simt prost, spuse băiatul.

— Nu pari, minţi Michaela, întinzând un cearşaf peste el.

— Parcă aş fi slab ca o femeie.

Michaela detesta alăturarea aceasta de cuvinte. Şi, chiar în mijlocul acestei lupte, tot îi atinse un punct sensibil. Femeia trebuia să fie delicată, nu slabă. Iar Michaela era oricum, numai slabă nu. Janice Coates nu o crescuse ca să ajungă o cârpă. Ridică cearşaful şi-l plesni peste obraz pe Jared – destul de tare, dar nu cât să-i mute capul din loc.

— Hei! exclamă el, ducând mâna la faţă.

— Să nu mai spui aşa ceva!

— Ce să nu mai spun?

— Să nu mai spui că femeile sunt slabe! Ar fi trebuit să te înveţe maică-ta că nu-i aşa.

Şi Michaela îl acoperi din nou cu cearşaful.

6

— Al dracu’ de nasol că nu filmează cineva toată chestia asta pentru un căcat d-ăla de reality-show! spuse Low.

Cu ochiul lipit de luneta de la bazooka, văzuse cum al doilea buldozer îl făcuse terci pe fraierul care căzuse în faţa lui; îl văzuse pe Rambo ăla cum sărise din spatele buldozerului, deschisese focul şi-l salvase pe alt agarici. Şi după aia văzuse – cu un amestec de uimire şi bucurie – cum primul buldozer făcuse acordeon rulota aia în uşile de la puşcărie. Asista la un conflict epic, care va atinge punctul culminant când ei vor condimenta ciorba aia cu trei sau patru proiectile de bazooka.

— Noi când ne facem număru’? vru să ştie May.

— Să mai obosească niţel gaborii.

— Da’ cum o să ştim că-i Kitty aia pe care o luăm? Că acolo tre’ să fie o grămadă de farfuze înfăşate în coconi d-ăia.

Pe Low nu-l încântau deloc ezitările de ultimă clipă ale fratelui său.

— Probabil că n-avem cum să fim sută la sută siguri, dar o să tragem toate proiectilele astea şi o să aruncăm coşmelia în aer. Aşa că eu zic că avem toate şansele de reuşită. Şi mai zic că tre' să fim optimişti. Uite ce noroc avem! Sau ai fi vrut să mă lupt eu singur cu ei?

— Haide, mă, Low, n-am zis asta! protestă May. Nu-i corect să te iei de mine!

7

La nivelul 32 al jocului *Cetatea Opulentă,* nişte păianjeni mici şi roz invadară câmpul cu stele, triunghiuri şi sfere învăpăiate al lui Evie. Păienjeneii stinseră sferele şi le transformară în nişte stele albastre, extrem de enervante, care blocară jocul – nasol! Din Aripa A se auzeau zgomotele asurzitoare ale focurilor de armă, dar acestea nu o deranjau pe Evie; de prea multe ori văzuse şi auzise lupte purtate de bărbaţi. Însă o deranjau destul de tare păianjenii roz.

— Mare păcat! spuse ea, fără să se adreseze cuiva anume.

Şi începu să mişte formele colorate pe ecran, căutând conexiuni. Evie era foarte relaxată. În timp ce se juca la telefon, începu să leviteze, la câţiva centimetri deasupra patului.

8

Tufele zvâcniră în spatele gardului dinspre nord, chiar vizavi de aleea din spatele magaziei, unde se afla Billy Wettermore. Trase vreo douăsprezece focuri în verdeaţa care se mişcase. Tufele se cutremurară.

Drew T. Barrymore, agent de asigurări cu multă experienţă, care alegea întotdeauna soluţia cea mai puţin riscantă, nu se afla în bătaia puştii lui Billy. Ba chiar, cu prudenţa care-l făcuse nu numai cel mai bun afacerist în domeniu din Dooling, dar şi un excelent vânător, îi oprise pe Pearl şi Peters în pădurea din spatele sălii de sport a penitenciarului, salvându-i astfel de gloanţele tânărului.

Peters i-a spus că uşa din spate a puşcăriei era în partea dinspre vest a sălii de sport. Reacţia produsă de piatra pe care Drew a aruncat-o în tufe le-a oferit răspunsul căutat: da, acolo era o uşă şi, da, precis era apărată.

— Domnule poliţist? spuse Drew T. Barry.

Stăteau ghemuiţi în spatele unui stejar. La vreo cinci metri în faţa lor, încă mai ploua cu frunzele smulse de forţa împuşcăturii. După sunet, probabil că tipul care trăsese se afla la vreo treizeci sau patruzeci de metri dincolo de gardul interior, în apropiere de zidul clădirii.

— Ce vrei? răspunse Don Peters.

Stropi graşi de transpiraţie îi şiroiau pe obraji. Cărase geanta de pânză în care erau măştile de gaze şi cleştii cu care voia să taie lacătele.

— Nu tu, adevăratul poliţist, îi zise Drew T. Barry.

— Da? răspunse Pearl dând din cap.

— Am să fiu acuzat dacă îl omor pe ăla care trage în noi? Eşti convins că Geary şi Coombs o să jure că am acţionat conform legii?

— Da. Pe cuvânt de cercetaşi

Şi Elmore Pearl făcu gestul de salut al copilăriei sale: mâna ridicată, primele trei degete în sus, degetul mic unit cu cel mare.

Peters horcăi prelung şi scuipă.

— Vrei să mă reped până-n oraş şi să-ţi aduc un notar, Drew?

Drew T. Barry ignoră ironia tembelului, le spuse să rămână pe loc şi se întoarse în pădure, de unde coborî repede panta dinspre nord. Avea puşca de vânătoare agăţată la spate.

9

Frank ţinea arma îndreptată către colţul de sud-vest al închisorii, gata să-l facă praf pe trăgător dacă mai avea curajul să-şi arate mutra la geam. Schimbul de focuri îl năucise; dintr-odată totul devenise foarte real. Îi era greaţă de la atâta sânge şi de la toate cadavrele întinse pe

drum, pe care norii de gaze purtaţi de vânt le ascundeau vederii, pentru ca apoi să dezvăluie un tablou macabru. Însă nu şovăia. Era copleşit de groază, nu de remuşcări. Viaţa lui aparţinea Nanei, motiv pentru care era gata să-şi asume orice risc. Aşa încerca el să se convingă.

Kronsky apăru lângă el.

— Dă-i bice! îi spuse Frank. Cu cât terminăm mai repede, cu atât va fi mai bine pentru toată lumea.

— Aici cam ai dreptate, stimate domn, zise Kronsky.

Stătea într-un genunchi, lângă rucsacul pe care-l pusese pe jos. Îi trase fermoarul, scoase din el pachetul cu dinamită şi tăie trei sferturi din fitil.

Atunci se deschise uşa blindată a buldozerului, din care coborî Jack Albertson, în mână cu vechiul lui pistol de serviciu, un Glock .38.

— Acoperă-ne de căcănarul ăla de acolo! îi ceru Kronsky, arătând în direcţia lui Willy Burke.

Apoi se întoarse spre Frank.

— Haide!

Îndoiţi de şale, ca să nu fie văzuţi, cei doi bărbaţi porniră repede de-a lungul zidului dinspre nord-vest al penitenciarului. Kronsky se opri sub geamul scos din ţâţâni, unde era unul dintre punctele de tragere ale apărătorilor. Ţinea dinamita în mâna dreaptă, iar în stânga avea o brichetă albastră. Ţeava de la puşca trăgătorului ieşise iar prin deschizătură.

— Apuc-o! îi ceru el lui Frank.

Frank nu puse la îndoială ordinul primit şi îşi încleştă degetele mâinii stângi în jurul tubului din metal. Apoi smulse arma din strânsoarea individului dinăuntru. Auzi o înjurătură înăbuşită. Kronsky aprinse bricheta, aprinse fitilul şi aruncă nonşalant pachetul de dinamită: aşa cum arunci la coşul de baschet şi înscrii. Frank dădu drumul puştii şi se aruncă la pământ. După trei secunde se auzi o bubuitură zdravănă. Prin gaura unde fusese înainte geamul ţâşni un fum gros, însoţit de bucăţi de carne însângerată.

10

Pământul se cutremură şi scoase un răcnet indignat.

Lipit de Willy Burke, lângă zidul dinspre vest, Clint văzu cum din parcare se ridică un tsunami de gaze lacrimogene, alungat de explozie. Începură să-i ţiuie urechile şi să-i vibreze toate încheieturile. Nu se putea gândi decât că lucrurile nu se desfăşuraseră aşa cum sperase el. Tipii ăştia aveau s-o omoare pe Evie şi pe toţi ceilalţi. Din vina lui. El dăduse greş. Se simţea ridicol cu pistolul în mână – niciodată, în cei cincisprezece ani de căsnicie, nu acceptase invitaţia Lilei la poligonul de tragere. Dar, uite, pistolul ăsta parcă-l implora să-l folosească.

Se aplecă pe după Willy Burke, se uită cu atenţie la maldărul de utilaje şi oameni şi dărâmături de la uşile principale şi ochii i se opriră asupra unui bărbat care stătea în spatele primului buldozer. Omul acela se uita la norul de praf care ieşise prin spărtura din zid în spatele căreia se afla Rand Quigley.

(Jack Albertson nu se aşteptase la explozie. A uitat de prudenţă şi a întors capul ca să se uite. Nu-l tulbura haosul – în tinereţe lucrase în mină şi ieşise viu din multe sughiţuri ale pământului, aşa că avea nervii tari. Însă îl nedumerea. Ce aveau indivizii ăia de preferau o confruntare armată în loc s-o predea pe nebuna aia oamenilor legii? În opinia lui, lumea era tot mai nebună de la un an la altul. Waterloo-ul lui personal fusese alegerea Lilei Norcross în funcţia de şerif al Doolingului. Cum adică să fie o fustă şefă peste poliţie? Nu exista nimic mai absurd. Aşa că Jack Albertson îşi depusese pe loc cererea de pensionare şi se întorsese acasă ca să se bucure în linişte de celibatul lui de-o viaţă.)

Mâna lui Clint ridică pistolul, ochiul lui descoperi prin cătare omul din spatele buldozerului şi degetul lui apăsă pe trăgaci. Detunătura a fost urmată de un pocnet umed, atunci când glonţul pătrunse prin masca de gaze a individului. Clint îl văzu cum îşi dă capul pe spate şi apoi se prăbuşeşte la pământ.

„Doamne, Dumnezeule!” îşi spuse el. „Poate că era cineva cunoscut.”

— Haide! strigă Willy, trăgându-l spre uşa din spate.

Picioarele lui Clint îi ascultară îndemnul. Nu-şi imaginase că va fi atât de uşor să ucidă. Iar asta era şi mai rău decât fapta în sine.

XIV

1

Jeanette deschise ochii şi văzu un vulpoi culcat în faţa uşii de la celula lui Evie. Stătea cu botul pe ciment, în crăpăturile căruia apăruseră fire verzi de muşchi.

— Galerie, repetă Jeanette pentru sine.

Era vorba despre o galerie. Se adresă vulpoiului:

— Am trecut prin una? Că nu mai ţin minte. Pe tine te-a trimis Evie?

După cum se şi aşteptase, vulpoiul nu-i răspunse. (Animalele îţi vorbesc în vis, iar acum parcă visa... dar parcă nu tocmai.) Vulpoiul căscă, îi aruncă o privire şmecheră şi se ridică în picioare.

Aripa A era pustie şi în zid apăruse o gaură mare, prin care năvăleau înăuntru razele soarelui abia răsărit. Chiciura depusă pe bucăţile de ciment se topea pe măsură ce creştea temperatura.

Şi Jeanette îşi spuse:

— Mă simt trează. Cred că *sunt* trează.

Vulpoiul scoase un fel de mieunat şi porni cu paşi mărunţei spre gaura din zid. Îi mai aruncă o privire lui Jeanette, mai miorlăi o dată, trecu prin gaură şi lumina dimineţii îl înghiţi.

2

Înaintă şi ea cu mare grijă prin gaura aceea, aplecându-se pe sub muchiile ascuţite ale cimentului spart. Se pomeni într-un câmp cu ierburi înalte până la genunchi şi floarea-soarelui uscată. Lumina era atât de puternică, încât trebuia să ţină ochii mijiţi. Solul îngheţat trosnea sub tălpile ei, iar aerul rece îi făcuse pielea ca de găină pe sub materialul subţire al uniformei.

Aerul proaspăt şi lumina soarelui o treziră complet. Parcă îşi lepădase vechiul corp, epuizat de atâtea suferinţe

şi stres şi lipsă de somn. Acum Jeanette se simţea ca nouă.

Vulpoiul o luă repede pe lângă zidul de est al închisorii, spre Route 31. Jeanette se grăbi după el, încercând să-şi obişnuiască ochii cu lumina puternică. Aruncă o privire către penitenciar: rugi golaşi sufocau zidurile; rugii acopereau şi maldărul de fiare ruginite, care pe vremuri fuseseră un buldozer şi o autorulotă; smocuri dese de iarbă galbenă creşteau din crăpăturile şi gropile parcării; alte vehicule acoperite cu rugină zăceau alandala pe asfalt. Jeanette privi în cealaltă direcţie. Gardurile fuseseră doborâte şi prin iarbă scânteiau lanţurile turtite. Deşi nu înţelegea nici de ce şi nici cum anume se petrecuseră toate astea, înţelese imediat că, deşi acesta era tot Penitenciarul Dooling, mulţi ani trecuseră de când adormise ea şi până acum.

Călăuza ei sări şanţul de pe marginea şoselei, traversă apoi asfaltul distrus şi intră în pădurea verde de dincolo de el. I se vedea coada roşcată sclipind în penumbră.

Nedezlipindu-şi ochii de la coada vulpoiului, Jeanette traversă în goană Route 31. Alunecă pe pământul ud şi se apucă de o creangă ca să nu-şi piardă echilibrul. O ardeau gâtul şi pieptul de la aerul curat, amestecat cu mirosul puternic de sevă şi frunze putrezite şi pământ umed. Ieşise din închisoare. Era liberă. Mintea ei se apucă să plăsmuiască o fantasmă pe baza acestei noi şi extraordinare realităţi: pădurea aceasta era o oază în care nu mai existau dezinfectanţi industriali, nici zdrăngănit de chei, nici sforăituri, nici vânturi trase de deţinute, nici plânsete, nici sex cu colega de celulă, nici bubuituri de uşi care se închid când se dă stingerea. Aici ea era unică stăpână: Regina Jeanette. Senzaţia de libertate era mult, mult mai minunată decât şi-o imaginase ea vreodată.

Dar…

— Bobby!

Jeanette şopti numele pe care trebuia să-l ţină minte, pe care nu trebuia cu niciun chip să-l uite. Ca să nu fie cumva tentată să rămână aici.

3

Îi era greu să judece distanţele. Jeanette era obişnuită doar cu pista de alergare de pe marginea terenului de sport: opt sute de metri. Panta aceasta abruptă dinspre sud-vest avea mai mult de atât, iar ea trebuia să mărească pasul ca să se poată ţine după vulpoi; şi îi vibrau muşchii încordaţi şi o dureau şi-i dădeau o senzaţie fantastică. Din când în când, vulpoiul se oprea s-o aştepte, apoi o lua din nou la picior. Era frig, dar Jeanette transpira abundent. Aerul avea temperatura aceea a iernii care nu se dă dusă în faţa primăverii. Pe fundalul cenuşiu al pădurii se zăreau câţiva muguri verzi, iar pământul era noroios.

După cinci kilometri, poate şase, vulpoiul o conduse la o rulotă căzută pe o parte şi împotmolită într-o mare de buruieni. Pe jos flutura o bandă galbenă, decolorată acum, cu care poliţia înconjurase locul pe vremuri. Jeanette simţea că nu mai are mult de mers. Auzea un bâzâit stins. Soarele se înălţase pe cer. Îi era sete şi foame şi spera să găsească ceva de mâncare şi de băut la destinaţie – cât de bun ar fi un suc de la gheaţă! „Lasă astea acum, gândeşte-te la Bobby, doar la Bobby trebuie să te gândeşti. Doar de el ai nevoie.” Văzu că vulpoiul dispăruse pe sub nişte copaci doborâţi.

Jeanette se grăbi după el. Trecu pe lângă un morman de moloz şi bucăţi de scânduri. Probabil că aici fusese o cabană mică sau o baracă. Crengile copacilor erau acoperite de molii, îndesate unele în altele ca nişte scoici bizare. Şi îşi spuse că imaginea aceasta se potrivea perfect cu sentimentul că lumea în care se trezise nu semăna cu nimic din ce cunoscuse ea vreodată, că era ca fundul neexplorat al unui ocean. Moliile nu se mişcau, dar ea le auzea cum foşnesc uşor, parcă i-ar fi spus ceva.

Şi chiar îi spuneau: *Bobby. Nu-i prea târziu s-o iei de la început.*

Asta i se părea ei că-i spun moliile.

În sfârşit ajunse pe culme. Vulpoiul se oprise în mijlocul unei pajişti îngheţate. Jeanette trase aer în piept. Mirosul

de kerosen, complet neaşteptat şi aparent fără vreo legătură cu nimic din jur, îi înţepă nasul şi cerul gurii.

Păşi în luminiş şi văzu ceva absolut ireal. Ceva ce o convinse că nu se mai afla în regiunea Munţilor Apalaşi.

4

Un tigru cu dungi negre, foarte subţiri, pe blana albă îşi roti ochii şi scoase un răget foarte asemănător cu acela al leului de pe genericul filmelor produse de MGM. În spatele lui era un copac. Un Copac care îşi înălţa spre cer trunchiul format din sute de alte trunchiuri împletite între ele şi desfăcute apoi într-o uriaşă fântână arteziană de ramuri pline până la refuz cu frunze şi cu muşchi şi cu păsări tropicale. În jurul acelui trunchi cum nu mai exista vreunul în lumea pe care o ştia Jeanette, se încolăcea un şarpe roşu.

Vulpoiul se opri lângă o crăpătură de la baza acelui copac, îi aruncă lui Jeanette o privire cam ştrengărească şi dispăru înăuntru. Acolo era. Acolo era galeria care mergea în ambele direcţii. Galeria care o va duce înapoi în lumea din care venise, unde o aştepta Bobby. Porni spre ea.

— Nu mişca! Mâinile sus!

O femeie în blugi şi cămaşă cu carouri galbene o ameninţa cu pistolul. Apăruse din spatele Copacului care, la bază, era mare cam cât un bloc de locuinţe. În mâna cealaltă avea o canistră cu o bandă din cauciuc albastru pe mijloc.

— Nu te mai apropia! Eşti nouă, da? Ai uniformă de puşcăriaşă. Probabil că nu înţelegi nimic din ce se petrece.

Buzele cucoanei Bluză-Galbenă se strâmbară într-un zâmbet straniu – zadarnică încercare de a atenua nefirescul întregii situaţii: Copacul, tigrul, pistolul.

— Vreau să te ajut. Am să te ajut. Aici suntem prietene toate. Eu sunt Elaine. Elaine Nutting. Lasă-mă să fac ceva şi după aia mai stăm de vorbă.

— Ce să faci? o întrebă Jeanette.

Însă era destul de sigură la ce se referea femeia –

altminteri, de unde să fi venit mirosul ăla de kerosen?

Cucoana asta se pregătea să dea foc acestui Copac Ireal. Iar dacă el ardea, atunci ardea şi drumul înapoi la Bobby. Cam aşa lăsase să se înţeleagă Evie. Nu-i putea permite s-o facă, dar cum să o oprească? Era la cel puţin şase metri distanţă de ea şi nu o putea lua prin surprindere.

Cu ochii la Jeanette, Elaine se aşează într-un genunchi, îşi puse pistolul jos (dar la îndemână) şi desfăcu iute capacul de la canistra cu kerosen.

— Am vărsat deja două. Trebuie să stropesc de jur împrejur. Ca să fiu sigură că o să-l aprindă.

Jeanette făcu doi paşi spre ea. Elaine luă repede arma şi sări în picioare.

— Stai unde eşti!

— Nu poţi să faci asta, spuse Jeanette. N-ai dreptul.

Tigrul alb stătea lângă vizuina în care intrase vulpoiul. Îşi mişca coada şi le privea pe sub pleoape cu ochii lui de culoarea chihlimbarului.

Elaine udă trunchiul Copacului cu kerosen.

— *Trebuie* s-o fac. E mai bine aşa. Toate problemele vor fi rezolvate. Ţie câţi bărbaţi ţi-au făcut rău? Îmi închipui că destul de mulţi. Aproape toată viaţa mea de adult am lucrat cu femei ca tine. Ştiu că n-ai intrat la puşcărie doar din vina ta. Un bărbat ţi-a dat brânci.

— Cucoană! spuse Jeanette, simţindu-se jignită la gândul că este atât de transparentă. Nu vorbi aşa, că nu mă cunoşti!

— Nu te cunosc personal, dar am dreptate, nu-i aşa?

Elaine goli canistra pe rădăcinile Copacului şi o azvârli cât colo. „Nu te cheamă Elaine Nutting, cucoană”, îi zise Jeanette în gând. „Te cheamă Elaine Nu-S-Normală-La-Cap.”

— Da, a fost un bărbat care s-a purtat urât cu mine. Dar eu i-am făcut şi mai mult rău, spuse ea, făcând încă un pas înainte şi ajungând cam la cinci metri de Elaine. L-am ucis.

— Bravo ţie, dar nu te mai apropia!

Şi Elaine flutură pistolul, de parcă ar fi vrut s-o mături din drum. Sau să o şteargă.

Jeanette făcu alt pas.

— Unii spun că a meritat-o. Chiar unii dintre foştii lui prieteni spun asta. Aşa cred ei. Numai că procuratura n-a fost de acord. *Eu* nu sunt de acord, chiar dacă nu eram cu mintea întreagă atunci când am făcut-o. Şi este adevărat că nu m-a ajutat nimeni la nevoie. Aşa că l-am omorât şi acum îmi pare rău. Eu va trebui să trăiesc cu păcatul ăsta.

Încă un pas. Unul mic.

— Am destulă putere ca să-mi accept partea mea de vină, bine? Însă am un fiu şi fiul meu are nevoie de mine. Trebuie să afle ce înseamnă să devii om adevărat, iar eu îl pot învăţa asta. Nu mai am de gând să mă las călcată în picioare de nimeni, bărbat ori femeie. Data viitoare când o să mai încerce Don Peters să mă oblige să-l masturbez, nu am să-l omor, dar am... am să-i scot ochii. M-am săturat să fiu un sac de box. Aşa că poţi să-ţi vâri undeva tot ce îţi imaginezi tu că ai şti despre mine.

— Cred că ţi-ai pierdut minţile, spuse Elaine.

— Nu sunt femei care vor să se întoarcă?

— Nu ştiu, murmură Elaine, fără să o mai privească în ochi. Poate. Dar se lasă influenţate.

— Şi te-ai gândit să hotărăşti tu în locul lor?

— Dacă n-are nimeni altcineva curajul s-o facă, spuse Elaine (fără să-şi dea deloc seama cât de bine semăna în momentul acesta cu soţul ei), atunci da. În cazul ăsta, depinde doar de mine.

Scoase un aprinzător de grătar din buzunarul blugilor. Tigrul alb o privea şi torcea – cam tot aşa cum toarce un motor care merge în gol. Nici nu se uita la Jeanette, de parcă nu se aştepta la niciun ajutor din partea ei.

— Probabil că tu n-ai copii, zise Jeanette.

Femeia păru profund rănită.

— Am o fiică. Lumina ochilor mei.

— Şi ea este aici?

— Bineînţeles. Aici este în siguranţă. Şi eu am de gând să fac tot ce-mi stă în putere ca să rămână aici.

— Dar ea ce părere are?

— Părerea ei nu contează. E doar un copil.

— În regulă. Atunci cum rămâne cu femeile care au fost nevoite să-şi abandoneze fiii? Ele n-au dreptul de a-şi creşte copiii şi de a-i proteja de toate relele? Poate că le place viaţa de aici, dar nu crezi că au această *responsabilitate* faţă de ei?

— Uite, ricană Elaine, afirmaţia ta m-a convins că eşti proastă. *Băieţii* cresc şi ajung *bărbaţi.* Iar bărbaţii provoacă toate nenorocirile. Ei ucid, ei otrăvesc pământul. Ne este mult mai bine aici. Sigur, avem şi bebeluşi de sex masculin, numai că ei vor creşte altfel. Noi îi vom învăţa să fie altfel.

Inspiră adânc, iar rânjetul i se întinse ca umflat cu gaz ilariant.

— Lumea asta o să fie o lume bună.

— Să te mai întreb o dată: tu acum vrei să închizi uşa spre viaţa pe care femeile celelalte au lăsat-o în urmă, fără ca măcar să le întrebi?

Zâmbetul lui Elaine tremură.

— S-ar putea să nu înţeleagă, aşa că... eu vreau să fac...

— Ce vrei să faci, cucoană? În afară de o foarte mare tâmpenie? o întrebă Jeanette, în timp ce îşi strecura mâna în buzunar.

Vulpoiul reapăru şi se aşează alături de tigru. Şarpele cel roşu se târî peste unul dintre pantofii lui Jeanette, dar ea nici nu se uită în jos. Înţelegea că animalele acestea nu atacau; că ele veneau dintr-o lume pe care un predicator din copilăria ei, când obişnuia să meargă la biserică, o numise Regatul cel Paşnic.

Elaine apăsă butonul aprinzătorului. În vârful lui înflori o flacără vioaie.

— Eu *hotărăsc* aici!

Jeanette scoase brusc mâna din buzunar şi aruncă un pumn cu boabe de mazăre în cealaltă femeie. Elaine tresări, ridică instinctiv mâna cu pistolul şi făcu un pas în spate. Jeanette se repezi la ea şi o apucă de mijloc, trântind-o. Elaine scăpă arma, dar nu şi aprinzătorul. Întinse braţul spre rădăcinile îmbibate cu kerosen ale Copacului. Jeanette îi lovi încheietura de pământ.

Aprinzătorul îi alunecă din mână şi se stinse. Însă prea târziu – flăcările albastre ţopăiau pe una dintre rădăcini, apropiindu-se de trunchi.

Şarpele roşu se târî mai sus în Copac, ca să scape de foc. Tigrul se ridică, se apropie agale de rădăcina care ardea şi călcă pe flăcările de acolo. Un fum înecăcios se ridică în jurul labei lui, iar Jeanette simţi miros de blană pârlită. Însă tigrul nu se mişcă din loc. Când se îndepărtă în cele din urmă, flăcările albastre dispăruseră.

Jeanette se dădu la o parte de pe femeia întinsă la pământ. Elaine plângea în hohote.

— Nu vreau decât să fie Nana în siguranţă... să crească într-o lume fără pericole.

— Ştiu.

Jeanette n-o cunoscuse pe fiica acestei femei şi probabil că nu o va cunoaşte niciodată, însă ştia cum sună adevărata durere, durerea sufletului. O trăise şi ea. O, şi încă cum o mai trăise! Luă aprinzătorul de pe jos. Îl examină atentă. O unealtă atât de mică ar fi putut închide uşa dintre două lumi. Şi ar fi închis-o, dacă n-ar fi fost tigrul. Oare chiar asta era menirea lui, se întrebă Jeanette, ori îşi depăşise atribuţiile? Şi dacă şi le depăşise, oare va fi pedepsit?

Atât de multe întrebări. Atât de puţine răspunsuri. Dar nu mai conta. Aruncă aprinzătorul cât putu ea de departe. Unealta dispăru în iarba înaltă, la vreo cincisprezece metri de ele. Elaine scoase un strigăt disperat. Jeanette se aplecă şi luă pistolul, intenţionând să şi-l pună la curea. Dar fireşte că încă mai era îmbrăcată în uniforma de penitenciar, aşa că n-avea curea. Curelele erau interzise. Pentru că deţinutele s-ar fi putut spânzura cu ele. Avea un buzunar la pantaloni, numai că era puţin adânc şi încă plin pe jumătate cu boabe de mazăre. Pistolul ar cădea de acolo imediat. Ce să facă cu el? Să-l arunce: asta i se părea cea mai înţeleaptă soluţie.

Nu apucă s-o facă, pentru că auzi foşnet de frunze în spate. Se întoarse fulgerător, cu arma în mână.

— Hei! Aruncă-l! Aruncă pistolul ăla!

La marginea pădurii apăruse o altă femeie, cu propria-i armă îndreptată spre Jeanette. Spre deosebire de Elaine, nou-venita ţinea pistolul cu ambele mâini şi stătea cu picioarele depărtate, dovedind că nu era pentru prima oară când amenința pe cineva cu o armă de foc. Jeanette, obişnuită să primească ordine, începu să lase pistolul în jos, intenţionând să-l pună în iarba de lângă Copac... dar la o distanţă prudentă de Elaine Nu-S-Normală-La-Cap, care ar fi putut încerca să şi-l recupereze. Când se aplecă, şarpele foşni pe creanga aflată chiar deasupra ei. Jeanette tresări şi ridică mâna cu pistolul ca să-şi protejeze capul. Urmă un trosnet, apoi un *clinc* slab, ca acela produs de două ceşcuţe de cafea care se ciocnesc în bufet. Şi auzi în minte ţipătul de durere şi uimire al lui Evie. Apoi se pomeni întinsă pe pământ, sub un cer de frunze. Gura îi era plină de sânge.

Necunoscuta se apropie de ea. Ieşea fum din ţeava pistolului şi Jeanette înţelese că tocmai ce fusese împuşcată.

— Lasă-l jos! îi ordonă femeia.

Cu toate că nu mai simţea pistolul în mână, Jeanette îşi relaxă degetele, iar arma se rostogoli din strânsoarea ei.

— Te ştiu, şopti Jeanette.

Parcă o greutate fierbinte îi apăsa pieptul. Îi era greu să respire, dar nu o durea.

— Tu ai adus-o la penitenciar pe Evie. Eşti poliţistă. Te-am văzut pe geam.

— Aici miroase a kerosen, spuse Lila.

Luă canistra de jos, o mirosi, apoi o aruncă.

După ce se terminase întrunirea din dimineaţa aceea, cineva a observat că lipsea una dintre maşinuţele de golf şi nimeni nu semnase pentru ea în registru. O fată, pe nume Maisie Wettermore, a spus că o văzuse pe Elaine Nutting cu câteva minute înainte, mergând cu maşinuţa aia în direcţia Cherestegiei lui Adams. Lila a schimbat o privire cu Janice Coates. În direcţia Cherestegiei lui Adams nu se aflau acum decât două lucruri: resturile barăcii/laboratorului de metamfetamină şi Copacul. Pe

amândouă le neliniştea ideea că Elaine Nutting plecase singură acolo. Lila şi-a adus aminte de grijile pe care şi le făcea Elaine în privinţa animalelor – mai cu seamă a tigrului – şi s-a gândit că ar putea încerca să le omoare. Lila era convinsă că ar fi fost o mare greşeală. Aşa că ea şi fosta directoare s-au urcat într-o altă maşinuţă şi au pornit pe urmele ei.

Iar acum Lila împuşcase o femeie pe care n-o mai văzuse în viaţa ei, femeie care zăcea plină de sânge pe jos.

— Ce dracu' voiai să faci? o întrebă ea.

— Eu nu făceam nimic, spuse Jeanette, privind spre cealaltă femeie, cea care plângea. Ea. Ea e de vină. Kerosenul e al ei. Şi arma. Eu am oprit-o.

Jeanette ştia că moare. Un frig cumplit îi cuprinsese trupul, de parcă ar fi fost aruncată în apa dintr-o fântână adâncă – pornise de la degetele de la picioare, urcase pe gambe, îi amorţise genunchii, croindu-şi drum spre locul unde îi bătea inima. Lui Bobby îi fusese teamă de apă când era mic.

Şi lui Bobby îi mai fusese teamă că va veni cineva care-i va fura paharul cu suc şi pălăria cu urechi de Mickey Mouse. Momentul acesta era imortalizat în fotografia de pe peretele celulei. „Nu, iubitule, nu", îi spusese ea atunci. „Nu te speria! Nu ţi le ia nimeni. Sunt ale tale. Mami n-o să lase pe nimeni să ţi le ia."

Şi dacă Bobby ar fi acum aici şi ar întreba-o despre apa asta rece? Despre apa asta îngheţată în care se scufunda mami a lui? Păi, atunci i-ar spune să nu se sperie nici de asta. Ai un şoc în primul moment, dar apoi te obişnuieşti.

Numai că Jeanette nu era campioană la probele emisiunii concurs *Minţi şi câştigi.* Nu era genul acela de concurentă. Poate Bobby i-ar fi înghiţit o minciună, dar nu şi Ree. Dacă Ree ar fi fost aici, ar fi trebuit să-i recunoască adevărul: apa din fântâna aceea adâncă nu îi făcea rău, dar nici bine nu se simţea.

Vocea prezentatorului îi răsună în urechi: *Aici s-a încheiat participarea lui Jeanette Sorley la concursul nostru. Dar îi oferim câteva premii de consolare. Haide,*

Ken, spune-ne care sunt aceste premii! Dar vocea prezentatorului semăna foarte bine cu vocea lui Warner Wolf, Domnul Să-Vedem-Reluarea. Dacă tot eşti trimisă acasă, bine măcar că plecarea ta e anunţată de o vedetă TV.

Directoarea Coates, cu părul complet alb, apăru deasupra lui Jeanette. Îi stătea bine cu noua coafură. Dar parcă mai slăbise şi avea cearcăne mari şi obrajii supţi.

— Sorley? şopti Coates, aşezându-se în genunchi şi luând-o de mână. Jeanette?

— Futu-i! exclamă poliţista. Cred că am făcut o greşeală foarte gravă.

Se lăsă şi ea în genunchi şi îşi apăsă ambele palme pe rana lui Jeanette, deşi ştia că era inutil.

— Am vrut doar s-o sperii, dar eram departe... şi mă temeam pentru Copac... îmi pare tare, tare rău.

Jeanette simţi că i se prelinge sângele pe la colţurile gurii, începu să sufle greu.

— Am un fiu... îl cheamă Bobby... am un fiu...

Cele din urmă cuvinte ale lui Jeanette i-au fost adresate lui Elaine şi ochii ei mari şi înspăimântaţi au fost ultimul lucru pe care l-a mai văzut.

— Te rog... am un fiu...

XV

Mai târziu, după ce se vor fi risipit fumul şi gazele lacrimogene, se vor plăsmui zeci de legende despre bătălia pentru Penitenciarul de Femei din Dooling, toate diferite, majoritatea contradictorii, adevărate în anumite aspecte, false în altele. Odată ce este declanşat un conflict de o asemenea gravitate – o luptă pe viaţă şi pe moarte –, realitatea obiectivă se pierde repede în fum şi zgomote.

În plus, muriseră mulţi dintre participanţii care ar fi putut să relateze cum au văzut ei lucrurile.

1

În timp ce Van Lampley – împuşcată în şold, sângerând şi epuizată până în măduva oaselor – mergea încet cu ATV-ul pe un drum de ţară, despre care ea credea că ar fi Allen Lane (deşi nu putea fi sigură, că erau prea multe drumuri de ţară pe dealurile astea), din depărtare se auzi o explozie. Din direcţia penitenciarului. Ridică ochii de la ecranul telefonului cu dispozitiv de urmărire pe care-l luase de la Fritz Meshaum. Pe ecranul acela, telefonul din mâna ei era reprezentat printr-un punct roşu. Dispozitivul de pe bazooka era un punct verde. Cele două puncte se aflau acum foarte aproape unul de celălalt, iar ea era de părere că parcursese suficient drum cu ATV-ul fără să-i avertizeze pe fraţii Griner că era pe urmele lor.

„Poate că bubuitura aia venea de la bazooka lor”, îşi spuse ea. Posibil, numai că Van nu credea asta câtuşi de puţin – crescuse într-un ţinut minier şi dansase pe muzica discordantă a exploziilor produse de dinamită. Zgomotul auzit dinspre închisoare fusese mai puternic şi mai strident. Da, dinamită era. Se pare că fraţii Griner nu erau singurii netrebnici posesori de explozibili.

Opri ATV-ul, coborî din el. Se clătină destul de tare. Cracul stâng al pantalonului era îmbibat cu sânge de la

şold până la genunchi. Iar din adrenalina care o adusese până aici nu-i mai rămăseseră decât câţiva stropi. O durea tot corpul, dar cel mai tare, cumplit de tare, o durea şoldul în care o împuşcase Meshaum. Se fărâmase ceva acolo, pentru că simţea cum i se freacă oasele la fiecare pas. Pierduse mult sânge şi acum era ameţită şi din cauza asta, nu doar din cauza lipsei de somn. Fiecare părticică a trupului ei o implora să se oprească, să renunţe la toată nebunia asta şi să doarmă.

„Am să dorm”, îşi spuse ea, luându-şi puşca şi pistolul cu care trăsese Meshaum în ea. „Însă nu acum. Poate că n-am ce să fac în legătură cu ce se petrece acum la penitenciar, dar pot să le vin de hac celor doi nemernici înainte să facă şi mai mult rău. După aia, am să mă duc la culcare.”

Din uliţa aceea se desprindeau două brazde pline de buruieni, care o luau printre copacii crescuţi după defrişarea zonei. Probabil că acolo fusese un drum pe vremuri. După douăzeci de metri dădu peste camioneta furată de fraţii Griner. Se uită înăuntru, nu găsi nimic care s-o intereseze şi îşi continuă drumul, trăgându-şi în urmă piciorul ca pe o greblă. Nu mai avea nevoie de dispozitivul de urmărire, pentru că acum ştia unde se află, chiar dacă nu mai trecuse pe aici de pe vremea liceului, când în locul acesta se ascundeau adolescenţii ca să se pupe, atunci când cotloanele mai bune erau ocupate. Patru sute de metri mai în faţă – sau poate puţin mai mult – cărarea năpădită de buruieni ajungea la un dâmb pe care se aflau câteva pietre funerare: locul unde era înmormântată familia Allen (presupunând, fireşte, că aceasta era într-adevăr Allen Lane). De pe dâmbul acela se vedea foarte bine Penitenciarul Dooling, privelişte care nu-i prea îndemna la romantism pe puştii excitaţi.

„Pot s-o fac”, îşi spuse ea. „Încă cincizeci de metri.”

Străbătu cincizeci de metri, după care îşi spuse că poate încă cincizeci. Şi continuă aşa, până când auzi nişte voci de undeva, din faţă. Apoi un *fâââşşşşşş* exploziv, urmat de chirăielile de bucurie ale lui Low Griner cel Mic şi ale lui Maynard.

— Nu ziceam c-o s-ajungă până colo, frăţică, da’ uită-te ce prăpăd! zbieră unul dintre ei.

Celălalt îi răspunse cu un urlet de luptă.

Van trase piedica de la pistolul lui Meshaum şi porni în direcţia de unde veneau zgomotele de la sărbătoarea celor două brute.

2

Clint crezuse că expresia *i-a stat inima în loc* era doar o licenţă poetică, până când a păţit-o personal. Fără să-şi dea seama că plecase de la adăpostul oferit de colţul clădirii, se uita cu gura căscată la bucăţile de beton care curgeau din Aripa C. Câte dintre femeile care dormeau în celulele de acolo fuseseră ucise în explozie, incinerate sau făcute fărâme în coconii lor? Auzi ca prin vis un bâzâit pe lângă urechea stângă şi nu simţi nimic atunci când alt glonţ – acesta venit din arma lui Mick Napolitano, ascuns în spatele celui de-al doilea buldozer – îi găuri buzunarul de la pantaloni, vărsându-i mărunţişul de acolo de-a lungul piciorului.

Willy Burke îl apucă de umeri şi-l smuci îndărăt atât de tare, încât aproape căzu peste el.

— Eşti nebun, doctore? Vrei să te împuşte ăia?

— Femeile, şopti Clint. Erau multe femei acolo.

Îşi şterse ochii, care-l usturau de la gazul înţepător şi care i se umpluseră de lacrimi.

— Nenorocitul ăla de Geary a instalat un lansator de rachete sau ceva de genul ăsta pe dâmbul cu cimitirul!

— Nu mai avem ce face acum, spuse Willy, aplecându-se şi sprijinindu-se cu mâinile de genunchi. Bine măcar că ai nimerit unul dintre nemernici. Trebuie să intrăm în clădire. Hai la uşa din spate! Îl luăm şi pe Billy cu noi.

Avea dreptate. Partea din faţa penitenciarului se transformase într-un teatru de război.

— Te simţi bine, Willy?

Willy Burke se îndreptă de şale şi se forţă să zâmbească.

— Nu prea, fir-ar să fie de treabă! Cred că fac un infarct.

Mi-a zis doctoru’ să renunţ la pipă. Păcat că nu l-am ascultat!

„O, nu!” gemu Clint în sinea lui. „La dracu’… nu se poate aşa ceva!”

Willy îi citi gândurile pe chip – n-avea nimic la ochi – şi-l bătu pe umăr.

— Mai am până atunci, doctore. Hai să mergem!

3

De la locul lui din faţa sălii de vizite, acum precis distrusă de explozie (împreună cu lumea dinăuntru), Frank îl văzu pe Jack Albertson prăbuşindu-se. Masca îi alunecase într-o parte şi în locul feţei avea acum o baltă de sânge. „Nici maică-sa nu l-ar mai recunoaşte acum”, îşi zise Frank.

Duse walkie-talkie-ul la gură.

— Raportaţi! Toată lumea să raporteze!

Însă doar opt îi răspunseră, mai ales aceia care se ascunseseră în spatele buldozerului. Evident că nu toţi aveau aparate de emisie-recepţie, dar ar fi trebuit să-i răspundă mai mulţi. Cea mai optimistă estimare a lui Frank spunea că pierduse cel puţin patru oameni, cu tot cu Jack. În adâncul sufletului, presupunea că erau cinci sau şase, iar cei răniţi aveau nevoie de spitalizare. Poate puştiul ăla, Blass, pe care îl lăsaseră împreună cu Miller la barajul rutier, ar putea să-i ducă la St. Theresa cu unul dintre autobuze. Dar numai Dumnezeu putea şti dacă mai exista cineva la spital. Cum de se ajunsese până aici? Că doar au atacat cu buldozerele, ce dracu’! Ar fi trebuit să se termine totul foarte repede.

Johnny Lee Kronsky îl apucă de umăr:

— Tre’ să intrăm, amice. Să-i terminăm o dată pentru totdeauna. Cu asta.

Nu-şi închisese rucsacul şi acum dădu la o parte prosopul în care fusese împachetată dinamita şi-i arătă lui Frank bucata de C4, confiscată de poliţie de la fraţii Griner. Kronsky modelase explozibilul în formă de

mingiuţă de jucărie. În el era vârât un telefon.

— E mobilul meu, spuse Kronsky. Îl donez cauzei. Oricum era de rahat.

— Pe unde să intrăm? îl întrebă Frank.

Gazul de afară începuse să se risipească, dar parcă lui îi intrase în minte, întunecându-i gândurile. Se luminase, iar acum soarele strălucea roşu deasupra orizontului.

— Cel mai bine ar fi pe lângă aia, zise Kronsky, arătând spre autorulota Fleetwood, pe jumătate strivită. Era lipită de clădire, dar mai aveai pe unde să te strecori ca să ajungi la uşile principale, acum sparte şi scoase parţial din balamale.

— O să ne acopere Struthers şi băieţii din spatele buldozerului. Intrăm şi nu ne oprim până n-o găsim pe scorpia care a provocat tot măcelul ăsta.

Frank nu mai era prea sigur cine anume provocase măcelul şi nici cine era şeful, dar dădu din cap. Nu ştia ce altceva ar fi putut să facă.

— Tre’ să programez ceasul, mai spuse Kronsky, activând telefonul din mingea de C4.

Un cablu fusese introdus în orificiul pentru căşti. La celălalt capăt era ataşat încărcătorul. Privindu-l, Frank îşi aduse aminte de felul în care băga Elaine termometrul de carne în friptura scoasă din cuptor.

Kronsky îl mai pocni o dată în umăr. Fără prea multă blândeţe.

— La cât să-l pun? Gândeşte-te bine, pentru că atunci când o să ajungă să numere de la zece în jos, o să-l arunc indiferent de locul unde am ajuns.

— Cred că…

Frank scutură din cap, încercând să-şi limpezească mintea. Nu fusese niciodată la închisoare şi se aşteptase ca Don Peters să le aducă planurile clădirii, aşa cum îi ceruse. Abia acum, când era prea târziu, îşi dădu seama cât de nefolositor a fost Peters ăla. Şi această scăpare flagrantă îl făcu să se întrebe: oare câte alte lucruri mai scăpase din vedere?

— Patru minute?

Pe tonul acru al unui profesor de liceu, scos din sărite de un elev prea încăpăţânat, Kronsky mârâi:

— Mă întrebi sau îmi spui?

Se auziră câteva focuri disparate, dar se părea că asaltul asupra penitenciarului luase o pauză. Acum mai lipsea doar ca oamenii lui să ia decizia de a se retrage. Iar asta era inacceptabil.

Nana, îşi zise Frank. Apoi, cu voce tare:

— Patru minute, sunt convins.

„În patru minute ori o să fiu mort, ori povestea asta va avea un bun sfârşit."

Bineînţeles că era foarte posibil ca şi femeia aia să fi murit la ultima explozie, dar acesta era un risc pe care trebuia să şi-l asume. Îşi aduse aminte de căţeii vagabonzi din cuştile lui, ţinuţi ostatici de nişte forţe pe care nu le înţelegeau.

Kronsky deschise o aplicaţie, atinse ecranul şi pe acesta apăru **4:00.** Mai atinse ecranul încă o dată şi începu numărătoarea inversă. Frank urmări fascinat cum **3:59** se făcu **3:58** apoi **3:57.**

— Eşti pregătit, Geary?

În zâmbetul de nebun al lui Kronsky lucea un dinte din aur.

(„Ce faci?" îl întrebase boul ăla de agitator în mina numărul 7 a companiei Ulysses Energy. „Mişcă-te mai repede." Boul de agitator era la cel puţin douăzeci de metri în faţa lui. În galerie era întuneric beznă, aşa că nu văzuse nici măcar faţa tembelului, darămite tricoul ăla cu mutra lui Woody Guthrie, ci doar lampa de la cască. „Sindicatul este puterea" – aşa îi plăcea boului de agitator să spună. Dolarii însemnau şi mai multă putere, iar tipul de la Ulysses Energy îi dăduse lui Johnny Lee Kronsky destule bancnote foşnitoare ca să se ocupe de problemă. „Du-te-n mă-ta, cu sindicatul tău cu tot!" îi spusese Kronsky boului de agitator înainte să arunce dinamita şi să fugă de acolo mâncând pământul.)

— Cred că ar fi bine să… începu Frank.

Şi chiar atunci Lowell Griner trase prima oară cu

bazooka. Se auzi un *fâââşşşş* prelung şi Frank văzu ca prin ceaţă un obiect zburând pe deasupra lor. Un fel de proiectil.

— La pământ! zbieră Kronsky.

Însă nu-l aşteptă pe Frank să se dezmeticească, ci îl apucă de ceafă şi-l trase în jos.

Proiectilul de bazooka lovi Aripa C şi explodă. În lumea de dincolo de Copac, dispărură paisprezece foste deţinute din Penitenciarul Dooling într-o străfulgerare de lumină, urmată imediat de nori de molii.

4

Cu toate că avea un walkie-talkie, Drew T. Barry nu-i răspunsese lui Frank. Nici măcar nu-l auzise, pentru că-şi închisese aparatul. Urcase cât de sus era posibil fără să-l vadă cineva şi acum îşi dădu jos de pe umăr puşca de vânătoare. Linia de tragere nu era chiar atât de bună pe cât sperase el. Prin lunetă se vedea doar o magazie din tablă ondulată. Uşa din spatele închisorii era deschisă – se vedea lumina dinăuntru. Dar o păzea tipul ăla de lângă magazie. Barry zări un cot... un umăr... o bucată de cap. Din păcate, individul se retrase repede după ce aruncă o privire spre locul unde încă se mai aflau Elmore Pearl şi Don Peters. Drew T. Barry trebuia neapărat să-l doboare. Voia neapărat să-l doboare. Îl mânca la propriu degetul de pe trăgaci, dar ştia că-i mai bine să te abţii decât să tragi şi să nu nimereşti. Aşa că trebuia să aştepte. Dacă le-ar trece prin cap lui Pearl sau Peters să arunce încă o piatră, poate că tipul şi-ar scoate tot capul din ascunzătoare ca să vadă ce se petrece. Însă Drew T. Barry nu-şi punea prea mari speranţe în cei doi. Elmore Pearl era prea fricos, iar rahatul ăla cu ochi de Peters era prost ca noaptea.

„Mişcă-te, bulangiule!” îl îndemnă Drew T. Barry în gând. „Fă doar doi paşi. Chiar şi unul singur ar fi de ajuns.”

Însă, chiar dacă amorţise stând ghemuit încă de când explodase dinamita, Billy Wettermore nu ieşi din spatele

magaziei. Se ridică în picioare doar după lovitura proiectilului de bazooka. Îşi părăsi adăpostul ca să vadă de unde se trăsese, oferindu-i lui Drew T. Barry ocazia pe care o aştepta.

Deasupra penitenciarului se ridicau nori grei de fum. Oamenii urlau. Oamenii trăgeau – la întâmplare, fireşte. Pe Drew T. Barry îl scoteau din sărite tembelii care trăgeau aiurea. Îşi ţinu respiraţia şi apăsă pe trăgaciul puştii. Rezultatul a fost pe deplin satisfăcător. Prin lunetă îl văzu pe adversar făcând un salt prin aer, cu cămaşa făcută zdrenţe.

— Doamne, l-am nimerit! îşi spuse Drew T. Barry, privind la ce mai rămăsese din Billy Wettermore cu un soi de mulţumire melancolică. Bună lovitură, dacă-mi este permis să...

Dintre copacii de mai jos se auzi un alt foc de armă, urmat de vocea inconfundabilă a poliţistului Elmore Pearl:

— *Of, idiotul dracului, ce-ai făcut? CE-AI FĂCUT?*

Drew T. Barry ezită puţin, după care se întoarse în fugă la camarazii lui. Îndoit de şale, ca să nu fie observat. Şi întrebându-se ce mama naibii s-o mai fi întâmplat.

5

Clint şi Willy îl văzură pe Billy Wettermore dându-se peste cap prin aer şi prăbuşindu-se moale la pământ. Unul dintre pantofi îi zbură din picior şi ateriză pe acoperişul magaziei. Clint vru să se ducă la el. Numai că Willy Burke îl trase înapoi cu o mână surprinzător de puternică.

— Nu, nu, nu, spuse acesta. Nici să nu te gândeşti, doctore. E prea periculos.

Clint încercă să-şi ordoneze gândurile.

— Poate reuşim să-l băgăm prin fereastră în cabinetul meu. Geamul e armat, dar nu are gratii.

— Mă ocup eu de geamul ăla, zise Willy. Haide!

Însă, în loc să pornească, se aplecă iarăşi şi se sprijini cu mâinile de genunchi.

6

Don Peters nici nu auzi ce-i striga Elmore Pearl. În genunchi, se uita la fostul lui partener din Patrula Zombi, care zăcea lat la pământ, cu o gaură mare la baza gâtului din care ţâşnea sângele. Eric Blass se holbă la el şi mai vomită nişte sânge.

— Partenere! urlă Don.

Casca de fotbal prea mare îi alunecase pe nas şi nu mai vedea bine. Şi-o împinse cu podul palmei.

— N-am vrut, partenere!

Pearl îl ridică în picioare.

— Cretinule, nu te-a învăţat nimeni să te uiţi bine la ţintă înainte să apeşi pe trăgaci?

Eric scoase un fel de bolborosit gutural, expectoră câţiva stropi de sânge şi se apucă cu mâinile de gât.

Don încercă să se explice. Mai întâi fusese vuietul ăla al dinamitei, după aia se auzise o altă explozie, după aia începuseră să foşnească tufele din spate. A fost convins că erau oameni trimişi de psihopupu' ăla nenorocit. De unde să ştie că era Blass? A tras fără să se gândească. Despre ţintit nici nu a fost vorba. Al dracu' ghinion să-l nimerească pe Blass care tocmai ieşea dintre copaci! Însă nu reuşi decât să bâlbâie:

— Am... am...

Apăru şi Drew T. Barry, cu puşca pe umăr.

— Ce mama naibii...

— Wild Bill Hickock[124] ăsta l-a împuşcat pe unul dintr-ai noştri, spuse Pearl, dându-i un ghiont lui Don şi trântindu-l lângă Eric. Probabil că puştiul venea să ne ajute.

— Ziceam că a rămas lângă autobuze! icni Don. I-a zis Frank să stea acolo ca să nu păţească ceva. L-am auzit cu urechile mele!

Asta era adevărat.

Drew T. Barry îl ridică pe Don în picioare. Iar atunci când Pearl vru să-i mai dea un pumn cretinului care plângea acum necontrolat şi se făcuse ca varul la faţă,

[124] Erou legendar din Vestul Sălbatic, în secolul al XIX-lea (n. tr.).

Barry îl apucă de încheietura mâinii.

— Ai să-l baţi mai încolo cât îţi pofteşte inima. Din partea mea, poţi să-l rupi în bătaie. Deocamdată s-ar putea să mai avem nevoie de el. Cunoaşte configuraţia terenului. Noi, nu.

— L-ai nimerit? îl întrebă Pearl. Pe tipul de lângă magazia aia?

— L-am nimerit, răspunse Drew T. Barry. Dar, dacă o să mă acuze vreodată cineva de omor, să ţii minte că tu mi-ai dat undă verde. Acum, hai să terminăm odată povestea asta.

Pe dâmbul de lângă închisoare se văzu o strălucire puternică, urmată de o dâră de fum alb. Apoi, în partea cealaltă, se produse o altă explozie.

— Cine pana mea trage cu rachete de pe dealu' ăla? sări Pearl.

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, răspunse Barry. Suntem la adăpostul clădirii din beton.

Se întoarse către Peters şi-i făcu semn să se uite unde-i arăta el:

— Ce-i după uşa aia?

— Sala de sport, răspunse Don, bucuros că-şi poate repara cumva greşeala, pe care el oricum o credea justificată.

„Am vrut doar să-l apăr pe Pearl şi să mă apăr şi pe mine", îşi spuse el. „După ce o să se termine cu toată nebunia asta, o să priceapă că n-am avut nicio vină. Probabil că o să-mi zică mersi şi o să-mi facă cinste la «Roată». În fond, era vorba de Blass, un delincvent bătut în cap, care i-a dat foc amărâtei ăleia de boschetare înainte ca el să-l poată opri.

— Acolo joacă pizdele volei şi baschet. Coridorul principal începe în partea cealaltă. Noi îi zicem Broadway. Tipa e într-o celulă din Aripa A. Cum intri, pe stânga. Nu-i departe.

— Atunci, hai să mergem! spuse Pearl. Ia-o înainte, Mână-Iute! Am eu cleşti cu care să tăiem gardul.

Don nu voia s-o ia înainte.

— Poate ar fi bine să stau aici, cu Eric. În fond, a fost partenerul meu.

— Nu-i nevoie, spuse Drew T. Barry. A dat în primire.

7

Cu un an înainte de Aurora, când Michaela se ocupa doar de materialele de umplutură pentru NewsAmerica – reportaje despre câini care ştiu să numere sau despre gemeni care se întâlnesc întâmplător, după cincizeci de ani în care n-au mai ştiut nimic unul de altul – a făcut un material care demonstra că oamenii cu multe cărţi plătesc mai puţin pentru căldură decât cei cărora nu le place să citească, deoarece rafturile cu volume oferă o foarte bună izolaţie termică. Îşi aminti de reportajul acesta şi, imediat ce începură focurile de armă, porni repede spre biblioteca penitenciarului. Din păcate, descoperi acolo doar câteva rafturi cu cărţi broşate şi jerpelite – nu chiar izolaţia la care se gândise ea. Iar când explodă dinamita în sala de alături, zguduind peretele bibliotecii, se pomeni bombardată cu mai multe romane de Nora Roberts şi James Patterson.

Se întoarse în goană pe Broadway şi se opri îngrozită în faţa sălii de vizite, unde rămăşiţele lui Rand Quigley picurau din tavan în balta tot mai mare de pe podea.

Era complet dezorientată. Era în pragul panicii. Iar când proiectilul de bazooka izbi Aripa C şi un nor greu de praf se repezi spre ea (amintindu-i de scenele similare de după prăbuşirea Turnurilor Gemene), se răsuci pe călcâie şi o luă înapoi. Dar nu apucă să facă decât trei paşi, că o mână puternică o apucă de gât şi simţi un metal rece lipit de tâmplă.

— Pupici, drăgălaşo! îi spuse Angel Fitzroy.

Iar când Michaela nu-i răspunse la salut, Angel apăsă şi mai tare cu dalta furată din atelierul de tâmplărie.

— Ce pizda mă-sii e afară?

— Armagedonul, gâfâi Michaela, cu o voce care nu semăna deloc cu ciripitul ei din faţa camerelor de luat

vederi. Te rog, nu mă mai strânge de gât.

Angel îi dădu drumul şi o întoarse de umeri ca să stea cu faţa la ea. Fumul care umplea coridorul era plin cu gaze lacrimogene, făcându-le pe amândouă să tuşească. Dar se vedeau una pe alta destul de bine. Michaelei i se părea drăguţă femeia cu dalta, cu condiţia să-ţi placă genul nervos, de animal de pradă mereu flămând.

— Arăţi altfel, spuse ea.

Probabil observaţia asta era stupizenia întruchipată când te afli într-o închisoare sub asediu şi în faţa unei deţinute care te ameninţă cu o daltă, numai că nu-i trecuse nimic altceva prin minte.

— Eşti trează. Trează cu adevărat!

— *Ea* m-a trezit, se făli Angel. Evie. La fel cum te-a trezit şi pe tine. Pentru că mi-a dat o misiune.

— Ce fel de misiune?

— Să mă ocup de *ele,* răspunse Angel, arătând spre două femei care apăruseră pe coridor.

Înaintau târându-şi picioarele, aparent nederanjate de fum şi de focurile de armă. O clipă, Michaela avu senzaţia că se uită la un film de groază, pentru că bucăţile deşirate ale coconilor atârnau de Maura Dunbarton şi de Kayleigh Rawlings la fel cum atârnă fragmentele de linţoliu putrezit pe morţii ridicaţi din mormintele lor. Cele două trecură pe lângă ele fără să le arunce nici măcar o privire.

— Cum de pot să... începu Michaela, dar o întrerupse al doilea proiectil care lovi faţada clădirii.

Podeaua se cutremură sub tălpile lor şi alte valuri de fum inundară coridorul – un fum negru, care mirosea puternic a motorină.

— Habar n-am şi nici nu mă interesează, spuse Angel. Ele au treaba lor, eu o am pe a mea. Tu ai de ales: ori mă ajuţi, ori îţi vâr dalta asta în pipotă. Ce alegi?

— Te ajut, răspunse repede Michaela.

(Lăsând la o parte obiectivitatea jurnalistică, ştia că i-ar fi extrem de greu să relateze ulterior ce se întâmplase aici dacă ar fi fost niţeluş cam moartă.) Aşa că se luă după Angel, care măcar ştia încotro merge.

— Ce vrei să facem?

— S-o apărăm pe vrăjitoare, zise Angel. Până la capăt.

Michaela nu apucă să spună ceva, că tocmai atunci îl văzu pe Jared Norcross ieşind din bucătărie, care se afla chiar alături de spălătoria unde îl lăsase ea. Angel ridică dalta. Michaela o prinse de încheietura mâinii.

— Nu! E de partea noastră!

Angel îi aruncă băiatului cea mai duşmănoasă privire din repertoriul ei.

— Pe bune? Eşti de partea noastră? O să ne ajuţi s-o apărăm pe vrăjitoare?

— Ce să zic? spuse Jared. Aveam de gând să mă duc la club şi să iau nişte ecstasy, da' cred că îmi pot schimba planurile.

— I-am promis lui Clint că am să te protejez, îi zise Michaela pe ton de reproş.

Angel flutură dalta şi îşi dezveli dinţii.

— Azi doar vrăjitoarea are parte de protecţie. Nimeni altcineva! Doar Evie!

— În regulă, spuse Jared. Mă bag şi eu, dacă aşa o să-l ajut pe tata şi o să le aduc înapoi pe mama şi pe Mary.

— Mary asta e gagica ta? îl întrebă Angel, renunţând la demonstraţiile belicoase cu dalta.

— Nu ştiu. Nu chiar.

— Nu chiar, repetă Angel dusă pe gânduri. Te porţi frumos cu ea? Adică n-o baţi, nu zbieri la ea?

— O să ne sufocăm dacă mai rămânem în fumul ăsta, încercă Michaela să schimbe subiectul.

— Da, da, mă port frumos.

— Aşa să faci, spuse Angel. Hai la treaba noastră! Evie e în celula capitonată din Aripa A. Pereţi moi, gratii tari. Tre' să vă puneţi în faţa ei. Oricine vrea să pună mâna pe ea tre' să treacă de voi mai întâi.

Michaelei planul ăsta i se părea îngrozitor de prost, dar aşa se explica de ce Angel spunea „voi" şi nu „noi".

— Tu unde te duci?

— În misiune de comando, răspunse Angel. Poate am să-i rezolv pe unii înainte să ajungă până la voi.

Mai flutură de câteva ori dalta şi adăugă:

— Vin şi eu repede, nu vă temeţi.

— Ne-ar fi de folos nişte arme, dacă...

Restul cuvintelor lui Jared au fost acoperite de zgomotul asurzitor al celei mai puternice explozii de până atunci. Începu să plouă cu schije – de fapt, bucăţi de perete şi tavan. Când Michaela şi Jared se mai dezmeticiră şi priviră în jur, Angel nu mai era acolo.

8

— Ce-a fost *asta*? întrebă Frank imediat ce proiectilul fraţilor Griner a lovit Aripa C.

Sări în picioare şi îşi scutură părul de praf, ţărână şi bucăţele de ciment. Urechile nu-i ţiuiau, ci mai degrabă îi vâjâiau înfundat ca atunci când lua prea multe aspirine.

— Trage cineva de pe dealul ăla. Nu-s de-ai noştri. Probabil că-s ăia care au aruncat în aer secţia de poliţie. Haide, domnu' şerif interimar! Timpul e preţios.

Şi îşi mai arătă încă o dată dintele din aur într-un zâmbet atât de fericit că părea de-a dreptul ireal în situaţia dată. Arătă spre ecranul telefonului din explozibil. **3:07. 3:06. 3:05.**

— Bine, spuse Frank.

— Nu uita: fără să stai să te codeşti. Ăla care se codeşte şi-o ia într-un mare fel.

Porniră spre uşile de la intrare – de fapt, spre spărtura din zid unde fuseseră uşile de la intrare. Cu coada ochiului, Frank vedea cum toţi oamenii ieşiţi de la adăpostul buldozerelor stăteau cu ochii la ei. Însă nimeni nu părea dornic să li se alăture. Nu le-o lua în nume de rău. Probabil că unii regretau deja că nu plecaseră împreună cu Terry Coombs.

9

În timp ce bătălia pentru Penitenciarul Dooling se apropia de punctul culminant, Terry stătea în maşină. Maşina stătea în garaj. Garajul era mic. Uşa garajului era

închisă. Deschise erau geamurile maşinii de poliţie care aparţinuse Patrulei Patru. Motorul V8 era pornit. Terry inhală adânc gazele de eşapament. La început, gazele de eşapament inhalate au un gust foarte rău, dar te obişnuieşti cu el destul de repede.

„Nu-i prea târziu, încă te mai poţi răzgândi”, îi spuse Rita, de lângă el, luându-l de mână. „Încă mai poţi să preiei controlul. Să faci apel la raţiune.”

— E prea târziu pentru asta, iubito, spuse Terry.

Garajul era acum plin de vapori albaştri şi toxici. Terry mai inspiră o dată, îşi înăbuşi un acces de tuse şi inspiră din nou.

— Nu ştiu cum o să se termine, dar precis că nu va fi un final fericit. E mai bine aşa.

Înţelegătoare, Rita îi strânse mâna.

— Mă tot gândesc la accidentele rutiere de care m-am ocupat în anii ăştia, spuse Terry. Şi la capul individului ăluia, scos prin peretele rulotei fabricantului de metamfetamină.

Foarte vag, de la depărtare de mai mulţi kilometri, se auzeau zgomote de explozii.

— E mai bine aşa, repetă Terry.

Închise ochii. Deşi ştia că este singur în maşina Patrulei Patru, tot simţea cum îl strânge soţia lui de mână. Începu să plutească, îndepărtându-se încet de Dooling şi de toată viaţa lui de până atunci.

10

Frank şi Johnny Lee Kronsky se chinuiau să se strecoare prin spaţiul îngust dintre autorulota lui Barry Holden şi zidul închisorii. Aproape ajunseseră la ce mai rămăsese din uşile principale, când auziră şuieratul celui de-al doilea proiectil.

— *Vineee!* strigă Kronsky.

Frank privi peste umăr şi văzu ceva uluitor: proiectilul de bazooka lovise parcarea cu aripioara din spate, săltase de câteva ori fără să explodeze şi apoi se înfipse în

buldozerul care fusese condus de răposatul Jack Albertson. Bubuitura a fost asurzitoare. Scaunul şoferului ţâşni prin tavanul subţire al utilajului. Şenilele se ridicară în aer, ondulându-se ca nişte claviaturi metalice. Iar una dintre plăcile de pe uşile de la cabină zbură şi lovi cu putere autorulota din faţă.

Frank se împiedică şi căzu peste cadrul contorsionat al uneia dintre uşi. Acest pas greşit i-a salvat viaţa. În timp ce Johnny Lee Kronsky, rămas în picioare, nu a fost doar decapitat de bucata desprinsă din peretele autorulotei, ci a fost retezat în două de la umeri. Şi totuşi se mai împletici câţiva paşi. Iar, inima, care îi bătea încă, pompă două jeturi de sânge în aer. Apoi se prăbuşi. Mingea de C4 îi căzu din mâini şi se rostogoli spre postul de pază. Acolo se opri, cu telefonul la vedere. Iar Frank văzu cu groază cum **1:49** devine **1:48,** apoi **1:47.**

Clipind des ca să-şi scoată praful din ochi, se târî în patru labe spre explozibil. Dar se văzu obligat să se rostogolească pe o parte, la adăpostul ghişeului de la intrare, atunci când Tig Murphy ţâşni din spatele geamului antiglonţ al postului de pază şi trase prin fanta prin care vizitatorii erau obligaţi să-şi predea telefoanele şi documentele de identitate. Unghiul de tragere nu era deloc bun, aşa că glonţul se duse pe pustii. Frank n-ar fi păţit nimic dacă ar fi stat culcat, dar ar fi fost o ţintă sigură dacă s-ar fi ridicat şi ar fi încercat să înainteze spre uşile care dădeau în închisoarea propriu-zisă.

Holul se umplea cu fum de motorină de la buldozerul cuprins de flăcări. Pe lângă duhoarea asta, mai era şi mirosul greţos al sângelui lui Kronsky. Frank căzuse peste unul dintre picioarele rupte ale biroului, iar aşchiile acestuia îl împungeau în spate, între omoplaţi. Lângă Frank, însă destul de departe ca să nu poată ajunge la el, ecranul telefonului din mingea de C4 anunţa: **1:29. 1:28. 1:27.**

— Avem oameni peste tot! zbieră Frank. Predă-te şi n-ai să păţeşti nimic!

— Să mi-o sugi! Închisoarea e a noastră! Voi sunteţi

nişte intruşi şi n-aveţi jurisdicţie aici!

Şi Tig mai trase o dată.

— Vă arunc în aer! Am C4! Praf vă fac!

— Sigur că da! Şi pe mine mă cheamă Luke Skywalker!

— Uită-te jos! Ai să-l vezi!

— Ca să tragi în mine prin fanta aia? Cred că am să mă abţin.

Disperat, Frank se uită la uşile blocate parţial de ce mai rămăsese din autorulotă.

— *Voi, ăia de-acolo!* strigă el. *Am nevoie de foc de acoperire!*

Dar nu-l acoperi nimeni. Şi nici nu primi întăriri. Doi dintre oamenii de afară – Steve Pickering şi Will Wittstock – se retrăgeau, ducându-l cu ei pe Rupe Wittstock, rănit grav.

Pe pardoseala holului, foarte aproape de punctul de control apărat de Tig Murphy, telefonul continua numărătoarea inversă.

11

Când îl văzu mort pe Billy Wettermore, Don Peters parcă mai prinse ceva inimă. Fuseseră odată la bowling împreună. Prinţişorul câştigase şi-l lăsase pe Don mai sărac cu douăzeci de dolari. Evident că folosise o bilă contrafăcută, dar Don lăsase de la el, aşa cum lăsa de la el în foarte multe situaţii, pentru că era un tip tolerant şi cumsecade. Sigur, câteodată se mai întâmpla ca lucrurile să se întoarcă în favoarea lui. „Un poponar mai puţin pe lume, de trei ori ura!” îşi zise el.

Se repezi către sala de sport. „Poate o să fiu eu ăla care pune mâna pe nenorocită. Şi atunci îi vâr un glonţ în măcănitoare şi gata cu Evie Black. Şi o să uite de greşeala pe care-am făcut-o cu ăla micu’ şi o să-mi facă cinste la «Roată» tot restul zilelor.”

Vru să se apropie de uşă, dar Elmore Pearl îl dădu la o parte.

— Stai la urmă, Mână-Iute!

— Alo! behăi Don. Habar n-aveţi pe unde s-o luaţi!

Vru să pornească din nou, dar Drew T. Barry puse mâna pe el şi clătină din cap. Barry nu-şi dorea să intre primul când nu ştia ce-l aşteaptă înăuntru. Poate că cel pe care-l împuşcase fusese singura lor ariergardă, dar, dacă mai *era* şi altcineva, Pearl avea mai multe şanse să-l anihileze decât Peters, care făcuse o singură victimă de la începutul luptei – şi aia din tabăra lor.

Privind peste umăr la Don şi rânjindu-i satisfăcut, Pearl intră în sala de sport.

— Calmează-te şi lasă un bărbat adevărat să...

Atât reuşi să spună, înainte să fie înşfăcat de mâinile îngheţate ale Maurei Dunbarton – una îl apucă de gât şi cealaltă de ceafă. Elmore Pearl se holbă speriat în ochii aceia fără viaţă şi începu să chirăie. Dar nu prea mult timp. Creatura aceea reînviată îşi vârî mâna în gura lui, fără să-i pese cât de tare încerca să o muşte. Şi trase. Maxilarele lui Elmore Pearl îşi luară adio unul de la celălalt cu un sunet ca de copan de pui smuls din friptura de duminică.

12

— Măi, să fiu al dracu', ce noroc pe capu' nostru! se entuziasmă Maynard Griner. Văzuşi cum a puşcat ultimu'?

— Văzui, răspunse Low. A ţopăit ca pietricelele alea de le arunci pe suprafaţa apei şi a făcut praf buldozeru' ăla. N-a fost rău, da' se poate şi mai bine. Încarc-o!

Valuri de fum gros ieşeau din spărtura făcută în zidul de vest al închisorii de la poalele dealului. Superbă privelişte, foarte asemănătoare cu aceea a exploziei dintr-o mină; însă evident că mult mai bună, pentru că acum nu ploua cu pietre. Ia te uită la ei, ce buni erau! Spărgeau o instituţie a statului. Zău că merita s-o facă chiar şi dacă n-ar fi trebuit să-i închidă gura aia de turnătoare lu' Kitty McDavid.

May tocmai voia să scoată proiectilul din geantă, când auzi un trosnet de creangă ruptă. Se răsuci brusc şi duse mâna la spate, unde avea pistolul vârât la curea.

Van trase cu arma cu care încercase s-o ucidă Fritz Meshaum. Distanţa era foarte mică, numai că ea era foarte obosită. Aşa că, în loc să-l nimerească pe Maynard Griner în piept, glonţul ei îi atinse umărul, dându-l de-a berbeleacul peste geanta cu proiectile. Arma i se rostogoli în tufişuri.

— Frate! zbieră el. A tras! M-a-mpuşcat!

Low aruncă bazooka şi luă puşca de lângă el. Cu unul dintre nemernici scos din joc, Van îşi putu permite să ţintească mai bine. Îşi propti patul pistolului în centrul pieptului ei impresionant şi apăsă pe trăgaci. Gura lui Low cel Mic explodă, creierii îi ieşiră pe la ceafă şi, cu ultima suflare, îşi înghiţi dinţii.

— Low! urlă Maynard. Frăţică!

Bâjbâi după arma din tufe, dar, înainte s-o poată îndrepta asupra atacatoarei, îşi simţi încheietura strânsă de ceva ce semăna mai mult cu o cătuşă din fier, decât cu o mână de om normal.

— N-ar trebui să ameninţi cu arma o campioană de skanderbeg, chiar dacă e nedormită de o săptămână, îi spuse Van cu blândeţe.

Şi răsuci. Încheietura lui May scoase un sunet de rămurele frânte. May scoase un zbieret de animal jupuit. Scăpă arma din mâna şi Van o împinse cu piciorul departe de ei.

— L-ai împuşcat pe Low! bolborosi Maynard. L-ai omorât!

— Da.

Îi vâjâia capul; îi zvâcnea şoldul rănit; avea sentimentul că se află pe o plută pe ape învolburate. Îşi dădea seama că ajunsese la capătul puterilor. Dar şi le folosise mai bine aşa decât dacă s-ar fi sinucis. Şi acum?

Se pare că pe May îl măcina aceeaşi întrebare.

— Ce-o să faci cu mine?

„Nu pot să-l leg”, îşi zise Van. „N-am cu ce. Asta înseamnă că am să adorm şi am să-l las să scape? Şi după aia o să tragă câteva gloanţe în coconul meu?”

Se uită la închisoarea de la poalele colinei. O autorulotă

strivită şi un buldozer în flăcări blocau uşile principale. Se gândi la spărtura pe care o făcuse primul proiectil în zidul de la Aripa C, unde dormeau în coconii lor zeci de femei lipsite de apărare. Câte au fost ucise de ţărănoii ăştia cretini?

— Tu care eşti? Lowell sau Maynard?

— Maynard, coniţă, încercă el să zâmbească.

— Eşti ăla prost sau ăla mai isteţ?

Zâmbetul se întinse.

— Io mi-s ăla prost. M-am lăsat de şcoală în clasa a opta. Io fac ce zice Lowell.

Van îi zâmbi şi ea.

— În cazul ăsta, cred că am să-ţi dau drumul, Maynard. În fond, n-a fost vina ta. Ai o camionetă. M-am uitat înăuntru şi am văzut cheile în contact. Chiar dacă ar fi să conduci cu o singură mână, cred că ai să treci graniţa statului până la prânz, dacă te grăbeşti. Deci, ce-ar fi s-o ştergi de-aici, până nu mă răzgândesc?

— Mulţam, coniţă.

Într-un vag pas alergător, May porni printre pietrele funerare din micuţul cimitir. Van se gândi în treacăt să-şi ţină promisiunea, dar era aproape sigură că el se va întoarce şi o va vedea dormind lângă cadavrul fratelui său. Plus că o dezgustase la culme felul în care se amuzaseră nenorociţii ăştia doi atunci când trăgeau cu bazooka în penitenciar – ca nişte golănaşi care aruncă mingi de baseball în sticle la un bâlci. Şi nici nu-l putea lăsa să ajungă prea departe, pentru că nu mai putea să ţintească prea bine.

„Cel puţin nu-şi va da seama cine a tras în el”, îşi spuse ea.

Ridică pistolul lui Meshaum şi, nu fără regrete, împlântă un glonţ în spinarea lui May.

— Uuufff...

Acesta a fost ultimul lui cuvânt, după care se prăbuşi cu faţa într-un morman de frunze moarte.

Van se aşeză şi se sprijini de o piatră de mormânt – atât de veche, că nici nu se mai putea desluşi numele gravat pe

ea. Deloc nu-i plăcea că fusese nevoită să împuşte un om în spate, dar sentimentul acesta a fost curând înăbuşit de valurile dulci ale somnului.

Ce bine era să nu li se mai împotrivească!

Din pielea ei începură să se desprindă firele albe, unduindu-se în adierea dimineţii. Urma o altă zi minunată în această regiune de munte.

13

Geamul ar fi trebuit să fie antiglonţ, dar Willy reuşi să-l spargă cu două focuri trase de la mică distanţă, cu puşca M4. Clint se căţără pe pervaz şi sări înăuntru. Ateriză pe birou. (Parcă într-o altă viaţă scrisese el acolo rapoarte şi evaluări.) Auzi urlete şi zbierete din direcţia sălii de sport, dar nu avea ce face în privinţa asta.

Se întoarse să-l ajute pe Willy şi îl văzu pe bătrân sprijinit de zidul clădirii, cu capul în piept. Respira greu.

Willy ridică braţele.

— Cred că ai destulă forţă, doctore, pentru că eu n-o să-ţi fiu de prea mare folos.

— Dă-mi puşca mai întâi.

Willy i-o întinse. Clint o puse pe birou, alături de arma lui, pe un teanc de formulare. Apoi îl apucă pe Willy de mâini şi îl trase. Bătrânul îl ajută şi el, în ciuda declaraţiei de mai devreme, sprijinindu-se cu tălpile de zid. Clint căzu pe spate. Willy ateriză peste el.

— Cam intimă poziţie, observă Willy.

Vocea îi era încordată şi arăta mai rău decât arătase el vreodată. Dar zâmbea satisfăcut.

— În cazul ăsta, poate că ar fi bine să-mi zici pe numele mic.

Clint îl ajută să se ridice în picioare, îi dădu puşca, îşi luă şi el pistolul.

— Hai să ne mişcăm fundurile la celula lui Evie!

— Şi ce-o să facem când ajungem acolo?

— Habar n-am, răspunse Clint cu toată sinceritatea.

14

Lui Drew T. Barry nu-i venea să-şi creadă ochilor: două femei, care arătau ca nişte cadavre sculate din mormânt; şi Elmore Pearl, cu o gaură mare în locul gurii. Falca de jos îi ajunsese pe piept.

Împleticindu-se, Pearl se îndepărtă de femeia care-l mutilase. Nu făcuse nici zece paşi, când Maura îl înşfăcă de gulerul transpirat al cămăşii. Îl trase la ea şi îi vârî degetul mare în ochiul drept. Se auzi un pocnet ca acela făcut de dopul unei sticle de şampanie. Pe obrazul lui Pearl începu să curgă un lichid vâscos. Poliţistul se prăbuşi.

Kayleigh se întoarse spre Don Peters. Mişcările îi erau spasmodice, ca de jucărie ajunsă la capătul arcului. Fostul gardian ştia că trebuie s-o ia la fugă de acolo, numai că se simţea cuprins de o moleşeală incredibilă. „Am adormit", îşi explică el această stare. „Am adormit şi am cel mai îngrozitor coşmar din câte există." Precis aşa era, pentru că asta era ordinara de Kayleigh Rawlings. „Chiar eu i-am făcut raport pentru indisciplină luna trecută. O s-o las să mă prindă şi atunci o să mă trezesc."

Drew T. Barry, a cărui profesiune îl obliga să se gândească la toate nenorocirile care li se puteau întâmpla oamenilor, nici nu se gândi la posibilitatea unui coşmar. Tot ce se întâmpla acum era foarte real, chiar dacă părea inspirat din filmele alea cu morţi reveniţi la viaţă. Şi intenţiona să scape întreg.

— *Fereşte!* strigă el.

Poate că Don l-ar fi ascultat, dacă mingea de C4 n-ar fi explodat chiar atunci în cealaltă parte a penitenciarului. Aşa că, în loc să se ferească, se pomeni trântit la pământ. Dar cu folos. Pentru că, în loc să-l apuce de carnea flască a obrajilor, degetele palide ale lui Kayleigh se loviră de plasticul tare al căştii de fotbal. Se auzi un foc de armă, asurzitor în sala goală. Glonţul din puşca de vânătoare Weatherby – capabil să doboare şi un elefant – îşi îndeplini misiunea. Gâtul femeii explodă pur şi simplu, iar capul îi căzu pe spate. Kayleigh se prăbuşi fără viaţă.

Maura îl aruncă cât colo pe Elmore şi se împletici spre Don – o femeie-monstru, care deschidea şi strângea pumnii, deschidea şi strângea pumnii, îi deschidea şi îi strângea.

— Trage! zbieră Don.

I se relaxă vezica şi lichidul cald i se prelinse de-a lungul picioarelor, intrându-i în şosete.

Lui Drew T. Barry îi trecu prin cap să nu o facă. „Peters era un dobitoc, un tip imposibil de controlat şi le-ar fi mai bine fără el. Dar... bine, treacă de la mine. Însă după asta, domnule gardian mare-şi-tare, eşti pe cont propriu."

O împuşcă pe Maura Dunbarton în piept. Forţa glonţului o împinse până în centrul sălii, unde ateriză lângă răposatul Elmore Pearl. Rămase o clipă întinsă acolo, după care se ridică cu greu în picioare şi porni iarăşi către Don, deşi parcă jumătatea de sus a trupului ei nu se mai înţelegea prea bine cu cea de jos.

— *În cap!* urlă Don (care se pare că uitase de arma pe care o ţinea în mână)*. Împuşc-o în cap, ca pe aialaltă!*

— Te rog frumos să taci din gură! îi ceru Drew T. Barry.

Ţinti, trase şi spulberă partea stângă a capului celei care fusese Maura Dunbarton.

15

În vreme ce Vanessa Lampley îl răsplătea aşa cum se cuvine pe Maynard Griner, iar Elmore Pearl era supus unei operaţii maxilo-faciale spontane, Frank Geary stătea sub biroul aproape dezmembrat al punctului de control, uitându-se hipnotizat la ecranul telefonului: **0:46... 0:45... 0:44.** Ştia că nu se mai putea aştepta la vreun ajutor din partea celor rămaşi afară, care ori ezitau să intre, ori dăduseră bir cu fugiţii. Dacă va reuşi totuşi să treacă de postul ăsta de pază şi să intre în închisoarea propriu-zisă, atunci va fi obligat să facă singur totul. Alternativa era să fugă în patru labe de acolo, sperând ca tipul din spatele geamului să nu-l împuşte în fund.

Îi părea rău de toate astea. Îşi dorea să fie acum la

volanul camionetei sale şi să cutreiere încântătoarele străduţe ale Doolingului, în căutarea vreunui porcuşor de Guineea fugit de acasă. Dacă animăluţul era flămând, îl puteai ademeni cu o bucăţică de brânză sau de hamburger înfiptă în capătul băţului lung, pe care Frank îl botezase Toiagul cu Recompense. Imaginea asta îl făcu să-şi amintească de piciorul biroului înfipt în spatele lui. Se rostogoli pe o parte şi îl luă de acolo. Bucata aia de lemn era suficient de lungă şi ajungea până la mingea cu bombă. Măcar de atât noroc să aibă parte.

— Ce faci acolo? îl întrebă Tig din spatele geamului.

Frank nu se obosi să-i răspundă. Dacă nu-i ieşea schema, era mort. Înfipse capătul ascuţit al lemnului în mingea de C4. Îl asigurase Johnny Lee că blestemăţia nu ar exploda nici călcată cu maşina. Ridică piciorul de birou şi îl propti de geam, cu ecranul la vedere. **0:17... 0:16... 0:15.** Tig trase o dată, iar Frank simţi cum glonţul trece razant pe lângă degetele lui.

— Ai face bine să pleci de-acolo! strigă el. Fă-o cât mai poţi!

Urmându-şi propriul sfat, Frank se repezi la uşile de la intrare, aşteptând glonţul care îl va doborî. Însă Tig nu mai trase.

Pentru că Tig se uita prin geam la mingea albă înfiptă în capătul unui picior de birou, ca o bucată mare de gumă mestecată de un uriaş. Văzu telefonul, pe ecranul căruia **0:04** deveni **0:03.** Înţelese brusc despre ce era vorba şi ce avea să se întâmple. Se năpusti la uşa care dădea în coridorul principal al penitenciarului. Era cu mâna pe clanţă când lumea din jurul lui se făcu albă.

16

În faţa uşilor principale, la umbra caroseriei contorsionate a autorulotei Fleetwood – care nu va mai duce niciodată în excursie familia lui Barry Holden – Frank simţi până în măduva oaselor cum se cutremură clădirea, şi aşa foarte încercată de soartă. Geamurile, care

scăpaseră tefere din exploziile anterioare, se transformară într-o erupţie de cioburi scânteietoare.

— Haideţi! urlă Frank. Voi, ăia care-aţi mai rămas, haideţi! *Haideţi acum să punem mâna pe ea!*

Câteva secunde nu se întâmplă nimic. Apoi, patru bărbaţi – Carson Struthers, poliţistul Treat, poliţistul Ordway şi poliţistul Barrows – ieşiră în goană de la adăpost şi alergară spre intrarea distrusă a închisorii.

I se alăturară lui Frank şi dispărură cu toţii în fumul gros.

17

— Să-mi bag... picioarele! icni Jared Norcorss.

Pentru moment, Michaela rămase mută, dar se pomeni că-şi doreşte din tot sufletul să fi avut cu ea o echipă de filmare. Numai că o asemenea echipă nu ar fi fost de niciun folos, nu-i aşa? Dacă ai difuza asemenea imagini, telespectatorii te-ar acuza că ai apelat la efecte vizuale. Trebuia să fii aici ca să îţi dai seama de adevăr. Trebuia să vezi cu propriii tăi ochi cum pluteşte o femeie, cu un telefon în mână, la treizeci de centimetri deasupra patului din celulă. Trebuia să vezi cu propriii tăi ochi lujerii aceia verzi care i se împleteau în părul negru.

— Salut! le strigă veselă Evie, dar fără să-şi ridice privirea de la ecranul telefonului. O să stăm imediat de vorbă, dar deocamdată trebuie să termin ceva important.

Atât de repede îşi mişca degetele pe tastatură că nici nu i le puteai desluşi.

— Jared?

Tonul lui Clint era deopotrivă uimit şi înspăimântat.

— Ce cauţi *tu* aici?

18

Luând-o înainte (deşi nu-i convenea), Don Peters ajunsese la jumătatea coridorului care ducea la Broadway, când din fum apărură Norcross şi un moş cu barbă şi bretele roşii. Norcross îl ajuta pe boşorog să meargă.

Bretele-Roşii era aplecat de umeri şi abia se târa. Don presupuse că fusese împuşcat, dar nu vedea niciun strop de sânge. „Oricum o să vă împuşc eu acuşica”, îşi zise el, ridicând puşca.

La vreo zece metri în spatele lui, Drew T. Barry îşi ridică şi el arma, cu toate că habar n-avea ce anume văzuse Peters: fumul era prea negru şi prea gros, iar Peters îi stătea în drum. Apoi – în timp ce Clint şi Willy trecură pe lângă Cabină, ca să ajungă la coridorul din Aripa A, care ducea la celula capitonată – din infirmerie apărură două braţe lungi şi albe care-l apucară de gât pe Don. Uluit, Drew T. Barry văzu că Don dispăruse, ca într-o scamatorie de la circ. Uşa de la infirmerie se închise. Barry se repezi şi apăsă pe clanţă. Era încuiată. Se uită prin gemuleţul din sticlă armată şi văzu o femeie, care părea drogată rău de tot, ţinând o daltă la gâtul lui Peters. Îi smulsese casca aia ridicolă de fotbal de pe cap şi acum aceasta zăcea cu fundul în sus pe podea, alături de armă. Fostului gardian i se lipiseră de ţeastă şuviţele rare, negre şi îmbibate cu transpiraţie.

Femeia – evident o deţinută, deoarece era îmbrăcată în uniforma penitenciarului – îl observă pe Barry. Ridică dalta şi-i făcu un semn. Gestul era cât se poate de limpede: *Cară-te de aici!*

Drew T. Barry se gândi să tragă prin geam, numai că zgomotul împuşcăturii i-ar fi adus aici pe apărătorii rămaşi. Îşi aminti şi promisiunea pe care o făcuse în sala de sport, înainte s-o împuşte pe a doua femeie-monstru: *După asta, domnule gardian mare-şi-tare, eşti pe cont propriu.*

Schiţă un salut spre deţinută, mai făcu şi un gest cu degetele mari în sus, în caz că nebuna nu s-a prins de intenţiile lui, după care porni mai departe. Cu foarte mare grijă. Peters văzuse *ceva* înainte să fie capturat.

19

— Ia te uită peste cine-am dat, exclamă Angel. Băieţelu’ care le pipăie pe fete pe ţâţe şi le răsuceşte sfârcurile şi se

freacă de poponeţele lor până se slobozeşte în izmene.

Când ridicase mâna să-i răspundă la salut agentului de asigurări, Don reuşise să se desprindă puţin de ea.

— Lasă jos dalta aia, deţinută Fitzroy. Las-o jos în clipa asta şi n-am să-ţi fac raport.

— Acu' nu ţi se mai scoală, nu? Acu' nu mai zici că eşti pulărău. Da' te-ai pişat pe tine, nu-i aşa? Lu' mami n-o să-i placă ce-a făcut băieţelu' ei.

Auzind că scârba aia îndrăzneşte să pomenească de mama lui, cea bună şi sfântă, Don uită de prudenţă şi se repezi la Angel. Aceasta îl lovi cu dalta şi poate că totul s-ar fi terminat chiar atunci, dacă Don nu s-ar fi împiedicat de cască. Aşa că, în loc să-i taie gâtul, dalta nu-i făcu decât o rană adâncă în frunte. Don se prăvăli în genunchi, cu faţa plină de sânge.

— *Aoleu! Au! Nu mai da! Mă doare!*

— Serios? De chestia asta ce părere ai?

Şi Angel îi dădu un şut în burtă.

Clipind cu disperare, ca să-şi scoată sângele din ochi, Don o apucă de un picior şi trase. Angel îşi izbi cotul de podea. Dalta îi scăpă din mână. Don încercă să se cocoaţe pe ea ca să o strângă de gât.

— N-o să te fut după ce mori, o anunţă el. Ar fi urât din partea mea. Am să te las inconştientă şi după aia am să te fut şi abia după aia am să te omo...

Angel bâjbâi cu mâna în jur, dădu peste casca de fotbal şi îl lovi cu ea în fruntea şi aşa destul de oropsită. Don se rostogoli de pe ea, ţinându-se de faţă.

— *Au! Aoleu! Încetează, deţinută!*

„În Liga Naţională de Fotbal, chestia asta cu lovitul cu casca este o greşeală extrem de gravă, care se penalizează nasol", îşi spuse Angel. „Dar, de vreme ce nu se vede la TV, probabil că n-o să se sesizeze nimeni."

Îl mai lovi de două ori cu casca. Pesemne că a doua lovitură îi sparse nasul, că acum era cam îndoit. Don reuşi să se răsucească şi să se scoale în genunchi, cu fundul în sus. Zbiera ceva ce semăna cu *Nu mai da, deţinuto!* dar porcul ordinar gâfâia atât de tare, că nu i se desluşeau

cuvintele. Plus că avea buzele făcute praf şi gura plină de sânge.

— Gata! icni Don. Gata, te implor! Mi-ai spart *faţa!*

Angel azvârli casca şi luă dalta.

— Hai să te frec eu acum pe ţâţe, domnule ofiţer Peters!

Împlântă dalta între omoplaţii lui. Adânc, până la mânerul din lemn.

— Mami! gemu el.

— Cum doreşti, domnule ofiţer Peters: na poftim încă una şi pentru mă-ta!

Trase dalta şi i-o înfipse în gât. Peters îşi pierdu cunoştinţa. Angel îl lovi de câteva ori cu piciorul, apoi se aşeză călare pe el şi începu să-l înjunghie. O dată şi încă o dată. Şi iar. Şi iar. Şi tot aşa, până când nu a mai fost în stare să-şi ridice mâna.

XVI

1

Abia când ajunse la Cabină, Drew T. Barry văzu ce îl oprise pe Peters înainte să-l înhaţe femeia: doi indivizi, dintre care unul probabil că era Norcross, ticălosul arogant care provocase toată nenorocirea asta. Îl ajuta să meargă pe celălalt tip. Bun aşa! Habar n-aveau de prezenţa lui şi, din câte îşi dădea seama, se îndreptau spre locul unde se afla femeia. Ca să o apere. Mare nebunie, când te gândeşti la cât de mulţi oameni adunase Geary; dar uite ce pagube reuşiseră să le facă ăştia de-aici! Cetăţeni cumsecade şi cu frică de Dumnezeu fuseseră ucişi şi răniţi! Mizerabilii meritau să moară fie şi numai pentru asta.

Şi în acea clipă, alte două persoane ieşiră din fum: o femeie şi un tânăr. Tot cu spatele la Drew T. Barry.

Din ce în ce mai bine.

2

— Trebuia să stai ascuns, îi spuse Clint lui Jared.

După care o privi cu reproş pe Michaela.

— Şi tu trebuia să te ocupi de asta.

Băiatul răspunse înaintea Michaelei:

— A făcut ce i-ai zis, dar eu n-am putut să stau ascuns. Pur şi simplu n-am putut. Vreau să dau şi eu o mână de ajutor dacă aşa o putem aduce înapoi pe mama. Şi pe Mary. Şi pe Molly.

Întinse mâna spre celula capitonată din capătul coridorului.

— Uită-te la ea! *Pluteşte!* Ce este femeia aia? Măcar eşti sigur că-i om?

Clint nu apucă să-i răspundă ceva, pentru că telefonul lui Hicks începu să cânte. Apoi o voce electronică declară entuziasmată:

— Felicitări, jucătoare Evie! Ai supravieţuit! Cetatea Opulentă *este a ta!*

Evie ateriză pe pat, coborî şi se apropie de gratii. Clint ar fi zis că deja nu l-ar mai fi putut surprinde nimic, dar acum se holba şocat la părul pubian al lui Evie. Era verde! De fapt, nici nu era păr, ci un soi curios de vegetaţie.

— Am câştigat! strigă ea bucuroasă. La ţanc! Eram cu bateria la limită! Acum pot să mor fericită!

— N-ai să mori, îi spuse Clint.

Deşi nu mai credea asta. Evie *urma* să moară, iar când oamenii care-i mai rămăseseră lui Geary aveau să ajungă aici – ceea ce se putea întâmpla dintr-o clipă în alta – era foarte posibil să moară şi ei împreună cu ea. Făcuseră prea multe victime. Oamenii lui Geary voiau să se răzbune.

3

Din ce în ce mai încântat de ce vedea, Drew T. Barry se strecură pe lângă Cabină. Dacă nu mai erau vreunii ascunşi prin celule, atunci cei rămaşi din micuţa cabală a lui Norcross se aflau la capătul acestui coridor, înghesuiţi unii în alţii, ca popicele pe o pistă de bowling. Nu aveau unde să se ascundă şi nici nu mai aveau unde să fugă. Excelent!

Ridică puşca de vânătoare... şi simţi o lamă de daltă lipită de gât, chiar sub îmbinarea maxilarelor.

— Nu-nu-nu! spuse Angel, pe tonul vioi al unei învăţătoare de curs primar.

Era stropită de sânge pe faţă. Pe cămaşă. Pe pantalonii lăbărţaţi.

— O singură mişcare dacă faci, îţi retez jugulara! Nu ai murit încă doar pentru că mi-ai permis să-mi închei socotelile cu Peters. Acum pune pe podea puşca aia de elefanţi. Nu te apleca. Dă-i drumul din mână şi atât.

— Este o armă foarte valoroasă, doamnă, spuse Drew T. Barry.

— Întreabă-mă cât de tare îmi pasă.

— Ar putea să se descarce.

— Îmi asum riscul ăsta.

Drew T. Barry desfăcu degetele şi puşca ajunse pe podea.

— Acum dă-mi-o pe aia pe care o ţii atârnată de umăr. Vezi să nu încerci cine ştie ce prostie!

Din spatele lor se auzi o voce:

— Cucoană, lasă jos chestia aia de i-ai lipit-o de gât.

Angel aruncă o privire peste umăr şi văzu patru sau cinci bărbaţi, cu armele îndreptate spre ea.

— N-aveţi decât să mă împuşcaţi, da' ăsta o să moară odată cu mine. Vă dau cuvântul meu de onoare.

Frank şovăi. Sperând să mai trăiască un pic, Drew T. Barry îi dădu lui Angel puşca M4, care-i aparţinuse lui Don.

— Mulţumesc, spuse femeia, agăţându-şi-o de umăr.

Apoi făcu un pas în spate, aruncă dalta şi ridică mâinile până în dreptul capului, ca să demonstreze că erau goale. După care merse cu spatele pe coridorul scurt, până în locul unde Clint îl susţinea cu braţul pe Willy. Nu lăsă nicio secundă mâinile jos.

Surprins (dar recunoscător) că încă este viu, Drew T. Barry îşi luă de jos puşca de vânătoare. Era ameţit. Dar probabil că oricine ar fi fost ameţit după ce o deţinută nebună l-ar fi ameninţat că-i taie jugulara. Nebuna îi ordonase să pună arma jos... apoi îl lăsase să şi-o ridice de acolo. De ce? Ca să se amuze hăituindu-l şi vânându-l împreună cu amicii ei? Părea singurul răspuns. Unul complet ilogic, dar *femeia* era nebună. *Toţi* erau nebuni.

Drew T. Barry îşi spuse că era rândul lui Frank Geary să facă următoarea mişcare. În fond, el dăduse semnalul de începere al acestui dezastru. Atunci, tot el să-şi pună capul la contribuţie şi să vină cu o soluţie ca să-i scoată pe toţi din rahat. Pentru că acţiunile lor din ultimele treizeci de minute aveau să fie etichetate de restul lumii drept gesturile reprobabile ale unor pretinşi justiţiari, certaţi cu legea. Plus că mai erau nişte detalii – cadavrele ambulante din sala de sport; sau femeia aia verde, în pielea goală, pe care o observase în celula din spatele lui Norcross – pe

care nu le va crede nimeni, pentru că nici măcar existenţa Aurorei nu le putea explica. Drew T. Barry se bucura că nu murise şi ar fi făcut orice să scape de aici. Cu puţin noroc, poate nu se va afla că luase parte la nebunia asta.

— Ce naiba?! exclamă Carson Struthers, care văzuse şi el femeia verde de la capătul coridorului. Tipa aia nu-i o fiinţă obişnuită. Ce vrei să faci cu ea, Geary?

— Vreau s-o prind. Dar vreau s-o prind vie, răspunse Frank.

În viaţa lui nu se mai simţise atât de obosit, dar îşi va duce planul până la capăt.

— O ducem în Atlanta şi o dăm pe mâna doctorilor. Ei îşi vor da seama dacă ea reprezintă soluţia pentru oprirea Aurorei.

Willy ridică puşca, dar foarte încet, cu mult efort, de parcă ar fi cântărit cinci sute de kilograme. Nu era cald în Aripa A, însă faţa lui rotundă era plină de transpiraţie. Şi barba udă părea mai închisă la culoare. Clint îi luă arma din mână. La capătul coridorului, Carson Struthers, „Negociatorul”, Ordway şi Barrows îşi ridicară armele.

— Asta este! strigă Evie. Să începem! Împuşcături la OK Corral[125]! Bonnie şi Clyde! *Greu de ucis la închisoarea de femei[126]!*

Dar, înainte ca acel coridor scurt din Aripa A să se transforme într-un teatru de război, Clint renunţă la arma lui Willy şi smulse puşca M4 de pe umărul lui Angel. O ridică deasupra capului ca să fie văzută de oamenii lui Frank. Cu mare reticenţă, aceştia îşi lăsară în jos armele.

— Nu, nu! exclamă Evie. Oamenii nu dau bani pe bilete ca să vadă o fâsâială jalnică. Trebuie să refacem scenariul.

Clint nu o băgă în seamă. Era atent doar la Frank.

— Nu pot să ţi-o dau, domnule Geary.

Imitându-l înspăimântător de bine pe John Wayne, Evie rosti tărăgănat:

— O să-mi dai socoteală, banditule, dacă-i faci ceva duduiţei.

---

[125] Aluzie la westernul *Gunfight at OK Corral* (n. tr.).

[126] Aluzie la seria *Die Hard,* cu Bruce Willis (n. tr.).

Nici Frank nu o luă în seamă.

— Apreciez devotamentul de care dai dovadă, Norcross, deşi al dracu' să fiu dacă-l înţeleg.

— Poate nu vrei să-l înţelegi, spuse Clint.

— Ba nu. Cred că tu eşti cel care nu vede limpede cum stă treaba.

— Are prea multe psihopupisme în cap, zise Struthers, stârnind câteva râsete încordate în rândul camarazilor săi.

Frank vorbi pe un ton plin de răbdare, ca şi cum s-ar fi adresat unui copil mai încet la minte:

— Din câte cunoaştem până în acest moment, ea este singura femeie din lume care doarme şi se trezeşte în mod normal. Fii rezonabil! Nu vreau decât s-o ducem la doctori capabili s-o studieze şi, poate, să-şi dea seama cum să repare ce s-a întâmplat. Oamenii îşi vor înapoi nevestele şi fetiţele.

Dinspre invadatori se auziră mârâieli de aprobare.

— Aşa că, dă-te la o parte, ageamiule! spuse Evie, continuând să-l imite pe Duce[127]. Eu socot că...

— Of, mai taci odată! o repezi Michaela.

Evie făcu ochii mari, de parcă ar fi fost pălmuită. Michaela înaintă câţiva paşi, fulgerându-l cu privirea pe Frank.

— Ţi se pare că mie mi-ar fi somn, domnule Geary?

— Nu-mi pasă dacă ţi-e sau nu, spuse Frank. N-avem treabă cu tine.

Alte mârâieli de aprobare.

— Ba ar trebui să-ţi pese. Sunt cât se poate de trează. La fel şi Angel. *Ea* ne-a trezit. Ne-a suflat în gură şi ne-a trezit.

— Asta vrem noi să se întâmple cu toate femeile, zise Frank, stârnind acum strigăte de aprobare.

Michaela citea pe chipurile bărbaţilor o nerăbdare ce avea să se transforme foarte repede în ură.

— *Nu pricepi,* domnule Geary. A putut să ne trezească pentru că nici Angel şi nici eu nu eram în coconi. Soţiile şi fiicele voastre *sunt.*

[127] Porecla lui John Wayne (n. tr.).

Tăcere. În sfârşit, reuşise să le capteze atenţia. Clint începu să spere din nou. Apoi Carson Struthers rosti un singur cuvânt.

— Prostii!

Michaela clătină din cap.

— Bărbaţi proşti şi încăpăţânaţi! Toţi sunteţi proşti şi încăpăţânaţi! Evie Black nu-i femeie, e o creatură supranaturală. N-aţi priceput încă? După toate câte s-au întâmplat? Chiar credeţi că doctorii pot preleva ADN-ul de la o creatură supranaturală? Că-i pot face un RMN ca să-şi dea seama cum *funcţionează?* Toţi bărbaţii ăia au murit degeaba!

Pete Ordway ridică puşca Garand.

— Aş putea să te împuşc, cucoană, ca să taci odată. Chiar mă simt tentat s-o fac.

— Lasă arma jos, Pete!

Frank simţea cum situaţia îi scapă din mâini. Bărbaţii erau puşi în faţa unei probleme fără rezolvare. Iar pentru ei cea mai uşoară soluţie ar fi s-o distrugă. La fel simţea şi el.

— Norcross! Spune-le oamenilor tăi să se dea la o parte. Vreau să mă uit la ea.

Clint se îndepărtă, sprijinindu-l cu o mână pe Willy Burke şi strângând degetele lui Jared în cealaltă. Michaela stătea în cealaltă parte a băiatului. Privind sfidătoare la grupul de bărbaţi, Angel mai rămase o clipă în faţa celulei capitonate, acoperind-o pe Evie cu trupul ei. Dar, când Michaela o luă de mână şi o trase uşor de acolo, Angel se supuse şi merse după ea.

— Să nu care cumva să-i faceţi vreun rău! spuse Angel.

Îi tremura vocea şi ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Nu care cumva să-i faceţi vreun rău, ticăloşilor! E o zeiţă!

Frank înaintă trei paşi, fără să ştie (şi fără să-i pese) dacă îl urmau şi ceilalţi. O privi lung pe Evie. Atât de lung şi atât de intens o privi, încât Norcross se întoarse să se uite şi el la femeia din celula capitonată.

Dispăruseră ierburile din părul lui Evie. Trupul ei gol era

superb, dar deloc ieşit din comun. Părul pubian era negru – un triunghi la împreunarea oaselor bazinului.

— Ce dracu'? se miră Carson Struthers. Păi, nu era... acu' câteva secunde... nu era verde?

— Îmi pare bine să te cunosc în sfârşit, doamnă! spuse Frank.

— Mulţumesc, răspunse Evie.

În contrast cu goliciunea ei neobrăzată, Evie părea sfioasă ca o şcolăriţă. Fără să-şi ridice ochii din pământ, îl întrebă:

— Spune-mi, Frank, îţi place să închizi animalele în cuşti?

— Le închid doar pe cele care trebuie să stea închise, răspunse Frank, zâmbind pentru prima oară după atâtea zile.

Unul dintre puţinele lucruri (dacă nu singurul) de care mai era sigur pe lumea asta era acela că animalele sălbăticite reprezentau un pericol pentru oameni, dar şi oamenii reprezentau un pericol pentru animale. În general, pe el mai mult îl interesa să apere animalele de oameni.

— Acum am venit să te eliberez din cuşca ta. Vreau să te duc la nişte doctori care să te examineze. Îmi dai voie?

— Nu prea cred, spuse Evie. Nu vor descoperi nimic şi nu vor reuşi să schimbe nimic. Mai ţii minte povestea cu gâsca de aur? Când au spintecat-o, n-au găsit înăuntrul ei decât maţe.

Frank oftă şi clătină din cap.

„Nu o crede pentru că *nu vrea* s-o creadă", înţelese Clint. „Pentru că *nu-şi poate permite* să o creadă, după ce a făcut tot ce a făcut."

— Doamnă...

— Spune-mi „Evie". Nu-mi place limbajul protocolar. Când am vorbit la telefon, mi s-a părut că ne înţelegem binişor.

Însă tot nu ridica ochii la el. Clint se întrebă ce era de ascuns în privirea ei. Îndoială în privinţa misiunii pe care o avea aici? Probabil că asta era doar speranţa lui deşartă, dar nu era chiar imposibil – oare nu se rugase însuşi Iisus

Hristos să i se ia din faţă paharul cu suferinţe? Bănuia că şi Frank îşi dorea acelaşi lucru de la oamenii de ştiinţă din CDC. Să se uite ei la tomografiile lui Evie şi la analizele ei de sânge şi la ADN şi ei să fie aceia care să exclame *aha!*

— În regulă, Evie, spuse Frank. Deţinuta asta...

Şi făcu un semn cu capul spre Angel, care se uita furioasă la el.

— ...spune că eşti o zeiţă. Adevărat?

— Nu, răspunse Evie.

Sprijinit de Clint, Willy începu să tuşească şi să-şi maseze partea stângă a pieptului.

— Iar cealaltă femeie...

Frank făcu acum un semn spre Michaela:

— *...zice că* eşti o creatură supranaturală. Şi...

Lui Frank nu-i făcea plăcere să spună asta cu voce tare, nu voia să-şi stârnească iarăşi mânia aceea de nestăvilit. Însă nu avea încotro.

— ...cunoşti anumite lucruri despre mine. Lucruri pe care nu ai de unde să le cunoşti.

— Şi poate să plutească! izbucni Jared. N-ai văzut? A levitat! Am văzut-o eu! Toţi am văzut-o!

Evie se uită la Michaela.

— Să ştii că te înşeli. Sunt doar o femeie. În foarte multe privinţe sunt la fel ca orice altă femeie. Sunt ca femeile pe care le iubesc bărbaţii aceştia. Deşi „iubire” este un cuvânt plin de pericole atunci când este rostit de bărbaţi. Pentru ei nu are acelaşi înţeles pe care-l are pentru femei. Uneori înseamnă că sunt gata să ucidă pentru asta. Alteori nu înseamnă absolut nimic. Fireşte că multe femei au ajuns să-şi dea seama de sensul pe care-l dau bărbaţii iubirii. Unele cu resemnare, altele cu mâhnire.

— Când un bărbat îţi zice că te iubeşte, înseamnă că vrea să-ţi intre în chiloţi, adăugă cu aplomb Angel.

Evie se întoarse din nou spre Frank şi bărbaţii din spatele lui:

— Femeile pe care vreţi să le salvaţi trăiesc acum într-un alt loc. Şi au acolo un trai fericit şi tihnit, deşi evident că le este dor de băieţeii lor şi chiar unora le este dor de

soţi şi de taţi. Nu spun că ele nu fac greşeli, că doar nu sunt nişte sfinte. Dar, în general, trăiesc în armonie. În lumea aceea, Frank, nimeni nu trage de tricoul preferat al fetiţei tale, nimeni nu ţipă la ea, nimeni n-o face de ruşine şi nici n-o sperie lovind cu pumnul în perete.

— Adică femeile noastre trăiesc? întrebă Carson Struthers. Juri că trăiesc, cucoană? Te juri pe Dumnezeu că trăiesc?

— Da, spuse Evie. Mă jur pe Dumnezeul vostru şi pe toţi ceilalţi dumnezei care există.

— Şi cum le aducem înapoi?

— În niciun caz înţepându-mă pe mine şi făcându-mi analize. Chiar dacă aş fi de acord, nu s-ar ajunge la niciun rezultat.

— Atunci, cum?

Evie întinse braţele. Ochii îi sclipiră, pupilele i se dilatară, transformându-se în două diamante negre. Irisul era galben, ca de pisică.

— Omorâţi-mă, spuse ea. Omorâţi-mă şi se vor trezi. Se vor trezi toate femeile din lume. Jur că acesta este adevărul.

Frank ridică puşca.

4

Clint se repezi în faţa lui Evie.

— Nu, tată, nu! urlă Jared.

Clint nu-l luă în seamă.

— Te minte, Geary! Vrea s-o ucizi. Deşi cred că o parte din ea s-a răzgândit. Însă pentru asta a venit aici. Pentru asta a fost *trimisă* aici.

— Mai ai un pic şi-o să zici că vrea să fie crucificată, spuse Pete Ordway. Dă-te la o parte, doctore!

Dar Clint nici nu se clinti.

— Este un test. Dacă îl trecem, vom avea o şansă. Dacă nu, dacă tu ai să faci ce se aşteaptă ea că ai să faci, atunci se va închide uşa dintre cele două lumi. Iar lumea de aici va fi o lume doar a bărbaţilor, care va mai exista doar până

când vom muri cu toţii.

Îşi aduse aminte de toate luptele purtate în trecut, nu pentru milkshake-uri, ci pentru o rază de soare şi un loc numai al lui – o cămăruţă în care să poată *respira.* În care să se poată maturiza. Îşi aduse aminte de Shannon, vechea lui prietenă, care se bazase pe el să o scoată din purgatoriul acela, la fel de mult cum se bazase şi el pe ea. Iar el făcuse tot ce i-a stat în putere şi ea nu a uitat. Din care alt motiv să-i fi dat fiicei sale numele lui de familie? Însă el tot mai avea datorii de plătit. Faţă de Shannon, pentru că-i fusese prietenă. Faţă de Lila, pentru că-i fusese prietenă şi soţie şi mamă a fiului său. Cât despre cei care se aflau acum, alături de el, în faţa celulei lui Evie? Şi ei aveau datorii faţă de alte femei – da, chiar şi Angel. Şi venise vremea să le plătească.

Lupta se terminase. Clint fusese învins.

Ba nu. Nu încă.

Făcu un semn. Ultimii apărători ai lui Evie se apropiară de el şi se postară în faţa celulei. Veni şi Willy, care părea în pragul leşinului. Jared era lângă Clint, care îl ţinea cu o mână de ceafă. Iar cu cealaltă ridică foarte încet puşca M4 şi o întinse Michaelei, a cărei mamă dormea într-un cocon aproape de locul unde se aflau ei acum.

— Ascultă-mă, Frank! Evie ne-a spus că, dacă n-ai s-o omori, dacă ai să-i dai drumul, atunci există şansa ca femeile să se întoarcă.

— Minte! zise Evie.

Acum, când nu mai putea să o vadă, Frank sesiză ceva în tonul ei. Ceva care-i mai domoli avântul. Ceva ca o durere a sufletului.

— Destul cu aiurelile astea, se enervă Pete Ordway şi scuipă pe jos. Am pierdut o mulţime de oameni ca să ajungem până aici. Hai s-o luăm! Şi ne gândim după aia ce-o să facem cu ea.

Clint ridică puşca lui Willy. Nu-i plăcea s-o facă, dar nu avea de ales.

Michaela se întoarse spre Evie.

— Cine te-a trimis aici crede că aceasta este maniera în

care îşi rezolvă bărbaţii toate problemele. Corect?

Evie nu-i răspunse. Michaela avea sentimentul că acea creatură neobişnuită din celula capitonată se confrunta acum cu multe îndoieli, pe care nu le anticipase atunci când îşi făcuse apariţia în pădurea de lângă rulota lui Truman Mayweather.

Se întoarse din nou cu faţa la bărbaţii cu puştile îndreptate asupra lor. De la distanţa aceasta atât de mică, gloanţele lor vor zdrobi micuţul grup din faţa acelei femei ciudate.

Michaela ridică şi ea arma.

— Nu trebuie să se întâmple aşa. Demonstraţi-i că se poate şi altfel.

— Cum adică? întrebă Frank.

— Lăsaţi-o să se întoarcă de unde a venit, spuse Clint.

— Pentru nimic în lume! se împotrivi Drew T. Barry.

Chiar în acel moment se prăbuşi Willy Burke. Bătrânul nu mai respira.

5

Frank îi întinse puşca lui Ordway.

— Trebuie resuscitat. Am făcut cursul vara trecută...

Clint îndreptă puşca spre pieptul lui.

— Nu.

Frank se holbă nedumerit la el.

— Ai înnebunit, omule?

— Înapoi, spuse Michaela, şi ea cu puşca aţintită asupra lui Frank.

Habar n-avea ce era în capul lui Clint, dar bănuia că îşi juca acum ultima lui carte. „Ultima *noastră* carte”, se corectă ea.

— Hai să-i împuşcăm pe toţi! propuse Carson Struthers, pe un ton aproape isteric. Şi pe femeia aia diabolică!

— Lasă arma *jos!* îi ordonă Frank.

Apoi îl întrebă pe Clint:

— Chiar ai de gând să-l laşi să moară? Ce vrei să dovedeşti cu asta?

— Evie îl poate salva, zise Clint. Nu-i aşa, Evie?

Femeia din celula capitonată nu răspunse. Stătea cu capul în jos. Părul îi acoperea chipul.

— Dacă îl salvează, ai să-i dai drumul, Geary?

— Hodorogu' ăla se preface! zbieră Struthers. Ăsta-i planul lor!

— Pot să verific dacă… începu Frank.

— Da, desigur, spuse Clint. Dar grăbeşte-te. După trei minute apar leziunile cerebrale şi nu cred că există vreo creatură supranaturală care să mai poată face ceva în privinţa lor.

Frank se apropie repede de Willy, se aşeză în genunchi şi îşi lipi două degete de gâtul bătrânului. Apoi ridică ochii la Clint.

— I-a stat ceasul. Trebuie să-l resuscitez.

— Acu' un minut voiai să-l omori, bodogăni Reed Barrows.

Poliţistul Treat, care văzuse destule nenorociri în Afganistan, începu să geamă:

— Nu mai pricep nimic. Spune-mi doar ce trebuie să fac ca să-mi capăt fetiţa înapoi şi am s-o fac.

Nu era clar însă cui anume i se adresa el.

— Fără resuscitare.

Clint se întoarse cu faţa la Evie, care nici acum nu-şi ridicase capul. „Foarte bine", îşi spuse Clint, „pentru că aşa îl vede pe bătrânul întins pe jos."

— Acesta este Willy Burke, îi zise el. Ţara lui i-a cerut să o apere şi el a apărat-o. În prezent este membru în detaşamentul de pompieri voluntari şi se luptă cu incendiile de vegetaţie. Fără să fie plătit pentru asta. Le ajută pe doamnele din societatea de binefacere să hrănească familiile nevoiaşe pe care statul nostru este prea zgârcit să le întreţină. Toamna antrenează echipa de fotbal din Liga Mică.

— Foarte bun antrenor! interveni Jared, cu glasul sugrumat de lacrimi.

Clint continuă:

— Vreme de zece ani a avut grijă de sora lui, după ce

aceasta a fost diagnosticată cu Alzheimer. A hrănit-o; a găsit-o şi a adus-o acasă atunci când sărmana cutreiera pe străzi; i-a schimbat scutecele pline de rahat. Şi a venit aici ca să te apere, pentru că aşa i-a spus conştiinţa şi pentru că este un om cumsecade. Nu a făcut niciodată rău vreunei femei. Şi acum moare. Poate ai să-l laşi să moară. În fond, nu-i decât un bărbat, nu?

Cineva începuse să tuşească din cauza fumului care venea de pe Broadway. Câteva secunde nu se mai auzi nimic altceva. Apoi, Evie Black scoase un ţipăt ascuţit. Celulele se umplură cu o explozie de lumini. Uşile lor încuiate se deschiseră brusc şi se trântiră la loc, ca nişte mâini din fier care aplaudau frenetic. Câţiva dintre bărbaţii din grupul lui Frank ţipară înspăimântaţi, unul dintre ei pe tonul subţirel al unei fetiţe de şase, şapte ani.

Ordway se întoarse şi o luă la fugă. Paşii lui răsunau prelung pe holurile din beton.

— Ridică-l! spuse Evie.

Uşa de la celula ei se deschisese odată cu celelalte. Presupunând că fusese vreodată încuiată. Clint era convins că Evie ar fi putut să plece oricând ar fi vrut. Şobolanii fuseseră doar un efect dramatic.

Clint şi Jared Norcross îl ridicară pe Willy. Bătrânul era greu, dar Evie îl luă în mâini de parcă ar fi fost doar o pernă umplută cu puf de gâscă.

— Te-ai folosit de firea mea sensibilă, îi zise ea lui Clint. Ai făcut un lucru foarte urât şi crud, doctore Norcross.

Chipul femeii era foarte grav, dar lui Clint i se păru că zăreşte un licăr amuzat în privirea ei. Poate chiar mai mult decât un licăr. Evie înconjură cu braţul stâng mijlocul zdravăn al lui Willy şi puse mâna dreaptă pe părul ud de transpiraţie de la ceafa lui. Apoi îşi lipi gura de gura bătrânului.

Willy se cutremură din cap şi până în picioare. Ridică braţele şi le puse în jurul ei. Bătrânul şi tânăra rămaseră îmbrăţişaţi câteva secunde. După care Evie se desprinse şi îl întrebă:

— Cum te simţi, Willy?

— Al naibii de bine! răspunse Willy Burke.

— Dumnezeule! şopti Reed Barrows. Parcă a întinerit cu douăzeci de ani!

— Din liceu nu m-a mai pupat nimeni aşa, zâmbi Willy. Mi se pare că m-ai salvat de la moarte, doamnă. Şi îţi mulţumesc pentru asta. Da' cred că pupătura aia a făcut toţi banii.

Eve începu şi ea să zâmbească.

— Mă bucur că ţi-a plăcut. Să ştii că mi-a plăcut şi mie, dar tot mai mult îmi place să câştig la *Cetatea Opulentă.*

Sângele lui Clint nu mai clocotea; i-l domoliseră oboseala şi ultimul miracol făcut de Evie. Privi la furia pe care o simţise până mai adineauri aşa cum te uiţi la un străin care a pătruns nepoftit în casa ta şi zornăie acum vasele din bucătărie, pregătindu-şi un mic dejun copios. Clint era trist, măcinat de regrete şi îngrozitor de obosit. Îşi dorea să se poată duce acasă, să stea lângă soţia lui şi să nu mai fie obligat să vorbească.

— Geary! spuse el.

Ochii lui Frank erau înceţoşaţi – ochii unui om care iese din transă.

— Las-o în pace! Este singura soluţie.

— Poate, dar nu avem cum să fim siguri, nu-i aşa?

— Nu, recunoscu Clint. Dar ce e sigur în viaţa asta de tot rahatul?

— Există doar vremuri proaste şi vremuri bune, interveni Angel. Proaste şi bune. Toate celelalte nu sunt decât nişte prostii.

— Credeam că o să dureze cel puţin până joi, dar... spuse Evie râzând, ca un clinchet vesel de clopoţei. Am uitat cât de repede se mişcă bărbaţii atunci când îşi pun ceva în cap.

— Ai dreptate, zise Michaela. Să ne gândim doar la Proiectul Manhattan[128].

6

[128] Proiect prin care s-a construit prima armă nucleară din lume, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial (n. tr.).

În dimineaţa aceea superbă, la ora opt şi zece, şase vehicule porniră pe West Lavin. În spatele lor, penitenciarul fumega aidoma unui trabuc uitat în scrumieră. Intrară pe Drumul Ghiulelei. În faţă mergea maşina de poliţie a Patrulei Doi, cu girofarul pornit. La volanul ei era Frank Geary. Clint Norcross era în dreapta lui. Pe bancheta din spate era Evie Black, unde stătuse şi după ce o arestase Lila. Atunci fusese pe jumătate goală. Acum, la drumul de întoarcere, purta o cămaşă de la uniforma deţinutelor din Penitenciarul Dooling.

— Nu-mi pot da seama cum ai de gând să explici toate astea poliţiei statale, spuse Frank. O mulţime de bărbaţi morţi, o mulţime de bărbaţi răniţi.

— Deocamdată toată lumea e ocupată cu Aurora, răspunse Clint. Probabil jumătate dintre poliţişti nici n-au venit la lucru. Iar când se vor întoarce femeile – *dacă* se vor întoarce –, nu-i va mai păsa nimănui.

Evie şopti din spatele lor:

— Ba le va păsa mamelor. Şi soţiilor. Şi fiicelor. Cine credeţi că face curat pe câmpurile de luptă după ce încetează focurile de arme?

7

Patrula Doi opri pe cărarea care ducea la rulota lui Truman Mayweather, unde încă mai flutura banda galbenă a poliţiei cu TRECEREA INTERZISĂ. Celelalte vehicule – două maşini de poliţie, două autoturisme civile şi camioneta lui Carson Struthers – opriră în spatele ei.

— Acum ce facem? întrebă Clint.

— O să vedem, răspunse Evie. Cu condiţia să nu se răzgândească vreunul dintre bărbaţi şi să mă împuşte totuşi.

— Asta n-o să se întâmple, o asigură Clint, pe un ton mai încrezător decât se simţea el în realitate.

Se auziră zgomote de portiere trântite. Cei trei din prima maşină de poliţie nu se mişcară.

— Spune-mi ceva, Evie, zise Frank. Dacă tu nu eşti decât

un sol, cine conduce tot circul ăsta? Vreo... nu ştiu... vreo forţă a universului sau ceva de genul ăsta? Poate Mama Geea, zeiţa Pământului, care s-a hotărât să apese tasta de resetare?

— Te gândeşti la Marea Lesbiană din cer? întrebă Evie. La zeitatea aia scundă şi îndesată care poartă pantaloni mov şi pantofi fără toc? Nu asta-i prima imagine care vine în mintea bărbaţilor atunci când se gândesc la o femeie care vrea să le conducă vieţile?

— Nu ştiu.

Frank se simţea terminat, se simţea obosit la culme. Îi era dor de fetiţa lui. Până şi de Elaine îi era dor. Nu înţelegea unde i se dusese toată furia. Parcă i s-ar fi rupt buzunarul şi căzuse prin gaura aia, undeva, pe drumul până aici.

— Dar tu cu ce asociezi bărbaţii, isteaţo?

— Arme, îi răspunse ea. Clint, să ştii că portierele din spate nu au mânere.

— Şi asta-i o problemă pentru tine?

Evident că nu era. Una dintre portierele din spate se deschise şi Evie Black coborî din maşină. Clint şi Frank se postară în stânga şi în dreapta ei. Clint îşi aminti de cursurile de religie pe care fusese obligat să le urmeze la unul dintre orfelinate: Iisus pe cruce, între tâlharul batjocoritor şi tâlharul smerit – acela care, după cum spunea Mântuitorul, avea să i se alăture curând în Rai. Clint se gândise atunci că amărâtul s-ar fi mulţumit şi cu eliberarea condiţionată şi o friptură de pui.

— Nu ştiu ce forţă m-a trimis aici, spuse Evie. Ştiu doar că am fost chemată şi...

— Şi tu ai venit, zise Clint.

— Da. Şi acum mă duc înapoi.

— Ce *facem?* repetă Frank.

Evie se întoarse cu faţa la el. Acum nu mai surâdea.

— Tu ai să faci ceva ce fac de obicei doar femeile. Ai să aştepţi.

Inspiră adânc şi exclamă:

— Ce bine miroase aerul de afară!

Trecu pe lângă grupul de bărbaţi de parcă nici n-ar fi fost acolo şi o luă pe Angel de umeri. Ochii lui Angel străluceau.

— Te-ai descurcat foarte bine, îi spuse Evie. Şi îţi mulţumesc din tot sufletul.

Angel nu se mai putu abţine:

— Te iubesc, Evie!

— Şi eu te iubesc, îi răspunse Evie şi o sărută pe buze.

Apoi porni spre dărâmăturile barăcii/laboratorului de metamfetamină. În spatele lor o aştepta vulpoiul, cu coada înfăşurată în jurul labelor, gâfâind uşor şi privind-o vesel. Evie se luă după vulpoi. Iar bărbaţii se luară după Evie.

8

— Tată! şopti Jared. Tu vezi? Spune-mi că vezi şi tu!

— Dumnezeule mare! exclamă poliţistul Treat. Ce-i *aia?*

Încremeniseră toţi cu ochii la Copacul cu multe trunchiuri şi stoluri de păsări exotice. Era atât de înalt, că nimeni nu-i vedea vârful. Clint simţea că e înconjurat de un câmp electric. Păunul îşi desfăcu coada, ca să-i fie admirată. Iar atunci când apăru tigrul, câţiva bărbaţi ridicară armele.

— *Lăsaţi armele jos!* strigă Frank.

Tigrul se tolăni în iarba înaltă, uitându-se la ei cu ochii lui absolut superbi. Toţi bărbaţii lăsară armele jos. Mai puţin unul.

— Aşteptaţi aici! le spuse Evie.

— Dacă se vor întoarce toate femeile din Dooling, înseamnă că se vor întoarce şi celelalte femei din lume? o întrebă Clint. Aşa merge treaba?

— Da. Femeile din acest oraş simbolizează toate femeile. Şi trebuie să se întoarcă toate. Pe acolo.

Le arătă o scorbură în trunchiul Copacului.

— Una singură dacă refuză...

Nu era nevoie să-şi ducă fraza până la capăt. În jurul capului ei zburau sute de molii, ca un fel de diademă vie.

— Dar de ce şi-ar dori să rămână acolo? întrebă Reed

Barrow, sincer nedumerit.

Hohotele de râs ale lui Angel erau aspre ca un croncănit de cioară pe timp de iarnă.

— Eu am o întrebare şi mai bună – dacă şi-au făcut acolo un trai frumos, aşa cum zice Evie, de ce ar vrea măcar una să se întoarcă?

Evie porni către Copac. Iarba înaltă îi mângâia pantalonii roşii. Se opri brusc, atunci când auzi pocnetul inconfundabil al cartuşului introdus în ţeava unei puşti. Mai exact, a unei puşti de vânătoare Weatherby. Drew T. Barry fusese cel care nu ascultase ordinul lui Frank. Însă nu avea arma îndreptată spre Evie. Ci spre Michaela.

— Tu te duci cu ea, spuse.

— Lasă arma, Drew, îi ceru Frank.

— Nu!

Michaela se uită la Evie:

— *Pot* să vin şi eu acolo? Chiar dacă nu sunt într-un cocon?

— Bineînţeles, răspunse Evie.

Michaela se întoarse acum cu faţa la Barry. Nu-i mai era teamă. Acum era doar foarte surprinsă.

— De ce?

— Să zicem că asta-i un fel de asigurare, răspunse Drew T. Barry. Dacă spune adevărul, atunci poate că tu ai să-ţi convingi mama să se întoarcă, iar mama ta le va convinge pe celelalte. Eu cred foarte tare în asigurări.

Clint observă că Frank ridica pistolul. Atent la cele două femei, Barry era o ţintă sigură. Clint clătină din cap. Şi spuse pe un ton scăzut:

— Au murit destui.

De altfel, poate că domnul Despăgubire-Dublă avea dreptate.

Evie şi Michaela trecură pe lângă tigrul alb şi ajunseră la scorbură, unde le aştepta vulpoiul. Fără să ezite, Evie intră şi dispăru. Michaela şovăi puţin, apoi o urmă.

Atacatorii supravieţuitori împreună cu apărătorii rămaşi în viaţă s-au pus pe aşteptat. La început s-au plimbat de colo până colo. Dar timpul trecea şi nu se întâmpla nimic,

aşa că mulţi dintre ei s-au aşezat în iarba înaltă.

Nu şi Angel. Ea se mişca în permanenţă, de parcă nu-i venea să creadă că scăpase de celulă şi de atelierul de tâmplărie şi de Cabină şi de Broadway. Tigrul moţăia. La un moment dat, Angel s-a apropiat de el. Clint şi-a ţinut răsuflarea. Femeia asta era cu adevărat nebună.

Tigrul ridică ochii când Angel îndrăzni să-l mângâie pe spate, dar îşi lăsă imediat capul uriaş la loc pe labe şi închise ochii aceia fascinanţi.

— *Toarce!* le strigă Angel triumfătoare.

Soarele se înălţă pe cer şi păru să se oprească acolo.

— Nu cred că o să se întâmple ceva, spuse Frank. Şi dacă nu se întâmplă, am să regret tot restul vieţii că n-am omorât-o.

— Nu cred că s-au hotărât încă, zise Clint.

— I-auzi? De unde ştii?

Îi răspunse Jared, întinzând mâna spre Copac.

— Pentru că *el* este tot aici. Dacă o să dispară sau o să se transforme într-un stejar sau într-o salcie plângătoare, abia *atunci* va trebui să ne dăm bătuţi.

Şi au aşteptat mai departe.

XVII

1

În supermarketul Shopwell, unde se ţineau în mod obişnuit întrunirile, Evie a vorbit în faţa unui grup numeros de femei pentru care locul acesta devenise casa lor. Casa Noastră. Nu a durat prea mult să spună ce avea de spus, pentru că, în esenţă, era vorba doar despre un singur lucru: alegerea le aparţinea întru totul.

— Dacă rămâneţi aici, toate femeile – din Dooling şi până în Marrakesh – vor apărea în lumea aceasta, în locurile unde au adormit. Libere să o ia de la capăt. Libere să-şi crească pruncii aşa cum doresc. Libere să trăiască în pace. Este o ofertă bună, sau cel puţin aşa mi se pare mie. Dar puteţi să plecaţi. Şi dacă o veţi face, toate femeile se vor trezi tot în lumea bărbaţilor, acolo unde au adormit. Însă trebuie să plecaţi toate.

— Cine eşti? o întrebă Janice Coates peste umărul Michaelei, pe care o strângea în braţe. Cine ţi-a dat puterile astea?

Evie surâse. O învăluia o aură verde.

— Sunt o bătrână, care pentru moment pare tânără. Şi nu am nicio putere. Sunt doar un sol, aşa cum este şi vulpoiul. Voi, voi toate aveţi în mâini puterea.

— Bine, spuse Blanche McIntyre. Haideţi să dezbatem problema! Ca nişte juraţi la proces. Pentru că mi se pare că exact asta suntem.

— Da, zise Lila. Dar nu aici.

2

Abia spre după-amiază au putut fi strânse toate locuitoarele acelei lumi noi. Au fost trimise mesagere în toate colţurile oraşului, care să le cheme pe femeile care nu participaseră la adunarea de la supermarket.

S-au încolonat şi au mers tăcute pe Strada Principală,

apoi au urcat pe Dealul Ghiulelei. Pe Blanche McIntyre o dureau picioarele, aşa că Mary Pak a dus-o cu una dintre maşinuţele de golf. Blanche îl ţinea în braţe pe Andy Jones, bebeluşul orfan, înfăşurat într-o păturică albastră. Şi îi spunea o poveste:

— A fost odată ca niciodată un băieţel neastâmpărat, pe care îl iubeau toate doamnele din oraşul acela.

Se vedeau smocuri verzi de iarbă. Era frig, dar primăvara bătea la uşă. Mai aveau puţin şi ajungeau în acelaşi anotimp care fusese în lumea cea veche la plecarea lor. Blanche şi-a dat seama de asta cu uimire. Avea sentimentul că trecuse mult mai mult timp de atunci.

Când au ieşit de pe drum şi au pornit prin pădure, pe poteca năpădită de molii, a apărut şi vulpoiul ca să le conducă mai departe.

3

După ce femeilor care nu fuseseră la supermarket le-au fost prezentate condiţiile lui Evie, Michaela Coates se urcă pe o ladă şi îşi făcu meseria de reporter (poate pentru ultima oară în viaţă, sau poate nu), relatându-le tot ce se petrecuse în cealaltă lume.

— Domnul doctor Norcross i-a convins pe justiţiari să renunţe la planul lor, le spuse ea. Însă mulţi bărbaţi au murit înainte ca raţiunea să triumfe.

— Cine? strigă o femeie. Te implor, spune-mi că n-a murit şi Micah al meu!

— Sau Lawrence Hicks? ţipă alta.

Se stârni un vuiet de întrebări.

Lila ridică mâinile.

— Doamnelor, doamnelor!

— Io nu mi-s niciun fel de doamnă, mormăi o fostă deţinută, pe nume Freida Elkins. Vorbeşte doar în numele lu’ matale, madam şerif.

— Nu pot să vă spun cine a murit, continuă Michaela, pentru că am stat în interiorul penitenciarului pe perioada luptelor. Ştiu însă că Garth Flickinger este mort şi...

Tocmai voia să rostească numele lui Barry Holden, dar se pierdu cu firea atunci când observă privirile pline de speranţă ale soţiei şi fiicelor lui.

— ...şi asta-i tot ce ştiu. Dar vă pot asigura că toţi bebeluşii şi băieţii din Dooling sunt bine sănătoşi.

Se ruga în gând ca acesta să fie adevărul.

Audienţa izbucni în aplauze, urale şi chiote.

Când Michaela termină de vorbit, îi luă locul Janice Coates, care spuse că fiecare femeie va avea ocazia să-şi prezinte alegerea.

— În ceea ce mă priveşte, continuă ea, eu votez pentru întoarcere. Şi credeţi-mă că regret foarte mult. Acesta este un loc mult mai bun decât cel din care venim şi ştiu că aici totul este posibil. În lipsa bărbaţilor, putem lua hotărârile corecte cu mai puţină bătaie de cap. Dispunem în mod egal de toate resursele, fără să ne certăm între noi. În comunitatea noastră au avut loc doar câteva acte de violenţă. Recunosc că toată viaţa m-au enervat femeile, însă sunt incomparabil mai de treabă decât bărbaţii.

Însă nu pomeni acum de ironia vieţii ei – anume că Archie, sărmanul ei soţ, smuls prea devreme de lângă ea de un atac de cord, fusese un bărbat extrem de liniştit şi sensibil. Nu pomeni de el, pentru că acum nu era vorba despre excepţii. Excepţiile erau istorie.

Janice fusese mereu slăbuţă, dar acum ajunsese numai piele şi os. Părul alb îi trecea de umeri. Ochii adânciţi în orbite priveau adesea în gol. Michaelei îi trecu prin minte că mama sa – chiar dacă se ţinea bine şi vorbea foarte clar – suferea de o boală gravă. *Trebuie să te vadă un doctor, mamă.*

— Cu toate acestea, continuă Janice, cred că-i datorez domnului doctor Norcross să mă întorc. El şi-a riscat viaţa, şi-au riscat şi ceilalţi vieţile ca să le apere pe femeile din penitenciar. Şi mă îndoiesc foarte tare că alţii ar fi făcut la fel în locul lor. Pentru că tot am pomenit de penitenciar, vreau să vă asigur pe toate care aţi fost deţinute acolo că voi face tot ce-mi stă în putere ca să vi se schimbe sentinţele sau măcar să fie micşorate. Şi, dacă dorinţa

voastră este să vă pierdeţi urma şi să nu vă întoarceţi în spatele gratiilor, voi informa autorităţile din Charleston şi Wheeling că aţi fost ucise în atac.

Toate fostele deţinute prezente îşi exprimară această dorinţă. Erau mai puţine acum decât dimineaţă. Printre absente se număra şi Kitty McDavid, care dispăruse fără urmă (cu excepţia câtorva molii agitate apărute în locul ei). Nimeni nu mai avea acum niciun dubiu cu privire la înţelesul acestor dispariţii – femeile respective erau moarte în ambele lumi. Ucise de bărbaţi.

Însă toate fostele deţinute votaseră în favoarea întoarcerii. Opţiunea lor ar fi putut mira oricare bărbat, însă nu o surprinse deloc pe directoarea Janice Coates, care cunoştea un fenomen statistic absolut uluitor: când o femeie evada din închisoare, de obicei era capturată aproape imediat, pentru că femeile nu îşi pierdeau urma aşa cum făceau bărbaţii. Femeile se duceau acasă. Iar fostele deţinute care-şi exprimaseră opiniile la această ultimă întrunire nu se gândeau decât la fiii lor din cealaltă lume.

De pildă, Celia Frode – Celia a spus că băieţii lui Nell aveau nevoie de o mamă şi, în cazul în care ea se va reîntoarce la puşcărie, de ei se va putea ocupa sora lui Nell.

— Numai că sora lui Nell nu le va putea fi de niciun folos dacă doarme, nu?

Claudia Stephenson a vorbit atât de încet, încât i s-a cerut să repete ce a spus. Aşa că a repetat – puţin mai tare:

— Nu vreau să stau în calea nimănui. Am să fac aşa cum decide majoritatea.

Doamnele din clubul de carte au votat tot pentru întoarcere.

— Este mai bine aici, spuse Gail, în numele prietenelor ei. Janice are dreptate. Dar nu este cu adevărat Oraşul Nostru. Este alt oraş. Şi, cine ştie, poate că tot ce s-a întâmplat dincolo o să schimbe locul acela, o să-l facă mai bun.

Michaela îşi spuse că s-ar putea să aibă dreptate, însă probabil doar pe termen scurt. Mult prea des se jurau bărbaţii că nu vor mai ridica mâna la soţiile sau la copiii lor. Şi erau sinceri. Numai că nu erau în stare să se ţină de cuvânt decât o lună, două. Cel mult. Şi apoi îi apuca iarăşi furia, ca un acces recurent de malarie. De ce să fi fost altfel acum?

Rafale reci de vânt încreţeau iarba înaltă. Întorcându-se din sudul nepopulat, stoluri de gâşte sălbatice traversau întinderea albastră a cerului.

„Parcă aş fi la o înmormântare”, îşi zise Mary Pak. Totul era atât de clar, cum numai moartea poate fi – lumina soarelui care îţi ardea ochii, frigul care-ţi trecea prin haină şi pulover şi-ţi făcea pielea de găină pe braţe.

Când îi veni rândul să vorbească, Mary spuse:

— Eu vreau să aflu ce simţi atunci când te îndrăgosteşti cu adevărat de un băiat.

Precis că această mărturisire i-ar fi frânt inima lui Jared dacă ar fi auzit-o.

— Ştiu că viaţa este mai uşoară pentru bărbaţi, iar chestia asta e tare nasoală şi tare incorectă, dar vreau să primesc şansa de a trăi o viaţă normală. Poate că-i o dovadă de egoism din partea mea, dar asta vreau eu. Poate o să vreau şi un copil. Şi... atât am avut de spus.

Mary izbucni în suspine, dar le făcu semn să nu se apropie celor care se repeziră să o mângâie.

Magda Dubcek spuse că voia să se întoarcă. Normal că voia.

— Anton are nevoie de mine.

Inocenţa surâsului ei era înspăimântătoare. Zâmbetul ei o lovi pe Evie drept în inimă.

(De la câţiva metri depărtare, vulpoiul îşi scărpina spinarea de trunchiul unui stejar. Stătea cu ochii aţintiţi la păturica albastră din spatele maşinuţei de golf. În ea era înfăşurat Andy Jones, care dormea dus, nepăzit de nimeni. Iată visul suprem! Uită de găină, lasă naibii coteţul! Cea mai gustoasă era cărniţa de bebeluş. Dar oare îndrăznea? Nici vorbă, din păcate. Putea doar să fantazeze – dar, vai,

ce fantasmă minunată! Cărniţă trandafirie şi aromată, moale ca untul!)

Una dintre femei a vorbit despre soţul ei. Era un tip tare mişto, tare, tare mişto; o ajuta la treburi, muncea din greu ca să-i asigure ei un trai bun şi aşa mai departe. Alta le-a povestit despre compozitorul cu care trăia. Tipul nu era deloc simpatic şi nici cumsecade, dar exista o anumită legătură între ei, se potriveau foarte bine. El – versurile, ea – muzica.

Unele dintre femei au spus doar că le este dor de acasă.

Carol Leighton, profesoara de educaţie civică de la liceu, a spus că vrea să mănânce un Kit Kat care să nu fie rânced şi să stea pe canapeaua ei, să-şi mângâie pisica şi să urmărească un film pe Netflix.

— Toate experienţele mele cu bărbaţii au fost sută la sută infecte, dar nu sunt făcută ca s-o iau de la capăt într-o lume nouă. Poate că sunt laşă, dar nu pot să mă prefac.

Şi nu era singura care să-şi dorească să se întoarcă la plăcerile simple lăsate în urmă.

Însă cele mai multe dintre femei voiau să se întoarcă la fiii lor. Acest nou început în lumea nouă ar fi reprezentat despărţirea definitivă de iubitele lor odrasle şi nu puteau accepta una ca asta. Inima lui Evie se frânse din nou. Pentru că fiii unora îi ucideau pe fiii altora. Fiii unora le ucideau pe fiicele altora. Fiii unora îşi lăsau armele la întâmplare şi le găseau fiii altora, care se împuşcau cu ele din greşeală. Fiii incendiau pădurile. Fiii deversau substanţe chimice şi otrăveau solul, imediat de plecau inspectorii de la Protecţia Mediului. Fiii nu îşi sunau mamele de ziua lor. Fiilor nu le plăcea să povestească despre viaţa lor. Fiii îşi băteau copiii, îşi strangulau iubitele. Fiii îşi închipuiau că sunt cei mai mari şi cei mai tari şi nu uitau niciodată asta. Fiilor nu le păsa ce fel de lume lasă moştenire copiilor, deşi declarau că le pasă atunci când candidau în cine ştie ce alegeri.

Şarpele alunecă până la o creangă a Copacului şi se încolăci pe ea, cu capul în jos, în faţa lui Evie.

— Am văzut ce-ai făcut, îi spuse ea. Te-am văzut cum i-ai

distras atenţia lui Jeanette. Nu te pot ierta pentru asta. Te urăsc.

Şarpele nu spuse nimic. Şerpii n-au nevoie să-şi justifice purtarea.

Elaine Nutting stătea lângă fetiţa ei. Însă nu era acolo cu mintea. Încă mai vedea în faţa ei ochii umezi ai femeii moarte. Ochi aurii, foarte adânci. Privirea lor nu era supărată, ci doar insistentă. Elaine nu se putea îndoi de privirea aceasta. Un fiu, spusese femeia, am un fiu.

— Elaine? o strigă cineva.

Venise vremea să se hotărască.

— Am lucruri de făcut, spuse ea, luând-o pe Nana de după umeri. Şi fetiţa mea îşi iubeşte tatăl.

Nana o îmbrăţişă.

— Lila? spuse Janice. Tu ce zici?

Se întoarseră toate spre ea şi Lila îşi dădu seama că le-ar putea convinge să se răzgândească. Dacă ar vrea cu adevărat. Ar putea garanta siguranţa acestei lumi noi şi ar putea s-o distrugă pe cea veche. Nu ar avea nevoie decât de câteva cuvinte. Ar putea să spună: *Toate îmi sunteţi dragi, îmi place ce am creat noi aici. Nu vreau să pierdem asta.* Şi ar mai putea să adauge: *Eu îmi voi pierde soţul, indiferent cât de curajos a încercat el să fie. Şi nu vreau să mai pierd şi asta.* Şi ar mai spune: *Niciodată nu veţi mai fi ce aţi fost, nu veţi mai fi aşa cum se aşteaptă ei să fiţi, pentru că o parte din voi va fi mereu aici, unde aţi fost cu adevărat libere. De acum înainte veţi purta mereu în inimă Oraşul Nostru şi, din cauza asta, îi veţi amăgi pe bărbaţii voştri.*

Numai că, să fim serioşi, când nu i-au amăgit femeile pe bărbaţi? Femeile erau magia la care visau bărbaţii şi, uneori, visele lor se transformau în coşmaruri.

Albastrul cerului pălise. Ultimele raze de lumină se vedeau ca nişte pete de magneziu deasupra dealurilor. Evie nu o scăpa din ochi pe Lila, ştiind că de ea depindea totul.

— Da, spuse Lila Norcross. Bine! Hai să ne întoarcem şi să avem grijă de bărbaţii noştri!

Femeile izbucniră în urale.
Evie izbucni în plâns.

4

Au pornit două câte două, ca din Arca lui Noe, când s-au retras apele şi s-a oprit pe Muntele Ararat. Blanche şi bebeluşul Andy, Claudia şi Celia, Elaine şi Nana, doamna Ransom şi Platinum Elway. Ţinându-se de mână, păşind cu atenţie peste rădăcinile uriaşe şi noduroase, intrând apoi în bezna dinăuntrul Copacului. Dar nu, nu era o beznă totală acolo, pentru că se vedea un licăr, unul foarte difuz, de parcă lumina venea de undeva de după un colţ. Dar care colţ? Şi pâlpâirea nu făcea decât să accentueze umbrele, fără să dezvăluie nimic altceva. Însă toate femeile au ţinut minte zgomotul şi căldura din galeria aceea. Nişte trosnete prelungi, cu ecou; o senzaţie de mâncărime pe piele – ca şi cum le-ar fi atins nişte molii în zbor. Şi apoi s-au trezit de cealaltă parte a Copacului, în lumea bărbaţilor. Iar coconii li se topeau... şi nu se mai vedea nicio molie. Moliile dispăruseră.

Magda Dubcek s-a ridicat în capul oaselor în salonul de spital unde o duseseră poliţiştii după ce au descoperit-o dormind, alături de cadavrul fiului ei. Şi-a şters resturile de pânză de pe ochi şi s-a uitat uluită la toate femeile din jur care se ridicau şi ele de pe paturile de spital şi îşi sfâşiau coconii, ca într-o bacanală a reînvierii.

5

Lila se uita la Copacul care-şi scutura frunzele lucioase – parcă plângea. Şi frunzele cădeau pe pământ în grămezi mari. De pe crengi alunecau bucăţi de muşchi. Văzu un papagal, cu aripi verzi cu dungi argintii, care îşi luă zborul din Copac, se înălţă spre cerul întunecat şi dispăru. De-a lungul rădăcinilor apăreau foarte repede multe pete mici, asemănătoare cu cele din „boala ulmului olandez”, în privinţa căreia o avertizase Anton. Aerul se umpluse cu un miros greu, ca de putregai. Copacul fusese infestat – Lila

îşi dădea seama că îl distrugea ceva pe dinăuntru şi acum murea.

— Ne vedem acasă, doamnă Norcross, îi spuse Mary Pak, făcându-i cu mâna.

Cu cealaltă o ţinea de mânuţă pe Molly.

— Poţi să-mi spui „Lila”, îi zise ea.

Însă Mary şi Molly deja intraseră în scorbură, cu vulpoiul după ele.

Nu mai rămăseseră în lumea cea nouă decât Janice, Michaela, Lila şi trupul lui Jeanette. Janice a luat o lopată dintr-o maşinuţă de golf. Mormântul pe care l-au săpat era adânc doar de un metru, dar Lila nu credea că asta ar avea vreo importanţă. Oricum lumea aceasta nu va mai exista după plecarea lor; aşa că niciun animal nu va încerca să ajungă la Jeanette. O înfăşuraseră în mai multe haine groase şi îi acoperiseră faţa cu o păturică de bebeluş.

— A fost un accident, spuse Janice.

Lila se aplecă, luă o mână de ţărână şi o aruncă pe trupul învelit în linţoliu.

— Aşa spun poliţiştii după ce trag în vreun biet negru, într-o femeie sau într-un copil.

— Era înarmată.

— Nu avea de gând să folosească arma aia. Venise să salveze Copacul.

— Ştiu, spuse Janice, mângâind-o pe umăr. Dar tu n-ai ştiut. Să nu uiţi asta.

O creangă groasă a Copacului gemu şi se frânse. Căzu la pământ într-o explozie de frunze.

— Aş face orice să pot da timpul înapoi, zise Lila.

Nu plângea. Durerea pe care o simţea era mai presus de lacrimi.

— Şi sufletul mi l-aş da.

— Cred că e momentul să plecăm, spuse Michaela. Cât încă mai putem.

Îşi luă mama de mână şi o trase după ea în Copac.

6

Câteva minute, Lila a fost ultima femeie din Oraşul Nostru. Dar nu se gândea la asta. Se hotărâse să fie pragmatică – începând chiar de acum. Era atentă doar la lopată şi la pământul cu care umplea mormântul. Îşi termină treaba, intră în bezna din Copac şi trecu în partea cealaltă. Fără să privească în urmă. Îi era teamă că i s-ar frânge inima.

PARTEA A TREIA
DIMINEAŢA

„Şi Iisus le-a zis: «Fetiţa n-a murit, ci doarme.»”
Evanghelia după Matei, 9:24

I

1

În săptămânile de după trezirea femeilor, multor oameni lumea li s-a părut ca un joc vechi, luat de la un magazin de mâna a doua: lipseau piese, nu neapărat importante, dar pe care ai fi dorit să le ai. Parcă aveai sentimentul că lipseau exact acele piese care te-ar fi ajutat să câştigi.

Durerea era pretutindeni, sluţind viaţa tuturor. Ce poţi face atunci când ţi-ai pierdut soţia sau fiica sau soţul? Dacă nu cumva semănai cu Terry Coombs – erau câţiva şi din aceştia –, atunci trebuia să te împaci cu pierderea şi să continui jocul.

Pudge Marone, barman şi proprietar al „Roţii Neunse”, a învăţat să trăiască cu paguba suferită. Rămăsese fără degetul mare de la mâna dreaptă. A durat ceva până s-a obişnuit să nu mai întindă mâna aceea la dozatorul de bere, dar s-a descurcat până la urmă. După aceea, a primit o ofertă pentru clădirea în care se afla barul de la un tip care voia să deschidă acolo un restaurant din franciza „TGI Friday”. Pudge şi-a zis atunci că „Roata Neunsă” nu îşi va mai reveni niciodată după Aurora şi că suma care i se oferea era destul de frumuşică.

Dispariţia unora – a lui Don Peters, de exemplu – nu a fost deplânsă prea mult. Au fost uitaţi rapid şi complet, de parcă nici n-ar fi existat vreodată. Cele câteva bunuri ale lui Peters au fost vândute la licitaţie.

Lucrurile lui Johnny Lee Kronsky au fost aruncate la gunoi, iar apartamentul lui mizer a rămas neocupat până astăzi.

Când plecase din casa lui Fritz Meshaum, Vanessa a lăsat uşa deschisă, iar după o zi sau două, au apărut vulturii, care s-au servit pe săturate din platoul rece. Au venit şi alte păsări mai mici, să recolteze din barba roşie a lui Fritz fire sârmoase cu care să-şi construiască cuiburile. În cele din urmă, un urs cu iniţiativă a tras hoitul afară. Cu

timpul, insectele au curăţat scheletul, iar soarele i-a decolorat salopeta. Aşa cum îi stă în obicei, Natura l-a transformat într-o splendidă sculptură de oase.

Când Magda Dubcek a aflat ce păţise Anton – sângele de pe covorul din dormitor i-a spus mare parte din poveste – şi-a regretat amarnic dorinţa de a se întoarce. „Ce mare greşeală am făcut!” îşi spunea ea mereu după ce dădea pe gât o cola cu rom – adică foarte, foarte des. Pentru Magda, Anton nu reprezenta doar o piesă din joc, nici două şi nici trei; pentru ea, Anton era chiar jocul. Blanche McIntyre a încercat să o atragă în munca de voluntariat – erau mulţi copii rămaşi orfani de unul dintre părinţi şi aveau nevoie de ajutor – şi a invitat-o la clubul de lectură, dar pe Magda n-o interesa nimic din toate astea. „Pentru mine nu mai există happy-end”, spunea ea. În nopţile lungi şi fără somn, Magda bea la greu şi se uita la *Imperiul din Atlantic City*[129]*.* Când serialul acesta s-a terminat, a început să se uite la *Clanul Soprano.* Îşi umplea orele goale ale vieţii cu poveşti despre bărbaţi răi care făceau lucruri rele.

2

Blanche a *avut* parte de happy-end.

S-a trezit pe podeaua apartamentului lui Dorothy, unde adormise în urmă cu doar câteva zile; s-a ridicat şi a îndepărtat de pe ea resturile coconului. Prietenele ei erau tot acolo. Se treziseră şi ele şi îşi cojeau pânzele de pe trup. Era doar o singură schimbare: Andy Jones. Pruncul nu se mai afla în braţele lui Blanche, cum fusese atunci când ea intrase în Copac. Ci dormea liniştit alături de ea, într-un leagăn rudimentar, din nuiele împletite.

— Sfinte Sisoe! a exclamat Dorothy. Copilul e aici! Uraaa!

Blanche a considerat prezenţa copilului un semn. Creşa care avea să poarte numele lui Tiffany Jones a fost construită pe locul unei case care luase foc în timpul Aurorei. Proiectul a fost finanţat din fondul de pensii al lui

[129] *Boardwalk Empire* – serial regizat de Martin Scorsese (n. tr.).

Blanche şi al prietenului ei (fond care, în cazul lui Willy Burke, zăcea încă din 1973 în căptuşeala saltelei lui îngălbenite, fără să primească vreo dobândă de la bancă), precum şi din numeroasele donaţii făcute de membrii comunităţii. Una dintre urmările Aurorei a fost că tot mai mulţi oameni au devenit dispuşi să facă gesturi caritabile. Ceea ce nu fusese cazul înainte. Familia Norcross a fost deosebit de generoasă, în pofida dificultăţilor cu care se confrunta. Pe firma de pe clădire, sub numele lui Tiffany, a fost desenat un leagăn făcut din nuiele împletite.

Blanche şi personalul ei acceptau orice copil cu vârsta cuprinsă între o lună şi patru ani, indiferent dacă părinţii (sau părintele) îşi permiteau sau nu să plătească taxa. După Aurora, asemenea iniţiative comunitare – ca aceea a lui Blanche, în mare parte subvenţionate de bărbaţi şi cu personal de sex masculin – au pus bazele unui program universal de îngrijire a copiilor. Se părea că mulţi bărbaţi înţeleseseră necesitatea revenirii la o stare de echilibru.

În fond, primiseră un avertisment.

Blanche s-a mai gândit o dată sau de două ori la romanul pe care ar fi trebuit să-l discute în acea ultimă seară, de dinaintea tuturor schimbărilor: povestea unei fete a cărei minciună afectase multe vieţi. Blanche s-a gândit la penitenţa pe care a trebuit s-o îndure fata aceea. Blanche nu credea că ea personal ar merita o asemenea penitenţă. Pentru că toată viaţa ei fusese o femeie cumsecade, muncitoare şi o bună prietenă. Întotdeauna se purtase foarte frumos cu deţinutele de la penitenciar. Iar creşa nu avea nicio legătură cu vreun fel de ispăşire a păcatelor. Avea legătură cu bunul-simţ. Era ceva firesc, evident şi esenţial. Dacă lipseau piese din joc, atunci era posibil să confecţionezi unele noi.

Blanche îl cunoscuse pe Willy când acesta apăruse pe şantierul unde se construia creşa, ţinând în mână un teanc de bancnote de câte cincizeci de dolari.

— Ce-i cu astea? l-a întrebat ea.

— Partea mea, i-a răspuns el.

Numai că nu a fost aşa. Doar banii nu erau suficienţi.

Dacă voia să participe la proiectul acesta, atunci trebuia să pună şi el umărul.

— Tare mult caca mai fac copiii ăştia mici! a comentat Willy spre Blanche într-o seară, după ce-i făcuse curte o perioadă.

Ea stătea lângă Prius, aşteptându-l să scoată din camionetă doi saci plini cu scutece folosite. Aveau să fie trimise la Spălătoria Tiny Tot din Maylock. Blanche se declarase partizana scutecelor tradiţionale, deoarece nu voia să umple gropile de gunoi cu scutece absorbante. Willy slăbise şi îşi cumpărase bretele noi. Blanche îşi zicea că fusese el drăguţ şi înainte, dar acum, cu barba tunsă (şi cu sprâncenele alea groase), era de-a dreptul chipeş.

— Dacă mori înaintea mea, i-a zis Blanche, o să mă distrez de minune scriindu-ţi necrologul. I-auzi aici: „Willy Burke s-a stins din viaţă făcând ce îi plăcea mai mult. Transporta scutece mânjite de rahat.”

Şi i-a trimis o sărutare din vârful degetelor.

3

Jared Norcross a lucrat ca voluntar la Creşa Tiffany Jones – cu normă întreagă în vara următoare şi cu jumătate de normă pe perioada ultimului an de liceu. Îi făcea plăcere să poată fi de folos. Copiii erau cam neastâmpăraţi – făceau castele din noroi, lingeau pereţii şi se tăvăleau în bălţi – însă nu contenea să-l fascineze (ca pe mulţi alţii înaintea lui) lejeritatea cu care se jucau împreună băieţeii şi fetiţele. Ce anume se schimba mai târziu? De ce începeau brusc să se joace în grupuri separate de îndată ce mergeau la şcoală? Să fi fost o cauză chimică? Genetică? Jared nu era de acord. Oamenii erau mai complecşi. Oamenii aveau rădăcini, iar rădăcinile lor aveau alte rădăcini. Avea o bănuială că va studia psihologia copilului şi va ajunge psihiatru, ca tatăl său.

Gândurile acestea îl alinau pe Jared şi îi ocupau mintea când avea nevoie să şi-o ţină ocupată cu altceva – adică, mai tot timpul în această perioadă din viaţa lui. Căsnicia

părinţilor săi se destrăma, iar Mary se întâlnea cu vărul lui Molly Ransom, vedetă de lacrosse la liceul din provincia vecină. Îi văzuse o dată împreună – pe Mary şi iubitul ei. Stăteau la o masă în faţa cofetăriei şi mâncau îngheţată din acelaşi cornet. O imagine mai oribilă decât asta ar fi fost doar dacă i-ar fi văzut făcând sex.

Molly îl acostase o dată pe stradă.

— Ce mai faci, tipule? O să treacă pe la mine Mary şi Jeff. Nu vrei să vii şi tu?

Acum fetiţa purta aparat dentar şi se înălţase. Nu peste multă vreme, băieţii care nu voiau să se joace cu ea după ore o vor urmări ca să-i fure un sărut.

— Mi-aş dori să pot, i-a răspuns Jared.

— Păi, şi de ce nu poţi? l-a întrebat Molly.

— Pentru că mi-ai frânt inima, i-a zis el, făcându-i cu ochiul. Ştiu că n-ai să mă iubeşti niciodată, Molly.

— Haide, măi, găseşte-ţi şi tu o ocupaţie! a spus ea, dându-şi ochii peste cap.

Câteodată, Jared trecea pe lângă casa goală în care le ascunsese pe Mary, pe Molly şi pe mama lui. Îşi spunea că făcuse o echipă tare bună cu Mary, numai că ea se hotărâse să dea uitării toate momentele acelea.

— Este o lume cu totul nouă cea în care trăim acum, îi spusese ea, de parcă asta ar fi fost vreo consolare sau i-ar fi putut explica schimbarea ei de atitudine.

Jared îşi tot spunea că ea habar nu are ce pierde, dar mereu ajungea la concluzia – foarte tristă – că probabil nu pierdea nimic.

4

S-a dovedit că acei coconi puteau să plutească.

Trei femei, pasagere în avionul care se prăbuşise în Oceanul Atlantic, s-au trezit pe un ţărm stâncos din Nova Scoţia. Coconii erau uzi, dar femeile din ei erau uscate. S-au dus la un punct de salvare abandonat şi au sunat după ajutor la informaţii.

Întâmplarea aceasta a fost surghiunită pe ultima pagină

a ziarelor şi în partea de jos a site-urilor de ştiri. Asta în cazul în care a fost pomenită. Anul acela avusese loc un miracol major, aşa că asemenea minuni minore nu interesau pe nimeni.

5

Cel mai oribil lucru care ţi se poate întâmpla când te întorci acasă este să-ţi găseşti soţul mort în garajul plin cu gaze de eşapament.

După aceea, Rita Coombs a trăit şi alte momente proaste: de disperare, de groază la gândul unei vieţi petrecute în singurătate. Şi, fireşte, au mai fost şi nopţile acelea fără somn, când avea sentimentul că nu se va mai lumina niciodată de ziuă. Terry fusese un bărbat credincios, inteligent şi blând. Îi era greu să pună semnul egal între bărbatul care intrase într-o depresie atât de cumplită că a simţit nevoia să-şi ia viaţa şi bărbatul acela pe care îl cunoscuse ea – soţul ei şi tatăl copilului lor. Aşa că a plâns şi a tot plâns şi a mai plâns un timp, până când a fost convinsă că i s-au isprăvit lacrimile... Apoi a început să plângă din nou.

Într-o după-amiază, a vizitat-o un tip pe care-l chema Geary şi care voia să-i prezinte condoleanţe. Rita ştia – deşi relatările erau contradictorii, iar dorinţa de a le proteja pe supravieţuitoare îi făcuse pe bărbaţi să ascundă anumite detalii – că Geary condusese atacul împotriva penitenciarului. Numai că bărbatul care-i apăruse în prag părea amabil şi avea o voce blândă. A insistat să i se adreseze pe numele mic: Frank.

— Ce s-a întâmplat cu soţul meu, Frank?

Atunci Frank Geary a spus că, după părerea lui, Terry nu a mai putut suporta situaţia.

— Îşi dădea seama că lucrurile o luaseră razna. Şi nu le putea opri. Doar pe el mai putea să se oprească.

Rita Coombs a încercat să se adune şi apoi i-a pus una dintre întrebările care o chinuiau în nopţile fără somn.

— Domnule Geary... soţul meu... soţul meu obişnuia să

cam bea. A băut... a fost...

— A fost treaz tot timpul, i-a răspuns Frank.

După care a ridicat mâna stângă – pe care nu mai avea verigheta – şi a adăugat:

— Vă dau cuvântul meu! Pe Dumnezeu mă jur!

6

Actele de violenţă în masă şi pagubele materiale provocate de Aurora, la care s-a adăugat şi dispariţia atât de multor femei, au avut ca rezultat o restructurare masivă a industriei de asigurări, atât la nivel naţional, cât şi mondial. Drew T. Barry şi echipa de la „Asigurări Drew T. Barry" au ieşit cu bine din această criză, la fel ca toate companiile din America. Şi au încheiat contracte de asigurări atât pentru văduva lui Nate McGee, cât şi pentru părinţii lui Eric Blass. Deoarece amândoi muriseră într-un atac neautorizat împotriva unei instituţii a statului, reuşita lor a fost una de excepţie. În fond, Drew T. Barry nu era un agent de asigurări oarecare.

Mai puţin dificil i-a fost să obţină despăgubiri pentru rudele (de toate gradele) venerabilului judecător Oscar Silver, ale lui Barry şi Gerda Holden, ale lui Linny Mars, ale poliţistului Vern Rangle, ale doctorului Garth Flickinger, ale gardienilor Rand Quigley, Tig Murphy şi Billy Wettermore. Se putea demonstra, fără putinţă de tăgadă, că toţi aceştia decedaseră în împrejurări acoperite de poliţele lor, deşi procedura de validare a cererilor a fost una foarte lungă şi încâlcită. A fost un efort care a durat ani întregi, timp în care lui Drew T. Barry i-a încărunţit părul şi pielea lui a căpătat o culoare bolnăvicioasă. Plus că, la un moment dat, printre atâtea e-mailuri şi dosare, Drew T. Barry şi-a pierdut pasiunea pentru vânătoare. Vânătoarea părea ceva decadent, în comparaţie cu seriozitatea muncii sale în folosul celor părăsiţi şi nedreptăţiţi. Stătea în pădure şi se uita prin luneta puştii la câte un cerb cu coarne magnifice, care se plimba prin ceaţa fină, şi îşi spunea: asigurare împotriva calamităţilor

naturale. Cerbul ăla o avea el asigurare împotriva calamităţilor naturale? Pentru că, în cazul lui, un foc de armă exact asta ar trebui să însemne: o calamitate naturală. Va avea cineva grijă de puii lui? Oare cerbii îşi fac asigurări de viaţă? Normal că nu. Ridicolă idee! Aşa că Drew T. Barry şi-a vândut puşca Weatherby şi chiar a încercat să devină vegetarian, dar nu i-a prea ieşit. Pentru că uneori, după o zi de munci herculeene pe tărâmul asigurărilor, un bărbat vrea să mănânce un cotlet de porc.

Pierderea te schimbă. Câteodată în rău. Câteodată în bine. Oricum ar fi, îţi înfuleci cotletul ăla de porc şi mergi mai departe.

7

Pentru că nu a reuşit să-i identifice nimeni, Lowell şi Maynard Griner au fost îngropaţi în morminte anonime. Mult mai târziu, când toată nebunia declanşată de Aurora a început să se stingă (deşi niciodată nu s-a stins complet) li s-au comparat amprentele cu cele din cazier şi decesul celor doi fraţi a fost declarat în mod oficial. Însă nu puţini au fost aceia care s-au îndoit de moartea lor – mai cu seamă cei care trăiau în văgăunile din zona Munţilor Apalaşi. Au fost numeroase zvonuri care spuneau că Low cel Mic şi Maynard se instalaseră într-o mină neexploatată, îşi luaseră nume false, se ocupau cu traficul de marijuana şi conduceau un Ford F-150, negru ca noaptea, cu un cap de mistreţ legat cu lanţuri de masca maşinii, din difuzoarele căreia se auzeau răcnetele lui Hank Williams Jr.[130]. Un scriitor cu câteva premii literare la activ, care locuise în regiunea Munţilor Apalaşi până la vârsta de optsprezece ani, când a fugit mâncând pământul de acolo, a auzit de la rude câteva dintre legendele acestea şi s-a inspirat din ele pentru cartea cu poze *Cei doi fraţi proşti şi răi.* La finalul acestei cărticele pentru copii, cei doi ajung să fie transformaţi în broaşte râioase şi obligaţi să trăiască în Mlaştina cu Răhăţei.

[130] Hank William Jr. – cântăreţ şi compozitor de muzică country (n. tr.).

8

Digul înălţat de cultul Străluminaţilor în apropiere de baza lor din comuna Hatch, New Mexico, s-a spart, iar apele le-au distrus din temelii casele. Când apele s-au retras, deşertul le-a luat locul; nisipul a acoperit armele nedescoperite de federali. În acele cactuşilor erau înfipte cele câteva pagini ale constituţiei noii naţiuni, în care se afirma că Străluminaţii stăpâneau peste acele terenuri şi ape, că aveau tot dreptul să poarte arme şi că guvernul Statelor Unite nu avea calitatea procesuală de a-i soma să-şi plătească taxele. Hârtiile astea au fost descoperite de o studentă la Biologie, în timp ce cutreiera prin regiune ca să adune specimene din flora mai puţin cunoscută a deşertului.

— Mulţumesc, Doamne! a exclamat ea şi le-a smuls din ţepele cactuşilor.

Pe studentă o durea burta. Aşa că a ieşit în mare grabă de pe potecă, a defecat şi s-a şters cu hârtiile pe care a avut marele noroc să le găsească.

9

Ca să aibă vechimea necesară pentru pensionare, Van Lampley s-a angajat la Penitenciarul pentru femei din Curly, unde fuseseră mutate cele mai multe dintre fostele deţinute din Dooling care supravieţuiseră Aurorei. Acolo au ajuns şi Celia Frode (deşi a fost eliberată foarte curând pentru bună purtare) şi Claudia Stephenson.

Femeile din Penitenciarul din Curly erau agresive – multe deţinute aveau probleme grave cu nervii, multe deţinute erau foarte dure şi aveau antecedente penale –, însă Van putea să le facă faţă. Într-o zi, o fată albă, cu dinţi din aur, multe codiţe împletite şi un tatuaj pe frunte (scria **VACANT** cu litere sângerânde) a întrebat-o pe Van de ce şchiopătează. Rânjetul deţinutei era neruşinat şi vesel.

— Pentru că i-am caftit pe prea mulţi, a răspuns Van.

O minciună inofensivă. Caftise exact atâţia câţi trebuiau

caftiţi. Apoi şi-a suflecat mâneca să-i arate deţinutei tatuajul de pe bicepsul ei stâng: piatra funerară pe care scria **UITE UNDE TE ADUCE TRUFIA.** Şi-a suflecat şi cealaltă mânecă. Pe bicepsul drept apăruse o altă piatră funerară: **TOATĂ TRUFIA.**

— În regulă, s-a înmuiat deţinuta, renunţând la rânjetul neruşinat. Eşti tare!

— Bine că ai priceput, i-a zis Van. Acum, şterge-o de aici!

Câteodată Van se ruga împreună cu Claudia – care fusese hirotonisită şi acum era Reverend Stephenson. Se rugau pentru iertarea păcatelor. Se rugau pentru sufletul lui Ree. Se rugau pentru sufletul lui Jeanette. Se rugau pentru copii şi pentru mamele lor. Se rugau pentru tot ce avea nevoie de rugăciune.

— Cum era? a întrebat-o Van odată.

— Nu contează cum era ea, Vanessa, i-a răspuns Reverend Stephenson. Contează cum suntem noi.

— Şi cum anume suntem?

Femeia reverend era aspră – nu mai semăna deloc cu vechea Claudia, care nu ar fi fost în stare nici să omoare o muscă.

— Hotărâte să fim mai bune. Hotărâte să fim mai puternice. Pregătite să facem tot ce trebuie.

10

Pe Janice Coates ar fi ucis-o cancerul cervical care mocnea în ea, însă îl mai domolise cumva strania curgere a timpului din cealaltă parte a Copacului. Iar fiica ei observase simptomele. Aşa că, la două zile după trezirea tuturor femeilor, Michaela şi-a dus mama la oncolog, iar după alte două zile directoarea a început chimioterapia. Janice şi-a dat imediat demisia din funcţie, aşa cum i-a cerut Michaela, care a început să se ocupe de toate: avea grijă de ea, îi spunea când să se ducă la doctor, îi spunea când să se ducă la culcare, îi dădea medicamentele, i-a interzis să mai fumeze.

După umila părere a Michaelei, cancerul era un mare rahat, îşi pierduse tatăl în fragedă pruncie, dar încă nu-şi rezolvase toate rahaturile emoţionale provocate de moartea lui. Rahaturi se găseau din abundenţă în lumea asta. Dacă erai femeie, aveai de-a face non-stop cu rahaturile; iar dacă erai femeie şi lucrai în televiziune, trebuia să te ocupi de ele de două ori mai repede. Michaela era capabilă să se ocupe de ele de trei ori mai repede. Doar nu plecase din Washington ca să se întoarcă acasă, nu buşise motocicleta aia de colecţie, nu fumase metamfetamina lui Garth Flickinger ca să se ţină trează şi nu supravieţuise măcelului de la penitenciar doar ca să cedeze în faţa vreunui alt rahat, fie acesta chiar şi cancerul mamei sale.

După chimioterapie, analizele au dovedit că boala lui Janice era în remisie. Şi atunci Michaela i-a spus:

— Excelent! Ce ai de gând să faci acum? Trebuie să-ţi găseşti o activitate.

Janice i-a dat dreptate. Primul lucru de pe listă era să-şi conducă fiica înapoi la Washington. Mickey trebuia să se întoarcă la serviciu.

— Ai să încerci vreodată să relatezi ce s-a întâmplat? o întrebă Janice. Din perspectivă personală?

— M-am gândit la asta, dar...

— Dar?

Erau prea multe probleme – asta însemna „dar”-ul ăla. În primul rând, majoritatea oamenilor ar fi spus că aventurile femeilor în lumea de dincolo de Copac nu erau decât nişte aiureli. În al doilea, ar fi zis că nu existase niciodată o creatură supranaturală pe care s-o fi chemat Evie Black şi că Aurora fusese produsă din cauze perfect naturale (chiar dacă nedescoperite încă). În al treilea rând, dacă anumite autorităţi ar fi ajuns la concluzia că Michaela *nu* inventa (nu „mânca rahat”, cum se spune), atunci s-ar fi pus nişte întrebări la care oficialităţile din Dooling – mai cu seamă fostul şerif, Lila Norcross – nu ar fi putut răspunde.

Janice a rămas două zile în capitală cu fiica ei. Florile de cireş se scuturaseră de multă vreme. S-au plimbat mult

împreună, deşi era foarte cald. Pe Pennsylvania Avenue au văzut coloana oficială a preşedintelui: o coloană lungă de limuzine şi SUV-uri negre, care au trecut în viteză pe lângă ele.

— Uite-l pe preşedinte!

— Cui îi pasă?! exclamă Janice. Altă sculă pe basculă.

11

În Arkon, statul Ohio, pe adresa apartamentului deţinut de mătuşa Nancy au început să vină prin poştă cecuri pe numele lui Robert Sorley. Sumele nu erau mari – ba douăzeci şi doi de dolari, ba şaisprezece –, dar veneau constant. Banii aceia erau scoşi din contul unei femei care se numea Elaine Nutting. În scrisorile care însoţeau cecurile, Elaine îi scria lui Bobby despre mama lui, Jeanette. Şi despre cum, până în ultima clipă a vieţii sale, Jeanette vorbise despre viaţa plină de bunătate şi generozitate şi realizări pe care şi-o imaginase pentru el.

Bobby îşi iubise mama, cu toate că nu apucase să o cunoască atât de bine pe cât şi-ar fi dorit şi, din cauza crimei pe care o comisese, nu avusese prea mare încredere în ea. Însă părea s-o fi impresionat extrem de tare pe Elaine Nutting, iar Bobby a ajuns astfel la concluzia că mama lui fusese un om bun.

Nana, fiica lui Elaine, îi trimitea câteodată desene în plicurile cu scrisori şi cecuri. Era foarte talentată. Bobby a rugat-o frumos să-i deseneze munţii ca să vadă şi el cum arăta lumea de dincolo de Arkon, care nu era un oraş chiar atât de rău. Însă era doar Arkon.

Şi Nana i-a trimis desene cu munţi. Superbe – ape curgătoare, o mănăstire într-o vale mică, stoluri de păsări, nori luminaţi de soare, o cărare şerpuită care ducea nu se ştie unde.

Pentru că m-ai rugat frumos, i-a scris Nana.

Normal că te-am rugat frumos, i-a răspuns el. *Nu aşa se face?*

În următoarea scrisoare, Nana i-a spus: *Ştiu o mulţime*

de băieţi care nu fac asta. Nu-mi ajunge coala asta de hârtie ca să scriu numele tuturor băieţilor pe care-i cunosc şi care nu spun „te rog frumos”.

Iar el i-a răspuns: *Eu nu sunt ca ei.*

Au început să-şi scrie în mod regulat şi, în cele din urmă, au stabilit să se întâlnească.

Şi s-au întâlnit.

12

Clint nu a întrebat-o niciodată pe Lila dacă se culcase cu vreo femeie în perioada petrecută dincolo de Copac. Parcă în soţul ei exista un fel de univers, cu planete atârnate cu sârme. Planetele erau ideile şi oamenii. Clint le explora şi le studia şi ajungea să le cunoască. Numai că planetele astea nu se mişcau, nu se roteau, nu se schimbau în decursul timpului, aşa cum o făceau corpurile adevărate – fie ele cereşti sau nu. Lila înţelegea oarecum situaţia, pentru că ştia că pe vremuri viaţa lui Clint fusese atât de agitată şi nesigură şi în continuă transformare. Însă nu însemna că trebuia să-i placă. Sau să accepte.

Accident sau nu, realitatea era că o omorâse pe Jeanette Sorley. Clint nu era capabil să înţeleagă ce simţea ea. Şi, în cele câteva dăţi când a încercat, Lila a ieşit grăbită din încăpere, cu pumnii încleştaţi, detestându-l din tot sufletul ei. Nu ştia exact ce voia, dar clar nu voia să fie înţeleasă.

După ce s-a trezit, Lila a pornit din faţa casei doamnei Ransom direct spre penitenciarul care mai fumega încă. Fragmente mici de pânză încă îi mai erau lipite de piele. A organizat transportul cadavrelor şi curăţenia şi îndepărtarea armelor şi echipamentului de poliţie. A fost ajutată de deţinutele din Penitenciarul din Dooling. Femeile acelea, infractoare condamnate, care renunţaseră la libertate – majoritatea supravieţuitoare ale violenţei domestice, ale consumului de droguri sau ale lipsurilor materiale, supravieţuitoare ale bolilor mintale sau ale unei combinaţii din cele patru – erau obişnuite cu muncile grele şi dezgustătoare. Aşa că şi-au făcut treaba. Evie le dăduse

de ales şi ele aleseseră.

Când, în cele din urmă, autorităţile statului şi-au îndreptat atenţia asupra oraşului Dooling, scenariul fusese distribuit tuturor cetăţenilor din oraş şi deţinutelor din penitenciar. Scenariul acesta, scris în scopul muşamalizării celor întâmplate, suna cam aşa: mai mulţi bandiţi – o Brigadă de Pârjolitori, bine înarmaţi – atacaseră închisoarea, iar domnul doctor Clinton Norcross şi gardienii o apăraseră cu ajutorul poliţiei şi al unor voluntari, printre care Barry Holden, Eric Blass, Jack Albertson şi Nate McGee. Dat fiind fenomenul atotcuprinzător şi inexplicabil al Aurorei, atacul de la Penitenciarul Dooling a stârnit şi mai puţin interes decât femeile care plutiseră pe Oceanul Atlantic până în Nova Scoţia.

În fond, pe cine să intereseze ce se întâmpla în regiunea Munţilor Apalaşi?

13

— Îl cheamă Andy. Mama lui a murit, spuse Lila.

Andy plângea când ea a făcut prezentările. Îl luase de la Blanche McIntyre. Bebeluşul era roşu la faţă şi îi era foame.

— Am de gând să spun că este al meu, că eu l-am născut. Este mai simplu aşa. Jolie, prietena mea, este doctoriţă. A făcut deja formele.

— Scumpo, oamenii ştiu că nu erai însărcinată. N-o să te creadă nimeni.

— Ba cei mai mulţi mă vor crede, spuse ea, pentru că ştiu că timpul curgea altfel dincolo. Cât despre ceilalţi... nu-mi pasă ce cred.

Clint îşi dădu seama că vorbeşte foarte serios, aşa că întinse mâinile şi luă copilul care plângea. Îl legănă puţin pe Andy. Ţipetele pruncului se transformară în urlete.

— Cred că mă place, glumi Clint.

Lilei nu-i ardea de glumă.

— E constipat.

Clint nu voia un copil. Clint voia să doarmă. Voia să uite totul – sângele şi moartea. Şi pe Evie voia să o uite, mai cu seamă pe Evie. Evie, care schimbase lumea şi îl schimbase şi pe el. Însă avea înregistrarea în minte; oricând ar fi vrut, putea să ceară reluarea, aşa cum făcea Warner Wolf.

Îşi aduse aminte că, în noaptea aceea cumplită când lumea părea că se apropie de sfârşit, Lila îi spusese că ea nu a vrut niciodată piscină în curte.

— Eu am vreun cuvânt de spus? întrebă el.

— Nu, îi răspunse Lila. Îmi pare rău.

— Nu vorbeşti ca şi cum ţi-ar părea.

Ceea ce era foarte adevărat.

14

Câteodată – de obicei noaptea când nu reuşea să adoarmă, dar uneori chiar şi în timpul celor mai luminoase după-amiezi – prin mintea Lilei se perindau o mulţime de nume. Nume de poliţişti albi (ca ea) care au împuşcat civili negri şi nevinovaţi (ca Jeanette Sorley). Se gândea la Richard Haste, care-l împuşcase pe Ramarley Graham, în vârstă de doar optsprezece ani, în baia apartamentului lui din Bronx. Se gândea la Betty Shelby, care îl omorâse pe Terence Crutcher în Tulsa. Dar cel mai mult se gândea la Alfred Olango, împuşcat mortal de poliţistul Richard Gonsalves, când îndreptase în joacă o ţigară electronică spre el.

Janice Coates şi alte femei din Oraşul Nostru încercaseră să o asigure că avusese motive perfect întemeiate pentru ce făcuse. Oricât de bine intenţionate erau sfaturile lor, nu o ajutaseră absolut deloc. O singură întrebare o măcina ca un ulcer dureros: oare s-ar fi grăbit la fel de mult să apese pe trăgaci dacă în faţa ei se afla o femeie albă? Îi era îngrozitor de teamă că ştia răspunsul… dar mai ştia şi că nu va fi niciodată sigură de el. Iar întrebarea aceasta avea s-o chinuiască până la sfârşitul vieţii.

Lila a rămas la serviciu până când s-a lămurit situaţia de

la penitenciar. Apoi şi-a dat demisia. L-a înscris pe Andy la Creşa „Tiffany Jones” şi a rămas acolo ca să dea o mână de ajutor.

Clint făcea naveta la Curly, ceea ce însemna o oră în plus pe drum. Se concentra doar asupra pacientelor lui, în special asupra acelora transferate din Dooling şi care trecuseră dincolo de Copac, pentru că el era singura persoană cu care aceste femei puteau să vorbească despre ce văzuseră şi trăiseră acolo, fără să fie etichetate drept nebune.

— Regreţi alegerea făcută? întreba el.

Şi toate îi răspundeau că nu o regretă.

Altruismul lor îl uluia la culme pe Clint, îl făcea să se simtă mic şi neînsemnat, îl ţinea treaz în fotoliu în primele ceasuri ale dimineţii. El îşi riscase viaţa, da, corect. Însă deţinutele renunţaseră la viaţa lor nouă şi mult mai bună. Care bărbaţi ar fi fost capabili de un asemenea sacrificiu? Niciunul – acesta era răspunsul. Şi, dacă îţi dădeai seama de asta, atunci cum să nu te întrebi dacă nu cumva femeile făcuseră o greşeală îngrozitoare?

Se hrănea doar cu mâncare de la fast-foodurile de pe marginea drumului, iar colăceii din jurul taliei pe care îi avusese în primăvară se făcuseră acum adevărate bărci de salvare. Jared parcă era o fantomă melancolică, evitându-l cât putea de mult, uneori salutându-l în treacăt. Orice linişte sufletească pe care ar fi găsit-o Clint îi era tulburată de visele sexuale cu Evie. Uneori îl prindea într-o grădină şi sufla peste trupul lui gol. Iar trupul ei? Era ca un umbrar în care el îşi dorea să se odihnească, însă nu reuşea să ajungă. Apoi se trezea.

Când era în aceeaşi cameră cu bebeluşul, acesta râdea la el, ca şi cum ar fi vrut să se împrietenească. Clint râdea şi el, iar apoi începea să plângă în maşină, pe drumul spre serviciu.

Într-o noapte, când nu reuşea să adoarmă, a căutat pe Google numele celui de-al doilea pacient al său – Paul Montpelier, cel cu „ambiţiile sexuale”. A dat peste un necrolog. Paul Montpelier murise în urmă cu cinci ani,

după o lungă luptă cu cancerul. Nu se pomenea nimic despre vreo soţie sau copii. Ce-i aduseseră „ambiţiile sexuale”? Se pare că doar un necrolog scurt şi lamentabil. Clint a plâns şi de părere de rău pentru el. Înţelegea că era vorba despre un fenomen psihologic foarte cunoscut, numit *transfer.* Şi nu-i păsa.

Într-o seară ploioasă, la puţin timp după ce citise necrologul lui Montpelier, Clint se simţea extrem de obosit după ziua aglomerată de la muncă – multe şedinţe de grup şi multe consultaţii individuale. Aşa că a oprit la un motel din orăşelul Eagle şi şi-a luat o cameră unde radiatorul horcăia şi imaginea televizorului era verde. Trei nopţi după aceea se afla tot acolo când l-a sunat Lila pe mobil şi l-a întrebat dacă mai vine acasă. Dar nu părea extrem de interesată de răspunsul lui.

— Cred că sunt extenuat, Lila, i-a spus el.

Ea a înţeles sensul acestor vorbe, a înţeles că exprimau un sentiment de înfrângere.

— Eşti un om bun, i-a zis ea.

Iar asta însemna foarte mult din partea ei în momentul acela. Copilul plângea toată noaptea. Şi ea era extenuată.

— Mai bun decât alţii.

Clint a râs:

— Mi se pare că lauda asta s-ar numi critică indirectă.

— Te iubesc, i-a spus ea. Pur şi simplu am trecut prin prea multe. Nu-i aşa?

Aşa era. Trecuseră prin mult prea multe.

15

Directorul Penitenciarului din Curly i-a spus lui Clint că nu vrea să-l vadă la serviciu în scurta vacanţă de Ziua Recunoştinţei.

— Fă ceva să te înzdrăveneşti, doctore! i-a spus directorul. Pune mâna de mănâncă nişte legume. Orice altceva în afară de hamburgeri şi biscuiţi umpluţi cu cremă.

Atunci s-a hotărât brusc să se ducă la Coughlin, ca să o

vadă pe Shannon. Numai că a ajuns să stea în maşină în faţa casei ei, neîndrăznind să meargă mai departe. Prin perdelele subţiri, vedea cum se mişcau nişte siluete de femei. Căldura luminilor era veselă şi îmbietoare; afară începuse să ningă cu fulgi mari. S-a gândit să-i bată la uşă. S-a gândit să-i spună: *Bună, Shan! Tu ai fost milkshake-ul care mie mi-a scăpat.* Comparaţia asta dintre Shannon şi un milkshake l-a făcut să râdă şi încă mai râdea când a pornit motorul şi a plecat de acolo.

A ajuns apoi într-o cârciumă, a unui tip pe nume O'Byrne. Duşumeaua era plină de zloată, la tonomat cântau The Dubliners, iar barmanul cu privire înceţoşată şi păr alb se mişca în ralanti printre dozatoare, de parcă nu bere ar fi turnat el în pahare, ci izotopi radioactivi. Şi tipul ăsta i s-a adresat lui Clint:

— Un Guiness, fiule. E tare bun într-o seară ca asta.

— Mai bine un Budweiser.

The Dubliners cântau acum *Trianglul de demult.* Clint ştia cântecul şi îi cam plăcea, deşi nu-i prea convenea asta. Versurile romanţioase nu aveau nicio legătură cu realitatea din închisoare, aşa cum o cunoştea el. Dar îţi intrau la suflet. „Cineva ar trebui să mai bage un vers", şi-a spus el. „Se vorbeşte despre director, despre gardieni, despre deţinuţi. Dar unde-i psihiatrul?"

Tocmai voia să-şi ia berea şi să se ducă la o măsuţă din colţ, când cineva l-a atins uşor pe umăr.

— Clint?

16

Îmbrăţişarea a rezolvat totul.

Fata lui Frank nu şi-a îmbrăţişat pur şi simplu tatăl când s-au revăzut, ci s-a agăţat de el cu toată puterea, şi-a vârât degetele în braţele lui. Tot ce se întâmplase – tot ce făcuse el – îi demonstrase că trebuia să ia măsuri drastice în privinţa lui însuşi. Însă îmbrăţişarea aceea a dărâmat toate piesele de domino. Ultima oară când o văzuse trează, aproape îi rupsese tricoul preferat. Dar uite că fetiţa lui tot

îl mai iubea! Nu merita dragostea ei, dar voia să o merite.

Programul de gestionare a furiei în care se înscrisese avea câte trei şedinţe pe săptămână. Doar Frank şi terapeuta au luat parte la prima şedinţă, desfăşurată în subsolul Asociaţiei Veteranilor din Dooling.

Pe terapeută o chema Viswanathan. Purta ochelari mari cu rame rotunde şi părea atât de tânără, încât Frank şi-a zis că nici nu apucase casetele audio. Terapeuta l-a întrebat de ce s-a înscris în program.

— Pentru că îmi sperii fetiţa şi mă sperii şi pe mine. Plus că mi-am distrus căsnicia, dar ăsta-i doar un efect secundar.

Terapeuta a notat tot ce mărturisea el despre sentimentele şi pornirile lui. Frank nu bănuise că îi va fi atât de uşor să vorbească – parcă storcea puroiul dintr-o rană infectată. În multe privinţe, avea senzaţia că vorbeşte despre o cu totul altă persoană, pentru că nu se mai recunoştea acum în hingherul ăla pus mereu pe harţă. Hingherul ăla pus mereu pe harţă apărea şi prelua controlul atunci când lui Frank nu-i plăcea ce se întâmplă în jur, atunci când Frank nu se mai putea descurca. I-a spus terapeutei că închidea animalele în cuşti. Mereu revenea la povestea asta.

— Prietene, i-a spus doamna doctor Viswanathan, o tânără de douăzeci şi şase de ani şi cu ochelari imenşi, ai auzit vreodată de un medicament care se cheamă Zoloft[131]?

— Mă iei peste picior?

Frank voia să se facă bine, nu să ajungă bătaia de joc a cuiva.

Terapeuta clătină din cap:

— Nici vorbă, eu mă prefac că nu-mi pasă. Şi tu te prefaci că ai curaj.

L-a recomandat unui psihofarmacolog, iar psihofarmacologul i-a dat o reţetă. Frank a luat medicamentul exact aşa cum i s-a spus, dar fără să simtă vreo schimbare. A continuat să se ducă la şedinţele de

[131] Medicament folosit în tratamentul depresiei şi al tulburărilor de anxietate socială (n. tr.).

terapie. S-a dus vestea despre acest program şi au început să vină tot mai mulţi bărbaţi, care au ocupat jumătate din scaunele din subsolul Asociaţiei Veteranilor. Toţi ziceau că „vor să schimbe ceva”. Toţi ziceau că „vor să fie mai buni”. Toţi ziceau că „nu mai vor să nu mai fie atât de nervoşi tot timpul.”

Din păcate, niciun fel de terapie şi niciun fel de antidepresive luate pe reţetă nu puteau schimba faptul că mariajul lui Frank se terminase. De prea multe ori îi trădase încrederea lui Elaine. Dar poate că asta nu era un lucru atât de rău. Îşi dăduse seama că nu o mai plăcea chiar atât de mult. Aşa că cel mai bun lucru era să accepte divorţul. I-a acordat custodie unică asupra Nanei şi i-a spus că era recunoscător pentru cele două weekenduri pe lună cu fetiţa lor. În timp, dacă totul mergea bine, poate vor fi mai multe.

Iar Nanei i-a zis:

— Mă gândeam să-mi iau un căţel.

17

— Ce mai faci? îl întrebă Frank pe Clint.

Vorbea tare, ca să-i acopere pe The Dubliners.

Frank se ducea să petreacă Ziua Recunoştinţei în Virginia cu foştii socri. Zoloftul şi şedinţele de terapie îl ajutaseră să-şi controleze accesele de furie, dar socrii erau socri şi nu aveau de gând să se lase până nu aflau ce nu mersese bine în căsnicia lor. Aşa că făcuse un popas la cârciuma lui O’Byrne ca să mai amâne cu jumătate de ceas momentul execuţiei.

— Binişor, răspunse Clint, frecându-se la ochi. Ar cam trebui să slăbesc un pic, dar, da, o duc relativ bine.

Se aşezară amândoi în separeul din colţ.

Frank spuse:

— E Ziua Recunoştinţei şi tu bei o bere irlandeză. Asta înţelegi tu când zici că o duci binişor?

— N-am zis că o duc excelent. În fond, şi tu eşti aici.

Frank îşi zise *Ce dracu’ mă costă?* şi spuse ce avea în

minte:

— Mă bucur că nu ne-am omorât între noi.

Clint ridică paharul:

— Închin paharul pentru asta!

Băură amândoi. Clint nu era deloc supărat pe Frank. Nu mai era supărat pe nimeni. Însă era îngrozitor de dezamăgit de el însuşi. Nici prin cap nu-i trecuse că îşi va salva familia ca să şi-o piardă mai târziu. Nu aşa înţelegea el finalurile fericite.

Clint şi Frank au vorbit despre copii. Fata lui Frank era îndrăgostită de un puşti din Ohio. Îl îngrijora puţin ideea că ar putea să ajungă bunic la patruzeci şi cinci de ani, dar încerca să nu arate că-l afectează. Clint spuse că fiul lui era mult prea tăcut în ultimele zile; probabil abia aştepta să se ducă la facultate, să scape de oraşul ăla şi să vadă cum arată lumea dincolo de ţinutul minier.

— Şi soţia?

Clint îi făcu un semn barmanului să le mai aducă un rând.

Frank clătină din cap:

— Mulţam, dar eu nu mai beau. Berea nu se prea împacă cu Zoloftul. Plus că ar cam trebui să plec. Mă aşteaptă socrii.

Se gândi puţin şi se lumină la faţă.

— Auzi? Ce-ar fi să vii cu mine? O să te prezint părinţilor lui Elaine. Trebuie să mă am bine cu ei că sunt bunicii fetiţei mele. Vizitele la ei sunt un adevărat iad, dar cu mâncare ceva mai bună.

Clint îi mulţumi pentru invitaţie, dar o refuză.

Frank vru să se ridice de pe scaun, se mai gândi la ceva şi se aşeză la loc.

— În ziua aia la Copac...

— Da?

— Mai ţii minte când au început să bată clopotele la biserici?

Clint spuse că nu va uita niciodată. Clopotele au început să bată în clipa în care s-au trezit femeile.

— Da, zise Frank. Ei, cam atunci mă uitam eu după

ţicnită aia şi n-am mai văzut-o. Mi se pare că o chema Angel.

Clint surâse:

— Angel Fitzroy.

— Ai idee ce mai face?

— Nu. Ştiu doar că nu este închisă la Curly.

— Îl ştii pe Barry, tipul ăla cu asigurările? Mi-a zis că-i aproape sigur că femeia asta l-a omorât pe Peters.

— La fel mi-a zis şi mie.

— Da? Şi tu ce-ai zis?

— Bine că am scăpat de el! Asta am zis. Pentru că Don Peters era o mare belea.

Se corectă grăbit:

— *Mare.* Don Peters era o *mare* belea.

— Ascultă, amice, cred c-ar fi bine să te duci acasă.

Şi Clint îi răspunse:

— Bună idee! Ştii tu cumva unde-i casa mea?

18

La două luni după evenimentul cunoscut drept Marea Trezire, un pădurar din Montana a văzut o femeie care făcea autostopul pe Route 2, chiar la est de Chinook. Şi a oprit.

— Urcă, duduie, i-a spus el. Încotro?

— Nu sunt prea sigură, a răspuns tânăra. Zic să încep cu Idaho. Poate după aia am să ajung şi în California.

Pădurarul îi întinse mâna:

— Numele meu este Ross Albright. Pe tine cum te cheamă?

— Angel Fitzroy.

Pe vremuri ar fi refuzat strângerea de mână, şi-ar fi dat un nume fals şi ar fi stat cu degetele încleştate pe mânerul cuţitului pe care-l avea mereu în buzunarul de la haină. Acum nu avea nici cuţit şi nici nume fals. Nu mai avea nevoie.

— Adică „Înger”. Frumos nume! a spus bărbatul. Şi eu sunt creştin.

— Bravo ţie! a zis Angel, fără strop de sarcasm în voce.

— De unde eşti, Angel?

— Dintr-un orăşel care se numeşte Dooling.

— Acolo te-ai trezit?

Pe vremuri, Angel ar fi minţit şi ar fi spus că da. Pentru că era mai uşor şi era în firea ei să mintă. Avea un adevărat talent pentru asta. Numai că acum trăia o viaţă nouă şi se hotărâse să spună adevărul, în ciuda bătăilor de cap pe care i le-ar fi adus.

— Am fost una dintre cele care nu au adormit, a spus ea.

— Uau! Ce noroc pe tine! Câtă putere ai avut!

— Da, am fost binecuvântată, a spus Angel.

Şi asta era adevărat, cel puţin după mintea ei.

— Este o binecuvântare să te aud că zici aşa, a spus entuziasmat pădurarul. Şi acum, ce ai de gând să faci, Angel, dacă nu te superi că te întreb? Ce vrei să faci când ai să te hotărăşti să te stabileşti undeva?

Angel a privit la munţii superbi şi la întinderea nesfârşită a cerului. Şi, în cele din urmă, i-a răspuns:

— Ceea ce se cuvine. Asta am să fac, domnule Albright. Ceea ce se cuvine.

Bărbatul şi-a luat ochii de la drumul din faţă, s-a uitat la ea şi i-a zâmbit:

— Amin, sora mea! Foarte bine te-ai gândit.

19

Penitenciarul pentru femei a fost împrejmuit cu un gard, plin cu afişe care anunţau eventualii curioşi că nu aveau voie să intre. Apoi a fost lăsat să cadă în paragină, deoarece guvernul a alocat fonduri unor lucrări publice mai urgente. Gardul cel nou era solid, înfipt adânc în pământ. Vulpoiul a avut nevoie de câteva săptămâni şi de toată răbdarea lui ca să sape o galerie pe dedesubt.

După ce a dus cu bine la capăt această ispravă inginerească, a intrat în clădire prin gaura imensă din zid şi a început să-şi construiască vizuina într-o celulă din apropiere. De acolo simţea mirosul stăpânei sale – mai

slab, dar dulce şi picant totodată.

L-a vizitat un sol din partea şobolanilor.

— Acesta este castelul nostru, i-a spus solul-şobolan. Ce intenţii ai, vulpoiule?

Vulpoiul a apreciat întrebarea directă a şobolanului. Era el vulpoi, numai că începuse să îmbătrânească. Poate venise vremea să termine cu prostiile, să nu mai intre în belele, să-şi găsească o pereche şi să stea pe lângă casă.

— Intenţiile mele sunt paşnice, te asigur.

— Cum adică paşnice? a insistat şobolanul.

— Nu îndrăznesc să spun cu voce tare, a zis vulpoiul. Mă cam jenez.

— Vorbeşte, i-a cerut şobolanul.

— Foarte bine, a zis vulpoiul, înclinând capul. Am să-ţi şoptesc. Vino mai aproape ca să mă auzi!

Şobolanul s-a apropiat. Vulpoiul i-ar fi putut reteza capul cu colţii – acesta era talentul lui, pentru că fiecare creatură a Domnului are câte un talent, cel puţin un talent –, dar nu a făcut-o.

— Vreau să mă odihnesc, a spus el.

În dimineaţa de după Ziua Recunoştinţei, Lila merge cu maşina până la poteca acoperită cu pietriş de pe Dealul Ghiulelei. Opreşte acolo, coboară, îl pune în portbebe pe Andy – încotoşmănat în salopeta de iarnă – şi începe să urce.

Oare şi-ar putea drege căsnicia? se întreabă ea. Poate Clint ar fi în stare s-o iubească din nou. Dar vrea ea asta? Sufletul Lilei poartă un stigmat şi numele acestui stigmat este Jeanette Sorley, iar ea nu ştie cum să-l şteargă de acolo. Nu ştie nici dacă vrea să-l şteargă.

Andy scoate tot felul de gângureli vesele. Pe Lila o doare inima de dorul lui Tiffany. Sentimentul nedreptăţii şi al hazardului o copleşeşte, stârnindu-i o reacţie de groază şi de revoltă. Pădurea îngheţată trosneşte. Rulota lui Truman Mayweather este acoperită cu zăpadă. Îi aruncă o singură privire şi merge mai departe. Nu mai are mult.

Ajunge în luminiş. Copacul Fantastic nu mai este acolo. Mormântul lui Jeanette nu mai este acolo. Acolo nu mai sunt decât nişte plante perene şi un stejar obosit şi golaş. Ierburile freamătă, o pată roşcată iese din ele, dispare, ierburile se liniştesc. Lila gâfâie. Îşi vede aburii respiraţiei. Pruncul scoate nişte sunete care par o întrebare.

— Evie?

Lila se uită de jur împrejur. Caută – prin pădure, prin iarbă, prin aer, prin lumina lăptoasă a soarelui. Dar nu vede pe nimeni.

— Eşti aici, Evie?

Tânjeşte după un semn, orice fel de semn.

O molie se desprinde de pe creanga stejarului bătrân şi i se aşază pe mână.

NOTA AUTORILOR

Ca să fie credibil un roman fantastic, detaliile lui trebuie să fie realiste. Suntem recunoscători pentru tot ajutorul de care am avut parte când am scris *Frumoasele adormite.* Prin urmare, înainte de a ne lua rămas-bun de la voi, dragii noştri cititori, ne scoatem şepcile (cu logoul Red Sox) în onoarea unora dintre cei care ne-au ajutat să rămânem pe drumul cel bun.

Russ Dorr a fost principalul nostru documentarist. Ne-a oferit toate datele necesare – de la caracteristicile autorulotelor până la timpul de degradare calitativă a kerosenului. De asemenea, a stabilit câteva contacte extrem de valoroase pentru noi cu persoane din penitenciarele pentru femei. Pentru că a fost nevoie să vedem cu ochii noştri o asemenea instituţie, mulţumim pe această cale doamnei judecător Gillian L. Abramson, de la Curtea Superioară de Justiţie din New Hampshire, care ne-a aranjat vizita la Penitenciarul pentru Femei din Goffstown, New Hampshire. Acolo am cunoscut-o pe doamna directoare Joanne Fortier, pe doamna căpitan Nicole Plante şi pe domnul locotenent Paul Carroll. Ei ne-au făcut turul penitenciarului şi ne-au răspuns cu răbdare la toate întrebările. Sunt devotaţi muncii lor, sunt duri, dar şi foarte omenoşi. Posibil ca situaţia din Penitenciarul din Dooling să se fi rezolvat în mod paşnic, dacă ei ar fi lucrat acolo – norocul nostru că nu a fost aşa! Nu avem cuvinte să le mulţumim aşa cum merită.

Vrem să ne exprimăm recunoştinţa faţă de Mike Muise, gardian la închisoarea de pe Valley Street, din Manchester, New Hampshire. Mike ne-a oferit o mulţime de informaţii extrem de preţioase despre mecanismele admiterii unui prizonier atât în secţia de poliţie, cât şi în penitenciar. Domnul Tom Staples (fost poliţist, acum ieşit la pensie) ne-a ajutat să completăm depozitul de arme din secţia de poliţie din Dooling.

Am conceput terenul instabil pe care a fost construită

închisoarea „Cap-de-Leu” inspirându-ne din superba lucrare nonliterară *Coal River,* a lui Michael Shnayerson.

Acolo unde ne-a ieşit, li se datorează lor. Unde nu ne-a ieşit, noi suntem de vină... dar nu vă grăbiţi să ne criticaţi. Nu uitaţi că este o operă literară şi, din când în când, am avut nevoia să modificăm un pic realitatea ca să se potrivească poveştii noastre.

Kelly Braffet şi Tara Altebrando au citit prima variantă (mult mai lungă) a romanului. Le suntem extrem de îndatoraţi pentru opiniile lor.

Mulţumim tuturor celor de la Editura Scribner, în special lui Nan Graham şi John Glynn, care au coredactat cartea cu eficienţă şi eleganţă. Susan Moldow ne-a susţinut moralul. Mia Crowley-Hald ne-a făcut corecturile şi îi suntem recunoscători pentru toată truda ei. Mulţumim tuturor celorlalţi care ne-au ajutat să o scoatem cu bine la capăt: Angelina Krahn, Katherine „Katie” Monaghan. De asemenea, mulţumirile noastre lui Chuck Verril – agentul lui Stephen – şi lui Amy Williams – agenta lui Owen –, care ne-au sprijinit şi au colaborat atât de bine, de parcă ar fi lucrat împreună de o viaţă. Chris Lotts şi Jenny Meyer au vândut drepturile de publicare în toată lumea şi le suntem recunoscători pentru eforturile lor.

Steve doreşte să-i mulţumească soţiei sale, Tabitha; şi fiicei sale, Naomi; şi celuilalt fiu, Joe, cunoscut cititorilor sub numele Joe Hill. Owen doreşte să-i mulţumească mamei sale, fratelui său, lui Kelly şi lui Z. Toţi înţeleg cât de solicitantă este munca aceasta şi ne-au creat toate condiţiile.

Ultimele, dar cele mai importante mulţumiri ale noastre vi le adresăm dumneavoastră, domnule sau doamnă, pentru că ne-aţi citit romanul. Nu avem cuvinte să vă spunem cât de mult înseamnă asta pentru noi. Sperăm că v-a plăcut.

Stephen King
Owen King
12 aprilie 2017

VIRTUAL
VP
PROJECT

Bestseller *New York Times*

Într-o colaborare spectaculoasă, Stephen King și fiul său, Owen King, pornesc de la o premisă originală și incendiară: ce s-ar întâmpla dacă ar dispărea femeile?

Într-un viitor deloc îndepărtat, după ce adorm, femeile sunt acoperite de coconi asemenea fluturilor, iar dacă cineva îndrăznește să le tulbure somnul le va transforma în creaturi incredibil de agresive. Una singură, Evie Black, e imună la blestem.

Abandonați și lăsați pradă instinctelor primare, bărbații se împart în facțiuni: unii vor s-o salveze pe Evie, iar alții nu vor decât să mențină haosul. Într-o lume a bărbaților, totul se reduce la agresivitate foarte rapid.

„Un carusel violent, distopic, care te va îngrozi și te va prinde de la prima pagină."
People

„Încă un thriller blockbuster, în care *Mr. Mercedes* se întâlnește cu *Închisoarea îngerilor*: bărbați brutali, femei care s-au săturat de starea de fapt, alcool, sărăcie rurală. O plăcere vinovată, murdară de sânge."
Kirkus Reviews

Dinastia Regelui literaturii horror este pe mâini bune. Cel mai mic dintre cei trei copii ai lui STEPHEN KING s-a născut în 1977, în Maine. Asemenea lui Joe Hill, fratele său mai mare, OWEN KING a manifestat un interes deosebit pentru literatură încă din adolescență. *Frumoasele Adormite*, cartea scrisă împreună cu tatăl său, îl aruncă în linia întâi a literaturii horror, teritoriu cultural pe care Stephen King îl domină încă de la debutul cu *Carrie*, la începutul anilor '70.

ISBN 978-606-43-0404-9

ARMADA powered by NEMIRA

virtual project